

Cờ Thiêng Đất Thánh

Nguyễn Trung Dũng

MÀU THUẦN

Cuối thu năm Kỷ Sửu (929) bão tố trên biển Đông tạm lắng xuống, những cơn mưa dai dẳng đến khó chịu đã qua đi, người ta chợt nhận thấy một bầu không khí êm ái lạ thường tại đất Giao Châu. Buổi chiều hôm ấy khi cánh cổng thành Đại La còn mở cho từng đoàn xe lái buôn, gánh hàng tiểu thương lục tục rời khỏi, con dân trong thành cùng những vị khách lỡ độ đường lặng lẽ tiến vào dưới sự kiểm tra chặt chẽ của đội lính gác thì cánh cổng Phủ Tiết độ sứ đã đóng im ỉm. Nắng vàng nhạt rải lắt phất từ cổng dọc theo con đường nhỏ, vượt khoảng sân rộng vòng qua Hán Văn đường, nghị đường của Tiết Độ Sứ, nhảy múa trên thảm cây xanh xen lẫn những khóm hoa rực rỡ đầy màu sắc rồi dừng chân bên cạnh Tỉnh Tại Đình. Đình Tỉnh Tại là ngôi đình bát giác xoay về phương bắc được dựng bằng gỗ lim, chóp nhọn mái vênh nằm cạnh cái hồ nhỏ trong vườn, giữa đình đặt chiếc bàn tròn với ba chiếc ghế dựng chân kiềng, góc đình đặt chiếc ghế tựa nhìn ra hồ. Mặt nước hồ u tịch cùng những cảnh liễu rủ lơ lững trong cái không gian cô đọng này thường khiến Tiết độ sứ cảm thấy bình an. Ngài là người Hán nhưng phải cai quản cả vùng đất Giao Châu rộng lớn đầy biến cố của người Việt. Ngài phải lo con dân sống sao cho sung sướng bằng cách đặt ra vô số loại sưu thuế, phải giúp cho mảnh đất này phát triển bằng cách yêu cầu người ta đi phu, đi lính, khai thác triệt để những mỏ vàng, mỏ bạc, phải thể hiện cho chủ của ngài, đức vua Nam Hán anh minh, luôn thấy ngài làm tốt công việc chẳng như những lời sàm tấu từ đám cận thần đổ kị cho rằng ngài không hết lòng với triều đình. Tiết độ sứ cần mẫn tìm ra những vướng mắc và nhanh chóng giải quyết, để đưa Giao Châu đến sự ổn định, nhiệt tình giúp dân Việt hiểu được giá trị quý giá của lao động và thay mặt Hán Vương bóc lột những mảnh màu mỡ tại nơi đây. Ngài kín đáo làm gia sản bản thân phình ra bên trong mà vẫn giữ sự thanh bạch bên ngoài và... nhiều nữa chẳng thể kể xiết. Nói chung thì khó tìm được người nào xuất sắc hơn trong cương vị này và Hán Vương phải ghi nhận với nhiều lần trọng thưởng. Tốt đẹp là thế nhưng chẳng hiểu sao gần đây người ta thường thấy Tiết độ sứ tìm đến đình Tỉnh Tại??

Mọi chuyện xuất phát từ đám phản tặc đang mọc lên loạn xị như nấm sau mưa, cháy lan tràn như lửa gặp gió lan vào đám cỏ khô tháng sáu. Tiết độ sứ dập chỗ này nó bùng chỗ khác, chặn đằng trước nó vòng đằng sau. Với những nỗ lực to lớn, ngài dẹp được hết các đám nhỏ rồi chúng lại tụ thành một đám lớn, ngài cho người đàn áp bọn phản loạn ở Hồng Châu, Trường Châu, Hoan Châu để chúng chạy cả về Ái Châu, nơi ẩn náu của kẻ thù đáng ghét nhất cũng như nguy hiểm nhất xứ này.

Chiều nay, Tiết độ sứ lại mệt mỏi ngồi vào chiếc ghế tựa trên đình. Đầu ngài còn hơi vầng sau bữa tiệc rượu buổi sáng cùng tướng quân Lê Khắc Chỉnh, Tổng chỉ huy quân đội, kỷ niệm 6 năm ngày nhậm chức. Còn nhớ mùa thu năm Quý Mùi (923), lấy cớ họ Khúc tự ý hủy bỏ giao hiếu giữa hai nước, Nam Hán Vương sai tướng Lê Khắc Chỉnh dẫn tám vạn quân vượt qua biên giới đánh một mạch đến thành Đại La. Quân Giao Châu tan tác, Tiết độ sứ Giao Châu là Khúc Thời Mỹ bị bắt sống giải về kinh. Hán Vương Lưu Cung ban chiếu thiết lập ách đô hộ. Trong triều có quan Đô úy Lý Tiến tuổi sắp tứ tuần vốn là người cơ biến, nhận thấy con đường hoạn lộ của mình đang gặp trở ngại vì Lưu Vương chỉ tin dùng người trong họ, đã dâng biểu xin tiếp nhận chức Tiết độ sứ nơi đất Việt xa xôi. Lưu Vương chấp thuận và độ hơn tháng sau khi người Hán làm chủ Đại La thành, tân Tiết độ sứ Giao Châu lên đường nhậm chức. Thời gian thấm thoát trôi qua, bàn tay khôn khéo của Tiết độ sứ cầm cương con ngựa Việt cùng lưỡi gươm cương quyết của Lê tướng quân phá bỏ những trở ngại trên đường, đã đưa cỗ xe Giao Châu chạy theo ý muốn của Hán Vương, hay đúng hơn là theo ý muốn của ngài. Vượt qua những thủ đoạn từ đơn giản đến tinh vi, những đòn công trực tiếp cũng như gián tiếp của cả kẻ thù lộ mặt lẫn đối thủ giấu mặt, sự kết hợp hài hòa của bộ đôi thống soái một nhu một cương này luôn đảm bảo an toàn tuyệt đối cho chuyến đi trong suốt quãng đường dài. Thành công ấy đáng để ăn mừng lắm chứ!

DỪ RẰNG THỬ THÁCH MỐI THỰC SỰ BẮT ĐẦU

Ngày trước, quân Nam Hán với sức mạnh vượt trội dễ dàng đè bẹp mọi sự kháng cự của người Việt, đám thân tướng của Khúc Thời Mỹ lớp bị bắt, lớp tử trận, chỉ còn sót hai người là Võ Thiên Nam và Dương Đình Nghệ. Năm ngoái, Võ Thiên Nam trời dậy ở Hồng Châu, căn cứ cũ của họ Khúc, Lê Khắc Chỉnh đích thân đem quân chinh phạt, giằng co mất nửa năm cuộc bạo loạn mới bị dập tắt. Nhưng trận chiến cuối cùng tại Thanh Yên trấn, Võ Thiên Nam không biết bằng cách nào thoát khỏi vòng vây khiến Tiết độ sứ phải vào cuộc. Một tấm lưới được giăng ra chờ con cá cùng đường kết hợp với những kế hoạch được sắp đặt lâu nay nhằm xoá luôn mối đe dọa mang tên Dương Đình Nghệ, thủ lĩnh Ái Châu. Kẻ cướp đường đáng sợ này sinh ra tại làng Ràng (Dương Xá) nổi tiếng với mưu trí cùng tài thao lược, sớm nhìn thấy tham vọng mở rộng bờ cõi của Hán Vương đã lập ra một chiến lược phong thủ Giao Châu, tiếc rằng Khúc Thời Mỹ không dùng. Khi Giao Châu thất thủ, họ Dương chạy về quê, Lê Khắc Chỉnh dồn lực đuổi theo quyết tâm chặt đứt mầm họa. Chẳng may đường đi Ái Châu lại xa xôi hiểm trở, quân

Nam Hán như mũi tên bay hết tầm không còn đủ sức xuyên phá và cái tin tàn quân Phong Châu tập kích Đại La thành đã cứu thoát Dương Đình Nghệ...

Chiều tàn dần, đám gió thu bắt đầu chơi những bản đàn lá quen thuộc, đèn đuốc trong phủ được thắp lên kéo Tiết độ sứ khỏi sự mơ màng. Ngải lững thững rời đình. Gió thổi mạnh, vài chiếc lá tách khỏi cành lá lướt trên không, một trong số chúng khê đậu vào vai Tiết độ Sứ. Trời đất chuyển mùa khiến lòng người nao nao. Cách đó vài bước chân, người làm vườn đang cắt tia mấy khóm mẫu đơn thấy Tiết độ sứ vội bỏ con dao, cúi mình chào. Tiết độ sứ đến gần, hỏi:

- Bác Tàn, độ chừng nào thì hoa nở?

- Thừa đại nhân, cỡ dăm hôm nữa khi trời chớm đông. Người làm vườn đáp lời.

Tiết độ sứ phu nhân mất đã gần ba năm nay, để lại cho ngài hai đứa con. Công tử theo nghiệp văn, đang học ở kinh thành, tiểu thư về thăm ông bà ngoại từ mùa xuân nên Tiết độ phủ vốn rộng, càng mở theo chiều trống trải. Ngoài công việc, Tiết độ sứ dành tìm thú vui bên chén rượu, cuộc cờ, dồn sự quan tâm chăm sóc vào khu vườn. Ngài chuyên đá trên núi cao xây giả sơn, bứng gốc cổ thụ nơi rừng sâu tạo bóng mát, đốn gỗ lim dựng Tĩnh Tại đình và cho người lặn lội về Phúc Kiến tìm những khóm mẫu đơn quê hương trồng trong vườn. Nhưng do thủy thổ khác biệt, chúng không chịu nở hoa khiến Tiết độ sứ rất bứt rứt. Một bữa ngài đem chuyện kể với viên quân sư và ông này liền tiến cử bác quân gia họ Tàn, cách nhật có mặt tại phủ Tiết độ sứ trong vai trò của người làm vườn. Nhờ vậy, đám mẫu đơn được đưa vào khuôn khô và đã sắp sửa ra hoa. Tiết độ sứ hài lòng nhìn bác làm vườn, một ông già mặt xương mắt nhỏ có bộ râu thưa lốm đốm bạc, hỏi với giọng thân tình:

- Bác là người Sơn Đông?

- Vâng thưa, tôi sinh tại Tế Nam.

- Ngày trước ta cũng đã từng tới Sơn Đông. Mà lâu rồi chắc bác ít có dịp trở lại cố hương?

- Thưa, cũng đã hai chục năm..., từ ngày tị nạn qua đời.

- Ta rất tiếc, Tiết độ sứ bùi ngùi, bác có con cháu gì không?

Bác Tàn se giọng:

- Tệ nạn mất khi sinh cháu đầu lòng, thằng nhỏ chẳng sống được bao lâu. Tôi chẳng tục huyền và rời quê hương khi loạn lạc nổ ra.

Tiết độ sứ cúi xuống khóm mẫu đơn:

- Nguyên nhân làm sao mà bác theo hầu Dương quân sư?

- Tôi bị cướp trên đường xuống Giang Nam. May nhờ chủ nhân cứu sống nên nguyện đem thân già đền ơn tái sinh.

- Nghe nói ngày xưa Dương quân sư vốn dĩ rất khỏe mạnh?

- Vâng, thưa đại nhân. Cũng chỉ bởi lúc còn trẻ, chủ nhân vì công việc phải qua lại rừng núi nhiều nên lam chướng tích tụ trong người, giờ phát thành bệnh, phải bỏ dở việc làm ăn

- Ta cũng mong quân sư sớm tiêu trừ hết bệnh tật, mà này...

Tiết độ sứ giơ tay đón lấy một chiếc lá vàng, nói tiếp:

- Bác về thu xếp ít vật dụng cần thiết rồi quay lại ngụ luôn trong phủ này tới lúc mẫu đơn nở. Ta sẽ cho lão Tiền thay thế bên nhà.

- Vâng, thưa đại nhân.

Tiết độ sứ về thư phòng lấy giấy bút viết vài chữ rồi rung chuông gọi viên thư lại:

- Người cùng lão Tiền sang mời Dương quân sư. Để lão Tiền ở lại đó mấy ngày.

Viên thư lại cung kính đón tờ giấy trong tay Tiết độ sứ, chạy đi tìm lão Tiền, phó quân gia phủ Tiết độ sứ, giúp lão chuẩn bị đồ đạc làm nhiệm vụ ngài giao.

Nằm trong ngõ nhỏ cách Tiết độ phủ chỉ vài trăm bước chân có ngôi nhà cổng gạch với đôi cánh cửa gỗ sơn đen cùng người gác cổng vui vẻ và một hoa viên nhỏ hơn nhiều và thanh nhã hơn nhiều nơi chúng ta vừa rời khỏi. Bác Tàn bước vội vã trên con đường lát đá trong cảm giác dễ chịu, đến cái giếng góc vườn, múc vài gầu nước mát lạnh rửa bỏ lớp bụi bám trên mặt mũi rồi sửa sang quần áo đi gặp chủ nhân.

Dương Phong, quân sư của Tiết độ sứ, năm nay bốn mươi tư tuổi, khổ người trung bình, dáng đi thâm trầm, nước da vàng ệch của người mắc bệnh mãn tính, giọng nói lạnh thinh thoảng bị ngắt quãng bởi những tiếng ho. Trên khuôn mặt là cặp mắt tinh anh với hàng mi thanh tú, sống mũi thẳng, cái miệng nhỏ của người cương quyết, bộ ria mép xén kỹ và chòm râu dê để theo kiểu giáo hoạt. Ông ta ngồi trong thư phòng và đang suy tính chuyện gì đó.

- Thừa chủ nhân, tôi đã về. Người quân gia lên tiếng.

- Bác ngồi xuống đi. Dương Phong ngừng đầu hỏi. Tình hình Tiết độ phủ sao rồi?

- Thưa, mấy hôm nữa mẫu đơn sẽ nở, bác Tàn đáp, Tiết độ sứ có vẻ rất hài lòng.

- Phải chăng ngài muốn giữ bác ở lại trong phủ dăm hôm?

- Vâng thưa.. lão Tiền đã qua rồi ă? B á c Tàn hơi ngạc nhiên.

- Chưa, là ta đoán thế.

- Vậy xin phép chủ nhân cho tôi qua bên đó. B á c Tàn nói.

- Được. Bác xuống nhà chuẩn bị đồ dùng, sau bữa tối thì sang.

Người quản gia vâng lệnh cáo lui. Còn lại một mình, Dương Phong đến bên kệ sách. Ngăn thứ hai có đặt cái tráp nhỏ bọc nhung. Ông mang cái tráp lại bàn đọc, mở ra. Trong tráp chứa ít giấy tờ không quan trọng lắm, một con dao cán gỗ không chạm trổ và 1 lá thư màu xám được gửi đến từ chiều. Dương Phong chậm rãi đọc một lượt. Thư khá dài. Cửa thư phòng đã được bác Tàn khép lúc ra, Dương Phong đọc thêm lượt nữa, khuôn mặt không hề biểu hiện chút cảm xúc nào. Rồi ông châm lá thư vào ngọn lửa của cây nến. Lá thư vừa cháy hết thì nghe có tiếng gọi cha. Cửa mở, một chàng trai trẻ có đôi mắt sáng bước vào. Đó là Vân nhi, đứa con trai độc nhất của ông.

- Con đi đâu cả buổi?
- Thưa cha hôm nay có phiên chợ Đông, con chỉ định đi một lát.
- Sao không lo học?
- Dạ con học rồi. Nhưng con không muốn suốt ngày ôm sách ê a như mấy ông đồ gần đó.
- Không muốn thành đồ gần thì bỏ học đi chơi sao? Người cha nghiêm giọng, hỏi.
- Dạ không phải, là con muốn học từ thực tế cuộc sống. Cậu con vội thanh minh.
- Lần thứ năm trong tháng. Người cha nhú mày. Dường như con muốn nổi nghiệp cha ngay từ bây giờ?
- Con vẫn chưa biết. Nhưng sự thật là con có ước muốn được xông pha đây đó, đi nam về bắc giống cha ngày trước, hơn là ngồi nhà nhình như kinh sử, nuôi một kiếm ăn. Mà ở đây có thi cử như bên Trung Nguyên đâu ạ.
- Cha muốn con học để hiểu lẽ sống chứ đâu cốt để đi thi. Con muốn giống cha cũng không nhất thiết theo nghề buôn. Cần cân nhắc kỹ vì nếu nổi nghiệp cha, con sẽ phải đi 1 quãng đường dài thừa trắc trở và cạm bẫy. Nơi mà những thay đổi làm con bất an, những toan tính làm con mệt mỏi và những thủ đoạn làm con đau đớn. ở đó, luôn có sự đam mê đáng sợ, khiến con không muốn ra khi đã bước chân vào, là họa là phúc còn tùy con quyết định.
- Con không ngại khó, cái chính là được làm nghề mình mong muốn!
- Chỉ có ý chí lẫn sở thích là không đủ. Người cha lạnh lùng. Con cần học nhiều, rất nhiều và liên tục. Con có thể học từ cha lúc khởi đầu, có thể học từ bạn bè, từ cuộc sống cách phát triển và phải học từ thất bại kinh nghiệm để tồn tại.

Ông nói tiếp, ánh mắt sáng lên:

- Lúc này nếu con thấy hứng thú, ta có thể xem xét vài điểm cơ bản trong nghề như quan sát và nhận định. Cụ thể, hôm nay con đã bỏ cả buổi vào phiên chợ để thu được những gì, ngoài thời gian bên cô hàng vải xinh đẹp ngồi gần cửa nam?

Chàng trai thoáng đỏ mặt, đáp tăng lời:

- Con vào bằng cửa nam rồi ra bằng cửa bắc, con tìm hiểu các loại hàng hóa giá cả, xem cách người ta trao đổi buôn bán. Theo quan sát thì phiên hôm nay diễn ra bình thường, duy chỉ có một điều lạ, gian hàng lớn của lái buôn Hà Tường, bán gạo, củi, dầu tại cửa Bắc, tăng giá gấp đôi bình thường dù vẫn bán loại hàng như trước.
- Ta nhận định là họ tính chuyện đuổi khách?
- Vâng, con cũng nghĩ như vậy. Nhưng theo quan sát có thể thấy cách đó rất dở, bởi nó lại làm người mua đổ xô đến. Chàng trai nói đùa.

- Trong chợ có hàng nào khác không?
- Dạ, chỉ vài hàng nhỏ. Còn lại đều được Hà Tường mua trên giá trước phiên.
- Hay lắm! Dương Phong chợt có hứng thú. Con nhận định ra sao về phiên chợ Tây sẽ diễn ra sau 2 ngày nữa?
- Lúc đó, giá sẽ còn hơn hôm nay nhiều, bởi có tin xe hàng của họ Hà bị quân khởi nghĩa cướp ngay tại Tổng Bình. Theo con ông ta là phải đánh bài liều vì sắp có binh biến.

- Con quan sát thấy hàng có bán hết không?
- Dạ có, hàng mở đầu giờ Mùi, bốn người bán cùng ông chủ không ngại tay đến giữa giờ Dần thì hết.
- Chuyện hàng bị tấn công do phu khuân vác tiết lộ hả?
- Vâng, con nghe nói thế, có gì không ổn thưa cha?
- ừ, Dương Phong ôn tồn. Theo cha thì giá cả tại phiên chợ Tây sẽ rẻ hơn nhiều
- Con chỉ lờ mờ hiểu ý cha. Dương Vân bối rối nói.

Dương Phong vuốt râu, cất giọng:

- Ngày ở Trung Nguyên, cha rất hiếm khi gặp thương vụ buôn chuyển bán phiên nào có thể trụ được 3 canh giờ với độ mua hàng cao như con kể, dù phiên chợ lớn gấp đôi, gấp ba. Bởi tích trữ quá nhiều hàng đồng nghĩa với tích trữ quá nhiều rủi ro. Gần đây dân chúng trong thành luôn lo sợ xảy ra binh biến nên Hà Tường muốn lợi dụng điều này để chơi một ván cờ. Ông ta tận mua gạo, củi, dầu ém ngoài thành rồi tung tin bị cướp, sau đó công khai mua lại của các nhà buôn khác với giá cao để tạo thế độc. Việc tăng giá gấp đôi chính là nước quyết định khiến người mua tin nổi lo sợ là có thật. Họ không thể không tranh nhau tích trữ. Tất nhiên là hàng bán chạy, khi số lượng mua được lái buôn khác gần hết, Hà Tường cho người bí mật chuyển lượng hàng ém vào thành và kết thúc thắng lợi kế hoạch. Cha nhận định rằng ông ta chơi cờ rất giỏi và những thương nhân khác trong phiên chợ này đã gặp may.

- Nhưng sẽ có nhiều người bắt chước dồn hàng, giá cả phiên tới làm sao giảm xuống được? Dương Vân hỏi lại.
- Thời điểm này, Tiết độ sứ không hề muốn lan tin phản loạn trong dân chúng nên sẽ sớm ra tay dẹp bỏ. Cha nhận định hết ngày mai có thể giải quyết xong và lệnh cấm nâng giá sẽ được ban bố trong phiên chợ tới.
- Có khi nào Hà Tường bị cướp thật không cha?

Dương Phong lắc đầu:

- Không thể, Lê Khắc Chinh tướng quân rải binh bao quanh thành đến hai chục dặm, đừng nói việc cướp xe hàng mà chỉ cần có vẻ khả nghi thôi cũng đã kịp vào đại lao chơi rồi. Bọn phản loạn chỉ là một đám ô hợp ngu ngốc, gặp quan quân như dê yếu gặp lũ hung, sau vài đợt đã tan hoang thành quách. Lê Phương, Phan Tú bỏ mạng trên Phong Châu, Võ Thiên Nam hút chết tại Thanh Yên, lũ lâu nhâu Hoan, Trường tan tác tứ tung, còn 1 nhóm ái Châu chờ diệt nốt là vừa bình ổn cả dải giang sơn... Con đang nghĩ gì thế?

- Dạ không, con vẫn nghe cha nói. Dương Vân giật mình đáp.

Dương Phong cau mày, đã nhiều lần ông nhận thấy con trai tỏ ra khó chịu khi hai người bàn về việc dẹp trừ phản loạn.

- Cha nghĩ là con có chuyện muốn nói với cha.

Dương Vân đắn đo, lòng tràn ngập suy tư, nhiều ngày nay chàng luôn bị ám ảnh bởi những mâu thuẫn. Chàng nhìn cha, bắt gặp ánh mắt thôi thúc của ông, quyết định nói thẳng:

- Nhà Hán mang quân phi nghĩa chiếm đất Giao Châu, bóc lột, tàn sát dân chúng, nơi nơi căm phẫn. Đã bao người đứng lên sẵn sàng đánh đổi cả cuộc sống giành tự do cho dân tộc. Còn chúng ta cũng là người Việt, tại làm sao..

- Cha bỏ nguồn cội làm tay sai cho giặc nhằm hưởng vinh hoa?

- Con không dám nghĩ thế, con chỉ thật sự chưa hiểu được những suy tính của cha.

- Con đang hy vọng cha ẩn mình dưới vỏ bọc này chờ thời cơ phải không. Dương Phong lắc đầu. Cha về Đại La để dưỡng bệnh, do từng qua lại với Tiết độ sứ nên được ngài bổ nhiệm làm quan. Cha tự tin rằng mình đã làm được nhiều điều cho bá tánh. Con đang tự hỏi tại sao cha hết lòng giúp Tiết độ sứ bày mưu tính kế đàn áp những cuộc nổi loạn. Trả lời vì cha biết chiến tranh chỉ đem lại máu và nước mắt mà những kẻ nổi loạn chắc gì là không mang mộng bá vương vị kỷ. Đất Giao Châu vốn thuộc về phương bắc cả ngàn năm nay, chúng ta viết chữ Hán, sống theo phong tục Hán nên con đừng ngạc nhiên khi cha tin vào sự hòa trộn dòng máu giữa người Hán và người Việt. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp khi hai tộc người có thể sống hòa bình với nhau.

Dương Vân gần như bị thuyết phục. Chàng hiểu lòng cha nhưng vẫn không tán thành ý kiến của ông.

- Con muốn sống hoà bình nhưng chỉ khi được độc lập. Chỗ người Hán là phương bắc, còn đây là đất tổ của người Việt chúng ta, kẻ nào xâm phạm kẻ đó sẽ bị đánh đuổi, bị tiêu diệt.

Dương Phong lạnh lùng

- Con đã thấy sự phản kháng mỗi lần nổi lên là mỗi lần bị dập xuống, mỗi lần bùng nổ là máu chảy đầu rơi, nhà tan cửa nát. Để đánh đuổi, để tiêu diệt người Hán thì sức cha không làm được và sức con cũng không.

- Con tin riêng sức cha con ta không làm được thì chung sức của tất cả mọi người sẽ làm được, nếu bây giờ chúng ta không làm được thì con cháu sẽ tiếp bước cho đến khi đuổi hết bọn giặc ngoại xâm ra khỏi bờ cõi.

Dương Vân dướn thẳng người, bầu nhiệt huyết tuổi trẻ đang đốt nóng trái tim chàng..

Tiếng bước chân rảo trên sàn gỗ, bác Tàn vào báo người của phủ Tiết độ sứ đang đợi ngoài khách sảnh rồi lui ra, Dương Phong nói với con:

- Cha sang phủ Tiết độ sứ bàn công việc. Con ở nhà nếu có người mang lệnh tin đến thì bảo chờ cha.

Hai cha con rời khỏi thư phòng. Dương Phong khóa cửa lại, bỏ chìa vào túi rồi đi ra khách sảnh. Dương Vân im lặng nhìn cha, ngọn nến trong phòng vẫn cháy.

LÀM THỂ NÀO ĐƯỢC CHÉN RƯỢU NGON

Đã là giờ Tuất, trời tối đen như mực, gió được thể hoành hành dữ dội.

Tiết Độ phủ được xây cất trên mảnh đất rộng hơn tám trăm trượng vuông với tường bao cao trượng tám, cổng dĩ nhiên quay về phương bắc lấy hai tòa Hán Văn đường và Hòa An đường làm chủ đạo. Hán Văn đường nằm bên ngoài, nổi bật với gian đại sảnh được xem là nghị đường quan trọng nhất tại An Nam đô hộ phủ. Nơi đây vài lần mỗi tháng, Tiết độ sứ cho triệu tập đám quan sở tại đến, cắt đặt công việc với khả năng điều hành không hề kém cạnh Lưu Hán Vương hay Hoàng đế Đường triều. Ngoài ra, khu đường còn có phòng cơ mật, phòng nghị trư, phòng thư lại, phòng lính canh và một gian phòng trống. Hòa An đường được xây theo hình móng ngựa úp quanh dãy nhà bếp và khu phụ, là nơi sinh hoạt, nghỉ ngơi của người trong phủ. Khách sảnh của phủ đặt giữa dãy nhà ngang, bên phải lần lượt là phòng vợ chồng lão quân gia, thư phòng, phòng ngủ của Tiết độ sứ, hai phòng bỏ không của công tử, tiểu thư. Bên trái khách sảnh là phòng thờ cúng, phòng phó quân gia, phòng ăn của Tiết độ sứ, còn lại là phòng gia nhân, phòng ngủ cho khách, v.v...

Trời đã sắp sang đông. Đi dọc hành lang nghe được tiếng rì rào của vợ chồng lão quân gia, nhìn thấy cô người hầu đang dọn dẹp trong khách sảnh, rồi nhanh chân lọt vào phòng ăn tránh cơn gió hung hãn đang quật tới. Góc phòng dựng cây nền chân đồng lớn, một mâm cỗ nhỏ đã được bày trên bàn với dăm món thịt lạt, bát canh sâm và vài loại rau. Bữa ăn thật đạm bạc nếu biết 2 thực khách là những người giàu có và thế lực bậc nhất Giao Châu.

Lúc này Dương Phong tay cầm hồ rượu rót đầy hai cái chén vừa cạn, mùi thơm tỏa ngát. Tiết độ sứ với vẻ mặt hồng hào tươi tắn, đang khoái trá thưởng thức cảm giác rượu ngon lại có bạn hiền. Thật thú vị khi ngồi uống rượu trong thời tiết này, men rượu nồng nhấp trên môi, đốt cháy huyệt lỗ huyệt ngấm vào người, xóa nhòa mọi ranh giới. Dương Phong khẽ ngâm nga:

Thời gian như bóng câu qua cửa

Mười năm trôi vừa lật ngửa bàn tay.

Tiết độ sứ vui vẻ họa theo :

Ông khéo trách rằng ta keo kiệt,

Có rượu ngon mà giấu biệt lâu nay.

- Không dám, không dám. Dương Phong cười.

Chủ khách giao bôi. Tiết độ sứ lim dim mắt hồi tưởng. Thuở ấy ngài mới lên kinh, chức quan nhỏ cuộc sống gò bó mà bổng lộc chẳng bao nhiêu. Dương cơ buồn ngủ thì gặp chiều manh, Dương Phong không hiểu từ đâu tìm đến nhờ giúp đỡ, chuyên hàng ông đòn phân lớn tiền của đang kẹt giữa những thủ đoạn cạnh tranh khốc liệt. Tiết độ sứ, còn gì bằng, đồng ý ngay. Thời đó cánh quan lại có sở thích bắt tay với thương nhân để ăn lời lãi. Khi 2 cái đầu khôn ngoan gặp nhau, khúc mắc sẽ được giải quyết dễ dàng gấp đôi. Tuy nhiên, ngoài những khía cạnh vật chất cần thiết, một tình bạn bất ngờ nảy sinh trong sự đồng cảm và tôn trọng. Dương Phong lưu lại khá lâu và Lý đô úy, có người tâm giao từng trải cùng uống rượu luận văn bàn thế sự, đường đi nước bước chốn quan trường. Họ Lý có loại rượu gia truyền, khi rót tỏa mùi hương êm ái quyến luyến đến 3 đêm, ngửi vào người thư thái, tên gọi Tam dạ liên hương. Khi uống cảm nhận một mùi vị tuyệt vời lan khắp, giúp cơ thể sáng khoái xua tan mệt mỏi, càng uống càng ngon, đúng là loại Chân tửu trong thiên hạ. Rượu được pha chế rất phức tạp từ nhiều thứ nguyên liệu quý hiếm rồi ngâm trong vỏ, chôn dưới đất đủ bảy năm bảy tháng bảy ngày và bảy canh giờ mới thành, nên ngay cả người trong nhà không phải ai cũng có cơ hội thưởng thức. Bảo bối nhà họ Lý đã lưu truyền được bấy đời, có nhiều kẻ nghe tiếng tìm đến và số rất ít đạt được mục đích bằng cách đánh đổi tiền bạc, quyền lực hoặc một thứ khác có sự hấp dẫn tương tự. Ngày Dương Phong rời đi, tình cảm giữa hai người đã sâu sắc đến nỗi Lý Tiến không ngần ngại xuất địa vò cuối cùng cho bữa tiệc chia tay.

Dương Phong ho khan vài tiếng, nhớ lại lúc chia tay bạn đi Giang Nam, trên đường có thu nhận bác Tàn. ở Đó vài năm thì ông phát bệnh, chữa nhiều nơi nhưng không đỡ. Dần dà toàn thân nổi mụn bọc, đau vào tận xương tủy, sau hơn tháng thì kiệt sức hoàn toàn chỉ nằm chờ chết. Thật may Thần y Liễu Thanh có việc ngang qua Giang Nam. Cậu con trai Dương Vân cùng người quân gia trung thành chực trước cửa nhà liền 2 ngày đêm khiến Liễu thần y hết sức cảm động. Ông đến thăm bệnh thì cơ thể bệnh nhân đã bốc mùi hôi thối nồng nặc. Dương Phong thoát khỏi bàn tay tử thần trong gang tấc. Vì cần tiền dưỡng nên ông quyết định đưa con trai và đôi ba thân tín trở về quê hương. Dừng chân nơi Đại La thành, ông gặp lại Tiết độ sứ đúng lúc ngài đang cần một trợ thủ đáng tin cậy, hiểu rõ Giao Châu nhằm thiết lập mạng lưới cai trị sâu rộng và hiệu quả. Ngài không chút đắn đo đặt ngay ông bạn cũ vào vị trí quân sư, tham mưu mọi hoạt động chính sự bất chấp điều tiếng của đám thuộc hạ. Thời gian qua đi, Dương Phong với bản lĩnh riêng của mình đã đáp trả đầy đủ vì lòng tin tưởng, hoàn cả vốn lẫn lãi cho sự hồ nghi. Hiện nay trong triều, ông chỉ ngồi dưới Tiết độ sứ và Đại tướng Tổng chỉ huy và được kính nể không thua kém hai vị thủ lĩnh này.

Dương Phong mơ màng kể:

- Quê tôi ở Hải Châu, phụ thân là một thương nhân sống quanh năm suốt tháng với những đợt hàng và những chuyến đi xa còn mẫu thân ở nhà coi sóc vườn tược. Nhà chỉ có hai huynh đệ. Đại huynh hơn tôi hai tuổi. Từ nhỏ gia phụ đã mang chúng tôi theo, dạy những bài học đầu tiên về cuộc sống. Đến khi trưởng thành, theo truyền thống gia đình, chúng tôi tách ra và bắt đầu tự lập. Được 1 thời gian thì phụ mẫu lần lượt qua đời. Chịu tang xong, đại

huynh tiếp quản đoàn buôn của cha, muốn tôi gánh nửa công việc. Nhưng tôi từ chối, sau đó rời quê hương đến Trung Nguyên sinh sống. Về Đại La, tôi tìm cách liên lạc mới hay phụ phụ huynh ấy đều đã mất cả.

- Ta từ nhỏ đã mang chí lớn, khi đám bạn còn mãi thích thú với những trò con trẻ, ta đã biết chầm đèn đọc sách, trưởng thành mang lều chõng đi thi đến lần thứ hai thì đỗ. Ra làm quan, ta nỗ lực hết mình nhằm có thể thăng tiến trong đường công danh. Nhưng ông trời thích bốn cợt lòng người, lúc tạm thỏa chí lại là lúc thấy mình cô đơn. Từ ngày hiền thê ái Xuân không còn, căn phòng ẩm cúng ngày trước bỗng lạnh lẽo biết bao. Ta chợt không hiểu mình tranh đấu để làm gì khi chỉ biết được hạnh phúc lúc nó tuột khỏi tay. Ta chợt nhận ra mình chưa bao giờ sống thực sự khoái hoạt của đời người. Ta chợt thêm được tung tăng như bè bạn, ta chợt thấy hối tiếc khi dành quá nhiều sức lực cho tham vọng. Cũng may ta còn được gặp ông, còn có rượu để uống.

- Bàn về rượu, tôi thấy mình nghiêm túc không thua ngài bao nhiêu. Tôi ý thể nghề nghiệp, dừng chân tại bất cứ đâu ngài sẽ thấy có con sâu rượu thường lang thang trong những tửu quán hay lần mò vào nhà người quen. Rượu từng nơi đều có sắc thái riêng và tôi chưa bao giờ nề hà khi lấy bản thân để trải nghiệm. Vì khoái sự mới mẻ nên tôi chấp nhận sưng miệng lắm mà đắng miệng cũng nhiều.

- Ông có bao giờ so sánh giữa các loại khác nhau không?

- Tất nhiên Tam đại liên hương tửu của Lý Gia. Dương Phong ngắm khuôn mặt khiêm nhường có pha chút tự hào của bạn. Là một trong ba loại rượu ngon nhất trần đời mà tôi từng được uống. Tiết độ sứ tò mò. Mỗi loại tôi được uống một lần duy nhất.

- Lần đầu tiên là chuyến buôn vải ở Phong Châu. Gia phụ rất bận nên gửi huynh đệ tôi cho Hòa thúc thuộc đội hộ vệ. Thúc là người tháo vát dễ gần và chúng tôi vô cùng ngưỡng mộ cái khổ người to lớn, dáng vẻ phong trần của thúc. Trong suốt chuyến đi, thúc dạy chúng tôi võ nghệ, cách ứng biến, các bài thuốc trị thương và cả khả năng tồn tại trong những hoàn cảnh khắc nghiệt nhất. Công việc của đội hộ vệ vất vả và nguy hiểm, mỗi lần quá mệt mỗi thúc lại mở cái bầu luôn mang theo mình uống một hơi thứ nước nâu đỏ trong đó. Lúc vui, huynh đệ tôi có hỏi thì thúc bảo đây là tiên dược. Qua rừng Nậm Bản, khi tôi ra suối rửa mặt thì lũ về, nước đỏ sẫm sập. Nếu tôi không nhanh tay bám vào đám rễ leo chằng chịt bên bờ chắc đã phiêu du nơi hạ nguồn nào đó. Lơ mơ tỉnh, toàn thân lạnh toát, tôi run lên từng chập. Có lẽ cha và mọi người đang ở đó. Đường như Hòa thúc đã mở cái bầu quen thuộc, vội trút tiên dược vào miệng tôi. Trong chốc lát, hơi ấm kỳ lạ len lõi khắp người và tôi thấy mình lại nói được, cười được.

Hòa thúc rời đoàn trước khi kết thúc chuyến hàng vì lý do chỉ phụ thân tôi mới biết, thúc để lại cho huynh đệ tôi đôi dao cán gỗ mà chúng tôi rất thích. Thúc bảo phải giữ gìn cẩn thận vì thúc đã truyền tất cả tình yêu và sức mạnh vào đó, chúng sẽ bảo vệ 2 đứa thay thúc.

- Ta chắc đã nhìn thấy kỷ vật đó rồi? Tiết độ sứ cắt ngang.

- Nó hiện ở trong thư phòng của tôi. Dương Phong tiếp.

- Lần thứ hai tôi uống tại nhạc gia, vào ngày tiện nội sinh Vân nhi. Lúc ấy là tầm chính ngọ. Mọi người vội vã gọi bữa đỡ đến. Chờ đợi và chờ đợi. Chưa bao giờ thời gian trôi chậm đến vậy, tôi bỏ về phòng để giấu vẻ nóng ruột của mình. Tôi đi đi lại lại, chốc chốc nhìn ra cửa, mãi chưa có chuyện gì xảy ra. Sự kiên nhẫn lạc đầu mất rồi. Tôi thử đoán xem là trai hay gái, chắc là con trai, tưởng tượng ra mặt đứa bé, nó khóc oe oe, vầy vầy hai bàn tay nhỏ xíu hồng hào. ước gì phụ thân còn sống để vụng về bế đích tôn trên tay như ngày xưa ông từng bế huynh đệ tôi. Rồi chân tôi đá phải cái bình trong góc phòng. Sao có bình rượu ở đây nhỉ, tôi liền mở nắp, rót đầy bát. Mùi vị lạ lạ, nhất thời không thể đoán ra loại rượu gì thì bà vú chạy qua báo rằng tôi đã có con trai nối dõi. Không gì mừng hơn, tôi làm một hơi cạn sạch rồi chạy, trong lòng lâng lâng.

Vân nhi được hơn tháng, phu thê ngồi vui vẻ với nhau, tôi đem chuyện bình rượu ra kể. “Tướng công uống rồi sao?”, nàng ngáy dài rồi cốc đầu tôi “Thiếp chịu thua tướng công, bà thấy rượu là uống chẳng cần nhắc gì cả”. Tôi thanh minh rằng mình quá nóng ruột cần tìm thứ để hạ hỏa, nàng khúc khích “Lấy rượu để hạ hỏa trên đời duy có mình tướng công. Đây là rượu mẫu thân ngâm riêng cho thiếp uống dưỡng thai”.

Dương Phong cười khoái trá quay sang phục vụ con sâu rượu, Tiết độ sứ nhận cái vẻ mặt cố giấu sự tiếc nuối ấy nghĩ bụng mấy ai trốn được quá khứ dù cách dễ nhất là quên chúng đi. Ngài gục gặc đầu để xua đi mấy đám mây u ám đang nhăm nhe hình thành :

- à, mà ông có còn chút hứng thú nào với nghề cũ không?

- Tôi chỉ có một nghề thôi, thư lại ngài.

- Ta quên. Phiên chợ Đông hôm nay có kẻ tạo ra sự loạn động.

- Bản thân tôi rất tán thành kiểu cách khôn ngoan đó.

- Nếu ông là ta?

- Tôi làm cái việc mà ngài sẽ làm.

- Ta sẽ làm gì?

- Ngài cho người đến dạy cho hẳn hiểu cách xử lý đúng mực, tuy nhiên chỉ cảnh cáo là đủ.

- Bởi lẽ gì?

- Hẳn chắc sẽ không liều nếu không tin là mình được phép.

- Thằng tru[font=".vncentury schoolbook"]-ớc Lu[font=".vncentury schoolbook"]-u tham sứ có dẫn hấn sang chào.

- Ra là hấn ý thế mà chạm phải nghịch vị trong chén rượu.

- Còn ông thì vẫn vô tư hưởng thụ. Tiết độ sứ phàn nàn.

- Đến hết mấy chén đầu, vẫn sự êm ái quần quýt. Dần dà cổ họng tôi bị mắc lại.

- Không thể chắc mấy vò r[font=".vncentury schoolbook"]-ượu yêu quý của ta đã trôi tuột xuống cái thùng không đáy rồi.

- Thế mới nói tôi luôn cố gắng sẽ bớt nỗi lo âu của ngài.

- Nỗi lo âu của ta đâu chỉ mới có. Ngày trước ta đã biết thế nào cũng sinh biến mà vẫn bỏ lỡ cơ hội nhỏ cái mầm mới nhú.

- Là bất khả kháng thôi vì sau đó ai có thể làm tốt hơn ngài nữa.

- Ta đồ rằng cái thứ nghịch loạn này sẽ gây rắc rối lớn, không đẹp sớm đ[font=".vncentury schoolbook"]-ược thì phải tính kế lâu dài. Bảo bồi truyền thống Lý gia thiên mềm mại tình tế nay cần thêm chút sức mạnh, ta tăng độ Cu[font=".vncentury schoolbook"]-ờng Bình hạn chế nghịch vị lan rộng khắp nơi đồng thời như ông biết, dùng Mục Dạ (tạm dịch là Mất Đêm) ngấm sâu vào chờ cơ hội giải quyết tận gốc.

- Tôi chu[font=".vncentury schoolbook"]-a đoán ra ý của Mục Dạ nhưng xem chừng hấn làm mất thời gian quá. Dương Phong hơi mai mỉa.

- Kiên nhẫn là tối cần bởi đối thủ cũng rất đáng gờm. Hãy chịu khó chờ, chẳng lâu nữa ta sẽ giới thiệu hấn với ông.

- Vâng, nếu hấn hoàn thành nhiệm vụ. Dương Phong nhướn gọng.

- Mình hấn e không đủ, vì thế ta đã cho Lang Ma (Ma Sói) nhập cuộc.

- Ngài thấy sao nếu Lãnh Phong (Gió lạnh) cùng đến Dương Xá.

- Ta nghĩ chuyện ấy ông cần làm ngay. Lãnh Phong đã lập công lớn khi tìm ra nơi ẩn náu của Võ Thiên Nam. Chỉ có hấn và Lang Ma mới đủ sức giúp Mục Dạ hoàn thành sứ mệnh. Còn về Võ Thiên Nam, ta sẽ giao cho Ngân Vệ giải quyết. Ông nghĩ sao?

- Tôi rất vinh hạnh khi được ngài tin tưởng.

- Phải nói rằng chúng ta tin lẫn nhau chứ.

Tiết độ sứ chốt vấn đề bằng cái then thân thiết

TRẦN ĐAN HỒNG

Giờ Tuất, hiệu buôn Trung Nghĩa trấn Đan Hồng không khí thật khẩn trương. Tám ngày nay, ông chủ hiệu Đặng Tín nhấp nhồm vì mười bảy xe vải đến hẹn mà không lên. Sáng mai giao hàng rồi, bạn hàng đầy thế lực đã nhấn nại cho hoãn hai lần. Mọi chuyện đang hồngбет. Cuối giờ Thìn tối qua nhận tin đoàn còn cách trấn bốn chục dặm khiến cả đêm ông cứ trần qua trần lại. Giờ Dần, ông lôi cỗ Phạm Cải, gã người làm nhanh nhẹn nhất dãy, giục lên đường. Giờ Thìn, ông sai Đặng Lý, trợ thủ thân cận, vượt bốn dặm rưỡi đến trạm kiểm soát đầu tiên làm chuyện trà nước.

Nên biết Đan Hồng trấn thuộc huyện Long Bình cách thành Đại La hai mươi dặm tư, đúng điểm mấu của chiếc vòng Kim Cô của tướng Lê Khắc Chinh. Nếu Phật Tổ Như Lai chụp lên đầu Tôn Đại Thánh chiếc vòng vàng nhằm kiểm soát gã Tề Thiên bất trị, thì Lê tướng quân cũng chụp lên đầu Giao Châu chiếc vòng quân pháp nhằm kiểm soát vùng phụ cận phản phúc của Đại La thành. Cái vành khuyên sạch sẽ này luôn được kiểm soát kỹ lưỡng, hàng toán quân táo tợn lượn như chuồn chuồn, dọn dẹp sạch quang đường xá cây cối như phu chuyên nghiệp, xộc vào nhà dân như sói đói lâu ngày và săn đuổi kẻ tình nghi rầm rập như voi dữ về bản. Lạ mặt đồng nghĩa với tội phạm, đi một mình là lén lút móc nối, tụ đông người là ý đồ tạo phản, giữ vật nhọn là âm mưu hành thích. Dân trong vùng hơi lâu thiếu việc bắt bớ đã nhơ nhớ. Lúc ăn cơm quan quân xộc vào, người lớn không nhurón mảy, trẻ con chẳng thêm khóc. Hàng hoá muốn vào thành phải qua nhiều cửa đến nỗi Dương quân sư đùa rằng dân Đại La chuẩn bị chết đói vì Lê tướng quân hề thấy lương thực là tướng thuốc độc còn Tiết độ sứ từng năm mơ thành bị tấn công bởi những kẻ rách rưới tay cầm gươm rơm giáo giấy. Dù vậy thì cái vòng Kim cô chỉ thít vào chứ không hề biết nói ra. Nhất là trấn Đan Hồng, giao điểm của việc kiểm soát hoàn toàn và mất kiểm soát đôi phần, sự chặt chẽ càng thấy rõ. Hàng hoá đến đây phải qua hai trạm kiểm soát vòng ngoài rồi xin phép của quan địa phương mới được chuyển vào kho trong sự giám sát của binh lính, tùy loại hàng mà có cả người của Kim Vệ đội. Sự kiểm tra chủ yếu nhằm vào vũ khí, hoá và độc dược. Chi phí tăng gấp đôi nhưng nếu tìm được mồi bán sẽ lãi gấp dăm lần nên trấn vẫn rất thịnh. Đặng Tín là một trong những nhân vật cự trào góp tay xây dựng lên trấn, đã dựng lên hiệu Trung Nghĩa buôn đủ thứ hàng. Lấy chữ tín làm tiêu chí, Trung Nghĩa góp nhặt được khá nhiều bạn hàng lớn. Nên chẳng có gì lạ khi ông chủ rồi ruột vì sự kiện trên. Giờ Ngọ, Đặng Tín bỏ dở bữa trưa. Giờ Mùi ông cộng nhẩm 6 mục trong sổ chi ngày, giờ Dậu ông tưởng phát điên thì Phạm Cải về báo tin hàng đã đến trạm kiểm soát đầu. Trời bão chặn đường, hai phu xa ngã bệnh, một quân xa bị rắn độc cắn phải bỏ lại, cướp đường tấn công làm bị thương vài hộ vệ bảo xa..

Cùng lúc người hầu Phủ Tiết Độ trong thành Đại La bắt đầu thu dọn thì người phu khuân vác của hiệu buôn Trung Nghĩa ngoài trấn Đan Hồng cũng chuyển súc vải cuối vào kho. Đặng Tín nói chuyện Trần Đại, đội phó đội 3 Kim Vệ.

- Tổng cộng một trăm bảy mươi súc được kiểm tra đầy đủ, tôi đã cho làm bản kê.
- Luật lệ thì phải tuân theo chứ tôi biết ông luôn chấp hành nghiêm chỉnh.
- Làm phiền ông vào giờ này thật có lỗi, vì thời gian gấp rút quá. Mong ông ở lại để tôi được tạ lỗi bằng dấm chén rượu.

- Giờ tôi phải về, hẹn ông hôm khác. Viên đội phó cười giả lả.
- Mang ơn nhiều, xin tiền ông một đoạn.

Lúc này, Đặng Lý đôn đáo lo chỗ ăn nghỉ cho toán người mệt nhọc. Còn ông chủ quay vào sánh với hai vị khách đang chờ. Một người tiến đến vỗ vai ông, thân mật nói :

- Chú trông mệt mỗi quá.
- Vâng, cả đêm qua em có ngủ được đâu. Mà anh trông vẫn khoẻ khoắn nhỉ.

Đặng Tín lắc lắc cái cổ mập đờ bộ mặt tròn cho đỡ mỏi, nhìn chàng thanh niên còn lại :

- Cu Thạch, đến đây chú xem nào.

Chàng trai dong người, khuôn mặt cân đối, lông mày đậm, mắt to, mũi cao quai hàm hơi bạnh, nước da đen nắng, cánh tay rắn chắc và đáng đi quyết đoán. Đặng Tín suýt xoa :

- úi chà chà, bé con. Cháu lớn quá rồi đấy.
- Cháu nó lớn lên là chú già đi. Bao năm dồn lại chú không xoay nổi câu nào khác sao. Ông anh chen ngang.
- Tùy hoàn cảnh chứ ông anh. Ông em phản đối bằng giọng phần khích. Hồi Thạch mười bảy, em khoái trá thấy nó lớn vọt như cây non qua mấy trận mưa rào. Còn giờ cháu nó ra hảnh dáng đàn ông rồi, em vừa thừa nhận công lao vun trồng của anh đấy chứ, phải không cháu?

Nhận được cái nhìn yêu cầu sự tán đồng, chàng trai gật gật đầu.

- Thế chú có định cho bọn tôi ăn không?
- Em cũng đói đầu thua anh. Đi thôi cháu, lều Tây đã sẵn mâm bát.

Đặng Tín lôi đứa cháu ra cửa với sự nhanh nhẹn đáng ngạc nhiên. Ông anh từ tốn bước theo sự bức đồng của cậu em. Hàng hiên dài và hẹp. Khu nhà kho phình ra chèn ép đám nhà ở vô tích sự, khuôn viên rộng rãi của hiệu buôn Trung Nghĩa mang hình dáng một con người mất cân đối với bộ chân tay dài loằng ngoằng ép quanh cái bụng tròn tròn. Lầu Tây tách khỏi dãy nhà trệt, ông chủ cho cắm bốn thân cây tạo ra khoảng vuông mỗi chiều bảy trượng, lấy chiều cao của mình làm mốc gắn mảng sàn lim rắn như đánh bao quanh bởi bốn hàng lan can cao cỡ ba chục tấc và tay vịn nhô ra ngoài một nửa chừng ấy, bên trên thụt vào hai tấc đặt phòng sẵn tám tám rèm trúc xếp sít chắn gió

nhằm phục vụ cả bốn mùa xuân hạ thu đông. Mái lều trông nhác nhác giống mái đình làng Nghĩa Xá như kiểu thể hiện hồn quê. Chân cầu thang cách điểm tận cùng của hàng hiên một trượng rưỡi tạo ra bước hẫng trên người. Cầu thang hẹp vừa đủ cho từng người lên một được xếp bởi rất nhiều các bậc gỗ thấp đi song song với cạnh của hình vuông, lượn cong quanh cột, thêm nửa cạnh rồi bẻ vuông vào lều.

Chú Tín không muốn có tiện nghi mà không bỏ công một chút.

- Anh thấy dễ chịu không? Đặng Tín đến đầu cột quay lại hỏi anh.

- Thoải mái lắm, giờ này ngồi hóng gió rất có ích với tuổi của anh. Ông anh đáp vọng lên.

- Ông bác già cả của em ơi! Bác có mặt trên đời trước em hơn hai chục tuần trăng chứ mấy. Tiếng cười khoái trá đã vang từ trên lều.

Phong thái của chú Tín vẫn thế. Thạch tự nói với mình.

- Sao rề rà thế cậu bé. Ông chú giục trong tiếng bát đĩa lạnh lạnh.

Trên lều, ba chiếc đèn lồng cùng nhau toả sáng. Những tấm màn được thả xuống chỉ chừa chỗ thông gió trong góc. Ông anh nhìn mâm cơm cười bảo em :

- Chú ăn uống như này trách chi tạo được dáng dấp thế kia.

- Anh đừng quên là mấy ngày nay em toàn nuốt phải lửa. Xong việc rồi phải tươm một chút chứ. Đâu phải lúc nào cũng có cơ hội tẩm bổ cho ông anh còm nhom và thẳng cháu yêu quý.

Hai anh em đứng cạnh nhau tạo sự tương phản rõ rệt. Đặng Tín mặc cái áo xanh ngả màu nồn chuối thêu vân, quần đỏ sẫm, chân tay múp míp, cái mặt tròn cặp mắt nhấp nháy tinh nghịch, miệng cười trẻ thơ. Đặng Trí mặc bộ đồ nâu du hành, dáng cao gầy, da thịt sắt lại, khuôn mặt đã nhiều nếp nhăn, phong thái cân trọng của người trải nhiều sóng gió. Giống nhau trong vài nét kín đáo, không nghe nói chắc chắn ai dám đặt cược vào sợi dây huyết thống giữa họ.

Vừa ngồi vào bàn, Đặng Tín liền lên tiếng :

- Đúng là mấy hôm nay em như ngồi trên đống củi cháy, chỉ lo mất hết hàng. Mà sao lăm tai ương dồn đến vậy. Có phải là ông trời ghét em không nhỉ?

- Chú ăn nói lung tung quá. Chú quên lời cha dạy b ầy chuyển đi phải chuẩn bị cho ba lần thất bại mới có thể thành công hay sao. Hơi tí đã đầy dọa bản thân thì sao làm được việc lớn.

- Em từng mong có được bản lĩnh của anh. Bảo em dừng dừng trước sự cố kiêu vừa rồi có khác gì bảo con cá rô chạy trên mặt đất.

- Tôi đâu muốn chú dừng dừng. Nhưng sôi sục lên chỉ tổ làm mọi việc thêm rối rắm.

- Em sôi ruột chỉ cho riêng mình em chắc?

- Càng ảnh hưởng đến nhiều người, chú càng cần bình tĩnh.

- Vâng, để lần sau. Anh với cháu, em tưởng còn ở miền biển.

- Có chút thay đổi nên hai cha con trở về Đại La, gặp xe nhà mình ở đầu dốc Cạm. Lúc lên không sao, xuống nửa chừng thì con Bạch Nhị vấp phải hòn đá. Càng xe số hai yếu sẵn bị gây làm đôi, cả xe hàng lao thẳng xuống dốc, may không đâm vào xe số một.

- Hai anh Tinh và Tinh bị quệt phải gãy chân, gãy tay. Thạch tiếp lời cha. Mọi người chuyển xe vào làng Phúc. May ông lang Đông chưa chuyển đi, chú ạ.

- Dốc Cạm ngày trước đường tốt lắm, tại xe hàng chạy nhiều đâm lỗi lồm, đi phải rất cẩn thận. Sao thằng Hồng không dẫn đoàn theo đường quanh, có xa hơn là bao.

- Đường quanh rất nhiều cây đổ chắn ngang do trận bão trước.

- Tránh vỏ dừa gặp vỏ dừa. Đặng Tín ngao ngán. Anh em thằng Tinh bị thương nặng không?

- Không sao. Cụ lang Đông vẫn mát tay như xưa nên chỉ chờ một thời gian là hồi phục.

- Vậy thì tốt, công việc rút cuộc cũng xong. Đói quá rồi, mọi người dùng bữa đi.

- Đạo này chú quen biết rộng đấy.

- Phải vậy thôi anh, khuôn khổ của cái trấn này đang bị bó chặt lại. Hiệu nào không bắt mối với đám Kim Vệ thì khó lòng tồn tại. Về khoản này em rất nhiều kinh nghiệm, có qua có lại anh ạ. Lũ Kim Vệ chỉ là đám làm thuê, đưa lợi ra khó gì không nhử được.

- Không hẳn thế. Chẳng qua chúng thấy chú không có vấn đề.

- Em cũng nghĩ vậy. Mà dịp nay, muốn vào Đại La sẽ khó đấy.

- Chú liên hệ cho anh đi cùng mấy ông bạn hàng cho đỡ phiền hà,.

- Vâng, mai giao hàng, kia họ vào thành. Em sẽ nói với họ, khách quen họ đồng ý ngay. Còn làm ăn lâu dài với nhau mà. Nhân tiện để thằng cháu thăm kinh đô một chuyến.

- Phải chờ dịp sau. Lúc này, nó đã chuẩn bị cho chuyến đi khác. Đặng Trí nói.

- Đi đâu?! Vào trong kia à?!

Đặng Tín hỏi lấy vì. Ông ta hiểu rõ cái lời đầy ý nhị của ông anh bèn mau mắn nói:

- Anh còn nhớ bác Há, bạn cũ của cha không? Hôm rồi, bác ấy ghé qua Trung Nghĩa trước khi vào thành. Sau bữa rượu tràn cung mây, bác ấy cho biết Thành tre từng sống thời gian dài tại Long Kỳ, ái Châu. Giờ nó chuyển rồi, nhưng đến đây mà hỏi, thể nào cũng có người biết.

Đặng Trí nhìn con hỏi:

- Con tính thế nào?

- Dạ. Trước mắt vẫn là Dương Xá. Sau khi ổn định, con sẽ đi Long Kỳ tìm chú Thành.

Thạch nguyên là họ Dương. Do cha mẹ mất sớm, họ hàng chỉ còn ông chú ruột. Chàng được vợ chồng ông Đặng Trí cùng mang về nuôi. Ông bà vốn hiềm muộn nên thương chàng như con ruột. Dù vậy thì lâu nay họ vẫn có ý dò tìm tung tích Dương Thành, chú của chàng và là bạn thân của Đặng Tín.

- Tạm thời như thế. Ông Trí đồng tình, rồi quay sang nói với em. Anh mới về nhà, em dẫu có lời nhắn gửi đến chú đấy.

- Cô ấy nhắn những gì hả anh?

- Em dẫu nói ở nhà đang lu bu rất nhiều việc. Nhưng nếu chú bận thì không cần về cũng được, sẽ có người khác làm thay.

- Anh chớ có tính nước chia rẽ. Ông Tín cười. Tình cảm bọn em son sắt lắm.

Dừng một chút, ông nói tiếp :

- Em biết bọn trẻ vẫn khoẻ, tháng sau em sẽ về thăm mẹ chúng.

LỰA CHỌN

Dương Vân ngồi một mình trong phòng, bồi hồi bởi câu chuyện với cha tối hôm qua. Chàng theo cha về quê năm mười lăm tuổi, vừa đủ để hiểu cuộc sống dù còn ngây thơ. Chàng hoàn toàn tin vào ý niệm hoà trộn hai dòng máu của cha. Cha là người nhân hậu giỏi giang, mình biết, không ai yêu quê hương hơn cha. Cha đang làm những điều tốt nhất, mình tin và thế là đủ. Chàng thật tự hào. Nhưng thời gian cho thấy niềm tin chỉ là thứ thành trì, tuy vững chắc mà không vĩnh cửu.

Chàng còn nhớ như in ngày hôm ấy, cách đây lâu rồi, chàng bỏ đồng kinh thư, lên khỏi nhà. Trời nắng, đi lòng vòng đâm khát nước, chàng mới tạt vào quán ven đường. Quán đang đông, chàng tìm được bàn trống trong góc, gần cửa có dăm bác dân phu quần áo cộc gác chân lên ghế, mấy bà buôn trôn nắng phe phẩy cái quạt, ba ông cụ râu tóc bạc nhàn tâng bên ấm trà xanh. Bàn gần giữa quán là hai vị khách mặc quần áo văn nhân, sang sảng đàm văn luận thế. Người Việt mình tuy nghèo khó nhưng rất trọng chữ nghĩa đạo lý nên lời lẽ của hai văn nhân này thu hút mạnh sự chú ý của những người xung quanh. Họ đang bàn về truyền thống dân tộc, kể từ sự tích Hai Bà Trưng dựng cờ ở Mê Linh “Một xin rửa sạch thù nhà, hai xin đem lại nghiệp xưa họ Hùng, ba kéo oan ức lòng chồng, bốn xin vẹn vẹn sở công lênh này” đánh cho Tô Định (giặc Đông Hán) bỏ cả ấn kiếm, cắt tóc cạo râu chạy trốn về nước, đến Lý Nam Đế hào khí đuổi giặc Lương lập nước Vạn Xuân, dựng chùa Khai Quốc. Mai Hắc Đế dẹp giặc Đường dứt nạn cống vãi cho phương Bắc “Cống vãi từ nay Đường phải dứt, dân nước đời đời hưởng phước chung”. Rồi truyện Bô Cối Đại Vương, truyện Tiết độ sứ Khúc Thừa Dụ dấy binh khởi nghĩa. Hết chuyện xưa, họ bàn đến chuyện nay, về nỗi thống khổ của nhân dân dưới ách nô lệ, những cuộc khởi nghĩa bị chìm trong biển máu, họ tiếc cho thất bại của Võ Thiên Nam và hy vọng rất nhiều vào Dương Đình Nghệ, người anh hùng Châu á. Dương Vân bị cuốn vào một cách tự nhiên cho đến khi tên của cha chàng xuất hiện trong câu chuyện. Hãy nghe văn nhân ngồi bên phải nói:

- Nhân sĩ đương đại, ông anh quên mất một người đấy.

- Ai vậy? Văn sĩ bên trái hỏi.

- Một người chẳng hề kém Dương ái Châu nếu không nói là hơn. Dương gia dẫu đứng lên chống lại triều đình thì thân vẫn phải trốn xa vài trăm dặm. Còn người này đường hoàng ngồi trong triều mà quyết việc xa ngàn dặm, giúp bá tánh tránh họa binh đao.

Dương Vân bắt giác thấy giật mình.

- Ngài đại quân sư Dương Phong. Tôi đang chuẩn bị nhắc đến thì ông anh cướp công.

- Rõ vụng chèo khéo chống.

- Đâu nói sai, tôi còn có dự định tặng mấy câu thơ nhân ngày sinh của ngài ấy cơ.

- Anh đọc thử cho bà con nghe nào.

Tiếng người lao nhao tán thành. Văn nhân bên trái hắng giọng:

- Chỉ có bốn câu thôi:

Mãi là người bảo hộ

Quốc thái với dân an

Cầu danh không cầu lợi

Vinh nhục chẳng luận bàn.

Ba ông già đưa mắt nhìn nhau, văn nhân bên phải vỗ đùi đánh đét cao giọng:

- Hay, hay lắm. Nội chỉ mấy câu mà lột tả tỉ mỉ công đức của Đức Ngài.

Ba ông già đã ngộ ra cười khà khà, mấy người còn lại cũng cười phá lên ngay sau đấy.

"Mãi... Quốc... Cầu... Vinh" Dương Vân lẩm bẩm rồi suýt hét lên vì phần nô. Chàng ngỡ ngàng và tức tối khi thấy người ta đùa nhau kể tội cha bán nước, giết hại đồng bào, họ gọi ông bằng đủ thứ tên tệ hại, họ đang nguyên rửa ông. Chàng thấy mình đứng dậy la hét mọi người là ngu dốt, không hiểu được ý nghĩa lớn lao của việc cha làm, chàng thấy mình chỉ tay vào mặt hai văn nhân quát tháo họ tại sao lại sỉ nhục cha. Rồi chàng thấy mấy người phu, họ cho rằng cuộc sống khổ sở hiện tại có phần lớn lỗi của cha chàng, xông vào mình đâm đá túi bụi. Dù được cha truyền cho ít nhiều võ nghệ nhưng chàng không tránh khỏi sứt đầu sưng mặt. Chàng nhìn thấy ánh mắt thương hại của mấy bà buôn cho rằng thằng bé mặt mày thanh tú vậy mà mỏng phúc sinh làm con kẻ phản bội. Chàng thấy văn nhân bên phải chạy tới ngăn cản cuộc ẩu đả, văn nhân bên trái đỡ chàng dậy, lấy khăn giữ vết thương trên mặt. Chàng thấy mấy ông già im lặng nhìn theo chân mình thất thểu rời quán. Về nhà, chàng nói dối cha là mình có thù cưỡi con ngựa hung hăng. Ông bảo người băng bó mà không hỏi gì thêm. Đêm ấy chàng không tài nào ngủ được, nỗi đau ngoài da gây ra sự day dứt trong lòng, những điều nghe được cứ văng vẳng bên tai.

Cha là kẻ mãi quốc cầu vinh.

Bọn họ đâu thể hiểu được mục đích cao cả của cha. Nói ái quốc suông ai chẳng nói được, có giỏi thì làm thử đi.

Nhưng họ có quyền nói thế, kẻ ăn lộc nhà Hán sao có thể hết lòng với đất Việt.

Không đúng, cha cần gì ở cái chức quân sư ấy chứ. Tiền của cha đâu thiếu còn danh bán nước có ai thiệt.

Vì quyền lực chứ sao, có thể hô mưa gọi gió, nắm quyền sinh quyền sát hàng vạn con người cũng hấp dẫn lắm chứ.

Không phải, cha không phải người như thế. Cha thường khoan dung giúp đỡ mọi người, đối xử bình đẳng với kẻ trên người dưới.

Khi có tâm thì thiếu gì cách làm. Tại sao đi theo con đường này?

Đó là cách tốt nhất cha có thể làm. Cha làm đúng mà.

Bọn họ cũng không sai.

Tại sao mâu thuẫn? Tại sao con không dung hoà được hả cha?

Tại sao..? Chàng luôn luôn tự hỏi tại sao lại thế, tại sao mình không trả lời được. Từ đó chàng thường xuyên trốn ra ngoài, rảo bước trên các con phố hay lân la ngoài chợ xem người ta mua bán hay nghe người ta nói chuyện. Do quân kỷ dần được thắt chặt nên khắp nơi trong thành người ta chỉ bàn về sinh hoạt, buôn bán, cưới xin. Họ hoàn mới có chuyện chính sự nhưng là nói thầm, nói ý tứ, nói tuy chỗ mà thôi. Chàng có thêm khá nhiều bạn, tất nhiên nhờ dầu kín thân phận, hiểu đời hơn, hiểu tình cảnh đất nước hiện giờ hơn, tuy chưa giải quyết thấu đáo những vướng mắc nhưng dần ra khỏi tầm ảnh hưởng của cha. Cha chàng biết chuyện, ông nghiêm khắc nhắc nhở con nhưng không muốn ép buộc, có thể ông muốn chàng tự cân nhắc hoặc có thể ông còn quá nhiều chuyện cần quan tâm. Dương Vân ngày càng cảm thấy cô độc, mẹ mất đi mang theo nửa tâm hồn của cha. Ông dồn tình thương cố gắng bù đắp cho con dù giống bao người cha khác, ông không muốn và không biết thể hiện sự quan tâm, chăm sóc của mình. Ông không nhận ra con mình luôn tha thiết cần một người để chia sẻ.

Dương Vân mệt mỏi bước trên con đường nhỏ, mình đang đi đâu đây, chàng ngó quanh quất, người nóng ran lên. Cha đi Long Bình, không ai cấm đoán chàng giống kẻ lang thang. Phải kiếm chỗ nghỉ thôi, chàng sờ tay lên trán, có cây bàng nhỏ đằng kia. Trời gần chiều, nắng nhưng không nóng, chàng lơ mơ một lúc. Rồi tiếng kéo kẹt từ xa vọng. Có đôi thùng nước sóng sánh chót đầu quang gánh trên vai một cô gái mảnh dẻ mặc áo chít màu bạc, quần vải màu đen, đôi hài cỏ bện lạ mắt. Ngộ nghĩnh đi cùng thích thú. Con khát dâng đầy cổ họng, Dương Vân gọi :

- Cô gì ơi, cô cho tôi chút nước với.

Cô gái dừng bước vui vẻ :

- May quá, tôi đang mệt đứt hơi, anh gánh dùm tôi quãng ngắn, tôi mời anh uống được nhiều thì uống.

Chàng lắc đầu vì sức lực chưa trở lại:

- Tôi mệt quá, cô cho tôi hớp nước trước đi.

Cô gái đã đặt quang gánh xuống, rút chiếc khăn nhỏ thấm mồ hôi, ngâm thánh thót:

- Có làm thì mới có ăn. Không đừng ai để đem phần đến cho.

- Phận nam nhi, giúp nữ nữ là việc phải làm. Còn giả vờ mệt để mặc cả nữa sao??? -Dương Vân tự ái bật dậy :

- Ai bảo tôi vờ mệt không giúp cô. Tôi chỉ muốn uống trước để lấy lại sức đã.

Cô gái múc một gầu đầy :

- Anh uống đi, giếng trong lắm.

Đoạn ngó chàng xuôi ngược, nói giọng pha chanh :

- Anh khoẻ nhanh nh.

Chàng suýt sặc nước trợn mắt nhìn cô gái, mặt cô hơi vênh lên, chàng ngăn người. Sự bức bối biến đâu hết, nghe cô nàng lên nước :

- Sao, có thắc mắc gì không?

Chàng lắc đầu, nhắc gánh nước bảo :

- Cô dẫn đường đi.

Cô gái tươi tắn cởi bỏ gánh nặng, bước thoăn thoắt, luôn mồm:

- Đi thẳng.. gánh cần thận kéo về nhà chỉ còn xô không.. rẽ trái.. rẽ phải, coi chừng cành cây... đi thẳng... tươi lên chứ không người ta tưởng tôi ép buộc anh... khoan khoan, dừng lại.

Họ dừng giữa ngã ba.

- Để tôi nhớ xem rẽ bên nào.

- Cô đừng đùa chứ, gánh đã nặng.., Dương Vân nhăn nhó.

- Gì mà nặng, tôi chả gánh suốt. Anh hay kêu lắm, đây rồi.

- Đây cái gì?

- Nhà tôi chứ cái gì, ở giữa đây.

Chàng đi theo cô, ngôi nhà nhỏ nằm ngay ngã ba, thụt vào một ít, quanh là tường rêu cũ. Cô mở cổng, cạnh mảnh vườn nhỏ trồng ổi, hồng và rau là ba gian nhà đơn sơ. Cô gái dẫn ra sau nhà, chàng đổ nước vào cái thau sành to :

- Nhà có giếng cô còn xách nước làm gì?

- Giếng cạn thì tôi mới xách chứ đang đựng mang một vào thân.

Cô nguýt dài khiến chàng bần thần:

- Mang ơn anh nhiều. Giờ mời anh lên nhà dùng nước.

Cái chông tre kêu cọt kẹt chào khách, bộ chén khoe ra bộ mặt sạch sẽ. Ắm chè ủ trên bếp nãy giờ nước bốc hơi nghi ngút.

- Anh ăn ổi nhé?

- Thôi, phiền cô quá. Tôi uống nước được rồi.

- Không hề, hôm qua tôi vật đầy 1 rô, anh chờ chút.

Cô nàng biến vào gian trong, cái cô này hay thật, chàng cười xòa quan sát xung quanh. Ngoài cái chõng đang ngồi, trong phòng còn cái kệ gỗ cũ trông, đôi ghế con và cái tủ nhỏ, có lẽ đựng mấy đồ lặt vặt. Bàn thờ ông Địa dưới đất, nhà này có người làm nghề buôn bán đây vì hồi đó các thương nhân vẫn thờ ông Địa để cầu buôn may bán đắt. Cửa chính và cửa hậu đặt so le, tấm rèm vải che cửa sổ được vén nửa chừng, bên cạnh gian này còn hai gian khác. Nhà trống quá, mình không chắc có đủ một gia đình ở đây, chàng nghĩ.

- Nhà trống lắm phải không?

Cô gái đã đứng đằng sau, tay cầm cái đĩa sành đặt ba quả ổi.

- Nhà chỉ có bác con tôi. Cha mẹ tôi ở dưới quê, tôi theo bác lên đây bán hàng. Bác tôi có sạp vải ở chợ Đông. Nhưng mà thư sinh như anh chắc chẳng ra chợ bao giờ.

- Thì thoảng tôi có ra, bác cô có nhà không để tôi đến chào?

- Bác đi Long Bình lấy hàng rồi.

- Cha tôi cũng vừa đi Long Bình.

- Trùng hợp nhỉ, cha anh cũng làm nghề buôn à?

- Có ngày trước, bây giờ cha chỉ gửi đặt vốn theo chuyến thôi.

- Thế cha anh đang làm gì? Cô gái hỏi giọng tò mò.

- Thì làm vải việc nhưng chính vẫn là đặt vốn buôn. Chàng thấy hơi có lỗi khi nói dối.

- Mà anh tên gì?

- Ồ. Tôi là Vân. Dương Vân.

- Tôi tên Ngân. Cô gái líu lo. Tên cha tôi đặt đấy. Mẹ hay trêu là do cha mê tiền.

Chàng nói đùa :

- Thế đáng lẽ bác trai đặt tên cô là Kim có đắt giá hơn không!

Cô gái cười:

- Có rồi. Anh trai tôi.

- Anh cô ở quê cùng bố mẹ à?

- Anh ấy đi cùng hội bạn, ít khi về nhà. Nhà anh có mấy anh em?

- Tôi là con một.

- Vậy chắc anh được mẹ cưng chiều lắm?

- Mẹ tôi mất từ lúc còn nhỏ.

Cô dùng tay bỏ ổi, cầm 1 miếng dưa cho chàng :

- Tôi vô ý quá. Thôi anh ăn đi.

- Không sao, chuyện đã qua lâu. Trông ngon lắm.

Chàng đỡ lấy miếng ổi, hai bàn tay khẽ chạm vào nhau. Trong góc, hai con thạch sùng đang đùa nghịch bỗng dừng lại, hai cái đuôi ngoe nguẩy. Ngân cười tươi, tinh nghịch nói:

- Ồi ngon nhưng qua tay tôi bỏ toàn trở thành chất cả.

Dương Vân cắn một miếng, rồi một miếng nữa :

- Đúng là chất thật, nhưng tôi thích ăn thế này.

- Thì anh ăn nữa đi, còn nhiều lắm...

Ông mặt trời uể oải từ từ thả mình xuống ngọn cây, cô gái nhìn ra ngoài bảo chàng :

- Trời tối nhanh quá, thôi anh về kéo muộn. Khi nào rồi mời anh qua chơi nhé.

Dương Vân đứng trước cửa hồi lâu.

Quyến luyến là gì, cảm xúc là gì nhỉ?? Chàng về nhà trong trạng thái bay bổng, nói chính xác là chân cách mặt đất vài thước và tâm hồn ở tận đâu đâu. Dương Vân vừa đến cái tuổi theo các cụ đủ để dựng vợ gả chồng. Cha là người có thể lại khéo cư xử nên nhiều đám nhắm nhe. Ông mặc con tự quyết định và Dương Vân sau khi gặp qua nhiều cô gái ý tứ bên cạnh ông bố hay bà mẹ hay là cả hai, theo đúng khuôn mẫu đạo đức bấy giờ, rồi hôm nay bị trúng lưới tầm sét. Vui vẻ và chủ động, nàng chẳng mấy khó khăn đánh gục chàng thanh niên vẫn được bao bọc trong gia đình. Chàng vừa ăn vừa mơ màng, khổ thân cái lưỡi thể nào cũng bị cắn phải, đôi nét chăm ngó vào cái gương trên tường và cười một mình, đêm nằm trần trọc, hắt hủi cái gối cái chăn, chỉ mong trời sáng nhanh nhanh.

Tình yêu là gì nhỉ?

Phải chăng là vô vàn nỗi nhớ, nhớ cảnh, nhớ người, nhớ giọng nói, nhớ tiếng cười, nhớ cả cái nhẵn mặt, cái lờm nguýt. Sáng nhớ, trưa nhớ, chiều nhớ, tối nhớ, cả đêm cũng nhớ. Khi làm việc, lúc nghỉ ngơi, ra thơ vào thần, khi người ở lại, lúc hồn bay đi.

Hay phải chăng yêu là sự thay đổi cảm giác. Từ thờ ơ sang sôi nổi, từ lạnh lùng sang nồng nhiệt, từ xa lạ đến thân quen. Ta khóc, ta cười, ta vui vẻ hay ưu tư chỉ bởi một người. Lòng trong như buổi sớm ban mai hay mịt mờ như những chiều bão tố chỉ vì hướng tới một người.

Tình yêu thật phức tạp, thật đáng sợ. Làm thế nào bây giờ khi ta trót yêu nàng mất rồi.

Chàng trai của chúng ta đã sa vào một cạm bẫy ngọt ngào. Chàng thương nàng thì đã rồi nhưng làm sao để nàng đáp lại, chỉ có ông trời mới biết. Vài ngày sau đó, Dương Vân đều t ỉnh c ờ có việc qua nhà nàng; đi dạo, đi thăm bạn bè hoặc đơn giản là đi lạc. Đã mấy lần trái tim thúc giục chàng dừng bước nhưng cái đầu ngoan cố vẫn bắt đôi chân vượt đi, thậm chí còn nhanh hơn bình thường. Chưa phải lúc, đến ngày e đường đột quá, chàng để dành dịp

thuận tiện. Ngày một, ngày hai, ba đến ngày thứ bảy. Giống như bác quân gia, Dương Vân tin con số bảy. Chàng dùng chân trước cổng, không biết nàng có nhà không, gặp nhau thì nói điều gì, chàng nhìn qua cái cổng gỗ, cổng tre thêm ít gỗ thì đúng hơn, chàng nhìn thấy có ông già đứng ngoài vườn, sao bác nàng già thế, v à một chàng thanh niên, anh ta là ai, là bạn nàng, không, chắc là anh trai.

Gọi cửa đi, trái tim giục. Thôi để khi khác, cái đầu bàn lùi.

Chàng bỏ về không biết nàng vừa nhìn ra cổng.

Lần thứ hai, chàng lên tiếng. Tiếng gọi mất hút, bà hàng xóm thò đầu ra nói:

- Bác cháu nhà ấy đi thăm họ hàng rồi.

Ông trời thích trêu người hay ông trời ghét kẻ thiếu quyết đoán. Nhưng ai gặp tình yêu đích thực chẳng thoát biến thành nhát gan, giống các cụ bảo là bị cầm tinh. Đến các dũng tướng ngang dọc trên xa trường, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, về nhà nghe tiếng vợ quát cũng hồn bay phách lạc đấy thôi. Thua keo này ta bày keo khác, điều quan trọng là chớ có nản.

Lần thứ ba là tình cờ thật. Cha sai chàng sang nhà tướng quân Lê Khắc Chính trả cái lệnh bài khiển quân. Xong việc, chàng tìm nàng thì gặp người đàn bà trung niên ra mở cổng.

- Cậu hỏi ai?

- Dạ, bác cho cháu hỏi Ngân.

- Cậu vào nhà đi.

Bà đưa chàng vào gian khách, bước qua ngưỡng cửa, ngồi lên cái chõng tre.

- Cậu hỏi cháu tôi có việc gì?

- Dạ..dạ, cháu..bác là bác của Ngân ạ. Chàng lúng túng thấy rõ.

- Cậu chưa trả lời tôi. B à bác lạnh lùng.

- Cháu là bạn của Ngân, cháu sang chơi thôi ạ.

- Nó mới có việc vừa ra ngoài. Cậu tên là Vân phải không?

- Vâng đúng... N àng có nhắc đến tên mình. Chàng thoáng mỉm cười rồi tắt ngay trước vẻ mặt người bảo hộ khó tính.

- Con bé có nói cha cậu làm cùng nghề với tôi.

- Dạ ngày trước cha cháu buôn hàng chuyến, nhưng giờ thôi rồi.

- Chắc ông ta định quay lại, nên sai cậu sang dò xét tôi phải không?

Dương Vân nhăn nhó. Bà bác nàng nói vô căn cứ quá.

- Phủ nhận hả? Nghĩa là cậu có mục đích ghê gớm hơn.

Chàng phân vân không biết trả lời ra sao.

- Tôi biết cả rồi.

Bác ấy biết điều gì cơ nhỉ? Chàng trai chột dạ.

- Tôi biết cậu là người tốt. B à bác cười xoà. Con bé bảo cậu đã giúp nó. Nó có vẻ quý cậu, cứ mong cậu đến chơi cho vui. ở Trong thành, con bé không có bạn, hết phiên lại về nhà, chẳng đi đâu. Chờ mãi chẳng thấy cậu sang, nó nghĩ cậu không nhiệt tâm lắm.

Không nhiệt tâm lắm ư, mình chưa cháy thành than là còn may. Mình đứng ngốc từ.

- Cậu lắm bầm gì thế?

- Cháu theo cha ra ngoài thành mới về, thật có lỗi khi để Ngân phải đợi. Chàng nói dối.

- Nó cũng nghĩ cậu bận việc nên không trách cậu...

Hai bác cháu đang nói chuyện với nhau thì có khách, Dương Vân cáo từ. Quá tam ba bận vẫn không gặp. Chàng quyết định phải đến chỗ nàng hay đến. Vừa vặn ngày tiếp theo là phiên chợ Đông. Phiên chợ bắt đầu khi vừa quá Ngọ nên dùng xong bữa trưa, chờ cha đi nghỉ, chàng vội vã rời nhà. Còn sớm chàng đảo mắt nhìn, từ cửa Nam đi dần vào trong chợ xuyên sang cửa Bắc, vẫn chưa thấy bóng nàng. Chàng vòng lại, bình tĩnh tìm, hàng gạo, hàng rau quả, hàng bạc, hàng vải, hàng mã, hàng sắt, lại hàng vải, hàng đồng, hàng khô. Đây rồi, tìm chàng nhảy loạn lên, nàng đứng kia. Bà bác đứng cạnh, nhìn quanh như muốn tìm ai. Chàng giả bộ cúi húi bên dãy hàng khô. Thấy một bà béo đi từ cổng vào tay xách cái giỏ mây, bác vẫy tay gọi:

- Chị Thoi ơi.

- Chị Hoa ra sớm thế.

- Vâng, chuyện thế nào rồi hả chị.

- Chị cho tôi thử đã chứ, chị thấy thằng Thái nhà tôi đến chưa?

- Nó mới đến tức thì.

- Vậy mình sang hàng tôi đi, kín hơn, chuyện quan trọng lắm.

- Được, con trông hàng nhé. B à bảo Ngân.

Nàng vâng dạ mỉm cười. Dương Vân lặng lẽ tiến sát hàng vải.

- Mời anh vào xem hàng. A, hôm nay có người "đáo" chợ.

- Không, tôi... anh đi mua đồ.

- Thế ư, thế mà em tưởng anh ra thăm em.

- Có, anh đi mua vài thứ, tiện vào thăm em luôn.

- T.i.ệ.n.. Nàng dài giọng. Anh mua được thứ gì chưa.

Hỏi cho có chứ nàng biết tông.

- Chưa, vì anh đang tìm mua vải.

Nàng cười :

- Hoàng đế tranh thủ, ngài mua vải về tặng người vợ thân yêu à?

- Anh làm gì đã có vợ. D ương Văn nhân nhớ.

- ý em là vợ hứa hôn. Nàng không tha.

Chàng lắc đầu quây quây.

- Vừa thôi kéo dài cổ, hay anh mua vải biếu cha.

Chàng chớp ngay lấy cái lý do mang nặng tính hiếu thảo này:

- Còn chín ngày nữa đến ngày sinh của cha anh. Anh đang định tìm một món quà ý nghĩa.

- Đúng lúc quá, nhà em vừa nhập vải làng Mây, làng Bông. Anh xem chọn được không?

Chàng lần mấy xấp vải, cha quen bận vải, lựa Trung Nguyên, một phần vì mẹ. Nhưng xem vải quê mình mềm mại đầu kém.

- Tinh thật, loại anh cầm là loại tốt nhất đấy. Vải thấm mồ hôi, dẹt đẹp, mặc nhẹ như bông, mùa hè mát, mùa đông ấm áp. Anh thích màu gì?

- Cha thích màu trắng nên anh lấy xấp này.

- Nhiều thế, anh tiện thế may cho cha cái chăn luôn?

- Mua nhiều, phòng dịp khác còn dùng.

- Bao biện, bao biện. C ô nàng chun mũi. Em nhận cả may vá nữa đấy. Anh tả hình dáng bác, em sẽ may bộ quần áo thật đẹp.

- Còn gì bằng.

Chàng phấn khởi, dạo này cha béo lên nhờ uống thuốc bổ của thầy lang Mập, làm vải động tác kèm lời.

- Em giúp anh nhé.

- Vâng.

- Vậy thì tốt quá. Bao lâu.. bao lâu lấy được.. em?

- Chính chu cũng mất 4 ngày, buổi chiều anh đến nhà em lấy.

- Được, buổi chiều, 4 ngày nữa. Chàng nhắc lại như lời hẹn hò.

- Lần trước bác khen anh đấy.

- Bác khen anh, chắc vì quý bạn của cháu. Chàng hí hửng.

- Không quý lắm, bác khen anh lễ độ, thật thà. Nhưng chê là ăn nói kém do ở nhà được chiều. Bác còn chê..., n

àng ngưng lại.

- Bác chê những gì? Chàng bần thần hỏi.

- Nhiều lắm, em không nhớ hết. Bác về rồi, anh thử hỏi xem.

Chàng giật mình quay lại, bà bác đang trao đổi với bà hàng gạo. Nàng nói như giục:

- Anh nhớ sang nhà lấy áo, đừng mất tâm nhé.

- Vâng, thưa cô. Cô lấy bao nhiêu tiền? Chàng muốn vót vát thêm vài câu nói.

- Cả vải cả công là bốn trăm mười chín đồng, vì anh em lấy chẵn thành bốn trăm hai.

- Đắt quá, thường chỉ khoảng ba trăm thôi.

- Càng quen càng lên cho đau, anh không đồng ý phải không?

- Không, đồng ý chứ. Chàng nhìn nàng rồi miễn cưỡng bước đi.

Bốn ngày sau, đúng hẹn chàng đến nhà nàng. Bác Hoa đi vắng vì ai đó đã nói trong chuyện tình cảm, đàn ông là người chủ động còn phụ nữ thì tạo ra sự chủ động.

Hai người ngồi với nhau cả buổi, nói chuyện trên trời dưới bể. Họ hợp nhau lắm các bạn ạ. Chàng trai rõ ràng đã tìm đúng người. Bộ áo quần nàng may khéo léo và tinh tế đến nỗi ông bố khó tính cũng phải tấm tắc khen cậu con trai. Vạn sự khởi đầu nan, ông trời bảo: đầu đã xuôi thì đuôi sẽ lọt. Tôi thiết nghĩ không cần kể chi tiết lần tiếp theo chàng đến nhà nàng, lần chàng cùng mấy anh bạn vớt và bắt cái giếng cấp nước trở lại, những lần bà Hoa có thêm người trông hàng trong thời buổi khó khăn... Mười một tuần trăng, tôi vui mừng theo dõi chuyện tình cảm của đôi bạn trẻ, mỗi lần chàng nhận được sự đền đáp bằng ánh mắt, bằng nụ cười, bằng sự san sẻ, bằng nỗi đam mê của nàng, tôi đánh dấu bằng một đồng bạc vào chum. Phải xin lỗi vì nhờ tình yêu tuyệt vời của họ mà tôi trở thành phú ông.

Tôi qua cha về muộn, sáng dậy đi sớm cùng người mang lệnh tín. Cha thích giữ bí mật riêng mình. Hôm nay mẹ nàng dưới quê lên chơi, bà ở nhà cậu em ruột, nàng cũng sẽ ở đấy đến lúc mẹ về. Chàng muốn sang chào, nàng kiên quyết không cho. Chàng nhớ lại bộ dạng ngang ngạnh đáng yêu của nàng. Nàng có khuôn mặt tròn dễ thương, có cái trán dô buống bình, có cái mũi hếch hiện thân của tấm lòng rộng rãi. Nàng có đôi mắt biết nói, có nụ cười thật tươi, đôi má bầu bình giấu rất kỹ cái lúm đồng tiền tình nghịch. Nàng đẹp một cách sống động khiến chàng nhìn mãi không chán. Đến nỗi nàng phát bực mình, quát “quay đi chỗ khác, người đâu mà...”. Chàng biết mình thuộc về nàng từ buổi đầu tiên đến lúc cuối cùng, chàng sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để được ở bên nàng.

Lão Tiền, lão quản gia thay thế, trợn mắt khi thấy chàng chạy vào ra khỏi phòng. Lão chưa kịp mở mồm hỏi, chàng đã ra đến đường, mong nàng chưa đi, chàng tự nhủ rồi gia tăng cước lực. Chàng chạy như ma đuổi, thoáng đã đến nhà nàng đúng lúc nàng bước ra. Bất ngờ khi thấy mặt, nàng ngạc nhiên hỏi :

- Anh chạy đi đâu thế?
- Anh có chuyện cần nói với em, một lúc thôi? Chàng thở hổn hển.
- Việc quan trọng lắm à, nhưng mẹ em đang đợi.
- Anh chỉ nói vài câu thôi. Anh vào được không?

Nàng kéo cái cổng nói:

- Thôi được.

Vào trong nhà, bảo chàng ngồi trên cái chõng, nàng kéo ghế chờ đợi. Chàng để nhip thở ổn định rồi cất tiếng, khó khăn và ngắn gọn:

- Anh định nói là anh sẽ đi.
- Anh sẽ đi đâu?
- áì Châu.
- Vì lẽ gì hả anh? Nàng hỏi.

- Vì chúng ta đang mất tự do, bao người phải làm thân nô lệ, bao người vùng tranh đấu quyết hy sinh thân mình dành độc lập cho đất nước. Trong khi anh hèn nhát trốn trong cái thành này, tận hưởng cuộc sống thanh bình giả tạo trên xương thịt đồng bào. Đêm nào anh cũng gặp ác mộng, anh không chịu được nữa, mọi thứ phải thay đổi. Dường Vân nói rất nhanh.

- Cuối cùng anh cũng lựa chọn. Ngân thầm thì. Anh có thương em không?

- Anh thương em nhiều lắm. Anh cần em, anh sẽ làm mọi việc miễn sao em được hạnh phúc. Hạnh phúc thực sự bền lâu.

- Còn cha anh thì sao, em không tin bác sẽ đồng ý.
- Cha luôn tôn trọng ý muốn của anh. Cha sẽ không cản vì đằng nào anh cũng quyết.
- Em biết, anh quyết tâm ra đi.... Anh hãy đi đi.

Nàng truyền thẳng vào mắt chàng sự quyết đoán kỳ lạ, sự đồng cảm ám áp xen lẫn niềm khích lệ.

- Em sẽ chờ đến lúc anh trở lại, trong ba năm.
- Hết ba năm rồi sao?
- Em sẽ tìm anh dù anh trốn nơi chân trời góc bể.
- Có nghĩa là anh chỉ có ba năm tự do tự tại. Chàng đùa.
- Không lâu vậy đâu. Mà gặp em chỉ để nói chuyện này thôi sao?
- ừ, có thể thôi.
- Vậy mình đi, anh cầm hộ em túi đồ.

Nàng đóng cổng, kéo tay chàng nói :

- Hết đoạn này rồi rẽ trái anh nhé.
- Mình đi đâu đây?
- Đến nhà cậu chứ đi đâu. Anh không muốn chào mẹ à?
- Anh tưởng em nói không được?
- Ngốc, em nói bao giờ. Nàng trông thật ngây thơ.

Chàng cố gượng tay cột trăn nàng. Họ trêu đùa vui vẻ làm con chích choè đậu trên cành cây dầu mỏ hót theo. Tướng quân Lê Khắc Chính nhìn thấy họ, ông cũng cười rồi tự nói với mình :

- Ôi những người trẻ tuổi, họ mới hạnh phúc làm sao!

CƠN GIẬN DỮ CỦA LÊ KHẮC CHINH

Như một người nhàn tản, tướng quân Lê Khắc Chỉnh thông thả về phủ. Chiều lại chiều, ông theo thói quen lòng vòng khắp thành, thư giãn bằng cách ghé bên này tỳ, bên kia tỳ hoặc vừa đi vừa suy nghĩ về những vấn đề nan giải. Đối lập với Tiết độ sứ ưa tĩnh, ông là người ham mê hoạt động. Ông nể sự thâm mưu của Tiết độ sứ dù bản thân cũng không phải người giản đơn.

Lê tướng quân sinh ra trong quân đội với phụ thân là tướng tiên phong của Tử Xa Đoàn nổi tiếng. Mẫu thân của ông cũng là thành viên của đội nữ binh Phiên Ngung. Biết đao kiếm từ khi còn chập chững, càng lớn càng gan dạ, ông điển hình của mẫu chiến binh chỉ tiến không lui trên chiến trường, biết kèm kinh nghiệm dày dặn bằng khả năng chỉ huy. Nam Hán Vương Lưu Cung lên ngôi với tham vọng bành trướng bờ cõi, bèn tách Lê Khắc Chỉnh khỏi Tử Xa Đoàn, đang dưới quyền chỉ huy của Bách Thắng Tướng Quân Hàn Bích Liễu, phong làm Bình Nam Đại Tướng, thống lĩnh 7 vạn quân. Năm Quý Mùi (923), ông lập chiến công lớn như chúng ta đã biết, được Hán Vương tin tưởng giao nắm toàn bộ binh quyền Giao Châu.

Phủ tướng quân rộng hơn nhiều Phủ Tiết Độ, được cất theo kiểu doanh trại. Lê Khắc Chỉnh tướng người uy vũ, mặt vuông râu rậm, ứng xử có phần lỗ mãng nhưng công tư phân minh nên binh lính rất kính trọng. Ông nói với gã phó tướng đang lật đặt cúi chào:

- Người gọi hai gã đó lên gặp ta ngay.

Tại căn phòng cách đó mấy chục bước chân, bộ đôi hung thần của đất Giao Châu thời bấy giờ đang ngồi chờ chủ tướng. Hòa Ung (chim ưng lửa) dáng khoằm khoằm đứng tựa lưng vào vách tường. Gã người cao gầy, mặt gầy, tô điểm bằng vết sẹo kéo từ gò má đến cằm, nguyên là Tổng đội trưởng Ngân Vệ đội, tính tình độc ác vô song. Độc Linh Sư (sư tử độc), Tổng đội trưởng Kim Vệ, người chắc nịch, mày vênh râu xồm, mặt lạnh như tiền, đang ngồi trên ghế, tay gõ nhẹ cái lệnh bài khiến quân vào mặt bàn.

- Ông nghe đi, tiếng vó ngựa lộc cộc, tiếng bước chân dáo dác. Bọn loạn tặc cố chạy nhưng làm sao thoát. Lưới giăng khắp nơi. H ầu dùng móng tay cào ken kết cái lệnh bài, chúng la hét, rên rỉ, van xin. Ta thẳng tay róc thịt, cho một bữa ngon lành.

Hòa ung cười bập bùng, xoa tay :

- Ngài đây trí tưởng tượng bay xa quá. Ngon thật có đôi chỗ ngon, nhưng còn lại quá nhiều xương xẩu.

- Hết nạc thì vạc đến xương, mỗi điểm đều có chỗ thú vị riêng. Như vụ ám sát Hồ thái tử ở Giao Chỉ. Chúng lợi dụng Hà tổng binh mang quân viện trợ cho Thừa Hóa, ập vào Hồ Phủ định làm cỏ cả đám quan lại trong vùng đang tập trung bàn việc. Rủi lại bị tôi theo vết. Chính tôi dùng tấm lệnh bài khiến binh này kéo Hà tổng binh đi cho chúng yên tâm. Canh hai, chúng lặng lẽ đột nhập vào phủ làm cú bất ngờ. Hà hà, bất ngờ quá đi chứ, ai dè kẻ đi săn lại biến thành con mồi. Chúng chống cự mới ghê làm sao, giọng Độc Sư ngân nga. Một nửa chết gục trong bấy, số khác chạy tán ra. Nhưng chạy đâu cho thoát. Có 4 tên lẫn lên núi theo đường suối. Lúc này mới chính là tột đỉnh cảm hứng. Tôi chỉ mang theo 3 gã đội trưởng. Bốn và bốn, rất công bằng. Tôi thấy rõ sự hoang mang trong từng bước chạy nên chưa cho áp sát vội. Trước khi ăn mồi, con mãnh thú nào chẳng vờn. Đầu tiên dọa chúng sợ xanh mặt, quần tới mệt lử rồi lại gieo cho chúng chút hy vọng sống sót. Cái khoanh đất thụt vào trên vách núi là điểm chốt. Ông đã bao giờ nhìn thấy tử thần hiện ra sau lưng, rồi trước mặt mình. Cổ vùng vẫy nhưng sợi dây quanh cổ vẫn xiết lại. Cái đầu lẫn lông lốc, cánh tay văng ra đất còn giãy giụa, máu phun nóng sục tanh ngòm. Đáng tiếc, Độc Sư chép miệng, để một tên ngã lăn xuống núi chết mất xác.

Hòa ung bất giác thở dài :

- Thêm vụ bắt trọn đám vũ khí lên đưa vào thành, chủ tướng khó tìm đủ lời khen cho ông. Về phần tôi thì thảm hại quá. Chủ tướng mới gửi cho tôi hai chữ vô dụng, khiến tôi tức tốc về ngay.

- Ông không phải lo nghĩ nhiều cho mệt. Tính chủ tướng chúng ta còn lạ gì. Quát tháo là thú vui của ngài mà.

- Thế tôi mới lo, ngài chưa quát thì tôi chưa hết lo.

- Cũng vì phía ông mất quá nhiều tinh lực trong trận Thanh Yên.

- Đó là sai lầm vì đánh giá quá thấp đối thủ. Bốn đội bốn mươi bốn anh em nằm lại, gây hoang mang trong binh sĩ. Hừ, nếu không phải thiếu lòng tin thì vừa rồi chúng ta tóm được Ngô Quyền rồi.

- Tôi thấy ông thay đổi nhiều quá. Không lẽ vì vài cái thất bại còn con làm ông nhu nhược. Đứa nào lung lay, giết phứt đi, cần thiết phải bỏ vài mạng để lập lại kỷ luật.

- Ông nói phải, Hòa ung nhếch mép, chờ qua ngày hôm nay cái đã. Lúc nữa đến trước chủ tướng, nhờ ông nói giúp tôi vài tiếng.

- Ông không nhắc tôi cũng đã định, Độc Sư nói với giọng mơn trớn, chúng ta môi hở răng lạnh, cần dựa vào nhau mà sống.

- Hai ông lên đi, B ả phó tướng nói trên ngưỡng cửa.

Lê tướng quân ngấm nghĩa tám quân đồ Giao Châu dán trên tường, chỉ chút những phết phẩy qua bao kế hoạch. Hai gã đội trưởng đứng đằng sau chờ đợi chẳng dám lên tiếng. Hồi lâu, như đã thỏa mãn, tướng quân ra hiệu chúng ngồi xuống.

Mười bảy tuổi, Lê Khắc Chỉnh giành được quyền sử dụng vũ khí riêng thông qua nhiều lần thử thách. Ông đến chỗ người thợ rèn đặt làm hai thứ binh khí. Một thanh đao hình bán nguyệt và một tấm khiên vành răng cưa. Hai

thứ vũ khí vừa công vừa thủ dưới tài nghệ của tướng quân khiến bao kẻ địch vỡ mặt giúp ông thắng tiến nhanh đến chóng mặt. Khi được Hán Vương phát lệnh tập trung binh mã tấn công Giao Châu, ông tiến hành ngay việc cần kíp nhất là thuyết phục Độc Linh Sư và Hòa Thiên ưng, hai gã cao thủ giang hồ từng chịu ơn sâu của ông, theo Nam tiến. Vừa làm chủ Giao Châu, ông cho triển khai quân vào những nơi trọng yếu song song với việc rèn thanh đao và chiếc khiên cho mình. Những binh lính ưu tú được triệu tập, đặc biệt huấn luyện cho ra đời Kim Ngân Song Vệ đội. Quyền chỉ huy đặt vào tay hai nhân vật trên. Kim Ngân Vệ đội gồm 18 đội, mỗi đội có khoảng 12 đội viên do Độc Linh Sư làm Tổng đội trưởng lấy toàn quân Giao Châu làm địa bàn phòng thủ, có trách nhiệm tiêu diệt hết những kẻ chống đối, âm mưu làm phản. Địa bàn tấn công của Ngân Vệ đội bao những vùng còn lại, tính hiếu sát của Tổng đội trưởng Hòa Thiên ưng bộc lộ qua nhiều cuộc chiến, truyền sang đội viên hai mươi tư đội, biến chúng thành những con quỷ trên đường. Lúc cực thịnh, quân số hai đội lên đến sáu trăm người, thường giấu mình hoạt động trong bóng tối làm được nhiều việc mà hàng vạn quân không làm nổi. Sau nhiều năm hoạt động, niềm tự hào của Lê tướng quân tự nhiên mẻ một miếng khi thanh kiếm của ông chém phải tảng đá rắn. Ngày ấy, nhằm nhanh chóng kết thúc trận chiến Thanh Yên với Võ Thiên Nam, ông tung gần hết lực lượng Ngân Vệ đánh thọc sườn quân khởi nghĩa. Ngân Vệ chạm mặt cận vệ và Võ chủ tướng. Cửa đáng tội, đám Ngân Vệ lẫn Hòa Thiên ưng vốn vênh vang tưởng mình là vô địch, đến chết vẫn chủ quan. Hòa Thiên ưng trúng kiếm của họ Võ vào mặt và Ngân Vệ bị bịt kín đường sống. Không hiểu bằng cách nào, Tiết độ sứ cài được nội gián trong quân Hồng Châu, cửa trận bị phá, Hòa Thiên ưng cùng phần lớn đội viên Ngân Vệ thoát chết trong gang tấc dù rằng cơn ác mộng đó vẫn kéo dài trong giấc ngủ.

Cái khiên Kim Vệ vững vàng hơn nhờ khả năng cơ biến của Độc Linh Sư nhưng những răng cưa ngoài vành đã sứt mẻ khá nhiều. Các vụ bất bớ vẫn diễn ra, kết quả vẫn có vẻ khả quan nhưng nếu ai tinh ý sẽ thấy quân Kim Vệ chỉ dám luân quân mạn trong Giao Châu. Tại vành ranh giới luôn tồn tại 1 thế lực huyền bí đáng sợ. Tiểu đội nào kém ngoại giao mới phải ra đây để thấy các đội viên đều đặn nhặt xác đồng đội trong sự kinh hãi khôn cùng. Đứng trước Độc Linh Sư chịu chấp nhận nhưng nỗ lực của hắn chỉ như viên đá nhỏ ném xuống vực sâu ngàn trượng. Cái thế lực quái quỷ ấy bám Kim Vệ dai dẳng như con đĩa hút máu không biết no, quân phòng ngự lùi 1 dặm thì nó theo dặm một. Thật nan giải. Chưa kể đến những vụ tấn công lẻ tẻ bên trong, những vụ chuyển vũ khí bí mật... Tiếng kèn báo động vang lên liên tục.

Tướng quân nhìn chằm chằm vào đám thuộc hạ nói:

- Ta muốn nghe bẩm báo tình hình.

Hai người quay sang nhau, Hòa Thiên ưng nhìn Độc Linh Sư ngụ ý bảo hắn nói trước, tin tức tốt lành sẽ giúp chủ tướng bình tĩnh hơn khi nghe công việc của Ngân Vệ còn Độc Linh Sư nghĩ thành công đến sau thất bại sẽ nổi bật hơn, đáng ngại cao hơn. Sự im lặng ấy làm Lê Khắc Chính phát bực mình:

- Hừ, các ông định trêu ngươi ta hả? Kim Vệ nói trước đi.

Nói thì nói, Độc Linh Sư nghĩ bụng:

- Tình hình bốn tháng qua, về chi tiết tôi đã gửi về chủ tướng sau mỗi vụ việc cụ thể. Kết cục là Giao Châu luôn nằm trong vòng kiểm soát dù đám phản loạn không mệt mỏi làm đủ trò phá hoại, tôi khẳng định rằng những âm mưu không có thời gian tồn tại ở nơi đây. Như vụ ám sát quan lại ở Giao Chỉ, kế hoạch tấn công đồn Phù Vân, Long Biên, vụ mượn tiếng chuyển hàng mang vũ khí vào Đại La và nhiều nữa... Kim Vệ luôn sẵn sàng cho mọi tình huống và tôi e rằng hiệu quả đạt được là rất cao.

Nói đến đây, Độc Linh Sư không giấu được vẻ kiêu ngạo trước nét mặt hài lòng của chủ tướng:

- Tất nhiên tôi sẽ có những đòn đánh mạnh hơn nữa để chấm dứt hoàn toàn mơ tưởng hão huyền của bọn phản loạn. Tôi sẽ biến Giao Châu thành nơi bất khả xâm phạm.

Lê tướng quân vuốt râu, nói:

- Rất tốt, ta đã đọc bản trình của ông. Chỉ có vài khúc mắc rất nhỏ.

- Chủ tướng xin cứ dạy bảo.

- Là việc một tháng chết mất sáu người. Mỗi bốn tháng tân lập nhị tiểu đội. Sao ông không quan tâm đến chỗ vành đai nhỉ?

- Không phải thưa ngài, Độc Linh Sư biết thể nào chủ tướng cũng nhắc tới, tôi mấy lần đích thân hành động nên tháng rồi mọi chuyện đã tốt đẹp hơn nhiều.

- Ta biết ông kéo quân lùi sau làm thế thủ, nhường địch thêm đất tự do hoành hành. Chưa xong đâu, ta mới nghe tìm thấy xác của thêm ba đội viên nữa ngay trong trạm canh. Bị tát này lửa, da mặt ông phải dày lắm mới không thấy đau.

Độc Linh Sư tức tím gan. Chủ tướng nói đúng nhưng ông ta phải biết người Trung Nguyên vốn trọng danh dự chứ.

Lê Khắc Chính vẫn hàm hàm:

- Tốt đẹp... Ông ở đâu lúc Hiều tham sứ suýt chết, mà thà chết còn sướng hơn cụt chân, mù mắt. Ông ở đâu khi người của Tiết độ sứ bị cướp sạch sành sanh ngay trước cổng Đại La thành. Cái lưới ăn hại của ông thùng ở chỗ nào mà để Ngô Quyền ung dung bơi về Đường Lâm. Thậm chí nó còn cười mũi chúng ta. Tiết độ sứ phải nể nang lắm mới chưa trị tội những kẻ bắt tài vô dụng vừa làm mất mặt ngài.

Độc Linh Sư lúng túng, cái gã họ Hiều coi thường lời cảnh báo của hắn có chết cũng đáng kiếp, nhưng người của Tiết độ sứ bị cướp bây giờ hắn mới biết, bọn thuộc hạ đáng chết, gã Ngô Quyền về nhà bằng cách nào thì chính chủ tướng cũng không hay. Hèn chi ngài nổi cơn tam bành. Hắn đương tìm lời thanh minh thì tướng quân đã chuyển tâm bão ra khỏi Giao Châu:

- Còn ông thì sao hả ông Ngân Vệ? Lưỡi kiếm của ông đã mẻ hết chưa để ta còn thay cái mới. Tiết độ sứ đang tin rằng ông có họ với Võ Thiên Nam nên mấy lần thả hắn đi. Một đội thiện chiến không động nổi sợi lông chân gã con rể của Dương Đình Nghệ. Đã thế còn để nó dẫn mấy mạng đi gặp Diêm Vương nữa. Hỏa ung ời Hỏa ung, thằng nào nó bẻ cánh, nhổ lông, dìm ông xuống nước hả...a..a?

Lê tướng quân đập bàn đánh “rầm”. Hai gã hung thần toandứng phất dậy nhưng lòng trung thành giữ chúng ngồi yên trên ghế.

- Toàn lũ ăn hại, điếc tai mù mắt, chân què tay cụt. Phải lột mũ giáp cho xuống chẵn ngựa, thằng nào phản đối chém luôn.

Hai gã đội trưởng tay nắm chặt, người rung lên bần bật.

- Định làm gì hả? T ướng quân lừ mắt.

Hai gã lại nhìn nhau, không ai trả lời

- Các ông vẫn định trêu ngươi ta phải không? Giọng tướng quân có phần dịu xuống. Các ông nghe rõ lời ta nói còn định phản ứng cái gì. Ta ghét nhất kẻ đã sai mà không chịu sửa. Chúng ta làm việc với nhau lâu lắm rồi, các ông phải hiểu ta cần gì chứ!

- Chúng tôi có sai nhưng chủ tướng quá nặng lời. Rốt cuộc Hỏa Thiên ung cũng lên tiếng.

- Ta quá đà chỉ vì công việc, sự bức tức rõ ràng được trút gần hết.

- Chúng tôi hiểu. Độc Linh Sư khôn ngoan. Anh em chúng tôi định chờ chủ tướng ra lệnh.

Hỏa Thiên ung không phản đối.

Lê tướng quân hắng giọng thư thái :

- Đầu tiên là Ngô Quyền mới đơn thân rời Đường Lâm theo đường Văn Dương. Ta muốn Kim Ngân kết hợp bắt cho bằng được. Thứ hai, có tin báo bọn phản loạn Giao Châu đang tìm cách liên lạc. Địa điểm có thể là Đan Hồng hoặc ngay trong Đại La. Kim Vệ là phải tìm cho ra. Cuối cùng là Tiết độ sứ thông báo Lãnh Phong đã tìm thấy Võ Thiên Nam và ngài muốn đưa Lãnh Phong xâm nhập Dương Xá, Ngân Vệ cần phải làm hết sức khôi phục lòng tin của ngài thêm một lần nữa.

RA ĐI

Dương Phong vừa trải qua một chuyến đi mệt mỏi. Từ tờ mờ sáng, ông cùng người mang lệnh tín rời thành Đại La đi hai chục dặm về phía tây, họ ở đó đến trưa rồi vượt chùng ấy đường đất quay về. Không vào thành, hai người vội vã đến trấn Đan Hồng. Một ngôi nhà mở cửa chờ sẵn, người đánh xe phải chờ bên ngoài rất lâu. Trời xâm xâm tối, đôi ngựa rạp vó về thành, trên xe chỉ còn lại mình Dương quân sư. Ông vội nhai nát viên thuốc nhằm chế ngự cơn đau đang nhói buốt trong lồng ngực. Hẳn việc này rất hệ trọng mới khiến quân sư đánh đùa với tính mạng như thế. Quá giờ giới nghiêm song đám lính canh vẫn lục tục mở cổng. Người đánh xe nhanh chóng đưa cỗ xe về đúng nơi xuất phát. Đặt chân vào nhà, Dương Phong mới thở phào vuốt ngực cho cơn đau trôi xuống. Lão Tiền đã chuẩn bị nước ấm trong khi Dương Vân còn nhẩn nha chờ đợi. Dương Phong phấn chấn tinh thần khi thấy nét mặt tươi tỉnh của con trai, lâu rồi mới có một bữa ăn vui vẻ, đầm ấm giữa hai người dù rằng cậu con trai vẫn kiên quyết không cho cha uống rượu. Cuối bữa, ông hẹn con giờ Hợi lên thư phòng nói chuyện.

Hỏa Thiên ung tì mẫn đánh bóng bộ móng vuốt nhọn hoắt bằng thép già. Trời phú cho hắn đôi cánh tay cực khỏe, khi lồng thú vũ khí ác hiểm này vào, người ta đã không đếm xuể bao nhiêu gương mặt, bao nhiêu lồng ngực bị bào nát, bị đâm thủng. Người ta còn đồn đại hắn từng móc trái tim đối thủ ra ăn sống. Chắc chỉ là lời đồn nhưng sự độc ác của con chim ung khát máu này thì không cần bàn cãi. Tiết Độ Sứ bắt đắ dĩ lắm mới cho phép Lê tướng quân sử dụng hai con quái vật của mình, có nhiều lý do cho thấy ngài đang chờ cơ hội để giết chúng. Nên Hỏa Thiên ung hiểu rằng sẽ rất ngu ngốc nếu hắn thất bại lần nữa trong vụ Ngô Quyền. Hẳn tin Độc Linh Sư có nỗ lực đến đâu cũng không làm gì được con cọp non ấy, hắn đã sắp kế hoạch đón lồng trên đường. Con chim ung bất thần nhào xuống từ trên không, móc trọn cặp mắt trước khi con mồi kịp trở tay. Chờ gã đội trưởng to xác của đội 13 vào báo ngựa đã đóng yên, Hỏa Thiên ung thôi tắt ngọn nến, cầm vũ khí đứng dậy. Đôi ngựa chiến gõ móng trước ngôi nhà của Ngân Vệ đội. Hai người nhảy lên ngựa hướng đến cổng thành. Lúc này là giờ Hợi.

Dương Vân bước vào thấy cha đang ngồi đợi. Ông ra dấu bảo chàng khép cửa. Cái bình nhỏ đặt trên bàn cắm một cành cúc vàng, loại hoa lúc sinh thời mẹ chàng rất thích. Dương Vân chọn chỗ ngồi chếch với cha, chàng sẽ chỉ nhìn thẳng vào mắt ông khi cần thiết. Dương Phong ngồi xoay mặt ra cửa với tư thế sẵn sàng giải quyết vấn đề. Ông nói với con :

- Cha hẹn con nói chuyện vì chúng ta cần kết thúc cuộc tranh luận hôm qua. Theo cha nhìn nhận thì một đêm suy ngẫm đã giúp hai cái đầu mình mẫn hơn nên cha phải tranh trước vài lời khi chờ con nói ra quyết định của mình. Trên đường từ Đan Hồng về nhà, cha đặt ra ba câu hỏi và đến lúc dùng xong bữa tối cha cũng tìm được câu trả lời thỏa đáng.

Dương Phong hắng giọng :

- Thứ nhất là tình cảm của cha dành cho con đến mức nào? Hai là cha đang làm đúng hay sai? Ba là cha sẽ làm gì tiếp theo? Câu trả lời thứ nhất cha có được trên đường về. Thế gian này, tình cảm của cha mẹ dành cho con cái là bản năng vô tận, được yêu thương con là niềm hạnh phúc tuyệt vời, kể cả với người khô khan và lạnh lùng như cha. Nhưng cha sẽ là kẻ dối trá nếu nói tình cảm cha dành cho con nhiều như dành cho mẹ con, dù đây là sự so sánh khập khiễng. Cha yêu mẹ con tận sâu thẳm trong trái tim, việc mẹ con ra đi quá sớm tạo thành sự sụp đổ không thể gượng dậy đối với cha. Ông bà của con cũng đã mất. Con là tình yêu duy nhất và niềm an ủi duy nhất của cha trong cuộc đời này. Cha yêu con như thế mà lại không biết cách giúp con hiểu cha, cho con khỏi bị dẫn vật bấy lâu thì thật đáng trách. Câu trả lời thứ hai cha cũng có khi bánh xe lăn qua cổng thành, đúng hơn là khẳng định lại, có thể cha đang gây ra những tội ác ghê tởm với nhiều người nhưng xét toàn cục thì là con đường ngắn nhất mang lợi ích về cho dân tộc. Mà kiếm lợi là nghề của cha. Đã từ lâu cha không còn quan tâm đến lời dè bĩu, khinh miệt hay nguyên rủa, nếu ai đó khắc tội của cha lên bia miệng ngàn đời, cha cũng mặc. Cha chỉ quan tâm xem con có thể vượt qua chuyện này được không? Và cha hoàn toàn tin là vì mẹ, con sẽ không làm cha thất vọng. Còn câu trả lời cuối cùng cha có được vào cuối bữa ăn vì con đã thực sự trưởng thành. Lỗi nữa cha mắc phải là quên đi truyền thống gia đình. Cụ nội con từng nói "con chim non không được đẩy ra khỏi tổ sẽ không bao giờ biết bay". Cha sẽ quá ích kỷ nếu còn định bao bọc con thêm nữa. Đến lúc con phải chọn đường đi của riêng mình và cha phải tôn trọng quyết định ấy.

Ông dừng lời để vuốt ngực rồi nói tiếp :☐

- Thực lòng là cha đã cố tình dây dưa, trốn việc đi thẳng vào vấn đề. Cha phải vượt qua chính mình mới nói được những lời vừa rồi, cha cảm thấy nhẹ nhõm khi trút gánh nặng sang con.

Dương Vân nhận được sức đẩy của cha, việc ông nói trắng ra suy nghĩ giúp chàng bớt khó đi nhiều nhưng làm chàng mùi lòng thương cha khi nhìn tới viễn cảnh ông phải thui thủi một mình trong căn nhà này khi chàng dứt áo ra đi. M inh phải cứng rắn lên, chàng tự nhủ:

- Dạ, thưa cha! Con cũng tự đặt cho mình những câu hỏi và cũng đã thỏa mãn được đôi phần. Nhưng con xin nói là trong bất cứ hoàn cảnh nào thì sự tôn kính và tình yêu của con hướng đến cha vẫn chỉ có một, bất kể nhân gian nói gì về việc làm của cha thì trong tim con, cha vẫn là người cha tuyệt vời không thể thay thế. Có điều.. khi con quyết định, con sợ sẽ làm chúng ta xa nhau.

- Con nói đi.

- Con sẽ ra đi. Con chọn con đường chiến đấu bảo vệ quê hương.

Dương Vân nín thở, chàng sợ mình nhìn nhầm ánh mắt thỏa mãn của cha dù mặt ông chẳng biểu lộ cảm xúc gì.

- Con sẽ đi ngay ngày mai, đi như một kẻ vong ơn dưỡng dục. Bởi con sợ kéo dài ngày nào con sẽ chùn bước ngày ấy. Cha hãy quả trách con về sự yếu đuối đi.

Dương Phong đứng dậy, lấy bình rượu :

- Con để cha uống một chén. Cha sẽ giữ đúng lời hứa đồng thuận với chọn lựa của con. Cha vốn hy vọng con ra đi cũng nhiều như mong muốn con ở lại. Ông nội nếu còn sống, sẽ không trách cha, giống như cha không trách con. Con lấy cho cha cái tráp trên giá.

Dương Vân kính cẩn đặt cái tráp nhỏ bọc nhung trước mặt cha. Ông mở tráp, cầm ra con dao cán gỗ và nói:

- Hơn hai mươi năm nay, cha mang con dao này bên mình. Nó thuộc một đôi, con dao còn lại là của bác ruột con. Chúng do chính tay người thầy đầu tiên của anh em cha làm. Người đã truyền tất cả tình yêu thương và sức mạnh chờ che vào trong đó. Con dao này là vật giá trị nhất cha có thể cho con và cha cũng kịp truyền sức mạnh tinh thần của mình vào nó, nó sẽ bảo vệ con trước mọi nguy hiểm, nó sẽ mang may mắn đến cho con, nhiều hơn những gì con mong đợi. Riêng về nguồn gốc của mình, cha muốn con hạn chế nói với người khác. Con nên hiểu rằng cái tên của cha là lá bùa hai mặt, mặt tốt rất mong manh mà mặt xấu rõ rệt nên cha sẽ rất yên tâm nếu con chỉ tự hào về cha khi con ở một mình.

Ông đưa con dao cho con. Chàng dùng hai tay đón lấy. Đầu dao cắm vào cái cán gỗ bóng màu thời gian có khắc đơn sơ hình đám mây. Lưỡi dao được bọc bằng bao da thô, toát ánh sắc khi ra khỏi vỏ. Cỗ tay Dương Vân khẽ run lên, như có một sức mạnh vừa chạy vào người chàng. Dương Phong nhắm mắt lại, nói :

- Con dao đã nhận chủ mới, từ nay nó sẽ chắn giữa con và sự đe dọa. Con hãy đối xử với nó như một người bạn thân.

- Vâng, con xin ghi nhận, Dương Vân cất con dao.

- Con sẽ tích góp kinh nghiệm sống qua từng bước chân, từ đây mọi thứ sẽ thoải mái hơn nhưng khó khăn hơn rất nhiều. Vạn sự khởi đầu nan, con hãy chủ động tìm thử thách trước khi nó tìm con. Những điều tận cùng nỗ lực không làm nổi, cần nỗ lực gấp đôi. Có nhiều đường đến đích, con không nhất thiết chỉ theo một. Khi để lạc lòng tin, tốt nhất con kiếm ở chỗ bạn bè. Khi đánh mất sự khôn ngoan thì đừng quên nghĩ đến cha. Nếu mãi nhìn về sau con sẽ lơ tuơng lai trước mặt vì cả cha và con phải cùng đi tới để có thể gặp nhau chỗ cuối con đường.

Dương Vân đón lời khuyên của cha. Tuy có vài ý chưa bắt được nhưng chàng nhớ kỹ.

Buổi sáng hôm sau, hai cha con thành thoi uống trà. Dương Phong là người khó đoán ý còn Dương Vân lúc này bình tĩnh lạ thường. Chàng chuẩn bị xong đồ đạc, đáng ra đã lên đường nếu cha không đột xuất muốn dùng chén trà. Dương Phong nói:

- Con rời thành xuôi về nam, ngày một ngày hai sẽ tới trấn Đan Hồng. Đan Hồng vào đợt hàng về đông đúc, phồn thịnh không kém Đại La là mấy nhưng ra vào rất chặt chẽ, cha đã đưa cho con tấm giấy thông hành đặc biệt, con có thể dùng khi thấy cần thiết. Từ Đan Hồng rẽ ra nhiều đường, cánh buôn gỗ thường theo đường rừng núi phía tây Hòa Thanh, hội buôn cá đi về hướng đông men biển Hải Thanh. Cha nghĩ thuận lợi nhất con nên theo tuyến phổ thông Tống Bình-Văn Dương-Long An, chừng bốn chục dặm phủ Lý Nhân, ngã ba đường hướng đông là biển, hướng nam đến Văn Dương. Trung tâm Văn Dương cách phủ Lý Nhân hơn bốn chục dặm, cha có nhiều người quen ở đó. Đi thêm hai chục dặm là ranh giới giữa Trường Châu và ái Châu, vất vả ba chục dặm nữa con sẽ đến nơi cần đến. Cha tính nếu thuận lợi con sẽ trải qua mười ngày đường.

Vài khắc im lặng, hai người đứng dậy từ lúc nào, họ cùng ra cổng. Dương Vân tần ngần :

- Con xin phép cha.

- Con đi cẩn thận nhé.

- Vâng ạ, Dương Vân mím môi bước, con sẽ nhớ cha rất nhiều.

- Vân nhi, cha bỗng gọi với làm chàng khựng lại.

Dương Phong chốc đã đi ngang con, ông nói nhanh:

- Vân nhi, còn một điều nữa cha phải nhắc con. Con là người thẳng thắn thật thà, như mẹ của con, lại ít va vấp, con nên cân nhắc thật kỹ trước khi đặt niềm tin.

- Dạ con hiểu.

- Thôi, con đi.

- Con chào cha.

Trên con đường đất rộng từ trấn Đan Hồng đến Đại La thành, từng đoàn xe hàng nườm nượp chạy lẩn sang phía ngược đến trấn, chỉ có vài khách bộ hành. Chốc chốc đám ngựa Kim Vệ đội phi như một lũ điên thất thường và hung hãn, chúng có quyền dừng bất cứ người nào để hoành hoẹ. Dương Vân cầm đầu đi như chạy vì những điều chàng vừa bỏ lại đang kéo chân chàng. Quang cảnh quen thuộc, người cha già đau ốm và người chàng yêu thương. Quyết tâm, lớn tiếng là thế sao mới có vài dặm chàng đã muốn quay đầu lại, chạy ù về nhà, đến bóp vai cho cha, bảo với cha là con vừa đi chơi về. Rồi ra chợ tìm năng, à hôm nay năng ở nhà, rù năng bát phở, mua cho năng cái vòng đẹp hôm trước năng chỉ, bảo rằng chàng rất yêu thương năng. Chàng toát mồ hôi lạnh, sao mình hèn kém thế, còn làm được việc gì trên đời, chàng nắm tay, rồi mọi chuyện sẽ ổn, mình sẽ sớm trở về trong ngày đại thắng. Chàng hít một hơi dài cho tinh thần ổn định.

Ồi! Mãi suy nghĩ, Dương Vân húc thẳng vào lưng người đi trước, chàng giật bắn mình còn người kia ngã quay. Đó là một người trung niên, cao lớn nhưng nước da nhợt nhạt vì ốm yếu, ông này run run chống tay xuống đất gọi chàng nhớ đến cha.

- Xin lỗi, cháu vô ý quá. Bác có sao không ạ? Chàng chạy vội tới đỡ người trung niên dậy.

Ông này ngồi khua tay phải đất bám trên quần áo, lắc đầu trả lời bằng giọng ồm ồm :

- Không sao! Cậu đỡ tôi đứng dậy với, tôi đang nghĩ vẫn vợ thì bị cậu húc phải.

- Cháu cũng thế. Chàng gãi đầu. Để cháu nhặt cho.

Thấy ông định nhặt cái tay nải rơi ra, chàng vội vàng cúi xuống. Cầm cái tay nải khá nặng trên tay, chàng bắt chước phải đất bám. Tiếng vó ngựa dồn dập, Dương Vân chưa kịp phản ứng thì 2 tay kỵ sĩ ghì cương khực trước mặt chàng. Hai con ngựa thở phì phì hất chân ra trước làm đôi khách bộ hành liêu xiêu. Trên mình ngựa là hai bộ mặt giống nhau cùng dài thượt như mặt ngựa. Một giọng nói lóc xóc được ném xuống :

- Tự tập làm phản hả?

Người trung niên sợ tái mặt trước mũi kiếm nhọn hoắt.

- Tay nải to thế, chắc giấu vũ khí? C ái mặt ngựa còn lại nói.

Người trung niên do quá sợ đứng đực người.

- Chồng dối, chém cho nó một nhát.

Cái mặt ngựa đầu tiên gio kiếm lên.

- Dừng lại, các ông làm gì thế? Dương Vân giật giọng.

- Để tao xử thằng ranh này. C ái mặt ngựa kia rút kiếm ra.

Dương Vân chả hiểu đầu cua tai nheo ra sao, chỉ thấy mình đang bị đe dọa. D- Giết phút hai thằng phản loạn về lĩnh thưởng!

Cái mặt ngựa thứ nhất dí kiếm vào sống mũi người trung niên. Người trung niên như bị á khẩu, nhìn chàng vẻ cầu cứu mà chàng cũng không biết làm thế nào vì cái mặt ngựa kia đang rà thanh kiếm lên mặt chàng. Chợt hắt khê bật tiếng kêu ngạc nhiên làm thằng bạn nhìn sang. Lại đến tên này khê khê, hắt dứt vội thanh kiếm vào bao, giật ngựa. Thằng kia cũng giật ngựa, chạy một quãng nói vọng lại:

- Chúng thuộc hạ lắm lần. Kính lỗi quan gia.

Hai bóng áo vàng thoáng cái mất hút.

- Bọn khôn Kim Vệ. Người đàn ông giọng vẫn run, quay về phía Dương Vân xá dài. Quan gia thứ lỗi cho, tôi chưa già mà mắt mũi đã kèm nhèm hết cả.

Dương Vân nom hết sức ngơ ngáo:

- Bác nhầm rồi, cháu có phải quan gia nào đâu.

- Ôi, chắc quan gia đi vi hành nên muốn giấu tung tích.

- Không, không phải, chàng lắc đầu quây quây, cháu làm sao được quan gia.

- Ôi..., sao bọn Kim Vệ thấy ngài lại chạy cả? Người đàn ông bán tín bán nghi. Nhờ ngài không tôi bị lôi thôi to với bọn nó. Ông xá cái nữa bày tỏ sự biết ơn.

Dương Vân khó xử tợn :

- ầy, bác đừng. Bọn lính, chúng trông gà hoá quóc. Cháu chỉ là thường dân trong thành, cháu, vừa nãy cháu còn run như cây sậy mà.

Người đàn ông bỏ qua nỗi e ngại, ngấm nghĩa Dương Vân thật kỹ. Đúng là ông chưa gặp vị quan nào non nớt thế trong thời buổi này. Ông cười xuê xoa :

- Mắt tôi kém thật, may mà chúng nhìn nhầm. Hình như cậu mới ra khỏi thành lần đầu à?

- Vâng, cháu chưa đi đường này bao giờ.

- Không hề gì, tôi sẽ dẫn cậu một đoạn.

- Thế thì tốt quá, cha cháu dạy có hai người cùng đi, đường sẽ ngắn một nửa. Bác để cháu xách tay nải.

- Khỏi phiền cậu, tôi xách cũng được. Tôi mang nặng để rèn luyện thân thể. Đạo này ốm quá. Khoảng năm dặm nữa tới làng của bạn tôi, cậu có thể ăn ở quán đầu làng.

- Đi thế này liệu tôi có kịp tới Đan Hồng không hả bác?

- Chắc không kịp, mùa này trời tối nhanh lắm. Nhưng mạn đặng đây có nhiều nhà trọ cho khách lỡ độ đường, chỗ làng Bùng, làng Nải. Cậu cứ vào làng hỏi, đừng ngủ ngoài đường. Nhiều trộm cướp lắm.

- Cháu thấy quan quân tuần dẹp liên tục mà vẫn còn trộm cướp hả bác?

Người đàn ông nhỏ toẹt, nói :

- Cái lũ khôn khiếp chỉ hút máu dân mình, bọn nó đỡ đầu cho quân cướp.

Dương Vân chia tay người đàn ông trung niên tại làng Khách, chàng tìm quán ăn uống nghỉ ngơi, rồi lên đường lúc đầu giờ chiều. Chàng tính đi nhanh đến Đan Hồng trước khi trời tối nhưng do chờ đợi quá lâu ở hai chốt lính canh nên chưa đến làng Bùng mắt đã không còn thấy đường. Bên lề con đường là hàng cây tạp nham đằng sau là những dải đất trống lớn nhón đá, sỏi đến những cánh đồng rộng. Xa xa là lũy tre thân thương, nhà cửa cái cao cái thấp, cái rộng cái hẹp bao mảng sân, xếp san sát tạo thành làng. Có thể vào làng theo những con đường nhỏ bờ ruộng lúa, đường đắp tự nhiên nhô cao tựa đê đầy cỏ mọc hoặc những con đường làng rộng rãi như lòng hiếu khách.

Nhưng chàng trai của chúng ta thì thất thểu đi trên con đường liên vùng vì chưa thấy nơi nào để dừng chân, chàng đứng lại, lo lắng nhìn quanh rồi không thấy ánh lửa buộc lòng bước tiếp. Tối nay phải ngủ ngoài đường mất, ngày trước chàng theo cha phiêu bạt luôn được người chăm lo chu đáo. Ngày đầu tiên ra khỏi vòng tay cha, chàng đã thấy mình lạc lõng. Cố thêm đoạn nữa, sắp tới làng Bùng rồi, chàng tự nhủ khi vấp phải cái rễ cây bò loằng ngoằng giữa đường.

Nghe như có tiếng chó sủa, chàng hướng mắt trông ngang. Đầu đó nháng lên ánh lửa, bên trái có con đường rộng. Dương Văn khấp khởi, bước dè chừng tránh hệt chân đến cái rào rậm bụi xù xì song song hàng nửa cấm tạo lối vào nhỏ hẹp. ánh lửa sáng dần soi cái sân đất, một ngôi nhà đất chắc nịch mái rạ, cửa liếp che khá kiên cố. Con chó mực to đùng lông xù tua tủa đón cái lạnh đang sủa âm ỉ, trong nhà vọng ra tiếng quát khàn khàn:

- Quân ma quỷ trộm cướp ở đâu lảng vảng tới đây mau cút đi không ông vác dao, thả chó ra thì liệu cái thần hồn.
 - Tôi là khách lỡ độ đường qua đây xin ngủ nhờ.
 - Mười thằng khách đến chín là kẻ cướp. Vào làng mà ngủ.
 - Quanh đây vắng vẻ quá, xin giúp cho. Dương Văn nài nỉ.
- Người trong nhà cầu nhau thêm mấy câu, rồi ra mở cửa.
- ở Yên đây.

Không biết lão quát chó hay bảo khách, chỉ thấy con chó ngậm mõm, thôi sủa dù vẫn giữ thái độ hung hăng. Khuôn mặt chủ nhà hiện ra dưới ánh sáng cây nên làm khách giật mình, lão ta có bộ mặt loang lỗ sọc không thể đoán tuổi, nước da đen do ánh nắng, mái tóc và bộ râu bù xù nói ngược là trông giống hệt con chó. Lão gườm gườm con nai tơ đang hỏi hận sao không cố đi thêm vài bước, rồi hất hàm ra hiệu vào nhà. Căn nhà thân thiện hơn ông chủ nhiều, đủ cả bàn ghế giường tủ tuy hơi xáo trộn nhưng vẫn đủ ngăn nắp, trừ cái mảnh gương vỡ gần cửa vào buồng trong còn lại đượm vẻ nền nã và ấm cúng, lão già bỏ cây nến xuống bàn, khật khừ ngồi vào cái ghế mây cũ. Dương Văn cũng ngồi xuống.

- Đầu đến? Lão già cộc cần hỏi.
- Đại La. Chàng cố nói trống.
- Sao giờ mới tới. Lão ngó cái bọc sau lưng chàng. Muốn ngủ phải mất tiền.
- Có ít thôi, lão dừng lấy đất quá.

Lão già cười hên hêch :

- Có tiền thì được. Khẩn, ra tao bảo.

Một thanh niên lộc ngọc chừng hai tám, hai chín tuổi xuất hiện.

- Bỏ gọi tôi?
- Có thằng xin ngủ nhờ, mày ra sau bếp xem còn gì ăn thì mang lên đây.

Gã thanh niên xuống bếp, mang lên một nồi cơm, một đĩa rau tạp lược, nồi thịt hầm và vài món linh tinh. Thấy gã cứ đi lên, đi xuống, chàng ngó ý giúp đỡ thì lão già gạt đi:

- Mặc xác nó.

Trong bữa ăn, hai bố con oang oang đủ thứ chuyện đâm chém giết người, nghe phát buồn nôn. Thùng rỗng kêu to, Dương Văn phớt lờ, được cái gã con trai nấu ăn khéo ra phết dù thức ăn để lâu đã hơi nguội. Lão già có mời chàng vài chén, chàng kêu mệt thoái thác. Cơm no rượu say, cả nhà đi ngủ. Họ bàn nhau cho Dương Văn ngủ ở phòng ngoài. Bản thân chàng cũng muốn ngủ sớm để mai có sức lên đường.

Đền tắt đã lâu mà chưa ngủ được, lạ nhà và nhớ nhà, Dương Văn xoay người nằm sắp theo thói quen ở nhà, và bắt đầu lim dim.

Thỉnh thoảng có mùi gì tanh tanh xộc lên khiến chàng chun mũi một cách vô thức.

BẠN ĐỒNG HÀNH

Dương Văn vẫn giữ nét ngủ trẻ thơ, thích xoay người lung tung khi đương giấc. Có hôm vì ngủ quá say mà chàng rơi xuống đất lúc nào bị cha trêu sau này nằm ôm chân giường cứ nhầm là bên vợ.

Mùi tanh nồng nặc làm Dương Văn lơ mơ tỉnh. Chàng đã ra sát mép giường, Mặt quay vào vách, tay thông xuống đất. Thỉnh linh, tay chạm phải một thứ lạnh ngắt, chàng giật bắn rụt lại và dụi mắt. Nhà tối đen, buồng trong không có động tĩnh gì, chàng lần cái bọc để đầu giường lấy mũi, dùng đá lửa khê đánh. Lửa bắt vào mũi, chàng soi xuống rồi nấc nghẹn. Từ trong gậm giường thò ra cánh tay đàn bà cứng đờ, trắng dã.

Choáng váng đầu óc, chàng nhớ tới khuôn mặt đáng sợ của lão già và cặp mắt rợn người của gã con. Một ý nghĩ kỳ lạ nảy ra, biết đâu mấy món ăn hỏi tối được nấu bởi chính cái bàn tay, làm chàng muốn nôn ọe. Thu hết can đảm, chàng cầm cánh tay kéo ra ngoài, giường gập thập nên vướng, mãi chàng mới lôi được nửa người. Người phụ nữ trạc tam tuần áo rách tơi tả với mái tóc xoã rối, cặp mắt mở to, miệng không ngậm lại được do cổ bị một vết cắt rất sâu, máu đã đông đặc. Dương Văn đứng chết trân.

Một đòn đánh giáng mạnh sau gáy làm chàng đổ gục xuống bên cạnh cái xác.

- Thằng ranh tọc mạch. Giọng cộc cần của lão già cất lên.
- Bỏ cất nển chỗ nào? Gã con trả lời, tay sờ soạng.
- Để tao, lão già châm lửa cây nển lấy trong góc tủ.

Căn phòng không dành cho kẻ yếu tim có một người nằm sấp mặt xuống sàn, nửa cái xác máu me và hai gã đầu trâu mặt ngựa đặng đặng sát khí. Nơi này vắng vẻ, đêm tối mông lung, chẳng nhẽ vận số của chàng trai trẻ đến hồi kết thúc.

Lão già nhắc ướm cái bọc của Dương Vân nói :

- Thăng nhóc xấu số. Đáng lý ra tao đã định tha cho nó.
- Tôi ra tay luôn nhé. Gã con hồi ý kiến.

Tay gã đã cầm sẵn con dao sắc lẹm. Lão già nhìn Dương Vân rồi cái xác, gật đầu. Lão kể cho thằng con hành sự, còn mình kiểm tra hành lý nạn nhân thì chó sủa dữ dội. Con mực báo có kẻ lạ mặt đột nhập. Lão ra dấu cho thằng con ngưng tay, kẻ nào mò đến đây giờ này.

- Cho hỏi có ai ở nhà không? Tiếng gọi hơi run từ ngoài vọng vào.
- Đêm hôm khuya khoắt đi chỗ khác kiếm chuyện.
- Tôi mệt quá, xin cho nghỉ nhờ, c ả giọng run run mừng rỡ khi có tiếng người trả lời.
- Mệt cũng đi đi, nhà có người bệnh sắp chết.
- Phải đi nữa... tôi chết mất... ông làm phúc... mở cửa.

Tiếng động xiêu vẹo bên bờ rào, tiếng con mực gào đình tai, gã con trai thì thào :

- Nhất cử lưỡng tiện. Bỏ ra đưa nó vào đây.

Lão già cầu nhàu ra mở cửa, trăng đã lên soi hình người đang ngã dúi dúi chỗ bờ rào, con mực lông lộn cổ giắt sợi dây vải quanh cổ chỉ chực lao tới. Lão quát mãi nó mới thôi, cái người đang lập cập đứng dậy mang bộ mặt dò già dờ dể, nhìn cái tay run đủ biết sự suy nhược đã lên đến cổ, lão già nghĩ bụng đỡ mất thời gian, đi hẳn ra sân, nhường khách vào trước. Lão tính đóng luôn cửa lại trước khi khách nhìn thấy cảnh tượng trong nhà. Con mực nhấp nhòm nhưng sợ chủ không dám động.

Trong nhà, gã con đứng nép vào góc nhà, nắm chặt con dao chờ đợi. Gã không dám Dương Vân ngay vì sợ tiếng động làm kẻ lạ mặt cảnh giác. Người khách hết sức mệt mỏi, ông ta xiêu vẹo đến nỗi lão già phải đưa tay đỡ vào nhà. Cả đời lão có đỡ ai bao giờ. Tay người khách run bắn, cứ run đi là vừa. Gã con đợi cha đóng cửa. Lão già một tay đỡ người khách, một tay cầm khoen cửa kéo vào. Thêm bước nữa là đầu vào đấy.

Bỗng. Lão thấy đau thốn nơi bụng, có vật gì sắc ngọt ấn mạnh vào cơ thể mà lão cảm nhận từng tắc một. Lão muốn kêu lên nhưng tiếng kêu chỉ ứ tại cổ. Tinh khí trào ra, sức lực đôi chân tiêu tan, lão trượt rũ xuống. Trong nhà chỉ thấp một cây nến nhưng vẫn đủ ánh sáng cho cái hoạt cảnh chậm chậm ấy, người khách lách mạnh tránh lưỡi dao nháng lên. Gã con quá đà xô bật cánh cửa rồi xoay người cái vèo, lưỡi dao rít lên hướng thẳng chỗ người khách đứng bên cạnh bàn ăn. Lúc vào, người khách đã thủ sẵn con dao phòng thân đâm lão già. Nay gã con tấn công nhanh quá làm ông phải quơ vội cái ghế gạt con dao. Con dao chém nhằm cái ghế mây mềm dẻo, trượt phập xuống, người khách tung chân đạp thẳng vào bụng gã con. Gã này quần quai, con dao vắng cạnh chân giường, người khách nhào vớ lấy.

Gấu, gấu. Con mực man dại cắn đứt sợi dây buộc cổ, lao như tên bắn vào người khách, tấp mạnh vào bàn tay định nhặt con dao. Ông này bị bất ngờ mất đà bám vào thành giường, con mực nhảy xổ cắn vào cổ họng người khách. Ông khách hất mạnh tay, con mực tru lên rồi huych xuống nhưng người khách cũng mất đà ngã ngửa ra sau. Con quỷ bốn chân nhanh nhẹn lao lên người, hàm răng muốn cắn vào yết hầu, ông khách vội chộp lấy cổ nó. Người và chó lẫn lộn giằng xé trên nền nhà. Gã con gượng dậy sau cú đá, hẳn lão đảo chộp lấy con dao.

Chân con mực giãy giụa, uối dằn. Tay không siết chết con chó to gần bằng con bê, đứng thẳng ngang vai người, chứng tỏ người khách có một sức mạnh phi thường. Gã con vung dao, người khách hất xác con mực sang bên, lăn sát vách để tránh. Lung người khách chạm vào vách, cặp mắt gã sát nhân long lên, gã một lần nữa nhào tới. Gã rướn người, tỳ mũi chân dồn toàn bộ trọng lượng ra phía trước.

Huych! Một cường lực lao thẳng vào mắt cá chân của gã con khiến gã mất trụ ngã vật xuống sàn. Mặt đập vào mặt, miệng gã kề sát miệng người đàn bà đã chết tạo nên nụ hôn của tử thần. Con dao trong tay đâm ngược vào tim gã.

Dương Vân đau rất mặt. Chàng tỉnh dậy đúng lúc gã sát nhân chuẩn bị đâm người khách. Không kịp nghĩ ngợi, chàng đá mạnh vào mắt cá của gã. Miệng chàng bị chân gã đạp trúng, máu rỉ ra mẩn mẩn. Người khách đã đứng lên, ông gạt chân gã sát nhân ra và đỡ Dương Vân dậy. Chàng hết sức ngạc nhiên khi nhận ra người đàn ông ban sáng và ngạc nhiên hơn khi mặt ông tự dưng nhuốm đầy vẻ dữ tợn. Ông túm cổ áo ấn chàng xuống giường, quát bằng giọng nghệt thờ:

- Mày là ai?
- Bàn tay đầy sức mạnh làm Dương Vân thực sự nghệt thờ.
- Buông.. tôi.. ra.. Chàng khò khè.
- Mày là ai?
- Tôi chẳng là ai cả, tôi... là... tôi, chàng túm tay người khách, cố gắng giằng ra, buông ra..
- Tao đã siết chết nhiều thằng kiêu thế này rồi. Mày thuộc đội nào của Kim Vệ?
- Kim... Vệ... nào... D ương Vân thờ không ra hơi nữa, bộ mặt người khách ghê gớm chẳng kém bọn sát nhân làm chàng giận sôi. Buông ta ra, lão già điên..

Nhìn đôi mắt đỏ lừ vì tức giận hay vì bị siết mạnh quá, người khách hơi lỏng tay, giọng đánh như chuông :

- Cho mày hết chối. Cái gì đây?

Người khách bẻ cổ áo của Dương Vân rồi chỉ vào một chồi lá bằng chỉ trắng.

ĐDương Vân chuẩn bị lên đường, chàng xếp vật dụng vào bọc, mặc bộ quần áo ưa thích thì cha bước vào phòng. Ông nắm con trai cười bảo: "Con ăn mặc rất đẹp. Dáng công tử này sẽ dẫn cơ man nào là bọn binh lính, bọn trộm cướp đến". Nghe thế, chàng bèn hỏi ông nên mặc thế nào vì chàng chỉ toàn đồ dùng như thế. "Cha còn mấy bộ cũ" ông nói "con dùng thay đổi trên đường, đến nơi thì bỏ"

Chàng hiểu chính hình cái chồi lá này đã đuổi hai tên Kim Vệ và làm người khách nổi giận. Ông ta rõ ràng là quân khởi nghĩa cái trang. Nhìn vẻ mặt thật thà của chàng, người khách đã nghĩ có thể mình sai, nhưng sẽ rất nguy hiểm nếu... Ông dẫn giọng:

- Chỉ vài kẻ thế lực nhất thành Đại La mới có quyền mang dấu hiệu Thanh Lạc diệp. Hoá ra vô tình ta tóm được con cá lớn.

- Cháu không phải là cá, Dương Vân leo miệng cái. Cái áo này cha cháu mua lại của bác hàng xóm.

- Mày là láng giềng của Lê Khắc Chính hay Lưu Văn Hoa? Người khách cười khẩy.

- Bác thợ may hàng xóm thường hay mua quần áo cũ, đem sửa rồi bán. Cháu nhớ hôm đấy bác khoe mua rẻ của mấy nhà giàu. Cha cháu thấy còn tốt nên bảo bác để lại, nể tình hàng xóm nên bác ấy nhường cho một đôi. Cha cháu nói có thể do người hầu trộm đồ của chủ. Cháu đi, cha bắt đem theo.

Người khách nhìn xoáy sâu như muốn moi những ý nghĩ từ đôi mắt Dương Vân, nhưng chàng không hề tỏ ra bối rối.

- Phóng tác hay lắm. Người khách buông câu làm chàng giật mình. Dùng quần áo cũ của người, nên dành dụm được lắm tiền góm.

Lão già ban nãy đã bới tung tay nải của chàng, dăm đĩnh bạc lóng lánh dưới ngọn nến.

- Của bác họ cháu đưa. Bác ấy buôn vải ở chợ Đông nhiều năm, phần cho cháu làm lộ phí, giấu không cho cha biết, còn lại nhờ cháu gửi cho anh họ.

Không còn câu hỏi nào nữa vì người khách nhớ ra Lê Khắc Chính từ lâu đã thay dấu hiệu Thanh Lạc diệp bằng Đồng Xà. Ông buông Dương Vân, nói lời xin lỗi. Chàng chỉnh lại áo quần, làm đôi câu khách sáo. Người khách ân cần hỏi, về mặt khác hẳn khi trước :

- Tôi tưởng cậu kịp đến làng Bùng, ai dè lại rơi vào ổ quỷ.

Dương Vân bèn kể tường tận từ lúc chàng tạm biệt người khách, không đến kịp làng Bùng trước khi trời tối phải vào đây xin nghỉ chân, rồi phát hiện ra xác chết và bị đánh ngất.

- Chúng ta có duyên với nhau, tôi vốn định ngủ tại làng thì biết bọn Kim Vệ sắp đi càn. Còn nửa dặm đến làng Bùng nhưng tôi quyết định dừng chân vì e nơi đó cũng gài quân mai phục. Vừa nhìn thấy con chó tôi sững người, biết ai đang nấp trong nhà.

- Bác biết bọn nó từ trước ư?

- Hơn năm về trước, hai vùng Trường, ái sảy ra liên tục những vụ tấn công. Hung thủ giấu mình trong bóng tối, nhằm vào các ngôi nhà đơn lẻ trên đường, cướp hiếp giết cực kỳ dã man. Nhân dân rất căm phẫn nhưng bất chấp sự truy lùng của binh lính Hán lẫn quân khởi nghĩa, kẻ sát nhân vẫn thoải mái hoành hành. Chỉ đến lúc có đứa trẻ thoát chết tại ngôi nhà vùng giáp ranh. Buổi chiều, thằng bé nghịch ngợm làm vỡ cái bát hoa, sợ bố đánh nên trốn sau vườn rồi ngủ quên mất. Tỉnh dậy nó nhìn thấy hai gã đàn ông, một già một trẻ dắt con chó mực lông xù to tướng rời khỏi. Nó chạy vào nhà và ngất đi khi thấy thảm cảnh kinh hoàng trong đó. Thu thập chứng cứ người ta biết những kẻ thủ ác thường buộc con mực được dạy dỗ kỹ lưỡng bên ngoài để đánh động. Người ta đổ xô vây bắt nhưng bọn chúng đánh hơi thấy nguy hiểm đã chuồn mất tăm.

Người khách nhìn những con quỷ bằng ánh mắt kinh tởm, ông cùng Dương Vân khênh cái giường sang bên. Dưới gầm chỉ có xác người đàn bà, họ nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Người khách kéo lão già vào, chốt cửa, châm mồi lửa xem xét buồng trong. Máu loang khắp nơi, 1 người đàn ông bị đâm nhiều nhất nằm vắt trên cái ghế con, tử khí xông lên nồng nặc, bọn cướp ngủ được ở đây chứng tỏ đã mất hết nhân tính. Họ lần ra sau bếp gặp xác bà cụ già bên giếng nước, họ tìm rất kỹ trong vườn, bờ ao không còn cái xác nào ngoài xác con chó vàng sau bụi cây. Có lẽ nhà chỉ có 3 người. Dương Vân đi tìm cuốc, người khách chọn chỗ thoáng trong vườn. Họ hi hục đào đến canh hai, dùng chiếu quấn rồi mang thi thể những người bất hạnh ra chôn. Họ đứng im lặng nhìn mấy cây nhang tỏa khói dưới ánh trăng âm đạm. Đòi người chỉ là bóng phù vân, thật thiệt thòi nếu không sống hết mình mà ôm mỗi hận lúc ra đi.

Người khách bảo :

- Chúng ta ra giếng rửa mặt cho tỉnh táo rồi đi ngay trước khi bọn lính phát hiện.

- Bác đi nhiều biết rộng, liệu có thể chỉ cho cháu đường đến Dương Xá, ái Châu được không ạ? Dương Vân dồn can đảm, hỏi.

- Cậu tới Dương Xá làm gì?

- Cháu nghe nói Dương hào trưởng là người nhân nghĩa đùm bọc, nuôi lòng phục quốc, nên muốn xin về dưới trướng nguyện đem sức lực đền nghĩa non sông.

- Rất có chí khí. Người khách khen ngợi. Tôi sẽ dẫn cậu đến tận nơi. Tôi tên Ngô Lâm.

- Cháu là Dương Vân, cảm ơn bác vì đã giúp đỡ.

- Khỏi cần khách sáo. Chúng ta đều mỗi người cứu nhau một lần, coi như đã là bằng hữu.

Trời tang tảng sáng, đầu làng Nải gà gáy mới le te, trên đường đã tấp nập, nào nông dân, nào mục đồng, nào người ra sớm mở hàng, người quang gánh đi chợ.

- Làng Nải tiếp giáp với trấn Đan Hồng, chúng ta tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi lấy sức đi tiếp.

Hai người chọn cái quán cạnh bụi tre. Bà chủ quán đơn giản:

- Mời các bác vào quán em, sáng uống bát chè xanh sáng khoái tinh thần, ăn nắm xôi nóng muôn phần chắc dạ.

Xin mời hai bác..

- Chị mở hàng sớm nhỉ. Ngô Lâm bắt chuyện.

- Vâng, hàng em mở sớm nhất làng đây. Các bác hãy làm bát chè cho ấm bụng, trời lập đông đến nơi rồi.

Dương Vân bung bát nước lên, hơi ấm làm chàng tỉnh táo hẳn. Chàng mời Ngô Lâm rồi làm một hơi hết nửa bát, đến đâu sáng khoái đến đấy.

- Chè ngon. Ngô Lâm tươi tỉnh. Chị cho bọn tôi cái gì ăn đi, đói run cả người.

- Có ngay. B à chủ quán ngân giọng. Xôi em vừa nấu xong còn nóng hổi, mẻ này nhiều đậu đảm bảo các bác ăn sẽ rất ngon miệng.

- Ngon lắm, ăn mạnh lên cháu.

- Miệng cháu bị sao? Bà chủ quán quan tâm, hỏi.

- Sáng đi không nhìn nên cháu quệt vào cành cây. D ương Vân nói tránh.

- Khổ chưa, lấy thuốc bôi vào kéo lại sưng húp lên.

- Tôi đã bôi cho cháu, đến trưa là lặn thôi. Ngô Lâm đỡ lời.

- Hai bác cháu vào thăm thành Đại La à?

- Chúng tôi ngược Lý Nhân. Đêm qua ngủ ở làng Bùng, sáng nóng ruột dậy sớm quá.

- Đêm qua lính áo vàng can bắt loạn đảng tại làng Bùng, chả trách bác không ngủ được.

- Thế ư? Chắc do chúng tôi ngủ ở rìa làng nên không biết. Ngô Lâm làm ra vẻ ngạc nhiên. Thảo nào đêm cứ thấy âm âm... Họ phát hiện ra loạn đảng hà chi?

- Tôi không rõ lắm, cậu út nhà tôi sớm nay từ làng Bùng về sớm. Tôi thấy cái bọn trộm gà cướp chó ấy nhiều dân mình là chính, b à chủ quán hạ giọng, có ngày mấy ông nghĩa quân đến đuổi cho vắt chân lên cổ bác nhỉ. Tôi nghe nói bọn nó sợ mấy ông nghĩa quân lắm nên chỉ dám ru rú gần chuồng, bắt nạt người lành...

- Ồ! Chị nói nhỏ thôi không nhờ đâu bọn nó ở gần đây nghe được thì khổ.

- Chẳng ngại, giọng bà chủ quán hạ thấp thêm ít nữa, bọn nó thấy làng này gần trấn nên chẳng canh phòng. Chứ vào trấn nó kiểm tra ghê lắm, đồ đạc hành lý phải khai báo hết. Bác đến đây nên lót tay cho bọn nó mấy đồng. Có ông không chịu, nó vu cho làm phản, bị bắt bỏ đại lao rồi. Mình nên tránh chuyện lời thôi bác ạ.

- Cảm ơn chị, tôi không biết lệ nếu không được chị nhắc thì lời thôi to.

- Giúp nhau là chuyện nên làm Em phải nhắc thêm là bác chỉ đưa tiền cho thằng chỉ huy áo vàng thôi.

- Tôi sẽ nhớ.

Hai người rời quán, Ngô Lâm nói với Dương Vân :

- Bà chủ quán có ý tốt nhắc trước cho chúng ta. Tôi nghĩ cái dấu hiệu trên áo của cậu chỉ khi bắt đắc dĩ mới mang ra dùng. Còn ở trấn Đan Hồng để mặc tôi xoay sở.

Họ đến trạm kiểm tra ngoại trấn đã thấy hàng người xếp dài chờ đến lượt. Mấy tốp lính kiểm tra từng ly từng tý đồ đạc, được chỉ huy bởi một gã đội viên Kim Vệ. Người nào nhanh tay dúi cho gã này ít tiền sẽ được giải quyết nhanh gọn, nếu không thì chịu khó đứng đợi, nghe chửi bới điếc tai, định cãi lại ư, nhẹ thì ăn đòn, nặng thì bị lính lôi đi, đến đâu có giới mới biết. Đến lượt mình, Ngô Lâm khéo léo dúi vào tay tên đội viên ít bạc. ước thấy khá hời, hẳn bảo bọn lính cho qua luôn. Ngô Lâm nhanh nhẹn kéo tay Dương Vân đi thẳng vào trong trấn.

Trấn Đan Hồng nườm nượp kẻ mua người bán, hàng hoá được vận chuyển ngược xuôi, cửa hàng cửa hiệu nhiều đến hoa cả mắt. Ngô Lâm dẫn Dương Vân đi xem một vòng cho biết, tranh thủ mua thêm vài vật dụng. Họ dừng chân trước một cái cổng lớn, Ngô Lâm hỏi:

- Cậu thấy Đan Hồng thế nào? - Đúng như cha cháu dạy, Đan Hồng phen hoa chẳng kém Đại La bao nhiêu.

- Cha cậu đến đây rồi à?

- Cha cháu đã buôn bán ở nhiều nơi.

- Thế cha cậu có biết cậu định đến Dương Xá không?

- Dạ, có biết, cha muốn cháu gia nhập đoàn quân chiến đấu. Khi chia tay cha còn hẹn gặp lại cháu ở thành Đại La trong ngày chiến thắng. D ương Vân ngùi ngùi.

- Nếu trong chúng ta, ai cũng nghĩ được như cha cậu, chẳng mấy chốc chúng ta sẽ tống cổ quân xâm lăng ra khỏi bờ cõi. Được, hãy vững tin lên đường nào.

Ngô Lâm mạnh mẽ rảo bước, Dương Vân lòng tràn đầy phấn khởi nổi bước. Trước mặt họ là ánh hồng rực rỡ. Sau lưng họ, bên trên cánh cổng lớn là tấm bảng đề bốn chữ "Hiệu buôn Trung Nghĩa".

TRONG NHÀ HỌ NGUYỄN

Hồ lê hồ lê đàn từng đàn voi dữ, hồ lê hồ lê vó tung vó ngựa hoang. Hời ánh trắng vàng, hời người trắng sẫm, hời bước chân hiên ngang trên ngàn lộng gió, hời...

Bản hùng ca "Trắng sẫm lên đường" đang ầm ầm vang thì bị đứt đoạn bởi giọng khế chua dưới nhà hát lên :

- Này.. này. Thôi đi.. Không khéo sập nhà bây giờ.

Chàng "trắng sẫm" rơi bịch từ tầng mây thứ chín xuống đất, đốp trả liền :

- Cái nhà này có sập thì chỉ vì cái giọng dao cạo chém đứt cột đứt kèo của chị thôi.

- Giọng tôi đâu đứt cột kèo

Sao bằng nương tử nhà chú, đến đá keo cũng lia.

- Không sai không sai, vợ em đẹp tuyệt trần, chỉ liếc mắt cũng đủ mòn đời bạt núi, cần chi phải cất giọng.

- Không sai không sai, chú vắng nhà quanh năm, người đẹp ấy liệu còn hay mất.

- Sao chẳng còn, vợ em phải cái là thủy chung không ai bằng.

- Chú cứ mơ đi, để lúc tỉnh giấc lại trách cuộc đời đen bạc.

- Chị đừng dọa em. Hôm nào gặp anh Thường em sẽ kể chuyện chị gửi con Thương ở nhà bà ngoại để rảnh chân rong rẫy.

- Chú Nhi ọ là chú Nhi, đến lượt chú dọa chị à. Mà chú định đi đâu đấy?

- Em ra phố chơi. Hôm nay có trò gì vui không chị?

- Có phường hát trong Hoan ra. Chú đến thử xem, biết đâu họ thiếu chân đẹp đường.

- Chị đừng giấu em, hồi còn ở Đại La bao phường lớn tha thiết mời, em còn chưa ưng nữa là cái phường bé tý tẹo tại Lý Nhân này. Em đi chơi đây, ai đến tìm chị bảo để thư lại.

- Cả mấy tháng chú trọ ở đây, có ma nào tìm đâu mà ngày nào cũng nhắc.

- Em sợ chị quên thôi, em sắp như con diều bay cao rồi, lại bao nhiêu người mong được gặp đấy.

- Tôi cũng có trong số ấy vì chú chưa giả tiền tháng này đâu.

- Chuyện đó tính sau, em phải đi đây.

.....
Từ Đan Hồng đến Lý Nhân có hai con đường. Đường vòng theo hướng tây chừng gần năm chục dặm khó đi, dân cư thưa thớt lại lắm trộm cướp còn đường kia chỉ hơn ba chục dặm, qua con dốc Đùng và dốc Cạm, thẳng đường tiện lối. Dĩ nhiên là Ngô Lâm và Dương Vân đi theo đường thẳng, nhưng cẩn thận vẫn hơn bởi đây là địa bàn của Ngân Vệ đội. Ngày đầu tiên được tám dặm vì mất thời gian tại hai trạm kiểm soát Đan Hồng. Ngày thứ hai bình yên, họ đã đến chân dốc Đùng. Con dốc có đôi sườn khá cân xứng với đường lên dốc chênh cao tám mươi trượng, dài hơn trăm trượng, xe ngựa hay người đi bộ đều rất vất vả vì lưng dốc rất một địa hình vát, rất hiếm chỗ bằng để nghỉ chân. Kể rằng có ông khách to béo nào đó quá cảm cảnh trong việc chinh phục con dốc, trước khi rời đi đã cắm cái biển "Dốc đứng. Đùng qua" nhắc nhở người đến sau. Dân làng thấy hay đặt luôn tên dốc là dốc Đùng. Những tay lái buôn lái cá nhét thêm chi phí vượt dốc Cạm và dốc Đùng vào hàng hoá khiến giá thành đội lên gấp đôi gấp ba khiến chị em phải ru con thế này :

Con ơi có muốn cũng đừng ẶN hàng vượt dốc không gừng mà cay.

Thấy Ngô Lâm ung dung vượt dốc Đùng, Dương Vân lấy làm bội phục. Thần may mắn run rui chàng được làm bạn với người, nhắc trông đã biết là kiệt xuất. Bên cạnh sức lực phi thường, Ngô Lâm có đầy đủ sự khôn ngoan, tháo vát và nhạy cảm. Chí hướng cao xa, tầm nhìn rộng, kiến thức uyên bác, ông cẩn thận chỉ bảo người bạn nhỏ, chẳng hề giấu giếm điều gì. Thời gian tuy ngắn ngủi vẫn kịp cho Dương Vân tìm thấy một người thầy và một người bạn lớn, lớn theo nhiều nghĩa. Mới rồi, ông dạy cho chàng cách điều tiết nhịp thở khi lên và xuống dốc nên họ miệng cười chân bước trong sự ghen tỵ của ông khách ngồi nghỉ mệt trên tảng đá ven đường. Ông ta lâm bầm điều gì đó rồi bỏ tất qua cánh đồng. Trời tối, hai người nghỉ chân tại làng Mộc. Chủ nhà là một cụ già sống với gia đình con trai cả. Biết trước chiều nay Ngô Lâm sẽ đến nên cỗ bàn đã được chuẩn bị tươm tất. Ngô Lâm làm nhiệm vụ giới thiệu:

- Thừa cụ và cả nhà, Chàng thanh niên này tên là Dương Vân, từng sống trong thành Đại La. Chúng tôi đã cùng chia sẻ chặng đường từ đó đến đây và dễ dàng tìm thấy sự tin tưởng.

- Còn Dương Vân, đây là cụ Nguyễn Thuận, cựu danh tướng thời Khúc Tiên Quân. Đã đến tuổi xưa nay hiếm nhưng giặc Nam Hán cướp nước ta, cụ lập tức biến nhà thành căn cứ, âm thầm sống trong lòng địch, dạy con cháu liên kết với nghĩa quân chờ thời cơ nổi dậy. Lão anh hùng...

- Khả khả, cụ Thuận cười ngắt lời Ngô Lâm, Ngô gia lạc sang nhà khác mất rồi, mong quay về kéo cậu Vân lại cười lão.

Ông con cả cũng cười và tiếp lời bố :

- Tôi nói luôn cho cậu Vân nghe là bọn con cháu chúng tôi luôn tự hào và phấn đấu noi theo gương của cha ông. Còn luận anh hùng thời thế, sau Dương gia thì phải nói đến Ngô gia đây. Tôi không định nịnh Ngô gia đâu bởi đâu chỉ mình tôi nghĩ vậy. Đi cùng với Ngô gia, cậu sẽ học thêm được rất nhiều. Tôi tên Nguyễn Thao. Đây là thằng cả Thiện, ông chỉ chàng trai ngồi cạnh cụ Thuận, đang gãi bụi râu dưới cằm, nó có trách nhiệm trụ ở nhà trông nom vườn tược. Thằng thứ hai tên là Thắng, ông chỉ chàng trai cỡ hai tư hai năm, đang nhìn Dương Vân bằng cặp mắt

vui vẻ, anh em sẽ gặp nhau nhiều vì nó thuộc Tổng đội trung quân của Việt Nghĩa Đoàn, chỗ em ruột tôi làm phó chỉ huy. Con bé út nhà tôi sắp xỉ tuổi cậu là đội trưởng đội nữ binh dưới quyền của Từ Tâm nữ tướng.

- Nhân tiện tôi xin cáo lỗi vì đã trễ hẹn bữa trước. Ngô Lâm nói khi Nguyễn Thao dừng lời.

- Có ai trách đâu, chúng tôi lo còn chẳng hết. Tôi đoán Ngô gia sẽ đi đường Bắc Mầu nên bảo thằng Thiện lấy con ngựa gửi bên ông Sĩ chạy tắt, báo cho anh em làng Mầu hỗ trợ, ngờ đâu đến tận mạn sông Đăng. Nó chờ hơn ngày không thấy, về giữa đường nghe dân làng báo có mấy người đuổi nhau qua lạch cạn.

- Vâng, dọc bờ sông Đăng, nhất là chỗ lạch cạn rai đầy vết chân, tôi chạy đến bãi bồi cũ thì thấy xác của hai tên đội viên và dấu chân ngựa nên quay lại báo tin cho anh em làng Trọng.

- Vừa về đến nhà thì bị ta quạt cho một trận vì tội chậm chạp. Cụ Thuận nói. Tưởng nó mãi vui quên mất Ngô gia.

- Thật áy náy quá. Chiều mồng năm, tôi bị toán của gã Văn sáu ngón đóng lồng ở làng Phúc phải chạy rẽ sang làng Tại, làng Phụ, tính xuôi đường Bắc Mầu. Lồng vòng hết giờ mao hôm mồng sáu mới đến ngã ba Cây Rom thì nghe có tiếng vó ngựa. Tôi bèn nấp sau đồng rơm và các bác có tin không khi tôi thấy con hắc trứ danh.

- Hòa Thiên ung?

Bố con ông Thao cùng bật lên. Ngô Lâm ra dấu phải.

- Vô lý, chẳng lẽ hần bị gọi về kinh?

- Nếu về kinh thì đi đường cái mới đúng.

- Khoan đã, trước nửa đêm ngày mồng năm hần còn theo dấu Võ Thiên Nam tại xóm dưới chân núi Tam Hoa cơ mà.

Dương Vân từng nghe cha nhắc đến cái tên Hòa Thiên ung, dường như hần là trưởng đội Ngân Vệ. Tuy nhiên, trong suốt quãng đường, Ngô Lâm thường chỉ bàn về khí, vận và thế giữa hai phe đối nghịch quân Hán và Việt Nghĩa Đoàn. Toàn vĩ thanh đại sự. Chứ tình hình cụ thể thì Dương Vân mù tịt, nên nhân cơ hội này, chàng tập trung nghe để tăng lịch duyệt.

- Về mặt nói lên rằng Hòa Thiên ung đã chạy cả đêm. Hăng nghỉ một một lúc thì Văn sáu ngón (Văn cửu chỉ) cùng mấy thuộc hạ, phóng ngựa như điên đến trình diện. Cả bọn làm thành một khung cánh nhọn nhọn. Văn sáu ngón thưa "thuộc hạ nghe tin hỏa tốc báo chủ tướng đến vội ra nghênh đón". "Ai khiến!" Cả bọn xanh mặt. "Dạ không, chủ tướng không màng đường xa mệt nhọc đến đây, thuộc hạ nghĩ tất vì việc kinh thiên động địa nên nóng lòng dẫn anh em đến hòng tranh công nhận lệnh, xin chủ tướng thứ tội".

- Cái gã mỗi bàn tay thừa một ngón nên miệng cũng thừa cái lưỡi, ông Thao nói, hần sợ Hòa ung trách tội để thoát Ngô gia.

- Hòa ung tức tốc đến vùng này chứng tỏ bọn chúng không chỉ nắm được lộ tuyến của Ngô gia, mà hình như còn biết cả mục đích. Cụ Thuận trầm ngâm.

Dương Vân thấy cả nhà im lặng, chàng hiểu họ đang nghĩ có phản bội trong hàng ngũ nghĩa quân, một kẻ có vị trí đủ quan trọng để nhận được những thông tin quan trọng.

Ngô Lâm kể :

- Gã Hoá ung vẫn chưa hết cái gắt "C ông gì mà tranh, chúng mày bỏ vị trí cho thằng khốn đó làm loạn hả?" Văn sáu ngón biết tông chủ tướng đã động đến ai, giả vờ hỏi "Thưa là thằng khốn nào dám làm loạn khi đội thuộc hạ liên kết với đội 5 chẹt kín vùng dốc Cạm, thằng nào xấu số thì mon men lại gần, chúng thuộc hạ sẵn sàng mở cửa đưa nó vào giữa hai bức tường thép đang từ từ ép lại. Lúc đó tùy chủ tướng xào nẫu" "Khoác lác! Nếu nó để thoát, tao sẽ đem tim gan bọn bay ra xào nẫu. Còn bây giờ nghe cho rõ: hăm tám tháng trước gã họ Ngô rời khỏi Dương Xá mang theo mật lệnh để thực hiện một nhiệm vụ đặc biệt nguy hại. Đích đến của hần là ranh giới Giao Châu cho nên Đại tướng quân ra lệnh bằng mọi giá phải bắt được gã, dù sống hay đã chết. Thám báo cho biết hần đang quanh quẩn trong vùng này..." Đoạn sau hần hạ thấp giọng nên tôi chỉ đoán lờ mờ vài từ rồi lủ chim săn mồi lục tục lên ngựa về hướng làng Mầu.

- Là thật, tôi cả ngày chờ tại làng Mầu không thấy bọn đội 5 có biểu hiện gì khác lạ. Thậm chí gã đội trưởng Kiều Tú ngồi uống rượu mãi.

- Bởi tôi bị lộ ngay sau đấy. Chờ Hòa ung đi khuất, tôi yên tâm đi về hướng sông Đăng. Mạn trái sông Đăng có mấy trạm lính canh, mạn phải bao gồm cả phần bãi bồi cũ có trạm dưới hạ nguồn, thượng nguồn có đồn thường trú của Ngân Vệ đội nên Hòa ung đoán chắc tôi sẽ tránh đường đó. H ần đã tính đúng nếu như tôi không tình cờ nghe được câu chuyện. Tôi ngược con đường vừa đi lúc trước, quay lại ngã ba Chợ Viễn, đang vừa đi vừa để ý sau lưng... Ngô Lâm cười... và đầu vào tên đội viên đội 6 (đội của Văn sáu ngón) vừa làm gì đó trong bụi cây. Hần hét vang lên gọi đồng bọn trước khi bị tôi xô ngã. Nghe tiếng ý ới sau lưng, còn vài tên khác chạy đến. Bên đường người ta dựng rào cao sát để chống trộm cướp, tôi không tránh được vào đầu đó nên buộc phải chạy thi với ngựa.

- Đáng lý Ngô gia nên chạy vào trong xóm. Dân làng sẽ cản bọn lính.

- Không thể làm liên lụy đến mọi người. Khi tôi chạy ra bờ sông Đăng thì một tên đội viên tách ra đi báo cho Hòa ung, chỉ còn hai tên đuổi theo. Mùa này sông Đăng ít nước, tôi nhớ có lần cụ kể về cái lạch cạn gần cồn Cát. Lúc ấy bọn chúng đuổi ngay sau lưng, tôi lượn sát mép nước rồi lao bừa qua sông, bọn chúng thúc ngựa theo. Nước chỉ đến bắp chân, tôi sang đến bờ bên kia trước chúng vài bước ngựa. Cả một khoảng trống toàn là cát.

- Bên đây vẫn là bãi bồi, lên đến bờ còn tới trăm trượng nữa. Anh Thiện nói.

- Gã trước thúc ngựa đá vào mặt tôi. Tôi nhảy tránh sang bên thì gã đằng sau xông tới.
- Đội viên Ngân Vệ có lỗi tấn công bằng ngựa rất lợi hại, ông Thao nói, rơi vào người khác là nguy to rồi.
- May chỉ còn hai tên đó, tôi dốc sức tốc chiến, cũng hạ được chúng. Biết sớm muộn gì Hoà ung sẽ kéo thuộc hạ đến, tôi nhảy lên ngựa gò cương phi về thượng nguồn sông Đắng.
- Ngô gia không đến thẳng đồn thường trú của Ngân Vệ đây chứ?
- ước chừng vài dặm tôi nhảy xuống đám cỏ ven đê, thả cho ngựa chạy không rồi nấp vào chỗ khuất. Chờ cho thầy trò Hòa ung vọt qua, tôi bơi qua sông, thay đổi quần áo, đi một mạch về Giao Châu.
- Bọn chúng biết bị lừa thế nào chẳng thông báo chặn mọi ngã đường.
- Người của ta mạn Thường Xuân, Ván Giẽ rất đông nên đi lại hoàn toàn suôn sẻ. Mong tám tôi đã đến điểm hẹn.
- Nghe bảo bọn họ vẫn muốn độc lập hành động?
- Chúng ta cũng không ép họ gia nhập, chỉ muốn hỗ trợ khi cần.
- Tôi vẫn chưa hiểu sao bọn họ dùng đẳng lâu thế.
- Trước họ nghi ngại về khả năng của chúng ta khi so sánh với lực lượng ở Hồng Châu. Hơn nữa, ta lại công khai hoạt động. Nếu kẻ thù đem quân đàn áp sẽ hỏng hết kế hoạch của họ.
- Vì thế thủ lĩnh phải cần đến khả năng thuyết phục của Ngô gia. Chỉ mình Ngô gia mới có thể xoa bỏ khoảng cách đôi bên. Cụ Thuận gật gù.
- Tôi chỉ làm đúng lời thủ lĩnh dặn, đề cập thành thật nhất về lực lượng và kế hoạch của chúng ta. Không khó khăn lắm vì mọi người đều chung mong muốn đánh đuổi ngoại xâm đem lại tự do cho nước, cho dân. Bây giờ đã hiểu nhau, họ đồng ý cho chúng ta lập căn cứ giáp khu vực kiểm soát của họ, đồng thời hứa giúp đỡ người của ta trong Giao Châu.
- Đoàn kết là sức mạnh to lớn, mọi người đồng lòng thì chúng ta chắc chắn sẽ chiến thắng.

Lửa nhiệt huyết của người dũng tướng thừa nào lại bùng bùng cháy, cụ Nguyễn Thuận cười trong niềm tự hào khi con, khi cháu đã sẵn sàng tiếp nối con đường của mình.

Đêm ấy, cửa ngách nhà họ Nguyễn mở ra vài lần. Ông Nguyễn Thao cùng con trai Nguyễn Thiện lặng lẽ đến sát bờ rào, ngoài kia có những người không ngủ, lần mò tìm kiếm trong đêm. Đàn dê tấu bản nhạc rì rì hoang vắng, vũ khúc của bóng tối thoáng qua thoáng lại trên đệm cỏ. Tựa cây sấu già trơ trụi, một cái dáng cao cao khoằm khoằm đứng bất động. Lửa ma trời tản ra rồi tụ lại, hai cha con nghe tiếng rì rào trong gió cuối thu :

- Không thấy dấu vết.. tìm kỹ chưa... đầu làng cuối xóm.. nhìn tận mắt... đi lối khác... giả chặn giữa đường... chân dốc Cạm...

PHÔNG LAO

Khu vực này hưởng lợi từ hai con sông lớn, phải là sông Đàng, trái là sông Đê theo hướng Đan Hồng đi Lý Nhân. Cận giang, cận cả đường cái quan nên dân cư trong vùng hết sức đông đúc, phải nói là có dãy liên hoàn các làng quanh hai con dốc liền kề. Phía sông Đàng có làng Mẫu, làng Đình, làng Phụ, làng Mộc, làng Phương, làng Phùng, làng Tại, làng Tân, làng Văn và làng Phúc. Phía sông Đê có làng Tiên, làng Hậu, làng Tô, làng Ân, làng Phong, làng Phú, làng Nhờ, làng Chùa, làng Võ và làng Lộc. Từ lâu nay, vùng đệm này luôn nằm trong cuộc giành giật dữ dội. Trên danh nghĩa thì binh lính Nam Hán nắm quyền kiểm soát còn thực tế thì chia đôi. Cơ bản thuộc về Ngân Vệ đội và cơ sở là của quân khởi nghĩa. Bọn Ngân Vệ có ngang ngược đến đâu cũng phải dè chừng khi đến những góc ngách thôn xóm. Đôi cánh tay nối dài của Lê Khắc Chính khác nhau chính ở điểm này. Kim Vệ thường xuyên mặc đồng phục màu vàng, hoạt động công khai sẵn sàng mở những đợt càn quét lớn vào những nơi đáng nghi hoặc tưởng như là đáng nghi. Còn Ngân Vệ không dám mơ đến cái quyền đó, bộ đồng phục màu trắng chỉ được chúng mặc trong đồn thường trú hay những lúc đón đại tướng quân qua thăm. Do phạm vi hoạt động quá rộng nên các tên đội viên khôn ngoan phải mặc thường phục, đi đứng nhìn trước ngó sau, hành tung mang nặng tính bí mật. Nghe có vẻ hơi bạc nhược nhưng là điều tối cần trong hoàn cảnh đối thủ của chúng ngày càng trở nên khôn ngoan và ghê gớm. Nên dù biết gã nghi phạm Ngô Lâm vào trong làng Mộc mà chưa thấy ra, bọn chúng cũng không dám làm mạnh, chỉ ngấm ngấm dò xét tính bài bắt gọn. Dĩ nhiên là chúng mất công vô ích.

Mỗi bí mật đều được che bởi một bức vách. Mà bức vách gia đình họ Nguyễn xây lên đặc biệt chắc chắn. Làm quan vài năm dưới thời Tiết độ sứ Khúc Hạo, cụ Nguyễn Thuận cáo lão về làng. Mảnh đất của gia đình đã khá rộng, cụ mua thêm của mấy người hàng xóm rồi cùng họ hàng và hai con trai bắt tay xây dựng bốn ngôi nhà như thường thấy trong vùng, tức là có những gian nhà tường cao, cái sân gạch, cái bếp mái rạ, mảnh vườn rộng, cái ao sâu nằm vây liền nhau hơn bù kém thành hình vòng cung, chêm cạnh bằng hàng rào, giữ lại khoảng đất ở giữa. Kể cả bà con trong làng cũng chỉ vài người tin cẩn biết cụ Thuận xây căn nhà ẩn giữa cái hình vòng cung đó. Họ không biết đằng sau cái hàng rào cao quá đầu người, mây ken dày đặc, cụ cho trồng ba hàng cây, hàng cây lấy bóng mát và hai hàng cây ăn quả xen kẽ đến một hàng rào nữa cũng quần đầy mây song song với hàng rào bên ngoài nhằm mục đích bịt hoàn toàn những con mắt tò mò của bọn trẻ chăn trâu và người lạ. Hai bên là nhà vợ chồng ông cháu họ của cụ và gia đình ông ảnh, bạn thân của ông Thao. Những nhà này có vườn trùm ra ngoài khá nhiều, rào bao không vuông, đường vào dích dắc dễ đánh lừa cảm giác về khoảng cách. Hai ngôi nhà ở giữa, gần thẳng góc với hai ngôi nhà nói trên, có vườn thụt hẳn ra sau. Cái to hăn đến tám gian của đại gia đình cụ Thuận, cái nhỏ hơn ngày trước để trống, vài năm gần đây cho người họ hàng xa về ở. Bọc bởi những mảnh hàng rào mây bao tứ phía, ngôi nhà lọt bên trong tồn tại bí mật. Cụ Thuận khoái làm hàng rào nên cả bốn ngôi nhà chỉ chít những rào là rào, khiến người trong nhà cố phải thuộc lối và người ngoài ngỡ khó vào. Thêm sở thích nữa của tuổi già là cụ nuôi lũ chó lâu nhâu rất ưa sủa và vài con còn biết cắn. Ngày cụ phác ra kế hoạch xây lên cái người ta gọi là căn cứ bí mật dân dã này, những người có liên quan mặc dù rất kính trọng cụ cũng vẫn mất mấy đêm suy nghĩ, cãi vã, cản ngăn rồi mới thuận theo.

Phải lo việc gần mới tránh được họa xa, cụ bảo, tôi làm cái nhà này chỉ mong đời ta, đời con cháu ta không sử dụng hết những tác dụng của nó. Nhưng mong ước đó xa vời lắm. Bọn phương Bắc như lũ hổ đói lẽ nào không nhe nanh múa vuốt chực tấn công.

Ngày xưa cụ từng là tướng nên nhất nhất điều phối mọi chuyện êm ru. Sáu năm nước nhà rơi vào tay giặc là sáu năm ngôi nhà này thành địa điểm giấu người mài kiếm lập mưu bày kế, lúc che lúc chống, hữu dụng vô song. Cái hay nhất của hệ thống rào của cụ là sự bố trí lập ảo khiến người ngoài quan sát những tường rào tuy kín nhưng chỉ đơn manh, vườn tuy rộng lại rất thưa cây. Nếu đứng ngoài nhìn thấy gian nhà ở giữa, một trăm người sẽ có hơn chín mươi chín người nghĩ đây là bếp của nhà cụ Thuận. Họa hoằn lắm nếu ai đó vào vườn quan sát thế nào cũng nghĩ sau hàng rào là bãi cỏ hoặc đất vườn nhà bên cạnh. Các bác Ngân Vệ cứ gọi là tìm đến nhúc mắt, nghĩ đến đau đầu mà những sợi chỉ vẫn tuột khỏi tay.

Bình minh chưa ló rạng, trước khi con gà chảnh chỉ nhất làng Mộc thức dậy, Ngô Lâm và Dương Văn đã thu dọn xong xuôi. Tối qua, nhà họ Nguyễn cứ nằng nặc lưu hai người lưu lại chờ trời quang mây tạnh rồi hẵng đi nhưng Ngô Lâm từ chối vì phải về gấp.

Buổi trưa trên cung đường Nam Phúc, đội trưởng đội 6 Văn sáu ngón đã buộc ngựa dưới gốc cây hơn nửa canh giờ. Con đường vắng rung lên đều đặn, tiếng vó ngựa mài lên mặt đường pha cát đưa tới mỗi lúc một gần hơn. Văn đội trưởng vẫn bất động. Khi con bạch mã bị ghì cương trước mặt, hăn không thềm mở mắt :

- Chào Hắc Nguyệt đội trưởng.

- Chào Văn đội trưởng.

Từ trên lưng con bạch mã, lực lưỡng nhảy xuống một gã bán khổng lồ cao chạm mái nhà, chân ngang gốc mít, tay tựa thân xoan, cơ thể to ngồn ngang toàn lông lá cơ gân. Tên thật của hăn ta là Đại Cực Quang nhưng người ta thường gọi trưởng đội 13 Ngân Vệ là Hắc Nguyệt. Hắc rõ ràng là chỉ tâm còn Nguyệt có thể dính dáng đến phong nguyệt. Có giả thiết khác cho rằng Hắc Nguyệt là tên thanh bảo kiếm hăn luôn kề kề bên mình, lấy tên kiếm gắn vào tên người bởi nó là đồ ăn cắp, thậm chí với kẻ bạo miệng thì hăn đã giết sư phụ mình để có được. Không có lửa làm sao có khói. Song ai hiểu rõ về Cực Quang sẽ đều ngã theo về thứ nhất. Chẳng rõ có nghe được những lời sấm sì sau lưng không, chỉ biết hăn vênh vang tợn với cái biệt danh nghe rất kêu này. Và đừng ai thấy lạ khi Văn sáu

ngón chào đón kẻ đồng cấp theo cách vừa rồi. Hầu hết nhân vật Ngân Vệ đội đều coi thường, nếu không nói là khinh bỉ hẳn. Vì sao ư? Bởi đơn giản là những điều tưởng thật to tát mà đội trưởng đội 13 thể hiện ra ngoài thì bên trong đều trống rỗng hay bé tin hìn, trừ sức mạnh. Kể ra tạo hoá hiếm khi đạt tới sự tương phản mạnh mẽ đến thế. Thật khó hình dung nổi lại có kẻ mình rộng mà lòng hẹp, cử chỉ hùng dũng cùng giọng nói eo éo như mèo cái mất chồng, những lời thẳng thắn cảm khái đi đôi với sự nịnh bợ, nhũn trước kẻ mạnh bất nạt kẻ yếu, kèm theo tính háo sắc, bản tiện và vị kỷ. Nhưng nếu bảo Tiết độ sứ, Lê đại tướng và Hóa Thiên ung toàn là phường ưa nịnh thì nhầm to. Ông trời là đấng anh minh, sau khi trót tạo ra những khiếm khuyết trong tâm hồn, người bù đắp cho Đại Cự Quang sức mạnh của thể xác và tốc độ trong hành động. Tóm lại là biến hẳn thành cái chày giã bẹp những sự phản kháng, đặt hẳn vào một vị thế đảm bảo thỏa mãn được những phút yếu lòng. Đáng khinh vẫn là đáng khinh dù thực tế cuộc sống luôn phải chấp nhận.

Văn sáu ngón rất khó chịu khi kẻ nhỏ mọn này mò ra từ ái Châu xen vào chuyện của hắn. Dù vậy thì hắn vẫn giả là:

- Lâu lắm mới gặp. Trong kia thế nào rồi ông bạn?
- Thật quá tốt.
- Nghe nói ông làm việc nhanh và rất có trách nhiệm.
- Tính tôi quen một phát xong ngay, đã có việc là phải giải quyết hết. Nhiều người kêu khó nhưng với tôi thì rất dễ. Chỉ cần anh minh hơn người là xong hết. Ông thấy phải không?
- Phải. Thật sự tôi nể các ông vì vùng đó lộn nhộn phải biết. à, ông có hay vụ Tiên Lộc?
- ừ... ừ. Tôi phụ trách cùng với đội 14. Cũng tại thằng Cẩm Miêu ngu độn, tôi đã bảo nó bao nhiêu lần. Đã thế nó còn bảo tôi thế này thế nọ với thủ lĩnh. Tôi nói một là một, có bao giờ quanh co đâu. Tôi chẳng thêm chấp cái đồ tiểu nhân chỉ nói thẳng vào mặt nó là anh em sống với nhau cho có tình có nghĩa. Làm người, ai chả mắc lỗi.
- Chắc các ông cũng giải quyết xong hậu quả vụ tấn công rồi?
- Trông chờ Cẩm Miêu chỉ phí công nên tôi tự mình làm hết, còn một ít. Chính vì thế nên tôi chưa muốn theo thủ lĩnh về kinh lãn này, nhưng thủ lĩnh bảo Tiết độ sứ đòi gặp tôi. Nói chung ngài rất hài lòng, tôi bảo còn nhờ công sức của anh em. Có thể sắp tới Tiết độ sứ sẽ đặt mỗi địa bàn dưới tay một người quản lý chung.
- Tiết Độ Sứ nói thế thật sao?
- Không, là tôi đoán ý ngài. Tôi nghĩ là việc cần thiết.
- Ông vội vàng làm gì với việc của người trên? Tôi nghĩ kẻ dưới chúng ta nên cố làm tốt nhiệm vụ của mình trước đã.
- áy chết, ông đừng hiểu lầm tôi muốn ngồi cao. Các vị ở trên sẽ có lựa chọn xứng đáng. Lẽ ra tôi đã về tới Mãn Phong rồi, có điều thủ lĩnh muốn giữ tôi lại đây để hỗ trợ cho các ông. Bạn bè có bốn phận giúp đỡ nhau lúc khó khăn.

Ai thêm bạn bè với mi, Văn sáu ngón nghĩ thầm.

- Vậy xin cho biết cao kiến của ông?
- Ông đừng giận nhé.
- Cứ nói đi.
- Theo ý của tôi thì hẳn không đi đường này đâu, ông đã phí quân cho việc chặn ở hai đầu và phí công chờ đợi. Nếu khôn ngoan hẳn sẽ chuẩn sang bên kia quan lộ. Bên đó chẳng nhịt đường ngang ngõ tắt, tôi nắm rất rõ, từ làng Lộc có ít nhất hai con đường vòng tránh dốc Cạm. Sang bên ấy, có trời ngăn cản được hẳn.
- Đầu có dễ, binh lính bên kia nhiều kém gì trên cá sông Đê. Nhất cử nhất động đều đã được kiểm soát hoàn toàn.

- Tôi nói cho ông nghe. Hẳn chỉ sợ chúng ta thôi chứ bọn lính quen hẳn coi vào đâu. Có thủ lĩnh, tôi và ông tập trung bên này, hẳn không chuẩn vội thì tôi bé lại bằng con kiến.

Văn đội trưởng gãi gãi ngón tay chề thừa, ra chiều suy nghĩ làm Cự Quang đặc ý tợn.

- Tôi nên nghĩ ra điều này sớm hơn, hy vọng hẳn chưa đi xa.
- An tâm, hẳn sẽ không thoát khỏi tay tôi, à.. tôi và ông đâu, giọng Cự Quang hiu hiu.

Văn sáu ngón bỏ qua thái độ xấc xược đó, nói:

- Chờ thám báo đã.
- Dùng đảng lỗ mất cơ hội, tôi chẳng vương víu để tôi đi trước.
- Ông không đợi lệnh thủ lĩnh sao?
- Tôi đề đạt với thủ lĩnh rồi và ngài tán thành ngay. Ngài đang trên đường sang làng Lộc.

Cặp mắt Cự Quang mờ đi trong vênh váo nên không nhìn thấy sự căm ghét nổi trên mặt Văn sáu ngón. Thằng khốn này luôn miệng ton hót định cướp công.

- Phiền ông đi trước hầu hạ thủ lĩnh, xong việc tôi sẽ sang ngay.
- Chuyện vặt, tôi đi đây. Ông cố sang nhanh để kịp chứng kiến tôi bẻ nanh con rắn độc.

Dứt lời, Đại Cự Quang nhảy phắt lên mình ngựa, con bệnh mã hí vang lao đi. Văn sáu ngón nhỏ toẹt bãi nước bọt vào chỗ gã Hắc Nguyệt đội trưởng vừa đứng, khốn thật bọn thuộc hạ mãi chưa về. Đủ thời gian tàn nén hương, ba tên đội viên đáng tin cậy nhất của đội 6 mới xuất hiện, chúng lập tức trở thành cái bị cho gã đội trưởng trút giận.

Hắn phun như mưa những khẩu ngữ hay ho đặc trưng vào về nín thít của đám thuộc hạ. Đánh trước hỏi sau, khoan khoái vì trút được vị khó tiêu trong bụng, Văn sáu ngón hất hàm hỏi:

- Bọn vô dụng chúng mày bấm báo xem sao.
- Thừa... đội trưởng, t ên dừng cảm nhất lên tiếng. Bọn thuộc hạ đã rà rất kỹ các làng xung quanh mà chưa thấy.
- Bọn thuộc hạ đã chặn mọi các ngã ra sông Đăng.
- Còn bọn thuộc hạ dõi theo toàn tuyến Bắc Mẫu- Nam Phúc.
- Ăn hại cả đám, Văn sáu ngón găm gù, bọn mày ngu ngốc làm ầm ầm khác gì lừa nó sang bên kia để thăng cầu Hắc Nguyệt ăn tranh mất. Cốc mò cò xoi. Thăng Bảo, mày chạy đi ra lệnh đám kia giữ nguyên vị trí, còn hai đứa theo tao.

Quá trưa trên cung đường Nam Phúc, nắng vẫn nguội như ban sáng nhưng lệnh cấm đã được bãi bỏ. Con đường ngập bởi dòng người. Lẫn trong đó, Ngô Lâm đang giải thích cho Dương Vân nghe:

- Quần thể những ngôi làng này được hình thành đã hơn hai trăm năm, từ thời Mai Hắc Đế. Ít lâu sau khi chúng ta giành được độc lập, Dương Tu Húc nhà Đường mang mười vạn quân theo lộ trình ngày trước của Mã Viện chớp nhoáng tấn công vào đại bản doanh của Mai Hắc Đế. Bị bất ngờ nên Hắc Đế chống không nổi phải rút vào rừng cổ thủ rồi bị bệnh mất ở đấy. Quân giặc sau đó đã tàn sát dân ta, thay chất thành gò. Một số những người sống sót chạy đến đây lập nên làng Phụ và làng Tổ. Nơi này đất đai phì nhiêu, địa thế thuận lợi cho nghiệp an cư. Trăm năm sau tiếp tục có một cuộc đổ bộ ồ ạt bởi loạn Nam Chiếu. Giặc Nam Chiếu hung hãn đánh đến phủ thành Giao Châu giết hơn mười lăm vạn người. Nặng lòng lá lành đùm lá rách, dân làm Tổ, làng Phụ mở rộng cửa, đón tiếp và giúp đỡ đồng bào gặp nạn. Dần dần các làng Mộc, Phúc, Mẫu, Tiên... được hình thành. Dân mỗi làng có sự phân hoá về tính cách và nghề nghiệp nhưng chung lại họ được lịch sử hun đúc nên sức phản kháng khôn ngoan và mãnh liệt. Ấu cũng là lý do để Cao Biền từng đem bùa trấn đến đây, những đời thống trị sau này thường mềm mỏng nhằm mua chuộc lòng người. Bọn Ngân Vệ dù rất ngênh ngang, vẫn không dám làm mạnh, nếu chúng ta còn trụ trong làng thì bọn chúng còn không làm gì được. Ngày ấy, các làng thống nhất cùng nhau mở hai con đường Bắc Mẫu - Nam Phúc và Bắc Tiên - Nam Lộc nối hai dãy làng tạo ra sự gắn kết chặt chẽ, một con đường xương sống rẽ nhiều nhánh vào các làng hay ra đường cái quan. Ta tình cờ lạc vào ngách đường nào đó rồi tình cờ nghe được cuộc đối thoại của hai nhân vật chủ yếu. Từ đó ta biết được ánh mắt họ tập trung vào đâu.

- Chuyện này làm cháu khó tin, tại sao bọn chúng dễ dàng nghe theo lời cái gã Hắc Nguyệt huyền hoang bi lậu mà bỏ cả trận địa quan trọng chạy sang làng Lộc bắt bóng của chúng ta.

- Vì thế chúng ta vẫn đi đứng cẩn thận. Văn sáu ngón là kẻ xảo quyết còn Hòa Thiên ung thì khỏi phải nói. Có thể bọn chúng lấy Hắc Nguyệt làm mối nhử. Mà cháu có vẻ coi thường hắn?

- Không.. nhưng rõ ràng hắn quá ngu dốt. Nghe Văn sáu ngón nói mĩa mà cứ ngỡ là thật..

- Vì thế cháu cho rằng hắn dễ đối phó sao?

- Dạ...

- Đánh giá thấp đối thủ. Ngô Lâm lắc đầu, là điều tối kỵ trong mọi hoàn cảnh. Có thể cha mẹ Hắc Nguyệt chỉ tạo được cho hắn dáng dấp của thần hộ pháp và bụng dạ của con chuột chù. Có thể tất cả đội viên của Ngân Vệ đều ghét cái môi mông của hắn nhưng đám chủ trò đặt hắn vào vai đội trưởng, có nghĩa hắn là đại nhân trong đám tay sai đấy. Mà chúng ta sẽ còn phải gặp hắn nhiều nên cháu cần nhìn ra được những ưu điểm của hắn.

- Nom hắn tràn đầy sức lực. Dương Vân nói không chút đắn đo.

- Hắn tướng hắn mạnh nhất trần đời. Ngã này vào làng Tân, chúng ta còn..

Ngô Lâm chưa kịp nói hết thì bỗng dưng trước có ông mặt béo vừa đi vừa càu nhàu rõ to cho mọi người nghe:

- Bà con cẩn thận! Phía trước có đàn ruồi lông trắng bu đầy, ai nhiều của cải xin cất ngay đi vì con ruồi to cầm đầu là con ma đói.

Nghe giọng ông ta rõ ràng vừa bị hoạn hơ.

Ngày xưa có một đại điền chủ là dân làng Phúc, do mâu thuẫn với người trong làng nên bỏ ra ngoài, gây dựng được sản nghiệp cực lớn với bạt ngàn ruộng vườn nhà cửa, trâu bò lợn gà. Thừa thãi của cải, ông đánh cây cối từ khắp nơi về tạo nên một cánh rừng nhỏ, thả nhiều loại động vật nhỏ để thỉnh thoảng thỏa niềm vui săn bắn. Ông này sống đến ngoài tám mươi tuổi thì mất. Theo di chúc của chồng, ông này không có con cái, bà vợ trẻ đã hiến toàn bộ ruộng cho làng rồi bán sạch những tài sản còn lại về quê tận trong Hoan Châu sinh sống. Làng Phúc bỗng thành làng nhiều ruộng nhất trong vùng, nhiều người vô gia cư bỗng có chỗ nương thân, lập nên làng Thừa Phúc. Cánh rừng nhỏ của ông điền chủ quá cổ bị bỏ hoang, người ta mở một con đường trong chốn cây cối um tùm ấy nối hai nhánh của đường Nam Phúc, gọi là đường tránh ma. Làng Thừa Phúc chỉ tồn tại được hơn chục năm rồi tan nát khiến cho ngã ba Lâm Phúc một ngã vào làng Thừa Phúc, hai ngã rẽ ra Nam Phúc trở nên hoang vắng. Và theo truyền thống, đã rất nhiều cuộc phục kích được tiến hành ở đây. Hai khách bộ hành tiếp tục dần bước với các giác quan được nhắc nhở liên tục.

Cạch.

Dương Vân nghe tiếng động sau lưng, cánh tay rất mạnh của Ngô Lâm kéo chàng hụp xuống.

Véo.. phập.

Hắc, hắc, hắc.

Ha ha ha ha.

Họ tự chui đầu vào thòng lọng, trên thân cây thông bên vệ đường ứa ra lớp nhựa đục, bởi con dao cắm lút cán. Quá nguy hiểm! Con dao phi ngang tầm cổ Ngô Lâm, nếu ông cúi xuống chỉ cúi không thì có lẽ Dương Phong sẽ chẳng bao giờ được nhìn thấy con trai nữa

Ngã rẽ sau lưng họ đã bịt bằng bốn gã đội viên.

Đường bên trái, vào làng Thừa Phúc đã bỏ hoang, kẻ vừa phi dao đứng gãi gãi ngón tay chề thừa ra cạnh ngón cái.

Con đường trước mặt, ngôi ở đó từ bao giờ cái bóng khoằm khoằm. Hấn nâng bộ vuốt sáng lạnh trên tay, âm vực lan khắp ngã ba ma:

- Cung kính chào đón Ngô phó soái!!!

NHỮNG CÂU CHUYỆN KỂ

Ách xì!

Dương Phong hắt hơi. Gió lạnh đang ủa về, ông cúi xuống đọc tiếp lá thư :

“...bắt đầu tốt cho tôi. Gió đang về như mong muốn nhưng phải nhắc ngài biết là nếu con chim ưng chết tôi không tự tay làm việc thì khó có gì cản nổi cha con họ Võ đến Dương Xá, cái nơi mà gã ma sói của chúng ta vừa mới đường hoàng gia nhập. Sau đây vài ngày, tôi cũng sẽ lên đường tìm hiểu hành tung của Mất Đêm bí ẩn. Nếu ngài hỏi về dự tính thì tôi xin thưa rằng nó vẫn thiếu vài chi tiết chưa tìm ra, nhưng ngài yên tâm vì cơ hội sắp đến. Tôi đang hết sức cố gắng và sẵn sàng chờ chỉ thị mới. Tạm biệt ngài. Xin gửi lời thăm hỏi của tôi đến chàng công tử trẻ tuổi đáng yêu nhà ngài”

Dương Phong như thường lệ đốt lá thư. Ông lấy giấy bút viết câu trả lời :

“Ta mừng vì anh còn chưa đi, hãy sửa lại đôi chút trong kế hoạch của mình..

Con mèo kêu gừ gừ khoái trá với cái ổ vải vụn chủ nhân mới làm cho trong thư phòng.

.....
Khách sảnh Phủ Tiết Độ, Tiết độ sứ ngắm nghía con đại bàng gỗ khi nghe Lê tướng quân thuyết trình. Ông này vẫn mặc một manh áo mỏng đơn sơ :

-.. là kiệt tác của Ngô Quyền. Người của ta cho biết hấn hóa trang thành một trung niên ốm yếu đi cùng một gã đồng hành trẻ tuổi.

- Nhắc đến tuổi trẻ tôi mới nhớ. Hình như quân của ông lên lão hết rồi nhỉ? Đã đến lúc thay thế toàn bộ chưa hả ngài đại tướng quân? Tiết độ sứ phân vân.

- Cảm ơn ngài đã quan tâm. Lê Khắc Chính khề cao giọng lên một chút. Chúng vẫn đủ sức lực để phục vụ.

- Do ta có cảm tưởng cái lực lượng tinh nhuệ nhất đất này ngày càng chậm chạp đi.

- Đôi lúc thưa ngài, đành rằng chúng ta khởi đầu không nhanh nhưng khi đã vào cuộc, ngài sẽ thấy, chẳng có sức mạnh nào cản được.

Tiết độ sứ nhìn con đại bàng, tựa tựa như không tin.

.....
Tràng cười ngặt nghẽo rộ lên trên giường bệnh nhà ông lang Đông.

-.. ông lão vỗ vào đầu con bò đực mắng rằng “M-t mũi dê đầu” rồi ông quay sang con bò cái “M ày phải dạy bảo chồng đi đứng cho nó cẩn thận chứ ”. Vợ chồng lão quan Hán bị bần bán khắp người, tím mặt bởi lời ông lão. Mấy thằng lính hầu đồng loạt rút kiếm làm con bò đực hoảng hồn rống tướng lên. Ông lão xua tay rồi rít “Xin lỗi quan gia, tại hai con súc vật này không có mắt” ông dắt 2 con bò xuống ruộng, mắng inh ỏi “Đồ ngu như bò, lại còn dám sừng sộ. Không mau cúp đuôi về nhà kéo tao cắt tai nhắm rượu bây giờ”.

- Ông lão làm gãy thế, sợ thằng quan Hán đem bụng trả thù sao?

- Các vàng nó cũng chẳng dám. Ông lão còn giả bộ đá đít con bò, ông co chân.. ái chà

- Đau phải không? Một cụ già hiền từ đứng tựa cửa tự lúc nào. Cậu cứ hoa chân múa tay đi rồi đón Tết với bố nệp.

- Cháu mời cụ ngồi. Chàng thanh niên cao ráo bệ cái ghế.

Hai người bệnh trên giường lật đặt sửa tư thế.

- Cảm ơn cháu. Cụ già liếc lên giường. Cậu Tinh, tay anh chưa lành hấn đâu mà giật vội thế. Còn anh Tinh, tôi chán anh đến tận cổ rồi.

- Ôi ôi, cụ chán thì chết con. Anh chàng vừa ba hoa lúc nãy giả vờ run như cây sậy.

Nhà kia sinh được ba cậu con trai đặt tên là Tinh, Tinh, Tinh. Tinh và Tinh gia nhập đoàn buôn của ông Đặng Tín từ năm mười ba, mười bốn tuổi, hiện cùng làm hộ vệ trên tuyến Trường - Giao. Mới rồi đoàn xe Trung Nghĩa gặp tai nạn trên dốc Cạm và hai người bị chiếc xe gãy cang va phải buộc lòng ở lại nhà cụ lang Đông. Đang khi buồn thiu buồn thiu vì phải nằm không suốt ngày chờ xương liền lại, thì may Dương Thạch ghé thăm.

- Anh Tinh ơi. Tôi nói bao lần rồi, anh không thương cái thân anh thì cũng làm ơn lấy tôi. Cứ thế này tôi đoán chắc có ngày vợ anh đến nhà tôi bắt đền. Cái danh của tôi cũng bé thôi, nhưng tôi già rồi, lấy gì đền đây.

- Cụ không biết đấy thôi chứ vợ con hiền hậu vô cùng, anh Tinh lừ mắt vào cái điệu bộ cổ tình phì cười của ông anh, cô ấy khỏi phải nói, sẽ cảm ơn rồi rít vì sự nhân hậu của cụ đã cứu con khỏi nguy cơ khập khiễng suốt đời, vì công sức của cụ đã đưa gã chồng ư ầu ả của cô ấy vào khuôn phép. Dĩ nhiên là cô ấy sẽ mang đến nhà ta những đặc sản của quê con, cô ấy sẽ xin phép cụ bà cho vào bếp nấu vài món cô ấy cho là rất ngon để tỏ lòng biết ơn, cô ấy sẽ ..

- Ôi thôi đủ rồi thưa anh, anh có biết tôi nghĩ bạc tóc vẫn chưa tìm ra bài thuốc chữa cho anh bớt nói đi không!

- áy áy, cụ đừng nên hao tâm tổn lực vì con nhiều quá, T ình nhẩn nhó, con đã bị cấm động chân nay cụ cấm nốt miệng thì con chết luôn. Tới lúc đó con hứa là con vợ con sẽ bắt đền cụ thật đấy. Mà con sắp khỏi hấn rồi đứng không cụ?

Cụ Đông lắc đầu

- Anh Tinh chỉ ba hôm nữa là ổn. Còn anh, xương ống chân bị gãy làm đôi, khó lắm.

- Nghiêm trọng thế sao cụ? T ình lo lắng.

- Anh còn rất trẻ nên giữ gìn, việc của hãng buôn chúng ta sẽ thu xếp với ông Tín.

- Hượm cho cháu nghĩ đã. Anh Tình tây tưa. Hôm nay nhà ta có khách hả cụ?
Cụ Đông gật lưng lơ.

.....

Ngã ba Lâm Phúc ánh sáng đang mờ dần. Ngõ bắc đường tránh ma, đao rút khỏi vỏ. Ngã rẽ vào Thừa Phúc, guồng guồng Văn sáu ngón đứng giữa hai đội viên. Cửa nam đường tránh ma, ngạo nghễ Hỏa Thiên ung và đôi cận vệ. Phen này rồng sa đầm cạn, cộp lạch rừng già. Giá mà các bạn có thể nghe được tiếng cười khùng khiếp của con quỷ đội lột chim ung lúc đó.

- Kha kha kha.. Kha kha kha

Quạ..ạ, quạ..ạ. Đàn quạ đen tự nguyện đậu trên những tán cây làm khán giả của trận chiến mà chúng nghĩ sẽ có phần cho mình.

Kỳ lạ thay cái bản lĩnh cầm thạch của Ngô phó soái, trong lúc cái vòng vây đáng kinh hãi ấy xiết vào, thay đổi lớn nhất ta có thể thấy là ánh mắt ngùn lửa, cơ bắp tập trung và trí óc rung chuyển. Ông khế bám vào tay Dương Văn, chú ngựa non đang có trái tim đập mạnh quá mức chực băng mình vào thử thách, nói nhỏ "lối thoát bên trái". Dứt lời ông buông tay chàng, rút con dao găm cản đường tiến của Hỏa Thiên ung. Gã này nhằm ngực đối thủ quét một nhát khùng khiếp. Ngô Lâm hơi ngửa ra sau. Tay trái Hỏa ung quất thẳng. Ngô Lâm tránh sang bên. Thừa cơ, Văn sáu ngón đâm tới, Ngô Lâm đỡ, dao ngắn gặp kiếm dài. Sức mạnh độc nhất vô nhị của Phó soái làm cánh tay Văn sáu ngón tê chồn.

Về phía mình, Dương Văn rơi vào trận mưa đao của mấy gã đội viên nóng lòng lập công. Tuy đây là lần đầu tiên chàng lâm trận nhưng con nghé tuổi đang sung, mạnh kém gì hổ. Lối tấn công ưa thích của Ngân Vệ là theo kiểu đan áo, kết bằng những thanh đao nối tiếp và ăn khớp. Dương Văn nhanh nhẹn xoay người tránh lưỡi đao thứ nhất bổ xuống, kịp thót bụng tránh lưỡi thứ hai. Sẵn đà chàng đá thốc vào cổ tay gã thứ nhất thì ánh đao nháng lên, chàng nhảy tót sang phải. Gã thứ hai chém tới buộc Dương Văn lăn tròn trên mặt đất, gã thứ ba đá mạnh vào bụng chàng.

Trong số mười tên phục kích tại ngã ba Lâm Phúc chỉ có sáu tham chiến. Mấy tên còn lại chia nhau giữ ngã vào Thừa Phúc và bắc đường tránh ma. Nhờ thế mà hai người dễ thở hơn.

Xét thuần túy võ nghệ thì Ngô Lâm nhìn hơn Hỏa Thiên ung, riêng Văn sáu ngón kém hẳn nên sự kết hợp giữa hãn và thủ lĩnh khập khiễng trông thấy. Nhưng do vũ khí của Ngô Lâm quá ngắn nên thế trận vẫn quân bình.

Dương Văn mau mắn rút con dao hộ thân bên hông đâm thẳng vào bắp chân đối thủ, tên này liền khụy gối, rú lên hãi hùng. Tên thứ tư đứng sát đó thẳng tay chém mạnh, chàng đánh liều đưa dao găm lên đỡ xéo, lưỡi đao trượt trên sống dao hót dài từ tay lên đến vai. Dương Văn bật dậy, chàng cảm thấy lạnh hãn khi hai thanh đao khác lướt tới.

Ngô Lâm đánh áp sát với Hỏa Thiên ung, ông tránh liên mấy đòn cào của hãn rồi đáp trả bằng một nhát thật hiểm. Hãn vội đưa cuống vượt ra đỡ. Ngô Lâm đâm liên tiếp. Văn sáu ngón vội vung kiếm giải nguy cho thủ lĩnh, chỉ chờ có thế, Ngô Lâm tung cú hồi phong cước sở trường vào giữa mặt gã đội trưởng.

Dương Văn lần nữa tránh được cú đôi công, chàng như con mèo mềm mại chọc lủ chó phát điên. Tên thứ tư vừa lao đến thì bỗng Ngô Lâm chen vào giữa. Huych, tên đội viên bị quăng sang bên. Ngô Lâm kéo Dương Văn chạy về phía làng Thừa Phúc. Sau lưng là Hỏa Thiên ung găm thét, trước mặt là hai thanh kiếm sắc lém hua lên. Chỉ thấy Ngô Lâm ném ra vật gì đó to bằng quả quýt vào mặt tên Ngân Vệ. Tên này luống cuống xoay lưỡi kiếm đỡ, vỏ ngoài bằng vải của ám khí rách toạc, bụi bay mù mịt. Dương Văn dùng tay trái che miệng lao thẳng về phía trước. Những kẻ cản đường bị đánh văng. Ngô Lâm ném ra sau, bột đá bay đầy trong không khí. Đám truy đuổi ho sặc sụa khi ra khỏi mớ hỗn độn mà con mèo lớn để lại, bóng hai kẻ chạy trốn đã mất hút chân trời.

- Đuổi theo, chúng chỉ ở trong làng thôi.

Văn sáu ngón vẫn trong cơn choáng váng, gắng giục thuộc hạ lấy ngựa. Như lũ sói khát thịt sống, chúng xộc vào làng, lùng sục. Gần một canh vô ích, gã thủ lĩnh sai châm lửa đốt. Trời hanh mái rạ cũ, làng Thừa Phúc biến thành đồng cùi không lồ.

.....

Người mang thư đã lên đường. Chiều buông xuống lạnh toát, Dương Phong ngồi trên gác của một quán rượu trong thành ngắm ánh sáng lập lòe hắt ra từ những ngôi nhà. Yên bình. Chén rượu đầy. Còn nàng Ngân ngồi ngẩn ngơ nhìn ngọn nến trên bàn, không nghe thấy tiếng bà bác gọi dưới bếp. Xin hãy bình yên anh nhé.

.....

Bên giếng nước, Dương Văn quá đổi ngạc nhiên trước sự biến đổi trên khuôn mặt của người được thủ lĩnh Ngân Vệ đội gọi là Ngô phó soái. Làn nước lạnh trong veo nhẹ nhàng tẩy đi những nét nhăn nheo già nua, nụ cười thân ái của tuổi ba mươi từng trải và tươi trẻ nhún lên phím đàn bạn hữu. Ngô Quyền, từ giờ tôi sẽ gọi đúng tên chàng, đứng trước người bạn đồng cam cộng khổ qua quãng đường dài nói với giọng chân thành nhất :

- Bạn của tôi, thành thật xin lỗi đã làm cậu nhầm lẫn. Vì nhiều nguyên nhân mà tôi phải giấu mình dù rằng, như cậu thấy đây, chưa có tác dụng nào đáng kể trừ việc tìm được một người bạn thật tốt. Lúc chúng ta hợp lực nhắc phiến đá che miệng hầm cũ kỹ, tôi đã nhắc mình cần cởi mở hơn nữa. Tôi tên là Ngô Quyền, người làng Đường Lâm, cũng đất Giao Châu, gia nhập Nghĩa đoàn Châu ái đã được năm năm. Rất mong muốn được làm bạn với cậu.

Tình cảm luôn nảy sinh hoàn toàn tự nhiên, chúng ta hãy chắc chắn rằng mấy lời của Ngô Quyền trên đây là chỉ để cụ thể niềm tin có từ buổi đầu gặp mặt với người bạn chung khát vọng giải phóng quê hương mà chàng vô cùng yêu quý bởi tâm hồn trong sáng, tính cách trung thực, nhiệt tình. Về phần Dương Vân, chàng đã đặt người dẫn đường lớn vào vị trí đặc biệt trong tình cảm của mình, thấp hơn cha một chút và không so sánh với người yêu. Chàng ngưỡng mộ tính hào sảng và cách ứng phó tình huống của Ngô Quyền, mà chàng tự nhủ phải học theo.

- Châu, à không em rất vui, thật ra ..

Dương Vân vốn thật thà nên một khi người khác chân thành với mình, chàng sẽ không nói dối họ.

- Thật ra, chàng thấy bạn đang im lặng chờ đợi, thật ra với anh hay với bác Ngô Lâm thì em đều thấy mình được ông trời ưu ái từ mới bước chân khỏi nhà.

- Ông trời chẳng thiên vị mình cậu đâu.

- Em cũng tin là thế.

Khách đến muộn nên chủ nhà cùng bệnh nhân đã dùng bữa trước, còn lại cụ lang Đông và Dương Thạch. Nồi canh cá là cụ bà nấu riêng cho phần ăn sau cùng những món để phần được hâm nóng. Mấy người đói ngấu đã ngồi vào bàn tận hưởng cảm giác khoái trá trong yên ả. Gió oi thổi mạnh lên đi. Thật tội những kẻ ngoài kia đang mỏi mắt tìm kiếm hư không.

Dương Vân tranh thủ quan sát. Cụ lang Đông giống hệt như những gì chúng ta tưởng tượng về ông bụt thường hiện lên trong truyện cổ tích. Đôi mắt hiền từ, râu tóc trắng như cước, nước da hồng hào. Phàm bệnh nhân nào đến nhà cũng đều được cụ tận tình giúp đỡ từ già trẻ trai gái, đời ai mà chẳng có lúc mang bệnh, cứu được một người là nhận được một niềm hạnh phúc và cụ Đông đang mong mỗi trở thành người hạnh phúc nhất trần đời. Còn nhớ cái hôm cụ chữa cho gã Khất Ma, đội trưởng đội 7, mắc bệnh ở bản kinh niên sinh ra lở loét khắp người. Cụ phết cho mấy roi rồi bôi thuốc. Khỏi bệnh hẳn đến tạ ơn, cười hi hi hỏi tại sao cụ lại chữa cho hắn. Cụ trả lời “T ôi là người sung túc bởi được sống trên quê hương mình còn anh đang thiếu thốn. Tôi giúp anh là phải đạo làm người”. Về sau lính đội 7, không đũa nào quanh quần gần nhà cụ, gã Khất Ma thỉnh thoảng có con gà, con vịt cũng mang sang biếu cụ. Chưa bao giờ cụ từ chối quà của người bệnh, cụ chỉ không nhận tiền thôi.

Cụ lang nheo mắt với Dương Vân, chàng quay sang Dương Thạch.

“Anh chàng này hơn tuổi mình, ít nói nhưng không khó gần, trông qua đã biết là người tốt. Ôi mình nhớ cha quá, cha nói bạn bè luôn ở quanh ta, đừng bao giờ bó hẹp mình vì cuộc sống thiếu tình bạn khác gì đi buôn thiếu vốn, nên thoải mái kết bạn trong sự suy xét của bản thân. Cha còn bảo có thêm 1 người bạn tốt là có thêm 1 mối hàng chất lượng, bỏ đi 1 người bạn xấu là bớt đi 1 phần nguy cơ thua lỗ. Sao lúc nào cha cũng suy ra chuyện buôn bán thế nhỉ!”

“Anh chàng cao lớn kia nom oai phong lắm liệt, nội cách đi lại, nói năng đã đủ biết là người được sinh ra để làm việc lớn. Ấy vậy mà anh ta không có vẻ kiêu kỳ thường thấy ở những kẻ tài giỏi hơn người. Và người ngồi bên cạnh cũng rất đáng chú ý, thanh tú, nhanh nhẹn dù hơi rụt rè. Mình thích nụ cười trong sáng của cậu ta quá!”

“Nhìn xung quanh mà xem, bọn họ đến là trẻ trung, dễ mến. Mình đã hết tuổi thanh niên rồi ư!”

Các chàng trai của chúng ta bắt giắc cả cười

- Nụ cười là dược liệu tối quan trọng trong đơn thuốc của ta. Cụ Đông vuốt râu. Các vị hãy cười lên, sẽ thấy cuộc sống không khó khăn như các vị từng tưởng tượng.

- Nụ cười là sức mạnh giúp ta vượt ngàn giông bão, tiếc rằng kẻ địch của chúng ta không nghĩ như thế. Ngô Quyền nói.

- Đa phần bởi thiếu khiếu hài hước. Ôi những con người bất hạnh. Cụ Đông đầy thương cảm. Hai anh em gặp bọn họ ở đâu?

- Tại ngã ba Lâm Phúc, nói ra thì thật xấu mặt, bọn cháu đã để họ dắt từng bước từ Nam Phúc đến đường tránh ma.

- Cũng phải thế mới công bằng, bởi có ai khôn ngoan mãi được đâu. Như Hòa ung đấy thôi, tính kỹ càng quá lại hoá hồng việc.

- Cũng bởi hắn chưa biết đến cụ Nguyễn Tý. Lâu rồi không ai qua đường hầm hã cụ?

- Từ năm kia, giờ có mấy người thích dạo qua cái làng lắm chuột nhiều ma ấy nữa đâu.

- Vâng, chuột đông vô kể còn ma thì cháu chưa gặp con nào.

- Đạo này bọn chúng chờ khuya hẳn mới ra.

- Có loại ma lắm không cụ?

- Ma trẻ con, ma treo cổ, ma chết đuối và dăm bảy giống khác.

- Cháu bảo với Vân là gắng đi nhanh còn nghe cụ kể chuyện năm xưa.

- Anh tính bắt tội thân già này ư. Cụ Đông quay sang Dương Thạch. Cháu hỏi gì?

- Cháu không hiểu tại sao người ta đặt tên làng là Thừa Phúc?

- Truyền kể rằng làng Phúc có cụ Nguyễn Tý, ngày ấy tuổi tam thập, tâm cơ minh mẫn sáng tạo ra nhiều phương thực hiệu quả. Không bo bo giữ riêng mình, cụ rù bà con xung quanh làm cùng. Có người tán thành nhưng nhiều người phản đối. Đến tai hội đồng làng, cụ trưởng làng, có thể nghĩ lên trưởng làng là phải thủ cựu, quyết định cụ Tý muốn làm gì thì làm nhưng cấm không được lôi kéo người khác. Cụ Tý bất mãn dọn khỏi làng, khai hoang mảnh đất bỏ không giữa làng Văn và làng Phúc. Năm bốn mươi hai tuổi cụ gây dựng nên sản nghiệp, nói không

ngoa là bằng sản nghiệp của cả làng Phúc gộp lại. Năm mươi tư tuổi cụ mới lấy một cô gái 17 tuổi gốc Hoan Châu. Đám cưới cụ mời cả làng, ai cũng muốn dự rồi về đồn đủ thứ chuyện. Cụ trưởng làng cũ đã quá cố, cụ trưởng làng mới bao dung hơn hoặc do sức ép từ dân làng đã mạnh hơn nên chấp nhận cho mời cụ về làng dạy mọi người. Cụ từ chối trở về song đã đem hết vốn liếng bản thân truyền lại. Làng Phúc thịnh hơn hẳn các làng khác là vì thế. Rồi dù giận dữ bỏ đi thì cụ Nguyễn Tý vẫn một dạ hướng về làng. Không thể có con nên trước khi qua đời cụ di chúc toàn bộ ruộng chia cho người nghèo khó trong làng. Cụ bà về quê cũ sinh sống bỏ hoang nhà cửa, người dân lân cận tụ lại đây, lập nên làng Thừa Phúc. Trong ngôi nhà mà vợ chồng cụ Nguyễn Tý ở được trao cho cụ Nguyễn Sửu, họ hàng gần nhất của cụ Tý, giấu cửa ra của một đường hầm được đào rất công phu, dẫn đến vườn sau đình làng Phúc. Điều này lý giải tại sao cụ Tý thường đến đình thắp hương trong những ngày lễ tết rồi biến mất.

- Cụ Đông chính là em họ của cụ Sửu.

- Ta kém cụ Tý hơn 4 giáp. Ông anh Sửu của ta được bầu làm trưởng cái làng mới. Hội đồng làng bàn bạc đặt tên làng là Thừa Phúc, nghe đâu vì làng này nằm ở cạnh sườn làng Phúc và xuất phát từ làng Phúc. Cái tên không may mắn, thừa phúc tất sinh họa. Sau gần 10 năm tạm ổn, ta nhớ hôm ấy đang mang cái mệt lá tiều tiêu ra phơi thì bà vợ chạy về, báo tin cái Dậu, con gái út của anh Sửu, đã treo cổ tự tử. Con bé có tiếng là xinh đẹp, chỉ mấy ngày sau cưới chồng. Trong lễ tang, ba cậu thanh niên uống rượu quá say, ngã xuống ao chết đuối cả. Chuyện rất khó tin vì nhưng nhà gần đó không nghe thấy tiếng kêu nào. Phúc bắt trùng lai, họa vô đơn chí. Chiều hôm sau hai đứa con nhỏ nhà anh Phóng, người giàu có nhất làng, chơi trốn tìm chui xuống giếng nắp. Khi người lớn phát hiện ra thì đã quá muộn. Ông thầy bói trong làng phán là động thổ, ma quỷ dưới đất chui lên hại người. Dân làng thống nhất mời thầy cúng về làm lễ ba ngày ba đêm, nhưng hạn nặng không giải nổi. Năm đó làng mất mùa nặng, bệnh dịch kéo về làm chết không biết bao nhiêu. Nhưng người sống sót lũ lượt bỏ làng ra đi. Ông anh của ta là người cuối cùng, đưa gia đình quay lại làng Phúc, được vài ngày cũng lâm bệnh mất. Làng Thừa Phúc từ đó bỏ hoang, dân lạc đường hay vô gia cư vào đó trú chân thường bị ma hiện hồn dọa nạt.

- Đã là ma thì làm gì được người sống nữa thưa cụ?

- Làm được nhiều thứ lắm cháu ạ. Có toán lái buôn đi đường Nam Phúc- Bắc Mẫu nhằm tránh quan binh, tọt vào làng nghỉ. Đêm đó trăng sáng, thời tiết khô ráo nên họ đốt đồng lửa to, ngồi đánh chén thì từ đâu một bé trai chạy tới nép bên cạnh, sau có bé gái lớn hơn chạy đi tìm. Cả toán thấy lạ vì làng đã bỏ hoang sao tự dưng có trẻ con đùa nghịch. Đứa con gái tìm không thấy em bỏ đi, bỗng mặt đứa con trai nhợt nhạt như bị ngạt thở, ông trưởng toán giơ tay, hỏi xem đau ở đâu liền bị nó cắn vào ngón tay chảy máu. Lúc ấy ai cũng nhìn thấy mặt trắng bệch tái nhợt, mắt trợn ngược lên, môi thâm sì. Mọi người chưa kịp hết bàng hoàng thì nó biến mất. Tay ông trưởng toán máu chảy r rỉ, thấy rõ hai vết răng chuột. Rồi nghe tiếng cười đùa lanh lảnh, hai đứa trẻ đuổi nhau về hướng ngôi nhà còn mới, vài người gan dạ hay hiếu kỳ nhất nhóm đứng dậy theo dấu. Theo vào đến sân thấy chúng nắm tay nhau nhảy xuống. Họ lại gần phát hiện cái giếng khô, bên cạnh có một bát hương. Hai người vừa quay đầu lại thì ở đâu có bàn tay nhỏ xíu bịt chặt lấy mắt. Biết là gặp ma, họ vùng chạy về. Nhưng đồng lửa không còn an toàn nữa, mấy lái buôn còn lại trong toán đang hua cành củi lửa ngăn hơn chục con ma mặt mũi sứt sẹo, chân tay đầy nốt đang lù đù tiến tới. Rốt cuộc những con người từng trái ấy hề nhau bỏ chạy có cờ khỏi làng. Lũ ma bám theo sát gót, họ vừa chạy vừa ngã dúi ngã dụi tưởng chừng không thoát. Kỳ lạ thay, khi vượt qua ngã ba Lâm Phúc thì tất cả biến mất. Họ nằm vật ra vì tim đập quá nhanh. Do đồ đạc còn ở trong làng nên họ không thể bỏ đi, ngồi nơm nớp lo ma xuất hiện đến lúc trời sáng.

- Họ bắt buộc phải trở lại làng lấy đồ đạc hàng hoá chứ. Với thương nhân những thứ đó quý chẳng thua tính mạng bao nhiêu.

- Cậu bé này từng đi buôn thì phải?

- Là cha cháu, ông hay kể chuyện ngày xưa.

- Tất nhiên họ phải quay lại lúc trời đã sáng hẳn. Làng vẫn tan hoang nhưng dễ chịu hơn nhiều. Đồng lửa đã tàn, thức ăn và đồ đạc còn nguyên vẹn.

- Có còn mấy chai rượu không thưa cụ? Dương Thạch hỏi.

Cụ lang Đông lắc đầu :

- Bọn họ là không thích rượu nên đã không uống lấy một ngụm.

- Hẳn 2 cậu thấy rõ mọi chuyện mới chỉ bắt đầu. Ngô Quyền nói.

- Ta mệt rồi, cháu kể tiếp đi.

- Toán lái buôn đem toàn bộ sự việc kể cho gia đình người quen tại làng Tân nghe. Những người này mang ra chợ kể. Sức loan tin trong dân chúng thật mãnh liệt, chỉ trong vài ngày cả vùng Văn Điền này đều hay. Lập tức có rất nhiều người kín miệng lâu nay mới khoe ra mình đã từng ma trong làng Thừa Phúc. Nào là đi chợ muộn về qua bị mấy gã say bụng no tròn, người ướt nhem nhẹp xúm lại xin tiền, nào là có việc ghé vào gặp cô gái xinh đẹp nằng nặc đi theo, nhìn kỹ thấy cổ có vết hằn, nào là thấy trẻ nép dưới chân rủ chơi trốn tìm, vân vân và vân vân. Thời đó nhà nhà kể chuyện ma, người người ra đường gặp ma. Khiến lũ ma không còn chịu quanh quẩn tại làng Thừa Phúc nữa, chúng bay đi tứ phương dọa người. Nghe đồn chúng chuẩn bị lên kinh.

Điệu bộ ngơ ngác của Ngô Quyền khiến mấy thực khách phì cười.

- Mất một thời gian dài, câu chuyện mới lắng dần xuống thì... Lại vào một đêm trăng sáng, thời tiết se se lạnh, có kẻ to gan cố tình đặt chân vào ngôi làng ma. Những tên cướp đường khét tiếng đang bị quan binh truy nã khắp nơi,

tim đâu được chỗ ẩn nấp lý tưởng hơn. Tên non nhất muốn cả bọn nghỉ tại đường tránh ma, tên đặt cho gác đường từ ngã ba Lâm Phúc đến đường Nam Phúc, liền bị tên tướng cướp gạt đi. Chúng sẵn sàng làm thịt bất cứ con ma nào dám hiện hình. Có lẽ lũ ma sợ oai bọn cướp nên để mặc chúng phá phách trong sân đình. Đêm đã về khuya, gió thu mùa mềm mại, lá cây gọi nhau xào xạc hòa cùng tiếng dế kêu, trời chưa chuyển khắc thê lương mà lòng người đã bao phen sầu não. Tên mặt rỗ lò dò ra mé sau đình, đứng hồi lâu gió làm đôi mắt hấp háy vì buồn ngủ của hần mở to hơn. Loáng giữa hàng ổi, phải chăng có bóng người di chuyển. Tinh thần kẻ cướp trở dậy. Hần rón rén xuyên sâu vào những lùm cây đại. Lũ gai hèn mạt đâm lên vào chân hần, trông xa cứ tưởng gần. Hần núp mình dưới bóng trắng, trước mắt là khoảng trống êm ái, cỏ mềm mượt điểm đôi bông hoa đại trắng và một cô gái áo hồng. Mặt rỗ dụi mắt, mắt hần chẳng nhầm, có lẽ hần cũng nghĩ đến hồn ma. Không, là người bằng xương bằng thịt. Hần nuốt ực nước bọt, mấy đứa đằng kia đã say giấc, chờ đợi để làm chi. Cô gái đang mân mê cành hoa đại trong vè ẩm ướt, giận ai mà đến chỗ hoang vắng đường này. Cô bật lên tiếng kêu sợ hãi khi ngẩng mặt, bắt gặp cái nhìn hau háu của gã mặt rỗ đứng ngay trước mắt. Hần nhìn cô chăm chăm, khuôn mặt sắc nét lẫn cơ thể đầy đặn làm hần đôi lần cò cào. Cô gái hoảng hốt định vùng chạy nhưng chân tay run rẩy làm cô không thể nhấc người lên. Gã mặt rỗ đẩy cô ngã ngửa ra, hần chồm lên người, dùng bàn tay to lớn hời hám bịt chặt miệng cô gái. Cô gái cuống quýt dựa trước tên cướp khỏe như con trâu mộng. Hần đưa bàn tay còn lại nắm lấy cổ áo cô gái, xé mạnh, soạt, mảnh lụa hồng rách toạc. Soạt..

Đám mây đen bịt ngang mắt chị Hằng.

Tên tướng cướp trở mình, hần trót quá nhiều rượu. Chập chờn đứng dậy, sương đêm phủ đầy lạnh lẽo không làm hần tỉnh ngủ. Mơ màng như có ai dắt lối, hần lần ra hần bờ ao làng. Mặt ao rải rác cánh bèo và lách tách tiếng cá đớp trắng. Phạch phạch, éc éc.. con chim lợn già bay qua, nổi húng đậu trên nóc cái chòi canh cá đã hồng toang toác, kêu vẳng. Con tức bụng của tên trùm tự dưng lắng xuống, hần đứng ngay sát mép, nơi mọc mấy bụi dừa dại, nước trong ao sóng sánh chỉ thờ tay là chạm. Bờ ao in bóng tre lắt lư nồng nhiệt, bóng cây sung nghêu ngào, hần ngó xung quanh bằng cái nhìn thắc mắc. Póc, có tiếng bọt nước vỡ rồ to dẫn dụ sự chú ý của hần. ục, ục, póc.. Liên tiếp những bọt nước từ dưới đáy nổi lên rồi vỡ tan, chạy thành một vệt từ giữa ao tiến về phía tên cướp, càng gần bờ bọt càng nổi đầy khiến nước ao kêu sùng sục như đang sôi. Ai? Tên cướp bắt thần quát lên. Chợt có bóng người in rõ mồn một trên nền đất và nước. Không tiếng trả lời, hần ớn lạnh, không gian tĩnh không. Hần há hốc mồm nhìn mặt nước run rẩy phình nở cái một cái xác căng mọng, đôi mắt thụt sâu vào trong, bập bênh bập bênh. Tên cướp lớn mật vốn quen giết người hôm nay được thưởng thức vị mồ hôi lạnh toát sống lưng. Hần nhìn như bị thôi miên, chợt có cánh tay thò lên khỏi mép nước, hần bờ vĩa chập choạng. Đất bờ ao rã miếng lớn, tên cướp trượt chân ngã tuột xuống. Hần cố đạp chân ngoi lên mặt thì con tức bụng bỗng trở lại dữ dội. Hần chìm xuống. Nước tràn vào miệng.

Mặt rỗ thấy cạnh sườn đau nhói. Như có lưỡi dao nhỏ luồn vào cắt các thành mạch máu làm hần rũ xuống.

Chị Hằng lại mở mắt ra.

Canh hai, tên non nhất nghe có tiếng khóc nức nở bèn lay tên già nhất dậy. Không biết đồng bọn đi đâu, chúng cất tiếng gọi. Chỉ có tiếng khóc đáp lại. Chúng đánh bạo đi về phía ấy. Trên mặt đất còn lưu dấu vết, bọn chúng nhanh chóng tìm ra cái nơi cần tìm. Gã mặt rỗ trên người vẫn mặc cái quần dài, cái áo thô hắt bên cạnh, nằm úp mặt lên cỏ, hôn đã lia khỏi xác. Điều làm chúng kinh dị là đàn chuột, con nào con nấy to kèch xù, nhăm nhe cắn xé cái xác. Cạnh sườn hần hiện miếng bầm đen to bằng bàn tay, lưng lằn ngang bằng cổ tay, vết lằn mờ mờ trên cỏ rồi rờ dãn khi đèn rĩa đất ẩm. Vết dấu của con rắn bò về hang. Tiếng khóc vừa nãy bật lên, tên già nhất thấy tên trẻ nắm cánh tay mình run lẩy bẩy, miệng ú ớ không thành lời. Tên già nhìn theo và tóc dựng rào rào. Trước mặt phất phơ có cô gái mặc áo hồng treo cổ bằng dải lụa trắng lơ lửng trên không. Hai tên vùng chạy. Tiếng bước khua rộn sau lưng khiến chúng càng chạy khỏe. Đến ao làng thì thấy hai ba người đang chỉ trỏ xuống mặt ao. Chúng choáng váng nhìn tên trùm nổi như quả bóng nước, chân tay dang thẳng. Đám trên bờ quay cả lại, lưỡi thè dài ngoằng dò hồn. Ai trong tình huống đây mà chả vắt chân lên cổ. Lũ ma chỉ đuổi đến ngã ba Lâm Phúc, mấy tên cướp hoảng loạn lao bừa ra đường chính rồi bị ngay mấy lính tuần đêm túm cổ. Thêm lần nữa, làng xã xôn xao dù mấy ai tin ma có thể giết người. Dân vùng cử một nhóm người dựng cảm kết hợp với binh lính vào trong làng Thừa Phúc tìm hiểu và thấy câu chuyện vừa rồi được lưu tại hiện trường.

- Cụ có tham gia nhóm tìm phải không ạ? D ương Thạch hỏi.

- ỷ chỗ quen biết ta còn qua đêm trong làng.

- Thật thế ạ! D ương Vân xuýt xoa thán phục.

- Tất nhiên là đúng, mọi thứ không đáng sợ như chuyện kể đâu.

- Vâng, cụ cũng nhìn thấy ma chứ.

- Ta còn nói chuyện với nó cơ. Bởi nó là cháu họ của ta mà.

Ta nằm trong nhà cũ của ông anh họ, hết canh một chưa thấy gì bèn thiếp đi một lúc. Sau đó cảm thấy tức mũi hắt hơi, mở mắt thấy cái Dậu đang đầu cái lá cỏ đi. Ta hỏi nó sao không để cho chú ngủ, nó bảo nó buồn quá nên chộc ta dậy nói chuyện. Hai chú cháu ngồi đến gần sáng thì nó biến mất. Nó chẳng hề khác, vẫn xinh như thế, vẫn vui vẻ như thế, vẫn vừa nói vừa nghịch cái khăn. Ta hỏi nó về mấy thằng cướp, về toán lái buôn, về lũ ma còn lại, nó trả lời rành rọt cả. Nó nói vì làng bị động họa nên bọn nó phải chờ một trăm năm mới được đầu thai. Ta hỏi sao chúng thích dọa người, nó trả lời là buồn nên dọa cho vui, riêng bọn cướp ác nghiệt quá nhiều nên bị quả báo. Ta

hỏi nó có biết tin tức về cha mẹ họ hàng không, nó bảo vì bị kẹt ở đây nên không biết. Gần sáng ta hỏi nó là sao nó tự tử, nó không nói chỉ cười, ánh mắt mê mẩn. Ta tỉnh dậy thì trời đã sáng hẳn, lưng thưng đi bộ về, không rõ câu chuyện huyền hoặc đêm qua là mơ hay thật.

- Hay quá, nếu có dịp cháu sẽ thử.

- Sẽ có cơ hội vắt chân lên cổ, lúc ấy đừng quên con đường hẻm tránh ma nhé

- Em sẽ không bỏ chạy đâu vì cha em dạy, ma không bao giờ làm hại người tốt. Người còn nguy hiểm hơn ma gấp trăm ngàn lần ta còn chẳng sợ nữa là.

- Phải, bị ma đuổi chỉ cần đến đường tránh ma là thoát, D ương Thạch nói, còn kẻ thù chúng theo ta đến hang cùng ngõ hẻm nên không thể tránh né mãi được.

Cụ lang Đông nhìn Ngô Quyền.

Cuộc đời là nhiều vòng khép kín, lũ ma kiêng dè những người tốt, người tốt e ngại người xấu và người xấu thì lại sợ những con ma.

Làng Thừa Phúc về khuya, đám đội viên Ngân Vệ mai phục run run hỏi nhau :

- Bọn mày có nghe thấy tiếng khóc nỉ non không?

THEO LAO TỐI CÙNG

Rời vùng hữu ngạn sông Đàng, rời cảm giác phóng khoáng, êm ả của cuộc sống thôn quê trong lành, cảm giác mệt mỏi thú vị sau những giờ phút vận động ra trò và cảm giác hồi hộp xen lẫn rùng rợn với ngôi làng toàn những ma là ma, ta nói lời chia tay với vùng đất Văn Điền hiếu khách này qua điểm đến cuối cùng là con dốc Cạm lừng danh. Hãy tưởng tượng cho ta đôi cánh, cùng bay lên ngắm quang cảnh từ trên không, sẽ thấy dốc đây như khúc cong mình của con trường xà dừng mảnh để băng tới phương nam. Rừng xanh núi đỏ, sóng biếc lúa vàng chào đón khách phương xa. Chúng ta bay trong nắng sớm, ngẩng đầu đón những luồng không khí mát lạnh trong sự sáng khoái tuyệt vời. Cho đến giờ thì sự yên tĩnh của con dốc vẫn chưa bị phá vỡ, rất nhiều cỗ xe chờ sẵn từ chiều tối qua bỗng trở nên lười biếng uể oải trong khi chủ nhân của chúng đột nhiên muốn tận hưởng cảm giác nhàn rồi hiểm hoi bên chén trà hay hơi thuốc làm các hàng quán cũng im ắng theo. Lúc người ta biến tuyến đường này thành huyết mạch thông thương giữa các vùng trọng điểm cũng là lúc dốc Cạm phải tiếp đón mấy trăm lượt xe mỗi ngày. Rất bình thường, khi vượt qua cạm bẫy mọi người đều muốn nghỉ ngơi đôi chút. Điều này đương nhiên thúc đẩy sự tập trung của quán xá, nhà trọ và thậm chí cả thầy lang nữa, bởi danh tiếng của dốc Cạm gắn liền với tai nạn, may mắn là phần lớn các trường hợp không nguy hiểm đến tính mạng. Chúng ta hãy hạ cánh xuống bên này dốc, vào thăm quán nước của bà Ba béo nằm nửa kín nửa hở dưới tán lá xanh trước khi chinh phục con dốc bằng chính đôi chân mình. Tự tắm rửa cho bản thân bằng nắm xôi quả trứng gà luộc hay cái bánh dày nóng hôi hổi với bát nước trà xanh, no bụng rồi hãy nhìn xung quanh. Quán vẫn vắng tanh chẳng có ai ngoài ba ông khách đang ngồi ngáp ruồi. Họ mang vẻ mặt của người bị dựng dậy rõ sớm để chờ đợi, không được làm việc nhưng không được ngủ tiếp. Thật đáng thương. Họ nhìn dăm dăm ra đường cái như để đếm số hạt bụi bay lên khi có người qua lại, rồi thỉnh thoảng ngó ra sau quán, ai đó thỉnh tai sẽ nghe thấy tiếng vó ngựa day day. Họ ăn mặc khác người nghèo khổ và chưa ra kẻ phong lưu, với họ cơn buồn ngủ vẫn còn ở gần đến nỗi dù ngồi không cũng chả người nào buồn mở mồm nói chuyện. Tóm lại, họ trông vừa bình thường lẫn bất thường. Họ là ai nhi! Nghe xem, một người đã quyết định chọc thủng quả bóng im lặng:

- Ah..., mệt quá, h ản vượn vai, mãi canh hai tao mới ngủ.
- Ai công bạc cho mà ngủ sớm, có sự hưởng ứng.
- Công con chó, chỉ bằng vốn thôi. G ả tiên phong cãi lại.
- Bằng vốn... G ả hưởng ứng dài giọng. Mày vợ bọn cả chục ván, tiền nó tự rơi xuống gậm giường chắc!
- Đúng thế, giọng thứ ba còn ngái ngủ, mà không phải thế. Tiền nó ném vào gậm giường con Điệp.
- Không sai, không sai. C ả giọng bắt chước ở đâu đó. Con hồ điệp tro năm xương, hé hé, mà khối thẳng mê mệt.
- Biết chó gì mà nói linh tinh, rủi đến tai đội trưởng. Bọn mày quên lão đã cấm tiệt mấy chuyện đó trong lúc thực thi nhiệm vụ sao.
- Cấm quái gì. Lão cấm vì người lão lở loét phát kinh, đưa con gái nào chịu nổi. G ả thứ ba đuổi hẳn con buồn ngủ. Với lão, tự gãi ngứa cho mình là niềm khoái lạc nhất đời rồi, còn thiết gì hơn. Phải để cho anh em sống thoải mái chứ.
- Mày to mồm như con chó ý. G ả này chắc yêu chó lắm. Lão nghe thấy thì mày hết sống.
- Ha ha, thành này chết nhất, g ả thích hưởng ứng cười, lão là đội trưởng chứ phải là ông trời đâu. Lão có được vị thế ấy còn nhờ công chúng ta phần nhiều.
- Mày nghĩ lão còn lưu cái công nhỏ nhoi của mày trong đầu à? Lão sai ra đây ngáp vặt mày dám cãi không?
- Tao là quân đương nhiên phải nghe lệnh tướng. Mặc dù lệnh của lão Khất Ma ấy chẳng thú vị bằng nửa cái lông đuôi con ngựa.
- Lôi chúng ta làm mỗi nhữ thằng ranh Ngô Quyền chết toi. Lão tiên đoán cái gì mà thằng ranh sẽ bất ngờ bỏ đường làng thân yêu lại cho thủ lĩnh Hoả ung cùng đám lâu la mà đường đường chính chính lên dốc Cạm, cái gì mà cho hẳn thấy mấy con ngựa ta buộc lộ liễu ở đây rồi tin rằng bên kia đã hết mai phục để lão đặt bẫy bắt rảo mang về kinh kể công với Tiết độ sứ. Lão tưởng mình là Gia Cát Khổng Minh tái thế ư. H ả cẩn thận xem có ai nghe lọt không rồi buông câu. Đồ con cóc ghè!
- Cẩn thận cái mồm khi nói về đội trưởng. G ả thích hưởng ứng, nhắc nhở.
- G ả yêu chó chẳng phản ứng gì. G ả vốn thô tục và ít đề bụng.
- Bà béo, cho thêm ít nước sôi.
- Tôi luộc cho mỗi chú một quả trứng gà nhé.
- Cũng được, bà phải chọn quả tươi đấy.
- Chú yên tâm, còn tươi hôi hổi.
- Bà nhớ làm nhanh đấy. à, cho mấy con ngựa ăn nữa.
- Có cỏ tươi luôn.

Bà Ba béo mau mắn bắc cái nồi đồng nhỏ lên bếp, vừa thả trứng vào vừa gọi thẳng con. Thằng bé đã trốn vào hốc nào ngủ, bà tức quá mắng ầm lên rồi tự mình chạy ra sau quán, ôm mấy bó cỏ còn ẩm sương đêm thẳng con mới cất hồi sớm phục vụ lũ ngựa. Cái lũ này như con nhà chết đói, đánh chén quá mức tận tình. Bà hải lòng quay lại quán. ủa, mấy ông khách giờ đánh biên đầu cả, chết rồi họ đã giả tiền đâu. Bà bực thẳng con quá thể, gọi văng lên rồi tức tốc kiểm tra thấy lũ ngựa vẫn đang tận hưởng bữa sáng. Thằng con nghe mẹ gọi tỉnh ngủ rồi rít chạy đến

liền bị mắng té tát. Trứng đã được bày trên đĩa, bà Ba đang chửi thầm lũ khách ôn dịch thì thấy chúng quay lại. Bà chuyển giọng mỉa mai :

- Gớm, các chú đi đâu để trứng nguội hết cả.
- Nguội càng dễ ăn chị à.

Một giọng nói khác hẳn làm bà giật mình. Vẫn mấy bộ quần áo ấy nhưng người mặc lại trẻ và dễ mến hơn rất nhiều. Chàng trai già dặn nhất hội đưa ra vật gì đó trong lòng bàn tay khiến chị tươi hẳn.

- Các chú ăn ngay cho ngon, chị niềm nở, bọn kia đâu rồi?

Mấy chàng trai tự nhiên vào bàn, vẫn người già dặn nhất nói:

- Ngay bên kia đường, nếu chiều không có ai phát hiện ra thì phiền chị một phen.
- Đề chị lo cho, mấy chú ăn nữa nhé.
- Bọn em đủ rồi, ăn nhiều quá lúc nữa không chạy được.
- á, chị nhớ lúc nãy chúng nó bảo có phục binh bên kia dốc, các chú đóng giả thế này sợ không mất qua nôi.
- Chị có nghe được chúng phục binh ở chỗ nào không?
- Chúng không đả động, nhưng cách chân dốc cỡ hơn trăm trượng mới có chỗ nấp. Tầm quán bà Huân Hoa đồ ra.

- Phải cái quán có hai bụi hoa to làm cổng không chị. Chàng trai da rám nắng hỏi.
- Phải đấy. Bà Ba gật đầu.

- Gần chân dốc còn lối rẽ ngang không chị.

Nãy giờ, người trẻ tuổi nhất vẫn ngồi im nghe.

- Cậu hỏi lối vòng sau lưng chùa Thọ hả? Lối ấy chưa bịt nhưng khó đi lắm

- Em muốn hỏi cái lối nhỏ len qua rừng cây gai bên rìa nghĩa địa làng Lộc đâm ra đường Lộc Ninh, có trạm lính gác gần gò cỏ.

- Sao em biết? Từng qua rồi hả? Lối đó còn nhưng bắt buộc qua ba trạm gác.
- Vì thế nên mới bọn em mạo hiểm tấn công chúng.
- Chị hiểu, bọn em uống chè cho ấm bụng.

Trạm gác thứ nhất, đường Lộc Ninh.

Nhìn ba con ngựa đang âm âm lao tới, tên lính gác cau mày bảo bạn :

- Bọn này ngày càng chẳng coi ai ra gì.

Tên thứ hai gật đầu, tay phát cờ lệnh. Nhóm kỵ mã ghì cương. Người đứng giữa có bộ ria mép vênh, giọng cao trầm lệnh bài, nói bằng giọng hách dịch khó chịu :

- Thừa lệnh Tiết độ sứ và Lê Nguyên soái đến truyền khẩu dụ.

Cả đội gác đứng thẳng người.

- Lệnh truy lùng đặc biệt kẻ nổi loạn tên là Ngô Quyền quê ở Đường Lâm đang tìm cách trốn đến Ái Châu. Hắn chừng ba mươi tuổi, cao trên chín thước, khổ người vạm vỡ mang bọc hành lý to màu đen và thường mặc áo xám du hành. Đi cùng là gã thanh niên tuổi đôi mươi mặt mày lắc lạo, dáng điệu gầy còm ăn mặc điệu đàng. Bọn chúng hiện đang ở vùng này nên lệnh cho các trạm gác tăng cường kiểm tra. Ai tìm ra tung tích hay bắt được hắn sẽ được trọng thưởng.

- Chúng thuộc hạ xin tuân lệnh.

Tên trưởng gác xun xoe :

- Xin mời các ngài nghỉ chân một lát.
- Khỏi, kẻ truyền lệnh hắt hăm, tránh đường, bọn ta còn đến chỗ nữa.

Ba con ngựa biến nhanh như chưa từng xuất hiện.

Trạm gác thứ ba, đường Lộc Ninh.

Nhìn mấy con ngựa đang âm âm lao tới, tên lính gác cau mày bảo bạn :

- Bọn này ngày càng chẳng coi ai ra gì.

Tên thứ hai gật đầu, tay phát cờ lệnh. Nhóm kỵ mã ghì cương. Kẻ đứng bên trái có bộ râu dê, giọng cao trầm lệnh bài, nói bằng giọng hách dịch khó chịu :

- Lệnh truy lùng đặc biệt kẻ nổi loạn tên là Ngô Quyền quê ở Đường Lâm đang tìm cách trốn đến Ái Châu. Hắn cùng hai tên nữa giả truyền khẩu dụ để vượt qua các trạm gác. Trạm thứ nhất, thứ hai đều đã bị lừa. Ta hỏi chúng qua trạm này lâu chưa?

Tên trưởng gác ngơ ngác :

- Thừa ngài từ sáng đến giờ toàn dân thường qua đây, chưa có ai truyền khẩu dụ đến đây.
- Các người kiểm tra kỹ chưa, có thể bọn chúng đã đổi lối.
- Thừa ngài, chắc chắn bọn chúng chưa qua trạm.
- Sao người có thể khẳng định?
- Vì tôi nhớ rất rõ mặt gã Ngô Quyền.

Gã râu dê chợt có dịp ngắm kỹ khuôn mặt tên trưởng gác, hần ồ lên :

- Người từng thuộc đội 14, năm ngoái bị thương ở chân phải về trạm, đúng không?

- Vâng, thưa ngài. Tôi đoán đám gã họ Ngô đã chuyển hướng từ trước. Vì giữa hai trạm có con đường hẻm, đi bộ lắm bụi rất khó qua nhưng cưỡi ngựa khéo thì lại được.

- Dẫn đi đâu?

- Thẳng ra đường cái quan, đoạn làng Trâu.

- Khốn kiếp! Gã râu dê quay ngoắt ngựa. Hoàng Viên, Bạch Hào theo ta, còn Hắc Tinh người cho người truyền tin đến Lý Nhân báo đội 9 vào cuộc.

Mấy con ngựa biến nhanh như chưa từng xuất hiện. Tên trưởng gác khế chửi câu rất tục.

Ngô Quyền, Dương Thạch và Dương Văn luôn lách tránh những đoàn người trên đường cái quan, còn 10 dặm sẽ tới Lý Nhân. Đến quãng vắng người, thấy bụi bốc lên sau lùm cây, Ngô Quyền ra giấu cẩn thận, mấy con ngựa sung sức được thúc phi hết tốc lực. Bộp, Ngô Quyền đổi tay cầm cương, chộp lấy đầu roi thất thông lọng quất từ vệ đường nhằm vào cổ ngựa của chàng, giật mạnh. Kê giữ cán roi ngã nhào, chàng thả đầu roi trong lúc vẫn lướt đi. Veo, veo, ba chàng kỵ sĩ rạp người vào lưng ngựa tránh loạt tên ngắn và cứng từ bên sườn. Một gã cưỡi ngựa đen cầm kiếm hung hăng lao ra cản, Dương Thạch ném mạnh vật chàng nắm sẵn trong tay. Hự, gã kỵ mã bị viên bi đá đen to hơn nửa quả trứng gà đập trúng miệng, toét môi gầy rãnh cửa. Tinh thạch là thứ ám khí đặc trưng của tộc người Chà, Lục Châu. Nhộn nhạo, nhộn nhạo, những kẻ bắn trộm nháo nháo giật ngựa lao theo. Đường mịn mù gió bụi, bà con đã quá quen với những cảnh đuổi bắt như thế này đồng loạt tránh vào bên lề. Ba chàng trai trẻ chạy trước tốp thứ hai gồm bốn kỵ sĩ, hai trong số đó đeo cung, mười thân ngựa. Khoảng cách giữa hai tốp đầu với tốp thứ ba là khá lớn, nom tốp này thật đáng thương với một kẻ mặt rướm máu, kẻ khác môi sưng vù để hở hàm răng trên nham nhở. Một điều đáng tiếc trong cuộc đua này là anh em binh lính có khá ít cơ hội tham gia. Ấu cũng nằm trong sự tính toán của Ngô Quyền, người quyết định địa điểm đua tranh, vì lý do phòng thủ chiến lược, sẵn sàng đối phó với những biến động lớn thì hệ thống quân đội của tướng Lê Khắc Chính chủ yếu tập trung tại các nút đầu mối trọng yếu, cách vừa phải khu quân cư và đường cái quan, thủ tiêu nguy cơ bị đánh vỡ mặt không kịp phòng bị. Những vấn đề có vừa và nhỏ được giao cho những bộ phận quân cơ động, thường đóng tại khu vực phức tạp, và các trạm lính canh trên đường. Ngân Vệ đội hoạt động khá độc lập với những đội binh khác, không mâu thuẫn nhưng cũng không thuận hoà lắm, nên lính thường vẫn tránh dẫm vào công việc của đội viên Ngân Vệ dẫn đến tình trạng toàn tuyến đường huyết mạch ngoài vài trạm canh, hoàn toàn nằm trong quyền kiểm soát của Ngân Vệ. Nói thể có nghĩa là trước mặt có một trạm canh. Ngô Quyền, người chạy đầu, nhận ra điều đó trước tiên. Chàng giật ngựa vào đường nhánh trước mặt nhằm tránh điều khó xử cho lính canh trạm. Đường nhỏ và lộn nhồn, tay chọn ngựa cho đội 8 tinh mắt hơn gã đồng nghiệp bên đội 7, nên đến khúc quanh khoảng cách giữa hai tốp đã được thu hẹp gần nửa. Dương Thạch ra dấu cho bạn vượt lên rồi gỡ cuộn dây thông lọng gài sẵn trên yên nhằm thân cây cột bên đường ném tới. Sáu tháng sống cùng tộc người Chà ở Lục Châu đã biến Dương Thạch thành một tay thợ săn thiện nghệ vùng đồng bằng, sợi dây thít chặt vào thân cây, phần thừa của nó vừa đủ cho đà ngựa ngấn, chàng kịp ấn đầu nút vào cành cây thò ra rồi đuổi theo các bạn. Tốp thứ hai rầm rập lao tới, cây cối và tốc độ che mờ mắt, không ai kịp nhìn thấy sợi dây giăng ngang tầm dưới ức ngựa. Tiếng ngựa hí lồng lên, tiếng va chạm ròn rỗng và kẻ địch biến mất tùm.

Lý Nhân náo nhiệt là nơi gió tứ phương. Người châu Giao, châu Hồng, châu Lục, châu Trường, châu Ái, châu Hoan đều có thể qua đây bằng đường riêng. Cũng bởi chính sách tự do buôn bán của Tiết độ sứ Khúc Hạo nhằm thúc đẩy kinh tế đất nước nên đồng ruộng Lý Nhân bị thu hẹp triệt để. Thay vào đó người dân sống chủ yếu bằng nghề buôn bán, đặc biệt là bán món nghỉ ngơi, nói dân dã là cho thuê nhà trọ. Có rất nhiều dãy phố trọ bao quanh khu trung tâm.

Lúc này trước nhà tay thầy lang Mất Lác, có một gã khác nhỏ thó và nhanh nhẹn gọi cửa rồi đi thẳng vào trong. Gã là Bạch Hào. Buồng trong ngôi nhà được chủ nhân bài trí thành nơi tiếp khách với đủ bàn ghế, đang hiện diện gã đội trưởng râu dê cùng Hoàng Viên, Hắc Tinh và một kẻ tướng tá không có gì nổi bật.

Thấy Bạch Hào đến, đội trưởng đội 8 Ngọc Diện Dương (Dê mặt ngọc) liền hỏi:

- Thám mã đã báo về chưa?

- Thưa mới tức thì. Đội 10 đã khoá chặt đoạn đường cái đi Văn Dương. Đội trưởng Âm Kiếm gửi lời đảm bảo đến đội trưởng rằng ông ta sẽ tóm ráo bắt kẻ nào dám chạy qua.

Không biết có phải giữ ý trước thành viên của đội khác hay thực vốn nể tài năng của Âm Kiếm, Ngọc Diện Dương dừng dừng nói:

- Âm Kiếm đã hứa thì ông ấy sẽ giữ lời, chúng ta không cần quan tâm đến khu vực đường cái quan nữa. Chỉ có điều, ta dám đánh cuộc trên đôi tay mình là Ngô Quyền cùng đồng bọn chẳng đủ đại dột đi theo đường cái. Dùng mấy con ngựa để kéo quân ta vào Phủ Hoá đồng nghĩa với việc chúng sẽ len lỏi ở Nam Lý Nhân đến Văn Dương bằng đường mòn. Nên đẹp nhất là giải quyết chúng ngay tại Lý Nhân.

Gã lạ mặt, không phải đội trưởng đội 9, nở điệu cười nhếch mép mà Hoàng Viên, Bạch Hào thấy rất ngứa mắt, khi hắn đáp trả đội trưởng của chúng:

- Ngọc Diện đội trưởng phản rất có lý, tuy nhiên chúng ta cần cân trọng tối đa vì hoàn toàn chúng không phải tay mơ. Ngay cả Đại thủ lĩnh đáng kính trong phút chốc lòng tay cũng tạm cho hắn thoát, hay Bắc ám Lục Anh, hấn nói với về điều cốt, nhân tài cái thể cũng toi bởi hoa lá.

Ngọc Diện Dương vẫn đứng dung một cách đáng ngạc nhiên không để ý đến sự xấu xược của kẻ đối thoại lẫn thái độ bất bình của đôi thuộc hạ thân tín, nói:

- Thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh. Hơn nữa Lục Anh do quá bất ngờ nên có xướt xát đôi chút. Không thể phủ nhận uy của đối thủ, nhưng dù chúng mạnh thì ta vẫn mạnh hơn rất nhiều. Với việc các đội đồng thuận, ta sẽ không quá vất vả để bắt được bọn chúng trong điều kiện có Gia Cát quân sư bày mưu tính kế.

Do phải quản lý địa bàn rất nhạy nên đội 9 là đội có quân số lớn nhất trong Ngân Vệ và có thêm chức vụ quân sư, điều tiết những hoạt động cần nhiều cơ bắp lẫn trí tuệ. Cái gã tướng tá không có gì đặc sắc này tên gọi là Gia Các Thác, tự khoe khoang là con cháu của Gia Cát Võ Hầu đời Thục, nắm chức quân sư ấy. Hắn là con lươn có chân, con cáo biết nói xảo quyết và vênh váo, chỉ tuân lệnh, chẳng biết có thực lòng, đội trưởng Sơn Hùng của hắn. Sơn Hùng đích thị là con gấu lười, đã giao mọi công việc cho gã quân sư. Còn bản thân chỉ quản chung chung, để giành thời gian hưởng thụ. Gia Cát Thác nghiêm nhiên trở thành đội trưởng thứ hai, đội trưởng trên thực tế của đội 9. Bọn bè hỏi sao hắn không lật đổ Sơn Hùng cho đỡ rách việc, hắn chỉ cười. Trong thâm tâm hiểu rằng hắn vẫn cần con gấu ngu ngốc làm bia đỡ tai họa giáng từ trên xuống. Cuộc đời đang đẹp đâu cần tạo thêm kẻ thù.

Sự đảo đẽ của Ngọc Diện Dương đã là truyền thuyết, Gia Các Thác thừa hiểu đội trưởng đội 8 xuống nước hoàn toàn vì công việc nên hắn tất yếu phải chiếm tiện nghi.

- Tự tay lập kế hoạch với tôi là việc nên làm, nhất là khi gặp đối thủ mạnh dường ấy, h ắn thu vậ ít nhiều rồi, hai đội hợp tác,.. hừm, dù sao Lục Anh cũng đã mệt, để họ giữ vòng ngoài. Chỉ cần bốn ông với chúng tôi thôi!?

Ngọc Diện Dương đồng ý ngay bất chấp ánh mắt hân học của thuộc hạ :

- Đồng ý, ông hãy nói về kế hoạch của xem nào.

Gia Các Thác quả thật e dè trước cặp mắt thân nhiên của đội trưởng đội 8, hân hiểu nên nhả ra ít nhiều búi tơ của mình :

- Ông muốn biết trước kế hoạch của tôi, h ắn là phải thế rồi. Lý Nhân là một chỗ khác h ắn, chúng tôi không công khai hoạt động như các ông mà ưa thích những điều bí mật hơn. Nói cách khác chúng tôi làm nhiều hơn nói. Vì thế, khi Ngô Quyền và đồng bọn đặt chân lên đất Lý Nhân này, sẽ nghĩ là an toàn hơn. Mắt tôi đã nhìn thấy chúng đi về đâu, tại tôi đã nghe thấy chúng nói chuyện gì, đầu tôi đã hiểu chúng làm thế nào sắp tới và tay tôi đã cất đặt công việc đâu vào đấy rồi. Ầy, các ông đừng hoài nghi, hãy nhìn tôi đi con cờ bí mật. Thật dễ dàng biết bao nhiêu...

Sau buổi họp, Gia Cát Thác mời mấy nhân vật đội 8 về nhà trọ riêng, cái nhà trọ bên ngoài xuềnh xoàng với bà chủ mặt cau cau, có được nhờ tài ăn nói của h ắn. Đội 9 luôn rất được ưu ái về khoản ngân lượng. Chiều, tối đến đêm tình hình rất yên ổn. Gã quân sư đã đứng về quyết định nghỉ chân của Ngô Quyền, Dương Thạch và Dương Vân. Tuy nhiên, điều không ngờ là ba người họ lại trú ngay sát vách nhà h ắn. Sáng hôm sau, họ còn nán nã bàn bạc.

- Đáng lý ra chúng ta cần khởi hành từ lúc trời còn tối theo đường Nam Lý Nhân đến Văn Dương, Ngô Quyền nói, mới đảm bảo chúng ta đến được căn cứ trước nửa đêm bởi đường mòn khá khó đi và lý do nhà cửa dân cư thưa thớt sẽ khiến chúng ta vất vả hơn nhiều trong việc che mắt kẻ thù. Nhưng đi sớm tất lộ vì dù sao Lý Nhân cũng là địa bàn tĩnh. Chỉ cần để ý chút chút, kẻ thù sẽ dễ dàng đoán ra ta đi đường nào. Tôi muốn lùi lại do hôm nay là mở đầu ngày hội bốn phương bắt nguồn từ hội chợ nhỏ của dân buôn bán nhập cư sau lan rộng khắp vùng. Năm nào cũng thế, người ta nườm nượp đổ đến khu trung tâm chơi các trò vui nhộn, thưởng thức các màn biểu diễn của nhiều đoàn hát hoặc nhân cơ hội mua sắm từ những gian hàng vốn được mở nhiều vô kể. Tung bừng nhất là màn rước cờ trống tủa ra bốn hướng đông tây nam bắc tận biên giới vùng chuyển một số hàng hóa như lúa gạo vải vóc.. trở lại nơi xuất phát, biểu hiện tấm lòng rộng mở của dân bản địa. Đám rước sẽ chia ra bốn đoàn, khởi hành vào chính Ngọ sau khi cúng thần linh đi tuần. Về đến nơi, họ trao đổi những thứ kiếm được và cùng nhau múa hát, vui chơi. Chúng ta chỉ việc hoà vào dòng rước về nam cho đến thời điểm thích hợp.

- Không phải dễ, Dương Thạch nói, Ngân Vệ có thể đoán được đường chúng ta đi và cố cản ngăn bằng mọi giá.

- Đúng, Ngô Quyền nói, nhưng chúng phải tìm cách bắt được chúng ta, trước khi chúng ta có thể lần vào đám rước. Tục lệ nơi đây cấm bất cứ hành động nào xâm hại đến đám rước. Nhập gia tùy tục, chúng ta sẽ an toàn nếu đến được địa điểm cúng thần linh.

- Em tán thành, Dương Vân nói.

- Kẻ thù rất khôn ngoan. Ngoài việc cải trang đôi chút, chúng ta cần hạn chế tiếp xúc, cả với người quen, để tránh cho họ phiền phức sau này.

Dương Thạch gật đầu. Thế là đủ. Họ mang lời dặn dò cẩn thận của ông chủ nhà, sắm vai mấy người buôn bán nhỏ ra phố chơi hội.

Lòng vòng bát phố, Ngô Quyền mua được ba cuốn binh thư mỏng; Dương Thạch kiếm cây bút vẽ, vài thỏi mực; Dương Vân chọn cuộn giấy viết thư, cái khăn sẫm thêu đám mây bạc và vài thứ nho nhỏ. Tất cả đều hài lòng.

Đoàn hát Dân Tộc hôm nay diễn vở “Thánh Gióng”. Khán giả đổ xô tới xem màn Thánh Gióng nhổ bụi tre cưỡi ngựa sắt đánh giặc Ân. Trong cửa hiệu bán đồ chạm khắc tinh xảo cách đó bốn chục trượng, ông chủ cửa hiệu Lý Hân đang mắng cô bán hàng mới vì tội hóng tai nghe giọng ca oai hùng của nghệ sĩ đóng vai ông Thánh Gióng mà sao nhãng phục vụ khách hàng làm cô náy náy nước mắt.

- Còn khóc nữa? Ông Lý Hân mắng, nhưng giọng có phần dịu đi trước vẻ tội nghiệp của đứa cháu vợ. Chú ra đây một lát. Thôi chịu khó làm việc, nhanh nhẹn lên, khách họ hỏi gì phải lắng nghe còn trả lời. Nhớ lời chú dạy, cháu phải ân cần chu đáo, tránh đuổi khách hàng sang cửa hiệu khác nghe không!

Cô cháu hồi lỗi vâng dạ khiến ông chú hài lòng. Không thấy có khách xem hàng nào đứng gần, nói nhỏ với đứa cháu:

- Thời buổi nhiều nhương, người tốt cũng lắm mà kẻ xấu cũng nhiều. Cháu cần niềm nở đừng làm mất lòng ai, nhưng nhớ trông cho kỹ, hàng nhà mình có nhiều thứ khách bỏ túi dễ như chơi. Trong này rất nghiêm, đứa nào định bắt nạt cháu cứ kêu toáng lên nhé.

Đầu giờ Ngọ, trong vòng trung tâm chợ Lý được chắn bởi hàng rào tre dựng từ hôm qua, người ta giục giã nhau hoàn tất các công đoạn chuẩn bị cuối cùng cho buổi lễ. Một số người chạy đôn chạy đáo lo việc đây về bận rộn, một số người được chọn cầm cờ giống trống diễu hành đây về tự hào, xúc động bên cạnh những bộ quần áo màu sắc và tươi vui, mặt ông trưởng lễ đây về quan trọng, mặt đám con trẻ háo hức và mặt những người nóng ruột tụ tập quanh vòng đây về xôn xao. Nửa canh giờ nữa là lễ thần linh đi tuần, bộ ba của chúng ta bình tĩnh chờ đợi, họ thống nhất giết thời gian bằng cách chọn vài món trong hiệu bán đồ chạm khắc của ông Lý Hân. Vị trí của hiệu ông Hân khá lý tưởng để ẩn thân và quan sát, từ đây họ chỉ cần vài bước là nhập được vào đoàn rước cửa Nam, đến lúc đấy bọn Ngân Vệ có gan tày trời cũng không dám manh động.

- Các anh tìm loại gì ạ? Cô gái bán hàng cất lời chào khách.

- Để chúng tôi xem đã. Ngô Quyền trả lời.

- Vâng, các anh cứ xem thoải mái, bên ngoài là hàng thông thường, trong là hàng đặc biệt. Cô gái chỉ về chỗ ông khách già già.

Dương Thạch gật đầu, Ngô Quyền nhanh chóng bước tới bộ tranh chạm non sông, Dương Vân ngắm cô bán hàng rồi bỗng nhớ người yêu da diết. Mấy hôm rồi, chân phải chạy, đầu phải tính chuyện đối phó kẻ thù, đêm phải cố ngủ lấy sức làm chàng tự dựng thành kẻ vô tình. Thú thực là sự thay đổi hoàn toàn môi trường sống là liều thuốc kích thích với chàng trai trẻ. Chàng thấy khoái chí vô cùng. Đến lúc rượu hã hơi men mới là lúc chàng mệt mỏi nhìn quanh trong nỗi nhớ dâng trào. Cô gái bán hàng có khuôn mặt bầu bĩnh và nụ cười đáng yêu. Chàng nghĩ cô không nên rụt rè đến thế. Cô gái bắt giắc đồ dư mặt khi chạm phải ánh mắt quan tâm của chàng trai. Dương Vân ngại quá bèn xoay vào ra ngoài. Cửa hiệu khá chật nên chẳng hiểu chàng luống cuống thế nào mà chạm phải ông khách duy nhất ngoài họ đang ngắm nghía dãy đồ đắt tiền làm ông này gât um. Hai anh bạn cười nhìn Dương Vân lúng túng xin lỗi, ông khách lâu bầu mây câu rồi bực mình bỏ ra ngoài. Một nỗi hối hận trẻ con lẩn quẩn trong lòng chàng, chàng tự trách nếu không vì mình thì ông khách vừa rồi đã mua một thứ nào đó và chàng nhũ sẽ mua hàng để đền cho cô gái.

Dãy hàng đặc biệt gồm hàng chạm khắc tinh xảo trên vật liệu đắt tiền như vàng, châu, ngọc, đá quý. Dĩ nhiên dãy hàng này kê ở trong cùng cửa hiệu, ngăn nhẹ bàn tay khách hàng bằng khoảng cách sau vách gỗ thông thấp để dễ bề quản lý. Mỗi sản phẩm được đặt trên khay gỗ tùy từng kích cỡ, Dương Vân đặc biệt thích thú tấm thẻ ngọc trắng mỏng bên cạnh một khay trống, chạm vàng cảnh long phụng tương phùng với bạch vân, nom chỉ chục cựa mình bay vọt lên trời cao. Chắc là đắt lắm, chàng nghĩ bụng, mình cứ thử hỏi xem sao.

- Cô ơi, đến cho tôi hỏi một chút?

- Dạ có. Cô gái này giờ vẫn để mắt đến Dương Vân, không biết vì chàng vừa lên ngắm cô hay vì chỉ chàng đứng nơi ông chú rẽ dẫn dễ mắt. Anh cần gì ạ?

- Tôi muốn hỏi giá của thẻ long phụng trên dãy thứ hai.

Cô gái tỳ tay lên vách gỗ thông, rướn người tìm kiếm, hẳn vì cô mới trông nên chưa thuộc hết vị trí đầu hàng. Hai người đứng cách một khuỷu tay, Dương Vân nhắc tay phải lên định chỉ thì chẳng may quệt vào tay cô gái làm cô chúm về phía chàng. Bằng phản xạ tự nhiên, chàng liền ôm gọn lấy cô. Nhanh và êm ái. Mùi thơm quen quen trên tóc cô làm chàng ngất ngây, chàng vô thức siết vòng tay.

Sau thoáng ứ ớ vì quá xấu hổ, cô gái hét toáng lên. Giật mình. Chàng đẩy cô gái ra. Ngô Quyền và Dương Thạch, một đang ngắm tranh, còn một đang xem cái vòng đá chạm ngỗng quay đầu lại, hết nhìn Dương Vân rồi nhìn cô gái.

Tiếng chân bịch, bịch chạy tới cửa hiệu.

Bốp, cô gái cả thẹn tát Dương Vân, anh chàng đang ngăn người không hiểu thế nào.

Hai người bảo vệ mặc áo xanh rau đang tấn gấu gần đấy, đã có mặt

- Tránh ra.

Người bảo vệ trung niên quát, ông cùng đồng sự bị Ngô Quyền và Dương Thạch ngăn lại.

- Mấy ông nóng quá, Ngô Quyền nói, việc chẳng đâu vào đâu đã định bắt người ư!

- Không lời thôi. Người bảo vệ trạc tầm tuổi chàng thái độ khá hung hăng nói sẵng, không liên quan thì ra chỗ khác. Anh ta nói với bác đồng sự. Tôi đoán hai đứa này cùng bọn với thằng kia thừa lúc vắng người tính chuyện làm nhục con gái nhà người ta. Nói nhiều rách việc, ta cứ bắt chúng lại cái đã, phải không bác Cách?

Ngô Quyền cười thân nhiên, Dương Thạch thủy chung với sự im lặng. Cặp kếp chính bỗng nhiên bị biến thành khán giả. Do trẻ người non dạ nên họ chưa biết tham gia câu chuyện ở điểm nào.

- Có bắt người cũng chẳng cần gấp gáp đến vậy. Ngô Quyền dùng âm trầm để nói chuyện. Ở đây có một chút nhầm lẫn. Chàng nói chắc như đinh đóng cột dù chàng thấy bạn mình ôm chặt cô gái làm cô phải hét lên. Tôi nghĩ rằng chút bình tĩnh cho cần kẻo sự tình hầu như chẳng làm giảm kỷ luật nghiêm ngặt của các ông đâu.

Ông Cách vốn đã kinh qua nhiều năm bảo vệ cho chợ, bắt đầu nhìn tình huống với tâm lý chuyện bé đâu cần phải xé ra to. Và lại, mấy người này chẳng phải hạng dễ bắt nạt, ông nói:

- Các anh đứng sang bên cho tôi hỏi cô cậu kia đã. Đây cô gái, cô là cháu ông Lý Hân đúng không?

- Vâng ạ.

- Hãy thuật lại việc ban nãy, nếu cô bị thiệt thòi tôi sẽ thay cô đòi lại sự công bằng.

Mặt cô gái đỏ tung bừng, cô cảm thấy ngại quá không biết nói ra sao, ước gì vừa nãy cô đừng hét to thế. Mấy người đàn ông đang tỏ ra hết sức kiên nhẫn. Anh bảo vệ trẻ nói oang oang :

- Đừng sợ, em cứ nói toạc móng heo ra. Bác Cách và anh sẽ cho bọn nơi khác biết là không thể nhờn nhớt giờ trò bĩ ổi với con gái Lý Hân ta được.

Nghe giọng những tưởng anh ta chỉ chờ cô gái đồng tình là nhảy vào choảng ba anh em ngay. Ngô Quyền cười mát.

- Cậu bớt mồm đi, ông Cách gắt, cháu hãy nói cụ thể ra cho biết ai phải ai trái.

Cô gái biết là vẫn phải nói bèn thề thốt :

- Cháu ngại quá, thực tình chuyện nhỏ phải làm mọi người mất công. Chỉ có điều..., có điều anh ta, c ô nhìn trộm Dương Vân, anh ta hỏi cháu giá của tấm thẻ long phụng thì phải. Cháu đang xem, không hiểu sao... không hiểu sao anh ta kéo cháu ngã, đoạn này cô nói lí nhí như con sên bị viêm họng, ôm chặt cháu không buông ra, mặt cô giống gã bạch diện một hơi hết vò tiền tửu, cháu hoảng quá hét, như... như lời chú Hân dặn.

Nói rồi cô thở hắt ra như vừa chạy qua mấy con dốc đứng.

- Cháu làm rất đúng, ông Cách lừ mắt Dương Vân, cậu định chửi tội thế nào, nói xem!

Dương Vân nhìn Ngô Quyền rồi Dương Thạch, cả hai đều muốn nghe chàng giải thích và mắt họ đều thể hiện sự tin tưởng.

- Tôi muốn nói lời xin lỗi với cô, chàng nói với cô gái, dù giữa chúng ta có sự hiểu lầm đáng tiếc. Tôi định chỉ cho cô xem tấm thẻ thì sơ ý chạm khiến cô mất thăng bằng, rất mong cô thông cảm cho.

Dương Vân lớn lên đã sẵn vẻ thật thà, tính chàng dễ chịu thường tạo thiện cảm với người đối diện. Đã giải thích hay chưa, cũng hiếm ai nghĩ chàng là người thích làm chuyện sằng bậy. Biết thế, Ngô Quyền im lặng, mặc cô gái và hai người kia tự đánh giá.

- Sao lại đứng giữa nhà thế kia? Ông Lý Hân hỏi mới xong việc ở phố Tây về, chào bác Cách, chào chú Kiểm. Chào các anh.

- Ông về đây đúng lúc, có chuyện thế này.. ông Cách thuật lại.

Lý Hân là tay lão luyện, để ý từ lúc chào hỏi. Ông nhìn liếc về dãy hàng đặc biệt, miệng nói :

- Làm lẫn nho nhỏ, nhờ có bác chủ trì, bà con ta trước lạ sau quen. Tấm thẻ Vân Long Phụng ấy thuộc bộ 5 chiếc thẻ bài có tên là Bạch Ngọc ẩn do một nghệ nhân miền Lục Châu chế tác từ sỏi ngọc tủy thân của một tướng Đông Ngô thời Tam Quốc mang sang. Nó có giá cả vạn đồng, vâng các ông đừng ngạc nhiên khi tôi cho bày hớ hênh những sản phẩm giá trị thế, nhờ kỷ luật nghiêm ngặt của chợ đây. Tôi lấy cho mọi người xem.

ANH EM NÊN NGHĨA

Chín bỏ làm mười, nụ cười thay lời gấn ghĩa.

Lại nói chuyện ông chủ cửa hiệu chạm khắc tinh xảo khôn ngoan kết thúc cuộc tranh cãi nhỏ về đạo đức thanh niên thời nay bằng việc nhân thể quảng bá hàng, giúp hai nhân vật giữ kỷ cương quên bém mấy lời nóng nảy, hai anh chàng một nửa vô can quay lại về bình thân vốn có, cậu bé mới lớn quên mất lỗi yếu lòng vừa mắc phải và thiếu nữ rụt rè đáng yêu tạm ngưng việc tô hồng đôi má.

Dương Vân nhún vai:

- Rất tuyệt, có điều tôi không đủ ngân ấy tiền.

Lý Hân gật gù:

- Nhưng mọi người còn rất nhiều lựa chọn khác hợp lý hơn. Bức tranh sơn thủy này nếu chỗ khác sẽ không dưới năm nghìn, còn trong cửa hiệu của tôi bán theo yêu cầu của nghệ nhân Nguyễn Mặc lừng lẫy Lý Nhân, chỉ một nghìn đồng bạc. Hoặc thập bát la hán làm bằng đá ngũ sắc, bán cả bộ, tính mỗi ông la hán ba mươi đồng. Như các vị đi xa, chúng tôi có nhiều thứ thực sự nhỏ gọn tinh tế. Các loại mặt đá khắc hình đầu sói, đầu hổ dễ dàng luôn dây đeo bên hông hoặc cánh tay; các loại trâm kẹp gắn đá dành tặng mẹ, tặng vợ; hộp đá đựng thuốc hoàn, đồ vật quý giá... Thuận mua vừa bán.

Hai ông bảo vệ chuẩn bị chào chủ hiệu, quay lại với công việc. Ngô Quyền biết đám rước đã rục rịch cúng lễ, ra hiệu kết thúc việc mua sắm. Lý Hân vui vẻ nghĩ tiếng tăm cửa hiệu bay đi bốn phương, nhìn lướt qua dãy hàng đặc biệt, lòng càng vui vẻ:

- Chà chà, cháu Lý nhà mình mát tay lắm đây! Mỗi chốc mà bán được món lớn rồi.

- Chú bảo sao ạ? C ô cháu gái rảnh tay xếp sắp lại ngăn tạc hình, hỏi lại.

- Chú hỏi cháu bán thanh kiếm ngọc bích có đúng cái giá chú dặn không?

Lý sưng người, tay cô giữ cái tượng gã du thủ du thực khỏi đổ. Ông chú hiểu ngay vội gọi mấy người sắp sửa rời khỏi:

- Quý khách hượm đã.

Chân bước thoăn thoắt ra cửa, ông tiếp:

- Xin lỗi đã cản bước, nhưng.. tôi còn chút khúc mắc.

- Chúng tôi phải trả tiền để cửa hiệu sao! Ông Cách nói đùa.

- Đầu dăm, đầu dăm. Chẳng là..

Ông Hân khựng lại, ông đang làm gì thế? Vì bản năng của một thương nhân, vì giá trị của thanh kiếm ngọc bích khiến ông hành động bột phát. Nói ông mất hàng và đòi khám người họ? Khác nào vu cho họ là kẻ cắp? Nãy giờ có bao nhiêu người vào ra. Sẽ là quá ngu ngốc khi gây rắc rối với đồ ăn cắp, ở chính chỗ lấy cắp. M ình sẽ quá ngu ngốc nếu họ trong sạch, danh tiếng bao năm trời gây dựng tiêu tan trong chớp mắt. Nhưng..im lặng sẽ tạo ra tiền lệ xấu.

Ngô Quyền dõi theo những thay đổi trên mặt ông chủ, cảm thấy điều gì đó không hay sắp xảy ra. Cô gái tái mét, không dám nhìn thẳng vào mắt ông chủ, lập bập nói :N- Cháu tìm.., cháu không nhớ... Cháu... cháu, cháu nhớ chú lời chú dặn, luôn để mắt đến dãy hàng đặc biệt. Giọng cô sắp khóc. Cháu không biết nó biến mất từ bao giờ.

- Cháu hãy bình tĩnh kéo mọi người ở đây chẳng biết đầu mà lần. Chuyện là chúng tôi vừa bị mất món hàng, thanh kiếm làm bằng ngọc bích khá có giá trị. Xin lỗi phải mời mọi người dừng chân, ông xin lỗi lần hai, tôi không hề có ý nghi kỵ ai, nhưng là quy định của cửa hiệu nên đành mất lòng trước để được lòng sau. Xin mọi người giúp đỡ.

Ngô Quyền nhìn Dương Thạch, Dương Thạch nhìn Dương Vân. Dương Vân hiểu được ông chủ hiệu đã khó khăn khi tránh nói thẳng là ông nghi ngờ chàng. Chàng nhìn Ngô Quyền, chẳng nói chẳng rằng, tiến đến mặt quầy trông, cời tay nài hành ra, đặt lên mặt quầy rồi lùi lại. Lý Hân tránh ánh mắt lạnh lùng của Ngô Quyền khi chàng cùng Dương Thạch lập lại động tác của Dương Vân, ông lẳng lẳng bước tới quầy. Ba tay nài hành lý đặt im lìm trong sự được mắt, ông Hân dứt khoát cái duy nhất ông định mở.

Dương Vân có vừa đủ quần áo cho chuyến đi, vài thứ đồ dùng linh tinh lặt vặt, cuộn giấy và cái khăn mới mua. Con dao hộ thân cha trao chàng dắt bên lưng, chiếc vòng bạc của nàng Ngân tặng lúc chia tay, chàng đeo trên cổ. Cô Lý đánh mặt ra cửa. Sự sôi lộn đồ dùng cá nhân diễn ra chậm rãi, chưa có kết quả. Nếu tìm trên người họ không thấy, mình đáng bị đánh đòn. Ông Hân nghĩ, cũng tốt. Ông khép tay nài của Dương Vân lại.

Cái mép cộm, cứng, có vết rách nhỏ. Tay nài này gồm hai lớp vải, lớp thô dai bọc ngoài, lót trong mềm mại. Ông Hân luôn ngón tay vào giữa hai lớp, sâu vào một đốt thì chạm phải cái chuôi tròn ráp. Thanh kiếm ngọc bích. Ông dùng hai đầu ngón tay quặp chuôi kiếm, lựa chiều khéo léo rút ra.

- Là nó. Lý reo lên mừng rỡ.

- Đúng kẻ cắp! Anh Kiếm xấn tay.

Dương Thạch giờ tay ra cản. Ngô Quyền dần giọng:

- Dừng lại.

- Người khách lạ. Dương Vân thăm thi.

Mặt ông Cách đành lại, dần một bước.

- Xin mọi người bình tĩnh..

Lý Hân chắn giữa đôi bên, vội vã như lúc ông cản mọi người rời cửa hiệu. Động thái này không nằm trong mong đợi. Ai nấy đều bất ngờ.

- Thế là thế nào? Ông Cách đã xoay lưng về phía cửa ra sẵn sàng can ý đồ chạy trốn. Ông trì hoãn chúng tôi bắt trộm ư?

- Ông bớt nóng, tôi không tin họ là kẻ trộm.

- Ông tai quái quá. Ông nhờ chúng tôi tìm đồ cho ông, nay khi chúng tôi thấy kẻ trộm, muốn ra tay thì ông ngăn. Có cần tai quái thế không hả ông chủ hiệu?

- Vâng, tôi mới xin lỗi trước. Vì mất của mà kêu, nay tìm được còn gì mừng hơn. Tôi là người đam đơn nên muốn rút về do nào chỉ riêng tôi nhận thấy có điều ngoắt ngoáy. Với suy nghĩ tinh táo thông thường, ai cũng dễ dàng thoát khỏi cái rắc rối mà anh ta, ông chỉ Dương Vân, đang vướng phải. Ban nãy tôi nghe anh nhắc tới người khách lạ?

Dương Vân gật đầu, chàng biết đó là người duy nhất có thể gây vạ cho mình.

- Tôi không ăn trộm của ông, chàng nói, tôi cảm ơn ông đã ngăn bọn họ. Tôi chưa hề nhìn thấy thanh kiếm này, chàng chỉ cái vật đã được nhét vào tay nải của mình, nhưng tôi đoán ai là người bỏ nó vào người tôi. Anh Kiềm cười mỉa mai. Có cô bán hàng làm chứng, Lý lắc đầu, cô có nhớ tôi và phải người khách đứng chỗ kia, chàng chỉ về cuối dãy hàng đặc biệt, làm ông ta bức mình bỏ đi. Do đó tôi áy náy nên hỏi mua tấm Vân Long Phụng. Tất cả sự việc chỉ có thế. Thanh kiếm này rất đẹp, chắc cũng rất quý, chàng chỉ thanh kiếm làm hoàn toàn từ ngọc bích dài hơn nửa tấc chạm nhát nguyệt tinh tú, nhưng là quá rẻ cho tôi phải bán đi phẩm giá của mình.

Giọng chàng hết sức khẳng khái. Hai người bạn không hện cùng nheo mắt tán đồng.

- Cháu nghĩ thế nào, nói chú nghe? Ông chú hỏi cô cháu.

Lý e dè nói :

- Đúng là anh ta có va chạm với ông khách gần dãy hàng đặc biệt, nhưng ông khách ấy có đút thanh kiếm vào cái tay nải thì cháu không biết.

- Khi ông khách bỏ đi, thanh kiếm còn ở trên giá không?

- Dạ cháu không rõ.. cháu..

- Thế là tắc trách đấy. Lần sau nhớ tránh.

- Vâng.

- Ông không cần dùng việc dạy dỗ người làm để gỡ tội cho cậu này. Tôi thông cảm cùng ý nghĩ cậu ta bị đổ oan của ông, có điều tại sao tên trộm thật, cứ cho là ta đang bôi xấu người vắng mặt, đã cố tình lấy cắp đồ vật quý giá này chỉ nhằm mục đích vu vạ cho người không quen biết. Làm được việc đấy chứng tỏ ông ta không phải là người loạn trí. Ông Cách nói cương quyết. Nếu 3 vị đây không giải thích được tại sao có kẻ qua đường nào đó muốn các vị được thăm thú căn phòng giam nhỏ bé của chúng tôi, thì tôi buộc phải đưa cậu ta đi. Bởi vì, tôi nói với ông, ông Hân à, bảo mật cấp là quyền của ông, còn giữ hay tha người là trách nhiệm của chúng tôi. Ai mang tang vật, kẻ đó là thủ phạm.

- Tôi không ăn cắp. Dương Vân hét lên.

- Xảo ngôn. Anh Kiềm quát.

- Hôm nay là ngày lễ, chúng tôi muốn tránh chuyện om xòm. Ông Cách tiếp. Tuy vậy chúng tôi không quen việc tự tiện buông tha kẻ có tội.

- Tôi sẽ giải thích, Ngô Quyền hắng giọng, nhưng không phải ở đây. Thấy vài người khách ở ngoài cửa, trong khi nghi lễ cúng bái đã rục rịch, chàng bảo ông chủ, ông kiểm tra hiệu, nếu còn đủ hàng hoá thì để chúng tôi đi cùng họ.

Ông chủ nhìn một lượt cái cửa hiệu mà ông đã thuộc từng góc ngách, rồi nói :

- Đủ cả, anh tin mình sẽ giải quyết được việc chứ?

- Tôi nghĩ chỉ hiểu lầm. Sẽ chẳng quá khó khăn. Cảm ơn ông chủ. Chàng đưa hành lý cho bạn. Về chỗ các ông.

- Được, ông Cách trả lời, tôi ư sự tự tin của anh. Báo trước rằng, anh em bảo vệ chúng tôi tập trung đông đảo ở ngoài kia, nếu các anh định bỏ chạy. E rằng rất khó.

Ba anh em cười mát, Dương Thạch là người bước ra đầu tiên, nhường chỗ lượt khách mua hàng mới. Năm người đi, anh Kiềm len lên trên, ông Cách lùi xuống dưới. Trên đường họ gọi thêm hai bảo vệ nữa. Dù cả nhóm cố gắng tạo vẻ bình thường thì vẫn bị khá nhiều người đang xem hát chú ý và người tò mò nhất thậm chí còn đi theo họ đến tận nhà quản lý. Nơi làm việc của đội bảo vệ không có người trực, phần vì người của họ luôn ở quanh và hôm nay hội lớn, phải huy động toàn bộ nhân sự. Hai người đi cùng giúp đến đây là xong, họ lập tức về khu vực của mình.

Căn phòng rộng đến không ngờ, chưa kể một phòng xếp bên hông. Ông Cách mở khoá, họ cùng bước vào trong, anh Kiềm đi sau cùng tiện tay đóng cửa.

- Các anh ngồi xuống ghế, rồi trình bày những gì các anh có, ông Cách nói, tôi hứa sẽ lắng nghe một cách nghiêm túc nhất.

- Chúng tôi chỉ còn đủ thời gian nói đôi câu mà thôi. Ngô Quyền đáp. Kẻ đồ tội nhằm mục đích cản chúng tôi theo đoàn rước lễ.

- Vì sao?

- Nếu để điều đó xảy ra, chúng sẽ bắt lực nhìn chúng tôi rời khỏi Lý Nhân.

- Có phải anh đang nói đến bọn Ngân Vệ không?
- Ngô Quyền gật đầu. Hai người bảo vệ hội ý, anh Kiểm hỏi :N
- Các anh đi đâu?
- Đại La thành.

Tầm vãi che cái tủ để đồ mắt cửa sau lưng Dương Vân rung lên, thanh kiếm dí vào gáy làm chàng sớn lạnh. Đến người bình tĩnh như Ngô Quyền cũng giật mình. Cánh cửa phòng xếp mở tự lúc nào, dáng mảnh khảnh của Gia Cát quân sư hiện ra cùng ánh kiếm lấp lánh bởi những tia sáng lọt qua mấy ô cửa thoáng. Tĩnh mât hơn nữa sẽ thấy Ngọc Dương đội trưởng, kẻ săn đuổi trên quãng đường dài, bình thân khoan tay. Một cái bầy lồng. Gia Cát Thác tuôn ra tràng cười đắc ý, nhìn xoáy sâu vào mặt người mà hắn đoán là Ngô Quyền:

- Thật là vinh hạnh. Đây phải chăng chính là Ngô phó soái danh tiếng lẫy lừng?

Ngô Quyền, vẫn vững vàng trên ghế dù chàng chưa biết giải quyết ra sao. Chàng nhận thấy sự hoang mang lộ rõ trên mặt 2 người bảo vệ, hắn đang tự trách đã vô tình biến mình thành lưỡi câu cho kẻ cướp, mà cá lại chính là vị anh hùng trẻ tuổi họ vốn ngưỡng mộ. Chàng tạm được trấn an bằng sự rần rỗi của Dương Thạch, chàng trai đang xiết chặt tay chờ cơ bùng nổ. Còn Dương Vân tỏ ra ckhó chịu. Mấy gã đội viên nhăm nhăm muốn không chế sở còn lại, nhìn đội phó như thúc dục hắn kết thúc trò mèo vờn chuột.

- Đừng quá căng như thế, giọng Gia Cát Thác mơn trớn, ta đã rất tò mò muốn gặp kẻ từng được ca ngợi là “tài lịch đất, trí nghiêng trời”. Ngờ đâu, h ắn chặc lưỡi, chỉ với một mẹo sơ đẳng, ha ha. H ắn cười rung cả người, mi cho rằng ta tốn công tách mi khỏi đám rước cờ, để làm gì? Khi mi không bao giờ có thể đến đây, mi phải quay lại đây, quay lại nơi ta đã dành sẵn cho mi. Mi muốn rời Lý Nhân, h ắn nhún xuống, được ngay. Miễn là để đầu lại.

Gã quân sư khoát tay, lũ đội viên xông tới, Dương Vân hét to:

- Đừng lo cho em.

Kẻ đứng sau lưng chàng nghiêng rặng ắn mạnh thanh kiếm.

Ngô Quyền bật người, chop lấy cái ghế đỡ đường kiếm chém tới.

Dương Thạch vẩy cổ tay. Dương Vân theo bản năng khuỵu lệch vai. Thanh kiếm chém hờ vào cạnh bàn, rơi keng xuống đất cùng lúc với gã chủ nhân ngã bổ ngửa vì ắn trọn viên bi đá. Ngọc Diện Dương vẫn khoan tay trong lúc Gia Cát Thác hô lớn:

- Giết sạch bọn chúng!

Anh Kiểm kêu lên đau đớn. Anh vung chiếc ghế đỡ đòn của một tên to cao, lưỡi kiếm sắc tiện ngọt chân ghế sạt mất một miếng vai. Ngô Quyền vội chop lấy cái bàn nước, dùng hết sức ném thẳng về phía đối phương. Thứ ầm khí nặng nề lao rầm rầm làm lũ Ngân Vệ, hốt hoảng dạt ra cứu thoát người bảo vệ. Dương Thạch vợ cái cán chổi tre trong góc nhà làm vũ khí dọm chân lao về hướng cửa nhưng Hoàng Viên cùng Bạch Hâu cản chàng lại.

Ngô Quyền bẻ hai chân ghế gỗ, Dương Thạch cầm cán chổi tre già, ông Cách đứng sát anh Kiểm, mượn tạm đôi thanh sắt đỡ giá sách. Duy có Dương Vân cầm kiếm của tên bất tỉnh.

Gã quân sư nở nụ cười hiểm độc, búng tay ra hiệu, ba tên đội viên hùng hổ nhất lưng lững tiến lên. Bàn chân của chúng dẫm lên ranh giới, nhiệt trong phòng tăng chóng mặt.

Bỗng. Một cái bọc ở đâu văng tới. Tên đội viên vừa đưa kiếm đỡ thì. Roạt.. Nước văng tung toé, up lên đầu lũ cả cuồng. Khi đương sự chưa kịp ướt tèm lem thì thêm quả đạn nước bọc giấy gói thịt nữa, được câu vào, kéo toàn bộ ắn mắt của các đối thủ về lỗ thông gió sát mái.

Là ai? Bọn hay thù?

Cửa phòng bật sầm ra, sinh cơ xuất hiện cùng tiếng quát ầm ầm ủa vào :

- Anh em xông vào cứu người, giết hết bọn ung trảo ..

Một người co chân đạp thêm phát nữa bật hẳn cửa ra, cầm cây gậy gỗ đầu to bằng quả trứng gà thúc thẳng bụng Hoàng Viên khiến gã này chổng gọng, hoành ngang làm Bạch Hâu luống cuống ngã ngửa. Khí thế vô cùng dũng mãnh. Biến cố làm cho Gia Cát Thác và quân lính sững sốt, thì Ngô Quyền đã kịp phản ứng. Hai bước nhảy, chàng đứng trước tường tiên phong, nhanh nhẹn tránh đường kiếm vội vã, nắm cổ tay hắn. Mũi chân trái và gót chân phải của chàng vạch quá nửa vòng tròn, bàn tay còn lại nắm nốt bắp tay cầm kiếm, nhắc bổng đối thủ, thực hiện thế võ đặc biệt biến người thành vũ khí. Hai tên kia thấy đồng đội bị văng tới lập tức rút kiếm. Dương Thạch chỉ chờ đường mở liền xông ra, Ngọc Dương há để dễ im. Ai dè khi hắn định đón đầu thì thấy chàng vung tay lên. Đội trưởng đội 8 bị trúng ngay viên bi đá, đành mặc ông Cách kéo anh Kiểm chạy qua, Dương Vân vung kiếm đoạn hậu. Quân của đội 9 không thể lại gần bởi thanh gậy gỗ trong tay kẻ mới đến đều đặn tung ra những đòn thật hiểm. Được Ngô Quyền yểm trợ, anh ta vừa đánh vừa lùi ra cửa. Gia Cát Thác cùng vài tay kiếm khác công kích dữ dội. Khốn nỗi, khe cửa hẹp đã hạn chế rất nhiều khả năng của họ, nhất là khi gã đối thủ tinh quái khua gậy tứ tung làm mấy thanh kiếm cứ va nhau chan chát. Bác Cách dắt anh Kiểm đến nơi an toàn rồi chạy đi gọi cứu viện. Dương Thạch thủ thế chờ đợi, Ngô Quyền tay cầm thanh kiếm vừa cướp được, và Dương Vân đứng sát tường nhà, thì thoáng tung vài nhát chém. Gian phòng chỉ có một cửa ra nên Gia Cát quân sư tính khéo quá hóa vụng, Ngân Vệ tuy hơn hẳn về lực lượng nhưng mất địa thế. Còn hội thanh niên dù đang chiếm tiên cơ nhưng chưa thể thoát thân. Anh chàng đánh gây tạm nghỉ tay phần cho anh em chiến đấu, nói với Dương Thạch :

- Tôi có chuẩn bị vài thứ, nhưng không rõ anh có thích ném đá hay không?

Dương Thạch gật đầu, ra dấu hỏi ở đâu. Chẳng ta chỉ sang trái. Gọi là đồng đá thì hơi sang, anh chàng đánh gậy đã dồn thành đồng đủ thứ tạp nham nhặt nhạnh, từ đôi cái bát mẻ, mấy hòn cuội, vài mảnh gỗ thừa đến dăm cục đá to bằng nắm tay. Dương Thạch cười, nửa hài lòng nửa thích thú. Chàng chuyển chúng về trận địa, ra dấu các bạn ngừng tay. Hội bên trong chợt cảm sức ép tan biến bèn thò cổ ra sau thoáng ngán ngừ. Anh chàng đánh gậy dựa gậy bên mình, bịt chặt hai tai. Kẻ xấu số đầu tiên rú lên khủng khiếp, kẻ xấu số thứ hai chẳng kém phần to mồm. Kỹ năng ném đá liên hoàn của Dương Thạch đã vươn lên đỉnh cao, những con người tội nghiệp hoảng loạn lúi sâu vào trong nhà, Ngô Quyền, Dương Vân hè nhau đóng sập cửa phòng chứa.

Tiếng trống liên thanh, tiếng kèn réo rắt, tiếng người rôm rả xa dần, xa dần.. Đám rước đã khởi hành. Chẳng hẹn mà cùng, ba anh em xoay người về phương Nam.

- Chúng tôi phải đi đây. Cảm ơn anh rất nhiều. Ngô Quyền nói với anh chàng đánh gậy.

- Các anh theo đám rước hả?

- ừ, về phương nam! Ba người chạy luôn.

Anh chàng đánh gậy co giò phi theo.

- Tôi đưa chân các anh một quãng.

Không có lời phản đối và bốn người cùng chạy đuổi tiếng trống.

Tùng, tùng, tùng, tùng.

Họ mất nhiều thời gian tránh đoàn rước phương Bắc, ông trưởng lễ đang chỉ đạo mọi người chuẩn bị cho phần hội buổi chiều tại vòng trung tâm. Tiếng trống vọng từ cửa Nam, đồng nghĩa với việc cần gia tăng cước lực. Kịp không?

Không kịp rồi!

Qua cửa hàng chạm khắc tinh xảo, có bảy tám người chắn ngang đường. Ngô Quyền nhận ra Lâm Hùng, đội trưởng đội 9, chân tay đen trũi, mặt đỏ bừng vì rượu. Ngân Vệ đồng loạt rút kiếm.

- Sang trái, anh chàng đánh gậy hô to.

Bốn người lượn vào ngách giữa hai dãy quán hàng. Quân đội 9 bỏ thói quen dấu điểm hùng hục đuổi theo. Chàng đánh gậy tuy to béo nhưng chạy rất nhanh và thuộc đường, chuyển phải trái liên tù tì. Anh ta kéo mọi người vào một ngõ tối ẩn sau cánh cửa nhỏ cạnh hiệu bán bông. Cái ngõ ấy thông ra phố Tây.

- Bọn Ngân Vệ khi lạc mất chúng ta sẽ cho phong tỏa đám rước, anh chàng đánh gậy nói, vì thế các anh chẳng thể dùng nó để rời Lý Nhân được.

- Anh là ai? Ngô Quyền cảnh giác hỏi.

- Tôi á? Vội quá chưa kịp báo danh, anh chàng đánh gậy gãi trán, tôi tên là Tiểu Nhi, tức là đứa trẻ nhỏ ý.

- Bọn tôi là Dương Thạch, Dương Vân và Ngô Quyền, chàng chỉ vào mình, đừng ngạc nhiên bởi tôi hỏi thăm đột ngột. Sờ dĩ thấy anh bất ngờ xuất hiện chống lại bọn Ngân Vệ, anh cũng biết chúng là bọn Ngân Vệ, cứu chúng tôi bằng những đường gậy tuyệt luân.

- Nền các anh đoán tôi là nhân vật đặc biệt nào đấy chứ gì? Anh chàng đánh gậy cười. Tôi chỉ là một người bình thường mong muốn được chiến đấu giống như các anh, các anh chưa biết là mỗi người dân ở đây đều biết đâu là bạn, đâu là thù. Luôn sẵn sàng đem sức lực, kể cả tính mạng, mong giúp các anh dựng nên nghiệp lớn. Tôi nói năng hùng hồn quá đúng không? Do vài năm làm chân múa gậy của đoàn hát Đất Rừng đây, có cả hát. Các anh muốn nghe không.

- Có, Dương Vân đáp, tôi thích nghe hát lắm.

- Tốt quá, vậy là có người muốn nghe tôi hát! ẤY, các anh đừng hiểu nhầm câu nói của tôi, tôi hát cũng được lắm. Nhưng chuyện đó tính sau, trước mắt tôi phải dẫn các anh ra khỏi vòng vây cái đã.

- Liệu có đường ra không? Ngô Quyền hỏi.

- Hãy tin ở tôi! Tôi sẽ đưa các bạn theo lộ trình an toàn nhất có thể. Với một điều kiện.

- Anh hãy nói xem.

- Chúng ta quay lại nhà trọ cho tôi lấy hành lý. Tôi muốn nhập bọn với các anh.

Ba người nhìn nhau.

- Coi như trao đổi, đoạn đường đầu tôi dẫn các anh, sau đó các anh dẫn lại tôi. Tôi thật lòng đấy.

Tiếng trống của lễ hội bốn phương đang được gióng vang.

Tùng, tùng, tùng, tùng.

Ngô Quyền đứng lên và nói :

- Chúng ta lấy hành lý nhanh rồi đi kéo mụn.

Nhà trọ Hằng Nga, cùng khu phố nơi bọn Ngô Quyền lẫn Ngân Vệ ở tối qua, chị chủ nhà ngạc nhiên khi Tiểu Nhi xuất hiện và càng ngạc nhiên hơn khi chàng muốn trả phòng. Chị nhìn bọc hành lý to sau lưng chàng, buộc miệng hỏi :

- Bỗng dưng chú rời đi, chị cứ thấy thế nào ý.

- Thế nào là thế nào hả chị?

- Chị sợ không giữ ý trong lời ăn tiếng nói làm chú phật lòng.

- Chị nói rõ hơn xem nào.

- Thì, chị chủ nhà ngập ngừng, như việc chị hay chê giọng hát của chú. Chị chẳng có suy nghĩ giấu cợt, chỉ là tính chú thoải mái nên chị trêu cho vui. Chú ..

- Em đã đáp lễ đầy đủ thì chị ngại gì. ở nhà, vợ em, nó còn cấm em hát cơ. Em biết chị rất rõ là chị quý em.

- Đừng nhận vợ kéo anh chú ghen, chị chủ nhà cười thoải mái, chú thừa chín mười ba đồng tiền đặt trước.

- Em cầm nắm chục thôi, để chỗ đi lại.

- Cảm ơn nhưng chú chưa nói cho chị biết sao đi vội thế?

- Đừng có được đăng chân lên đăng đầu chứ. Chẳng qua là đoàn Đất Rừng mới tập trung lại, mời em đi ái Châu một chuyến. Em nghĩ cũng hay hay nên đồng thuận. Chị coi cây gậy sáng bóng trong tay em này.

- Chú đi làm chị thấy buồn.

- Em cũng thế. Nếu nhà gửi thư, nhờ chị bảo mang về hộ, em sẽ báo địa chỉ sau.

- Chị nhớ rồi, nếu có dịp thăm Lý Nhân, em lại đến Hằng Nga này nhé.

- Không dám, lần sau em tìm hân Tiên Nga. Chào chị em đi.

- Chào em. Hẹn gặp lại.

- Hẹn gặp lại chị.

Chị chủ ngắm thêm lần nữa người khách vui vẻ. Chàng ta có chiều cao trung bình và bề ngang tròn trịa. Khuôn mặt trẻ, đúng hơn là non nhiều so với độ tuổi hai sáu và đã có vợ. Dáng điệu tươi tắn, cách cư xử vô tư lự. Một người khách thoáng tính và đưa em dễ mến. Chị “Hằng Nga” trầm nghĩ.

Giờ thân, mây kéo đầy trời, gió mang hơi ẩm ẩm. Con đường mòn rời Lý Nhân về Nam ào ạt vó câu bóng lính. Thất bại trong cuộc rượt đuổi, vô vọng sau nỗ lực tìm kiếm, Lâm Hùng cực chẳng đã cho người mang lệnh bài khiến quân đến Tổng hành dinh đạo quân phòng thủ Lý Nhân và các vùng lân cận. Chủ soái Hà Phủ Giang sau hồi thăm hỏi ve vuốt, đồng ý điều kỵ binh sẵn lòng trên diện rộng. Đội 9 coi như hết nhiệm vụ. Lâm đội trưởng dùng thời gian rảnh vào việc gọi Gia Cát quân sư, đã được giải thoát, đến táng cho vài cái long tóc gáy rồi ra lệnh giải tán. Giờ dậu, cánh kỵ binh đồng loạt giải tán, nhường địa bàn cho con giống tổ. Phong bà bà mở toang túi gió, Vũ lão lão lật ngược thùng mưa. Nổi giận hờn đáng thiên linh cao cả, nghiêm túc thôi bậc địa tạng hay đùa. Con đường mòn khuất, mười dặm cách Lý Nhân, thời tiết khắc nghiệt đang khiến cuộc hành trình của những ý chí sắt đá chậm đi rõ rệt. Lá cây che đầu mà toàn thân ướt đầm, họ cố gắng tiến nhanh nhằm xua đuổi hơi lạnh trong người.

- Còn bao xa nữa? Ngô Quyền tốt giọng hét lên.

- Hai dặm, về hướng Đông. Tiểu Nhi không kém cạnh, đáp.

Sau mẩu đối thoại ngắn ngủi hiềm hoi, họ tiếp tục đi. Nửa canh giờ sau, Tiểu Nhi dáo dác khựng lại. Ngô Quyền húc vào lưng chàng rồi bị Dương Văn húc. Dương Thạch dùng kịp nếu không cả bốn ngã dúi dụi lên mặt đường trơn như bôi mỡ. Ai đó cầu nhậu :

- Sao dùng chẳng báo lấy một tiếng?

- Xin lỗi, thủ phạm cười hi hi, ngổ rề là đây.

Anh chàng xông thẳng vào bụi cây bên phải đường, vạch lá phăm phăm đi. Bóng tối cùng mưa gió làm cho mắt người sau chỉ lơ mơ thấy lưng người trước mà anh chàng vẫn cầm đầu cầm cổ như ma đuổi. Bỏ hơn dặm sau lưng, Tiểu Nhi lại bất thần dừng bước nhưng lần này anh em kịp thời cảnh giác. Chẳng cần chàng thốt lên “đây rồi”, họ cũng nhìn thấy trước mặt là một ngôi nhà, tường đất mái gỗ. Trừ mùi ẩm mốc và cái trần dột lung tung, đây hẳn là nơi lý tưởng cho kẻ lữ độ đường giữa đêm mưa gió mịt mù. Gian nhà kín, vuông vắn, mái tây sạt mất một góc, đồ gỗ nếu có, chắc đã bị những kẻ qua đường dùng làm củi sưởi, riêng đôi cánh cửa ra vào rạn đánh còn nguyên. Túa đi kiếm củi, Tiểu Nhi vừa suýt soa vì lạnh vừa nói :

- Đoàn Đất Rừng của tôi hai năm trước từng trú mưa ở đây, nhà này có lẽ từng rất giàu có. Nếu biết trước có ngày hôm nay thì hồi ấy tôi đã không quẳng nốt cái bàn gỗ nhám vào đống lửa chỉ để đỡ buồn trước khi trời sáng hẳn.

Chàng ta chẳng nề hà nạo được đồng lớn phế phẩm đồng quê, trong lúc Ngô Quyền và Dương Văn kiên nhẫn nhặt nhạnh gỗ mục.

- Anh chàng ít nói đâu rồi nhỉ? Tiểu Nhi lăm lờ tự hỏi.

Có cây cừ lớn mọc đằng sau nhà, cánh cửa thông ra bị xử lý từ lâu. Ba người vun được kha khá củi thì người nói ít làm nhiều khệ nệ một tay ôm bó cành nhỏ, tay kia kéo lê một cành lớn rậm lá khô cong vẹo. Củi cừ cháy đượm và bền nên chắc chắn đêm nay sẽ đủ hơi ấm, chàng lăm lờ chột ngựa nghè, chọn cành xếp ghế, chộp lấy cây gậy bảo bối múa tít. Chàng ta dùng đầu gậy khoanh một vòng tròn quanh cái ghế vừa tạo, một mực lồi Dương Thạch, đang đứng xem bạn có phải bị trúng gió phát điên không, ngồi vào vòng :

- Xin mời tráng sĩ, tài năng vô địch mà nghĩa khí vô song, ngồi xuống đây... Để cho gậy tôi ngỏ lời cảm kích. on cứu mạng bằng trời, nghĩa tái sinh hơn bể. Nếu không có người, sẽ biết bao kẻ hung hăng, đánh đồng tôi với thanh gươm.. mục. Gậy quét vài vòng, chàng hát. Chúng châm lửa bật bùng, chúng ca cùng hát tưng tưng. Mà xa nhà kia đâu có đủ, mà rơm rạ nọ chẳng còn nhiều. Chúng lồi tôi ra, thẳng tưng chân, đũa giữ đầu, tưng tưng tưng tưng, chúng bẻ tôi thành đoạn, chúng gọi hỏa thiêu tôi, ôi thôi thôi... Chúng quên luôn nơi bầu chôn bạn, quên ai tận tình nâng đỡ lúc chôn chân, quên kẻ liều mình giải nguy khi lâm nạn. Chúng chỉ muốn sung sướng trong người mà quên đi đón đau ngoại vật. Tôi chỉ là đồ ngoại thân cứng nhắc, tống vào lửa sẽ ấm mấy canh giờ, nếu tráng sĩ chẳng anh hùng ngăn trở, có lẽ ngày mai chúng phải lê bước vì thiếu tôi, trời ơi là trời. La lá là la, là la là la... .

Ha ha ha.

Nom Tiểu Nhi uốn éo bên cây gậy, lúc làm điệu cảm ơn, khi ra điều hăm dọa, những người còn lại ôm bụng cười làm ngọn lửa ép tạt trên bụi nhụi suýt tắt. Sau trận cười thì Dương Vân bị hắt xì hơi mấy cái liền, Ngô Quyền cùng Dương Thạch lập tức xếp củi vào lò rồi châm lửa. Hai chàng bảo mọi người cởi hết quần áo ướt tránh cái lạnh nhấm sâu trong người, có điều hành lý của họ ướt hết cả trừ một lửa, lương khô được bọc trong giấy quét nền. Cậu bé con của nhóm ngược ngung nhìn mấy anh bạn tự nhiên trút bỏ mọi thứ trên người, cái điều cậu chỉ từng làm một mình khi tắm.

- Nhanh lên khỏi bị cảm lạnh. Ngô Quyền nhắc.

- Toàn anh em ta có việc gì phải ngại? Ngắm Dương Vân lúng túng với cái quần, Tiểu Nhi người đã sạch tinh tươm, lòi trong cái bọc khổng lồ của mình những dải vải. Đủ cho bốn người, chẳng ai bắt chú trống không suốt bữa ăn đâu. Chàng quăng lần lượt cho từng người.

Cái dải rộng một gang, dài hai sải được khâu hai lớp vải nâu dày dặn này dùng để làm gì nhỉ? Dương Vân băn khoăn.

- á chà, anh mang cả khổ theo người nữa hả? Ngô Quyền giữ giữ cái dải.

- Công cụ biểu diễn đấy, Tiểu Nhi quấn một vòng quanh bụng, màn Cha Rồng Mẹ Tiên. Tôi thấy trời sầm sì nên dút vào bọc, chắc mắt sẽ có lúc dùng đến.

- Xong. Chàng ta gài đầu vải một cách chắc chắn rồi đến cạnh Dương Vân, cậu chưa từng dùng cái món này hả?

- Lần đầu xa gia đình. Ngô Quyền nói, chàng cũng vừa xong.

- Đừng yên tôi làm cho, Tiểu Nhi nói, ngược hả, sẽ quen ngay thôi. Mà nhà cậu ở đâu?

- Giao Châu, Dương Vân có cảm giác được chăm sóc như em bé, trong thành Đại La.

- Ô la la, Tiểu Nhi reo lên, nhà tôi cũng ở Đại La, hay thật đấy. Nhà cậu ở khu nào?

- Nhà em ở Phù Vân.

- Cái gì? Khu người Hán đấy á? Tiểu Nhi cao giọng làm Dương Vân chột lo lắng, sợ lộ tung tích. Tưởng thế nào hóa ra ta là láng giềng của nhau đấy cậu bé, xong cho cậu, nhà tôi trong xóm Mật ần, gần chợ Lộ. Cậu vào khu đấy chơi bao giờ chưa?

Dương Vân thở phào gật đầu, khẽ cười vì hai khu vực cách nhau đến mấy con đường.

- Các anh không biết chứ nhà tôi ở trong thành đã 5,6 đời nay, trải qua bao binh biến. Giờ còn cha tôi, ông là thầy lang chuyên chữa ngoại bệnh, tôi được truyền cho khá nhiều bài thuốc nên các anh đi đường cứ yên tâm, ngộ nhờ sát chân tay khỏi lo. Mẹ tôi là người dạy khâu vá nấu nướng cho phụ nữ khu Mật ần, có thể cả khu khác, và vợ tôi thì có một cái khung khâu, cô ấy khéo tay và xinh đẹp vô cùng. Giọng Tiểu Nhi tràn ngập sự tự hào.

- Vợ chồng anh có cháu nào chưa? Ngô Quyền hỏi.

- Chưa, vì tôi đi suốt. Còn anh chắc có con rồi nhỉ?

- Tôi lấy vợ năm Ất Dậu, có một cháu trai lên ba. Vợ tôi họ Dương tên Ngọc, đứa bé tên là Xương Ngập, nghịch như quỷ sứ, chàng cười, đến Dương Xá tôi mời anh em đến nhà chơi.

- Còn hai anh em đây vẫn một mình đúng không?

- Vâng.

- Tức là các cậu vẫn nhẹ gánh vân du. Như tôi, nào ai muốn bỏ cả gia đình êm ấm, trốn phụng dưỡng cha mẹ mà đi, nhưng sống trong Đại La mãi tôi chẳng chịu được, món nợ non sông đè nặng ngày qua ngày. Thế là tôi chuẩn theo đoàn Đất Rừng, may là mọi người đều ủng hộ, bốn năm về nhà bốn lần, vẫn chưa làm lên trò trống gì, giọng Tiểu Nhi đầy cảm khái, đang bế tắc thì gặp anh em, mừng lắm nên nằng nặc đòi theo anh em, hi hi.

- Đi ăn thôi. Ngô Quyền nói.

- Sẵn sàng.

Thế là người lấy bánh khô, kẻ lúi lôm sôi to bọc kỹ trong lần lá gói, chàng ít lời mang nước đến, gã béo lục lấy thịt lợn hơi qua lửa, nếu không có thịt gã không nuốt nổi cơm nên dù nặng mấy gã vẫn mang theo. Bữa ăn đã tươm tất, mùi thực nướng thơm phức bốc lên là lúc bốn cái bụng sôi lên sùng sục. Họ chọn xong chỗ ngồi thoải mái cạnh đồng lửa thì...

Dương Thạch bỗng đứng phắt dậy rồi ra hiệu cho mọi người cùng đứng lên. Ai nấy thấy lạ nhưng vẫn lục tục làm theo. Khung cảnh thật thú vị. Bốn chàng trai quần khổ, rũ bỏ trang phục đi đường, ánh lửa bập bùng trên những thớ thịt, đường gân của họ. Ai đó đã nói kẻ công hầu khanh tướng nếu cởi hết áo quần sang trọng sẽ chẳng thể phân biệt nổi khi đứng cạnh bác nông dân. Bốn người bọn họ, với nguyên vẹn như cha mẹ sinh ra, tạo thành một vòng khép kín. Từ Ngô Quyền thân cao vóc lớn, cơ bắp săn chắc đến Tiểu Nhi béo tốt mập mạp, từ Dương Thạch đen trũi rắn rỏi đến Dương Vân trắng trẻo mượt mà dù đã bớt vẻ thư sinh. Bốn con người, bốn hoàn cảnh, bốn tính cách và một tấm lòng. Ba chàng còn lại bắt đầu hiểu điều Dương Thạch muốn bốn người cùng làm. Rồi chàng nói :

- Tôi muốn chúng ta kết nghĩa làm anh em!

Họ im lặng, chàng hiểu họ đồng ý, bèn chọn phần nền nhà sạch cấm cảnh củi thắp, cháy lâm râm. Tiểu Nhi nhanh nhẹn dỡ hai miếng thịt nướng thơm phức, dùng lá chuối làm đĩa. Bốn người quỳ trước cái lễ đơn sơ, Ngô Quyền, người dày dặn nhất, nén cảm xúc cất lời :

- Trên thừa với trời, dưới thừa với đất. Thừa với tổ tiên, thừa với non sông. Bốn người chúng tôi bao gồm Ngô Quyền ở Đường Lâm.

- Nguyễn Tiểu Nhi ở Mật ản

- Dương Thạch ở Nghĩa Xá

- Dương Vân ở Phù Vân

- Mỗi người một phương nhờ thiên duyên tụ hội, Ngô Quyền nói, dừng chân nơi thanh vắng chỉ có lẽ lạt dắng lên cùng tấm lòng thành thực, chúng tôi nguyện kết thành anh em cùng nhau hưởng phúc cùng nhau gánh họa, không hoà dòng máu nhưng xin kết tấm lòng vì đất nước xa thân mong đem lại hoà bình cho dân tộc. Anh em chúng tôi lấy tuổi tác để chia ngôi thứ: Ngô Quyền là cả, Nguyễn Tiểu Nhi là hai, Dương Thạch là ba và Dương Vân là út. Từ nay đã là anh phải dạy bảo và thương yêu em, là em phải kính trọng và yêu thương anh. Là anh em phải quan tâm giúp đỡ lẫn nhau và mọi người xung quanh. Thề một lòng vì nhau, xin trời đất và tổ tiên chứng giám.

Mỗi người lạy chín lạy rồi lần lượt ôm chầm lấy nhau. Thanh củi làm hương bốc cháy bùng bùng, mưa bên người ngớt hẳn.

Họ cảm ơn trời đất, chia nhau bữa tối. Họ ăn ngon lành như chưa bao giờ được ăn.

Ngô Quyền bỗng ngửa mặt lên trời cười thành tiếng. Lần đầu tiên trong đời, chàng có ba người bạn tâm giao. Cuộc đời tuyệt vời biết bao.

VỖ THIÊN NAM

Dương Vân bị kéo khỏi giấc mộng vàng bởi tiếng hát tường chừng khe khẽ của Tiểu Nhi. Trời vừa tang tảng sáng, chàng vừa mơ, bằng nỗi khát khao cháy bỏng trong lòng. Hôm nay, hôm qua, rồi hôm trước nữa, nỗi nhớ cứ đau đáu trong lòng chàng. Hình ảnh của cha già và người yêu dấu cứ chập chờn trước mắt. Nỗi nhớ đau quặn lòng nhưng chàng nào dám thổ lộ cùng ai. Đi với ba anh, ai nấy đều rần rỏi, bản lĩnh, chàng phải dấu nhẹm sự mềm yếu của mình.

Tiểu Nhi vẫn hát, giọng chàng mạnh nhưng ngang ngang, Dương Vân cười, hiểu ra lý do Tiểu Nhi mãi chỉ loanh quanh với mấy vai múa gây đến nỗi bức mình rời đoàn Đất Rừng. Ông anh đáng yêu này dù có vô số ưu điểm mà chỉ đam mê trên nền sở đoản. Trong khi Ngô Quyền chủ động kim nén sức mạnh và quyền uy, Dương Thạch tiết kiệm lời nói để giành cho hành động thì Tiểu Nhi liên tục ba hoa xích để nhằm giảm con nghiền ca hát. Từ buổi kết nghĩa đến nay đã 4 hôm, hành trình ít bị cản trở nên họ vượt qua năm sáu chục dặm. Hôm qua, Ngô Quyền nhận được một lá thư liền vội vã chia tay anh em, giao trọng trách dẫn đường cho Tiểu Nhi, đi Hải Châu vì công việc của Nghĩa Đoàn. Đến tối, họ đến trấn Bình Hoá, nằm giữa hai châu Trường- ái. Sáng sớm nay, Dương Thạch đã dậy rèn luyện thân thể, Tiểu Nhi không ngủ được nên ngồi viết thư và hát. Dương Vân cố nghe thêm vài bản tình ca rồi lờm cờm bỏ dậy. Dương Thạch cũng vừa về tới. Ba người thay quần áo, tìm chút đồ ăn nóng thay món lương khô mỗi ngày.

Họ đi đến đầu phố, chẳng hiểu Tiểu Nhi hoa chân múa tay thế nào mà quệt phải người đi đường. Cô gái mặc áo hồng nhạt, tóc dài buộc túm sau lưng có vẻ bức mình, nhưng vì thủ phạm cứ cười hì hì xin lỗi, đành nuốt giận, nhìn một cái thật dữ dội rồi bỏ đi. Quýt làm cam chịu, Tiểu Nhi gây họa để Dương Thạch phải gánh. Chàng chết sững trước cái lườm ấy, bụng dạ bần thần. Chàng bước theo bạn, miệng chàng cười theo câu nói đùa của bạn mà hồn bay tận đầu tận đuôi. Họ rời trấn trong sự im lặng, như thường lệ, của chàng.

Còn chúng ta, hãy mặc ba người bọn họ đi về Nam mà nán lại trấn Bình Hoá. Tại nhà bác thợ rèn Văn Thiết, có người đàn ông đang ngồi đọc binh thư. Ông ta đầu ngoai tứ tuần vẫn giữ được vẻ phong lưu quyền rũ trên khuôn mặt thanh nhã và mái tóc thoắt pha sương. Thân hình cân đối, nhanh nhẹn dẻo dai, rất thu hút người khác giới, đặc biệt về danh tiếng. Ông là người yêu nước lấy lòng, năm rồi còn thống lĩnh mấy ngàn quân nổi lên đánh giặc tại nguyên quán Hồng Châu. Rủi ro mà thất bại. Người vợ và đứa con trai mới lên ba đã ở một nơi đặc biệt an toàn. Riêng ông cùng cô con gái đầu lòng, mười tám tuổi cũng là một nữ tướng, bị truy linh gắt gao từ nam chí bắc. Trong những cuộc trò chuyện của bộ ba thống soái Tiết độ sứ - Lê Khắc Chính - Dương Phong, tên ông được nhắc đi nhắc lại. Phải rồi, vì ông là Võ Thiên Nam, còn người vừa mở cửa vào phòng là Võ Minh Nguyệt, con gái ông, kẻ bất cần phóng sét trúng trái tim chàng trai đáng mến của chúng ta. Xin tả luôn về nàng. Con gái giống cha, có thể khẳng định là nàng đẹp, thậm chí rất đẹp. Mặt trái xoan, mũi dọc dừa, miệng xinh, môi đỏ. Dáng người thon thả và cao ráo. Cuộc sống chinh chiến tạo cho nàng sự rần rỏi cần thiết nhưng vẫn giữ được nước da trắng ngần thừa hưởng từ mẹ. Một bông hoa hương sắc, hợp với ánh mắt tinh tế của chàng trai. Tiếc nàng không hề để ý đến chàng, hay những chàng trai khác. Nàng nhận từ cha cá tính mạnh mẽ và ý chí vững vàng, mẹ nàng thực sự lo lắng khi nàng tuyên bố chỉ lấy kẻ anh hùng khi đã giành lại non sông. Thử hỏi nếu có gặp lại thì một người ít nói như họ Dương liệu có được mấy cơ hội để chinh phục người đẹp? Hồi sau sẽ rõ.

- Con chuẩn bị đến đâu rồi. Võ Thiên Nam hỏi.

- Thừa xong rồi ạ. Minh Nguyệt đáp.

- Ta đi ngay bây giờ, theo hướng Tây Nam đến Mãn Phong rồi ngược đông đi Dương Xá. Nhanh cũng phải hai ngày mới tới nơi.

- Chúng ta nhất định đến Dương Xá sao cha?

- Phải, đã đến lúc phải chấp nhận. Cha nghĩ đã cùng, đó là con đường duy nhất.

- Vâng, con hiểu.

- Cha chẳng mong gì hơn, chúng ta đi thôi.

Vậy là hai cha con khởi hành sau nhóm Dương Thạch một lúc và đi theo đường vòng. Nếu không có gì thay đổi thì bọn họ sẽ chỉ gặp nhau nếu cả hai cùng đến được đích. Cuộc đời sẽ thế nào thì toán tính của con người luôn thành hiện thực???

Cha con Võ Thiên Nam, Võ Minh Nguyệt đi ròng rã một ngày trời, đến trấn Mãn Phong vào cuối giờ thân. Nào ai biết cái tên Mãn Phong được đặt từ khi nào, chỉ thấy ở đây gió rì rào suốt ngày. Gió từ xa tới, mang hơi rừng tràn khắp trấn. Chẳng là Mãn Phong được hình thành như một chỗ nghỉ chân của dân sống nhờ sự sinh sôi của rừng. Rừng bạt ngàn, cổ xưa và bao bọc cả vùng. Không tính lượng dân cư thưa thớt sống ven rừng, cái ngày đoàn người đầu tiên kéo nhau vào rừng chặt gỗ, săn thú, lấy trầm đã cách đây lâu lắm rồi. Một chuyến trở về quá nặng nhọc, họ dựng lều trên đất này. Vì người đời ở lại và Mãn Phong trỗi ra đời. Thời gian qua đi, đất đai của trấn cứ mở rộng dần, người dân của trấn cứ đông đúc dần bởi ngày ấy sức rừng như vô tận so với sự tham lam của con người. Từ Mãn Phong tới rừng có thể là năm mươi dặm hay ba bốn mươi dặm theo hướng Đông, hướng Tây, hướng Nam hay hướng Bắc đều được. Nên đơn giản là nhà cửa trong trấn có cái nào thêm đắp đất hay mái rơm mái rạ đâu. Toàn bằng gỗ quý. Cuộc sống người dân vì vậy khá sung túc, bất chấp việc người phương Bắc tràn vào vơ vét.

Dù đã muộn nhưng cha con họ Võ vẫn dễ dàng kiếm được một phòng hai giường rộng rãi với giá cả phải chăng. Sau bữa tối ngon miệng, Võ Thiên Nam kê cả bàn thể sự với ông chủ nhà và vài người khách còn Minh Nguyệt về phòng trước chuẩn bị mai đi sớm. Nàng thay đổi y phục, tiện tay dọn dẹp vài thứ thì có tiếng kẹt cửa :

- Cha trò chuyện xong rồi à?

Không có tiếng đáp lời. Minh Nguyệt thấy hơi lạnh phủ sau gáy vội vùng tay ngược ra sau. Cái chén nhỏ đập vào tường rồi rơi xuống vỡ đôi, cây nến trên bàn bị thổi tắt. Vẫn tĩnh không. Nàng thủ thế, lướt tới chỗ để vũ khí. Thanh kiếm đây rồi, nàng định nắm lấy. Chợt.. có bàn tay bóp lấy tay nàng, có bóng đen hờn sẵn. Minh Nguyệt đánh thẳng vào mặt bóng đen nhưng hần nhẹ nhàng đỡ, bàn tay to bè khóa nốt tay kia của nàng. Hốt hoảng, Minh Nguyệt co chân định đá thì bị hần đẩy ngã ngửa. Nàng tưởng nghệt thờ vì bị một thân xác thô nặng đè chặt cứng. Hần bóp mồm không cho kêu. Nàng vùng cánh cánh tay vừa được tự do đánh mạnh vào gáy, lưng kẻ địch. Giống chuồn chuồn lay cột đá, nỗ lực chống cự của nàng thật vô ích. Nàng đau muốn phát khóc khi bị hần dùng đầu gối tỳ giữ. Miệng hần thúc lên cổ lên vai nàng, tay nắm dải áo của nàng mà giật mạnh, rên lên những tiếng đầy thèm khát.

Nghéo.. tiếng mèo kêu rõ to làm cả hai giật thót. Liền đó là giọng nói mượt như gấm :

- Đủ rồi đây ông bạn. Mau đứng dậy đi!

Ngon nên được thấp lên soi tỏ một gã bán không lồ đang tiếc đứt ruột vì bị phá đám, vẫn cố ép cô gái trên nền nhà.

- Đứng dậy!

Gã thấp nền có gương mặt tròn, ria mép tía sang hai bên như râu mèo, đánh giọng. Hần nhặt thanh kiếm rơi của Minh Nguyệt, rút soạt khỏi vỏ. Biết Cẩm Miêu, gã kêu tiếng mèo, có tính thích làm liều, Đại Cực Quang, đội trưởng đội 13, đành nhộm dậy dù chưa buông Minh Nguyệt ra. Thấy thế, Cẩm Miêu đẩy lưỡi kiếm gần mặt Cực Quang, nói như ra lệnh:

- Bịt mồm và trói con bé lại!

Hần vút cuộn dây cho Cực Quang. Gã này nghiêng răng kèn kẹt, nhét cái giẻ vào mồm Minh Nguyệt, sau đó lấy dây thừng trói tay, trói chân nàng. Minh Nguyệt lâm vào tình trạng hoàn toàn thất thế, túa nước mắt bất lực để kẻ khốn nạn thô bạo mó máy như muốn vớt vát. Cẩm Miêu nhả mặt liếc thanh kiếm bên má Cực Quang :

- Đừng lồi thối rách việc. Hà Tháo. H ắn gọi gã đứng sau lưng.

- Có thuộc hạ.

- Mày giúp Hắc Nguyệt đội trưởng mang con bé đi chỗ khác. Còn mấy thằng, dịch sang bên, chừa cửa cho Võ Thiên Nam vào.

Đội trưởng đội 13 diên tiết bởi bị gã thuộc hạ đội 14 coi như giẻ rách. Hần cố nín nhịn lấy lại tư thế. Hoá ra chúng lén theo dõi hần đến đây để chực hót tay trên. Chờ đây bọn khốn kiếp.

Hầu như tất cả thành viên Ngân Vệ đều coi thường ra mặt cái tính cách dung tục, ti tiện của Hắc Nguyệt và điểm đáng ca ngợi là hần luôn coi đó chỉ như nét ganh tỵ đàn bà trước tài năng siêu việt của bản thân hần. Trong vô số cái coi thường thì cái coi thường của Cẩm Miêu, kẻ sống chung đường biên giới, là ghê gớm nhất. Theo lẽ đời, hần luôn biết giữ miệng như một con mèo tinh ranh. Tuy nhiên bất cứ khi nào có cơ hội, hần cuồng nhiệt sỉ nhục hay chí ít là cạnh khoé con khi đột ọc bé hàng xóm. Cực Quang hận lắm, chong đèn thâu đêm nhằm thấp độc kẻ trả thù. Có điều.. sau dăm thất bại cay đắng, tính cách bầm sinh mềm nắn rần buông bỏ hần nên nhịn mà trút giận vào chỗ khác. Khốn nỗi, đám thuộc hạ của hần rất bọn gai ngách đội khác đẩy sang, vì thế hần đành tìm kiếm những kẻ yếu đuối hơn, vừa tiện thoả mãn dục vọng.

- Ngu. Trong lúc Cực Quang mãi suy nghĩ, Cẩm Miêu kịp ắn mình. Mày tránh ngon nên khỏi lộ bóng, thằng cầu. Cẩm Miêu lớn tiếng mắng Hà Tháo nhưng Cực Quang biết nói ai.

Tiếng cú rúc đêm báo hiệu, Cẩm Miêu hài lòng về trận địa đã bày, neho mắt nhìn Hắc Nguyệt. Tên này ắn cạnh cái tủ gỗ, thừa hiểu đội trưởng đội 14 không muốn kẻ khác xen vào, nhếch mép đáp trả nhằm tránh bị tường minh hèn yếu.

Võ Thiên Nam trên đường về phòng. Ông vừa chiến thắng trong cuộc tranh cãi về người phụ nữ từng nói câu “T ôi muốn cưới con gió mạnh đập đường sóng dữ, chém cá tròng kính ở biển Đông, quét sạch bờ cõi cứu dân ra khỏi nơi đấm đui, chứ không thêm bắt chước người đời cúi đầu cong lưng làm ti thiếp người ta” với người bản địa Cửu Chân dù thậm thừa nhận ông rất thích nghe cái chất giọng của dân vùng này. Nên trong phòng đang cháy và cánh cửa chỉ khép hờ. Ông vui vẻ bước vào phòng. Vừa qua ngưỡng, cửa tự động đóng lại, rất chặt. “Hồng mắt”, ông kêu thầm thì từ trong thọc ra hai mũi kiếm nhọn hoắt kèm bên mạng sườn.

Minh Nguyệt vô cùng uất hận vì không thể hét lên báo động cho cha. Nàng bị đặt xoay mặt vào góc, chỉ theo dõi tình huống qua đôi tai. Phẩm chất nhanh và khéo từng bao lần giúp cha con nàng thoát khỏi bàn tay kẻ thù, giờ đây mất tác dụng sau thoáng lơ là của nàng.

Thiên Nam lòng đau như cắt khi thấy con gái bị bó cứng lại, tóc tai rũ rượi. Ông bỗng tự hỏi liệu đã bao giờ ông nghĩ đến việc tạo cho con gái vài khắc êm ấm chưa? Chỉ vài khắc thôi dù nó đáng hưởng hơn thế rất nhiều. Nhìn Cẩm Miêu Hắc Nguyệt, kẻ ma ranh kẻ thô bỉ xuất hiện, ông bực tức phun oà miếng ghen :

- Bọn bay chưa chết hả?

- Dám dẫu vượt mặt Võ thủ lĩnh. Giọng Cẩm Miêu vẫn mượt như gấm. Bằng giá nào bọn ta cũng phải chờ người chết trước mới cam lòng.

- Hô hô hô... Cục Quang ngoác miệng cười.

Cầm Miêu “hừ” một tiếng và Võ Thiên Nam nhận ra sự khó chịu trong đó. Ông nói:

- Hắc Nguyệt, hai năm trời không gặp người chẳng khá hơn chút nào. Vẫn chỉ là con chó theo đuôi kẻ khác. Cha người quên dạy người thế nào là vinh, là nhục ư? Hay cậu phụ sinh cậu tử?

Tiếng cười tắt phụt, Cục Quang gầm lên, nhảy bổ vào Thiên Nam. Nhưng Cầm Miêu kịp lạnh lẽo can thiệp:

- Hắc Nguyệt đội trưởng, phiền ông lùi lại. Mọi việc tối nay xin nhường cho đội 14.

Hắn chỉ tay vào ghế, vẻ khá cung kính. Cục Quang cậy khỏe nhưng chỉ mang mỗi con dao găm bên mình, biết chẳng thể làm hơn đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

- Ha ha, ta nói đâu có sai. Võ Thiên Nam cười ròn. Cầm Miêu, người hơi quá đáng với kẻ đồng đẳng đây.

- Sắp chết còn lảm lòi. Cầm Miêu hất hàm, khóa miệng hắn.

Tên đội viên cầm cuộn dây chảo đến, trói chặt hai cổ tay Thiên Nam. Quán chưa hết vòng, bất thành linh Thiên Nam rùng mình, bẻ ngược cánh tay gã trói mình đẩy về phía phải. Hai gọng kềm lập tức bị vô hiệu hoá, một lưỡi kiếm đâm vào không khí, lưỡi kia rút về tránh tổn thương đồng đội. Thiên Nam cướp thanh kiếm của gã cầm dây, kê luôn vào cổ gã. Cục Quang bật khỏi ghế. Cầm Miêu vẫn đứng đưng bởi Hà Tháo vẫn cầm kiếm trên tay.

- Ngồi xuống cho thoải mái. Hắn nói với Cục Quang.

- Cầm Miêu, người định thế nào. Võ Thiên Nam đẩy tên cầm dây lấn vào giữa nhà.

- Hà Tháo.

Cầm Miêu từng suýt chết bởi khả năng ứng biến thần tốc của Thiên Nam nên rất hiểu:

- Hắn nhích một bước, người chém một nhát. Thử xem lúc hắn đến được đây ta đã kịp bắm nát mặt con bé không!

- Người dám... Võ Thiên Nam nghiêng răng.

Minh Nguyệt chỉ mong cha bỏ nàng lại, gắng thoát thân để chờ cơ hội phục thù.

Thiên Nam thừa hiểu nếu ông buông kiếm xuống là dập tắt khả năng tồn tại của cả hai. Nhưng nhìn con gái đang run bần bật thì lòng nản hẳn. Bọn ác thú này sẵn sàng làm mọi chuyện.

Cầm Miêu tặc lưỡi và Hà Tháo vung tay lên. Thiên Nam buông rơi thanh kiếm. Tên cầm dây xỏng ra, mồm môi mồm lợi tâng cho họ Võ một đòn nảy đom đóm mắt rồi bẻ tay, trói nghiêng ông lại. Sau, chưa bỏ tức còn định đánh thêm nhưng Cầm Miêu lệnh thôi. Hắn sai đặt hai cha con lên cái giường sát vách, cắt hai tên đội viên rắn mặt ở lại canh chừng, không cho bất cứ ai vào phòng và cấm bất cứ hành vi lỗ mãng nào. Thêm hai tên luôn phiên canh gác bên ngoài, Cầm Miêu yên tâm mời Cục Quang đi uống rượu. Sau bữa mừng công linh đình tại Hồng Phong lâu, Cầm Miêu kéo Cục Quang đến chỗ góc ngách nhất trong Mãn Phong trấn. Hắn nói với Cục Quang, luôn nhấp nhồm lúc uống rượu.

- Ông khỏi cần tiếc rẻ. Con bé ấy nom cũng được nhưng là tội phạm. Tôi muốn giao nguyên vẹn cho thủ lĩnh. Đừng nhần nhỏ vì đàn bà nữa, tôi sẽ đền cho ông món ngon hơn nhiều.

Cục Quang chép miệng đồng ý. Mấy ả trợ lý chôn thanh lâu so sánh thế nào được với mùi vị trinh nữ nhưng Cầm Miêu ép sát sạt nên đêm nay khó thể hành động. Đợi trên đường chuyển tù nhân đến Hỏa Ngục, hắn sẽ ra tay. Còn bây giờ thì hưởng lạc cái đã, mấy khi thăng khôn ấy hảo tâm mời. Hắn dường như đã quên hẳn chuyện trong quán trọ.

Thế mới nói, vinh hay nhục là ở lòng mình.

Lúc mấy vị khách áo bạc lách qua cánh cửa thanh lâu cũng là lúc Tiểu Nhi và hai chàng họ Dương đặt chân trên ranh giới trấn Mãn Phong. Mặt mũi bần thiêu, cơ thể mệt bã, bụng đói cồn cào, gió mùa về sớm rét căm căm, Dương Thạch muốn chậu nước nóng và cái khăn sạch, Tiểu Nhi mơ chén rượu ngon và món ăn bốc nghi ngút, còn Dương Vân ao ước cái giường êm và tấm chăn ấm. Họ đi với tốc độ nhanh nhất có thể vì khả năng các quán ăn đã đến giờ ngừng phục vụ và những quán trọ bắt đầu đóng cửa. Nhờ cái lưng, cái bụng khuyến khích, đôi chân hết sức nỗ lực và cái mồm hoạt động bên bĩ nên cuối cùng, mấy anh chàng giới giang tìm ra nhà trọ phù hợp, nghĩa là có ăn uống, phía tây trấn. Tẩy trần, đánh chén rồi đi ngủ vào lúc đám dơi đêm thức dậy. Thật chẳng bỏ công.

Nhưng sao lại là Mãn Phong chứ không phải là Long Khẩu, cửa ngõ Long An, ái Châu???

Đêm đã về khuya, toàn bộ trấn Mãn Phong chìm trong giấc ngủ. Sự nhộn nhạo của ban ngày chỉ còn đâu đó trong những giấc mơ.

Buổi sáng âm u, ông mặt trời ngại giá lạnh nên không thiết tha gửi những đứa con của mình xuống. Võ Thiên Nam thoát khỏi đồng dây trói dưới gốc cây cổ thụ. Ông bị bỏ trong rừng, hoang vắng và lạnh lẽo. Ông nghĩ ngay đến Minh Nguyệt, nhưng không thể nhớ ra tại sao mình ở chỗ này. Ông vội vã bước đi trên con đường ngoằn ngoèo tách giữa hàng cây già, căng mắt cố tìm ra manh mối. Có dấu chân nhiều người qua lối này. Dấu chân to tướng, dấu chân vừa vừa, rồi dấu chân nhỏ như của con gái ông. Ông lần bước một quãng thì dấu chân nhỏ biến mất. Trời mới mưa xong, nền đất còn ẩm, hai bên hàng cây đan kín, lẽ nào có thể lách qua. Con ông không biết bay và dấu chân to chột sâu hơn hẳn. Kẻ nào đó đã vác con gái ông lên vai. Con đường chia đôi, ông nhận ra những vết chân vừa hẳn trên nhánh bên phải mà vết chân lớn lại in mỗi lúc một đậm vào nhánh đường bên trái. Ông nghe tiếng kêu văng vẳng, to dần theo từng bước chân. Tiếng kêu cứu của con gái ông. Thiên Nam chạy thực mạng, bàn tay siết lại, máu nóng dồn lên mặt. Đằng xa hiện lên lờ mờ bóng dáng của một người to lớn vác trên vai một thứ đang giãy giụa. “Minh Nguyệt”. Ông gào lên, chạy hụt hơi mà hình dáng trước mặt ngày càng xa. Thiên Nam hoảng loạn

quay cuồng, ông bị lạc giữa đám sương giăng mù mịt, tiếng kêu của Minh Nguyệt vẫn rót vào tai từ bốn phía. Một vệt đen vụt qua mắt ông, nóng và thấp, rắn mà mềm, âm u lẫn khùng khiếp, khiến vị dũng tướng bất giác toát lạnh toàn thân. Một âm thanh ròn rợn, tiếng kêu của Minh Nguyệt tắt ngấm. Khu rừng trở lại hoang vắng và lạnh lẽo.

Thiên Nam mở choàng mắt, mồ hôi chảy nhỏ giọt giữa tiết đông. Tiếng thanh la báo sang canh hai, Minh Nguyệt xoay mặt vào tường, thở đều đặn trong cơn mê man. Thiên Nam cảm thấy sự đau đớn đang hiện hữu.

Dương Thạch thường ngủ rất tỉnh và ít mơ màng. Đêm nay là ngoại lệ dù đi đường không quá mệt. Chàng rơi vào cảm giác chìm dần, mất hẳn ý thức. Giấc mơ đưa chàng vòng vèo khắp chốn. Từ nhà cụ Cà Pin, trưởng tộc người Chà ở Lục Châu, nơi chàng từng ở và rèn luyện ngót sáu tháng trời trong lúc chờ cha nuôi sang đất Hán, đến ngôi nhà quen thuộc của cha mẹ nuôi, mười lăm năm gần đó. Từ ánh lửa bập bùng trong ngôi hoang họ kết nghĩa đến trấn Bình Hoá. Chàng lang thang vô định, mắt đăm đăm nhìn dòng người xuôi người, tìm một khuôn mặt. Rồi chàng vấp phải người đi đường. Mở miệng xin lỗi nhưng không phát được âm. Cô gái lườm một cái rồi đi thẳng. Chính là nàng, chàng cuống quýt đuổi theo. Nàng bước thoăn thoắt, phút chốc đã ra khỏi tầm mắt, chàng quáng quàng vượt qua nhiều con đường đến tận Mãn Phong trấn. Nàng dừng bước, giữa hai người chỉ còn khoảng ngắn thì bất thình lình, có kẻ từ góc khuất lao ra, túm lấy nàng, nhấc lên mình ngựa rồi ra rôi. Chàng kinh hãi, nhào nhào nhảy lên một con ngựa khác, xông vào đám sương mù. Con ngựa vấp phải hòn đá, hất chàng khỏi yên. Chàng rơi bịch xuống đất, tỉnh giấc. Tiếng thanh la báo canh hai, hai người bạn vẫn say ngủ. Dương Thạch thở phào rồi nhắm mắt.

Tiểu Nhi cũng mơ. Là con người thực tế, giấc mơ là sự lặp lại của hiện thực có khác đôi chút ở chỗ đề cao vai trò dẫn dắt của chàng, vào lúc ba anh em nghỉ chân dùng bữa trưa.

Họ ngồi ăn uống bàn bạc, tính cứ giữ vững tốc độ thì tối nay sẽ kịp đến trấn Long Khẩu, chính thức bước vùng kiểm soát của Việt Nghĩa Đoàn. Quán ăn giữa trưa đông người, Tiểu Nhi tinh ý phát hiện thấy hai gã người Hán cơ gầy nổi cuộn sau bộ quần áo xuyềnh xoàng, tại bàn cạnh cột nhà đang nhìn trộm. Khi chúng đứng dậy. Chàng liền bám theo và nhìn thấy chúng móc trong người mấy cuộn tranh vẽ, thoáng nhìn đủ nhận ra hình mấy anh em. Có lẽ là dư chấn của chiến tích lừng lẫy tại Lý Nhân. Không chậm trễ, chàng quay vào quán, báo cho mọi người. Họ rời quán qua cửa sau, men con đường nhỏ vừa đi vừa ẩn bởi người của Ngân Vệ đang rà soát dọc tuyến. Đây là địa bàn của đội 15 với những đội viên đặc biệt hung hãn. Gã đội trưởng Mãnh Long cho quân chặn hướng nam và rình rập các hướng khác. Đến lúc này, sự tỏ tường về đường đi lối lại của Tiểu Nhi phát huy hiệu quả tối đa. Chàng dẫn anh em đi những con đường đầy gai góc, không bóng người qua lại thoát khỏi vòng vây và đến được trấn Mãn Phong. Chàng cười hi hi trong giấc mơ khi anh em xúm vào khen ngợi là người tài giỏi có một không hai.

Một đêm kỳ lạ, Dương Vân ngủ thẳng tới sáng do chàng đã uống khá nhiều rượu cho bữa tối. Một đêm mà cha chàng và nàng Ngân có thể yên tâm vì chàng ngủ đủ giấc, tích lũy đủ sức lực cho hành trình ngày mai.

Sáng hôm sau, chẳng biết ai là người đầu tiên thức giấc. Là Cẩm Miêu sau quãng thư giãn? Là Dương Vân với giấc ngủ ngon? Là Cự Quang, con quái vật cần mẫn? Hay là Tiểu Nhi, người thích tâng bốc mình trong mơ? Chỉ biết rằng Dương Thạch là người ngủ dài nhất. Những cơn mơ liên tục làm chàng mê mẩn. Khi nhóm Cẩm Miêu đến quán trọ giải cha con họ Võ đi, Dương Vân thờ thẩn trên mảnh vườn đằng sau hương không khí ban mai trở lại và Tiểu Nhi đã nai nịt gọn gàng làm khúc tráng ca, chàng mới mở mắt. Tất nhiên, vốn là người chịu khó nhất nên một hôm uể oải không khiến ai phải phàn nàn. Họ kiểm chút gì lót dạ trước khi Tiểu Nhi đưa ra ý kiến dùng ngựa cho chuyến đi hôm nay. Chàng nghiêm túc khẳng định ngựa là phương tiện đi lại chủ yếu của khu vực rộng và hiểm trở này, và lại lực lượng quân dịch khá mỏng. Theo lời Ngô Quyền, họ có thể dùng tín vật mượn vài con từ tay buôn ngựa Lê Pha, chân ngoài của Nghĩa Đoàn. Anh em thuận tình cùng tìm nhà Lê Pha. Tay buôn ngựa xem kỹ tín vật, nhanh chóng bảo người mang đến ba con ngựa lực lưỡng. Họ nói lời cảm ơn rồi mang ngựa đi. Qua ngã đường nhắm hướng tây, họ gặp một tốp người ngựa chuẩn bị khởi hành. Chuyện rất bình thường trừ hai người mặc quần áo rộng thùng thình, thậm chí cổ áo cao che khuất nửa khuôn mặt, một trong đó là phụ nữ. Dương Thạch giật mình khi chạm vào ánh mắt nàng vội giục ngựa vọt qua, Tiểu Nhi và Dương Vân ngỡ ngàng không hiểu. Dương Thạch rẽ vào chỗ trống.

- Đám người kia có vấn đề à? Tiểu Nhi khéo léo ghim cương, hỏi.

Dương Thạch gật đầu, thăm thẳm :

- Cô gái ở trấn Bình Hoá. Cô ta cùng một người nữa chắc bị trói tay và bịt mồm, sau nguy trang bằng áo chùng.

- Đúng rồi. Dương Vân nói. Riêng ngựa của người mặc áo chùng chờ hai, người ngồi sau cầm cương.

- Bọn Ngân Vệ hoạt động bí mật trên địa bàn này. Tiểu Nhi nói. Hai người đó hẳn là quân khởi nghĩa. Có vẻ họ sẽ bị giải về hướng tây, nơi có trại giam bí mật của Ngân Vệ chuyên giữ tội nhân truy nã quan trọng.

- Sao anh biết? Dương Vân hỏi.

- Nghe đồn, Tiểu Nhi đáp, chúng ta bám sát tìm cơ hội cứu người.

Toán áp giải vừa khởi hành, Cẩm Miêu để hai đội viên đi trước mở đường, Hà Tháo chở Minh Nguyệt, đích thân hấn chở Thiên Nam. Đại Quang chạy ngựa song song và hai tên đội viên bọc hậu. Hoà Ngục nằm cách trấn Mãn Phong bốn mươi dặm về phía tây với hai phần ba quãng đường là rừng. Trời về trưa âm u tợn. Ba anh em gặp rất nhiều khó khăn do vừa cố gắng không mất dấu vừa tránh bị phát hiện. Cứu người trước lúc đến trại. Song đối thủ rất cảnh giác lại thiện chiến nên tấn công trực diện hay bất thình lình đều khó đạt kết quả. Chỉ còn cách đánh

lạc hướng rồi cướp người chạy vào khu rừng nào đó. Khốn nỗi địa hình nơi đây phức tạp, đồi núi cheo leo. Càng đi sâu rừng càng rậm, cây cỏ dây leo mọc chằng chịt.

Cuối giờ mùi, trời đã chực tối. Tư thế áp giải tù nhân khiến đoàn đi rất chậm, theo đà này phải 2 canh giờ nữa mới tới nơi. Khổ sở hơn cả vẫn là cha con họ Võ, tay bị trói quặt ra sau, mồm bị bịt chặt, ngồi lắc lư trên yên nên người mỗi dừ. Lúc này đây họ ao ước có chỗ ngã lưng, dù là ở trong ngục. Lâu lâu, Cực Quang lại liếc sang phía Hà Tháo, ánh mắt chứa nhiều toan tính. Cẩm Miêu không phải không biết nhưng hắn còn bận giữ Thiên Nam mà đích đến chỉ ngay trước mắt. Dương Thạch nóng ruột từ sáng đến giờ, nhiều lần chàng toan giục bạn xông lên cứu người không hẳn vì thứ tình cảm vị kỷ được hình thành sau 2 cái nhìn mà còn vì tình nghĩa đồng bào đứng trước nguy cơ sa vào tổ quỷ lành ít dữ nhiều. Nhưng rõ ràng họ chưa có cơ hội dù những tia nắng mặt trời đang lụi dần. Phải làm một điều gì đó! Nguyễn Tiểu Nhi cả quyết khi đứng trước ngã ba đường. Với kinh nghiệm của chàng, cái nhánh nhỏ bên trái là con đường tắt. Họ sẽ có cơ hội đón đầu kẻ địch nếu phóng hết tốc lực. Dương Thạch và Dương Vân không có ý kiến khác. Đành đánh liều một phen, họ giục ngựa vào. Đường hẹp, sỏi đá lồi nhô nhưng vẫn đi tốt, họ mím môi gò cương. Phi một đoạn lại dừng vì đường rẽ nhánh, phải định hướng lại sau đó mới tiếp tục. Dừng có bốn năm lần cũng đủ để họ tưởng con đường dài bất tận và để lạc mất mục tiêu.

Nửa canh giờ. Rồi một canh giờ..

Cuối giờ thân, đầu giờ dậu, ba anh em nhẹ nhõm nhận ra đường chính. Dấu vết cho thấy chưa có ai qua đây trong nhiều canh giờ. Đoạn này cực kỳ hoang vu, chênh chếch trước mặt là đường vào một khu rừng tối. Dương Thạch rút trong túi ra cuộn dây, thứ mà chàng dùng để hạ Bắc ám Lục Anh khi trước, buộc một đầu vào gốc cây buồng đưa cao tầm ông quỳên sang lề đường bên kia vắt qua thân cây sần sùi, bám vào gốc cổ thụ, vòng ngược về cây quế cạnh cây buồng, chiều cao ngang vế đùi. Dẫn vừa thân ngựa rồi buộc tương tự, xoè rộng ra hai tắc, đẩy cao lên hai tắc. Đây là cách buộc Nhị Trùng, với sợi dây sẫm rất hiệu quả lúc tối trời. Kỵ mã cho ngựa đi chậm, gấp cặp dây đầu không bị vướng vẫn thúc ngựa tiến rồi hai chân trước sẽ dút vào trong chính vì hai chân sau đã bị cản. Thừa lúc nhón nháo, anh em lập tức ra tay cứu người. Đường vào rừng, Tiểu Nhi vẫn đá đặt nửa bên phải, Dương Vân chặt cành lá phủ lên cả phần đường.

Tiếng vó ngựa lóc cóc, tiếng hơi thở đông đặc và tiếng mắt đảo sột soạt báo hiệu toán áp giải đã đến. Nhóm Dương Thạch nấp gọn gàng trong bụi, tay thủ vũ khí, chân co hờ. Hình hai tên tiên phong hiện rõ dần dưới màn sương vừa buông xuống che phủ núi rừng. Cách vài thân ngựa là tốp của Cẩm Miêu, có thể thấy dấu hiệu mệt mỏi từ hân và Hà Tháo. Riêng Cực Quang vẫn nhón nhon.

Tiểu Nhi ra dấu kiên nhẫn, chờ tốp tiên phong lọt bẫy.

Cực Quang đi ngoài cùng bên phải, lâu bầu chửi mấy tán cây rủ quá thấp làm vướng đường, té ngựa sát Hà Tháo. Cẩm Miêu tự nhạo ý nghĩ mơ hồ sinh biến khi sương mù giăng giăng, Ngân Vệ quét hết sức kỹ cung đường này từ ngày chúng dựng Hỏa Ngục. Hắn cố gắng đi mau bởi bữa cơm rượu đang chờ.

Bỗng Hà Tháo đột ngột nghẹn thở. Đòn mạnh như chùy phá đá giáng vào ngực khiến toàn thân hắn tê liệt. Cực Quang nhắc bổng Minh Nguyệt chuyển mình ngựa, con ngựa hí vang rồi tung vó.

Chuyện xảy ra quá nhanh nên Cẩm Miêu chỉ kịp ngó ra khi nghe tiếng hét: H ắc Nguyệt đứng lại. Một gã giật ngựa lao theo Cực Quang, một gã vội vàng lên bảo vệ chủ tướng Cẩm Miêu.

Tiếng ngựa hí, tiếng người la hét, chửi rủa om xòm một góc. Cực Quang an toàn vượt chướng ngại còn ngựa của gã đội viên vấp trúng tảng đá, lông lên suýt hất tung hắn. Hai gã tiên phong cùng lúc mắc bẫy dây và ba anh em, trước nguy cơ lỡ dở kế hoạch, cùng xông ra một lượt. Dương Phong bỏ mặc đám Ngân Vệ, ra sức quất roi nhằm hướng Cực Quang mà đuổi. Dương Vân ngáng tên hộ vệ để Tiểu Nhi tung ra đường gây mãnh liệt buộc Cẩm Miêu nhảy xuống đất tránh đòn. Tiểu Nhi cướp luôn con ngựa rồi gọi Dương Vân.

Sương mù mỗi lúc một dày đặc khiến ngay mặt người đi cạnh cũng khó nhìn ra. Những kẻ chạy trốn nhanh chóng mất dạng. Hắc Nguyệt và Minh Nguyệt vượt ngưỡng cửa rừng trước tiên rồi đến Dương Thạch, tiếp tục Tiểu Nhi, Dương Vân và Võ Thiên Nam, cuối cùng là 6 nhân vật đội 14 Ngân Vệ đội. Tất thấy đều gấp rút, chẳng ai trong số đó kịp nhìn thấy hay đủ tinh mắt để nhận ra tám bia đá bạc phéch, mòn vẹt đặt ngay bia rừng, trên khắc ba chữ lớn:

Rừng Khủng khiếp

RỪNG KHỦNG KHIẾP

Phía dưới có một bài thất ngôn bát cú. Mấy chữ “Rừng khủng khiếp” xem ra nằm đây đã từ rất lâu. Riêng bài thơ, đường nét còn sắc, bút pháp cũng khác có lẽ mới được khắc thêm vào.

Dương Thạch thúc ngựa liên hồi, cành cây đập rất mật, gai góc cào rách thịt da chẳng khiến chàng đau bằng khoảng trống hun hút trước mặt. H ắn biến dạng nào rồi? Sau lưng cũng trống, anh em đi đằng nào rồi? Có lên, chàng giục ngựa. Nó phun phì phì đáp trả, từng đàn dây leo bò sát đất làm nó dẫu không muốn vẫn phải chậm bước. Từ nước đại xuống nước kiệu, rồi dừng hẳn. Dương Thạch điếng hồn nhìn đồng đen ngòm bầy hầy dưới đất, cách con ngựa đang cứng đờ cơ gân của chàng vài trượng. Không gian vất vơ một thứ mùi lờ lờ. Chàng nhủ mình kiểm chế, lấy mỗi châm lửa. Trong ánh sáng mơ ảo là xác một con ngựa hay là những phần còn lại của một con ngựa bị xé tanh bành. Cái đầu nó nghẹo sang bên vì tất cả gân, da ở cổ đã bị xoi tái, mắt lồi ra và cái mõm bê bết biểu hiện cơn đau man dại. Thịt đùi bị gặm bằng sạch, bộ yên cương còn mắc trên cái lưng trắng hếu. Cái bụng lòng thông ruột nát bầy, máu đông quánh tại đầu chân, vết móng cào trên nền đất. Sói đàn, Dương Thạch lăm bằm, lòng nhẹ phần nào bởi không thấy dấu chân hay dấu vết nào khác của con người. Hiên nhiên, gã Ngân Vệ đã thả ngựa đánh lạc hướng kẻ theo đuổi, khiến con vật xấu số rơi vào miệng quỷ.

Vì lẽ gì hấn phản đồng bọn, đâm đầu đến nơi ghê rợn này? Phải chăng muốn giải cứu hay muốn chiếm đoạt nữ tù nhân. Minh cần quay lại tức thì. Chàng kéo cương nhưng con ngựa chẳng chuyển. Chàng thúc chân thì nó run rẩy tưởng sắp khuyeu đến nơi. Linh tính của loài ngựa khiến nó sợ cứng lưỡi bởi những đôi mắt đỏ ké khát máu dẹt xung quanh. Thảo nào con ngựa kia bị mổ xẻ trong cảm lạnh, loài súc vật tham lam kia, bọn mày chưa đủ thỏa mãn sao? Chúng còn ngại mỗi lửa chàng cầm trên tay. Tao sẽ gửi nỗi sợ hãi đến chỗ bọn mày, Dương Thạch phẫn nộ lòi ngay trong bọc ra cục chất dẻo quánh, véo lấy mẫu rồi cất lại. Vòng tròn sói bắt đầu thu hẹp, đám sói xám lông dựng đứng dần rõ nét, có thể nhìn tường tận con đầu đàn bờm mượt đang sùi bọt mép. Dương Thạch xé vài nút lỗ mũi, ấn dính thứ chất dẻo kỳ lạ vào đầu mỗi lửa. Ngọn lửa vụt tắt. Con sói đầu đàn tru lên. Vài con hợm mình chực phóng đến..

Lửa cháy bùng trở lại, gần như lập tức, mùi hôi xông lên nồng nặc. Mùi từ khí xác sói già tỏa nhanh. Đến đâu, lũ sói dói lùi ra đến đây, lũ lượt tru lên khiếp đảm tạo thành bản hợp ca tử thần. Sói đầu đàn gắng gượng chống chọi, Dương Thạch vượt ngược cổ ngựa, thăm thì bên tai nó. Con vật rũ rượi khôi phục khí thế trước dáng dấp thâm hại của đàn sói. Chàng thúc nhẹ vào sườn nó, con tuần mã bước đến. Sói đầu đàn đành chịu thua, rên rỉ bỏ đi. Dương Thạch giật cương cho ngựa lên nước kiệu.

.....
Sương mờ vẩy kín, Tiểu Nhi và Dương Vân phi ngựa theo hướng khác. Đồ mắt tìm bạn một cách vô ích, họ dừng chân. Dương Vân đỡ Thiên Nam xuống, Tiểu Nhi buộc đôi ngựa vào gốc cây rồi đánh lửa. Dương Vân mau mắn cởi bỏ tấm áo choàng bọc người họ Võ, dưới ánh lửa, chàng nhìn rõ một người đàn ông trung niên đẹp đẽ dẫu bên mép đã lia tia vài sợi ria bạc, ánh mắt nôn nóng. Chàng giật cái khăn bịt miệng trong lúc Tiểu Nhi cắt dây trói bằng con dao nhỏ. Thiên Nam nuốt liên một bụm không khí lớn, vùng dậy nói hắt:

- Minh Nguyệt, con tôi. Không được để nó đụng vào con bé.

Tiểu Nhi nhanh tay giữ Thiên Nam khi ông này định nhảy lên ngựa.

- Hết sức bình tĩnh, chàng ôm lấy Thiên Nam, cần hết sức bình tĩnh. Chúng ta đã để lạc con gái ông nhưng còn có cậu em tôi. Cậu ấy bám sát kẻ bắt cóc và có lẽ giờ này đã hạ xong hắn.

- Anh chưa biết. Thiên Nam nóng nảy đáp. Thằng khốn đó cực khỏe, lại là đội trưởng đội 13 Ngân Vệ.

- Nhưng ông cũng không biết là em tôi khéo hơn và mang sức mạnh chính nghĩa. Tiểu Nhi chẳng bao giờ muốn kém cạnh ai. Cần nhất lúc này là phải bình tĩnh tìm ra đường đi của họ.

Thiên Nam thả thông tay, tuy trong biến cố vừa rồi, thủy chung ông bị trói tay và bịt miệng nhưng vẫn nghe thấy tiếng kêu của Hà Tháo, tiếng vó ngựa của Cục Quang cướp con gái ông đi. Ông vẫn nhìn thấy chàng trai mang khuôn mặt cương nghị lướt qua ông, nhìn thấy sương mù dày đặc; cảm thấy vó ngựa phi như bay cùng quyết tâm cháy bỏng của mấy con người này. Họ cố gắng hết sức giúp đỡ cha con ông.

- Anh nói đúng. Chúng ta đã đi sai đường, chỉ trông chờ vào em trai của anh. Mong rằng anh ấy cứu được con gái tôi.

- Ông đừng lo lắng quá, Dương Vân lên tiếng, anh ba tôi rất tháo vát. Anh ấy sẽ tìm ra cách. Về phần mình, ông hãy xoa bóp đôi chút cho máu lưu thông rồi hăng lên đường.

Võ Thiên Nam thực sự cảm động vì lời động viên nhẹ nhàng ấy. Theo ông đoán thì rất có thể họ là người của Nghĩa Đoàn. Ông đặt tay lên ngực mà nói:

- Cảm ơn bởi nghĩa cử cao đẹp của các anh dành cho cha con tôi. Tôi không biết nói gì..

- Thì không cần phải nói nữa, Tiểu Nhi gần, bọn tôi giúp ông hay là ông giúp bọn tôi cũng giống nhau cả. Chỉ có đoàn kết chúng ta mới đủ sức mạnh đánh đuổi quân thù.

Không sai, lý do thật đơn giản mà ngày trước Võ Thiên Nam cố tình lờ đi. Không dưới ba lần, họ Dương đề xuất liên minh nhưng bị ông từ chối. Tại sao? Tại vì một cánh rừng chỉ đủ chỗ cho một con cọp. Nếu liên minh thắng lợi, ai trong hai người sẽ lên ngôi. Ông biện minh muốn tránh tạo ra sự phân tranh, để rồi vì một nguyên nhân vị kỷ hơn ông đã khiến biết bao anh em bạn hữu phải hy sinh tính mạng, biết bao gia đình trên đất Hồng Châu phải tan cửa nát nhà. Ông hối hận lắm chứ dù không thể xin lỗi hay bù đắp được cho ai, bởi bản thân còn vất vưởng nay đây

mai đó, cái chết rình rập ngày đêm. Dầu sao ông cũng tự hứa nguyện đeo đuổi đến cùng sự nghiệp kháng chiến đến ngày đất nước sạch bóng quân thù. Dẹp chuyện cũ đến với Việt Nghĩa Đoàn, đêm qua ông cay đắng gục ngã, đỉnh ninh cuộc sống đã kết thúc, đành ôm nỗi uất hận ngàn thu. Ngờ đâu, tình người sáng chói giữa sương mờ, tiếp nguồn sinh lực mới qua chân lý giản dị mà ông tưởng mình đã quên.

- Đoàn kết là nguồn gốc của sức mạnh vô địch.. Võ Thiên Nam thực sự cảm động. T ôi là Võ Thiên Nam người Hồng Châu, mừng vui được gặp gỡ với anh em Việt Nghĩa Đoàn.

Võ Thiên Nam!

Tiểu Nhi lẫn Dương Vân đều ngạc nhiên. Tiểu Nhi dậm bước bốn ba nên còn lạ gì tên tuổi của người hùng đất Hồng Châu. Còn Dương Vân thì nghe cha nhắc rất nhiều, chê bai lắm nhưng luôn ẩn giấu sự tôn trọng. Hai anh em không ngờ lại gặp Võ Thiên Nam bằng xương bằng thịt nơi rừng sâu núi thẳm này, đồng thời không khỏi chua xót cho hoàn cảnh thất thế của ông.

- Thật không ngờ, Tiểu Nhi lúc nào cũng nhanh miệng hơn, tôi nghe danh Hồng Châu Võ Hiệp rất nhiều, hôm nay mới được gặp. Tôi nói thật đấy, chàng thấy điệu cười buồn của họ Võ, có điều chúng tôi chưa phải là người của Việt Nghĩa Đoàn.

- Chúng tôi cùng ngưỡng mộ Việt Nghĩa Đoàn, Dương Vân tiếp, nên rủ nhau đến gia nhập.

- Cha con tôi bốn ba ngàn dặm đến, biết chỉ đứng trong Nghĩa Đoàn mới có thể thực hiện được mơ ước của mình. Thiên Nam bỗng thất thần than 1 tiếng. Nguyệt nhi.

Tiểu Nhi gỡ dây buộc ngựa của mình trao cho Thiên Nam còn chàng cười chung ngựa với Dương Vân. Họ quay lại đường cũ, hy vọng tìm ra dấu vết của Dương Thạch và Minh Nguyệt.

- Ban này, chốc chốc anh lại dè chừng tảng đá lớn bên bụi mộc thảo. Hình như có kẻ đứng rình chúng ta phải không ạ? Dương Vân hỏi nhỏ khi họ đi được một đoạn khá xa.

- ừ, Tiểu Nhi đáp, anh đoán là một con sói già đói bụng. Nhưng hân nó chê thịt chúng ta dai nên bỏ đi. Chàng cười hì hì, giật ngựa qua khúc quanh.

.....
Cầm Miêu ra lệnh cho cả bọn tập trung tại bãi cỏ bên bờ suối vắng bóng sương mù. ánh trăng mới mọc tạo ra một khung cảnh huyền ảo với màu cỏ xanh, từng khóm tử y dập dờn khoe sắc. Nước suối trong, lạnh và ngưng đọng; những hòn cuộn to, trơn bóng cùng dăm khía đá sắc lẹm ngang ngạnh được sinh động hoá bởi đàn cá lượn đêm trăng. Gần nửa đội 14 đã có mặt, từ đội trưởng Cầm Miêu, gã miệng hên Hà Tháo, gã mắt lươn Giang Mạc đến cặp anh em sát thủ Hung Nhất, Hung Nhị và gã nhát gan Du Nhựt. Bị một vỏ đau, Cầm Miêu quăng sự khôn ngoan thường lệ, kéo rốc toàn bộ thuộc hạ vào cuộc chơi thiếu toan tính. Sau cả canh giờ sục sạo, kết quả toàn cây với cối, độc vật nhan nhản. Một con ngựa bỏ mạng vì dám phá giấc ngủ của rắn hổ. Đến đâu sói theo đến đấy còn người thì nào thấy tăm hơi. Cầm Miêu thâm loaì cả tổ tông thằng khốn kiếp Hắc Nguyệt ra chửi. Sự khôn ngoan sau rốt đã theo kịp chủ nhân, khuyên nhủ hân lần tìm bờ suối, thoáng dăng dễ thở và dễ định hướng đi. Chúng dồn ngựa lại, nhặt củi đốt lửa. Hành quân đêm tối kỳ thấp sáng, nhưng lúc này kẻ thù nguy hiểm nhất không phải là con người. Tai chực nghe, mắt chực nhìn và kiểm chực rút, Cầm Miêu nói:

- Trước mắt hãy quên lũ sói và bất cứ kẻ nào rình rập đằng kia. Kiểu nào thì chúng ta vẫn mạnh nhất, nhì nơi chốn này. Cứ bồi bổ sức khoẻ rồi tính tiếp. Mục tiêu hàng đầu là Võ Thiên Nam và những kẻ cứu hân. Còn Hắc Nguyệt, có thì càng tốt, cắt ngọn luôn rồi về báo cáo là quân của Dương Đình Nghệ ra tay.

- Ngộ nhớ chúng là đồng bọn của hân. Du Nhựt thắc mắc.

- Giang Mạc. Chỉ cho hân.

Gã mắt lươn là đứa sáng ý nhất trong đội.

- Không thể vì hân không có cơ hội liên lạc. Hơn nữa hân chưa từng có đồng minh trừ đám đội viên bắt buộc phải tuân, mà mấy tên vừa rồi lại là người Việt.

- Ta chắc chúng bám theo ta từ Mãn Phong. Nhìn cách đặt bẫy đủ biết khó đối phó. Nhưng có lẽ chúng đang phân tán truy lùng Hắc Nguyệt hồng cứu con gái Võ Thiên Nam. Họ Võ được thả ra là mối đe dọa lớn nên ta cần tập trung sức lực, tiến dọc nguồn nước, gặp đâu giết đó. Trong tình thế này, kẻ độc ác nhất sẽ thắng. Rõ chưa?

- Xin tuân lệnh.

Ba mũi tên đều muốn nhằm vào lưng Cực Quang. Có điều hân đang ở đâu và đang làm gì thì không ai biết?

Bốn toán chạy vào rừng lạc ra ba hướng khác nhau. Chạy hơn dặm thì ngựa của Cực Quang bắt đầu đuổi nhíp do phải tải hai người. Trước nguy cơ bị bắt kịp, hân thả ngựa còn bản thân hân bế Minh Nguyệt nấp bên vệ đường. Đúng như dự tính, người duy nhất cùng hướng với hân là Dương Thạch mãi miết đuổi con ngựa không. Chắc chắn không còn ai theo, hân cởi bỏ áo choàng của Minh Nguyệt cho đỡ vướng rồi ung dung vác nàng trên vai, lượn lách giữa những thân cây tìm chỗ an toàn. Có nhiều nguyên nhân cho sự bột phát này. Phần vì hân muốn trả đũa Cầm Miêu, phần vì dục tính trong người hân bị kích thích bởi nhan sắc mặn mà của Minh Nguyệt. Hân hít hà mấy sợi tóc mai của cô vướng vào má, với mùi da thịt con gái chẳng cần mắt công tưởng tượng.. Có hay không sự đáng sợ của đêm trong rừng thẳm? Với ai chẳng biết nhưng với hân thì không. Lần này đã là lần thứ tư hân bắt phụ nữ vào rừng. Sự âm u chỉ làm tăng thêm khoái cảm, những mối nguy hiểm thông thường có bao giờ dọa nổi hân.

Bầu trời lắt lự, từ vết nứt của dãy núi xa tít chân trời, một trận cuồng phong ạt ào lướt đi, âm âm quét tới, phủ cái bóng tàn phá lên khu rừng. Mặt đất run rẩy, cây cối găm chặt rễ mẹ rễ con xuống đất, vươn mạnh cành lớn cành

nhỏ bám lấy bằng hữu xung quanh. Chim rũ cánh, thú cụp đuôi ẩn lùm ẩn bụi, chui hốc chui hang. Lá khô bóc từng cuộn, từng cuộn, uốn éo theo nhịp bước của gió rồi rớt rào rào như mưa tháng sáu khi hơi thở giận dữ của núi rừng tan đi. Liên sau đó là sự im lặng, tiếng sột soạt khe khẽ, vạch lên những đường chỉ mỏng manh, rồi.. lại im lặng.

Dương Thạch rời khỏi chỗ nấp, xoa xoa trán con ngựa, bảo nó đừng sợ vì tai nạn đã qua. Con ngựa gục gặc đồng ý. Chàng chưa muốn bắt nó chờ ngay bên đất bộ mấy bước. Trận gió tai hại đã lấp hết dấu vết bằng từng lớp lá vàng dày. Đáo qua đáo lại tuyến đường, ngắm xem vào vị trí kẻ bắt cóc, mình sẽ xuống ngựa từ điểm nào? ít nhất là từ chỗ tránh gió, chàng nghĩ, phải đủ thì giờ cho đàn sói làm thịt con mồi. Sự nóng vội khiến chàng mất khá nhiều thời gian. Trăng lên đến đỉnh và sương mù đã bị thổi bay. Dương Thạch tắt lửa, bước từng bước chắc chắn. Ngang bụi cây gai, con ngựa chẳng chịu đi nữa. Không có mùi thú dữ, Dương Thạch bắn khoăn. Con ngựa gai mồm lên vai chàng, lắc đầu sang trái như muốn nói. Dương Thạch quay phắt sang thì thấy 1 hình nhân đen lớn đang nhảy múa trên tán cây lục hương. Chàng chẳng hề sợ hãi, thậm chí còn nhìn chăm chăm. Gió ngừng thổi và hình nhân cũng ngừng nhảy múa. Dương Thạch cười xoa, nhặt cành cây khều nó xuống. Cánh áo choàng của cô gái, cánh gốc cây là bụi mật ma cao quá đầu người lưu vết tích còn mới. Hẳn kẻ đó đã nấp trong này trước khi bỏ đi. Phía sau bụi mật ma, cây mọc khá thưa cho thấy chàng đã tìm đúng đường. Con đường quá hẹp với con ngựa nên Dương Thạch đành buộc nó vào gốc cây cột rồi thoa chất đuổi sói cháy dờ lên bắp vế nó.

- Thế này bọn chúng sẽ không dám đến gần. Chàng thì thâm vào tai con ngựa. Nhưng nếu gặp mối đe dọa ghê gớm hơn, mày hãy giật tung cương mà chạy nhé.

Con ngựa chớp mắt chứng tỏ đã hiểu. Nó còn dụi mồm vào má chàng. Dương Thạch âu yếm xoa đầu ngựa rồi chặt lấy một cây gậy và rào bước.

.....
Nhóm Dương Vân rời khỏi chỗ nấp. Họ đã vất vả lắm mới giữ nổi đôi ngựa. Lúc trận gió đến, chúng hoảng hốt hí loạn, suýt hất tung mấy tay kỵ sĩ lão luyện. Giờ thì đã ổn, Tiểu Nhi hi hụi phủi đồng lá kim trên tóc, nghe ngóng rồi nói

- Sao có tiếng nước chảy nhỉ. Đáng lý đã ra đến bìa rừng rồi, thế nào lại vào sâu hơn. Thật quái quỷ. Nguyên cả mớ góc gác khó ưa.

Thiên Nam lặng thinh nghe Tiểu Nhi cầu nhàu. Cậu ta đang cố che dấu sự lo lắng trước mối nguy hiểm ghê gớm rình rập quanh đây. Minh Nguyệt ơi, con ở đâu. Ruột ta nóng như lửa đốt nhưng linh tính mách bảo con vẫn bình an. Ta ân hận xiết bao vì đã kéo con vào cuộc chơi chỉ dành cho những gã đàn ông sắt đá.

- Hay là mình tìm đến nguồn nước. Dương Vân đề nghị.

- Còn hơn lòng vòng mãi thế này. Tiểu Nhi tán đồng. Gặp suối thì tốt, ta sẽ dễ dàng định được hướng đi?

- Bạn của hai anh tên là Dương Thạch hả? Thiên Nam chợt hỏi.

- Phải. Thạch là đá. Không phải tôi nói để yên lòng đâu, chứ cậu ta là tảng đá rắn nhất. Hơn thế, cũng là chàng trai trẻ tinh tế nhất mà tôi từng biết. Định hướng, dò đường hay chiến đấu cậu ta đều rất giỏi, thậm chí là giỏi hơn tôi rất nhiều. Tiểu Nhi lớn tiếng ba hoa. Còn vô cùng thành thạo cách đi rừng nữa, phải không nhóc?

- Vâng, anh ba từng sống trên rừng với tộc người Chà.

- Tôi nghe nói người Chà là những thợ săn tài tình nhất Lục Châu. Họ luôn đi săn quá lắm là hai người, dễ dàng hạ thú dữ bằng những vũ khí kỳ lạ. Điều đặc biệt là họ có thể cảm nhận được ác thú trong khoảng cách trăm trượng. Trong lúc người bình thường như chúng ta phải nhìn rõ cặp mắt đỏ đằng kia mới biết là có chó sói.

.....
Ngân Vệ rời khỏi chỗ nấp. Cẩm Miêu nói với Hung Nhất :

- Người cùng Du Nhược lấy ngựa đi tìm lão Nhị. Cần thận, đi nhanh về chóng.

Hung Nhất và Du Nhược tuân lệnh ngay. Chờ thuộc hạ đi khuất, Cẩm Miêu nói tiếp:

- Việc Hung Nhị tới giờ vẫn chưa về khiến ta thực sự lo ngại. Đáng lý nên để lão Nhị đuổi theo từ ban nãy.

- Có thể do con ngựa chạy xa quá. Cái tính lão Nhị rất ương, việc gì cũng muốn làm tới cùng. Vả lại con Đại Hồng đã cứu hấn vài lần. Giang Mạc nói. Nhưng hấn không sao đâu. Chẳng phải đội trưởng vẫn thường lo lắng thay đổi thủ nào gặp phải thanh kiếm trong tay anh em nhà họ Hung đấy sao?

- Có thể thật. Nhưng linh vật rừng xanh không phải thứ dễ động vào. Người đã bao giờ nghe về Dị Phong Lang chưa? Loài sói xám lông dựng rất hiểm. Chúng thích làm đồng loại phải ghen tỵ với tốc độ và tính độc ác. Bao giờ cũng thế, cả đàn ủa tới cực nhanh, huỷ diệt con mồi và rút lui êm ả. Là bản năng chứ không chỉ phục vụ chuyện ăn uống, bắt kẻ lúc nào hay bao nhiêu lần. Một lũ khát máu có hạng.

- Đội trưởng đang nói về đám mắt đỏ thập thò lúc bọn ta ăn ư?

Cẩm Miêu gật đầu:

- Ta nghĩ ông trời sợ bản chất độc ác của Dị Phong Lang làm tổn thương nguyên khí muôn loại nên ban kèm cho chúng cặp mắt phát sáng trong bóng tối. Chẳng biết đến bây giờ chúng đã hiểu ra chính món quà đáng tự hào ấy là nguyên nhân cả bầy đàn chết dần chết mòn vì thiếu thức ăn. Có điều..., hấn ngưng một chút rồi tiếp, những con Dị Phong sống sót sau nhất là những con hung hiểm nhất..

.....
Hung Nhất và Du Nhược rong ngựa theo hướng đuổi của Hung Nhị. Đường rộng dễ đi, hai bên toàn suối, thiên hoa, chò mọc đan xen, thỉnh thoảng vươn lên thân lim chắc nịch. Cứ vài trăm trượng Hung Nhất lại gạt lá khô kiểm

tra dấu tích một lần. Những dấu vết vẫn cho thấy một ngựa một người lần lượt qua đây, hấn mạnh mẽ ra roi. Phải nói là Hung Nhị rất khoẻ, chạy bộ đuổi ngựa với quãng đường dài như thế mà tốc độ chẳng hề giảm sút. Hung Nhất tưởng tượng ra cảnh em trai vừa chạy vừa khoái trá huýt gió như thường lệ. Nói về phần Du Nhược thì hẳn không vui tẹo nào. Cái quang cảnh vắng vẻ giả tạo này làm hấn phát rùng mình. Đã mấy lần hấn định đề nghị Hung Nhất tìm cách báo hiệu cho mọi người đến cùng đi tìm, nhưng đành thôi bởi thấy Hung Nhất tiến phăm phăm và nghĩ đến việc Hung Nhị có thể đang đối diện với nguy hiểm. Đang miên man bỗng thấy Hung Nhất ra hiệu dừng bước, hấn vui mừng nhận ra tiếng vó ngựa. Nhưng Hung Nhất nhắm mắt, bảo với hấn tiếng vó ngựa nhẹ bằng rồi tề đi. Du Nhược vượt qua lùm cây thì đã thấy Hung Nhất nhảy xuống đất, tay nắm cương Đại Hồng. Con ngựa đang sợ hãi, chúi đầu về phía Hung Nhất. Đại Hồng là giống chiến mã trung thành, không bao giờ bỏ chủ nhân để chạy trốn. Chỉ điều này thôi cũng đủ làm Hung Nhất phát lo cho em. Hấn huýt gió khe khẽ vào tai con ngựa, ý bảo nó dẫn đường đi tìm chủ nhân. Đại Hồng hiểu, rũ cái bờm để dẹp nỗi sợ hãi. Hung Nhất nhảy lên lưng Đại Hồng rồi bảo Du Nhược cùng đi. Con Đại Hắc, ngựa của Hung Nhất le te chạy theo. Đại Hồng phi nước đại như muốn chuộc lỗi, đất đá lá khô rẽ rào rào dưới chân. Chưa hết đoạn đường đẹp nó đã rẽ vào đoạn gập ghềnh, rặt toàn cây lùm cây bụi, nhiều nhất là mộc thảo. Sau rốt đến một nơi quang hấn, một khoảnh đất trống bằng bạc. Đại Hồng không dám tiến tới nữa chỉ đứng gõ móng ra chiều hoảng sợ. Tim Hung Nhất lạnh ngắt, ánh mắt chạm phải ánh kim.

Thanh bằng kiếm của Hung Nhị. Trống ngực Du Nhược đập thành thịch, có vết gì đó loang dưới đất. Hung Nhất vội vàng nhảy xuống, nhặt thanh bằng kiếm lên, kiếm vẫn sạch. Du Nhược cũng xuống ngựa, lại gần cái vết loang to bằng vạt áo. M áu, mặt hấn nhợt nhạt chưa từng. Hung Nhất đờ đờ sát khí. Theo vết máu mỏng tanh kéo hơn trượng rồi thành giọt lắt rắt, dẫn đến bụi mộc thảo còn rõ vết xéo qua, Hung Nhất vung kiếm. Cành lá mộc thảo bay tung. Một tia nhìn đỏ ké phản chiếu trên lưỡi của thanh bằng kiếm đập vào mắt hấn. Tiếng động như xé lụa lẫn tiếng gầm “súc vật” của Hung Nhất vang lên cùng lúc.

.....
Võ Thiên Nam, Tiểu Nhi và Dương Vân đứng bên bờ suối. Trăng mỏng ba non tơ, ánh trăng yếu nhưng tươi mới, mong manh mà bền chắc vô cùng. Bám vào ngọn cây, vắt trên bờ đá, ngụp lặn trong làn nước lạnh buốt, trêu chọc những chị hoa. Bên bờ suối tím cánh tử y, yêu kiều và huyền bí. Trên bầu trời, cầu Ô Thước đã gãy từ lâu, dù vẫn vẫn vương ngàn tinh điểm, tuyệt vọng chơi vơi nổi trôi bờ sông Ngân. Nàng Chức bút ngôi sao xanh gắn lên chiếc khăn hồng, rồi buộc vào chân con quạ nhỏ. Nàng thì thầm: Quạ yêu hãy đến chỗ Ngưu Lang. Nhấn chàng đừng rầu rĩ nữa vì ta mãi mãi thương chàng. Quạ bay đi, ánh sao kéo vệt, bùng sáng bầu trời trong giây lát, vừa đủ để con người nói 1 điều ước nguyện. Nghe văng vẳng lời người con gái, nơi chốn xa xôi. Nàng ước nguyện cho chiến tranh vĩnh viễn biến mất cho con người sống hạnh phúc bên nhau, cho người nàng thương trở về.

- Nếu loài thú dữ nào cũng công khai lộ diện thế kia thì đường đi sẽ giảm ba phần trắc trở. Tiểu Nhi bình luận về lũ sói mất đồ vẫn kiên nhẫn bám theo ba người.

Võ Thiên Nam ngẩng đầu ngắm sao bay, giọng mơ hồ :

- Ngay cả khi lộ diện, cũng chẳng hứa hẹn điều gì tốt đẹp. Với cặp mắt đỏ, chúng vẫn sống được mới là điều đáng sợ. Là ở chỗ, từ lúc vào trăng lên đến giờ chưa nghe tiếng tru.

- Kín miệng là đức tính tốt. Ba con. Tiểu Nhi cố gắng đếm. Bọn còn lại chắc đi kiếm ăn cả rồi.

- Anh hai, ngựa của ta đang hoảng sợ. Dương Vân nói.

- Trần lực của bọn sói rất lớn, Tiểu Nhi nói, nhưng xem anh đuổi chúng đi đây này.

Dứt lời, chàng móc túi ra viên nổ màu đen nhỏ bằng ngón tay :

- Sản vật của người Hán đấy. Chàng kẹp nó giữa hai ngón tay, châm lửa vào ngòi và búng đến chỗ con sói gần nhất.

Sau tiếng nổ bụp là lửa nháng tứ tung, ba người nhìn rõ lũ sói lông xám dựng chạy vọt đi.

- Nhanh quá. Dương Vân thốt lên.

- Thật nguy hiểm, Thiên Nam nói, nếu chúng rút đủ khoảng cách.

- Nếu chỉ mỗi bọn sói, ta thừa sức đối phó. Tiểu Nhi nói.

.....
Con Dị Phong Lang vắng xa, chạm đất nảy lên rồi rơi xuống nằm im. Đầu nó nghẹo rũ, cổ còn dính tí da và lông gáy, máu chảy ông ộc. Khủng khiếp thay cho nhát kiếm cắm phần của Hung Nhất. Du Nhược rút kiếm cầm tay, khiếp nhược nhìn xung quanh. Nhiều bụi mộc thảo đã được thắp những ngọn đèn đỏ ké. Bọn sói như những bóng ma cam lập thành vòng vây lửa. Sự im lặng chết chóc. Hung Nhất nghiêng rãnh, nổi tức giận cháy lộng trong óc. Hấn lùi vài bước, thanh bằng kiếm không ngớt lay động. Con sói đi từ bụi mộc thảo tọt tả bước ra, lạnh lẽo nhìn hấn. Trước tốc độ kinh hồn con sói ban nãy, Hung Nhất hiểu phải ra tay nhanh hơn chúng mới mong sống sót.

Không có thứ từ ngữ nào diễn tả kịp màn tấn công đồng loạt của đàn sói. Một con sói tai cụt lao cắm mõm vào bắp vế của con Đại Hồng đang run rẩy. Con ngựa hí đau đớn bởi con sói vừa cắn đứt tảng thịt lớn của nó. Nó khụy xuống, ngay lập tức hoá thành miếng mồi ngon. Đại Hắc và ngựa của Du Nhược hoảng sợ nhảy chồm chồm, chân đá tứ tung không cho bọn sói xông tới. Cách đó, Du Nhược lạng tránh thế lao rồi vun kiếm chém toạc lưng một con. Con này kêu rít lên lại nhảy bổ tới, bắt chập vết thương xỏ máu bung bết.

Chậm một nhịp với con tai cụt, con đầu đàn như lao mũi tên bắn vào yết hầu Hung Nhất. Hung Nhất quát mạnh thanh bằng kiếm. Con sói ma quái bất ngờ hụp đầu xuống. Lưỡi kiếm hót bay chồm lông trên đầu cũng là lúc

mồm nó dũi tới ngực Hung Nhất, hàm răng nhọn hoắt vươn ra. Cạch, tiếng răng con sói đớp hụt nghe lạnh người. Hung Nhất ứng biến rất nhanh, kiếm chém dọc chân đẩy ngang, thoát nạn trong khoảnh khắc. Khi chân con đầu đàn chưa chạm đất thì hai con khác đã đồng loạt ra đòn. Cùng một lối tấn công sở trường, hai chân sau bật mạnh, thân thẳng đơ, Dị Phong Lang bay theo hướng xiên góc đẩy hàm răng sắt lèm vào đối thủ. Lúc ngậm ngập răng trong thịt con mồi, nó dùng đó làm trục, quay vòng cung. Lập tức miếng thịt bị xé đứt, Dị Phong Lang rơi xuống vẫn trong tư thế đối diện con mồi, sẵn sàng cho cú phóng tiếp theo.

Hung Nhất uốn người ra sau, kịp đâm luôn một nhát. Con sói chết không kịp ngáp.

Tai cụt phần Đại Hồng đang giãy giụa cho hai con cái. Bản thân nó khom người rón rén gia nhập trận địa bên kia.

Nếu bỏ qua tính nhát chết thì Du Nhược cũng là một tay kiếm cừ khôi. Con sói bị thương lập tức được hấn tiễn sang Tây Phương. Một con khác, có lẽ là anh em của nó, bị chém đứt tiện tận cuống đuôi, quá đau đớn phải gào lên. Du Nhược tung liền ba thức trong chiêu Âm Sơn Đoạt Mệnh đánh vắng cặp vợ chồng sói trẻ. Nhưng con tai cụt đã vào vị trí.

Sói đầu đàn can đảm lại tinh ranh. Thanh bằng kiếm không làm nó sợ hãi dù biết chưa thể hạ gục ngay gã hùng hổ này. Nó xua đàn em cận chiến còn bản thân chỉ thêm mắm dặm muối, áp ú đòn kết liễu. Hung Nhất lui về thế thủ, từ này tới giờ hấn biến chiêu năm ba lần mà không đạt kết quả như ý. Lũ ma quái, Hung Nhất rửa thềm, mấy con sói trông sùi bọt mép tưởng hung lắm. Ai dè mới đây đã chuyển vội sang rình rập, đợi lúc ta kiệt sức. Nhất là con đầu đàn. Hấn đưa con mắt từng trải theo dõi tình hình, Du Nhược vẫn chiến đấu tốt, nhưng ngựa của hấn sắp rơi vào bụng lũ háu ăn. Đại Hồng chết rồi. Đại Hắc đang chống trả ra trò, nó đang tìm đường xông đến chỗ mình. An tâm đi ngựa yêu, tao sẽ giết sạch bọn chúng rồi cùng mày đi kiếm lão Nhị. Nghĩ đến Hung Nhị, mắt hấn long sòng sọc, đường kiếm trở nên đặc biệt hung hiểm, chém trúng chân sau con sói bên trái. Con vật ngã xoài xuống, sói đầu đàn ré lên. Hai con sói vội vã lao từ hai phía nhằm giải nguy trong khi đó sói đầu đàn tấn công đằng sau lưng. Hung Nhất tránh rất nhanh cú đôi công rồi hoành kiếm chém sói đầu đàn. Sói đầu đàn chủ động thả rơi thân hình, mục đích của nó rõ ràng chỉ là cản không cho Hung Nhất giết đồng bọn. Hung Nhất chém hụt nhát đầu bên thì triển luôn mấy chiêu, sói đầu đàn cảm thấy hơi kiếm buốt lưng. Nếu mấy con sói còn lại không nhảy bổ vào thì hấn nó không còn được ngắm trăng nữa.

Sói cụt tai không hề quan tâm đến sói đầu đàn. Mắt nó mở to nhìn gã người múa may quay cuồng. Du Nhược chém trượt con lông ghê vô tình quay về phía con tai cụt. Vừa vặn biết bao nhiêu. Nó nhắm kỹ mục tiêu rồi đập vọt, hàm răng xé gió, trong đầu hiện lên món yết hầu sẵn sật chan máu nóng hôi.

Chợt. Họng tai cụt đau thốn. Nó hít không vào hơi, mắt tối sầm rơi bịch xuống.

Du Nhược há hốc mồm. Trong giây lát hấn đã nghĩ tới cái chết thì con sói đang đà lao bỗng gục ngã, chết thẳng cẳng với thanh bằng kiếm xuyên qua yết hầu. Ngay lúc đó, tiếng hét đau đớn của Hung Nhất vang lên. Du Nhược thấy một con sói đeo dính nơi bắp đùi Hung Nhất, máu chảy đầm đìa. Hung Nhất nén đau rút thanh ung kiếm đeo cạnh sườn chặt đánh chất cụt đầu con sói, máu đỏ ồ ộc. Song đã muộn. Sói đầu đàn lặng lẽ phi thân...

Đại Hắc hí vang, tung vó đập trúng mồm một con sói. Nhưng hai con khác gằm ghè chắn giữa nó và chủ nhân. Du Nhược cũng trong tình cảnh tương tự, vãi con sói đã vây lấy hấn. §Máu tứa trên toàn thân Hung Nhất, hấn lấy hết sức gạt văng mấy con sói bám dai như đĩa. Những vết thương quắt sạm người, hấn gào lên:

- Du Nhược, dùng con Đại Hắc chạy đi.

Du Nhược điên cuồng múa kiếm, cố vượt hàng rào Dị Phong Lang, hấn cũng gào lên:

- Thoát thì cả hai cùng thoát. Anh cố giữ vững, tôi đến ngay.

- Đứng có lại, thích chết cả đôi hả!. Hung Nhất gào. Hấn cố mấy cũng không thể nhấc chân trong khi Du Nhược vừa lĩnh thêm mấy vết cắn. Phải về báo cho đội trưởng và anh em đề phòng. Nhờ mọi người tìm lão Nhị hộ tôi. Nhanh lên kẻo không kịp..

Thấy Du Nhược vẫn xông bừa vào, hấn gằm lên:

- Bảo phải nghe. Anh nợ tôi một mạng, phải sống để tìm lão Nhị.

- Nhất huynh. Du Nhược thốt lên.

Đại Hắc nhảy chồm chồm, bọn sói đã tấp trúng phần thịt mềm nơi mông nó.

- Chạy nhanh lên. Hung Nhất quát.

Du Nhược đành đánh dứ một chiêu rồi quay đầu, trước mắt cần cứu Đại Hắc. Hấn lắc cổ tay, thanh kiếm vẽ nên những vòng tròn hộ thân. Hấn đến bên Đại Hắc, chém bặt 1 con sói toan tính triệt hạ khả năng chạy trốn của con ngựa. Hấn sờ vào yên cương, con ngựa vùng vẫy. Hung Nhất huýt gió, con ngựa không chịu. Hung Nhất lại huýt, cao hơn và cương quyết hơn, con ngựa mới yên. Du Nhược vừa định nhảy lên mình ngựa thì con lông ghê cực nhanh chồm tấp sọt qua tay, thanh kiếm bắn xa hơn trượng. Một con vạm vỡ chồm lên.

Hung Nhất phi vào thanh ung kiếm, đâm đánh phập vào lưng con sói. Du Nhược giật cương, Đại Hắc lướt vó trên mặt đất, tách khỏi đám đông. Hung Nhất gằm lên:

- Chạy đi, tìm... á...a...

Con sói cái giăng một miếng thịt từ đùi hấn. Hấn khuyu hấn, mắt vẫn nhận ra hàm răng trắng man dại của sói đầu đàn đang bay đến. Một ý nghĩ đập mạnh vào óc, hấn dứt luôn cánh tay không vào cái miệng đỏ lòm mầu của con ác thú. Hàm răng cạp vào cái vòng kim loại mà Hung Nhất đeo ở cổ tay, năm ngón tay hấn túm chặt cái lưỡi

nhót và ráp. Con ác thú ú ớ, bàn tay thu hết sức tàn của Hung Nhất nào vắn, nào soắn, nào lồi. Bọn sói thấy thủ lĩnh giãy giụa, sôi máu xông đến cắn Hung Nhất. Hấn kiệt lực ngã vật ra, thân thể cực kỳ thô thảm nhưng tay vẫn giật mạnh.

Đồng quy ư tận. Sói đầu đàn chết trước. Khi sói cái cắn toang cổ họng Hung Nhất, bàn tay hấn mới buông ra, thều thào gọi:

- Lão.. Nhị... l...ão nh...i

Đại Hắc bị thêm vết cắn vào đùi mà vẫn lao vun vút, chẳng cần biết đến đâu, chỉ rõ không còn con sói nào theo kịp. Máu chảy theo nhịp vó, mắt Đại Hắc hoa bay, nó húc vào thân cây lim, hất Du Nhược lẫn lông lóc. Sau đó gục ngã. Xung quanh toàn dây leo, có cả mọc thảo. Rậm rạp, tối tăm, lạnh lẽo. Du Nhược lần tay vào bọc. Chẳng còn gì sau trận chiến. Đột nhiên hấn sồn gai ốc. Hấn bước đến chỗ Đại Hắc để lấy sự trấn tĩnh nhưng con ngựa đã chết. Hấn hoảng sợ vì nghe tiếng sột soạt. Rõ dần. Hấn thấy trước mặt toàn màu đỏ. Bọn sói đã theo đến nơi. M ình chết mất, hấn nghĩ thầm khi sắc đỏ xích lại gần hơn.

.....

- Ta có nên tìm không đây? Tiếng Tiểu Nhi vang lên.

- Em nghĩ nên. Dẫu sao cũng là manh mối duy nhất.

- Chúng vừa mới rời khỏi, nhưng lạ. Thiên Nam đang xem xét dấu chân ngựa, dấu vết ở đây cho thấy chúng tách ra hai hoặc ba nhóm, trong đó có một tên chạy bộ.

Tiểu Nhi vuốt cây gậy trong tay, hát giọng hề :

- Bớ gậy thần nghe cho rõ, bởi người sùi sụt xỏ xin nên ta đành tạo ra công việc hề. Lạ lùng hay kỳ dị, món hời ngay trước mắt. Vung tay đập bỏ, thân người sung sướng mà thân ta cũng sướng sung.. ung ung... E hèm, tôi định nói là ta hãy chuẩn bị binh khí.

Thiên Nam hoá ra cũng ngỡ ngàng trước cái chong chóng mang tên Nguyễn Tiểu Nhi và giọng ca nặng tính đàn áp của chàng. Sự nhạy cảm ấy lập tức làm Tiểu Nhi phật ý. Chàng hỏi với giọng vương vương :

- Đường như ông ít có dịp thưởng thức nghệ thuật nhỉ?

Dương Vân cắn môi mà vẫn phì cười.

- Trong đời tôi hiếm khi có được giây lát thư giãn. Thiên Nam gật gù đáp.

- Ông đã phí hoài nửa cuộc đời. Tiểu Nhi hứa chắc nịch. Tôi luôn biết mang đến sự thay đổi. Khi hoà bình trở lại, tôi sẽ tái lập đoàn Đất Rừng. Yên tâm, lúc đó ông sẽ là khách mời danh dự. Cả cậu nữa, cậu Vân. Chàng nói thêm vì sợ Dương Vân tị hiềm.

- Tôi rất trông chờ, Thiên Nam nói, còn giờ chúng ta đi thôi.

Thiên Nam cầm ngang thanh đoản côn mới chuốt từ gỗ trà, Dương Vân cảm nhận con dao trong bọc cứ nóng ran.

.....

Dương Thạch dùng dao đỡ màn dây leo, trước mặt chàng bây giờ là khoảnh đất trống bằng bạc. Chàng cất dao, tay nắm chắc cây gậy.

“Điểm chết. Cụ Cà Pìn nói sau khi bươn bả hết quãng đường gai góc. Những người thợ săn kỳ cựu đã đặt cho loại địa điểm này cái tên như thế. Chúng như vết nám trên khuôn mặt thiên thần của rừng. Con nhìn xem, đầy đủ từng, sách, bạch, lim. Cả hoàng thổ, thanh thảo, dị mộc. Ấy vậy mà có loài nào bén mảng đến khoảnh này đâu. Mạnh như lim hoặc hung hăng như leo vằn cũng chỉ loanh quanh rìa ngoài. Con nên biết rằng cây cối khôn ngoan chẳng kém con người khi tìm đất sống, còn về cách sống, theo thầy, chúng hơn chúng ta một bậc. Con xem, bên cạnh giống cổ thụ vĩ đại vẫn tồn tại mặc nhiên cơ man nào chủng cây khác. Cổ thụ sinh sôi và phát triển vượt bậc, đồng nghĩa cần thức ăn và diện tích vượt bậc nhưng những loài khác, trời chỉ ban cho hình dạng khiêm tốn hơn rất nhiều, không vì thế mà bị chèn ép, thui chột. Cả đời thầy gắn bó với khu rừng, ngần ấy thời gian quan sát, nhận ra một điều là các giống lau nhau ấy có xu hướng gắn bó với những anh bạn khổng lồ, để có được một cuộc sống thật thoải mái. Chẳng có gì là khó hiểu, nguyên nhân khiến giống cổ thụ tồn tại hàng trăm, hàng nghìn năm do chúng luôn xuống thật sâu, tìm nguồn sinh lực vô tận của đất mẹ và tạo ra phẩm vật hữu ích cho cộng đồng. Hay đơn giản hơn, là do chúng biết dành đất sống cho kẻ khác. Còn con người chúng ta lại hay ý vào trí óc của mình, thích làm ngược lại với tự nhiên. Mà thôi Con có biết tại sao cánh thợ săn chúng ta phải học cách tìm ra điểm chết? Vì những con thú độc ác nhất trong rừng thường biến những mảnh đất trơ trụi như thế này thành những tử điểm thực sự. Chúng biết cách dụ con mồi, tiêu diệt rồi thủ tiêu thân xác. Không tồn tại sự sống nếu ta không chiến đấu để giành lấy..”

Lần đầu tiên Dương Thạch đơn thân đến điểm chết. Đứng trong vòng tròn, chàng không cảm được chút tín hiệu nào của sự sống dù xung quanh khuất nẻo rừng xanh mơn mơn. Có chăng chỉ là vết chân đã dẫn chàng tới đây, to quá khổ và sâu hơn lệ thường. Kẻ đó đã vác cô gái trên vai, đi về hướng tử thần. Và dấu chân biến mất. Có dấu vết của sự giằng co. Cảnh vũng máu, chưa đông hẳn, kéo thành đường chạy đến bụi mọc thảo còn rõ vết xéo qua. Dương Thạch nhặt được dải lụa xanh, vương đôi sợi tóc. Chẳng nhẽ hai người mọc cánh bay lên trời? Ở Không, mặt đất có lưu rất nhiều vết sước mờ. Như có những thứ gì đó lướt trên, từ bụi mọc thảo và từ gốc thiên du. Sự tấn công đến từ hai phía của hai loài khác nhau. Gốc thiên du bóng loáng, tán cao tít phía trên. Nhưng rõ ràng có kẻ

xuống rồi lên theo đường này. Kẻ đến từ bụi mộc thảo cố đuổi theo, kịp giật được một mảnh vải. Mảnh vải đấy, hắt nhả lại dưới gốc cây, vãi áo của thiếu nữ. Rồi hắt mang phần chiến lợi phẩm còn lại, bỏ đi.

Dương Thạch thử trèo lên cây thiên du nhưng thất bại. Vậy mà theo ước đoán, kẻ kia còn mang theo cô gái. Rất khó tin. Chàng quay sang phía bụi mộc thảo chứa đầy sự chết chóc rồi chột rùng mình nhận ra những cặp mắt đỏ kè. Chàng lùi lại. Cành lá mộc thảo rẽ làm đôi, con sói đầu đàn xuất hiện. Không cần nhìn, Dương Thạch cũng biết những con sói khác đang vẽ vòng vây. Nhưng chàng biết bên phải có cành cổ thụ xoè ra vừa tầm với.

Dương Thạch nhắc chân, con đầu đàn cũng nhắc chân. Tiếng răng xé gió của con đầu đàn rít sượt mang tai. Chàng khua gậy, hét vang:

- Sói điên cút ngay, tao không tìm bọn mày.

Cây gậy đập bộp mạng sườn một con, Dương Thạch cầm đầu chạy. Nghiêng trái, ngã phải, bản năng của sói đàn không thể nhanh nhạy bằng cảm giác của người thợ săn nhanh nhẹn. Địch đã ở trước mắt, chàng buông cây gậy, bật thẳng người lên. Một xúc cảm toát ra mạnh mẽ khi hai tay chàng nắm lấy cành cổ thụ. Nhanh như sóc, chàng thoát khỏi hàm răng của sói đầu đàn. Chàng leo cao hơn để nhìn thấy vết đập nát từ bụi mộc thảo kéo đi xa.

.....

- Sao vậy Du Nhựt?

Giang Mạc ngạc nhiên hỏi, vừa xốc nách đồng bọn dậy. Du Nhựt mặt tái xanh, thở không ra hơi. Cẩm Miêu nhắc chân trước của Đại Hắc thấy thân con ngựa lạnh ngắt. Hắt hỏi, dù đoán được câu trả lời:

- Hung Nhất đâu?

Du Nhựt nghe đội trưởng hỏi, giật mình buông thông một câu:

- Chết rồi!!

Hơi lạnh đột nhiên men đến bên Giang Mạc và Hà Tháo.

- Người nói rõ xem? Cẩm Miêu hỏi tiếp, dù lần thứ hai hắt biết trước câu trả lời.

- Thưa. Du Nhựt đã tỉnh táo hơn. Chúng tôi bị chó sói mất đồ tấn công.

- Còn lão Nhị, Cẩm Miêu thở nặng, cũng chết rồi ư?

- Thưa, chưa biết. Du Nhựt nhớ lại. Chúng thuộc hạ mới tìm thấy Đại Hồng và thanh kiếm của Hung Nhị, và cả máu của hắt nữa thì bọn sói mất đồ xông ra tấn công.

Dị Phong Lang, Cẩm Miêu nghĩ.

- Chúng tôi chống trả dữ dội, nhưng.. Du Nhựt ngùi ngùi. Tại chúng quá đông, chia cắt tôi và Hung Nhất. Chúng giết Đại Hồng và ngựa của tôi. Bản thân tôi, nếu không có lão Nhị. Chỉ vì cứu tôi, một thằng hèn nhất... Du Nhựt thống thiết. Hung Nhất đã bỏ mạng. Chủ tướng, hắt tin lão Nhị còn sống. Xin chủ tướng cho đi tìm.

Cẩm Miêu im lặng, quả thực hắt đang tiếc thương cái chết của Hung Nhất. Từ trước đến giờ, hắt vẫn coi anh em Hung Nhất, Hung Nhị là chân tay thân tín nhất. Chúng dũng cảm và trung thành, lỗ mãng nhưng giàu tình cảm. Cẩm Miêu thở dài, hỏi Du Nhựt:

- Các người mới chỉ thấy máu chứ không thấy xác của Hung Nhị phải không?

- Vâng, chỉ có đám máu bằng vạt áo, rồi lác rắc tới trước bụi mộc thảo. Còn phía sau, chúng tôi không biết. Hay chủ tướng nghĩ là ..

- Ta nghĩ thế nào? Cẩm Miêu hỏi lại.

Du Nhựt đang nhanh nhẩu nói đột ngột xui xuống:

- Tôi tưởng chủ tướng đã đoán ra uẩn khúc trong chuyện này.

- Không. Cẩm Miêu lắc đầu. Nhưng ta đồ rằng Hung Nhất cũng nghĩ kẻ tấn công lão Nhị không phải là lũ Dị Phong Lang.

- Chủ tướng biết tên giống "súc vật" đấy ư? Tình cờ dùng đúng từ Hung Nhất đã gọi lũ sói, Du Nhựt rùng cả mình.

- Phải, bọn này đã tấn công là xé xác con mồi tại trận, chưa bao giờ biết thu dọn chiến trường. Ta nghĩ lão Nhị gặp phải bị giống khác tinh khôn hơn. Nên có thể hắt vẫn còn sống. Ta phải tìm ngay.

- Vâng, không thể để lão Nhị chết oan uổng như vậy.

Thế là chủ tướng đội 14 cùng ba thủ hạ cưỡi lên mình hai con ngựa còn lại, lòng nặng nỗi buồn và ý chí trả thù...

BÓNG VƯỜN VÔ HÌNH

Đêm trong rừng phẳng lặng, cô tịch và miên man.

Minh Nguyệt từ từ mở mắt. Nàng khẽ cựa mình để nhớ xem chuyện gì mới xảy ra. Ký ức gần loé sáng. Nàng ôm đầu, cố sức nhìn xuống y phục.

Trận cuồng phong qua đi, tên bán khổng lồ lại đẹp đường huỳnh huyếch. Mắt hắn sáng lên khi nhìn thấy khoảnh đất trống, nắp kín sau rào cây dày đặc. Địa thế trời ban, hắn đặt Minh Nguyệt xuống. Miệng nàng bị bịt kín, đôi mắt đẹp uất hận và kinh sợ căng làm hắn đắm đuối. Thật bổ công, hắn thò bàn tay chồi sừng vuốt má nàng. Giọt châu lăn rơi, tỏa ra điệu mê hồn, hắn tháo giải lụa xanh buộc trên tóc nàng khiến xo tung mái tóc thề. Hắn tham nắm từng mớ trong tay, hít hà mùi hương trinh nữ. Hắn hôn vôi hôn vàng lên trán, lên miệng, lên cổ nàng. Nàng giãy giụa cuống cuống. Tên bán khổng lồ ôm bầu lấy nàng, lúc đầu khoái trá với sự chống cự ấy, nhưng khi cời mãi không được giải áo, đâm cáu tiết. Hắn bóp thật lực vào gáy của nàng. Minh Nguyệt thấy đất trời chao đảo và mê đi..

Minh Nguyệt chống tay gượng dậy. Nàng mím môi bởi hai cánh tay dường như đã mất hết sức lực. Chỉ thấy: Gió đông thổi lạnh nhẹ nhàng. Nét hoa tươi tắn, lỗ làng đầy xa.

Chuyện gì đã xảy ra trong lúc nàng ngất đi. Không ai nói cho nàng hay. Phải chăng có người nào đó ngăn cản hắn làm hại nàng? Tay nàng bỗng thụt xuống tận khuỷu, rồi chạm phải cành cây, tròn và rất lớn. Minh Nguyệt đang ngồi trên cây, đúng hơn là trên tán cây cô thụ khổng lồ. Những cành cây to bằng thân người đan vào nhau, lá cây xếp dày như tấm nệm êm lạnh. Trước mắt nàng là hai tổ chim sâu khuyên, mấy chú chim đã thôi màn rứt rứt với khách lạ, nháy lịch chích, hát bài kết bạn với ánh trăng. Bóng trăng hiện ra trong muôn ngàn cành lá, soi ánh sáng ưu ái lên chỗ nàng ngồi. Nàng thức giấc giữa đêm trăng đẹp và tại tầm cao cách mặt đất 7, 8 trượng. Thân cây to hơn chục người ôm, đâm cành nhiều vô kể, kết vòng thành tán, chắc chắn, rộng rãi như cả gian nhà. Người nào đó có nhả hứng đưa nàng lên cao thế này, để tránh mối đe dọa nào chăng? Nhưng tại sao cứu rồi bỏ nàng lại một mình? Những câu hỏi hiện ra trong đầu nàng. Nàng thấy đóa hoa lên, bèn lần cái túi ở thắt lưng. Đồ đạc của nàng đã bị Cẩm Miêu sai tịch thu nhưng Hà Tháo bỏ qua cái bọc nhỏ nàng đeo bên người. Chẳng những thế, hắn còn bỏ thêm thịt nai khô của bữa trưa vào trong bọc cho nàng. Nàng cảm ghét giấc Hán song cảm kích nghĩa cử đó vì trong suốt cuộc hành trình hắn vẫn ý tứ tránh xúc phạm đến nàng. Kẻ xấu đến đâu vẫn mang những ả cần tốt không thể rũ bỏ. Nàng ăn hết miếng thịt, cảm thấy tỉnh táo và khát nước bèn quyết định trèo xuống. Nàng đứng lên, tìm chỗ tán mỏng có thể chui qua. Đây có sợi dây, đúng sợi dây thừng trói tay nàng hồi tối, bị cắt nham nhở như răng cưa. Minh Nguyệt cuộn sợi dây bỏ trong bọc rồi tay nắm nhánh cây, thả người dần xuống.

Bầu không khí thê lương âm ỉ với mùi mộc thảo, mùi lá khô lẫn mùi tanh của máu. Trên khoảnh đất tro trụi, đội trưởng Cẩm Miêu cùng Giang Mạc, Hà Tháo và Du Nhược lặng lẽ đứng trước xác Hung Nhất. Đám Dị Phong Lang đã bỏ đi sau khi rĩa thân thể Hung Nhất như quạ rĩa xác chết. Đôi mắt thô lỗ là bộ phận duy nhất chúng không động đến. Bàn tay phải của anh cả nhà họ Hung bị con sói cái mang lẫn xác sói đầu đàn đến lang huyết. Con người gan lý cơ bắp vậy mà thoáng đã về với cát bụi, để lại thân xác thể thắm đường này, quả thực làm cho bất cứ ai cũng phải mùi lòng. Cẩm Miêu rên rã, quát Du Nhược không được khóc. Giang Mạc nhăn tít trán và Hà Tháo im tiếng. Chẳng ai bảo ai, chúng cùng hướng đến bụi mộc thảo với lời trăng trối của Hung Nhất. Cẩm Miêu giục Du Nhược và Hà Tháo chuyển tạm xác Hung Nhất vào hốc cây lớn. Cẩm Miêu, Giang Mạc đi trước, Du Nhược, Hà Tháo dắt ngựa theo sau. Bước qua bụi mộc thảo gặp con đường nhỏ, ngập lá và ngổn nghèo. Cẩm Miêu quả quyết tiến bước trong làn khói mỏng mang vị ngai ngái. Tiếng chân người, ngựa vô tình khuấy động cái tĩnh mịch huyền hoặc của con đường.

Mắt mèo sáng trong đêm, những vết dịch chuyển mập mờ đưa đoàn người đi trong mai miết. Một trăm trượng, ba trăm trượng, năm trăm trượng và rồi ngọt đậm, Cẩm Miêu chắc chắn mình sắp chạm đích. Hắn nhay qua thân cây lớn mới đổ. Cánh thuộc hạ dắt ngựa qua, nhận thấy chủ tướng đứng lại, mắt nhìn xé hướng gốc cây bách tuế khổng lồ. Du Nhược căng mắt với khoảng cách hai chục trượng, hắn thấy một người đang ngồi, áo chên viền xanh lục, quần màu chuối chín. Du Nhược định thần nhìn cho kỹ. Mặt hắn hoá vàng ệch, miệng nôn thốc tháo.

Chân vừa chạm đất, Minh Nguyệt lập tức ra khỏi vòng tay bảo vệ của nguyệt vương và lọt thỏm trong con đường hẹp và quanh co dưới những tán lá khổng lồ. Nàng phải tìm cách ra khỏi khu rừng, để cứu cha bởi theo hình dung của mình, nàng tưởng như nhìn thấy cha nằm co quắp trong hầm giam lạnh lẽo của cái nơi, theo như mấy gã trong đội Ngân Vệ gọi là Hỏa Ngục. Vì nên, Minh Nguyệt bước thấp bước cao trên lớp đệm lá dày, vội vã mong tìm thấy 1 ngã rẽ hay khoảng trống cho nàng suy xét. Khi chân chưa mỗi thì cổ họng đã khát, tai nàng mông lung nghe thấy tiếng suối róc rách. Minh Nguyệt đi nhanh lên, đôi lần định rẽ sang đường khác rồi thôi. Hy vọng sẽ gặp được thứ gì khác những thân cây xù xì. Minh Nguyệt dừng bước tại nơi quang đãng hơn, hút mắt về gốc cây bách tuế. Một người như đang chờ nàng với đôi giày da thú bánh chèo, cái quần đen dưới bó trên thụng, cái áo màu mỡ gà. Tiếp đó, nàng dựng xây xẩm, liêu xiêu lùi giật rồi vấp, ngã xuống đất.

Con ngựa quay đầu chạy, Giang Mạc rất nhanh chộp lấy sợi dây cương.

- Ngoan nào, chạy lung tung là chết đấy.

Cầm Miêu vênh tai nghe ngóng rồi ra dấu im lặng. Du Nhược mặt vẫn còn tái mét, lừ đừ đi đến gốc cây bách tuế như người mộng du. Cầm Miêu ốp sát phía sau. Đôi ngựa trong tay Giang Mạc và Hà Tháo dùng dằng không dám tiến. Chúng sợ tai hoạ ập đến. Càng gần gốc bách tuế, vị ngai ngái càng nồng và mắt đội trường đội 14 mở càng to. Có cảm tưởng khoé mắt hần rách toác ra. Bỗng Du Nhược vồ vùng chạy, nôn xối xả cạnh cây du. Hà Tháo quay mặt không muốn nhìn. Cầm Miêu bỗng gừ lên dữ tợn, vung kiếm chém xả vào lưng Du Nhược làm hai gã đội viên còn lại há hốc mồm kinh khiếp.

Du Nhược tai ù, mắt hoa, ngã dúi về trước. Lưỡi kiếm của Cầm Miêu chạm phải ngọn cuồng phong thổi thốc từ cây du đối diện. Tay hần tê điếng phải dồn hết thần lực giữ cho thanh kiếm khỏi văng đi và như có cái túi đựng khí tanh vỡ tung toé. Ngọn cuồng phong lần ra sau gốc cổ thụ. Đôi ngựa phải gió hí sợ hãi. Hà Tháo, Giang Mạc hí hục lòi, mắc cương chùng vào gốc cây trong lúc Cầm Miêu tát mạnh vào mặt Du Nhược.

- Hần bị choáng nặng, Giang Mạc đến bên hai người, chửi trách được. Vừa nãy nếu chủ tướng không xuất chúng ra tay chắc Du huynh đệ đã theo anh em họ Hung rồi.

Cầm Miêu vẫn cảm thấy dư chấn của cú va chạm chạy suốt từ cánh tay xuống mũi kiếm.

- Thực sự, bọn tôi chỉ kịp thấy một cái bóng vượt qua quá nhanh. Hình thù ra sao không thể tưởng tượng nổi.

- Ta cũng thế, Cầm Miêu nói, ta cảm thấy áp lực tăng đột ngột liền lập tức ra tay. Chẳng biết nó là giống gì. Người trần tĩnh hần chưa?

- Đa tạ chủ tướng đã cứu mạng. Du Nhược nặng nề đáp.

- Được rồi, anh em nghe đây. Cầm Miêu nói. Kể từ lúc này, tất cả không được rời nhau nửa bước. Đối thủ để lại dấu vết để dụ chúng ta đến tiêu diệt. Nó rất mạnh và nhanh, biết giấu mình trong bóng tối, có thể là một giống linh thú khát máu. Ta phải dụ nó ra bằng được, bằm nhỏ để trả thù cho lão Nhị.

Những mũi kiếm lập tức chĩa ra tua tủa, những cánh tay sắt bóp chặt, trái tim lạnh đập nhanh hơn. Hung Nhị lưng tựa gốc bách tuế, chân duỗi thẳng đơ. Hai bàn tay đặt úp, ngón tay xoè ra, trắng nhợt. Cái áo chên viền xanh ngang dọc toàn những vết máu. Nhìn lên trên nữa, hần đang cười ư? Không ai biết. Hần đang khóc ư? Không ai biết. Vậy hần đang ngủ ư? Cũng không ai biết... Bởi vì.. hần...

Cầm Miêu lo lắng nghe ngóng. Trong cuộc đời chinh chiến đây là lần đầu tiên hần cảm thấy sợ. Không phải vì cái tình trạng khủng khiếp của Hung Nhị, không phải vì nhất kiếm hần tung ra bị hất trả phủ phàng. Hần sợ chỉ vì hần sợ. Hần chột run khi cảm nhận bước chân của con thú chồm nhẹ, cảm nhận mắt con thú nhìn đau đáu.

- Nó đang di chuyển, nhanh quá. Tiếng Giang Mạc thì thầm. Đến chỗ buộc ngựa.

Hần tiến lên, Hà Tháo, Du Nhược bước sang hai bên tả hữu, Cầm Miêu đứng yên theo tứ trụ của Thanh Pháp trận. Họ đứng cách đôi ngựa một tầm xéo hướng bắc, con thú thoát cũng đã cách đôi ngựa một tầm lệch hướng nam. Tựa như nó ngần ngại chưa muốn tấn công, mà con nâu đã rùn vĩa đứng chằng vững còn con đen thoái bộ, mồm giật hất. Giang Mạc mới giải hồ đầu cương lên cành cây, thấy con đen sắp tháo ràng hần bèn nảy ra một ý. Đưa hai ngón tay vào miệng, hần dùng mắt ra dấu với chủ tướng. Cầm Miêu tỏ vẻ hiểu, gật đầu. Giang Mạc huýt hai tiếng ngắn, ra lệnh cho con đen chạy. Con đen giật thật lực, kéo bật sợi dây cương.

Nhưng khi nó vui mừng tưởng chừng chạy được thì con quái vật trong bụi cây bắn mình ra nhanh hơn mũi tên rời nỏ, bốn lưỡi kiếm cấp kỳ phóng tới vẫn bị chậm nhịp. Sức mạnh của con quái vật thật ghê gớm, ngựa đen vừa tung chân nó đã quét đòn trảo thủ tin ngay giữa ức. Bộ vuốt sắc cắm ngọt vào thịt, kéo toác xuống. Trong chớp mắt, con đen ngã huych, nguyên phần ức đến bụng bị khoét sâu, lộ xương trắng hếu, máu chảy toả. Miệng con ngựa ục ục, dải sùi đầy mép, toát mồ hôi toàn thân. Cầm Miêu thở mạnh, hần gom toàn bộ sức mạnh trong từng thớ thịt xuất những đường kiếm ác hiểm nhất mà hần từng học trong đời. Ba tên thuộc hạ di chuyển theo phương vị Thanh Pháp tạo thành màn mưa kiếm phủ xuống con quái vật. Con thú to cỡ con trâu mộng, toàn thân đen kịt, toàn thân toả vị ngai ngái, hơi thở tanh tưởi. Nó bỏ mặc con ngựa sắp chết, lao bỏ đến chỗ đối thủ hung hãn hơn. Vừa đúng ý Cầm Miêu. Hần hét lên trợ oai. Con thú dùng chân trước gạt kiếm của Du Nhược thì Hà Tháo và Giang Mạc từ hai bên đâm thọc vào sườn. Nó đập đuôi nhảy lên trước nhưng kiếm phong của Cầm Miêu đã ập đến. Quái vật rống vang, chồm tránh được. Thế kiếm tức thời đan dệt cực kỳ hung dữ khiến con thú quay cuồng giữa ánh tinh quang.

Thanh Pháp trận là thế trận đặc sắc nhất nhì của Ngân Vệ đội, đạt tới đa hiệu quả khi kết hợp được năm kiếm thủ hàng đầu theo thể ngũ hành. Nay một mình Cầm Miêu phải quán xuyên cả thủy, thổ nên sức mạnh có phần nào giảm sút. Song con mãnh thú giương nanh múa vuốt hồi lâu, cũng chỉ nhờ thần lực dày công tu luyện mà chưa táng mạng. Trải qua ba mươi sáu thức, thế trận bắt đầu chuyển biến. Sức tấn công của Cầm Miêu giảm sút rõ rệt, hần dùng toàn chiêu thủ. Con quái thú nhận ra cơ hội cho mình, nó tát bật cặp kiếm của Hà Tháo và Du Nhược, lao ra chỗ cửa trận để lộ. Cầm Miêu thoáng khấp khởi, hần đâm vờ một nhát. Mãnh thú vồ ngang, thanh kiếm như con rắn độc uốn thân đâm sượt vào nách. Mũi kiếm đi sâu gần gang, tận xương khiến con quái rống lên đau đớn, gắng sức giằng ra. Vừa đó, ba lưỡi kiếm còn lại đâm chém ào ạt. Con quái cũng biết đau, có nghĩa nó cũng có máu, thịt. Nhưng nó là giống linh vật, làm chúa tể khu rừng cả trăm năm nên rất tinh khôn. Biết khó kéo dài, nó phải đánh bài liều. Mắc hai lưỡi kiếm của Hà Tháo và Du Nhược tha hồ làm trầy xước lớp da lưng dày, quái thú bất thành linh đứng dung trên hai chân sau, miệng ngoạm đón lưỡi kiếm của Giang Mạc, kẻ chốt sau cùng. Hần rống vừa khéo đón đúng sống kiếm khi lưỡi kiếm mới chạm mép, chân quái thú chộp lấy tay Giang Mạc làm gã bỏ vĩa buông kiếm. Hần chưa kịp lùi thì chân kia quái thú đã tát tới. Tiếng Cầm Miêu hét lớn, thanh kiếm của hần và móng vuốt

quái thú chạm chát vào nhau. Thêm một lần, kiếm của hắn bị hất ngược trở lại, cổ tay rung bần bật. Con quái cũng chùn, nó chẳng tham đánh, ngậm kiếm của Giang Mạc lao mất dạng về phía những lùm cây.

Giang Mạc thần thờ cạnh xác con ngựa. Sau trận chiến, hắn là người thiệt thòi nhất khi cùng lúc mất bạn đồng hành và vũ khí hộ thân. Quái vật bỏ chạy nhưng sẽ không bỏ cuộc, nó sẽ phục thù. Cẩm Miêu trầm ngâm, còn ở lại chốn này khắc nào thì tính mạng anh em còn bị đe dọa khắc đấy. Đã mất hai thành viên, trách nhiệm người thủ lĩnh không cho phép hắn đánh cuộc với mạng sống của những người còn lại. Trong binh pháp không có chỗ đứng cho kẻ dừng phu. Hắn nói với thuộc hạ :

- Xác lão Nhị chẳng còn nguyên vẹn nên chuyển lên cao tránh để lũ sói lang giày xéo thêm. Giang Mạc, lão Nhị đã đi châu tiên tổ, ngươi nên giữ lấy thanh bằng kiếm mà dùng.

- Cảm ơn đội trưởng. Thuộc hạ thiết nghĩ chúng ta nên tạm lui binh. Bởi thằng khốn Hắc Nguyệt đơn thương độc mã thì khó thọ. Bọn Vô Thiên Nam chưa biết sống chết ra sao mà khu rừng còn nhiều mối đe dọa đang ẩn chứa mà chỉ nội mình con quái cũng đủ khiến ta điên đầu rồi.

Hà Tháo và Du Nhược đặt xác Hung Nhị ngay ngắn trên cành bách tuế. Đối với Du Nhược, hắn ủng hộ hết lòng kế hoạch rút lui của Cẩm Miêu còn Hà Tháo thì luôn tôn trọng chủ tướng. Họ rời đi với ít hơn một con ngựa so với lúc đến. Vẫn Cẩm Miêu đi đầu, Hà Tháo dắt ngựa, Du Nhược và Giang Mạc đi hai bên. Vượt qua thân cây đổ, họ cảm tưởng đã ra khỏi ranh giới giữa sự sống và cái chết. Không ai quay đầu lại để nhìn thấy một hình thù to lớn, uyển chuyển và khát máu, bước từng bước theo sau.

.....
Giang Mạc đoán đúng, đội trưởng đội 13 Đại Cực Quang đã sớm uống mạng. Hắn bắt người đẹp vào rừng những tưởng một khắc lên tiên, ai ngờ rơi thẳng xuống địa ngục. Đoan chắc rằng tận lúc chết hắn cũng không biết mình tại sao mà chết. Hắn đang khom lưng thì biết có kẻ đứng sau lưng. Chưa kịp phản ứng thì đầu đã bị cắn đứt lia, linh hồn bị lôi tuột từ cổ xuống lòng đất. Và kẻ giết hắn đã mang cái xác cụt đầu của hắn từ tử điểm đến đặt nơi góc bách tuế này giống kiểu hư trương thanh thế.

Minh Nguyệt cổ đứng lên với sự sợ hãi bao quanh. Nàng nhìn Cực Quang, hay phần còn lại của hắn thì đúng hơn, như bị thôi miên, chân tay bủn rủn không nhấc nổi. Nàng đang đứng chết trân, rồi bỗng chạy thục mạng. Chạy mãi, chạy mãi đâm vào bờ vào bụi, chạy mà không biết mình chạy đi đâu. Chạy đến lúc kiệt sức và ngất đi.

Và cứ như thế, gió thổi mây bay, đoá phù dung nằm thiem thiếp tại góc rừng hoang.

Minh Nguyệt tỉnh dậy, mắt hơi sưng lên, đầu nhức dữ dội, người lạnh toát vì ngấm sương, hắt hơi liên mấy cái. Nàng xoa hai bàn tay, đưa gần miệng hà hơi cho đỡ lạnh nhận ra mình mới lạc đến mảnh rừng toàn thanh dương. Lá thanh dương to như cái quạt, mùa này vàng úa, gió thổi đến là rụng lá chã như mưa rơi. Cha rất thích ngắm lá vàng rơi. Năm nàng mười bốn tuổi, cha từng nói chẳng thể sầu cảm cho sự tàn úa của cuộc sống bởi thân cây mẹ sẵn mang biết bao chồi non, chờ lớp cũ qua mà sinh thành lớp mới, xanh tươi và mạnh mẽ hơn.

Cha đang ở đâu, cha ơi. Cha buồn phải không cha khi thấy con gái cha yếu đuối thế này. Con phải đứng lên, con phải tìm cha. Con sẽ không sợ hãi nữa, cha ơi.

Minh Nguyệt lấy quyết tâm đứng lên, lúc chạy đến đây nàng nhớ mang máng có một con đường mòn đằng sau những rừng thanh dương này. Mình sẽ tìm được đường ra, sẽ không nản chí trước khi gặp được cha. Chợt nàng nghe thấy tiếng động, xuất phát từ hướng nàng định tới. Nàng vội nhặt một khúc cây thủ thế. Là bạn hay thù đây??

Không được, mình phải nấp cái đã. Minh Nguyệt tự nhủ. Nàng kịp giấu mình sau một cây dương lớn tán rù um tùm thì kẻ gây ra tiếng động đã đến nơi. Hắn mặc áo nâu cao hơn tám thước, mặt xương có vết chàm nhỏ trên má, nước da ngăm ngăm.

Hà Tháo, Minh Nguyệt suýt thốt lên. Nhưng kia, hắn bị làm sao vậy? Hắn loạng choạng, một bàn tay úp chặt nơi bụng. ối, hắn ngã rồi. Ồi, lưng hắn đầy máu. Hắn đang gắng gượng, tay hắn run quá. Không được, mình phải giúp hắn. Không được, hắn đến đây hắn là bọn Ngân Vệ cũng ở quanh. Nhưng người hắn co giật kia, đau đớn quá. Ồi, mình thể không nhẫn nại hơn được.

Nàng chạy bỏ ra, quỳ xuống cạnh người bị nạn, nắm cổ tay hắn, cố gắng diu hắn ngồi lên. Lúc này, Hà Tháo đã gần mê man do mất quá nhiều máu. Hắn mở mắt, trông đã trắng một nửa nhưng vẫn biết được ai định cứu hắn. Hắn nghĩ mình hoa mắt.

- Máu chảy nhiều quá, phải buộc ngay vết thương. Minh Nguyệt vừa nói vừa xé ống tay áo.

Hà Tháo nắm chặt tay nàng, thều thào :

- Đừng, cô nương. Tôi sắp chết rồi, cô đừng..

- Anh đừng nói nữa, cho tôi cầm máu. Không sao đâu.

- Tôi đã bị cắn đứt ruột, chẳng chóng thì chầy...

Minh Nguyệt rung mình, nhìn đằng sau kẻ tay của hắn là phần bụng bị rách toác. Tay nàng run bắn. Tay của Hà Tháo tuột khỏi tay nàng, những hơi sức cuối cùng đang dần từ bỏ hắn.

- Nó đuổi theo tôi, gần lắm. Cô chạy đi..., h ắn nắc lên

- Nó là ai?

- N...ó... l...à..

Chưa dứt lời, Hà Tháo đã thờ hất. Đầu hắn nghẹo xuống, quai hàm cứng đơ. Minh Nguyệt ứ ứ. Nàng đã quá kinh sợ. Nhìn những vết thương trên người Hà Tháo, nó là ai? H ắn chẳng kịp trả lời nàng. Nhớ lại dưới gốc bách tuế,

nàng thấy đắng miệng, thấy tim mình tê đi, nàng thở một cách khó nhọc. Con quỷ, đôi môi nàng run run, tai nàng không nghe được tiếng mình nói. Nàng ngẩng đầu, và thét lên.

Con quái vật lù lù ngay đó. Đập vào mắt nàng là cái trán đen đóm trắng, đôi mắt đỏ vằn trắng, cái mũi đen, cái miệng đen, hàm răng chìa, đôi nanh dài bên mép. Gần đến mức nàng nhìn rõ những vết máu đọng quanh mồm, ngửi thấy hơi thở tanh tưởi, vị ngai ngái từ hàng râu dăm ngang. Thân nó phủ lớp lông đen mượt, cái ức rần rởi, cái bụng thon và bốn chân chũm chũe. Cái đuôi dài của con quái quắp sát, hai chân sau nhún, những cái vuốt dài thò khỏi hai chân trước khiến nàng run rẩy. Minh Nguyệt buông Hà Tháo, con quái nhìn không nháy mắt phần áo trước dính máu be bét của nàng. Sắc mặt nàng cứ tái, hai chân, rồi hai tay tựa đẩy, cả mình lùi, cứ lùi. Con quái tiến đến nhưng chưa tấn công ngay.

Người và thú cùng nhích dần từng thước, Minh Nguyệt rất muốn vùng chạy. Tay nàng tỳ lên mặt cỏ, rớm máu do xéo qua những viên đá sắc cạnh. Mấy lần nàng vướng rễ cây, tưởng chừng hết đời. Nhưng nó vẫn đứng đĩnh, duy có đôi mắt luôn hau háu, chờ lưng nàng chạm hẳn vào gốc cây. Không thể lùi nữa, mắt nàng ứa lệ. Con quái chộp lấy chân nàng. Nàng co chân. Nó đến ngay trước mặt, nàng hua tay tuyệt vọng đẩy nó ra xa. Hơi thở con quái bốc mùi dữ dội. Mắt nó đỏ hoàn toàn. Không còn can đảm để nhìn nữa, nàng nhắm mắt buông xuôi. Con quái chừng đã thỏa mãn liền há miệng mà gặm lên.

-
- Thảm quá, Tiểu Nhi chết lười trong khi đào đất.
 - Anh đang làm gì thế? Dương Vân hỏi.
 - Đào mộ chứ làm gì. Chờ gì mà chưa giúp anh một tay.
 - Anh định chôn cất hẳn thật sao? Dương Vân lại hỏi.
 - Giả sao được, câu hỏi lạ thật. Hòm hòm rồi, cậu giúp anh chuyển hòm xuống.

Tiểu Nhi cúi xuống xóc nách. Dương Vân nhắc hai chân, nhắm mũi tránh nhìn thẳng vào bộ ngực bị xé rách toang của người đã chết. Khuôn mặt hằn méo mó, hẳn chết rất đau đớn.

- Lắp chặt để thú khỏi moi lên, Tiểu Nhi gạt đất lấp đầy rồi dùng chân dẫm. Phù... Xong!

Dương Vân thăm mò hòm, giữ đất bám trên áo. Tiểu Nhi ngạc nhiên hỏi Thiên Nam, này giờ chi ngồi nhìn mà không hề tham gia:

- Ông bị đau chỗ nào à?
- Không, Thiên Nam rung mình, tôi vừa có linh tính rất xấu.
- Xấu đến cỡ nào?
- Tôi không đùa với cậu đâu. Tự dưng tôi ruột nóng như lửa, e là Nguyệt nhi đã gặp nạn.
- Tại lo lắng quá đấy thôi. ừ, mà vào địa vị của ông, hẳn tôi cũng thế. Nhưng chẳng sao đâu. Ông trời luôn giúp đỡ người hiền, cô nhà có gặp chuyện thì cũng tai qua nạn khỏi thôi. Vì sắc mặt bác đã sáng hơn lúc này rồi.

Nghe anh hai dỗ Thiên Nam như dỗ trẻ con, Dương Vân cười tủm. Ngờ đâu, Thiên Nam đồng ý với Tiểu Nhi. Ông nói, giọng nghe dễ chịu hơn :

- Tôi cảm thấy đỡ hơn rồi. Chắc không có chuyện gì.
- Tôi nghĩ em tôi đang cùng cô nhà trên đường tìm chúng ta. Nên giờ chỉ là đoán xem họ đi hướng nào là ổn.
- Và phí thời giờ vào việc chôn xác kẻ thù ư? Thiên Nam không mặn mà với nghĩa cử mới rồi của Tiểu Nhi.
- Tôi chôn người quá cố. Tiểu Nhi nhấn mạnh. Người đã chết thì không còn là kẻ thù của ai nữa. Và tôi làm việc trong lúc chúng ta chưa tìm được hướng đi mới.
- Sao phải dẫn đo, ta cứ theo dấu của hòm mà đi.
- Để dẫm dẫm vào chỗ chết như hòm ư?
- Cậu sợ thì ở lại. Thiên Nam gần giọng.

- Tôi sợ. Tiểu Nhi ngang bướng. Nhưng chẳng đời nào tôi ở lại vì tôi còn thiết tha với cậu em mình lắm. Thưa với ông rằng đi trong cái khu rừng đáng sợ này, có muốn vội cũng chẳng được. Ông từng làm tướng hẳn thừa hiểu, như cái lũ Ngán Vệ hùng hùng hổ hổ, e là chưa chết hết cũng mất nửa rồi. Làm máu me vương vãi khắp rừng. Ta đánh nhau với chúng còn tạm được song nếu đụng đầu với những giống hung tinh khác ở đây hay ở đằng kia thì ắt phải gánh phần thiệt thòi lớn. Ông cứ việc cười lũ lang hoả nhàn. Nhưng ông sẽ không cười nổi nếu gặp cả đàn. Lúc ấy, chúng ta sẽ chẳng may mắn hơn bộ xương ban nãy đâu. Đây là chưa nói đến giống khác nguy hiểm hơn gấp bội. Tôi không dọa, bản thân chúng ta từng gặp rồi đấy.

- Lúc nào, tôi không hiểu cậu nói gì?
- Lúc chúng ta còn bận chào hỏi nhau. Nó nấp ngay sau lưng ông.
- Cậu đang dọa tôi đấy à?
- Tôi vừa bảo là không. Dùng cái đầu của tôi mà đánh cá, chính nó đã giết hẳn. Tiểu Nhi nhìn ngời mộ. Như giết những người khác.

.....

Mắt Minh Nguyệt nhắm nghiền, người nàng bay vọt lên không trung. ác quỷ vồ hụt mồi, va đầu, cây mõm dưới gốc. Nó chưa chịu thua, đập đuôi nhảy với theo. Nhảy cao ngã đau, móng vuốt không chạm được vào giày của Minh Nguyệt, nó rơi oằn cả mình. Cùng lúc, Minh Nguyệt được đặt vững vàng trên cành cao. Thủy chung nàng vẫn không nhìn thấy mặt ân nhân bởi kẻ đó biến mất nhanh như lúc xuất hiện. Kỳ lạ, hẳn kéo thốc nàng lên cao gần

chục trượng thân cây thanh dương bóng nhoáng bằng bàn tay phủ lớp lông mềm. Khu rừng thật dị thường, con quái dưới gốc cũng dị thường. Nó đang nhìn nàng bằng ánh mắt mời mọc. Không, nàng chỉ tưởng tượng ra thế. Có thể nàng đang ngủ mê, chỉ là một cơn ác mộng. Mở mắt ra, nàng sẽ nằm trên cái giường ấm áp. Mở cửa sẽ thấy cha già, cười yêu thương. Minh Nguyệt cầu vào mu bàn tay, thấy đau, nghĩ là nàng vẫn tỉnh, có nghĩa đây là sự thật. Nàng nhìn xuống, con quái đã biến mất. Đồi nào nó chịu bỏ đi để thế. Chắc hẳn chỉ là đòn lừa. Mi sẽ mất công vô ích vì ta là con gái của Võ Thiên Nam. Minh Nguyệt tự nhủ. Gió thổi hiu hiu làm đôi mắt díp lại. Nàng ngả người lên chỗ chạ ba rồi rơi vào giấc ngủ mệt mỏi. Nhưng giấc ngủ ngắn ngủi nhanh chóng bị phá vỡ bằng tiếng bước chân nghe rõ mồn một trong đêm khuya thanh vắng. Một chàng trai cao gọn, nhanh nhẹn xuất hiện dưới gốc cây. Anh ta đang tìm ai thì phải. Chàng giật mình khi nhìn thấy Hà Tháo, hấn rồi. Chàng lật cái xác lên, xem xét tỉ mỉ những vết thương với một thái độ rất bình tĩnh. Anh ta đang trầm ngâm kìa, sao cái dáng người trông quen thế. Minh gặp ở đâu rồi nhỉ? Màu đen sau gốc thanh dương. ối.. con ác thú..

Minh Nguyệt không kịp bật tiếng hét cảnh báo thì con quái đã nhả lưng chàng trai quất một đòn dữ dội. Nàng bất ngờ khi chàng ta bỗng quay ngoắt lại, người dạt sang bên vừa vặn tránh được cú vỗ ấy. Con thú lao hết đà xa tới đâm bảy trượng, rổng trượng. Nàng thấy máu chảy từ chân nó và từ con dao bén trên tay chàng trai. Cả đôi đang cùng chùng thân hình xuống.

- Rốt cuộc phải ra chứ. Chàng trai hét với con thú.

Thì ra anh ta biết con thú đang rình, Minh Nguyệt nghĩ bụng.

Con quái gầm vang, chồm hấn tới. Chàng trai nhanh như cắt tránh được. Con quái tát mạnh, chàng cúi đầu né, tiện tay xả nhát dao cạo một miếng da. Con quái tức khí xông cả người vào, đuôi đập, miệng cắn, chân quào. Cái vuốt dài nhất của nó làm rách áo chàng, để lại một vết đỏ dài trên cánh tay. Chàng trai trả đũa bằng đòn đánh trúng quai hàm con thú khiến nó ê ẩm.

Minh đã gặp anh ta trong trấn Bình Hoá, đi cùng hai người nữa. Minh Nguyệt vô tình lâm vào thế “tọa sơn quan hổ đấu”. Nàng cố gắng không tạo ra tiếng động trong lúc người và thú quần nhau dưới kia, tránh làm chàng trai kia khỏi mất tập trung.

Hai vết đen đang quần lấy nhau. Người thì vận tất cả sự khôn ngoan, thanh thoát, kinh nghiệm của mình, đã nhắm sơ hở của con thú. Thú thì lôi toàn bộ sự tàn bạo, khát máu, sức mạnh bản thân, cắn xé tung bưng. Và cả đôi đều có phần đề nhận. Hai vết đen lùi xa ba trượng, máu chảy trên cổ chàng trai và trên mình con quái. Thình lình, chàng trai quay đầu bỏ chạy. Con quái tức tốc đập đuôi, đập chân mà vỗ. Âm thanh hoảng hốt bật khỏi cổ họng của Võ Minh Nguyệt.

Tiếng kêu của nàng xuất phát trước nhưng bị tiếng rống uôm..uôm chấn động núi của con ác thú vượt qua nhấn chìm. Nó lộn nhiều vòng, máu mồm trào ra, chân trước đập đập lên đầu vì quá đau đớn, chóng váng. Nó vùng dậy rồi ngã nhào, rồi lại vùng dậy. Khoảng cách giữa người và thú còn vài trượng, chàng trai quất mạnh tay. Con ác quỷ nhào tránh khỏi, cúp đuôi chạy thẳng. Chàng trai không đuổi theo mà đi nhặt hai viên bi đá nằm cách nhau không xa, lau bẩn rồi cất vào bọc. Sau rớt, chàng ngẩng lên, nhìn Minh Nguyệt đang ngồi vắt vẻo trên cành thanh dương bằng ánh mắt mừng rỡ, nói to :

- Chào cô!

- Chào anh! Nàng đáp lễ.

- Cô vẫn bình an chứ? Chàng ngập ngừng, đến gần gốc cây.

- Vâng, tôi không sao nhưng chưa biết cách nào để xuống.

Chàng trai hơi ngạc nhiên, liền nói :

- Vậy thì cô cứ ở yên đây, tôi sẽ trèo lên.

Dứt lời, chàng bắt đầu leo lên. Thân thanh dương có khá nhiều mắt và là rất trơn. Chàng nhảy, tay bám vào mắt cây, chân tỳ vào thân cây mà đẩy người lên. Lên được hai mắt thì lại tuột xuống một mắt. Loay hoay mãi chẳng được bao, chàng lập tức đổi cách. Những ngón tay bấu sâu hơn vào mắt cây, chân không tỳ hấn mà chỉ dùng thân cây làm điểm tựa. Chàng tăng dần tốc độ, thoăn thoắt leo trong sự thần phục của cô gái. Cô dịch người sang bên để chàng túm lấy cành bắp, đu người. Trên này gió đã lồng lộng thổi, chàng nhìn Minh Nguyệt có ý hỏi: “Bằng cách nào cô leo lên được?”. Nàng khẽ nhún trán như trả lời: “T ôi cũng chẳng rõ, đây là một chuyện rất khó hiểu”. Chàng trai không hỏi thêm nữa :

- Tôi tên là Dương Thạch, người Hải Châu. Ta đã từng gặp nhau.. có thể cô không nhớ.

- Tôi nhớ chứ. Gặp nhau tại trấn Bình Hoá, lúc đấy anh đi cùng hai người bạn, phải không?

- Hai người anh em của tôi. Chàng rất vui. Thì ra cô vẫn nhớ.

- Vì hôm đó tôi rất bức mình. Tôi không có ý trách đâu, Minh Nguyệt nhận ra mình lỡ lời, nàng nói thách. Chẳng qua tôi sẵn có chuyện khúc mắc.

- ồ, không.

- Tại sao anh lại có mặt ở đây?

- Tôi đuổi theo gã bán không lồ.

Chàng ngừng lời khi nhìn thấy Minh Nguyệt đỏ mặt. Chốc lát, sự lịch duyệt đã giúp nàng tiếp tục, với giọng mạnh mẽ :

- Hấn chết tại bãi đất trống đằng kia. Dưới móng vuốt của con ác thú mà anh mới đuổi đi.

Trước vẻ thần phục của người đẹp, Dương Thạch khiêm nhường tặng sang chuyện khác:

- Ra vết máu là của hân. Vậy ai đã đưa cô lên cao tít thế này?

- Tôi không rõ lắm vì chuyện xảy ra quá nhanh. Mà thôi, dầu là gì chẳng nữa thì tôi cũng mang ơn cứu mạng.

Tự dưng Dương Thạch muốn đánh đôi tất cả lấy giọng hàm ơn của nàng.

- Nãy giờ đã thất lễ với anh, tôi họ Võ, tên là Minh Nguyệt, người Hồng Châu.

- Có phải cô là con gái của Hồng Châu Võ Thiên Nam? Dương Thạch ngạc nhiên hỏi.

- Anh từng gặp cha tôi rồi sao? Minh Nguyệt cũng rất ngạc nhiên.

Dương Thạch lắc đầu :

- Tôi chưa có cái vinh dự đó. Chỉ là từng được nghe danh của Võ anh hùng. Nay cô họ Võ, cũng là người Hồng Châu nên tôi võ đoán.

Nhắc đến cha, Minh Nguyệt thoát lại rầu rĩ.

- Không biết tình hình cha tôi ra sao rồi! Giọng nàng buồn rười rượi.

Dương Thạch mỉm lòng vội trấn an :

- Cô đừng lo, hai người anh em của tôi hân cứu được tướng quân rồi. Giờ này chắc họ đang đi tìm chúng ta.

- Xin tạ ơn trời đất! Mặt hoa rạng rỡ. Nhà họ Võ chúng tôi sẽ mang ơn các anh suốt đời.

Ánh mắt cảm kích của giai nhân luôn là liều thuốc kích thích hào khí trong trái tim anh hùng. Giọng chàng vô tư khác thường:

- Đó là bổn phận đồng bào và chúng tôi chỉ làm việc mình phải làm. Hơn nữa Võ tướng quân là bậc anh hùng, người người nhà nhà đều biết tiếng, mến danh. Được giúp đỡ người là vinh dự của anh em chúng tôi.

- Cảm ơn anh.

Minh Nguyệt mỉm cười, bất giác rung mình vì lạnh. Thấy thế, Dương Thạch nói :

- Mãi nói chuyện quá. Bây giờ tôi sẽ đưa cô xuống sau đó đi tìm mọi người.

- Không biết con ác thú đã đi hân chưa? Minh Nguyệt vẫn hơi lo.

- Ít nhất lúc này nó không còn rình chúng ta nữa. Nếu gặp lại, tôi thề bảo vệ cô đến cùng.

Minh Nguyệt chớp mắt, hỏi khẽ :

- Anh nghĩ liệu mình có thắng nổi nó không?

- Có chứ. Thầy tôi từng dạy rằng loài vật dầu có tinh ma, xảo quyết đến đâu, thủy chung đều không thể thắng được con người. Vì khác với con người, chúng thiếu tâm hồn và trí tưởng tượng. Chính sự sâu sắc, phong phú và nhạy cảm của tâm hồn giúp con người vượt qua sự khắc nghiệt của thời gian và tồn tại mãi mãi trên mảnh đất mà trời cao ban tặng. Thầy đã truyền cho tôi vũ khí độc môn làm từ đá gốc của tộc người Chà ở Lục Châu. Loài hổ báo già đời xương cốt da thịt cứng rắn, đao kiếm với chúng không nguy hiểm hơn cành cây, mảnh đá. Thứ vũ khí này bao hàm kinh nghiệm đúc kết nhiều đời, dù nhỏ để xuyên phá mà cũng đủ lớn để tạo tổn thương rộng.

- Nặng và trơn quá. Muốn sử dụng thuần thục chắc phải khổ công luyện tập lắm?

- Vâng, tôi vẫn thường rèn luyện. Dương Thạch đã buộc xong sợi dây chàng mang theo bấp cãnh thanh dương. Cô dừng ngại, tuy trông mảnh nhưng nó rất dai. Tôi sẽ xuống trước.

- Chúng ta xuống bằng sợi dây này ư? Minh Nguyệt nhìn đôi bàn tay của mình, lo ngại.

- Phải sản sùi mới tiện bám dính. Cô mang cái này vào.

Chàng đưa cho nàng đôi bao tay may bằng vải thô. Nàng áy náy hỏi :

- Thế còn anh?

- Tôi quen dùng tay không rồi.

Nhìn thấy nàng vẫn còn e dè, chàng nói :

- Tiếc không còn đoạn dây nào nữa.

- Tôi có đây, nhưng để làm gì?

- Cô buộc ngang lưng đi. Chàng trông đầu dây thò ra vào sợi dây của mình, thất nút. Dầu có có tuột tay thì nó sẽ giữ cho cô khỏi ngã. Tôi xuống trước nhé, rất dễ dàng thôi.

Nhanh và khéo, chàng thoáng đã xuống hơn hai trượng. Nàng nhìn chăm chú rồi bắt chước làm theo. Khi cả đôi đã vững chãi trên đất bằng, Dương Thạch bằng cách nào đó thu hồi sợi dây. Ngẩng mặt nhìn trời sao lấp lánh, giờ độ canh ba, cúi đầu, nàng nhìn chàng muốn hỏi nên đi đường nào. Chàng nhìn xác Hà Tháo đang cứng lại, nghĩ bụng đối phương bảy người đã mất hai, quyết định lần theo dấu vết Hà Tháo để lại. Chàng đưa cho Minh Nguyệt con dao phòng thân còn mình nhặt cành thanh dương làm công cụ mở đường. Và thế là họ đi.

.....
ỒI! Dương Vân kêu toáng, thất kinh nhảy ngược, tay chân múa loạn. Chàng vừa bị tấn công bất ngờ từ bụi trà ô rậm lá. Dù sao chàng cũng kịp tung chân đá đối thủ ngã vật ra. Tiểu Nhi và Thiên Nam cùng xúm lại trong khi Dương Vân ngơ ngác trước hiệu quả tức thì.

- Cẩm Miêu! Thiên Nam hô lên và dí thanh bằng kiếm vào cổ hân.

Cần nói thêm rằng khi an trí Hung Nhất vào chỗ kín đáo, Cẩm Miêu ra lệnh cầm lại thanh ưng kiếm... Thanh bằng kiếm còn đeo trên người Giang Mạc, chưa có dịp tuốt ra. Nguyễn Tiểu Nhi, Dương Vân và Võ Thiên Nam đến sau, vì thế ngộ biến từng quyền. Họ Võ lấy thanh ưng kiếm, họ Dương sử thanh bằng kiếm, riêng họ Nguyễn chung thủy với cây gậy gỗ.

- Chết rồi.

Tiểu Nhi buông thông một câu rồi nhẹ nhàng lật ngửa người Cẩm Miêu lên. Mắt đang mở to, Dương Vân không tìm được phải lùi lại, rung mình kinh hãi. Ngay đến tương quân sắt đá Võ Thiên Nam cũng phải ngẩn người, hút tầm mắt vào những nét đau đớn trên khuôn mặt của kẻ từng cầm tù cha con ông. Đôi mắt hằn mờ trừng trừng chẳng cam lòng. Lòng ngực bị bàn chân đầy móng vuốt xé toác ra, để lộ nguyên trái tim lạnh giá.

- Đưa cho anh thanh kiếm. Tiểu Nhi bảo Dương Vân.

- Anh định lập tiếp một cái mộ nữa ư?

- Có thể còn phải vài cái nữa. Tổng cộng chúng có bảy mà ta mới đào được ba huyệt.

- Cha em nói khi con người chết đi, linh hồn sẽ được siêu thoát chuyển đầu thai sang kiếp khác. Nếu được chôn cất tử tế, kiếp sau họ sung sướng và tốt đẹp hơn.

- Cha cậu dạy rất đúng. Ta làm thế để cho linh hồn họ không còn luẩn quẩn trong khu rừng này, hoá ra ma dọa nạt chúng sinh.

- Huyền hoặc! Võ Thiên Nam gắt lên. Tôi đi đây. Nếu cậu không quan tâm đến sự sống chết của em cậu thì cứ làm việc gì cậu thích.

- Gì mà nóng nảy thế?! Ông không nghĩ nên san sẻ chút tình cảm nhỏ nhoi với đồng loại ư? Tôi nghĩ đến lũ sói còn biết cách cư xử hơn thế. Giọng Tiểu Nhi ít nhiều gai góc.

Tất nhiên Thiên Nam cảm thấy rất khó chịu. Có điều họ từng cứu ông, trong hoàn cảnh này mà gây chuyện thì rất dại. Nhưng người như Tiểu Nhi, sao có thể dừng dừng, chậm rãi đến thế. Ông lo an nguy của Minh Nguyệt, và càng lo hơn khi nhìn thấy thái độ bình thản vô tâm của cậu ta. Dẫn bớt nóng giận, ông nói :

- Cậu lo cho người chết nhiều hơn người sống. Tôi biết cậu sợ. Cậu không muốn đi thì tôi chẳng ép. Nhưng cậu phải nói rõ tại sao luôn cố tình cản bước của tôi?

- Ông hiểu nhầm ý tôi mất rồi! Tiểu Nhi than vãn. Tôi sợ chết thật, mà tôi vẫn đi bởi chúng ta chưa chắc phải chết. Cản trở ông thì tôi được lợi gì nào? Sở dĩ tôi dùng đinh chỉ vì chúng ta chưa thể đi ngay được.

- Tại sao? Giọng Thiên Nam đầy nghi vấn.

Tiểu Nhi chưa đáp ngay. Chàng trả thanh bằng kiếm cho Dương Vân rồi dùng gậy gạt đất xuống huyệt. Hì hà hì hụi một lúc, chàng mới xong việc rồi chùi bàn tay dính đất vào quần, hỏi:

- Ông đã nhìn thấy vết thương của Cẩm Miêu rồi. Nghĩ xem hấn đủ sức chạy bao xa?

- Một đoạn ngắn là cùng. Thiên Nam chột ngọ ra. Thì ra Cẩm Miêu chết chính tại nơi này. Nhưng hấn chết trước cả Giang Mạc, nên tôi nghĩ con ác thú đã bỏ đi chứ không ở đây rình chúng ta như ý cậu định nói đâu.

- Đúng là nó bỏ đi. Tiểu Nhi nói chắc như đinh đóng cột. Nhưng rồi quay lại.

- ở đâu?

- Bụi mọc thảo ngay sau lưng ông. áy..., đừng có đánh động. Tôi tình cờ nhìn thấy bóng mắt của nó. Con quái kiền nhẫn lắm, nó vẫn chờ chúng ta xong việc mới ra tay. Do đó tôi muốn tự làm thư thái tinh thần trước khi bước vào trận sinh tử.

- Nó đã giết nhiều người, vậy là giống gì hà anh hai?

- Răng cọp, vuốt cọp cùng thứ này.

Tiểu Nhi đưa một nhúm lông đen tuyền cho hai người xem trong khi mắt vẫn thăm cảnh giới bụi mọc thảo.

- Hắc hồ truyền thuyết ư?? Thiên Nam thốt lên.

Tiểu Nhi kể :

- Truyền thuyết Hoan, ái có kể rằng loài cọp đen chính do linh khí ngàn năm của rừng sâu núi thẳm tinh kết thành. Chúng sinh ra để làm chúa tể, chúng luôn biết cách khẳng định vương quyền của mình bằng máu. Rừng nào có cọp đen sinh sống sẽ không tồn tại những loài thú dữ khác, nó tung hoành khắp chốn, tiêu diệt mọi đối thủ cạnh tranh bằng sức mạnh trời ban và sự tinh ma đặc biệt. Duy chỉ giữ lại chó sói bởi lang là tướng của vua hổ. Một kẻ thống trị hùng mạnh và khát máu, sẵn sàng chiến đấu và tàn sát đối thủ, nhất là con người. Trong bản năng của mình, loài người với trí thông minh và sự tham lam là mối đe dọa lớn nhất. Các bậc trưởng lão trong vùng đều tin là cọp đen có cặp mắt nhìn bóng người, có đôi tai nghe tiếng người và cái mũi đánh hơi người rộng khắp toàn lãnh địa của nó. Và thêm nguồn tin từ đám sói đối nữa. Tóm lại, nó biết ta ngay khi ta mới đặt chân đến cửa rừng và lên luôn kế hoạch hành động.

- Cậu nói thế hoá ra nó khôn hơn người?

- Không hơn thì cũng bằng. Đã đến đây, nếu muốn sống thì chỉ còn cách giết chết nó.

- Anh định làm gì đây? Dương Vân hỏi.

- Chọc nó ra. Tiểu Nhi cầm gậy lăm lăm tiến đến bụi mọc thảo. Giữ chắc kiếm vào nhé.

Cái anh chàng bộc toạch ấy nói xong là cứ thế làm đại, cầm gậy chọc vào bụi cây. Bụi cây đáp trả bằng tiếng lá xào xạc. Chàng chọc cái nữa, bụi cây cứ trơ ra. Tiểu Nhi bực mình dùng hết sức chọc thêm một cú rất mạnh.

Lá rụng rào rào, cành rơi lá tả, vị ngái và mùi tanh vỡ bung cùng lúc. Dầu chuẩn bị sẵn, Thiên Nam và Dương Vân vẫn cứng đờ người khi bóng hắc hồ bật ra khỏi bụi rậm, khủng khiếp như một luồng khí đen phụt thẳng từ âm ty. Nhưng tên béo cũng nhanh không kém. Gậy chàng múa theo bài Thạch Sanh đánh trăn tinh, mạnh mẽ trầm bổng theo điệu nhạc biến hoá trong đầu. Đầu gậy xọc vào cổ con ác thú, thân gậy đập vào đầu. Chàng đắc ý làm thêm vài động tác hoa mỹ nữa đến khi vuốt ác thú suýt cào rách mặt mới thôi.

Thiên Nam xông vào trận. Gần như ngay lập tức, ông chứng tỏ là tay kiếm lỗi lạc bậc nhất nước Nam thời bấy giờ. Nhanh nhẹn, dẻo dai như một con mèo, cương quyết như một tay thợ săn và khôn ngoan như một kỳ thủ dày dạn. Tưởng chừng trên hoá ra là đâm dưới, tưởng sang trái ai ngờ thành sang phải. Lối đánh như kỳ tài đã khiến gã đồ tể phương bắc Hoả Thiên ung cay đắng ôm hận, được ông thi triển đầy hưng phấn trước đối thủ đặc biệt này.

Dương Vân đứng lược trận. Trái tim của chàng nhảy tung tung theo vũ điệu cảm xúc sôi động. Con hổ mất trắng mặt đen với những động tác, toan tính hiểm thấy ở loài thú đang vùng vẫy giữa màn gây tử tung của anh chàng hát rong phốp pháp và đường kiếm sát thủ của vị tướng kiêu hùng. Hai người này tuy khắc khẩu nhưng kết hợp chiến đấu hoá ra lại rất ăn ý, kiếm thu về gây phóng đến, gây thủ kiếm công với lối đánh không theo thể thức nào cả. Con mãnh hổ vừa đánh bắt đầu gây đã thấy khí kiếm mát lạnh cả xương sườn. Vừa nhắm nhẹ vào lão gây thì gã béo đã vùng gây đập loạn xạ vào lưng vào mông nó. Nó càng đánh càng bực bởi nếu một chọi một chắc nó đã xơi tái đối thủ từ lâu, đây còn chưa kể thằng oắt cầm kiếm nghênh nghênh ngựa mất đứng bên ngoài. Dù từ trước giờ, nó đã diệt được không ít kẻ xâm lăng, nhưng tính gộp lẫn chạm mặt thiệt hại với thằng người đen đúa dưới gốc thanh dương và trận này, rõ ràng đêm nay nó gặp hạn.

Dương Vân suýt xoa tiếc vài cơ hội mà đồng đội bỏ lỡ. Nếu Tiểu Nhi tinh tế hơn, nếu Thiên Nam phóng khoáng hơn thì họ đã kết thúc được trận đấu. Thiên Nam vừa đâm trúng sườn con ác thú, bù lại cái đuôi của nó quất cho ông sây sầm mặt mày. Mãnh hổ nhào đến nhưng bị Tiểu Nhi chặn lại, cái áo bao bố, niềm tự hào của chàng đã bị rách toé tả. Chàng đâm, đập, quét, chàng ước có phép biến gây thành thanh long đao của Quan Vân Trường để chém rụng đầu con ôn vật. Dương Vân thấy mồ hôi lấm tấm trên trán ông anh kết nghĩa đã bắt đầu xuống sức, đường gây hơi chệch choạch. Chàng chực lao vào thì Tiểu Nhi hét chàng đứng lại để trấn đường con thú, không cho nó thoát. Lúc này, Thiên Nam vũ lộng thần uy thanh ưng kiếm, đánh như bão táp mưa sa. Con hổ bị ép lùi lại bèn tát liều. Lưỡi kiếm biến bảy thức theo chòm thất tinh, đến thức thứ bảy mũi kiếm bắt thần đâm phập vào mắt trái con hổ.

Uôm.. uôm .. à u..ô..m!!!

Chúa sơn lâm đau đớn, toàn bộ khu rừng run rẩy. Tiếng chân lết bết của loài sợ hãi, tiếng chân mau mắn của kẻ hiếu kỳ và tiếng chân gấp rút của người săn đuổi. Con ác thú nghiêng răng giật thanh kiếm, nhưng họ Võ đã nhanh tay rút ra. Trông mắt con hổ bị cắt làm đôi, máu ri lún phún.

“Cho mày chết này, cho mày chết này” Tiểu Nhi gào lên, giáng thẳng cánh vào con quái vật. Con hổ chịu chẳng thấu, vùng dậy tháo chạy. Nhưng chạy đi đâu khi sau lưng là Dương Vân còn rất sung sức, trước mặt là Thiên Nam và Tiểu Nhi sát khí đằng đằng. Nó thỉnh linh gầm vang. Và dường như đất mẹ dồn sức mạnh vào chân, nó bật thật cao, quá tầm với của lũ người bé nhỏ. Nó đáp xuống sau lưng hai người.

“Không được chạy” Tiểu Nhi hét vang. Con hổ không nghe. Nó chỉ còn cách bụi cây đầu tiên đôi trượng. Nó định nhún chân thì trán linh ngay một đòn mạnh như trời giáng. Chân nó khụy xuống, linh tính đánh động rằng gã đen nhẻm đã đến và hẳn chuẩn bị ném viên đá thứ hai. Nó hấp tấp xoay thân hình, tiếng gió lại rít lên làm nó nhảy vội.

Uôm.. uôm! Viên đá tin vào hông làm nó rống lên. Tiểu Nhi và Thiên Nam xông đến, con hổ nén đau vọt bừa. Một vết kiếm rạch dưới bụng, một đòn gây giáng vào bắp chân không cần nổi con thú. Nó điên cuồng lao như tên bắn thẳng đến chỗ Dương Vân. Dương Vân phản vì bất ngờ, phản vì non kinh nghiệm nên con hổ vỗ tới, chàng chỉ kịp ngựa người. Con hổ chồm lên người chàng. Tiểu Nhi, Thiên Nam và Dương Thạch gào to, nhào đến.

Miệng con hổ há rộng hết cỡ, răng nhe dài hết cỡ.

Tiểu Nhi và Thiên Nam còn cách Dương Vân sáu trượng rưỡi, Dương Thạch cách hai người đến năm trượng. Bốn người bọn họ, tính cả Minh Nguyệt vừa kịp đến, đau đớn nhìn con ác thú bỏ hàm răng xuống với khí thế không thể cưỡng nổi. Muộn mất rồi.

- A..á u...ô...m!!!

- V..â..n.....!!!

Thiên Nam mím môi lướt lên, thanh ưng kiếm đâm phập lên lưng con hổ.

- áy đừng! Dương Thạch thất thanh.

Thiên Nam như bị sét đánh, vội lái tay đi vì ông không kịp ghìim nữa. Lưỡi kiếm đâm lút cán, xuyên từ lưng qua bụng con hổ, đóng cứng xuống đất, giữa hai chân Dương Vân. Con hắc hổ, lãnh chúa Rừng khủng khiếp chỉ còn là cái xác không hồn.

Tiểu Nhi, rồi Dương Thạch đến nơi. Họ nhìn thấy mũi thanh bằng kiếm nhô lên từ gáy ác thú, phản chiếu lấp lánh ánh trắng, lòng nhẹ nhõm làm sao khi thấy cậu em út nhần nhỏ vì mùi vị khó ngửi bốc thẳng đến mũi, vì tay chân không thể nhắc được do bị khối thịt đồ sộ đè lên. Họ hè nhau nhắc phần trước của con mãnh thú lên để Thiên Nam lôi Dương Vân ra, người be bét máu nhưng chẳng xước xát chỗ nào. Dương Vân vừa đứng thẳng dậy đã vội hét :

- Cẩn thận con sói..

Minh Nguyệt nghe hơi phả sau gáy, phản xạ vùng ngược lưỡi dao. Con Dị Phong lang hất tung lưỡi dao. Liền kề đó, một con khác phóng đến. Tiểu Nhi nhặt gây phi bừa, Minh Nguyệt cúi xuống, con sói trúng đòn. Dương Thạch vội vàng chạy đến, kéo nàng lùi lại. Thiên Nam kịp kê bên bảo vệ cho con gái. Khi những đốm đỏ đã điểm vòng quanh bãi đất, con sói đầu đàn mới lững thững đi ra, gửi cho giống người tia nhìn cay độc. Năm người gần như tay

không với độc cây gậy của Dương Thạch. Cặp ưng bằng kiếm còn cắm trên mình hắc hổ. Vài con sói ngay lập tức chạy đến cạnh chúa sơn lâm. Thế mới hay “vừa rời hang hùm đã vào động sói”.

Võ Thiên Nam, Võ Minh Nguyệt mừng mừng tủi tủi giờ khắc hội ngộ, chẳng có gì quan trọng khi cha con được sống chết bên nhau. Tiểu Nhi tức tối nhìn cây gậy vút lắt lẻo chỗ con sói đầu đàn rồi nghĩ mặc kệ, đến đâu thì đến. Dương Vân đang đoán thử xem mình nghĩ gì. Ngày ra đi, trí tưởng tượng được nuông chiều của chàng chỉ quan tâm ăn có đủ no, ngủ có đủ giấc, từng đêm nhớ người yêu ra sao. Ngờ đâu sóng gió liên hồi, sống chết bấp bênh, sự bình yên đã ở lại nhà, bên cạnh cha. Chàng bước đầu bờ ngõ, hoang mang, có đôi phần hụt hẫng. Ngô Quyền, Dương Thạch rồi Tiểu Nhi xuất hiện, truyền cho chàng niềm tin, đánh thức sức mạnh tiềm ẩn, giúp chàng hiểu con người ta có thể sống trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng được, song đã mất công sống phải hướng đến ý nghĩa của cuộc sống, sống sao cho đáng với công ơn phụ mẫu sinh thành. Chàng vui với niềm thích thú con trẻ khi được chiến đấu bên những con người dũng cảm.

Còn sót lại Dương Thạch. Chàng đang nghĩ gì??

Không có ý kiến. Mỗi lửa cầm tay, chàng lấy món đồ đuổi sói, bảo mọi người bịt mũi lại. Mùi hương địa ngục lan nhanh hơn sóng nước, đánh gục những ý chí tấn công lý lợm nhát. Chốc đà khiến Minh Nguyệt sây sẩm mặt mày và đàn sói cúp đuôi tháo chạy.

Họ dọn dẹp chiến trường. Sang kiếm ưng bằng được gỡ ra khỏi mình chúa sơn lâm. Dương Thạch bẻ cặp nanh hắc hổ, trao cho Dương Vân một cái. Cái còn lại chàng giữ chờ dịp biểu thầy. Tiểu Nhi gỡ lấy 3 cái móng chân mà chàng thấy hay hay. Cha con họ Võ bận hàn huyên nên không tham gia chia chác. Trời gần sáng, họ kéo nhau tới chỗ buộc ngựa.

- Cầu trời chưa con nào chui vào bụng sói. Tiểu Nhi nói. Nhưng chắc chắn còn ít nhất hai con bởi anh đã yểm bùa trừ sói.

- Thật á? Em có thấy anh làm gì đâu?

- Tất nhiên là không thấy rồi. Bùa chú linh thiêng vô hình mà. Tiểu Nhi phang phết.

- Hoá ra ban nãy chính anh niệm chú đuổi chúng đi? Dương Vân cười cười.

- Cậu nhầm. Giọng Tiểu Nhi tỉnh khô. Ban nãy đúng là có thể niệm chú, nhưng anh quyết định giành cơ hội cho cậu ba. Bởi đã lâu, cậu ấy chưa có dịp phô diễn tài năng.

Đến nơi thì đúng là đôi ngựa còn sống nên anh chàng được thể lên nước tợn. Họ cời dây buộc, đôi ngựa cứ nhìn gốc phong già mà hí. Phòng thủ cẩn mật, Tiểu Nhi và Dương Vân tìm quanh gốc phong, khiêng ra 1 người da mặt trắng bệch vì mất máu quá nhiều, đùi bên trái bị mất cả mảng thịt lộ xương trắng, cánh tay phải bị cụt đến tận bả vai, nhìn thoáng cũng đủ biết là nạn nhân của hắc hổ. Từng nẩy vết thương hành hạ, dù máu không còn chảy nữa, anh ta đã hôn mê, luôn mồm rên rỉ đau đớn. Dương Thạch lục trong bọc cố tìm cọng lá giảm đau còn sót. Minh Nguyệt sờ lên trán người bệnh, lạnh ngắt và run rẩy. Nàng ngược lên nhìn cha, chợt giật mình khi chạm phải ánh mắt lạnh như băng của ông.

- Con dịch ra. Thiên Nam ra lệnh.

Minh Nguyệt hơi hoảng vội làm theo lời cha, tuy miệng hỏi lại :

- Cha định làm gì hần?

Thiên Nam không đáp, tay vung thanh ưng kiếm. Dương Thạch giật mình, Dương Vân bối rối. Du Nhược, kẻ đó chính là Du Nhược, buột miệng ú ớ.

Véo!! Thiên Nam chém xuống.

Chát!! Tiểu Nhi hoành gậy chắn trên đầu Du Nhược, mắt long sòng sọc, mắng âm ỉ :

- Ông mất trí hả?

- Không phải chuyện của cậu. Thiên Nam ném ra những tia nhìn dữ tợn. Đi chỗ khác.

- Đồ khốn! Dám ra lệnh cho ta. Tiểu Nhi nổi khùng. Giỏi thì chém đi.

Nhìn đôi bên mặt đỏ phừng phừng, nhăm nhe động đao kiếm, Minh Nguyệt vội vã nắm lấy tay cha còn hai chàng họ Dương lồi ông anh nóng tính lại. Cỏ cây xáo xác mất một lúc, những lời khuyên ngăn làm không khí dịu đi đôi chút.

- Lão già hiểu sát thật. Tiểu Nhi cổ tình lớn tiếng lầu bầu.

Minh Nguyệt trừng mắt nhìn nhưng chàng lơ đi.

- Ta không bao giờ nương tay với quân cướp nước. Thiên Nam cười khẩy. Hay kể cả những kẻ chẳng biết vì lý gì mà bênh vực chúng, ta ...

- ... trả đũa mấy vụ chôn xác. Tiểu Nhi cắt ngang. Nhỏ nhen thật!!!

- Hừ..!

- Hừ..!

Mấy người kia vội vàng nhảy vào di ngọn lửa chực bùng lên. Lại lần bắn một lúc. Sau rốt thì tình quê hương cũng thắng. Võ tướng quân cùng chàng Tiểu Nhi ngang ngạch cũng đã thuận lòng tranh hơi trong hoà hảo.

- Thế tại sao ông khăng khăng đòi giết hần?

- Hần có dự phần bắt cha con tôi nhằm tâng công với Lý Tiễn và Lê Khắc Chính. Nhưng không vì thế mà tôi quyết giết bằng được để trả tư thù. Bản chất là tôi muốn thực thi công lý với kẻ thù cướp nước và gây tội ác với đồng bào mình. Có thể hành động giết người ngã ngựa không phải là khí phách của bậc trượng phu nhưng nên siêu

độ cho hấn bởi chẳng nào hấn cũng chết. Ta không thể nán lại còn nếu mang hấn ra khỏi rừng tắt lộ. Tính mạng mọi người sẽ bị đe dọa nghiêm trọng. Tôi không thể đem lòng nhân đàn bà ra đánh đùa với số... phận... đồng... đội.

Võ Thiên Nam dẫn những tiếng cuối cùng, nhìn Tiểu Nhi như thách thức. Võ Minh Nguyệt tuy vừa rồi hơi bất nhẫn trước hành động của cha nhưng nghe ông giải thích, đúng là rất hợp lý, nàng tự dung cảm ghét cái gã béo dấm nói hỗn với ông. Dương Vân cũng đồng tình với Thiên Nam, riêng Dương Thạch chưa ngã về đâu vì trong thâm tâm, chàng luôn tin tưởng anh hai. Riêng Tiểu Nhi chẳng thêm bận tâm đến ánh mắt thiếu thiện cảm của cha con họ Võ. Chàng thấy Du Nhược đã hơi tỉnh, đang đợi lời chàng nói với hy vọng xen lẫn tuyệt vọng. Chàng bỗng bật cười thành tiếng rồi nói lẫn trong tiếng cười :

- Ha ha, ông nói hay lắm. Ông giết người không vì tư thù mà vì nghiệp chung. Vì ông lo lắng cho chúng tôi hay vì muốn hấn thoát khỏi sự đau đớn. Đúng lắm, đúng lắm. Đúng là bao biện hay lắm. Đã giết người thì dù giết ai hay vì lý do gì cũng là tội ác. Nhìn xem, hấn đang tội cùng đau đớn, chàng chỉ vào mặt Du Nhược, nhưng khát vọng sống vẫn nổi đầy trên mặt. Hấn không hề muốn chết sao ta có thể nói vì hấn mà giết hấn. Hấn từng phạm tội ác với đồng bào ta, chắc là đúng nhưng hấn đã trả đủ rồi. Đạo Phật có dạy cái gì mà quảng dao đồ tể là thành Phật, tôi nhớ không chính xác lắm nhưng há chẳng đúng sao. Hấn là quân cướp nước. Sai. Hấn chỉ là kẻ bị lợi dụng. Nào phải ai cũng sinh ra đã thành kẻ giết người, nào phải ai cũng muốn rời xa nơi chôn rau cắt rốn để đến gây tai họa cho những người không quen biết tại một phương trời xa xôi. Đánh rắn phải đánh giáp đầu, nguyên căn phải ở những kẻ đã ngồi trên ngai vàng mà còn chưa thỏa mãn, tham tàn, độc ác, xua lòng vị kỷ phát động can qua. Những kẻ đó chết mới gọi là giải thoát, do phải sống đè người đời nguyên rủa. Chúng ta là con người, đều có trái tim biết tha thứ và biết yêu thương...

Tiểu Nhi dừng, mọi người im lặng. Từ đôi mắt vẫn nhắm nghiền vì đau đớn của Du Nhược từ từ ứa ra hai dòng nước mắt. Tiểu Nhi cúi xuống đỡ lấy lưng hấn, Dương Thạch đắp lá và băng bó vết thương. Họ đặt hấn lên lưng ngựa. Minh Nguyệt được yêu cầu cưỡi con ngựa còn lại. Dương Thạch dẫn đường, chừng hơn một dặm thì đến chỗ chàng buộc ngựa. Con tuần mã mừng rỡ hí vang, dụi đầu lên vai chủ. Từ đó, sáu người rong ruổi trên ba con ngựa, cha con họ Võ, hai chàng họ Dương, còn lại là Tiểu Nhi đỡ Du Nhược, lần bước đến cửa rừng dưới ánh nắng ban mai.

.....
Kéo thời gian lùi lại một canh giờ. Kéo không gian trở về nơi chủa rừng gục ngã. Từ trên ngọn cây cao nhất, một con vượn lông vàng thong thả trèo xuống. Nó đến gần hắc hồ, dùng đôi tay dài lật ngửa cái xác đồ sộ ấy để như người ta lật ngược manh chiếu. Con ác thú đã chết hấn. Linh vượn vượn hai tay ra sau, túm nách hắc hồ mà kéo đi. Nó kéo cái xác xuyên bụi mọc thảo, lách dưới gốc cây, qua bãi đất trống, qua tử điếm, vượt bãi cỏ, dọc bờ suối, lên lưng chừng núi, đến một căn nhà sàn bằng gỗ bách tuế. Nó kéo con hồ luôn dưới sàn, ra sau nhà. Nơi đây nổi lên một nấm mồ đắp cao, đã lâu nên đất quyện chặt. Nó lật sấp con hồ về hướng ngôi mộ, đánh vào đầu con hồ ba cái, rồi kêu lên rất thảm thiết. Sau đó, nó phủ phục trước mộ, bắt chước theo kiểu của người. Hành lễ xong, con vượn lông vàng kéo xác hắc hồ bỏ xuống một cái hồ cách đó chừng năm trượng. Nó gạt đồng lá cây tích lũy hết mùa này đến mùa khác phủ kín cái xác. Cuối cùng, con vượn bám những cành cây mảnh mai trên vách núi, leo tít tận đỉnh núi, ngồi chờ trời sáng.

VIỆT NGHĨA ĐOÀN

Mỏng phận chiều hôm vượt cửa rừng
Khủng khiếp thâm sâu hoá khôn cùng
Sói điên sùi mép, tươi hơn hớn
Cọp xảo ần nanh, điêu lạnh lòng
Lạc bước vong thân ma ác động
Lầm đường đoạn kiếp quỷ độc cung
Thiên duyên sinh lộ, linh viên xuất
Cải phúc nhân gian, nhật ánh hồng.

Thiên Nam, Dương Thạch nhìn Minh Nguyệt, Tiểu Nhi và Dương Vân nhìn nhau, thêm Du Nhựt, hiểu mình vừa bỏ lại sau lưng một đêm giông tố toi bời cùng bóng tối khiếp đảm chỉ chực nuốt chửng con người. Rồi mặt trời cũng lên, ánh nắng hồng ảm áp xua tan tăm tối âm u, thúc giục đôi chân tiếp bước. Lên ngựa chuyển hướng, hết ba dặm đường, Du Nhựt được thả xuống nhà ông lang Lâm nhân đức. Trút bỏ bùn đất bên nguồn nước mát, đoàn người sáng khoái lên đường. Du Nhựt gượng dậy, đau đầu cái nhìn, mãi miết ghi theo bước chân ân nhân khuất xa.

Tiểu Nhi tự nhiên mình một ngựa, khoái trá để gió phả vào mặt, luồn vào tai, vào tóc, nghêu ngao bản hùng ca “Tráng sĩ lên đường”. Thiên Nam giật ngựa lên ngăn cản vì lý do tránh sự chú ý không cần thiết. Tiểu Nhi mất hứng thôi hát, thầm nghĩ ông già này dẫu có sống lâu mấy thì cũng chẳng sung sướng được. Họ vượt quãng đường dài mới nghỉ chân chốc lát tại làng Rái. Từ đây đến vùng kiểm soát của Việt Nghĩa Đoàn không còn xa nữa. Họ kín đáo dừng ở mé làng, ăn cái bánh, uống miếng nước rồi nhanh chóng ra đi. Nhưng đất trời xui rủi, nửa còn lại của đội 14 và gần đủ đội viên đội 13 Ngân Vệ cũng qua làng Rái trong cuộc tìm kiếm hành tung hai đội trưởng. Chúng dễ dàng nhận ra cha con họ Võ.

- Chúng giữ song kiếm ung bằng. E đội trưởng và các anh em khác lành ít dữ nhiều lắm.

Một tên rút phăng kiếm ra thì một tên cơ mưu hơn đưa tay cản:

- Chớ có làm liều. Giờ chưa biết ta địch thế nào, chẳng đại đánh nhau với chúng. Ngoài Võ Thiên Nam, mấy tên còn lại cũng có vẻ khó đối phó. Tốt nhất nên dùng mưu.

- Ông có mẹo gì hay không? Một đội viên đội 13 hỏi.

- Theo ý tôi, chúng chắc đi về Dương Xá, tắt qua đường hẻm Hãm Long. Ta nên theo đường tắt đến trước, rồi làm thế này... thế này...

Cả bọn gật gù khen phải rồi lên ngựa.

Dĩ nhiên, các bạn của chúng ta không hay biết về kế hoạch của kẻ thù vì họ còn bận rập mình trên yên ngựa, ngắm đồng lúa, ruộng rau, dòng sông êm trôi, bầu trời xanh biếc. Có cảm giác đường đất rút đi vùn vụt và đích đến hiện ngay trong tầm mắt. Thiên Nam nói khi đang vượt qua một cánh rừng thưa:

- Tình hình khá ổn, ta sẽ tới địa phận của Nghĩa Đoàn nơi sau nửa canh giờ nữa.

- Nếu bọn địch quên không lập phòng tuyến. Tiểu Nhi mĩa

- Trước cũng có. Nhưng bị chính tay Lê Khắc Chính triệt bỏ sau khi vô phương chống đỡ những đợt công kích tái hồi của quân Nghĩa Đoàn. Thay vào đó, hắn tìm cách cắt lia gan ruột ái Châu nhằm làm tiêu vong thân thể kháng chiến của dân Việt ta.

- Năm vùng tình thế quá nhỉ? Tiểu Nhi cạnh khoé.

- Chẳng qua là tin từ Dương thủ lĩnh. Thiên Nam chẳng vừa.

Tiểu Nhi không cãi thêm, giục ngựa chạy lên trước. Con đường lắt léo xuyên qua núi, phẳng phiu nhưng hẹp, hai ngựa đi đủ chật. Sườn núi thoải, vuron lên trùng điệp từ những hàng cây thân thẳng dáng cao, gió lá rì rào, những rặng cây lèo xoe, lúp xúp đến những mảng lung gior xương đá trắc trở. Tất cả đèn lại đi theo lòng tin mãi miết. Cái miệng ham hoạt động của Tiểu Nhi bắt đầu ngứa ngáy. Chàng quay đầu, hỏi với ra sau :

- Con đường hẻm này tên là gì?

- Hãm Long.

- Khó nghe quá.

Tiểu Nhi trở cương, ra dấu ghìm ngựa, nói:

- Đường hẹp lại bí. Nếu có phục kích thì cả bọn chết ráo.

Thiên Nam quan sát xung quanh rồi tỏ ý đồng tình:

- Sao cậu không nói sớm.

- Giờ tôi mới nghĩ ra. Nhưng trót chui vào đây rồi, cần đề phòng hơn thôi chứ tai mắt chúng dẫu có tinh thông thì.

Chàng chưa nói dứt câu thì trên đỉnh núi vang lên những tiếng động lớn. Ngẩng lên nhìn, ai nấy tá hỏa tam tinh bởi có ba bốn tảng đá đang ầm ầm lăn xuống.

“Chạy” Tiểu Nhi la toáng, ba con ngựa bay băng về phía trước. Ngựa của Dương Thạch chạy cuối cùng nhưng đôi mắt ưa đề ý của chàng nhận ra cạm bẫy đang lơ lửng. Chàng hét:

- Nhảy lên, anh hai!!!

Tai Tiểu Nhi nghe rõ mồn một, chưa hiểu đầu cua tai ra sao, thúc ngựa nhảy. Nhưng không kịp. Một sợi dây quai ác quần chặt chân khiến cả người lẫn ngựa ngã nhào. Cha con Thiên Nam chạy liền kề phải chịu chung số phận, dẫu có nhẹ hơn. Chỉ hai chàng họ Dương không dính. Kể cũng buồn cười, cái loại dây này mới chiều tối hôm qua, chính anh em Tiểu Nhi vừa có dịp giăng. Đúng là gây ông đập lưng ông.

Tiểu Nhi thâm tím mặt mày, lồm cồm bò dậy liền ăn một đòn tề diếng vào bắp chân, gục luôn. Hai tên đội viên đội 13 kẻ kiếm vào cổ cha con họ Võ. Tên đa mưu xuất hiện cùng ba bốn tên nữa, ra lệnh cho Dương Thạch, Dương Vân hạ vũ khí. Ngân Vệ hoàn toàn làm chủ tình hình. Chúng hỏi Thiên Nam về Cẩm Miêu và Hắc Nguyệt. Ông đáp chúng chết hết rồi. Chúng dọa cắt tai Minh Nguyệt nếu Thiên Nam không nói rõ ra đồng thời hú gọi đồng bọn trên núi. Tiểu Nhi thấy kẻ đánh mình là 1 gã 1 to béo. Trong khi đó, lưỡi kiếm kẻ nơi cổ người đẹp khiến Dương Thạch chưa biết hành động ra sao.

Rồi có tiếng vó ngựa vang nơi sườn núi và một gã Ngân Vệ té đến. Đồng bọn hỏi hấn là đám còn lại đâu, hấn cứ lẳng lẳng không đáp. Gã đa mưu cảnh giác bảo gã mới đến dừng bước thì hấn lại thúc ngựa nhanh hơn, chốc đã đến bên cha con Võ Thiên Nam. Đó là 1 gã thanh niên đáng người vừa phải, khuôn mặt đẹp và lạnh, da trắng, mắt sắc, lông mày đen mảnh. Không chờ đám Ngân Vệ kịp hiểu, hấn đâm trúng ngay cổ họng tên đang không chê Võ Minh Nguyệt. Tên này ngã ngựa lập tức hôn về chín suối. Tiếp đó hấn chém đứt phăng bàn tay cầm kiếm của tên thứ hai, cứu thoát cha con họ Võ bằng hai động tác bắn máu nhưng sắc mặt chẳng hề biến đổi. Tiểu Nhi gằm như con gấu bị thương, lao cả người vào đối thủ to béo, giáng liên mấy quả thối sòn. Bị đòn bất ngờ, gã to béo buông rơi cây gậy. Chàng vồ ngay lấy. Cùng lúc, Dương Vân vợ thanh bằng kiếm, Dương Thạch sử dụng con dao rừng, Võ Thiên Nam múa đôi tay không và trận kịch chiến nổ ra.. Cuối cùng phần thua cũng thuộc về bên ít hơn. Nhờ mấy con ngựa buộc bên đường và nhờ đối thủ mãi giữ đạo nhân nên ba tên Ngân Vệ sống sót, trong đó có gã to béo, chạy ngược lên núi, đến chỗ mấy gã đồng bọn bị chết ngựa, đang tìm cách hạ sơn. Dương Thạch tha thiết lên nhìn Minh Nguyệt, mừng vì nàng chưa hề hấn gì. Người lạ mặt nắm cương ngựa, bình thản.

- Đa tạ sự giúp đỡ của anh! Võ Thiên Nam cảm tạ

Anh ta lạnh nhạt gật đầu, nhìn Dương Vân rồi phóng mắt.

- Đồ kiêu căng! Tiểu Nhi nói với Dương Vân. Em quen hấn à?

- Không. Chẳng rõ tại sao anh ta lại nhìn kiêu thế.

- Có gì khó hiểu đâu, chắc hấn hấn ta có đứa em gái xấu xí, nên muốn kiếm một gã tốt mã như cậu làm rể. Tiểu Nhi cười.

- Đi thôi muộn rồi. Thiên Nam nói.

Họ nhẹ nhàng rời đường hẻm Hầm Long, khoảng hơn dặm thì gặp bến đò Rẽ, mốc tiền giới của Việt Nghĩa Đoàn. Sang sông, đám người mới đến thật ngạc nhiên nhìn thấy nhà cửa dựng chen lấn, làng mạc kề nhau san sát, người đông đúc đi lại như mắc cửi. Họ tiếp tục đoạn cuối của cuộc hành trình, lòng tấm tắc khen sự sung túc của cuộc sống nơi đây với những cánh đồng cò bay thẳng cánh, những thảm cây cối xanh rì, con người niềm nở vui tươi. Ngược lại dân làng đã quen với cảnh người tứ xứ đổ về dưới cờ Việt Nghĩa, nên nhìn năm người trên lưng ngựa đất kiếm, gậy bằng con mắt bình thường. Buổi chiều buông là lúc họ đến cửa ngõ Dương Xá.

Một bức tường thành đứng nghĩa mọc lên vững chãi trên mảnh đất rìa làng mệnh mông. Đôi cánh cổng gỗ lim đen bóng của quê hương Triệu nữ tướng rộng mở. Dưới đất dễ dàng nhìn thấy những chiếc chòi canh dựng đều đặn theo đỉnh tường thành. Một trạm kiểm soát nhân thân được đặt ngay trước cổng, với số lượng tương đối quân quân được điều hành bởi một người đứng đầu hoà nhã có cái cằm cương nghị. Hôm nay đẹp ngày nên cũng có nhiều nhóm người đứng ngoài cổng, đợi đến lượt đăng nhập Nghĩa Đoàn. Đã thấy anh chàng lạnh lùng ban nãy.

- Họ tên Phan Anh, hăm sáu tuổi, người Phong Châu. Biết võ nghệ, cưới ngựa, sử kiếm thành thạo, muốn gia nhập đội tiên phong.

- Xong. Đích thân người chỉ huy nói. Anh cầm lấy thẻ bài, vào trong sẽ có người chỉ dẫn. Xin mời người tiếp theo.

Phan Anh lạnh lùng cất bước, nhường chỗ cho mấy chàng thanh niên có dáng vẻ dễ mến.

- Chúng tôi là người Giao Châu, lần lượt là...

- Kiểm tra sơ sài quá anh a? C ô gái nhỏ tóc thắt hai bím, nói bằng giọng Hoan Châu với chàng trai đứng bên cạnh.

- Những người đến đây đều đã qua xem xét cả. Tại trạm, người ta cốt chỉ lấy danh tính thôi. Ông anh giải thích.

- Đến lượt hai anh chị này, cậu quân quân trẻ măng gọi.

Đôi trai gái Hoan Châu cúi đầu chào người chỉ huy, ông này lập tức đáp lễ. Chàng trai nói với chất giọng đượm tự tin:

- Anh em họ Hoàng ở Hoan Châu. Tôi tên Hải Bình xin vào đội tiên phong còn em gái tôi là Hải Đăng mong muốn được chiến đấu dưới quyền Từ Tâm nữ tướng.

- Anh có phải là người dùng tay không bẻ gãy sừng con trâu dữ trán trắng ở Tương Tế?

- Vâng, chính là tôi.

- Hãy cầm lấy thẻ bài của hai anh em. Cho mời người tiếp theo.

Tiểu Nhi tay giữ hai em, miệng nói với Thiên Nam :

- Người ta gọi đấy, cha con ông lên trước đi.

Thiên Nam đường hoàng bước tới bàn đăng ký. Người chỉ huy thoạt nhìn đã biết chẳng phải dạng tầm thường bèn chủ động nói trước:

- Xin được đón tiếp. Theo thông lệ, mời hai vị báo danh tính, quê quán và nguyện vọng.
- Tôi tên là Võ Thiên Nam, con gái là Minh Nguyệt, quê ở Hồng Châu..

Thiên Nam mới nói đến đây thì người chỉ huy kêu “ủa” một tiếng, những người có mặt đều đưa ánh mắt nhìn mặt hai cha con. Biết mình hơi thất lễ, người chỉ huy vội nói :

- Xin thứ lỗi. Nhưng cho tôi hỏi một câu, có phải là Võ tướng quân, thủ lĩnh khởi nghĩa Hồng Châu đây không?
- Phải. Thiên Nam đáp pha chút ngậm ngùi.

Không khí xôn xao hẳn lên, ai nấy đều bất ngờ lẫn vui mừng biết Võ Thiên Nam cũng tham gia Việt Nghĩa Đoàn. Không cần phải gọi lại cảm giác phấn khởi, hào hứng từ khi Võ tướng quân dựng cờ khởi nghĩa đến những thắng lợi oanh liệt, cảm giác hồi hộp dõi theo tin tức của cuộc chiến tại Thanh Yên trấn, tiếp là cảm giác hụt hẫng, đau đớn khi Thanh Yên thất thủ, lo lắng cho số phận của vị tướng tài hoa, cũng đủ thấy sự trân trọng và cảm mến người anh hùng đang đứng trước mặt. Người chỉ huy hồ hởi :

- Tốt quá. Dương chủ soái cùng toàn thể anh em đợi tướng quân đã lâu. Tướng quân hãy nhận lấy cặp lệnh bài. Tôi sẽ cho người dẫn ông đến chỗ ở của tướng lĩnh.

Thiên Nam thực sự xúc động. Thua trận, ông đánh đến đây để tìm một chỗ dung thân, may mắn nhất chỉ mong được tiếp nhận. Ngờ đâu họ đối xử với ông bằng thái độ tôn trọng chân thành đến vậy. Bây giờ ông mới hiểu sao Việt Nghĩa Đoàn hay cá nhân Dương Đình Nghệ được dân nước Nam yêu mến, kỳ vọng đến thế và hàng ngũ thống trị phương Bắc tha thiết dẹp bỏ đến thế.

- Xin tự giới thiệu tôi là Mai Đức Hoà, người chỉ huy nói, tôi cùng một tướng nữa phụ trách quân quân của Nghĩa Đoàn.

- ồ! Tôi đã được nghe chuyện ông dùng kỳ binh cản bước Lê Khắc Chinh tại Trường Châu, giúp Dương chủ soái về xứ an toàn.

- Tôi rất hân hạnh khi ông nhớ đến việc làm nho nhỏ đó.

Anh quân quân để rìa mép, liếc mắt Minh Nguyệt rồi nhanh nhẹn dẫn đường.

- Còn mấy người bạn của tôi nữa. Thiên Nam sức nhớ.

- Khỏi cần. Mời ngài đi trước cho. Tiểu Nhi xua tay.

Dương Thạch tuy rất muốn chạy theo Minh Nguyệt nhưng mặc cho anh hai sắp xếp. Tiểu Nhi giục chàng và Dương Vân bước lên, nói oang oang :

- Tôi tên là Nguyễn Tiểu Nhi cùng cậu em tên Dương Vân cùng là người Giao Châu. Còn cậu em này tên Dương Thạch là người Hải Châu. Chúng tôi cưỡi ngựa, bắn cung, đánh quyền mỗi thứ biết một tí. Xin cho vào đội tiên phong.

Mai Đức Hoà giờ sổ xem xét rồi hỏi :

- Ba người là anh em kết nghĩa với Ngô phó soái?

Tiểu Nhi gật đầu:

- Nhưng chúng tôi muốn dùng khả năng của chính mình chứ không hề có ý định dựa thế ai.

- Rất có khí phách, người chỉ huy bật lời khen. Nghĩa Đoàn của chúng ta có mục tiêu duy nhất là đuổi giặc ngoại xâm dựa trên tập hợp sức mạnh của riêng từng cá nhân nên sẽ không có chuyện dựa quyền dựa thế. Nhưng vì đã có quá nhiều người gia nhập nên đội tiên phong sẽ không nhận thêm nữa. Thay vào đó, tôi sẽ ghi tên ba anh em vào Tổng đội trung quân.

- Vô lý đừng đừng. Lẽ nào cứ nhận bừa cho hết số lượng. Kiểu gì cũng phải thi tuyển chứ.

Người chỉ huy nhẹ nhàng trả lời :

- Đương nhiên chúng tôi có sự cân nhắc. Nhưng xin nhấn mạnh với mọi người rằng các Tổng đội đều có tầm quan trọng như nhau. Chẳng thể nói phiên diện là tiên phong thì quan trọng hơn trung quân hay hậu cần trong cuộc chiến gian khổ sắp tới. Dương chủ soái và các vị chỉ huy khác ngày đêm nghiền ngẫm từ buổi đầu ném mật nằm gai, cố sắp xếp thật hợp lý nhằm phát huy tối đa sức mạnh của Nghĩa Đoàn và tránh thương vong nhiều nhất có thể cho anh em. Vì thế, tôi mong mọi người vui vẻ nhận vai trò được giao.

Nghe thấy có lý, Tiểu Nhi phân trần :

- Kể ra thì chúng tôi đã tình nguyện gia nhập Nghĩa Đoàn, được xếp vào chỗ nào cũng tốt cả. Có điều, anh em tôi trước nay vẫn mơ ước được xông pha trận đầu giết giặc. Mà thôi, cho chúng tôi xin mấy tấm lệnh bài.

.....

Kết thúc quãng đường vất vả để bắt đầu cho những thử thách mới. Dương Vân cảm giác thật nhẹ nhõm khi bước qua cổng làng Ràng. Ấn tượng đầu tiên là con đường dài hút mắt với hai bên đường dựng tinh kỳ nhan nhản theo trận thế nào đó. Tiếp đến là những ụ đất đắp lô nhô mà theo ý chàng là lớp phòng thủ thứ hai sau tường thành khi quân giặc tấn công, sau lưng là bãi trống cỏ mọc um, lùm xùm cụm nhà mái rạ cũ, với ô cửa sổ như con mắt lớn mở trừng trừng đe dọa. Liên kế là con hào rộng với những triền đất phục vụ cánh cung nỏ. Rồi đến doanh trại phòng vệ, được bao bọc bởi những bức tường gạch nung và đội ngũ chiến binh trải bao tôi luyện. Thêm vài bước chân, Dương Vân ngạc nhiên khi thấy, phải gọi là cánh đồng cam trầu quả. Tiểu Nhi kêu khát nước, còn Dương Thạch tùm tùm cười, nghĩ đến vài chuyện thú vị. Họ đi ngang thao trường, giờ này đã lác đác có đơn vị đã kết thúc buổi

huấn luyện, binh lính ngồi nghỉ trên bãi cỏ. Đội nữ binh tập ngay gần đường, thấy ba chàng liền nhám nháy rồi cất giọng chào bèo :

Trông kia cứ tưởng người xa. Đến đây lại ngỡ như là đã thân.

Dứt lời, cả đội cười rộ, ánh mắt trêu chọc quét qua quét lại nơi các chàng. Con gái nơi đây quả là bạo dạn, Dương Vân đỏ mặt, hơi ngượng và chỉ muốn bước nhanh. Dương Thạch cười trừ cho qua chuyện vì suy nghĩ của chàng đặt cả ở nơi Minh Nguyệt nên chẳng hề quan tâm đến chuyện khác. Duy anh chàng hiểu chiến Tiểu Nhi, phần chân từ nãy tới giờ, ngay lập tức đối đáp :

Nói thân thì đã đành thân

Có lời thăm hỏi cho gần nhau thêm.

Một cô khác tiếp lời, nghe giọng đoán là gái Đằng Châu:

Gặp chàng em đã muốn theo

Xa chàng giây lát, sớm chiều em mong.

Tiểu Nhi thích chí :

Dẫu cho giông bão ngoài song

Đất trời điên đảo, anh vẫn nguyện một lòng bên em.

- Thật không anh? Cho em theo anh nhé. C ác cô nhao nhao.

Một cô gái có dáng người thon thả, khuôn mặt thanh với hàng lông mi cong, đứng lên nhìn ba anh em bằng ánh mắt thân thiện.

- Các anh đối đáp hay quá, chị em đội Hoa Hồng xin tỏ lời thán phục.

- Quá khen, quá khen. Tiểu Nhi gật gù. Mà sao đội của các cô có cái tên đẹp đến vậy?

Phụ nữ thích được khen, câu nói của chàng béo khiến các cô vui vẻ ra mặt. Họ rầm rĩ rủ các chàng ngồi xuống bãi cỏ để nói chuyện. Tiểu Nhi định đồng ý thì Dương Thạch đã từ chối, nói họ phải vào ra mắt cho người ta sắp xếp chỗ ăn ngủ kéo muộn. Cô gái ban nãy, nghe chị em gọi là đội trưởng, hỏi họ được chọn vào Tổng đội nào, Dương Vân đáp là trung quân. Cô gái hỏi:

- Rốt cuộc bọn anh vào đội nào?

Dương Vân trả lời là chưa biết và hỏi cô gái xem có bao nhiêu đội.

Các cô ríu rít kể ra một loạt những cái tên, ở đây họ không dùng số như Kim Ngân Vệ mà đặt theo nhiều kiểu hình tượng, các linh vật, cây cối hay anh hùng thời xưa. Cô đội trưởng đoán :

- Nếu họ không định lập đội mới, chỉ có hai đội Thanh Long và Bạch Hổ còn khuyết chỗ. Được chọn vào hai đội này, chắc hẳn các anh rất giỏi!

- Bình thường thôi, Tiểu Nhi ngửa mồm nháy vào, chẳng qua chúng tôi xin vào tiên phong không được, bị họ đẩy xuống trung quân.

Một cô gái có đôi mắt to nói :

- Anh trai tôi đội trưởng đội Hoà Bằng nói cửa đội tiên phong khoá rồi. Họ bắt đầu sang nội dung lửa phá thành và cắt chủ lực, tập trận thể từ lâu.

Cô gái nói giọng Đằng Châu lên tiếng :

- Đợt này có rất nhiều người mới đến như các anh. Kiểu gì chỉ huy chả cho lập thêm. Bên chủ công có thể giữ nguyên chứ bên phụ công chưa thể đủ được.

- Cũng phải, một cô gái tóc cắt gọn nói nửa đùa nửa thật, hình như đội Nỏ Thần đang thỉnh cầu Dương chủ soái phá lệ, cho phép nhận thêm một đội viên nữ đấy.

- Nghe đầu đầu là nguyện vọng của chàng Bảo Hùng.

- Minh cũng tưởng thế, hoá ra là mừng hụt. Người được sang là cậu chứ đâu phải mình.

Cô đội trưởng mỉm cười.

- Mấy anh thấy, giữa các đội luôn giữ quan hệ mật thiết. Chúng tôi phải tập trung đội rồi. Các anh cứ đi hết đường là đến chỗ ở. Khu nhà trung quân nằm sau khu sinh hoạt chung và được đường, có cây bàng rụng lá ở đầu hồi.

- Ngay sát khu nhà ở của nữ binh, cô gái Đằng Châu nói, rồi rủ mời các anh sang chơi.

Tiểu Nhi, Dương Thạch và Dương Vân chào đội Hoa Hồng, nhìn những ráng đỏ bay phơ phớt trên bầu trời, rảo bước đến đại bản doanh Việt Nghĩa Đoàn ở cuối con đường. Xin phác vài nét về cái nơi đang trở thành trái tim của đất Việt này. Trên khoảng đất hình bát giác rộng rãi phẳng phiu lại tươi tốt với con sông nhỏ, cánh rừng xanh và rặng núi điệp trùng mây mờ che phủ; người ta đã dựng lên 1 quần thể kiến trúc hoành tráng và mạch lạc, mang vẻ đẹp của sự hài hoà và tính đa dạng. Đầu tiên là Tổng đội tiên phong. Rẽ tay trái theo con đường nội bộ thẳng băng, đếm chẵn 10 cây xoan là đến nơi ở của những con người chí đầu sóng ngọn gió được định hình thông thoáng mái bè với cột kèo to rầm, các ô cửa lớn, hàng hiên rộng. Đất sân trước được nén chặt bởi những cử luyện tập ngoài giờ ra thao trường, vòng quanh nhà trồng rất tre nứa nhằm tiện việc sử dụng. Là nơi âm ỉ nhất, bốc đồng nhất nhưng cũng đừng ai ngạc nhiên khi thấy những chàng trai hoạt bát, ưa trêu chọc và có phần thô lỗ ngồi ngơ ngẩn ngắm mây bay hay trầm tư hàng giờ nghếch ngoác trên giấy vài dòng tâm sự thâm kín rồi vội vã xé bỏ hay lén lút lút đặt vào một bàn tay mềm mại, trải ra dưới một ánh mắt dịu dàng. Tạm biệt họ để đi hơi xiên vào trung tâm, sau thời gian làm nguội bát nước sôi, tới chỗ đặt đầu não của nghĩa quân. Doanh trại tướng lĩnh, không nằm chính giữa mà

chéch về phía bên trái, thực chất là khu nhà hình vòng cung được xây kiên cố bằng gỗ tốt, nhiều sảnh lớn và buồng phòng kín đáo. Trước mặt là mảng sân gạch cùng hàng cây tốt bóng, sau lưng để thoáng, có đào rãnh nước và trồng cây bụi. Ngược với Tổng đội tiên phong, nơi đây luôn giữ vẻ nghiêm trang cần thiết, khiến khách đến thăm lần chính chủ nhân có ý thức giữ gìn, lễ nghi trật tự chung. Các vị tướng, có người sinh ra đã ở trong nhà gia thế, còn lại nhiều người, xuất thân từ nông dân, thợ thuyền... mà lên. Bản thân họ, đa phần không muốn tỏ ra kiêu cách, quan lại, ngật điều làm tướng phải đi kèm làm gương, vui vẻ thì vui vẻ vẫn phải giữ kỷ cương quân đội. Từ họ suy ra vợ con họ, mọi hành sự đều nên cân nhắc nhằm giữ tôn nghiêm. Mọi con đường đều dẫn tới các ông tướng hoặc từ chỗ các ông có đường tỏa đi khắp nơi. Đường nối với Tổng đội tiên phong cũng là đường ra cổng; đường ngang dẫn tới lễ đường, miếng đất vuông chứa được mấy vạn người, có ụ cấm đuốc, có cờ có quạt, có phân chia vị trí cho từng tổng đội, có bức diễn thuyết cho chỉ huy. Đường chéo trục chỉ khu vực được canh gác nghiêm ngặt nhất, hàng rào đá khép kín phòng quân cơ, kho vũ khí và kho lương thực, lính gác chỉ mở cửa cho ai có thẻ bài đặc biệt, dấu có thể bài vũ khí cũng không được vào kho lương, riêng phòng quân cơ chủ soái Dương Đình Nghệ, ba phó soái và bộ đôi quản lý nhân sự của Nghĩa Đoàn được phép cho mở. Tóm lại là 1 nơi vô cùng cẩn mật.

Nhánh đường đáng kể sau cùng là đường xuôi gần đến hồ Bách Kỳ. Đây là công sức toàn thể Nghĩa Đoàn tạo nên từ một hồ trũng thiên nhiên, nhờ con sông cung cấp nước, phần dùng làm trại huấn luyện thủy quân, phần khác thuộc quản lý của Tổng đội hậu để nuôi cá. Mặt nước hồ trong veo, gió lẩn tẩn gợn sóng, bên bờ cây cối tốt um, nên thơ vô cùng. Theo yêu cầu của Tổng đội nữ binh, tại vị trí thơ mộng nhất người ta cho dựng dãy lầu dài tới vài trăm trượng, cột tròn, sàn cứng, mái thanh, đặt tên là lầu Ngoạn Cảnh. Người ta đèn dây ngắ trắng sao vào những đêm thanh, ngắ mây nước vào trưa hè vắng. Trót biến ngôi lầu thành điểm hẹn hò ưa thích của thanh niên nên người ta đành hè nhau dựng nốt khu nhà Uyên ương, dành riêng cho các cặp vợ chồng. Bởi cuộc chiến còn dài nên ai nữ ngăn cản mong muốn ở bên nhau của những trái tim cháy bỏng, duy phải cân nhắc nhờ hạnh phúc cá nhân luôn gắn liền với hạnh phúc dân tộc. Mọi người đều hiểu rõ và khu nhà Uyên ương được coi nói hàng năm. Vô hình chung, lẩn vào trung tâm và nằm đối xứng với doanh trại tướng sĩ qua lễ đường. Bao quanh nó phía trên là được đường và nhà sinh hoạt tập thể. Được đường thoáng đãng được chia thành nhiều ô do nhóm thầy lang phụ trách, trong đó ô to nhất dùng làm nơi chứa dược liệu. Nhà sinh hoạt chung nằm giữa um tùm cây cối nhằm giảm bớt tiếng ồn và tăng niềm thích thú do nhiều người đến đây chỉ để la hét cho thoát sự mệt nhọc. Ngoài ra còn có món ca hát, món khoái khẩu của Tiểu Nhi, chỗ chia xẻ quan hệ giữa các tổng đội và chỗ tiến hành nhiều trò chơi dân gian không cần không gian rộng. Thẳng hàng với Uyên ương cư xá dù bị đẩy ra rìa là địa phận của bộ đôi Tổng đội trung quân và nữ binh. Người vẽ kiểu dáng cho cả Đại bản doanh tên là Phan Họa, đội trưởng đội Văn Lang thuộc Tổng đội trung quân. Theo quan niệm của ông, nhà ở góp phần tạo nên tính cách của con người. Quan sát khu nhà ông ở, ta thử đoán tính cách chung của những người nắm trục giữa của cổ chiến xa. Thoạt nhìn, lòng ta gợn lên cảm giác bình bình với hai dãy nhà song song, bốn đầu hồi vuông chẵn chẵn. Mái nhà phẳng lý, chẳng đậm lên cũng chẳng uốn lượn, giọt gianh được xén gọn, nhìn từ đầu hành lang đến cuối hành lang như nhau, hết cửa chính, lại cửa sổ rồi lại cửa chính mở ra những căn phòng đều ngăn ngắt. Nhưng ngắ kỹ những cái cột vững chãi, cái kèo nghênh ngang được đặt đúng ý đồ, những ô thoáng vừa vắn và bậc lên xuống đan xen, không phá cách như cánh tiên phong hay gồ bô như hàng ngũ tướng lĩnh, ta thấy sự mạnh mẽ và sâu lắng, sự rắn rỏi khi ẩn khi hiện sau khuôn mặt ôn hòa và chất phác. Với họ, sự vừa vắn cùng tính ổn định là phẩm chất không thể thiếu. Với những bông hoa vườn bên, nó đáng giá không thua gì sự bay bổng và buồng tuồng đội tiên phong mang lại. Thiết nghĩ không cần tả nhiều về ngôi nhà của nữ binh, bởi vì nó là tiêu biểu cho phái nữ tinh tế và xinh đẹp, pha dăm bảy điểm nhấn sắc xảo. Có thêm chỉ là sự tuyệt diệu của bàn chân dạo bước dưới rặng liễu xanh trước nhà hay bên những khóm hoa rực rỡ trong vườn mà thôi. Nghe tiếng cười của họ, chìm trong đôi mắt họ, nắm bàn tay mềm mại của họ, ta sẽ bay đến thiên đường.

Hai Tổng đội cuối cùng là hậu quân và hậu cần. Theo phân công thì hậu quân đến sau cùng trong cuộc tấn công và chốt lại cuối cùng, bảo vệ an toàn cho toàn quân, trừ trường hợp người chỉ huy ra lệnh đổi quân tiền thành quân hậu tùy tình hình cụ thể. Khi anh muốn xin vào hậu quân, người ta sẽ giảm bớt bài thi kiểm tra sự sắc bén và nhanh nhẹn, bù vào đó là tính kiên định, đi xa hơn với độ lỳ lợm. Sau đó anh sẽ được đào tạo để mở rộng khả năng, hơn là chuyên sâu nhằm tích lũy đầy đủ chờ cơ hội tăng cường cho trung quân lần tiên phong. Nói gì thì nói thì làm hậu quân là thiệt thòi hơn hai đội danh giá kể trên, đến nỗi nhà ở của họ bị đẩy gần ra bờ sông, thiếu cả đất làm vườn tược. Nhưng sân của họ lại rộng gấp đôi, gấp ba các đội khác và được bố trí như một trận địa thực sự. Và điều cốt yếu là nguy cơ tử trận thấp nhất trong toàn quân. Nói về tính hào nhoáng thì còn có một Tổng đội đứng dưới hậu quân. Tổng đội mà chiến trường chính là ở trong bếp, nên khu bếp của họ to gần bằng khu nhà nữ binh, vũ khí chính là ngọn lửa, nên họ đánh hỏa công hay hơn hẳn hội tiên phong, nhiệm vụ chính là ổn định lòng quân, nên họ tinh thần họ mạnh mẽ hơn đám trung quân, và khó khăn lớn nhất là làm cho mọi người hài lòng, nên họ toan tính nhiều khi vượt cả chỉ huy. Tóm lại, ở đại bản doanh, họ lo ruộng vườn cấy hái, nuôi trồng. Bắt đầu làm việc trước mọi người cả canh giờ và kết thúc sau vài canh giờ, nên nhà của họ ngoài mặt có đôi phần nhôi nhai hơn tất cả nhưng trong lòng thì rộng rãi, tình tươm.

Quay lại Tổng đội trung quân, tôi có nhắc đến những căn phòng đều ngăn ngắt. Ba nhân vật của chúng ta đang đứng tại một trong số đó. Phòng của người quản lý thư tịch có chiếc bàn to, trên mặt là một cái nghiên lớn mài ngập mực và mấy cuốn sổ dày cộp. Góc nhà kê chiếc giường đơn, chiếc chăn đã được lôi ra để đón mùa rét, và đôi

cuốn sách để gối đầu. Cái tủ đứng cạnh tường bị long khoá, cái giá gỗ long lay trên tường vì chất quá nhiều thi thư. Người quản lý ngồi sau bàn, nghiêng khuôn mặt không già không trẻ hơi sát cuốn sổ do trời bắt đầu xâm xẩm mà chưa châm đèn. Ông lắc cổ cho đỡ mỏi, dùng đưa đuôi tóc rẽ tre màu bạc dù có buộc vẫn xù ra như bó lúa, miệng hèm hèm. Tiểu Nhi tựa lên bậu cửa sổ, tay gõ nhịp ra chiều sốt ruột. Dương Thạch ngồi ghé đối diện với chủ buồng, vẻ mặt thản nhiên, Dương Vân ngồi bên cạnh, ngắm nghía bìa cuốn sổ trên cùng của chồng sổ trước mặt để giết thời gian. Kiểm kê vũ khí trong kho. Nhìn về mặt ra điều đăm chiêu của người quản lý, chàng bỏ thắc mắc xuống gầm bàn còn Tiểu Nhi bắt đầu dùng móng tay cạy bậu cửa. Cuối cùng thì người quản lý cũng xem xong, ông gấp sổ lại, phớt lờ việc Tiểu Nhi đang làm, cất giọng quan trọng:

- Tôi đã xem xét rất chi là kỹ lưỡng rồi. Hiện giờ chỉ còn Thanh Long và Bạch Hổ là thiếu quân, vừa đủ chỗ cho ba anh.

Tiểu Nhi huyết sáo chế diễu, có mỗi thế mà ông già lẩm cẩm mất đến canh giờ.

- Thanh Long thiếu 2, Bạch Hổ thiếu 1. ừm, ai là Dương Vân?

- Dạ cháu. Dương Vân trả lời. Mắt vẫn không rời cái bìa.

- Anh sẽ vào Bạch Hổ, hai anh kia vào Thanh Long.

- Khoan đã, Tiểu Nhi nhảy khỏi bậu cửa, không thể xếp chúng tôi chung đội được sao?

- Thế nào được. Có đội nào thiếu ba người đâu?

- Hai cũng như ba. Thêm một cũng chẳng hại gì đúng không?

- Anh này nói lạ, quân số bao nhiêu là do cấp chỉ huy, và tôi quyết định. Chưa đến lượt các anh. Ông già cúi sùm.

- Quyền quyết định là của bác nên cháu mới đề nghị như thế. Bác thừa sức giúp cơ mà. Tiểu Nhi cứ khẳng khẳng.

- Tôi làm gì chả được. Nhưng sao phải làm cho các anh? Chiến tranh là trò đùa nhà các anh đấy à? Các anh còn phải trẻ con đâu. Tôi quyết định như thế.

Dương Vân vội xoa dịu Tiểu Nhi :

- Em tự lo được anh ạ. Chàng nói với người quản lý. Cháu đồng ý.

Tiểu Nhi thấy Dương Vân đồng ý thì không buồn cãi thêm nữa, trở về bực cửa sổ ngồi. Người quản lý ghi tên ba chàng, thu lại mấy cái thẻ phát ngoài cổng, đưa ra ba cái khác, khắc hình hổ hoặc rồng.

Cậu em út nhìn hai anh với vẻ chững chạc. Tiểu Nhi chắc lưỡi còn Dương Thạch gật đầu khuyến khích. Họ ai về phòng nấy, hẹn nhau lúc nữa xuống nhà ăn.

Dương Vân gõ cửa phòng, đích thân đội trưởng ra mở, trong phòng chỉ có một người nữa. Đội trưởng đội Bạch Hổ tên là Lê Đăng Khánh, tuổi mới ba năm, người ái Châu, mặt lưỡi cày dáng cao ráo. Chàng đã biết có thêm đội viên mới, nghe Dương Vân tự giới thiệu xong bèn giục cất đồ rồi ra lu rửa mặt. Khi Dương Vân quay lại thì đã có thêm mấy người về. Phòng bài trí đơn giản, kê vừa khít năm giường đôi, một tủ quần áo nhiều ngăn, một bàn viết đặt cạnh cửa sổ. Mọi người niềm nở làm quen với tân đội viên, sau đó kéo nhau đi ăn. Xuống đến nhà ăn, Dương Vân cười với Tiểu Nhi, Dương Thạch, đang đi cùng người đội Thanh Long. Chàng còn nhìn thấy ba chàng trai Giao Châu mà chàng gặp hồi chiều, theo lời mấy người cũ là đội Văn Lang tạm nhận chờ thành lập đội mới. Bữa ăn tối khá vừa miệng, nhà ăn rất đông, ai nấy đều quen việc có thêm thành viên nên chàng cảm thấy khá thoải mái. Hết bữa về phòng, chàng sắp xếp đồ dùng và làm loanh quanh mấy việc thì đội trưởng giục ngủ sớm vì đi đường mệt. Chàng được xếp ngủ cùng một đội viên người Hải Châu tên là Nguyễn Văn Huyền. Chàng này hồi hôm có việc đến khuya mới về. Dương Vân leo lên giường, cả phòng kéo nhau đi chơi hết, chỉ còn mình đội trưởng nằm đọc sách trên giường đối diện. Dương Vân nhắm mắt, lần đầu tiên sau nhiều ngày[font=.vntime], chàng có cảm giác yên ổn. Và con buồn ngủ ập đến.

THƯ GỬI CHA, THƯ GỬI NGÂN VÀ VÀI LÁ THƯ KHÁC

"Kính gửi cha!

Đầu thư con xin kính chúc sức khỏe cha. Cha ơi, mấy hôm rồi gió lạnh về, bệnh của cha có tái phát không? Con rất có lỗi khi không thể chăm sóc cho cha trong những lúc này.

Cha ơi, tính từ lúc đi đến nay được hơn chục ngày, vậy mà con cứ đinh ninh dài đến cả năm trời. Một phần vì phải xa nhà, xa ánh mắt bao dung của cha, phần khác vì con chẳng ngờ đường đi lại trắc trở đến thế. Mỗi bước chân là một cuộc phiêu lưu, mỗi con đường là ngọn nguồn cảm hứng. Nhưng không phải là con đang hồi hận đâu cha. Cũng có lúc con nhớ đến cuộc sống an nhàn và thoải mái ở nhà, nhưng rất ít cha ạ. Con mừng vì được xông pha, được chiến đấu cật lực để bảo vệ bản thân và người khác. Con nhớ lời cha dạy, phải sống sao cho đáng mặt nam nhi, sẵn sàng đón nhận thử thách rồi vượt qua nó để tiến lên phía trước. Lúc này, con đang nói với giọng tự tin mới mẻ rằng con vượt qua chặng đường đầu, tuy ngắn nhưng con sẽ cố gắng hết mình để cha được tự hào.

Nghe con kể chuyện này giờ, e là cha sẽ thắc mắc về thằng con ẻo lả qua một đêm bỗng lột xác thành đấng anh hùng cái thế. Nếu quả có phép màu thần diệu thì người ta nào phí hơi sức vào mấy chuyện bao đồng. Con thích nói lòng vòng vì muốn khoe với cha, con đã kết bạn trên đường đi. Có nhiều người tốt lắm cha ơi và vài trong đó mang đến cho con tình cảm thân thiết. Một người con gặp khi mới bước chân ra khỏi cửa, một người và thêm một người ở trên đường đi. Con của cha đã lớn, nhưng thiếu họ, một bước cũng hoá khó. Cả hội họp nhau dù chẳng ai buồn nói lên điều đó. Thế là chúng con kết nghĩa làm anh em, trong một đêm giông. Lúc ấy con đã nghĩ tới cha và tin là cha đồng thuận.

Ngẫm cũng buồn cười, mỗi anh em một tính cách riêng rẽ. Anh cả là người phi thường. Bản thân anh ấy tạo ra hơi nóng đặc biệt, tan chảy mọi khó khăn hết sức tự nhiên. Anh cũng là người con quý nhất, người bạn đồng hành khiến con liên tưởng tới hồi ở nhà, bên cha lúc nào con cũng ngủ ngon lành trong giấc mơ thơ trẻ. Anh hai là một người bốc đồng, vui giận thất thường. Anh ấy là người ưa ca hát với chất giọng thật khó diễn tả, giá mà có dịp mang về hát cho cha nghe, nhờ cha đánh giá hộ chứ con hôm nào cố gắng cũng chỉ hết đôi bài là phải kiếm cớ cáo lui. Tuy nhiên tài đánh gậy và cái đầu ưa xét đoán của anh là hết sức đáng nể. Và mặc dù thường xuyên tỏ ra nhí nhõ nhưng khi bắt được sự nghiêm túc, anh lập tức biến thành đối thủ đáng sợ cho đủ loại thể lực. Cuối cùng là anh ba. Anh ấy rất nói ít, làm là chính, trái ngược với anh hai luôn mồm phang phét. Anh từng rèn luyện trong rừng sâu núi thẳm nên vô cùng cơ biến. Những thứ làm cho người thường chết khiếp, anh coi như không. Điềm đạm mà ý tứ, suy nghĩ sâu sắc, chưa từng biết bao điều bổ ích mà con muốn học.

Con của cha đã rất may mắn vì kết bạn với những người tài giỏi và họ cũng rất yêu quý con. Mục tiêu bước đầu con đặt ra là phấn đấu theo kịp họ, bằng mọi giá không để bị họ lép vế. Nghĩa là sẽ mất khá khá thời gian. Nói với cha là cách con cũng cố quyết tâm, rồi kết quả thế nào cha sẽ biết đầu tiên.

Đến Dương Xá, con và các anh được phân vào Tổng đội trung quân. Lực lượng Nghĩa Đoàn đang phát triển chóng mặt, bốn phương nườm nượp kéo về tụ nghĩa. Có thể chỉ nay mai bùng lên, thành đợt sóng lớn nhấn chìm quân cướp nước. Con xin lỗi cha nhưng lòng yêu nước của đồng bào mình mãnh liệt lắm. Con hiểu sự kìm nén của cha có điều đó không phải là ý kiến chung. Nhân dân cầu hạnh phúc chỉ qua con đường tranh đấu. Biết rằng vô lễ nhưng con vẫn khẩn thiết mong cầu cha hồi tâm chuyển ý, rồi bỏ cái vị trí bập bênh đã làm danh tiếng của cha bị vẩn đục. Con còn mỗi mình cha và con hết sức muốn làm người vị kỷ.

Cha ơi, đêm qua con mơ thấy mẹ về. Mẹ vuốt tóc cho con, xoa lưng cho con, thủy chung không nói lời nào đến lúc con choàng tỉnh giấc. Con biết nói ra sẽ khiến cha đau lòng nhưng cả ngày nay lòng con se lạnh. Con bối rối, cầm bút viết để nói rằng con yêu cha biết dường nào.

Con của cha.

Vân nhi."

Dương Phong gấp đôi lá thư. Ông không cần đọc lại như lệ thường mà cất thư vào ngăn tủ.

- Vào đi! Ông gọi.

Bác Tần đẩy cửa bước vào, nói :

- Thưa chủ nhân, thư lại phủ Tiết độ đưa giấy mời đến.

- Ta cũng đang chờ.

Dương Phong khoá phòng, dặn dò bác Tần rồi theo người thư lại sang phủ Tiết độ sứ. Người thư lại dẫn ông đến thư phòng của ngài Tiết độ sứ, báo cáo xong liền rút lui. Chờ đợi Dương Phong ngoài Tiết độ sứ còn có cả Đại tướng quân Lê Khắc Chinh, có lẽ mới chính là người muốn có cuộc gặp gỡ này. Dương Phong đứng dậy chào, Tiết độ sứ thân thiện đáp lễ và dành cho ông chiếc ghế trống. Lê tướng quân im lặng, tập trung cho lời chất vấn chuẩn bị tung ra. Mới nhìn đã biết, Dương Phong hỏi ngay :

- Ngài cho gọi tôi hẳn có chuyện cần bàn?

- Vẫn chuyện cũ thôi. Giọng Tiết độ sứ có cái gì đó ngán ngẫm. Ông đã kịp nhận thông tin từ ái Châu chưa?

- Mới tức thì, thưa ngài. Có chuyện gì quá quan trọng khiến cho ngài và Lê tướng quân đây phải chú tâm đến thế?

- Không quá quan trọng ư? Tiết độ sứ nhướn mày. Ta cảm thấy ông thích đứng ngoài cuộc thì phải.

- Tôi luôn đứng bên cạnh ngài, Dương Phong thân nhiên, thấp hơn một chút.

- Nghĩa là mọi phiền phức cứ đổ hết lên đầu ta?

- Một nửa thôi thừa ngài. Còn lại, tôi nghĩ mình có đủ công hiến để được vinh dự nhận lấy.

- Ông bỏ rơi Lê tướng quân ư?

- Quân sự là lãnh địa riêng của tướng quân, tôi chỉ hứng phần rơi rớt lại mà thôi.

Lê Khắc Chinh tuyệt nhiên lặng thinh. Tiết độ sứ tiếp lời:

- Ta không hài lòng cho lắm trước thái độ thân nhiên của ông trước cảnh Võ Thiên Nam đến được Dương Xá làm bọn phản loạn giống hồ mọc thêm cánh. Vậy mà ông lộ rõ vẻ vui mừng?

- Quả đúng, tôi mừng cho ngài.

Tiết độ sứ cười mát. Lê Khắc Chinh thì hết khả năng nén nhịn, tức khí oang oang :

- Đủ rồi Dương quân sư. Tôi đến đây vì có mấy việc muốn làm rõ với ngài Tiết độ sứ chứ không đến để nghe ông nói vớ vẩn.

- Xin mời ông cứ nói thẳng, Tiết độ sứ luôn rất công bằng.

- Được. Tôi muốn nói vụ Võ Thiên Nam. Thứ nhất là khi hấn đang chạy loạn trên đất Trường Yên, tôi đã nhiều lần cho giăng bẫy. Lần nào hấn cũng thoát vào thời khắc cuối cùng. Vậy dứt khoát đã có kẻ tiết lộ. Vài bữa trước, cánh Ngân Vệ đã bắt được cha con hấn. Trên đường đến Hoả Ngục, hấn được mấy tên đồng bọn giải nguy và giết hết người áp giải. Rồi chuyện ở đường hẻm Hầm Long cũng thế. Tôi mất hai đội trưởng của Ngân Vệ đội, Cẩm Miêu và Hắc Nguyệt và gần trọn hai đội 13,14. Một tên sống sót kể lại đã tận mắt chứng kiến Lãnh Phong, gã tay chân thân tín của ông, đứng trong hàng ngũ những kẻ phản loạn, không chỉ bảo vệ Võ Thiên Nam mà còn thẳng tay giết người của tôi. Trong khi đáng lý hấn phải cắt thủ cấp họ Võ về nộp cho Tiết độ sứ..

- Sự việc đã bị đẩy đi quá xa nên ông không tránh khỏi nghi ngờ. Những hãy bình tĩnh nghe tôi phân bua cái đã. Về chuyện ở Trường Yên, rõ ràng nếu nói chuyện nội gián thì chỉ trong hàng ngũ Ngân Vệ mới nắm rõ tin tức như vậy. Bởi vậy, dù Lãnh Phong có luẩn quẩn gần đây cũng chẳng nên vu vạ cho hấn. ở đây tôi thiên về tình huống dân trong vùng đã đánh động cho Võ Thiên Nam. Nói ông đừng tự ái chứ dẫu Ngân Vệ có cải trang bằng giới vẫn lộ vì cứ nhìn thấy người Hán là dân chúng có phản ứng ngay. Điều này thì ông đã quá hiểu. Thứ đến là chuyện Hầm Long, tôi xin thừa nhận Lãnh Phong có tham dự như trong mật thư hấn viết cho tôi. Chuyện hấn giết đội viên Ngân Vệ là có thật và đó lại là mệnh lệnh của tôi. Hấn phải đi mấy nước cờ cần thiết nhằm tạo vỏ bọc chui sâu vào hàng ngũ Việt Nghĩa Đoàn. Đã thảo trừ căn, mục đích của chúng ta là diệt tận gốc mầm mống phản loạn chứ gã họ Võ hữu dũng vô mưu, thiết nghĩ chẳng cần quá coi trọng đến mức ấy.

Dương Phong tuân một tràng về cách suy tính của ông khiến cả Tiết độ sứ đứng giữa lẫn Lê Khắc Chinh vốn đang đặt mình trong tư thế đối nghịch đều cảm thấy có những điểm rất đúng.

- Nghe chừng ông quá chủ quan. Ông quên mất họ Võ đã làm cho ta điêu đứng ra sao rồi à! Nếu ngày ấy không có kế lậ của Tiết độ sứ, hấn đã đánh đến chân thành Đại La này!

- Thế tôi mới chúc mừng Tiết độ sứ.

- Ông muốn Tiết độ sứ phải vui mừng khi người của ông giúp đỡ tội phạm triều đình và lạm sát những kẻ trung thành?

- Tôi tán thành cách hấn giết người, Dương Phong rắn rỏi khẳng định, miệng vẽ nên nụ cười hiểm độc. Chết là hết. Muốn làm nên đại nghiệp cần phải biết hy sinh tiêu tiết. Thiên Nam tuy thất trận nhưng vẫn là kẻ kiêu dũng. Dương Đình Nghệ nhận hấn vào Nghĩa Đoàn, muốn xếp hấn vào vị trí thiết yếu là rất khó vì bộ khung đã định hình từ lâu, nương người mới thì mất lòng người cũ. Còn nếu đặt Thiên Nam vào vai trò xoàng xĩnh, đời nào hấn chịu. Con người của hấn thiếu khoáng đạt mà thừa vị kỷ. Ngày trước hấn không chịu liên quân với họ Dương, ai cũng biết là vì quyền lợi. Nay thất thế lâm vào cảnh ăn nhờ ở đậu, hấn không tạo vây cánh cho mình mới là lạ. Sau những nhát kiếm, hấn sẽ tìm đến Lãnh Phong mà gửi gắm niềm tin. Nội bộ kẻ thù sôi lên sùng sục, ta chỉ thêm mấy thanh củi vào lò cũng đủ ninh nhừ cả mẻ. Chẳng mất công dấy binh, tránh đổ máu vô ích. Chừng ấy, Tiết độ sứ cùng tướng quân có thể kê cao gối ngủ.

Lê Khắc Chinh trầm ngâm, nói lỏng cho lý lẽ của Dương Phong tìm đường. Không hoàn toàn thỏa mãn nhưng chừng là đủ, ông ta ngồi nghe phán xử của Tiết độ sứ. Về phần Tiết độ sứ, vốn dĩ sẵn thân thiết với Dương Phong, hiểu hơn ai hết người ông coi là bạn thân có con mắt nhìn xa trông rộng. Ông làm gắng nhằm tránh mang tiếng tư tình và để biết được những tính toán của Dương Phong. Nay Lê Khắc Chinh đã xuôi, ông mới lên tiếng giảng hòa :

- Dương quân sư, ta biết ông đang dồn tâm lực cho nước cờ hiểm. Nhưng trong chuyện này ông đã mắc sai lầm khi cho thuộc hạ tùy tiện hành động, không phối hợp với Lê tướng quân. Lê tướng quân tức giận là lẽ thường tình bởi công sức ông ấy bỏ ra hay những tay sai đắc lực mà ông khổ công huấn luyện, bị sụp đổ hay bị giết hại một phần vì những toan tính riêng của ông. Nhưng thôi, chuyện đã qua thì cho nó qua hấn, phải không Lê tướng quân? Ta cần lấy tương lai làm trọng. Dương quân sư, ông được quyền bày tỏ hết ý đồ.

- Vâng, thưa Tiết độ sứ. Dương Phong nói, kế hoạch của tôi rất rõ ràng, đây là triệt phản loạn từ trong ổ, không cho vỡ tung ra, bằng kết hợp nội công ngoại kích. Tôi mạn phép thu thập vài thông tin về quân đội, biết rằng Lê tướng quân đang âm thầm tập trung lực lượng sát vành đai, dẫu chưa thể đánh. Việt Nghĩa Đoàn trông bên ngoài lỏng lẻo mà chặt chẽ bên trong. Dương Phong cười khẩy. Phòng bị cẩn mật là thế, rốt cuộc vẫn bị chúng ta chèn chốt vào mấy vị trí quan trọng. Nhiệm vụ của họ là đưa tin ra ngoài, phá hoại nội bộ và quan trọng nhất là ám sát Dương Đình Nghệ. Còn lại tùy theo tình hình, ta sẽ có những điều chỉnh riêng. Nhờ Lê tướng quân cho người

phong tỏa các nguồn đồ đến, cộng với khả năng của Mục Dạ, Lang Ma và Lãnh Phong, khi có cơ hội ta dồn tổng lực san Dương Xá thành bình địa.

- ý của Lê tướng quân trong việc này như thế nào?

Lê Khắc Chinh hùng hồn giải biện về sách của Dương Phong lẫn tình hình chung. Tiết độ sứ cũng có những đánh giá của riêng mình, sau đó đến lượt Dương Phong. Họ thảo luận từ lúc mặt trời còn lang thang trên bầu trời đến tận tối mới thông suốt. Dương Phong trở về nhà và đọc lại bức thư của Lãnh Phong.

“Gửi Dương Gia.

Chắc hẳn lúc này ngài đang ngập trong rắc rối vì tin tức từ đường hẻm Hầm Long bay tới kinh thành. Tôi muốn viết bức thư này sớm hơn nhưng đến giờ mới có dịp. Và thú thực, mãi sau tôi mới sức nhớ ra, trong ba tên Ngân Vệ bỏ chạy có một đã gặp mặt tôi trong vụ “chim đưa thư bay lạc” hồi đầu năm ngoái. Cú hót trên tay khó mà không khiến Lê Khắc Chinh phát khùng. Mong ngài hiểu đó là phương sách bất đắc dĩ, nhưng xét toàn cục sẽ thành nước cờ hay nếu như chúng ta dự đoán đúng và ngài thuyết phục được Tiết độ sứ. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì cơ hội vẫn nằm trong tay. Hãy tin rằng tôi là người giám sát hết sức tận tụy. Bất cứ thứ gì chệch khỏi con đường ngài tiên liệu, tôi sẽ tự tay uốn nắn, khi không thể, sẽ dùng tới giải pháp cuối cùng.

Nhờ đánh đổi bằng lời xì xào bên tai Tiết độ sứ, tôi êm thấm vượt qua sự kiểm tra của Việt Nghĩa Đoàn và nhận được vị trí thuận lợi. Buổi tối thứ hai ở đây, tôi bắt đầu việc bắt liên lạc với Mục Dạ và Lang Ma. Đến tối thứ tư, tức là tối qua, đã có tín hiệu phản hồi. Theo thỏa thuận ban đầu, ba người sẽ đảm bảo an toàn tối đa qua việc tránh lộ diện với cả đồng đội, ngay cả việc để lại ký hiệu cũng hết sức hạn chế. Mỗi người giữ vai trò riêng nên nhiều nhất là biết họ đứng tại nơi nào thôi. Tình hình sơ lược tôi muốn báo cho ngài là Dương Đình Nghệ không ở trong doanh trại, nghe nói đi Hoan Châu đã lâu. Ngô Quyền chưa về còn Đình Công Trứ đồn đốc bảo vệ vành ngoài phía nam. Việc tăng luyện thủy quân và phụ trách chung được giao cho Lê Lãm. Đi dạo một vòng, tôi nhận thấy những nỗ lực chuẩn bị lực lượng tuy ráo riết và khí thế nhưng rất còn sơ sài nên nhanh nhất cũng một hai năm, mới có thể khởi binh được. Do vậy, dám chắc liên minh Phong, Lục, Hồng, Giao sẽ án binh bất động trong thời gian tới.

Còn về mệnh lệnh ngài mới giao thì xin thưa công tử có vẻ bất nhịp nhàng với cuộc sống xa gia đình và đã tìm được những người bạn mới. Một trong số đó là Ngô Quyền. Ngài đừng quá ngạc nhiên. Nhờ hẳn ta, công tử mới được xếp vào Bạch Hổ đội thuộc trung quân, như ngài biết, là chỗ rất tốt đối với tân binh. Tất nhiên với yêu cầu công tử phải cẩn thận che giấu nguồn gốc xuất thân của mình. Ngài hãy yên tâm vì tôi sẽ thường xuyên đề mắt đến cậu ấy.

Suýt thì quên, tôi đã dò hỏi cho ngài tung tích người có tên là Đặng Trí. Năm rưỡi trước đây, ông ta cùng đứa con nuôi rời Hải Châu đi Lục Châu. ở đó hơn nửa năm, hai người đến Phong Châu, bắt mối với tàn quân của Lê Phương, Phan Tú, nay dưới sự chỉ huy của thủ lĩnh mới. Sau đó, họ trở ngược Hải Châu, rồi đi Giao Châu. Đến giờ, ông ta đang ngồi trong thành Đại La không chừng.

Tôi dừng tại đây. Hẹn gặp lại ngài khi có tin tức mới.

Lãnh Phong.”

Dương Phong huỷ lá thư, từ trong đôi mắt bắn ra những tia sáng nóng đủ đốt cháy cả ngọn lửa. Và dưới khoe miệng, đang dờ nửa nụ cười đáng sợ.

.....
Ngọn đèn hắt bóng long lanh, nàng Ngân ngồi trên giường, cạnh cửa sổ ngọn gió làm mấy sợi tóc mai bay lác rác. Tay nàng cầm lá thư hồng.

“Anh nhớ em như chưa từng được nhớ, dù tháng năm trôi nhanh lắm em à. ở ngoài ấy, em hãy đón từng ngọn gió bởi anh đã gửi nỗi nhớ bên trong. Nỗi nhớ bắt anh đếm từng khắc từ lúc chúng mình xa. Mặt trời lặn, rồi mặt trời lại mọc, nắng hồng lại tươi. Nhiều lúc không chịu nổi, anh mãi miết đuổi thời gian chạy cho ngày bớt dài, cho anh đỡ nhớ em.

Đêm hôm qua, anh lại gọi tên em trong mơ do đó nguyên cả ngày hôm nay anh bị trêu chọc tới bời. Không biết chóng đỡ ra sao nên anh đành im lặng, trong bụng nửa phần ngượng nhưng nửa phần vui. Ngượng vì họ nhắc đến tên em mà vui cũng vì thế. Vui hơn nữa vì anh đã hoà nhập được với mọi người. Đúng hơn là vì mọi người sống rất tình cảm. Kể ra thì thấy lạ, chẳng biết có phải do anh là người hay thay đổi không. Ngày xưa anh chưa từng nghĩ mình có thể sống thiếu gia đình, thiếu cha bên cạnh. Cha là cây thiên tuế, ngàn năm che bóng mát trên đầu, khiến anh nào quan tâm đến gió mưa nắng bão. Khi gặp em, rồi mâu thuẫn trong lòng bùng phát, đẩy anh bước chân ra đi. Sau lời tuyên bố hùng hồn là về ngơ ngác thiếu từng trải, lấy sự sốc nổi thay cho kinh nghiệm sống. Thánh nhân đãi kẻ khù khờ, em ạ. Một bước rời nhà lập tức sa cơ. Anh những tưởng thân mình đã thành vô dụng thì quý nhân xuất hiện. Ba người bạn lớn, ba người thầy. Anh gặp họ vừa vặn như họ đã đứng sẵn bên đường đợi anh. Và bọn anh kết nghĩa. Anh cả của nhóm tên là Ngô Quyền, nguyên là phó soái của Nghĩa Đoàn. Em có tin nổi là anh ấy chưa đến tuổi tam thập? Anh ấy tạo cho mọi người cái cảm giác kính nể tự nhiên, đơn giản hoá mọi khó khăn bằng cái uy lực rất riêng của mình. Là người cùng làng với Bồ Cái Đại Vương, bản thân anh tin tưởng mãnh liệt vào một ngày không xa, chôn địa linh đó lại thêm vinh danh nhờ một người anh hùng mới. Bên cạnh người anh hùng, không thể thiếu những người bạn đồng hành đáng tin cậy. Anh hai và anh ba cũng có những bản lĩnh mà người khác thèm muốn. Tiểu Nhi, cái tên ứng chiếu tính cách của anh hai. Nhiều lúc anh ngỡ anh ấy giống một cậu bé lớn xác tính nét thất thường, nhiều trò và lắm điệu bộ. Anh ấy rất quý bạn bè dù thường làm ra vẻ không vừa lòng hay là cố tạo

khoảng cách để giữ bên mình vài bí mật riêng tư nho nhỏ. Dầu vậy, dầu anh ấy ra điều gắt gỏng thì đôi mắt vẫn không che dấu được cái nhìn vui vẻ, dầu anh ấy luôn mồm chê bai cái sự càm lạng của anh ba thì vẫn thấy rõ anh ấy hài lòng như thế nào khi hai người nói chuyện. Em sẽ tò mò hai người ấy nói chuyện ra sao, anh hai nói liên tục khi nhanh khi chậm, lúc cao lúc thấp, anh ba thỉnh thoảng chen vào bằng nụ cười hoặc một cái gật đầu, hiếm hoi thì bình đôi câu ngắn gọn. Anh nghĩ cách hành xử đó là hiệu quả nhất bởi giống anh, anh ấy khó ngắt lời được khi anh hai đang có đà. Kể ra thì bọn anh cũng rất thích ngồi hàng giờ nghe anh hay kể những câu chuyện phiêu lưu ba thực bấy hừ mà trong đó anh ấy luôn luôn là người chiến thắng, dù đối thủ là bọn cướp hung hãn, là các cô gái xinh đẹp ma mị hay hàng vạn quân lính Hán. Những lúc anh ấy đẩy sự thật đi quá xa, anh nhận thấy mắt anh ba ánh lên niềm thích thú. Anh hai nhà ngay trong thành Đại La và có một chị vợ “đẹp như tiên giáng trần”. Anh ba là người Hải Châu, vợ họ với anh. Anh ấy tên là Thạch và bền chắc như tảng đá bền chắc nhất. Anh ấy có kinh nghiệm đường rừng phong phú vì từng lặn lội nơi đất rừng kỳ hiểm Lục Châu. Nắm trong tay nhiều ngón nghề độc đáo, anh ấy có thể vượt ngàn dặm, cự lại cả cánh quân đông mà không hề hấn. Ngoài ra, anh ấy là người tỉ mỉ, tinh tế hiếm có. Có điều anh ấy hơi thờ ơ với cánh nữ lưu, dù anh hai thường nói bóng gió về một cô nàng nào đó. Hai anh ấy được xung vào đội Thanh Long, chung Tổng đội trung quân với anh nhưng sống ở dãy nhà bên cạnh.

Các anh ấy, cả ba người, đều có ảnh hưởng đậm lên anh, nên khi được phân một mình vào đội Bạch Hổ, anh đã rất lo vì chẳng biết sẽ xoay sở ra sao. Nhưng giờ ổn rồi, thậm chí anh còn mừng vì được tự tung tự tác nữa. Đội Bạch Hổ bọn anh có hai mươi người, ở trong hai phòng. Đội trưởng của đội là anh Lê Đăng Khánh ở cùng phòng với anh. Bọn anh gọi anh ấy là người hai bộ mặt. Một lạnh lùng, khe khắt khi ra thao trường và một vui vẻ dễ gần ở nhà. Anh ấy là người bản địa, đã có vợ và hai con. Anh ấy rất chăm chỉ, ban ngày luyện tập, tối về còn nghiên cứu binh thư. Cái cách anh Khách điều hành đội khiến anh em chan hoà thoải mái trong khuôn khổ kỷ luật. Phòng anh, ngoài đội trưởng ra, còn toàn dân xứ khác. Giao Châu có hai, Đằng Châu cũng có hai, hai anh em sinh đôi, Trường Châu một, người này anh không thích lắm, Phong Châu, Hải Châu, Lục Châu và Hoan Châu, mỗi nơi một. Nên có đêm cả bọn nằm tâm sự quê hương, mới đến Trường Châu thì gà đã gáy.

Một ngày bắt đầu từ giờ mao, dậy để vận động thân thể. Sau ăn cơm rồi ra thao trường. Hai hôm đầu tiên anh chỉ tập luyện chung như chạy, nhảy. Còn lại đội trưởng yêu cầu đứng ngoài quan sát những bài tập chiến đấu, di chuyển theo đội ngũ. Do bốn phương đổ về đăng nhập nên cứ mười ngày người ta lại tổ chức kiểm tra năng lực tân binh một lần. Buổi ồ ồ đến vào ngày thứ ba anh ở đây. Hơn trăm người tham dự bài thi toàn diện kiểm tra sức mạnh bằng việc mang vác vật nặng, độ dẻo dai qua chạy đường dài, tốc độ và sức bật, võ nghệ bằng các bài thi vật, đấu kiếm, bắn cung, phi ngựa. Bọn anh nỗ lực trong sự dõi theo của các vị chỉ huy và các đội trưởng của đội có tân binh. Người ta có đánh giá cho từng người và xếp hạng chung. Anh nghĩ mình làm việc không tồi khi kiếm được một thứ hạng tương đối. Có đến hai người thắng cuộc vì trong các bài thi và cả đối đầu trực tiếp họ tỏ ra rất cân sức cân tài. Một người thuộc Tổng đội tiên phong, nơi có những cá nhân mạnh nhất Nghĩa Đoàn, tên là Phan Anh, người Phong Châu, đã từng giúp đỡ bọn anh trên đường. Người còn lại chính là anh ba. Anh cứ tiếc mãi nếu anh ấy không sơ sẩy trong đòn thể cuối cùng thì đã thắng tuyệt đối. Anh hai phê phán do anh ba mãi để ý đến cô nàng bí mật đó nhưng anh không tin lắm vì anh hai mới là người thích ngắm các cô gái và anh đang tức tối vì chỉ xếp hạng tám. Dù đó đã là thứ hạng đáng mơ ước và dù anh ấy có một bài thi sử kiếm tệ chưa từng thấy. Anh ấy lắm bậm ý rằng chủ khảo là người của Tổng đội tiên phong nên chủ ý đim anh ấy xuống. Anh cần nhắc lại là dầu hay kêu ca nhưng tâm địa anh hai rất tốt. Sau buổi kiểm tra, anh đã được tập cùng đội, đợt tập huấn đan khiên chắn tên.

Thường sau một ngày luyện tập căng thẳng, buổi tối bọn anh được phép thả lỏng, đi đến phòng sinh hoạt chung, ra bờ hồ ngắm cảnh hay đơn giản là ngủ khi lấy sức. Chỉ huy không cấm uống rượu nhưng yêu cầu hạn chế, nhất là trong các đợt tập nặng. Anh đã cảm thấy quen dần với việc dầu kín nỗi nhớ nhà, hoà nhập với gia đình mới. Chỉ đến đêm, trong giấc ngủ, anh không làm chủ được cảm xúc của mình. Đêm trước nữa anh mơ thấy mẹ về, rồi kể lại trong lá thư gửi cha, biết sẽ làm ông đau lòng. Anh tự trách là đứa bất hiếu, một mực ra đi trong lúc cha già bệnh tật triền miên. Canh cánh trong lòng, anh nhắc bản thân phải nỗ lực đến cùng, rồi chẳng bao lâu nữa, lữa khởi nghĩa bùng lên thiêu cháy quân thù. Anh sẽ trở về, hỏi cưới em, chúng mình phụng dưỡng cha đền đáp ơn nghĩa sinh thành.

Anh đã nghe tiếng nói của cậu Huyền, bạn cùng giường với anh. Cả phòng hôm nay sang Tổng đội nữ binh chơi riêng anh cáo ốm ở nhà. Anh dừng đây vì nếu để họ bắt gặp thì không thể yên ổn trong mấy ngày tới mắt. Chờ anh nhé, em thương yêu.

Dương Vân.”

- Thư của thằng Vân hà cháu?

Ngân giật mình. Bác nàng đã đứng ngay cửa phòng từ lúc nào.

- Hồi xưa, bác cũng từng hốt hoảng vì bị mẹ bắt gặp lúc đang đọc lá thư ông bác gởi đánh của cháu gửi vào tay.

Nó đến nơi chưa?

- Dạ rồi. Anh ấy đã được nhận vào Nghĩa Đoàn, đang mài miết luyện tập.

- Nó nhớ cháu lắm phải không? Bà bác ngồi xuống giường.

- Vâng, cháu cũng thế.

Ngân ôm ghì lấy bác,

- Cháu ước gì chiến tranh qua thật mau.

.....
“G”i Tiết độ sứ.

Ngài đã không phúc đáp lá thư thứ nhất buộc tôi phải viết lá thư thứ hai, và là cuối cùng nếu Ngài cố tình chọc vào tính thiếu kiên nhẫn của tôi.

Có một mưu đồ nhưng không cam bẫy. Nếu ngài còn đa nghi, ngài sẽ đập tắt ý nghĩ quy thuận của tôi. Tôi đành cùng liên minh với các nhóm quân khác đang ào ào như ong vỡ tổ. Khi ấy ngài sẽ phải mất ngủ thêm một thời gian dài nữa hoặc có thể mất ngủ mãi mãi. Vậy tại sao ngay bây giờ ngài không đưa ra quyết định khôn ngoan cho xứng tầm với cái vị thế mà ngài đang có? Năm lấy tôi là năm được một hiểm địa, vứt bỏ hẳn một nguy cơ lớn. Hơn thế nữa, tôi sẽ cung cấp cho ngài nhiều tin cơ mật, những ý đồ liên minh. Tôi thừa sức nhiễu loạn tạo cho ngài cơ hội đánh úp, diệt tận gốc mối lo lớn nhất trong lòng ngài. Nói có sách, mách có chứng. Tôi gửi kèm theo lá thư này là vài cái tên thú vị, đảm mỗi hoạt động liên lạc và có kẻ đang tìm cách lọt đến tận đến phòng ngủ của ngài. Hãy ứng chiếu thi hành, kết quả sẽ cho ngài thấy rõ sự đảm bảo đáng tin cậy của tôi.

Khi ngài đã tin tôi, tức là đã sẵn sàng đón món hời tôi đưa đến, tôi cũng tính luôn cái lợi tôi muốn nhận. Mất lòng trước được lòng sau, người ta cần sự rõ ràng trong mua bán. Điều tiên quyết là tôi sẽ tránh lộ diện, không càng tốt. Ngoại vi phía Tây thành Đại La, quá bảy dặm có dãy nhà lá bên đường, hãy để thư tại căn nhà thứ ba nếu ngài muốn liên lạc với tôi. Sẽ có kẻ đến lấy. Đó là một gã khó tính thính mũi và nếu biết mình bị theo dõi, hẳn sẽ dùng công việc bằng cách hủy lá thư. Khi an toàn, thư được chuyển cho kẻ thứ hai, thứ ba. Con đường đủ lắt léo để khiến quân lính của ngài hoa mắt. Và lại kẻ nhận thư và chuyển thư đều chỉ biết độc nhất quãng đường ngắn phải đi nên đừng phí công khảo tra chúng. Nếu ngài quá tò mò, hãy gắng kìm nén bởi tôi là con cáo tinh khôn, không bao thích thợ săn tìm thấy hang của mình.

Thứ đến, tôi muốn ngài chuyển cho tôi một tín vật quý, thay lời cam kết cho tôi cát cứ khu vực của mình sau khi mọi chuyện kết thúc. Tôi không sợ ngài phản lời vì tôi có cách phòng thân riêng và tôi sẽ giúp ngài đảm bảo quyền lực lâu dài hơn ngài tưởng nhiều. Còn yêu cầu cuối cùng, ta sẽ bàn khi xong việc.

Ngài hãy suy tính thật thấu đáo.”

Tiết độ sứ vớ lấy chén trà trên bàn, uống cạn một hơi. Lá thư ngắn này làm ngài lợm giọng.

MÙA XUÂN

Mùa xuân năm Canh Dần (930), những trận gió mùa từng mang giá rét cắt thịt cắt da, những cơn mưa lừng trời từng khiến cả thế gian rầu rĩ và những nhành cây khô khốc trơ trụi từng mang đậm dấu ấn của tàn phai cô quạnh bỗng đâu biến mất tăm mất tích. Người đẹp mùa đông khoác trên mình chiếc áo mỏng manh quyền rũ, kết thúc chuyến du ngoạn định kỳ, trở lại nhà tận ngọn núi Bồng Râm nơi chân trời xa khuất. Nàng Xuân phơi phới, ra mắt đất trời bằng những hạt mưa nhẹ như bông, êm như lụa, mà dịu ngọt vô cùng, tươi vụn vật tốt tươi, trăm hoa bừng hương sắc. Tết Nguyên Đán đến rồi đi qua cảnh đào thắm, nôi bánh chưng sôi sùng sục đêm ba mươi, cây nêu vươn thẳng, mâm ngũ quả đầu đàn cùng khói hương thơm nức. Người ta thấy vang vang tiếng chúc phúc và âm âm lời khẩn nguyện. Nhà người nông dân mong mưa thuận gió hòa, vụ mùa thu bội. Nhà người thương nhân mong mưa may bán đắt, lộc to lộc tiền dồi dào. Nhà người nho sĩ mong chữ nghĩa đầy bồ, gắp dịp phô tài kinh bang tế thế. Nhà người nghĩa quân mong hòa tâm khởi vận, mã đáo thành công. Ai người đều muốn cuộc sống ấm no, non sông bình ổn. Có điều, người Hán với đại diện là Tiết độ sứ Lý Tiến cầu dẹp hết quân phản loạn, lấy đà đăng phát triển kinh tế. Còn người Việt muốn nguyện chiến đấu đến cùng, đánh đuổi giặc ngoại xâm, tìm tự do độc lập.

Thấm thoát đã lập xuân, Dương Văn ngồi tư lự trên lầu Ngoạn Cảnh. Gió trở chiều đẩy mây xám bay ngơ ngẩn, cả khu lầu tịnh không một tiếng người. Hôm nay, Việt Nghĩa Đoàn mở hội xuân cầu phúc cho đất nước, là dịp dành niềm vui cho mọi người, tăng tình đoàn kết toàn quân. Hội mở từ tờ mờ sáng, cho đến nửa đêm. Buổi chiều có các màn thi đấu, trò chơi, ca hát, anh chị em nô nức đổ dồn đến lễ đường và nhà sinh hoạt chung. Dương Văn tự dưng chán nản, chẳng tán bộ đến Ngoạn Cảnh lầu, ngồi gặm nhấm nỗi cô đơn.

Chỗ xuân môn môn, nàng Xuân đến cạnh hỏi vì đâu chàng buồn bã trong khi vạn vật vui tươi. Chàng đáp “tôi nhớ nhà”. Nàng Xuân lại hỏi sao chẳng thấy chàng buồn bã lúc buổi trời đông, mà chọn mùa xuân, mùa của hạnh phúc. Chàng trả lời “Vì mùa đông, tôi giống như tất cả, công việc bận rộn suốt ngày, nên thời gian qua vùn vụt. Nay, mới có thời gian rỗi rãi. Tết là ngày sum họp, là ngày cho những trái tim tha hương dồn nhịp đập về hướng quê nhà. Tôi nhìn đồng đội mà nhớ đến cha già. Năm nào cũng vậy, Tết đến cha lại buồn, sau giao thừa cha ngồi trước bàn thờ mẹ, đến tận hừng sáng. Cha chỉ muốn ngồi một mình. Ngày tôi ở nhà, dầu vụng về vẫn giúp ông khuây khoả phần nào. Vì thế năm nay, tôi sợ ông sẽ đắm chìm trong men rượu, bỏ ngoài tay mọi lời khuyên của thầy thuốc. Tôi nhớ mẹ, ao ước được thốt lên “mẹ ơi”, giống hồi còn là con chim non chập chững. Tôi nhớ người thương, lo nàng buồn vì thiếu tôi. Nhưng giả như nàng không buồn, tôi lại càng lo. Từng ấy nỗi niềm luẩn quẩn, bảo sao tôi vui được!”

Nàng Xuân cười bảo chàng trai trẻ, nỗi nhớ nhà đã không dứt nổi, làm việc lớn thế nào đây? Chàng thung thảng đáp “lắm người nên biết phân biệt rạch ròi, nào thể đánh đồng chuyện riêng chung. Dấu hiệu lúc này tình yêu đất nước đương nhiên đặt lên trên cùng, hiến thân mình từ sức mạnh cánh tay đến độ dẻo dai của đôi chân, niềm tin trong ánh mắt nung nấu tư tưởng quyết chiến quyết thắng. Nhưng ai là người có thể giữ mãi ngọn lửa, bởi chuyện đó chẳng nên. Cương mãi thì dễ gãy, mãnh liệt quá thì mau tàn. Chẳng phải cổ nhân từng dạy phải biết nhẫn mới làm nên việc lớn. Khi tinh thần tạm chùng xuống là khi trái tim tôi áp ủ tình gia đình, giúp tôi thêm nghị lực, đánh giặc vì ngày mai được đoàn tụ bên gia đình”.

Nàng Xuân đồng ý, song bảo chàng nói đúng mà chưa đủ. Xa gia đình chàng nhớ cũng phải nhưng nơi đây cũng coi như một gia đình lớn, mọi người sống đùm bọc thương yêu. Chàng cô đơn hoá ra cô mình lại, phủ nhận hết tình cảm đồng đội hay sao. Chàng đáp “nói yêu quý thì vẫn yêu quý thôi. Nhưng không đủ để chia sẻ suy tư chất chứa trong lòng”. Nàng Xuân hỏi há chẳng phải chàng còn có 3 người anh kết nghĩa, thân như ruột thịt? Chàng cười “ngay lúc này có thấy ông nào đâu?”. Nàng Xuân cũng cười, nói “có đấy”. Có người đã đến chân lầu thật. “Có phải anh ba không nhỉ?” Dương Văn trầm nghĩ. Lúc này, người mới đến nhìn lên, đúng là Dương Thạch, hơi ngạc nhiên khi cậu em có mặt tại nơi mình muốn đến. Chàng vừa lên khỏi bậc thang cuối, đã nghe Dương Văn hỏi:

- Anh không đi với Minh Nguyệt mà lại ra đây hóng gió à?

Đấy, cậu chàng láu táu, chưa gì đã động vào mối tương tư của ông anh. Dương Thạch tìm cho mình một chỗ hướng ra hồ, đáp:

- Không! Anh chào cô ấy trên đường rồi. Đi suốt mỗi chân nên anh muốn tìm chỗ yên tĩnh ngồi nghỉ.

“Có một tạo thế đã làm được cho anh mỗi chân á?? Không đâu, chỉ vì cô nàng đó thôi”, Dương Văn tinh nghịch nghĩ, dù nói:

- Em cũng thấy mệt mỏi, ra đây ngồi nghỉ. Anh đến vừa hay.

Hai người nhìn mặt gương hồ trải rộng ra ngoài tầm mắt với những bông hoa đỏ thắm, lá tròn đang dập dềnh sóng nước. Dương Văn muốn im lặng, mặc cho niềm tâm sự lang thang nơi chân mây góc bể. Còn Dương Thạch ngập trong mối quan tâm có tên là Minh Nguyệt.

Võ Minh Nguyệt, cô gái có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành và bản lĩnh của trang nữ kiệt. Cha con họ Võ gia nhập Nghĩa Đoàn non tháng thì Dương Đình Nghệ trở về từ Hoan Châu. Sau khi cùng các tướng lĩnh khác bàn bạc cân nhắc kỹ càng, Nguyễn Soái quyết định phong Võ Thiên Nam làm phó soái thứ tư, sau Ngô Quyền, Đinh Công Trứ và Lê Lâm. Phần Võ Minh Nguyệt, với cái khả năng được tôi luyện qua chiến trận được đánh giá rất cao, nàng nghiêm nhiên trở thành đội trưởng đội nữ binh Mộc Lan. Và việc nàng xuất hiện thu hút nhiều sự chú ý hơn hẳn người cha lừng lẫy tiếng tăm. Biết bao trái tim thôn thức theo mỗi bước chân uyển chuyển, biết bao xúc cảm lâng lâng theo mỗi cái nhìn lơ đãng. Nhan sắc đến, mang đến cơn bão lòng của những gã tiên phong, những chàng

trung quân hay hậu cần, thậm chí còn ảnh hưởng sâu tận vào Uyên ương cư xá, nơi những tướng bất khả xâm phạm. Minh Nguyệt không ở cùng cha trong doanh trại tướng sĩ mà dọn đến đội nữ Hoa Mộc Lan, khiến cho khu nhà của Tổng đội nữ binh vốn rất đông khách khứa vào mỗi tối, không còn thấy dấu bóng dáng của sự yên tĩnh nữa. Căn phòng nằm gần trong cùng của khu nhà, đến phải lập tổ cảnh giới và bảo vệ nhằm ngăn cản phần lớn những vị khách. Vì bản thân nàng khá kén tính lẫn vốn chưa một lần nghĩ tới chuyện tình cảm nam nữ giữa thời loạn chiến nên khách khứa biết ý rời rúng dần. Đến hôm nay, ngoài những người đã năn chí, những con tim thầm thương trộm nhớ nhưng chưa gom góp đủ can đảm, vẫn còn sót bốn kẻ chinh phục kiên trì.

Dữ dội nhất là Hồ Thế Hải, chàng trai mới 27 tuổi đã trở thành đội trưởng đội Cuồng Phong, chủ công Tổng đội tiên phong. Đội trưởng trẻ nhất nam binh là người Giao Châu hào hoa, mạnh mẽ quyết đoán, giỏi giang, là cái đích ngắm của rất nhiều thiếu nữ tuổi cập kê. Thế Hải bị tiếng sét ái tình đánh trúng ngay buổi đầu tiên Minh Nguyệt đến Nghĩa Đoàn. Chàng chạy sang doanh trại chỉ huy tìm phó soái Lê Lâm, theo yêu cầu Tổng đội trưởng Triệu Văn Tuấn, xin cho đội Cuồng Phong mượn thủy trại 2 ngày để hoàn tất nội dung luyện tập trước khi chuyển giai đoạn. Chàng gặp nàng tại hành lang phía tây, tay cầm đèn, mặc bộ màu lục nhạt, tóc để xõa gài đoá thiên hương trắng muốt. Tiên nữ vô tình rảo bước, để lại sau lưng một gã si tình. Cuộc gặp mặt suôn sẻ chỉ ỗi tội Phó soái hơi bần khoản khi chàng trai trẻ một điều nhanh nhanh chóng chóng kết thúc buổi nói chuyện, như thể chàng ta còn phải làm ngay việc khác quan trọng gấp bội. Nếu theo chân chàng, hẳn ông sẽ ngạc nhiên khi thấy một trong những con người can đảm nhất Nghĩa Đoàn, đang cầm đầu cấm cở chốt khựng lại ở cuối hành lang, rón rén liếc nhanh vào căn phòng mới có người dọn tới rồi lại cầm đầu cấm cở về nhà, chẳng buồn báo lại kết quả với Tổng đội trưởng, mà leo ngay lên giường nằm ngủ. Hôm sau chàng lên ngay kế hoạch tốc chiến tốc thắng nhưng mới được đôi bước đã cộc trán vào bức tường đá do chính tay nàng dựng lên. Vốn tâm cơ nhạy bén, Thế Hải hiểu ngay mình phải dấn thân vào cuộc trường chinh. Ba bốn tháng rồi chàng coi như bước khởi đầu, kết quả nàng đã chịu nhận mấy món quà nho nhỏ chàng mang đến, thỉnh thoảng còn chịu dạo mát, ngắm trăng cùng chàng trên lầu Ngoạn Cảnh. Công bằng mà nói, tính cách hai người rất tương đồng, nên cơ hội của Thế Hải là không nhỏ.

Ngặt nỗi, trên đường đi đã xuất hiện 1 đối thủ lớn. Người này vốn dĩ đặt nền móng vững chắc từ tận 10 trước và giờ đây đường hoàng xếp gạch xây tường, nhăm nhe dựng riêng cho mình ngôi nhà hạnh phúc. Anh ta rất tự tin. Anh ta là đội trưởng đội Thiết Giáp, mạnh nhất của Tổng đội trung quân. Anh ta ba mươi một tuổi, trầm tĩnh và khôn ngoan. Anh ta là người Hồng Châu, từng là tuý tướng tâm phúc của Võ Thiên Nam và từng thực sự có quan hệ thân thiết, quý mến với chị em Minh Nguyệt, Thiên Dương. Anh ta tên là Bùi Thiên Đức. Nghe tin Võ Thiên Nam an toàn đến được Nghĩa Đoàn, Thiên Đức rất mừng. Anh dẫn đám bạn đồng hương đến chào thủ lĩnh cũ. Họ Võ cảm thấy may mắn. Đôi bên mừng mừng tủi tủi trong ngày hội ngộ để rồi Thiên Đức chợt nhận ra cô bé con Minh Nguyệt ngày nào đã trở thành đoá hoa sắc nước hương trời. Minh Nguyệt mặt hoa rạng rỡ niềm vui tái ngộ với người anh đáng mến. Cảm tình của nàng đối với Thiên Đức, qua mười năm vẫn không đổi. Thời gian đầu, nàng coi đó là tình cảm anh em như thừa thiếu thời. Nhưng qua những biểu hiện đặc biệt của anh, nhận xét của bạn bè, nàng hiểu anh muốn họ có một quan hệ nghiêm túc hơn rất nhiều. Điều này khiến nàng phải cân nhắc. Dẫu chưa hề có ý định đáp lại nhưng nàng đã ưu ái đặt tình cảm của anh vào một nơi trang trọng trong lòng mình. Dần dà thì cha nàng cũng biết, nhưng không nói gì. Có thể ông trao cho con gái quyền tự quyết, cho nàng có thời gian chọn lựa nhưng có thể chính ông cũng mong muốn nàng tìm được người như Thiên Đức, vì tình cảm và vì những toan tính. Nên thủy chung, anh này đang chiếm thế thượng phong trong cuộc đua tranh khốc liệt này. Tuy nhiên, nói như thế không có nghĩa là không còn cơ hội dành cho những người khác, nhất là khi trái tim người đẹp chưa hề có sự rung động.

Người thứ ba là 1 sát thủ trong tình trường. Chàng ta là người gốc làng Ràng, hai tư tuổi rưỡi, miệng lưỡi dẻo quẹo, giọng hát rất hay. Chàng ta tên Trần Kính, đội viên hậu quân, khéo và thông thuộc tâm tính con gái, rất giỏi làm xiêu lòng các thiếu nữ. Giàu cảm xúc nhưng chóng chán, hề chàng ta tấn công vào thành nào, là thành đó xiêu vẹo, rồi khi cái bông bột của thừa ban đầu tan hết, chàng ta bỏ đi chẳng hề tiếc nuối, mặc cho cái thành trống rỗng vì khóc than. Sau vài cuộc tình như thế, hề thấy bóng Trần Kính thấp thoáng gần Tổng đội, chị em nữ binh lập tức đề phòng, dè bieu, mắng nhiếc. Chàng ta cứ trơ ra, chờ lúc sơ hở để tấn công tiếp rồi lại bỏ chạy. Chuyện với Minh Nguyệt chẳng qua lúc đầu do đám bạn thân thách thức, chàng ta giả bộ tình cờ gặp nàng trên đường đến doanh trại chỉ huy và trỏ hết tài thao lược. Ngặt nỗi, do vốn được các bạn cảnh báo từ trước và vốn ghét những con người cợt nhả, nữ tướng họ Võ đã mắng cho gã hồ đồ một chặp không kịp nuốt mặt. Những tướng là đủ bề bằng cho gã tự vắn danh dự, buông rơi ý đồ, ai ngờ đêm ấy, Trần Kính thức trắng. Lần đầu tiên trong đời, sống thật với lòng mình, chàng ta lập tức cắt đứt hết những tư vương phong nguyệt, kín đáo tiếp cận thánh nữ ái tình. Nàng khinh bỉ, chàng chẳng màng. Nàng lạnh lùng, chàng kiên nhẫn. Ai dám bảo ma vương không thể thành Phật?. Ai dám bảo những lời lẽ du dương không thể làm xiêu lòng con gái?. Mà ai dám bảo Minh Nguyệt là một cô gái bình thường?. Không thể thay đổi được quá khứ nhưng có thể nỗ lực cải thiện tương lai. Trần Kính đã biết yêu hết mình và chỉ ít chàng ta cũng xoá được thành kiến trong mắt nàng. Khi có thể chuyển trò một cách thoải mái, Trần Kính đặt mục tiêu làm tan chảy trái tim băng giá của nàng. Và chàng ta đang tiến hành điều đó hết sức nghiêm túc.

Thứ tư, không ai khác là người đang ngồi trên lầu Ngoạn Cảnh. Không có địa vị làm chỗ dựa, không quá táo bạo, hào hoa như Hồ Thế Hải, chẳng khôn ngoan, thân tình bằng Bùi Thiên Đức, thua sút tình cảm, kinh nghiệm với Trần Kính, đâm ra Dương Thạch là người thất thế nhất. Đáng lý chàng hơn bọn họ vì đã trải cùng nàng vượt qua

một đêm sinh tử và cha con nàng phải mang ơn mấy anh em. Nhưng bản chất ưa sống nội tâm kéo chàng lùi sau vạch xuất phát. Dù Minh Nguyệt vốn thần phục tài năng của chàng và thích đi cùng với chàng vì đỡ phải nghe những lời ba hoa và được nói nhiều hơn thường lệ. Nhưng nàng thiếu một chút tinh tế để nhận ra tình cảm của chàng trong khi ông anh to mồm lại có thừa. Dương Thạch đã giấu và Tiểu Nhi đã biết. Và Tiểu Nhi đã cố kín miệng nhưng rồi ai cũng biết. Tin đến tai Minh Nguyệt làm nàng e ngại, có lẽ bởi nàng đã bị quá nhiều người yêu thương. Được cái, nàng cư xử rất có tình. Sau thời gian ngắn tránh mặt, nàng chủ động hẹn chàng lên lầu Ngọa Cảnh, thuyết phục chàng thông cảm và cho nàng thời gian suy nghĩ vì đầu nàng đang rối như tơ vò. Nàng muốn hai người hăng vui vẻ với nhau như không có chuyện gì xảy ra. Chàng lỡ miệng hỏi hay là nàng đã để ý đến một trong ba người kia. Nàng lắc đầu, nói sẽ chẳng quan tâm đến mối tình cảm nào trước khi đất nước được hoàn toàn giải phóng. Cảm động trước ý chí của người con gái, chàng hứa sẽ ở bên cạnh nàng, quan tâm đến nàng với tư cách của một người bạn mà thôi. Nàng vui vẻ nên chàng cũng vui vẻ. Song chẳng may, cuộc hẹn hò bị vài cặp mắt trông thấy và Dương Thạch bỗng giống cái bia tập bắn ngoài thao trường.

Đám nữ binh bàn tán xôn xao, mãi không tìm ra nguyên nhân để anh chàng đen thui lùi, cảm như hén này lọt vào mắt người đẹp khó tính. Thế Hải tự nhủ phải tấn công mạnh hơn nữa, Thiên Đức ngằm dè chừng tuy khó tin còn Trần Kính hứng chí vì có thêm động lực chiến đấu. Những chàng trai ngoài cuộc thì gật gù với câu nói tầm ngầm mà đâm chết voi chí lý của các cụ. Riêng phần người trong cuộc, Minh Nguyệt dễ dàng bỏ ngoài tai những chuyện đàm tiếu, chuyên tâm vào công việc đang ngày càng nặng nề; Dương Thạch giữ vẻ im lặng vô tận khi Tiểu Nhi biết lỗi tránh bàn, chàng chỉ hơi khó chịu vì gặt phải những tiếng đồn, thứ chàng chưa ghét.

Con người nào phải gỗ đá, Minh Nguyệt tưởng cuộc nói chuyện giải quyết được thấu đáo vấn đề, vô tâm không hiểu người con trai đầu thế tắt lửa lòng chỉ với câu nói đơn giản dường ấy. Động thái này làm Dương Thạch hơi thất vọng, duy trái tim vẫn thúc giục chàng gặp nàng. Hội lập xuân, nàng rủ chàng đi xem hội. Thường thì chàng sẽ vô cùng mừng rỡ. Có điều lần này, dung chàng thấy chán. Họ đi về phía nhà sinh hoạt chung, giữa đường thì gặp cha nàng và Thiên Đức. Giữa Thiên Nam và Dương Thạch vốn chẳng có mâu thuẫn nhưng phần vì Tiểu Nhi, phần vì Thiên Đức nên ông nhìn chàng với ánh mắt thật khó chịu. Minh Nguyệt không hề để ý. Dương Thạch nói thắc có việc phải đi và nàng tưởng thật nên nói lời chào tạm biệt. Lòng nặng như chì, chàng mệt mỏi quay về. Mọi người đi chơi hội hết nên chàng nảy ý định ra hồ chơi.

Dương Vân vẫn cho rằng anh ba không thể thỏa lòng trong mối quan hệ với Minh Nguyệt, mà có thể thì cũng chẳng nên. Lý do là chàng không thích cô nàng. Cô nàng đẹp thật, chàng nghĩ, nổi bật trong cánh nữ lưu. Có điều chàng không ưng về tính cách, ông hoa đẹp chỉ nên đứng xa mà ngắm, một người sâu sắc và tinh ý như anh ba, nếu sống với cô ta sẽ chẳng lấy gì làm sung sướng. Nghĩ thế thôi, cũng đang yêu vì thế chàng biết không thể cấm cản được tình cảm con người, tự anh ấy phải hiểu ra thôi.

Hai gã trai thì tài im lặng mặc kệ gió thổi mây bay. Dầu gì thì phải có người nói trước chứ. Và Tiểu Nhi có mặt để làm cái nghĩa vụ quen thuộc ấy.

- Trong kia đang vui sao kéo nhau ra đây ngồi hả hai ông tướng?
- Anh cũng thế đấy thôi. Dương Vân đáp. Cái túi gì đấy?
- Đồ ăn, chàng béo ngồi phịch xuống, tẩm bổ cái thân già này.
- Anh không nên ăn nhiều. Hãy chia bớt bọn em ăn hộ cho.
- Đã trốn ra đây mà cũng không thoát, Tiểu Nhi mở túi đồ ăn, may mà cẩn thận lấy nhiều.

Hai cậu em trở mặt nhìn, trong túi càn khôn chứa một cái đùi lợn to bự, hai xấp chả dày, mỗi miếng bằng bàn tay, gói dưa hành lẫn lộn và hơn nửa con gà. Toàn thịt, thêm chút rau.

- Em ngờ anh còn bận trình diễn 1 bản hùng ca cơ đấy ? Dương Vân hỏi rất ngây thơ.

- Rồi. “Lửa cháy chân thành”. Tiểu Nhi ỉu xiu. Cái ái Nghĩa Đoàn này chỉ giỏi đánh nhau, ngoài ra chẳng có chút cảm nhận đúng đắn nào hết. Nay Thạch, hồn phách bay hết theo con bé họ Võ rồi à? Anh nghĩ bay nên bỏ quách cho nhẹ người. Mà cái thằng địch thủ của bay, nó hát dở ra dở mà mọi người lại khen hay. Trái khoáy quá đi mất.

Hai ông em biết tốt nhất không nên tranh cãi về thứ âm nhạc của Tiểu Nhi vì anh chàng sẵn sàng gây gỗ nếu có lời góp ý không lọt tai.

- Bất bình gì mà nói to thế? Giọng nói của Ngô Quyền vang từ dưới chân lầu.
- Anh cả. Dương Thạch và Dương Vân cùng thốt lên.
- Đến đây. Ngô Quyền thoáng đã lên lầu.
- Anh có nghe hát không? Tiểu Nhi nghi hoặc.

- Dĩ nhiên. Anh còn nghe hết những lời bình phẩm. Ngô Quyền cười. Có tay Phan Anh, đội Nỏ Thần nhận xét khá công bằng.

- Thằng cha mặt lạnh nói thế nào hả anh? Mặt Tiểu Nhi toát vẻ háo hức.

- Hấn nói cần giọng khoẻ như em, hát bài “Lửa cháy chân thành” mới toả hết sức nóng của hùng tâm tráng khí. Nhưng em chưa quan tâm đến những chỗ nhấn nhá, trầm bổng nên khó thắng.

Suýt nữa Tiểu Nhi nói “em biết chứ nhưng không cách nào làm được”, may là kịp hãm.

- Lúc đấy thấy em bức tức vào thẳng nhà ăn, anh đã chạy ngay đi kiếm nệm rượu. Xui khiến thế nào, anh em ta tụ cả một nơi.

- Anh em tương ý thông tình, Tiểu Nhi đã hoàn toàn vui vẻ. Anh mang rượu đến thật quá hay, em phải phạt hai đứa này cái tội dám bỏ qua phần trình diễn của anh nó.
- Không chơi, không chơi. Dương Vân lắc đầu ngoay ngoay.
- Phạt đúng lắm. Ngô Quyền nói. Từ lúc về do bận quá, anh có lỗi khi không thể dứt ra mà ngồi uống rượu với các em được. Anh cũng muốn chuộc lỗi.

- Vậy còn chờ gì nữa, Tiểu Nhi vỗ tay tán đồng.
- Nhưng kiếm chỗ khác, Ngô Quyền ngăn Tiểu Nhi đang định dỡ thịt, n ơi đây thanh tịnh quá, không hợp với bọn phàm phu tục tử chúng ta. Cậu ba có ý kiến nào hay không?

Dương Thạch chẳng cần quan sát, đáp liền :

- Sau rặng liễu đằng kia có có bãi cỏ rộng. Ta ra đấy ngồi uống.

- Cốc mở miệng. Tiểu Nhi nói. Trừ chuyện tình ái ra, hề hấn nói cái gì là đúng cái đó.

Dương Vân tùm tùm cười, tay buộc gói đồ ăn. Ngô Quyền nách cặp nậm rượu lớn, dẫn đầu tũn đoàn đến nơi hi hã. Cỏ xanh ngắt, liễu xanh um, nước hồ xanh trong, gió hiu hiu thổi. Mấy hôm rày trời không mưa nên mặt cỏ mềm và sạch. Ngô Quyền mở nậm rượu, mùi thơm bay bổng. Dương Thạch lòi trong người ra con dao dài cả gang, lưỡi mỏng tang, được giấu trong bao làm bằng gỗ kỳ, khéo léo lóc từng miếng thịt từ cái đùi lợn nướng. Dương Vân sực nhớ buổi sáng, chàng rút cái khăn phơi ngoài hiên nhưng quên chưa cất, liền lấy ra làm mũ. Tiểu Nhi đang ngồi rung đùi, chợt nói :

- Thôi chết. Chưa có đồ đựng rượu. Uống bằng cái nậm tọ như kia mệt lắm. Không thú! Không thú!

- Anh có mang theo đây. Ngô Quyền móc ra cái bát sắt bằng bàn tay khum.

Rượu lập tức được rót, khai vị cho mỗi chàng một bát. Dương Vân tâm đắc :

- Khà... Rượu ngon quá. Không giống rượu của nhà bếp.

- Chắc anh mượn tạm của bố vợ hả? Tiểu Nhi đế vào.

Ngô Quyền đưa bát rượu lên ngang miệng, hơi rượu dề mê:

- Em đoán trúng rồi. Năm ngoái, anh em Ngân Sơn gửi biểu nhạc phụ chực vò. Người đem chia cho Đình, Lê phó soái, hai vị quản lý và bốn Tổng đội trưởng. Phần anh cũng được một vò mà chưa có dịp uống, lại đâm hay.

- Ngân Sơn nồng hương cay vị, tũn khách nhấp chưa ngấm đã say. Tiểu Nhi khề khà.

Rượu qua đôi tuần. Ngô phó soái ngấm ba ông em. Khuôn mặt trắng tuấn tú của Dương Vân đã ửng hồng, mặt Dương Thạch vẫn đen nguyên và mặt Tiểu Nhi thì bắt đầu tái. Chàng sinh ra đã là một hào trưởng tương lai trong thế lực hùng mạnh của người cha tại Đường Lâm. Ngay từ nhỏ, Ngô Quyền đã nhận thức ra đạo lý cuộc sống. Bao giờ cũng vậy, chàng giữ phép với người trên, khoan hoà với kẻ dưới. Dầu không hề muốn phân biệt với bạn cùng trang lứa nhưng lời ăn tiếng nói, cung cách đi lại vẫn toát riêng vẻ uy vũ khác người. Vì thế chàng khó có bạn thân. Sau về đầu quân dưới trướng Dương Đình Nghệ, Ngô Quyền bằng khả năng dồi dào, sừng sững thẳng tiến nhanh chóng đến tận chức phó thủ lĩnh của Việt Nghĩa Đoàn. Rồi chàng lấy nàng Ngọc, con gái Dương chủ soái, sinh bé trai tên Xương Ngập. Những bữa tiệc rượu chàng tham dự, nếu không giữa các vị tướng lĩnh, rất bàn chuyện quân cơ trong cử chỉ giữ gìn, lại đến lời mời của các đội, vui vẻ thì có vui vẻ nhưng người ta không muốn biểu hiện quá suồng sã trước mặt vị phó soái mà họ luôn tôn trọng. Nói chung chỉ uống một mình là thoải mái. May có được mấy ông em kết nghĩa. Chàng khoan khoái đi hết ba bát rồi bốc miếng chả ăn ngon lành :

Lập xuân nâng chén lên môi

Gió đùa gợn sóng mắt cười mênh mông

Hòa chan huỳnh đệ một lòng

Khí thiêng vẹn giải, non sông thu về.

- Hay, hay... Tiếng tán thưởng hồ hởi.

- Quá hay. Không ngờ lâu nay anh cả giấu kỹ bầu thi hứng. Nét mặt Tiểu Nhi hết sức rạng rỡ. Xin phép cho em họa lại đôi vắn.

- Anh rất mong chờ. Ngô Quyền ngửa lòng bàn tay, đưa ra trước mặt.

Tiểu Nhi uống cạn bát rượu, e hèm liền mấy tiếng. Sáu con mắt đang mong mỏi nhưng chàng chưa thể cất lên lời. Bỗng nhiên Dương Thạch có yêu cầu:

- Keo này anh hai hãy nhường cho em.

Tiểu Nhi gật đầu ngay tắp lự. Dương Thạch nhìn vào bát rượu sóng sánh, ngâm :

Lập xuân rượu đượm hương nồng

Tình xuân say đắm mênh mông đất trời

Sáng xuân ngao nghể lên môi

Đời xuân non nước xanh ngời đáng xuân.

- Vân à. Thế là anh em mình bị hai người họ bỏ lại đằng sau mất rồi. Tiểu Nhi tếu táo

Dương Thạch cười hơi buồn, dốc cạn bát rượu xuân rồi chuyển cho Dương Vân. Chàng rót đầy bát, nói mấy câu cảm thán:

- Bên cạnh các anh, em chỉ là một đứa trẻ con. Em chưa thấy mình có tài cán gì, họa chẳng mỗi thứ biết một chút trong khi các anh luôn làm được những việc lớn lao. Có lúc em tự hỏi tại sao các anh chấp nhận em vào nhóm??

- Vì em trong sáng và đáng mến. Tiểu Nhi phán.

- Vì em chân thành và tốt tính. Dương Thạch thú thực.

- Và vì em gắn kết bọn anh lại với nhau. Ngô Quyền kết luận. Nên em là người quan trọng nhất giữa chúng ta.

Những giọt rượu ẩm lướt êm qua cổ họng chàng, hơi rượu bốc lên cay sè sống mũi. Ba ông anh cười thích chí ngắm nhìn khuôn mặt hồng hào đáng yêu của cậu em út. Ngô Quyền nói:

- Gian truân đã kéo chúng ta đến, với mỗi người mang một sức mạnh riêng. Nổi lại bằng niềm tin, anh tin tưởng chúng ta sẽ vượt qua mọi thử thách. Đoàn kết là sức mạnh vô địch, từ nhóm nhỏ như anh và các em đến cả dân tộc. Chỉ cần nắm chặt tay nhau, người Việt ta có thể đường hoàng tiến lên phía trước mà không thể lực nào, kể cả Nam Hán, nhà Đường hoặc tỷ rộng hơn, lớn hơn nữa, có thể cản nổi. Sức mạnh ấy, anh đang cảm thấy rất rõ. Mà đứng trong tầm ảnh hưởng của nó, sức mạnh bản thân anh tăng lên gấp đôi, gấp ba. Báo cho mấy đứa là quân Giao Châu, Hồng Châu đã gặt đầu đồng ý liên minh, còn phía Phong Châu vừa gửi lời đảm bảo dựng tường lũy ngăn viện binh và chặn bại binh.

- Thế chúng ta sắp đồng khởi phải không anh? Dương Văn háo hức.

- Chưa. Ngô Quyền đáp.

- Hội ước xong, còn chờ gì mà không cả nước đứng lên, diệt hết quân xâm lược?

- Tinh thần tranh đấu đang sôi sục, ai cũng mong sớm quyết một trận để đòi lại non sông. Cờ khởi nghĩa đã dựng ở nhiều nơi, nhưng đều manh mún, tự phát. Nói chắc rằng cả nước vì Việt Nghĩa Đoàn nên hướng cả về ái Châu. Có điều, phải biết địch biết ta mới có thể trăm trận thắng cả trăm được. Quân tình nguyện đang nườm nượp đổ về Dương Xá, thật ra tổng cộng chúng ta bất quá cỡ sáu nghìn người. Nhiệt huyết có thừa, thao trường ngày nào cũng rộn rã nhưng cùng lắm mới định hình đội ngũ mà thôi. Giặc sẵn sàng trong tay cả chục vạn quân tinh nhuệ, bản lĩnh chiến đấu có thừa. Công bằng mà nói, nếu chúng ta không có núi rừng hiểm trở, không dựa vào nhân dân chần chờ, thì chúng cần đến đâu, ta vỡ đến đấy. Nên phải ém binh không bởi sợ hãi mà bởi võ luyện chưa tinh và thời cơ chưa đến. Chuyển đi may mắn mới rồi, anh đã thuyết phục được thủ lĩnh các vùng miền đồng ý đợi thêm một thời gian. Chúng ta công kích trực diện, họ nhắm vào sườn, tạo nên thế trận liên hoàn.

- Tin tức về sự tồn tại của mật quân Hồng Châu là chính xác? Dương Thạch hỏi.

- ừ, hồi đấy trong trận Thanh Yên, tuy họ thua to nhưng không tan nát như người ta lầm tưởng. Phó tướng Đỗ Mai Sơn cùng khá nhiều người mà đã thoát khỏi tay Lê Khắc Chính. Mất một thời gian dài tái dựng đội ngũ, dần dà đã gần như trước. Biết Võ phó soái ở bên chúng ta, họ rất sẵn lòng hợp lực, chờ hiệu lệnh của Nghĩa Đoàn.

- Nghĩa Đoàn gánh hy vọng của cả nước, liệu có đủ sức không đây? Tiểu Nhi ta thán.

- Nếu cậu còn giữ được đôi vai chắc, thì không có gì phải lo. Ngô Quyền nhấp ngụm rượu. Mà thôi, gác chuyện đó lại đã. Bây giờ anh đang muốn nghe kể về cuộc phiêu lưu của mấy đứa trong rừng Khủng khiếp.

Tiểu Nhi bèn thuật lại nguyên do làm sao mà họ đến trấn Mãn Phong để gặp hoàn cảnh của cha con họ Võ và cuộc rượt đuổi đầy tất cả vào Khủng Khiếp Lâm. Dương Văn miêu tả rất chi tiết về cặp mắt đỏ của Dị Phong lang, cặp mắt lạnh của Chúa tể núi rừng và những gì chúng bỏ lại sau mỗi cuộc tấn công. Dương Thạch kể về hành trình theo dấu Hắc Nguyệt lẫn Minh Nguyệt, về cái cách mà Minh Nguyệt được cứu thoát khỏi móng vuốt tử thần.

Ngô Quyền chắc lưỡi khi nghe về trận chiến cuối cùng với hắc hổ, tiếc rẻ nói :

- Anh biết khá rõ về truyền thuyết và sự thật của khu rừng. Vậy mà lỡ dịp tham dự!

- Anh nói rõ hơn nữa đi!

- Nó giống như những gì các em đã biết, chỉ thêm thất về phần quá khứ. Câu truyện này anh nghe qua lời người kể chuyện của Nghĩa Đoàn.

Người kể chuyện của Nghĩa Đoàn? Ba đứa em tròn tròn mắt.

- Đừng thái quá thế, Ngô Quyền cười, mấy đứa đã gặp ông ta ngay ngày đầu tiên. Ông ta là người quản lý thư tịch của Tổng đội trung quân.

- Thằng cha lắm cảm đấy á? Tiểu Nhi không tin.

- Em lại trống miệng rồi. Đằng sau sự rề rà là một hiểu biết vô cùng phong phú. Ông ấy đã đi khắp thiên hạ để thu thập những câu chuyện trong dân gian nhằm giữ gìn cho hậu thế.

- Ông ta ngồi giữa bầy sói để nghe con cọp đen thuyết trình chẳng? Tiểu Nhi giả bộ tò mò.

- Không, nhưng ông ấy sống trong nhà của người duy nhất có thể làm cái việc em mới tưởng tượng tức thì.

- ồ..., em rõ. Xin mời anh kể tiếp.

- Ngày xưa ngày xưa, bên rìa khu rừng thợ săn sống thành làng. Cuộc sống ngày ấy hẳn là rất sung túc vì muôn thú nhiều vô kể. Cho đến một ngày, quỷ dữ xuất hiện. Một ngày mà năm người thợ săn vào rừng, không ai trở ra. Sáng hôm sau, vợ mất chồng, con mất cha khóc lóc, những người dưng cảm nhất bàn với nhau vào rừng một chuyến. Chiều xuống rồi trăng lên... rồi mặt trời mọc đặng đặng, đã có người trở lại. Ông cả, áo quần bê bết máu, ngã gục ngay đầu làng. Bà con hè nhau đưa vào nhà, rịt thuốc vào vết thương, nhưng vô ích. Ông chỉ đủ hơi lắm bầm mấy tiếng đứt đoạn sói..., sói... mất... đồ. Cọp... đen, sau đó tắt thở. Trong làng tiếng khóc như rì, thương cho số phận người yếu mạng, thương cả cho số phận gia đình mình vì đêm xuống, cơn ác mộng tràn vào làng. Sáng ra, người ta thấy lỗ thủng lớn tại hàng rào nhà bà Thi, cửa mở tung. Nền nhà vương máu, mẹ góa con cô biến mất. Và sau đấy, ngày qua ngày, dân trong lòng cứ biến mất dần như phải ma. Nỗi hoảng sợ lên đến cao trào, sự kiên gan cạn kiệt. Dân làng kéo nhau, từ bỏ mảnh đất quen thuộc đi tìm yên ổn. Duy còn lại một người thợ săn trẻ tuổi và gan dạ. Anh ta quyết định vào rừng khi trời chạng vạng tối, đi theo con đường những người mất tích đã qua. Đêm

rằm, trăng soi rõ từng bước chân đơn độc. Anh tìm thấy cung tên bỏ lại bên từng bộ xương trắng, thấy dấu vết của đàn sói dữ và những vết chân to bằng cái bát của chúa sơn lâm. Nhưng chúng không xuất hiện. Người thợ săn quyết định dựng nhà bên vách núi và cuộc chiến dai dẳng giữa người và thú bắt đầu.

- Câu chuyện anh kể cách đây bao lâu? Dương Thạch hỏi.

- Vừa tròn ba mươi năm.

- Tức là ông ta cứu Minh Nguyệt sao?

- Không. Ông ấy chết cách đây bốn năm rồi. Võ cô nương có lẽ do Hoa Cúc cứu.

????

- Là một con vượn lông vàng. Mé tây rừng sát vách núi có bãi rộng mọc đầy hoa cúc dại. Đến mùa cúc nở vàng rực làm con vượn mê mẩn thường ra chơi. Bữa đấy, nó mãi ngắm hoa bị bọn Dị Phong Lang bao vây. Dị Phong lang là giống sói mắt đỏ di cư từ phương bắc đến. Tính mạng của con vượn đang chỉ mảnh treo chuông thì người thợ săn đến, dùng thứ thuốc, hần giống thứ thuốc của Dương Thạch, đuổi bọn sói. Con vượn khôn ngoan nhận ơn cứu mạng từ đây không rời, người thợ săn bèn đặt tên cho nó là Hoa Cúc. Hoa Cúc nhanh chẳng kém bọn sói, cùng sức mạnh hơn người và khả năng trèo leo cực giỏi. Hai thầy trò ngày đêm săn lùng, giết được khá nhiều Dị Phong lang và hai lần đánh trọng thương hắc hổ. Nhưng vẫn để nó chạy thoát. Lũ quỷ điên cuồng trả thù, phá bầy tấn công nhà người thợ săn. Lần ấy, Hoa Cúc đã cống chủ chạy thoát. Rồi người thợ săn biến nhà mình thành cấm địa với vô kể loại bẫy khủng khiếp nhất, đi đâu ông cũng trang bị hàng đồng vũ khí và có Hoa Cúc canh giới trên cao. Trong lúc Dị Phong lang hung hãn và hắc hổ tinh ma không giết nổi con người quả cảm thì một cơn sốt rừng lại dễ dàng làm được. Khi người kể chuyện của chúng ta đến nơi, bệnh tật đã ngấm sâu vào cơ thể người thợ săn, ông trút hơi tàn thuật lại câu truyện đời mình, nuối tiếc vì chưa diệt được con quái trừ hại cho dân và dặn dò Hoa Cúc rời từ giã cõi trần. Người kể chuyện khẳng định đã nhìn thấy con vượn ngấn nước mắt, bỏ khỏi ngôi nhà sàn. Ông ta làm vài việc nhỏ sắp xếp các di vật của người quá cố. Xong xuôi, tính đem chôn thì Hoa Cúc quay lại, mình đầy đất, lẳng lẳng mang xác chủ xuống nhà. Ra đến sân sau, người kể chuyện rất đỗi ngạc nhiên khi thấy con vượn trung thành đã bới đất thành huyết lớn. Người và thú cùng nhau đắp mộ, nắm mộ sẽ yên lành vì người thợ săn đã tính trước ngày này, cắm bẫy đào hào xung quanh. Người kể chuyện càng ngạc nhiên hơn lúc Hoa Cúc đào một cái huyết khác nằm dưới chân chủ, cách khá xa. Ông ước đoán nó đào mộ cho mình. Người kể chuyện rời khu rừng một cách an toàn trong sự bảo vệ của Hoa Cúc, chia tay nơi bia rừng, con vượn lưu luyến mãi không rời. Ông ta tìm thấy cái bia có ba chữ “Rừng Khủng Khiếp” mà người thợ săn đã dựng lên để cảnh báo người qua lại, liền khắc thêm bài thơ thất ngôn mà lúc này Tiêu Nhi đọc.

- Thật không ngờ! Dương Vân thốt lên.

- Người thợ săn cũng không ngờ ước nguyện trong đời sớm được hoàn thành đến thế.

- Nguyên nhân chỉ bởi nhất kiếm của tên tiểu quỷ này mà ra.

Tiêu Nhi gõ đầu vào trán Dương Vân làm chàng ngượng ngập.

- Em rất gặp may khi đang không thanh bằng kiếm của gã Ngân Vệ vô tình chĩa lên.

- Em vẫn giữ nó phải không?

- Nó hợp với em ngoài tội hơi nặng. Nhưng sẽ giúp em rèn luyện sức khỏe.

Ngô Quyền quay sang Tiêu Nhi, hỏi:

- Nhân chuyện anh muốn hỏi có phải em không chịu tập kiếm cùng đồng đội hay không?

- Đội trưởng đã kịp “tấu trình” việc này lên chỉ huy rồi sao? Tiêu Nhi cay độc

Ngô Quyền lắc đầu, nói :

- Em không nên ăn nói kiêu thế. Trách nhiệm của người đội trưởng là bảo ban, đôn đốc và quản lý anh em trong đội. Nếu có vấn đề gì xảy ra phải báo ngay cho cấp chỉ huy để tìm hướng giải quyết. Trong chuyện này, em đừng vì tự ái cá nhân mà nghĩ người khác cố tình làm khó dễ mình. Em thừa hiểu đội trưởng Thanh Long có riêng sự khó xử. Vì tiến trình tập luyện chung của cả đội, anh ta gạt em ra cũng không có gì là sai cả.

- Vô lý, chỉ không dùng kiếm mà ra ngay kẻ vô dụng hay sao? Không thể tin nổi lại có cái nhìn hẹp hòi như vậy. Nếu sớm biết thế này, thà em chiến đấu chiến đấu một mình còn tốt hơn.

- Anh đoán thế nào em cũng nói thế. Nghe anh nói này Tiêu Nhi. Không ai dám chê tài nghệ của em, dù em không biết dùng kiếm. Nhưng vấn đề ở chỗ trận Kiếm Thủ là một trận bắt buộc đối với Tổng độ trung quân, mọi đội đều phải thực hiện cho kỳ được. Em không luyện là không xong, trừ khi.

- Làm thế nào hả anh?

- Trừ khi em chuyển sang Tổng đội tiên phong. Bên ấy quy định đỡ khắt khe hơn, rất hợp với em. Anh nghĩ kỹ rồi, hiện giờ đội Kim Tiền đang thiếu người. Em gia nhập là coi như giải quyết xong vướng mắc.

- Được thế thì quá tốt. Tiêu Nhi mừng rỡ. Nhưng em sang một mình hay được kéo cả Dương Thạch đi cùng?

- Em phải đi một mình thôi.

- Em hiểu.

- Còn ý Thạch thế nào?

- Em tin là anh hai sẽ cảm thấy thoải mái hơn. - - Thống nhất vậy đi. Ngô Quyền nói. Uống thôi, vì ngày mai tốt đẹp hơn ngày hôm qua, phải không Vân?

QUÊ HƯƠNG

Đại lao thành Đại La vào buổi chiều ngày lập xuân, Đặng Trí lững thững bước ra với bộ quần áo nhàu nhĩ nhưng sạch. Ngắm bầu trời xanh loang mây trắng, ông thở mạnh, trút bỏ hơn ba tháng phiền muộn vì thiếu ánh mặt trời. Cánh cổng đóng nặng nề, tòa đại lao như con quái vật hậm hực phải nhả món mỗi nuốt mãi không trôi. Không rõ nguyên nhân nào khiến ông bị bắt vào đây, chỉ đoán có dính dáng đến chuyện đi Phong Châu mới rồi. Song việc ông được thả ra còn bí ẩn hơn nữa. Thật nực cười nếu nghĩ sau đôi ba màn tra khảo nhẹ nhàng không bắt được phạm nhân khai, Lê Khắc Chinh hết kiên nhẫn ra lệnh phóng thích. Dù sao chim cũng thoát khỏi lồng, ông bước mỗi lúc một nhanh hơn qua những dãy phố quanh co và hơi ngạc nhiên khi không bị theo gót. Cho chắc ăn, ông đi đường vòng, đôi lúc dừng chân quan sát tại con hẻm nhỏ. Rõ ràng bọn chúng chẳng buồn biết mình sẽ đi đâu, Đặng Trí gọi cửa. Vợ và em trai tất tả chạy ra. Đặng Tín lóng ngóng mở then. Hai vợ chồng ôm chầm lấy nhau.

Đặng Trí thả người lên giường, tay vuốt nhẹ mái tóc hơi rối của vợ. Mắt bà tràn đầy niềm vui bất ngờ, nhìn ông cười âu yếm. Đặng Tín uống một hơi cạn sạch bát nước chè mới rót, nói :

- Em chẳng hiểu gì hết. Tại sao chúng lại thả anh ra?
- Gã cai ngục nói là bắt nhầm. Ông anh đáp.
- Bắt nhầm người??? Quân chó má. Đặng Tín chửi tục. V ô duyên vô cớ bắt người, tra tấn xét hỏi chán chê rồi thả. Chúng tưởng chúng có quyền làm gì thì làm trên đất này sao??!
- Chú tức làm chi cho mệt thân. Anh được thả là chị cảm ơn trời đất lắm lắm rồi. Từ trước tới nay, hể vào đại lao là cầm chắc cái chết. Có ai nghe thấy chúng thả người bao giờ đâu?
- Vì thế tôi mới nghi ngờ. Nhưng quả thật, chúng thậm chí không sai người theo dấu.
- Không khéo bắt lầm thật. Đặng Tín ngẫm nghĩ
- Bệnh tình của mẹ, giờ ra sao rồi hả em? Đặng Trí nóng lòng.
- Đờ nhiều rồi anh ạ. Mẹ đã uống đến thang thuốc thứ 9 rồi. Nghe thầy lang Cát dặn thuốc chỉ cần uống đủ 13 thang là khỏi.
- Ờn trời.

.....
Khởi nguồn từ vùng núi phía Bắc, dòng nước vượt ngàn trùng, tạo dựng biết bao thác ghềnh mới xuống được đồng bằng chiêm trũng. Dòng Nhị Hà, quần quanh Đại La, năm năm tháng tháng tiếp sinh lực cho trái tim đất Việt, trước khi rẽ nhánh tách dòng chuyển nước tưới tắm cuộc sống thân thương khắp miền non nước.

Bãi sông làng Nghĩa luôn êm ả lặng lẽ. Con sông Vô Hà nước trong vắt, chẳng mang chút phù sa bồi đắp cho vùng đất này. Từng đàn cá lớn nhỏ bận kiếm ăn nơi khác mà từ chối ghé qua làng. Hàng đời nay, người con làng Nghĩa lớn lên nhờ củ khoai lang nhạt, hạt gạo ẩm đưa về từ các vùng lân cận; trưởng thành trong những chuyến đi xa. Ngươi[font=.vntime]-ời ta bảo dân làng này mới sinh ra đã biết nói, lên 3 được tập tính toán, lập nghiệp năm 13 và về già mới giờ sách học chữ. Tất nhiên, ngươi[font=.vntime]-ời làng ai cũng biết dăm chữ để biên sổ kê tên, song việc dùi kinh mài sử, ôm lấy sách vở mơ sau này đỗ đạt vinh hiển với đời chưa bao giờ tồn tại trong tâm tưởng. Sau thời trai trẻ xông pha, người có tuổi thu[font=.vntime]-ờng trao sản nghiệp cho con cháu nhằm tận hưởng cảnh an nhàn, b ình văn luận thơ theo cách riêng. Đời này nối tiếp đời kia, dân làng Nghĩa vẫn luôn hẹp chữ mà rộng tình. Họ sinh ra để bươn bả khắp nơi, mua bán bất cứ món hàng có thể sinh lời. Trời phú cho họ khả năng cảm nhận đặc biệt về tiền bạc, thời gian đúc rút cho họ vô số kinh nghiệm và truyền thống dạy cho họ cách đối nhân xử thế sao cho xứng đáng với cái tên của làng. Bên cạnh truyền thống thờ cúng tổ tiên, người làng Nghĩa còn thờ thần Nhân Quả. Họ tuyệt đối tin vào chuyện vay trả luân hồi, tin rằng những gì mình đư[font=.vntime]-ợc hư[font=.vntime]-ờng là kết quả của việc xử xử đúng đắn với ngư[font=.vntime]-ời khác. Lúc gặp rủi ro họ phải xét lại bản thân có làm gì trái đạo lý hay không. Họ luôn sẵn sàng bỏ tiền giúp đỡ ng[font=.vntime]-ười khác dù tiền bạc với họ quan trọng không thua tính mạng, vì họ tin vòng quay nhân quả sẽ đến với mình hay cho con cháu mình có cuộc sống tốt đẹp sau này. Hãy nghe lời ngư[font=.vntime]-ời cha dạy con trai lúc trưởng thành “Ngày mai con đi chuyến đầu tiên, đừng lo lắng hay vội vã. Việc duy nhất con phải làm là im lặng và quan sát, hoàn toàn tự do. Con sẽ học các bài học thực tế, sau những gì cha dạy cho con. Đôi vai ta gánh niềm tin, có quý thần chứng giám. Cuộc đời là vòng luân hồi công bằng bất tận, trong đó cái được, mất của con người dung hoà lẫn nhau. Ta mãi miết làm việc, săn tìm hồng vươ[font=.vntime]-n tới cái đích của mình. Có người đạt được, có người không. Ai dám bảo người thành công giàu có hơn người thất bại. Bởi không thành công cũng thành nhân. Ông trời cho người ta thứ này rồi lại lấy đi thứ khác. Vì con người chỉ nếm được hạnh phúc thực sự khi đã biết mất mát hay đau khổ. Mà hạnh phúc là lẽ sống, là yêu thương và được yêu thương.

Những chuyến đi đư[font=.vntime]-ợc tiến hành vào mọi thời điểm trong năm sau khi nhóm khảo sát trở về. Nhóm này thường có ba người, một già hai trẻ, đóng vai khách đi đường, thu thập các thông tin cần thiết có thể vài ngày, vài tháng hoặc vài năm. Sau đó người trưởng nhóm sẽ quyết định mua bán mặt hàng nào, ở đâu rồi truyền tin về làng trực tiếp hoặc gián tiếp.

Đặng Trí chính là người khảo sát giỏi nhất của làng Nghĩa. Hiếm khi sai lầm, thực sự nhạy cảm và cơ biến, hai mươi năm qua, những chuyến đi của ông là điều mà cả làng mong đợi. Đâm ra vì thế ông cũng hiếm khi được ở nhà. Ngày Dương Thạch còn nhỏ, bà Bích Hoa, cũng là người làng Nghĩa, cha mẹ mất trước khi về làm dâu họ Đặng, ở nhà nuôi con và cùng vợ Đặng Tín, chăm sóc mẹ chồng. Sau này, Đặng Trí đưa cậu con nuôi đi cùng, bà

bắt đầu tham gia những chuyến hàng lên kinh, dần dà ở lại luôn. Một năm gom bằng hai tháng, sự xa cách gần liền số phận của những người phụ nữ làng Nghĩa. Nhưng họ luôn biết cách biến chúng thành gia vị tra vào tình nghĩa vợ chồng thêm mặn nồng hương lửa.

Đặng Trí vừa ló mặt đến đầu làng gặp ngay cánh phụ nữ. Xem họ mừng chưa kia. Bà Hồng, bà Hoàng, bà Thanh tranh nhau ân cần hỏi thăm. Nào là chúng tôi nghe bác bị bắt mà rụng rời chân tay, chị em đang bàn nhau hôm nào lên thăm, n ào là cái quân cướp nước mặt dày, đang không bắt người vô nguyên cớ, n ào là sáng tôi vừa qua nhà thăm cụ, cụ khoẻ hẳn rồi, đang một mực đòi lên kinh, n ào là tôi đã bảo người tốt như bác ắt hẳn được trời phạt mà tai qua nạn khỏi, vân vân và vân vân... Ông Trí tưởng chừng bị các bà hàng xóm tốt bụng vây kín đến ngạt thở thì may có ông Truyền can thiệp. Ông này gạt các bà ra, nói:

- Ông ấy đường xa vội về thăm mẹ, các bà thăm hỏi vừa vừa thôi chứ.

Rồi ông lôi ông Trí sênh sếch. Ông Trí gật đầu chào các bà, rảo bước chân song hành với ông Truyền, hỏi :

- Tôi ngờ bác đang ngoài mạn biển chờ thuyền cá về chứ nhỉ?

- Tôi mới dẫn đoàn thuyền lương thực vào ốc Phùng tiếp tế cho anh em. Về nhà hôm kia, liền biết chuyện của bác song chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao?

- Có thể việc liên lạc với quân Phong Châu bị bại lộ. Nhưng... nếu đúng thì đời nào chúng thả tôi. Từ lúc ra khỏi đại lao đến trên đường về đây, tôi để ý kỹ không thấy có người bám theo. Thật lạ lùng phải không? Tôi ngẫm mãi mà chưa nhìn thấy chút ánh sáng nào. Nhưng bây giờ quan trọng nhất là sức khoẻ của bà cụ.

- Bác không phải lo lắng nhiều quá. Sáng tôi sang nhà thấy cụ đi lại được rồi. Phải nói thuốc của thầy lang Cát chữa rất đúng bệnh.

- Nhân thể mời bác vào nhà chơi luôn.

- Thôi, tôi có chút việc. Mời bác tối sang nhà tôi, ta bàn chút chuyện.

- Vâng chào bác. Tối tôi sẽ sang.

Ông Trí đẩy cái cổng tre, băng qua cái sân gạch vào thẳng nhà. Mẹ ông đứng là đã khoẻ, cụ ngồi trên giường chơi với con bé Ngọc nhà bên. Cô Khánh, em dâu ông có lẽ đang ở dưới bếp. Cụ nói giọng run run :

- Thằng.. Trí. Trí, đúng là con rồi, lại đây mẹ xem.

- M..ẹ.. Ông Trí chạy đến đầu giường, gục đầu vào lòng mẹ như trẻ con, giọng rung rung.

Bà cụ xoa đầu con, miệng suýt xoa con tôi, con tôi. Ông Trí hai đầu gối quỳ trên nền nhà, hai tay choàng vào mẹ, cảm thấy niềm hạnh phúc dâng trào.

- Mẹ lo cho con quá.

- Con bất hiếu đã làm mẹ phải lo lắng. Nhưng con đã được về với mẹ rồi. Mẹ ơi, mẹ gầy quá.

- Bị ốm thì làm sao béo được hả con. Nếu không có thầy lang Cát phúc đức thì mẹ con ta không còn được gặp nhau nữa. Mà con cũng gầy đi nhiều quá. Con có bị chúng đánh đập hành hạ không?

- Không sao đâu mẹ, chúng bắt làm người thôi.

- Cảm ơn trời đất.

Hai mẹ con hàn huyên đến tận tối mịt.

.....

Dương Thạch nhận thư nhà. Nhưng cho chàng an tâm, gia đình đã không báo tin bà nội ngã bệnh và cha bị bắt. Vì nhà vẫn yên bình, nên điều chàng quan tâm nhất là cố gắng luyện rèn chờ ngày đánh giặc. Tiểu Nhi đã chuyển đến Kim Tiền đội. Còn lại một mình, Dương Thạch càng lặng lẽ hơn. Có cảm giác chàng tự cô lập bản thân trước sự quan tâm của đồng đội. Thao luyện rất tích cực, phải nói là xuất sắc nhất đội, nhưng quá lắm lúc bị đội trưởng gọi là “anh chàng ngậm miệng ăn tiền” chàng mới cười một cái theo cách mất tự nhiên nhất. Buổi tối, chàng kiên quyết nằm nhà đọc sách, một mực chống đỡ sức hút từ phía đội nữ binh. Chàng tự loại mình khỏi vòng chiến đấu, coi Minh Nguyệt chỉ là ánh trăng xa xôi. Nói chung, lấp đầy lòng chàng là nỗi buồn và sự chán nản.

Hôm nay là ngày nghỉ nửa số đội trung quân. Vì quen nếp quanh năm làm việc, nên thỉnh thoảng được ngày nghỉ, các nghĩa binh đâm ra chẳng biết làm gì để giết thời gian. Sau non buổi sáng uể oải, Tiểu Ngư, anh chàng đưa tin của Tổng đội nhảy bổ vào phòng thông báo tin vui, đội trưởng Văn Hùng đã có con trai sau bao ngày mong ước. Tin được gửi cấp kỳ từ tận quê hương Hà Tân, Lục Châu xa xôi. Đội trưởng Văn Hùng lấy vợ được mười hai năm, đã sinh được ba cô con gái trước đó, nên chẳng ngạc nhiên khi ông bố may mắn mừng phát cuồng khi biết họ La giờ đây đã có kẻ chống gậy. Lập tức anh gom tất cả đội viên lại. Mời mọi người, cùng Tiểu Ngư, đi uống rượu.

Dương Thạch uống rất nhiều, vì nỗi buồn trong lòng chàng hút rượu như cát khô hút nước. Một hai chén, người chàng bắt đầu lâng lâng. Thêm dăm chén đã thấy hơi say, nhưng khi qua ngưỡng, chàng uống bao nhiêu như đổ xuống đất bấy nhiêu. Tiệc tàn, họ Dương đứng lên trong cảm giác dở say dở tỉnh. Mọi người lợp về ngủ, lợp đi chơi, riêng chàng rẽ đường tắt ra bờ hồ. Vắng vẻ. Một doi đất chơ vơ hơi nhô đầu ra phía mặt hồ, được che lấp bằng lá cây gai, cây cỏ liều. Đi thuyền trên hồ, sẽ tưởng là giống tảo dại mọc tràn bên bờ, không thể nghĩ dải đất dài dài và trống như vậy. Dương Thạch tự cho mình cái công khám phá và tin không có vết chân lang thang nào đi sau. Những lúc ưu phiền, chàng thường ra đây ngắm đàn chim bay lượn, ước hồn mình cũng mang đôi cánh. Chàng ngồi tựa vào lưng cây gốc cổ thụ thân mập, hút nước trăm năm từ bờ hồ cũ, trên nhánh xà sát đất nổi u như cánh tay đầy cơ bắp. Vầng trán rần rờ mặc sức cho những ngọn gió thốc đến. Chàng vẫn ngồi lặng hàng giờ chờ xóc dậy sức mạnh tinh thần vốn có. Hôm nay trở gò. Hơi nóng từ ánh nắng nặng bắt ngờ, không khí oi ả, báo hiệu ngày

mai gió mùa lại về. Dương Thạch giật mình choàng tỉnh, lưng áo nhâm nhấp mồ hôi, cả bên thái dương cũng lấm lấm. Tiếng lạo xạo nhẹ nhàng kéo người thợ săn trẻ tuổi ra khỏi giấc ngủ. Chẳng không phải có một mình.

Một người mặc áo xanh nhạt, gần tiếp với màu vỏ thanh dương, đứng quay lưng về phía chàng. Ông ta có bờ vai vạm vỡ, chiều cao vừa phải. Hai ngón tay gân đang miết lớp vỏ cây. Ông ta bị điên ư? Không phải, động tác kỳ lạ đấy nhằm tìm kiếm thứ gì trong lớp vỏ cây. Quái đản vì ông ta tìm thấy thật. Tiếng reo khê như gió, người đàn ông tách nhẹ miếng sần ngang tầm ngực, móc ra một cuộn giấy nhỏ bằng đầu đũa, dài cỡ ngón trỏ tay. Thình lình, ông ta quay ngoắt đầu lại, nhìn thẳng về phía Dương Thạch. Chàng giương mắt chờ đợi. Chẳng thấy người đàn ông phản ứng gì mà quay luôn đi. Trong khoảnh khắc ấy, Dương Thạch nhận ra người này chàng đã gặp đôi lần nhưng hơi rệu rã cản trở trí nhớ của chàng. Ngược lại, cành lá um tùm đã cản tầm nhìn của người kia nên ông ta đành nhìn là vừa đa nghi tưởng tượng. Rồi ông ta rảo cẳng bỏ đi ngay. Dương Thạch muốn bám theo để biết chắc là ai, nhưng thừa hiểu trong tình trạng này, tiếng bước chân liêu xiêu sẽ làm chàng bị lộ. Đành chờ người kia đi khuất, chàng mới gượng mình đứng dậy, lảo đảo vì rượu lúc này mới ngấm mạnh, đến chỗ cây thanh dương.

Trên doi đất có khá nhiều thanh dương, sao người đàn ông kia biết chỗ tìm? Ồi, sao mình như đầu thê!! Dương Thạch mím môi. Con nhức đang đổ ào ào như thác lũ làm đầu chàng bí kinh khủng. Hai mạch nơi thái dương bật tanh tách. Chàng thấy vết dao mỏng dính khứa lên thân thanh dương, biến chỗ sần thành nơi tàng thư lý tưởng.

Sao phải dăm dúi chuyển thư từ cho nhau? Phải chăng là nội gián? Dương Thạch cúi đầu vì hể hơi ngừng lên là chàng bị choáng. Hai tay chàng bóp trán, cổ làm dịu bớt cơn đau như búa bổ. Lại là vết dao, vạch nghệch ngoạc dưới gốc cây. Chẳng ra hình thù gì.. ồ không! Mấy ngón địa sam được uốn có chủ đích. Dấu mất mình hoa, vẫn lơ mờ nhận thấy hình một con mắt.

Đường về nhà xa vạn dặm, đi được năm, mười bước lại dừng nghỉ, cơ thể chàng vẫn đầy sức lực nhưng cái đầu tưởng không thể chịu đựng hơn nữa.

Mình không được phép ngã trong tình trạng này.

Cái nóc thấp thoáng của Tổng đội nữ binh cho chàng thêm động lực, hãy vượt thật nhanh. Đến cánh cổng đá của Tổng đội trung quân, chàng khuy ngã vì không còn làm chủ được cơ thể hơn nữa. Lúc này mới giữa giờ mùi, Nghĩa Đoàn vắng tanh. Dở là Dương Thạch không ngất đi mà rơi vào tình trạng tồi tệ hiếm thấy với cái đầu đau từng cơn và thân thể bất động, đành chịu đủ hơi đất bốc lên vừa nóng vừa ẩm. Thời gian dài vô tận, chàng sắp lịm đi thì có tiếng bước chân nhanh, nhẹ cắt âm cô đọng ra từng mảnh. Rồi có tiếng kêu ngạc nhiên đơm phen hoảng hốt. Một bàn tay mềm mại chạm vào người chàng, lay lay, rờ lên trán rồi kéo chàng dậy. Khá vất vả. Dương Thạch cảm nhận được mùi hương của thiếu nữ. Người thiếu nữ không nề hà xóc chàng lên, cố gắng đưa chàng đi. Chàng cố không rũ người xuống để cô gái đỡ nặng thì cái đầu lại đau dữ dội.

.....
ĂN trưa xong, ông Trí ngồi đọc sách bên giường mẹ. Sắc mặt bà mẹ đã hồng hào hẳn lên khi con trai trở về. Cụ cứ ngủ ngon thế kia thì chỉ đòi hôm sẽ khỏi hẳn. Sợ tiếng lật sách làm cho mẹ thức giấc, ông ngồi nhắm mắt dưỡng thần một lúc rồi len lén ra ngoài. Trở giong làm bút rút cơ thể, ông lững thững đi ra sân. Vườn nhà, cô em dâu chăm chỉ vun sới, cũng trồng được dây chanh héo, hàng bưởi già lâu lắm không đậu quả. Ông Trí đóng cổng, đi ra con đường làng. Buổi trưa nghỉ ngơi nên làng vắng lắm. Ông đi vòng vo tam quốc, ngó nhà người, liếc bờ dâu tre nọ. Lũ chó tướng trộm sữa inh lên làm ông buột lòng đi về hướng bãi sông.

Bãi sông làng Nghĩa cát trắng phau, gió thổi sáo lữ tre xanh chấn sóng. Ông Trí bước đến hòn đá lớn, nghe các cụ truyền có từ ngày lập làng. Nước sông bào mùa dâng rồi cạn, bào mặt đá nhẵn như gương mà thân đá chẳng hề xê dịch, vững như kỷ niệm ấu thơ. Đứa trẻ nào làng Nghĩa cũng từng trèo lên nó, chạy quanh nó đến hàng trăm, hàng ngàn lần qua bao buổi nô đùa. Ông Trí chọn chỗ sóng đánh thành bậc, ngả người ngắm trời mây. Tiếng sóng đưa đẩy, đám bọt sóng trắng dạt vào bờ, len dần gần chân ông, những bọt nước nhỏ li ti, kiêu hãnh điểm tô bờ cát trước khi tách đôi, gửi nhân khí vào khoảng không mênh mông vô tận.

“Cuộc sống phù du y hệt những bọt sóng này” Một cậu bé đen nhẻm vì dãi nắng, ngồi trên bậc đá phán như ông cụ non. “Sinh ra trên đầu con sóng bạc, bay nhảy ngang những chặng sông, cuối cùng đóng dấu ấn lên bờ cát trước khi hoá thân vào hư vô. Chờ các đợt sóng sau đến, xoá nhòa đi tất cả”. “Mày có bị say nắng không?” Một cậu bé có đôi mắt sâu, ngồi bên cạnh, làm điệu bộ sờ trán bạn. Cậu bé đen nhẻm, cau mày ra bộ coi thường, tay vuốt vuốt chòm râu tưởng tượng: “Lớn thêm nữa mày mới hiểu nổi”. Cậu bé mắt sâu định đáp trả thì có giọng trẻ con léo nhéo trên đầu: “Đặng này Thành ơi”. Một cái đầu bù với gương mặt tròn trịa và cái miệng ngoác tận mang tai. Cậu bé đen nhẻm nhăn mặt: “Hai con quỷ nhỏ đã mò đến, tiết hết yên thân rồi”. Cậu bé mắt sâu cười. Con quỷ nhỏ thứ hai thò đầu lên, gương mặt thanh tú, nước da hoàn toàn tương phản với nước da của ông anh nó, kêu văng: “Biết ngay là anh rử anh Trí trốn ra ngoài này. Tín ơi, bọn mình về mách bố mẹ”. “Giỏi cứ mách, tao làm xong việc nhà thì có quyền đi chơi. Bọn mày còn nhỏ, ai cho phép ra đây, coi chừng hà bá bắt cổ”. Con quỷ nhỏ mặt tròn leo tọt xuống cạnh anh nó, cậu bé mắt sâu, lè lưỡi với câu nói của cậu bé đen nhẻm. Nó lu loa lên: “Mày nghe không Thành, anh Thanh nhà mày với anh Trí nhà tao chỉ mong hà bá bắt cả tao lẫn mày cho rộng cẳng chơi bời”. Cậu bé tên Thành gật đầu lia lịa. Cậu bé mắt sâu dọa vô đầu em, cậu bé đen nhẻm cũng vỗ bắt lấy. Hai đứa em lập tức lùi ra xa, bật cười khanh khách..

“Mây nhảm rồi Thanh ạ”. Ông Trí nói với mặt nước trong. “Cuộc sống không phù du như bọt sóng kia. Người ta được sinh ra để sống với mục đích rõ ràng, như mây với tao. Dầu mây ra đi quá vội nhưng dầu ẩn để lại sẽ chẳng bị xoá nhòa bởi các con sóng đâu.

Ông ném hòn cuội nhặt trên bờ cát xuống dòng nước.

Gửi mây hòn cuội vui vẻ. Báo cho mây biết, đứa con trai mà tao đã thay mây bế lúc chào đời, nuôi nấng nó khi còn bé dại, giờ đã trưởng thành. Báo cho mây biết lớn lên nó giống mây như hệt, từ cái dáng dài thườn thượt đến kiểu trầm tư. Cho gửi lời đến Thúy là thằng Thạch giữ nguyên đôi mắt và nét cười của mẹ. Con của hai người, cũng là con của vợ chồng tôi, thực sự là một chàng trai tuyệt vời đấy.

Ông Trí nhắm mắt lại, hồi ức đưa ông trở về buổi sáng tháng bảy của hai mươi hai năm trước, buổi sáng mưa ngâu.

Trong nhà họ Dương, Đặng Trí nhấp nhòm không yên, mắt dán chặt về phía buồng trong, nơi phát ra những tiếng rên đau đớn. Chị Thúy, vợ Dương Thanh, bạn thân nhất của họ Đặng đang trở dạ. Dương Thanh lúc này đang ở tận vùng biên cương tây bắc. Họ hàng chẳng còn ai nên mọi việc trước sau đều nhờ vào bà con trong làng, đặc biệt là vợ chồng Đặng Trí- Bích Hoa giúp đỡ. Gần sáng thì chị Thúy bắt đầu kêu đau. Anh Trí lập tức đi gọi bà mụ. Thúy vốn nhỏ người mà thằng bé đạp quá mạnh. “Thai ngược” bà đỡ lo lắng nói “cháu cố nén đau, đừng rên nhiều. Để sức mà rặn”. Chị Hoa nắm chặt tay bạn muốn truyền thêm niềm tin, bà Bưởi hàng xóm chạy lo khăn, nước. Anh Trí ngồi trực bên ngoài, cảm thấy chân tay thừa thãi trong suốt hai canh giờ mới nghe thấy tiếng thét như xé vải, rồi tiếng trẻ con khóc. Đúng là tiếng trẻ con khóc. Cứ khóc mãi. Sau rốt, chị Hoa bước ra, đau đớn đến ngơ ngác. Anh Trí cảm thấy nghẹt thở, chạy ào lại. Chị đổ vào vai anh khóc nức nở..

Chị Thúy đã chết vì mất quá nhiều máu, để lại dương gian một đứa bé con khoẻ mạnh. Mười ngày sau anh Thanh mới về, không được nhìn người vợ hiền lần cuối, tay ôm con mà cõi lòng chết lặng. Thằng bé mới sinh đã rắn chắc như đá, ít khóc ít cười, được cha đặt tên là Thạch. Dương Thanh ở nhà non năm rồi lại đi. Vợ chồng Đặng Trí lấy nhau ba bốn năm mà chưa có con nên nhận nuôi con họ bạn. Những chuyến hàng mang người đàn ông làng Nghĩa đi xa, bao đứa con từng ngày lớn dần trong vòng tay người mẹ.

.....
Tiếng của những người bạn. Dương Thạch được đặt xuống giường. Người chàng lạnh ngắt, mỗi khắc chờ đợi là một khắc đau tê. Bàn tay mềm mại kia miết vào trán chàng búi hơi nóng giã ròn, mùi địa liên bay khắp phòng. Người con gái đang đánh gió cho chàng. Không nói ngoa chứ tay nàng đụng vào đâu, cơn đau rồi khỏi đấy. Dần dà mồ hôi trên trán chảy ròng, mang theo âm khí giúp người Dương Thạch nhẹ dần. Chàng chìm vào giấc mơ.

Chiều nhuộm đỏ da trời. Tháng sáu, mùa hè bắt đầu đổ lửa.

“Một, hai, ba.. Chạy”. Tiếng trẻ lanh lảnh.

Cu Thạch co chân chạy. Mặt cô bờm dê rậm rì không cản nổi nó bay về đích, bỏ lại một thằng cu lớn hơn cả quãng xa.” Đến rồi” Tiếng trẻ khác hét vọng trên vạch đích. “Thằng Thạch thắng, thằng Tinh thua”. Thằng bé tên Tinh thở ra đằng tai vừa đến đích đã hỏi: “Mây không biết mệt sao?”. Cu Thạch lắc đầu. Thằng bé đứng vạch đích, có khuôn mặt giống hệt thằng Tinh, nhận xét: “Nó là đá mà. Mây cố lắm cũng không mạnh hơn nó được đâu”. “Nhưng em là sao. Sao bay nhanh chứ hòn đá nằm im ả”. “Mây là sao xệt. Chưa bay đã tắt ngóm”. Thằng anh trêu. “Anh là sao xệt thì có”. Thằng Tinh cãi “Không phải, anh còn không được là sao xệt. Anh là Tinh, là giống gì hả Thạch”. Cu Thạch nhún vai ra điều không biết. Có thể vì nó không muốn trêu cu Tinh. “Tao là giống phong tình”. Thằng Tinh giọng kẻ cả “Vì tao sinh vào cung Đào Hoa Mệnh Thủ, nên cha mẹ đặt tên là Tinh. Bọn mày có thấy tên Tinh hay không?”. Hai thằng cu ngo ngoáy cái đầu, không rõ lắc hay gật. Chúng chưa hiểu “giống phong tình” hay “đào hoa mệnh thủ” cái chi đó đó là cái gì. Nhưng cái thực tế là anh Tinh to hơn hai đứa và sẵn sàng bẹo tai bất cứ lúc nào. “Bọn mày làm gì ở đằng đó mà lâu thế”. Tiếng trẻ lanh lảnh đầu vạch xuất phát nhéo gọi. “Cô Hoa gọi về đấy Thạch ơi”.

Nghe vậy, cu Thạch liền chạy ngược lại, thằng Tinh chạy theo, thằng Tinh chạy sau rốt. Thằng bé đứng nơi vạch xuất phát vẫy tay lia lịa, nó tên là Tinh, anh cả của hai thằng kia. Theo cô Hoa về nhà họ Đặng, cu Thạch kêu lên mừng rỡ. Cha nó đứng kia, bụi bặm và ầm ập. Ông ôm chầm lấy nó, nhắc bổng lên quay mây vòng liên.

“Con của cha lớn nhanh thật. Ra dáng đàn ông rồi đấy. ở nhà có nhớ cha không?” Cu Thạch gật đầu lia lịa, nói đêm nào cũng mơ thấy cha về. Hai cha con lúi nhúi ra giếng tắm rửa thỏa thích rồi vào bữa cơm. Nhà của rộn như pháo rang. Sau cha xin cu Thạch về nhà dưỡng bệnh. Hơn một tháng, ngày nào cũng vui như Tết riêng dành cho cu Thạch. Cha đưa nó ra mộ mẹ thắp hương, dọn cỗ. Nó nhìn mắt cha đỏ hoe. Rồi cha đưa nó đi chơi ở mấy làng quanh, lên cả trấn, đi tắm sông, câu cá, bẫy chim. Cha tranh thủ dạy nó rất nhiều mẹo, kể nó nghe về những chuyến đi xa, nơi rừng thiêng nước độc, nơi phồn hoa đô hội. Cha hứa khi nào nó đủ lớn, sẽ cho nó tham gia.

Sau đó cha mang lời hứa, đi xa..

.....
Con ó lông đen đâm bỏ từ lưng trời xuống dòng sông. Đến cách mặt nước vài trượng, nó xoè tung cánh, thả cặp chân sắc vuốt, vồ lấy đỉnh sóng rồi rẽ dài nước lướt băng băng. Nhìn cảnh mà mắt ông Trí ngân nước, nhớ lại buổi trưa tháng ba, mười bốn năm về trước.

Từ trong nhà họ Dương, Đặng Trí lão đảo chực ngã. Ông cất bước ra vườn, dựa hẳn người vào thân cây mít, bàn tay bấu chặt vào lớp vỏ sù sù. Nổi đau hằn trên mặt, nghe rõ mồn một trong tiếng khóc dội ra.

Nghĩa địa làng lầy lội sau cơn mưa dài. Bùn đất ở mọi nơi, trên vạt áo các chị đang nỉ non thương xót cho cuộc đời ngắn ngủi của người xấu số, trên mặt, trên tai của các anh đào đắp đầm dề trong nỗi buồn vô hạn. Dương Thạch, thằng bé mới tám tuổi đầu đã mất cả cha lẫn mẹ. Nó không còn nước mắt để khóc hay những dòng nước mắt chảy ngược, trào xé trái tim bé nhỏ. Nó đứng đờ đẫn với đôi mắt thất thần, người lấm bết lấm bết, cảm lạnh như một bóng ma.

Đặng Trí dắt đứa bé rời khỏi nghĩa địa, vợ theo sau. Ba người không ai nói một lời. Đàng xa có người chạy tới, chắn ngang mặt anh Trí, hỏi giọng vấp vấp: “Thật... thật không anh?”. Đặng Tín vừa về, chắc mới nghe tin. Không kịp đợi anh trai trả lời, anh nói với hơi thở đứt đoạn “Có thật anh Thanh mới mất không?”, trong cái nhìn vô hồn của đứa cháu. Vợ chồng Đặng Trí gật đầu. Đặng Tín bàng hoàng hồi lâu mới thốt ra “Họa vô đơn chí”

Đến khuya, Đặng Tín mới nói cho anh chị lý do về làng. Anh về để báo tin Dương Thành vì đi quá sâu về phía nam, bị bọn lục lâm thảo khấu tấn công mà bỏ mạng. Khỏi phải nói về nỗi tang thương mà họ Dương phải gánh chịu. Anh em họ Đặng, những người thân nhất bây giờ của giọt máu cuối cùng họ Dương bàn bạc rồi thừa chuyện cùng cha mẹ. Được sự chấp thuận của các cụ, họ làm lễ cầu khẩn trời đất, tổ tiên được chuyển bài vị của vợ chồng họ Dương về nhà. Đứng trước bàn thờ, Đặng Trí khấn: “Hôm nay Đặng Trí tôi thấp nhen nhang gửi đến anh chị. Anh chị sống khôn thác thiêng xin về đây chứng giám. Tôi và anh kết bạn từ thừa thiếu thời, thân như ruột thịt. Nay anh không hẹn mà từ, ra đi để đoàn tụ với chị dưới suối vàng, để lại dương gian đứa con thơ khiến chúng tôi vô vàn đau xót. Nhà họ Dương giờ chẳng còn ai, việc hương lửa hãy gửi vào lối xóm. Vợ chồng tôi hiềm muộn, trước cảnh cháu bơ vơ, xin nhận làm con nuôi, thế sẽ dốc tận tâm tận lực nuôi dạy cháu nên người. Tôi cũng xin chuyển linh vị của anh chị lần bát hương nhà họ Dương về đây để cho cháu Thạch tiện đường thờ cúng. Xin có 3 lạy trước bàn thờ”

Dương Thạch thủy chung không cất nên lời. Nó nghe trọn vẹn lời khấn như dao cứa lòng của bác Trí, nay đã là cha nuôi. Mọi người biết tính, không vô vấp an ủi, dành cho nó khoảng thời gian nguôi ngoai. Sau bữa cơm tối, nó xin phép về gian buồng nhỏ mái tây, cạnh buồng cha mẹ nuôi để nghỉ. Mọi người còn ở lại để bàn bạc. Nó ngồi trên giường, nhìn qua cửa sổ, bóng trăng lơ lửng, muốn oà khóc như bao đứa trẻ khác mà không được vì vành mắt đã cạn khô. Nó nhớ cha, nhớ mẹ nhưng chẳng bật lên tiếng gọi tên. Rồi bầu trời đầy sao kia, những chòm sao lung linh từ từ xích lại gần nhau. Chúng xếp thành hình. Cha kia, đúng cha rồi. Cha đang đứng đấy. Rồi cái dáng mảnh mai của mẹ, dù nó chưa một lần biết mặt, hiện lên. Cha mẹ vẫy tay, mời gọi nó đến. Nó nhào ra thì chạm song cửa. Nó còn mãi lay lay cái song cửa gỗ tròn thì cha mẹ đã quay lưng, bỏ đi. Họ bay xa hơn, cao hơn, bay đến tít nơi chân trời, mặc nó một mình trong căn phòng trống rỗng. “Con muốn theo cha mẹ” Dương Thạch lẩm bẩm, lục đồng di vật của cha, tìm thấy một con dao. Nó đặt dao vào cổ. “Minh sẽ được sà vào lòng cha mẹ”. Nó mím môi, từ từ kéo con dao.

“Em vào với con một lúc. Chắc giờ nó đang buồn lắm”. Tiếng nói ấm áp của mẹ nuôi kéo nó ra khỏi cơn mê. Và con dao rơi xuống khi chị Hoa bước vào.

“Con yêu”. Mẹ nuôi ôm lấy nó, gieo mầm sống trong lòng nó “Để mẹ ru con ngủ nhé?”

Nó đáp “vâng”. Lời nói đầu tiên sau ba ngày câm lặng.

Mẹ nuôi ngồi tựa vào vách, nó gối vào lòng mẹ, nghe mẹ hát:

“Quê hương sóng sánh cánh cò
Cỏ xanh ngăn nước nhịp dò sang ngang
Quê hương yên ả thôn làng
Êm êm hò vọng, mệnh mang sáo diều
Quê hương vườn vắng cuộc kêu
Xanh tre, vàng lúa, tím chiều, biếc mây
Quê hương rom côm phủ đầy
Nghỉn cay khói bếp, ngán say nghĩa tình
Quê hương mạch đất cha sinh
Vượt trên mưa gió, che lành giấc con
Quê hương lòng mẹ vẹn tròn
Nguồn trong vô tận, ngọt thơm tháng ngày
Quê hương giờ của con đây
Cổng tre, liếp nứa, rào mây, ao trời.
Con về tắm mát giếng khơi
Con đi chan chứa những lời yêu thương”
Nước mắt nó tuôn tràn, ướt đầm cả lòng mẹ.
Nó cứ khóc như thế.
Nó cứ ngủ như thế.

DUƠNG ĐÌNH NGHỆ

Tháng tư năm Canh Dần (930), nhà Đường sai đại tướng Hứa Kính Tư mang 30 vạn quân phá ải Kỳ Tường, lấn sâu vào đất Nam Hán hơn 500 dặm, chiếm liền 6 thành. Từ kinh đô Phiên Ngung, Lưu Hán Vương ban chiếu ra lệnh tướng Lưu Sở Khoái tử thủ giữ thành Đông Bích. Chín vạn quân Đường, do thượng tướng Tào Bình chỉ huy, ào ạt như thác đổ, vây Đông Bích ròng rã một tháng trời, lương thực trong thành cạn kiệt, bách tính lầm than. Lưu Sở Khoái ba lần cử người xin cứu viện, binh lính bắt đầu thoái chí.

Tháng sáu năm Canh Dần (930), Lưu Cung ban chiếu đánh giặc cho Bách Thắng Tướng Quân Hàn Bích Liễu, thống lĩnh Tử Xa Đoàn tức tốc lên đường.

Mười lăm ngày sau, Đông Bích dựng cờ hàng, Tào Bình hí hửng dẫn quân vào thì trên thành bắn tới tấp. Quân Đường chưa kịp rút lui, sau lưng trống đã khua rộn rã. Hàng đoàn Tử Xa nặng nề lao rầm rập tựa voi điên phá núi. Hàn Bích Liễu trên con Tiên Ô Mã, xóc thẳng vào trận, một đao chém rụng đầu Tào Bình. Trận đầy máu chảy tràn chiến địa, chín vạn quân Đường không một kẻ thoát thân.

Tháng chín năm Canh Dần (930), Tử Xa Đoàn giành lại 5 thành. Quân Đường được tiếp viện 20 vạn. Hàn Bích Liễu và Hứa Kính Tư tranh hùng bất phân thắng bại tại chân núi Phàn Môn.

Cũng tháng chín năm đó, Lê Khắc Chính lần thứ hai khởi binh đánh Dương Xá. Quân Hán chia làm hai đường, Lê nguyên soái mang đại quân vượt Châu Trường, cứ thẳng đường mà đánh. Phó soái Tô Phi mang 5000 tinh binh, lần theo đường rừng vắng vẻ, chờ Nghĩa Đoàn dồn lực lượng chống đỡ đại binh, nhân cơ hội đánh bên đò Rẽ, triệt phá Đại bản doanh. Động thái đó không nằm ngoài tiên liệu của Dương Đình Nghệ. Ngay lúc vừa nhận tin, ông mật truyền cho Phó soái Đinh Công Trứ, lặn lội phục quân tại đường hẻm Hầm Long. Tô Phi thấy Nghĩa Đoàn xuất tướng hơn ba mươi dặm, lập trại kháng cự với cánh quân chủ lực của Nguyên soái Lê Khắc Chính, lập tức kéo binh vượt Hầm Long. Gần ngõ, quân Hán đi được bảy phần hẻm thì đường bị bít. Biết gặp mai phục, Tô Phi sợ hãi ra lệnh quay đầu thì cơ man nào gỗ đá đã đổ ầm ầm từ vách núi xuống. Chạy thêm một quãng thì đường sàn bị đốt, tên dài bắn như mưa. Năm nghìn quân Hán chết sạch. Tô Phi bỏ ngựa leo vượt sườn non, may nhờ 2 gã đội trưởng Ngân Vệ cận kề nên mới toàn mạng.

Việt Nghĩa Đoàn kim chân đại quân Hán tại làng Cổ Mã dưới chân núi Hiếu. Khi tin thắng trận được khinh kỵ đưa đến, Dương Đình Nghệ liền triệu tập các tướng lĩnh trong trường trung quân. Cuộc họp diễn ra vào buổi tối ngày hai mươi. Đợi mọi người góp mặt đông đủ, ông bắt đầu:

- Thừa các vị, Lê Khắc Chính xuất quân 5 vạn vượt hàng trăm dặm tiến đánh Việt Nghĩa Đoàn. Chắc hẳn là hấn và kẻ đứng trên hấn bắt đầu lo sợ trước sự lớn mạnh của chúng ta, nên khởi binh lần thứ hai trong năm nay. Hồi giữa hè, nếu không có trận dịch gia súc, có lẽ chúng đã quyết định Dương Xá trong biển máu. Lần này chẳng ngoài mục đích đó. Chúng đã hạ trại ở đây 10 ngày rồi mà chưa khiêu chiến do Lê Khắc Chính muốn đợi tin mừng từ Tô Phi. Ngờ đâu năm ngàn tinh binh đã bỏ mạng trong đường hẻm Hầm Long. Đến nước này chắc chắn hấn sẽ xua quân quyết chiến. Mà ta chỉ có 8000 quân, duy dùng mưu mới mong thắng nổi. Nhưng trước khi nghe cao kiến của các vị, tôi muốn mời Phó soái Võ Thiên Nam. Phó Soái từng đối chiến với quân Hán, đề nghị tướng quân có lời dẫn giải về thực lực địch và cách cầm quân của Lê Khắc Chính.

Võ Thiên Nam đứng lên, đưa mắt quanh một lượt. Ông vừa gia nhập Nghĩa Đoàn đã được đặt ngay vào chức Phó soái, nhưng đến hôm nay mới thực sự được hoà tiếng trong buổi họp mang tính sống còn này. Ông nói với giọng truyền cảm vốn có:

- Thừa Nguyên Soái và các anh em tướng lĩnh, chúng ta đang ở trong tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Toàn trường im bật, khó hiểu. Vừa cất quân chưa đánh trận nào mà họ Võ dám khẳng định một câu giống như hèn yếu, khiến nhiều người không hài lòng. Dương Đình Nghệ nhìn Võ Thiên Nam, Ngô Quyền cau mày suy ngẫm. Võ Thiên Nam đã lường trước những phản ứng bất lợi vừa rồi nên bình tĩnh nói tiếp:

- Tôi vào vấn đề không rào đón nên mong mọi người bỏ quá. Tôi, cùng nghĩa quân Hồng Châu, từng giao tranh với đại quân của Lê Khắc Chính 4 tháng ròng rã. Và một lần trước đó, dưới cờ của Khúc tiên quân, cùng với Dương chủ soái. Dương Đình Nghệ khế gặt đầu. Vì thế, tôi đủ tin tưởng để đánh giá về tình hình hiện nay. Có lẽ còn rất nhiều người trong chúng ta, giống như tôi ngày trước, mang tâm trạng tiếc nuối cho Khúc Tiết độ sứ đã lơ lửng binh tình khiến nước ta rơi vào tay giặc Nam Hán. Điều đó đúng nhưng chưa đủ. Làm tướng phải liệu được tiên cơ, phải biết đánh vào nhược điểm của đối thủ, giành lấy thắng lợi và tránh tổn thất ở mức cao nhất. Về mặt này, Lê Khắc Chính là kẻ đại tài. Lực lượng hấn nắm trong tay cũng rất mạnh. Nhà Nam Hán khai sinh trong chiến trận. Với người Nam Hán, cười ngựa bắn tên, vung kiếm chặt thủ cấp là việc thường tình, như chúng ta ăn cơm hay đi ngủ vậy. Mười vạn quân Hán đóng trên đất nước ta đều rất thiện chiến, tướng tài nhiều hơn lá rừng. Hai năm trước, chúng tôi đã liều mình chiếu đầu, dựa vào rừng núi, sức dân và trái tim mình. Nhiều khi tưởng có thể đã giành thắng lợi, tướng đã bẻ gãy được thanh kiếm của chúng. Kết cục ra sao, mọi người đều biết rõ. Giọng Thiên Nam có phần ghen ngào. Còn về Lê Khắc Chính. Hấn có vẻ ngoài của gã thất phu và trái tim của một con rắn độc, thông thuộc binh pháp và giàu khả năng ứng biến. Hấn huy động 5 vạn binh kết hợp với quân đồn trú, rõ ràng muốn đè bẹp sự kháng cự của Nghĩa Đoàn giống hai lần thành công trước đó. Không thể đương trường đối chọi, theo ý tôi, hãy sử dụng kỳ binh, trong lúc quân giặc đang tức tối vì tin thất trận.

Bài diễn thuyết có hiệu quả tốt. Mọi người xì xầm bàn tán, tướng Trần Quốc Đồng bật dậy. Ông đi bước vào vòng trung tâm, những người khác ra dẫu nhau lắng nghe với thái độ tôn trọng. Chủ soái Đình Nghệ từ tay lên mặt

bàn, mắt nhắm hờ. Vị tướng họ Trần này cùng với Mai Đức Hòa là hai quân sư của Nghĩa Đoàn, là người thắng thật, mạnh mẽ với giọng nói đầy dũng khí :

- Tôi đồng ý với Võ tướng quân về việc dùng kỳ binh để đánh địch. Ô-g này không bao giờ vòng vo. Ra đây xin bày một kế mọn.

Nguyên soái đồng thuận.

- Lê Khắc Chinh sai dựng ba trại tả, hữu và trung quân dưới chân núi. Ngày mai, ta một mặt khiêu chiến rồi trá bại, một mặt chia quân đánh úp, cắt đường ứng cứu. Khi phía sau quân Hán rối loạn, quân chủ lực của ta đánh ngược trở lại. Thiết nghĩ chỉ một trận là phá xong.

- Kế của Trần tướng quân rất hay. Tổng đội trưởng Tổng đội tiên phong Phạm Minh Thành lên tiếng. Chỉ tiếc là không dùng được.

- Tại sao? Quốc Đồng hỏi vặn.

- Khi lập trại, ắt hẳn Lê Khắc Chinh đã xem xét địa thế cẩn thận. Hẳn thừa biết nguy cơ bị đánh tập hậu nên cố tình bỏ trống đoạn đường Đông Cự để dụ ta vào bẫy. Theo tôi, chỗ thắt nút cuối đường Cổ Mã khá thuận lợi, ta vẫn thi hành kế trá bại, rồi đặt mai phục thì hay hơn.

- Chỗ đó như một quả bầu đá, vách lưng hiểm trở, đường thoát hẹp, chỉ có ích khi ngăn bước địch. Nếu dụ đại quân Hán tràn vào đó thì không khác gì tự sát vậy.

Thấy hai tướng găng nhau, Dương Đình Nghệ giảng hoà:

- Kế sách của hai tướng Trần, Phạm đều có ý hay dù chưa toàn vẹn. Những người khác nghĩ sao. Mời Ngô tướng quân.

Ngô Quyền ngồi ở góc trong cùng. Chàng không bước vào vòng trung tâm mà đứng tại chỗ nói :

- Tôi đề nghị dùng kế đánh úp của Trần tướng quân. Có điều, quân ta sẽ không theo đường Đông Cự, mà theo đường Tây Cự”

- Làm gì có đường Tây Cự nào? B ên dưới nhón nháo.

Nguyên Soái ra hiệu cho mọi người im lặng, nghiêm trang hỏi :

- Phó soái nên trình bày tường tận kế sách.

- Vâng, thưa Nguyên soái và các anh em tướng lĩnh. Chắc chắn có một con đường Tây Cự vòng ra sau doanh trại địch. Con đường bị bít nửa dặm khi dân Hiều Văn dời đi tránh nạn năm năm về trước, đầu ra gần chỗ con suối rẽ nhánh. Canh ba đêm nay, tôi nguyên dẫn quân vượt đường sào, tìm đường Tây Cự. Theo tính toán của tôi thì muộn nhất là giờ tỵ ngày mai sẽ đến được sườn tây bắc. Chờ lúc quân chủ lực của ta kéo địch ra bãi giao tranh, chúng tôi sẽ hành động. Chia quân làm đôi, một cánh lấy tá trại, một cánh diệt quân mai phục đường Đông Cự rồi lấy luôn hữu trại. Kế đó tập trung tấn công trại trung tâm. Bị đánh sau lưng, nội tình quân địch tất rối loạn, thừa cơ ta trước sau phối hợp, nhất định sẽ thắng.

Xung quanh vang lên tiếng tán đồng. Nguyên soái cũng có vẻ hài lòng quay sang hỏi Phó soái Lê Lãm :

- ý Phó soái ra sao?

Tướng Lê Lãm, người gầy, mắt sâu, tay chạm phốt vào vết râu rậm rì bên má, nói giọng Lam Sơn :

- Tôi thấy kế sách của Ngô phó soái là rất hợp lý. Việc dẫn quân đoạt trại giao cả cho phó soái. Tôi chỉ muốn bàn về cách đánh của quân chủ lực. Canh ba đêm nay, Ngô phó soái lên đường, giờ tỵ mới ra khỏi đường Tây Cự. Vậy xin lấy đó làm mốc, ta kéo đội tiên phong đến doanh trại quân Hán khiêu chiến. Việc này xin giao cho Phạm tướng quân đảm đương. Đánh cốt thua chứ không cốt thắng, nhưng phải tránh làm giặc sinh nghi và tránh thiệt hại. Trận địa thực sự ta sẽ bày ở bãi đất phía nam, dựa lưng vào núi Hiều. Ngô tướng quân sau khi cướp được trại giặc hãy nổi lửa và cho lính khua chiêng gõ trống. Khi địch rậm rịch lui thì quân chủ lực hăng đồ ra đánh.

- Còn ai không? Nguyên soái hỏi. Nếu tất cả đồng ý thì ta hãy theo kế hoạch như thế mà làm. Ngô phó soái!

- Có tôi.

- Phó soái hãy dẫn 1000 quân, canh ba xuất phát.

- Tuân lệnh.

- Phạm tướng quân! Giờ tỵ ngày mai, Tướng quân mang năm trăm tiên phong đến khiêu chiến. Bằng mọi giá phải dụ được Lê Khắc Chinh đến trận địa phía nam.

- Tuân lệnh.

- Bùi tướng quân! (Bùi Văn Phương, Tổng đội trưởng Tổng đội trung quân). Tướng quân đi với tôi mang 3000 quân lập trận Cừ Cung, đảm bảo cầm cự được với mấy vạn quân giặc.

- Tuân lệnh.

- Lê, Mai nhị tướng quân! Hai vị mỗi người mang hơn 1000 quân, ém trên sườn đông tây của trận địa, khi nào thấy trại địch bốc cháy, lập tức tràn xuống, cốt đánh chọc vào sườn đối phương khiến bọn chúng hoảng loạn, mất phương hướng.

- Tuân lệnh.

- Tướng quân Phùng Hợp! (Tổng đội trưởng Tổng đội hậu quân). Tướng quân nhận 500 quân giữ trại, khi giặc thua chạy thì đồ ra đánh.

- Tuân lệnh.

- Các vị tướng quân lập tức về trại của mình, tiến hành nhiệm vụ được giao. Ủy lạo anh em binh sĩ dồn hết sức đánh thắng trận này.

Canh ba đêm đầy, Ngô Quyền dẫn một ngàn quân, lặng lẽ rời doanh trại Nghĩa Đoàn. Họ đến nơi đúng thời gian dự tính. Giao một nửa cho Triệu Văn Tuấn, Tổng đội phó tiên phong đánh trại mé tả, Phó soái đi lần theo đường suối đến mạn Đông Cự

Sáng ra, tướng quân Phạm Minh Thành ghim cương ngựa, cầm ngang thanh trường thương, đứng trước cổng trại quân Hán :

- Ta Phạm Minh Thành, đại tướng tiên phong Việt Nghĩa Đoàn, đến hỏi tội các ngươi dám đem quân xâm phạm. Biết điều hãy cời giáp ra hàng, nếu không sẽ giết hết không tha.

Lê Khắc Chinh đang bàn bạc kế hoạch tác chiến trong trại, nghe quân vào báo, tức khí vì có kẻ dám vuốt râu hùm, liền kéo đại quân ra nghênh đón.

- Bớ gã Nam Man ngu dại kia. Ngươi dám đem quân khiêu chiến để chết thay cho con chuột họ Dương phỏng. Lê Khắc Chinh gầm lên. Kẻ nào lấy đầu hấn cho ta?

- Xin giao cho thuộc tướng. Tỳ tướng Lỗ Hùng vác cây búa lớn giục ngựa xông ra.

- Tôi muốn tranh công đầu. Hồ Thế Hải bên phía Nghĩa Đoàn hét lớn, giục ngựa múa kích lao tới.

Hai tướng giao phong. Lỗ Hùng rất khoẻ, còn Thế Hải vừa khoẻ vừa tinh. Đánh được vài hiệp, chàng vờ đâm hụt, chờ Lỗ Hùng giáng búa xuống liền tránh khỏi, đâm một nhát kích xuyên thủng ngực hấn. Quân Việt hò reo vang dội. Dưới cờ Hán, có hai tướng sử thương cùng lúc xông ra. Thế Hải không hề nao núng, một chọi hai vẫn tiến thoái ung dung. Đứng sau lưng Lê Khắc Chinh có gã xạ thủ Hoa Phi, thấy hai tướng bên mình chừng đã khó chống, bèn giục ngựa tiến lên vài bước, giương cung bắn trộm.

Tách...! Mũi tên bay xé gió, tin vào giữa mặt. Hoa Phi ngã nhào xuống ngựa. Thì ra Phan Anh bên này đã phát hiện và kết liễu cuộc đời kẻ hèn mạt. Hồ Thế Hải vững dạ, càng đánh càng hay. Lưỡi kích bay với tốc độ chóng mặt, đâm chết liền hai đối thủ. Lê Khắc Chinh thoảng chốc mắt liền bốn tướng, lửa giận bùng bùng kéo ào quân sang. Quân Nghĩa Đoàn không ham đánh, đồng loạt quay người bỏ chạy. Lê Khắc Chinh lập tức sai đuổi theo. Gã quân sư vội nhắc coi chừng mai phục nhưng Hán nguyên soái vẫn ra lệnh tiến vì quân Hán đông gấp ba, bốn lần.

Khi Phạm Minh Thành đã dụ thành quân Hán đến bãi chiến địa phía nam cũng là lúc Ngô Quyền và Văn Tuấn bắt đầu hành động. Dù còn khá đông quân thủ trại lẫn quân mai phục đường Đông Cự, nhưng vì đối phương xuất hiện quá bất ngờ, nên phía Hán trở tay không kịp. Chiếm xong hai bên tả hữu, quân Nghĩa Đoàn nhập làm một đánh trại trung quân. Tướng giữ trại là Tôn Khương nghe náo động, chạy ra khỏi trại xem. Ngô Quyền té ngựa đến nơi, chẳng nói chẳng rằng, ánh đao loé lên, đầu Tôn Khương lìa khỏi cổ.

Lê Khắc Chinh giật mình khi thấy bãi đất phía nam, tình kỳ cảm rợn rợn. Dương Đình Nghệ lừng lững như thiên thần phía trước, sau lưng thấp thoáng cả chục vạn quân, xem chừng đã đợi từ lâu. Hấn lập tức ra lệnh binh sĩ ổn định, rồi nói :

- Kẻ bại tướng họ Dương kia, sao không vội xuống ngựa, quỳ xuống cầu xin ta tha mạng??

- Lê Khắc Chinh, người sắp chết đến nơi còn dám ăn nói hàm hồ. Ta chờ đợi đã lâu, đến ngày tiêu diệt quân xâm lược.

Dứt lời, Dương nguyên soái phát tay. Tên bắn rào rào. Quân Hán trúng tên gào rú liên hồi, Lê Khắc Chinh luống cuống nấp hai gã cận vệ và ra lệnh bắn trả. Song khi quân Hán giương cung thì phía Nghĩa Đoàn, xạ thủ đã lui hết. Những tấm khiên gỗ phiến cao bằng người, được đẩy lên, đón toàn bộ số tên của giặc. Lốp xạ thủ thứ hai xuất hiện, bắn cho giặc Hán toi bời. Biết chẳng thể đối tiền, Lê Khắc Chinh quyết định xua quân cận chiến. Thì bỗng đâu. Sau lưng lửa cháy bùng bùng, trông chiêng rầm rập. Một gã quân hầu hốt hải chạy đến :

- Bẩm Nguyên soái! Ngô Quyền theo con đường phía tây đến. Ba trại của chúng ta đã cả rơi vào tay hấn rồi.

Một tên khác cũng chạy đến báo :

- Bẩm Nguyên soái! Vách núi phía bắc chất đầy gỗ đá. Chắc địch có ý đồ lấp lối.

Lê Khắc Chinh gầm lên, hối thúc đối tiền thành hậu quân.

Lê, Mai nhị tướng đứng trên sườn núi cao trông rõ mồn một, cho bắn pháo lệnh. Một loạt tên lửa thiêu đốt quân Hán. Bị quân Việt đánh thốc vào sườn, đội ngũ quân Hán rối loạn hoàn toàn. Mong chạy thoát thân, chẳng biết đối thủ nhiều hay ít. Lê Khắc Chinh chạy về trại đã thấy Ngô Quyền đứng án ngữ trước cổng nên không dám vào mà chạy rẽ sang hướng khác vượt rặng núi Hiều. Dương Đình Nghệ hô hợp quân, ra lệnh đuổi đến cùng. Quân Hán vượt núi Hiều, chạy theo hướng bắc, qua rừng thông bỗng từ đâu lửa cháy ngùn ngụt. Lúc này sắp sang đông, cây cối núi nẻ, lửa bắt vào nhựa thông, muốn thiêu cả bầu trời. Quân Hán ngựa không lời vó, người không rời cương, chạy một mạch đến bờ sông Cát Tiên mới dám dừng.

Tướng người bản địa là Lê Đăng Khoa, sau khi đốt rừng thông, dẫn quân ra đón đại quân Nghĩa Đoàn. Do thám về báo Lê Khắc Chinh cho dựng trại bên bờ sông Cát Tiên, Dương nguyên soái quyết định nửa đêm đốt trại. Tướng Trần Quốc Đồng can lại :

- Nhưng Lê Khắc Chinh thua trận này tất đề phòng đối phương cướp trại. Quân Việt đường xa, người ngựa đều đã mệt, thiết nghĩ nên tính kế lâu dài.

Dương Đình Nghệ lắc đầu:

- Địch đang nhụt nhuệ khí, phải đánh cho không ngóc đầu lên nổi. Chẳng bao giờ có cơ hội tốt đường này.

Đầu canh một, Ngô Quyền dẫn 2000 tinh binh đến cửa trại. Bên trong đèn đuốc vẫn sáng trưng. Biết có phòng bị, chàng ra lệnh rút lui thì pháo nổ lớn, lớp lớp quân Hán đã chắn ngang đường. Lê Khắc Chính rong ngựa, cười ngất :

- Đồ hữu dũng vô mưu.. Lần này mày tới số rồi, con ơi!

Quân Hán cười sảng sặc như hồ đoi, chỉ chực ăn tươi nuốt sống con mồi.

Ngô Quyền bình thân đáp trả:

- Ngu ngốc là đặc quyền các ngươi. Bọn này không thiết. Hãy giương mắt mà nhìn xung quanh xem.

Một tiếng pháo lệnh nữa nổ khiến Lê Khắc Chính hoảng hốt. Một đoàn quân dũng mãnh như từ dưới đất chui lên, vị tướng đi đầu cười con bạch mã, cầm ngọn Ngũ hoa thương uy dũng vô song, đi đến đâu, quân địch dạt ra đến đấy.

Võ Thiên Nam, thảo nào ta đã chẳng thấy hấn đâu. Khắc Chính lắm bầm.

Võ Thiên Nam là vị dũng tướng trời sinh, cây thương trong tay ông như con mãnh long xuất động, mang sức mạnh núi thiêng. Bên Hán tuy quân đông, nhưng nhìn cảnh ba tướng khoẻ bị đâm chết tươi, hai tướng khác bị chặt đứt đầu dưới thanh bảo kiếm, thì hồn bay phách tán, tìm đường chạy trốn. Một nghìn quân theo sau Võ phó soái, phần lớn là cánh tiên phong chủ công, qua rèn luyện khắc nghiệt nhất, rõ ràng là nén sức đợi chờ, mãi mới có dịp thể hiện, khí thế tựa hồ dời non lấp bể. ấy thế mới nói Dương nguyên soái cực kỳ tin cậy, dành cho Thiên Nam trận địa Cát Tiên này. Ông vừa trông thấy Lê Khắc Chính thì nổi căm hờn đã dâng dâng trào, tay vũ lộng cây thương, lao đến hét vang :

- Lê Khắc Chính, rốt cuộc ta đã tìm thấy ngươi. Hãy xem ta trả thù cho anh em Hồng Châu đây.

Mấy tên tỳ tướng vội xúm lại, bảo vệ Nguyên soái. Phía bên trong, một ngàn quân của Ngô Quyền đang đánh phá toí bời. Lại tiếng ngựa hí vang, Dương Đình Nghệ và các tướng đã kịp thời dẫn quân đến. Bên bờ sông Cát Tiên là trận chiến thảm sâu, sát khí ngút trời.

Người ta thấy Hồ Thế Hải múa kích, Trần Mạnh sử đao, Phan Anh dùng song kiếm gập đầu giết đấy. Trường, phó tiên phong Phạm Minh Thành, Triệu Văn Tuấn mỗi người một thanh trường thương, tấn công như vũ bão về phía đội viên Ngân Vệ, những kẻ nổi trội trong hàng ngũ địch, khiến bóng áo bạc gục như thân chuối. Trần Cửu Cung lần nữa được thực thi, dựng lên thành đồng vách sắt, biến lũ cướp nước thành đám gà què.

Quân Hán núng thế.

Thiên Nam đánh xuyên qua hàng rào bảo vệ, đâm Khắc Chính liên tiếp mấy nhát. Chiếc khiên rung chao chát, Khắc Chính bị mũi thương quét trúng tay phải đau đớn suýt buông rơi thanh đao bán nguyệt. Thiên Nam xô vào, bỗng cảm thấy tiếng gió sau lưng, vội giật ngựa tràn sang để tránh. Hoả Thiên ung múa tít cây đại đao:

- Không được hại chủ ta..

Thiên Nam hừ lên một tiếng, chấp cả đôi. Thanh Ngũ hoa thương một lần nữa đâm trúng tay Lê Khắc Chính, máu đỏ ròng ròng. Cây bảo kiếm phạt đứt chỏm tóc, tiện hớt cả đám da đầu của Hoả Thiên ung. Hấn ta ý ới :

- Quân đầu, mau bảo vệ Nguyên soái.

Bầy gã Ngân Vệ có tên gọi là Phù Nguyệt Thất Tinh, liều chết lặn sả vào Võ Thiên Nam. Thừa cơ, Hoả Thiên ung kéo Lê Khắc Chính chạy, Tiểu Ngư nhìn thấy, gọi ầm lên:

- Lê Khắc Chính chạy về phía bắc!!

Tiếng dây cung bật, mũi tên găm vào đùi khiến anh khuỵu xuống, miệng vẫn không ngừng hét :

- Chặn lại, đừng cho Lê Khắc Chính chạy thoát.

Hai tên giặc Hán vung kiếm chém Tiểu Ngư. May thay, Dương Thạch và Dương Vân nhanh tay cản đường kiếm, tiện thể đưa chúng về châu Diêm Vương. Quân Nam Hán thấy chủ tướng bỏ chạy lập tức rùng rùng chạy theo. Ngô Quyền, Võ Minh Nguyệt và Bùi Thiên Đức đã đến được chỗ Thiên Nam. Ông vừa đâm chết hai tên trong Thất Tinh và đang quyết chiến với năm tên còn lại. Thấy viện binh tới, lũ Phù Nguyệt quay lưng bỏ chạy nhưng không thoát. Thiên Nam đâm với được một tên, Ngô Quyền mỗi nhát đao một Ngân Vệ, Minh Nguyệt dùng cây Nguyệt hoa thương và Thiên Đức múa bát sà mâu diệt nốt hai tên còn lại.

Việt Nghĩa Đoàn đuổi quân Nam Hán quá trấn Bình Hoá thì phó tướng Tô Phi mang một vạn quân đóng ở Trường Châu đến cứu viện. Dương Đình Nghệ ra lệnh lui quân, lập phòng tuyến cách Bình Hoá hai mươi dặm. Năm vạn quân Lê Khắc Chính mang đi, mười phần mất sáu bảy, lấy làm căm tức lắm. Sai điều thêm quân khắp nơi quyết trận tử chiến với Việt Nghĩa Đoàn. Nhưng đang mải quất tháo thì có thám mã về báo :

- Bẩm Nguyên soái! Doanh trại ở Lý Nhân bị tập kích. Quân cứu viện đến nơi thì giặc đã rút mất. Hơn nửa binh sĩ bỏ mạng. Cùng lúc, đội 8,9,10 Ngân Vệ bị những tên lạ mặt võ nghệ cao cường, tấn công. Gia Cát Thác, đội phó đội 9 và 17 anh em khác đã bị giết.

Mặt Lê Khắc Chính còn đang xám ngất vì tức giận thì kẻ truyền lệnh tên kinh cũng đến nơi, mang mật lệnh và khẩu lệnh của Tiết độ sứ

- Mời Nguyên soái nghe khẩu dụ của Tiết độ sứ. Từ lúc Nguyên soái cất quân đánh giặc, Giao Châu bị đặt trong vòng đe dọa. Đám tàn quân Phong Châu, Hồng Châu nhăm nhe tiến đánh kinh thành. Ngoài ra, bọn giặc trốn trên địa phận Giao Châu cũng đã hành động, gây nhiều thiệt hại cho quân ta. Nếu việc chinh phạt không kết thúc được trong một sớm một chiều thì Nguyên soái hãy thu quân về, tìm kế sách vẹn toàn. Ta mới sai sứ giả về triều cầu viện. Tin rằng Đại vương sẽ nhanh chóng gửi quân tiếp viện sang. Lúc đó, Nguyên soái tiến quân chưa muộn.

Lê Khắc Chính đọc xong tờ mật lệnh, suy nghĩ một lúc lâu rồi ra lệnh thu binh.

.....

Dương Đình Nghệ tuyên bố trong đại bản doanh Việt Nghĩa Đoàn:

- Anh em tứ xứ đã giữ lời hứa, khiến Lê Khắc Chính buộc phải lui quân về Đại La. Trong cuộc chiến, chúng ta diệt 3 vạn quân Hán với thương vong không đáng kể. Chiến thắng này có công sức của tất cả chúng ta. Hỡi các tướng lĩnh và toàn bộ anh em binh sĩ, chúng ta phải giữ vững quyết tâm thắng không kiêu, bại không nản. Chúng ta không thừa thắng đánh đến tận kinh thành vì thời cơ chưa đến, tương quan lực lượng đôi bên vẫn còn chênh lệch lớn. Sau đây, thế nào Lý Tiến cũng cầu viện trợ. Nhưng, bản thân đất mẹ Nam Hán của hãn cũng đang đứng trước nguy cơ từ nhiều phía, chắc hẳn Lưu Cung chẳng còn tâm trí gửi quân sang nên mục tiêu hàng đầu là đánh gục sự chống cự của 7, 8 vạn quân Hán đóng trên toàn đất Việt, giành lại độc lập. Hôm nay tôi tuyên bố, Nghĩa Đoàn sẽ chính thức khởi binh vào tháng hai năm sau. Mọi người hãy hướng đến đích đó, rèn luyện hết mình để quét sạch bóng ngoại xâm ra khỏi bờ cõi.

Toàn thể Nghĩa Đoàn lắng nghe từng lời người chủ tướng nói mà lòng rạo rực. Họ đồng thanh hô vang.

“Diệt hết ngoại xâm, giành lại giang sơn”

HOA HỒNG, NỔ THẦN VÀ KIM TIẾN

- U'

ốc gì trời mưa mãi, anh nhỉ!

Chàng trai không đáp, ôm chặt cô gái trong vòng tay mạnh mẽ của mình. Họ đắm chìm vào hạnh phúc.

Con mưa giông mau đến, mau tạnh. Màn nước đổ sầm sập ngớt dần, đến lượt những giọt nước thừa thớt rỏ lộp bộp trên lá cũng biến mất để lại một không gian sạch tinh tươm và làn hơi lạnh mơn man khắp người. Vì những đám mây đã vắt kiệt sức lực của mình trong việc tiếp sinh khí cho mặt đất, nên đành phải thả mặt trắng ra. ánh trắng ngay lập tức tràn ngập thế gian, chui vào giọt nước đọng trên lá cây, tạo nên một thứ ánh sáng long lanh diệu vợi.

Chàng trai vuốt ve mái tóc gọn ghẽ của cô gái, thầm thì :

- Anh say tóc em. Mỗi khi chạm khê vào hay hít thật sâu mùi thơm này, anh như được bay đến tiên cảnh.

- Thật không anh! So với mái tóc dài mượt mà của chị Ngọc Linh hay mái tóc xoã bồng bênh của chị Minh Nguyệt thì ..

- Thì tóc của em là đẹp nhất. Đẹp nhất trần gian, giống như em.

Chàng ấp môi lên vàng trán thanh tú của người yêu :

- Em vượt trên tất cả. Thề với vàng trắng thiêng liêng trên kia, anh sẽ thương em suốt đời. Chỉ có cái chết mới chia rẽ được đôi ta.

Cô gái tỳ tay lên ngực người yêu, sung sướng thủ thủ :

- Em nhận được rồi! Anh không phải thề đâu. Anh động cái chết làm em thấy sợ.

- Đừng sợ. Anh sẽ bảo vệ em, bảo vệ thân mình. Chờ chiến tranh qua đi, anh đưa em về nhà, chắc mẹ mừng lắm. Anh sẽ sửa lại nhà thật khang trang, cùng em phụng dưỡng mẹ già. Minh sẽ có năm đứa con trai, năm đứa con gái, bốn mươi đứa cháu nội ngoại.

- Nhiều con cháu thế, c ô gái cười, thì anh phải lấy vợ hai vợ ba chứ mình em kham sao nổi? Em chịu đấy.

- Chuyện đó sau sẽ tính, chàng trai cười méo mặt vì bị người yêu véo một cái đầu điên. Minh về thôi em.

Đôi bạn trẻ rời lầu Ngọa Cánh. Con đường giàu cát ngấm hết nước, cây lá xào xạc.

- Con mưa thật tốt, khiến cảnh vật thoáng đãng hẳn.

- Mấy hôm ngọt ngào, khó chịu quá. Em Thủy còn ốm đấy!

- Thế là rõ tại sao cậu Bảo Hùng cứ tập xong là biến mất tăm, về mãi khuya.

- Vàng, anh Hùng chực chờ ở phòng em suốt.

- á chà. Anh chàng này ghê nhỉ!

- Thế nếu em ôm, anh không sang chắc?

- Anh sốt sáng hơn hẳn cậu ta ấy chứ..

- Chỉ được cái..! C ô gái nguýt yêu.

- Chào đôi bạn trẻ! Đi chơi về à?

- Vàng. Sao anh có nhả húng chui vào bụi để ướt nhẹp thế?

- Nào có sung sướng được như cô chú. Tôi buồn chẳng có việc gì làm, ra hồ chơi thì mắc mưa phải trốn vội trốn vàng.

- Em thấy đội anh tập trung họp bàn gì cơ mà? Chàng trai hỏi.

- Ôi dào. Đội trưởng thay đổi mấy cái việc nho nhỏ ấy mà.

- Anh có về luôn chứ?

- Chưa, phải đi cho trót.

- Anh nên về thay áo quần kéo nước mưa ngấm vào người, dễ cảm lạnh lắm. C ô gái khuyên.

- Cảm ơn em. Những người như anh được vợ rèn nên mình đồng da sắt rồi, như mũi tên vàng đấy. Hai đứa về trước đi.

- Vàng, chào anh. Chàng trai đi mấy bước quay lại, nói. Mà này, Kim Tiến bay nhanh là nhờ có Nổ Thần đó.

- Dương nhiên. Nhưng nếu không có Kim Tiến thì Nổ Thần cũng xếp xó mà thôi.

- Sao anh lại trêu anh ấy?

- Vì em trêu anh ấy trước?

- Anh không chịu kém em chút nào à?

- Có. Tính anh ấy rất tốt, thoải mái lại hay vắn vè.

- Trừ những lúc bốc đồng ra thì là dễ chịu cả.

- Sao em biết?

- Đừng nổi máu ghen tuông. Là do anh Dương Thạch kể.

- à. Mọi quan tâm của anh chàng đó từ đội trưởng Hoa Mộc Lan đã chuyển hẳn sang đội trưởng Hoa Hồng đấy nhỉ??

- Ai bảo anh thế?

- Nhìn là biết. Cả đội anh đang bắt bính thay cho cậu Phan Anh. Chẳng ai biết tại sao cậu ta vẫn tỉnh lạnh khi thấy có gã trai khác quanh quần bên người thương của mình. Quả là khéo run rần, đối thủ ngoài thao trường đồng thời trong tình trường.

- Quá thể. C ô gái ném ra 2 từ làm người yêu phải lùi lại. Cánh nam nhi các anh chỉ nhắm nhắm đánh đấm mà chả hiểu ngọn ngành gì sất.

- Thì biết thế nào anh nói thế đấy.

- Để em nói cho nghe. Hai người đấy chỉ là bạn thân không hơn không kém. Anh không tin à? Các anh có bạn thân của các anh, tối ngày rủ nhau uống rượu, chả lẽ chị Ngọc Linh không được có bạn thân để thổ lộ tâm tư hay sao?

- Nếu như các em thì có ai thắc mắc đâu. Đẳng này một nam một nữ. Lừa gần rơm...

- Nam nữ khác gì? Rơm lừa cái gì?? Chỉ có các anh hay nghĩ vậy. Anh Phan Anh chẳng nói thì thôi, đâu đến lượt các.. Hình như là anh Phan Anh.

- Chào bạn.

- Chào.

- Bạn đi chơi à?

Phan Anh gật đầu :

- Tôi ra hồ hóng mát.

- Chào.

Đội Phan Anh đi khuất, cô gái mới nói với chàng trai :

- Anh ấy có nghe thấy không nhỉ?

- Anh nghĩ là không. Trông cậu ta rất lơ đãng.

- Anh thấy có lạ lùng không? Giữa đêm đông, đi vài bước đã gặp đến hai người ra bờ hồ hóng mát.

- Em hơi cả nghĩ rồi. Nếu anh không có cái điểm phúc được đưa em lên lầu Ngọa Cảnh chắc cũng giống họ thôi, vất vả tìm nơi giải thoát khỏi sự ngột ngạt chán ngắt.

- Hừ!

Chàng trai say đắm ngắm điệu bộ ngúng ngoẩy của người yêu, vòng tay ôm lưng eo, kéo sát vào mình.

- Đừng anh, có người đấy.

- Đâu??

- Trước mặt kia kia.

- Phải rồi..

Phía rước có ánh lửa leo lét bóng một người nhấp nhòm. Họ tò mò bước qua hàng bụi thấp tè tè cùng hai cây hương lớn. Người kia, có lẽ quá tập trung vào việc làm của mình, tận khi đôi trai gái đến sau lưng mới hoảng hốt quay lại. ánh lửa lẩn ánh trăng.

- Dương Vân!

- Ôi! Anh Quốc. Chào Hồng.

- Cậu đang làm gì vậy?

- Không..

Dương Vân bối rối vì bị bắt quả tang. Trên tay chàng vẫn còn mảnh giấy đang cháy dở

- Chà, lửa nóng suýt cháy đến tay chàng. Em hơi lạnh nên hơi cho nóng. ờ, ờ.. hai người từ hồ về à?

- Phải! Cậu ở lại nhé, bọn tôi về trước đây.

- Chào.

- Anh có thấy kỳ quặc không? L ê Hồng nói khi hai người đã về đến cổng Tổng đội nữ binh.

- Hay cậu ta sợ người khác đọc trộm lá thư của người thương chẳng hạn. Lạ lùng với chả kỳ quặc là chuyện người ta..

- Anh có để ý đằng sau lưng cậu ta có vun một đồng, tựa hình người. Tự dung em thấy chồn chợn.

Địch Quốc bật cười, ôm lấy người yêu :

- Thế này đỡ chưa..

Lê Hồng không cự mà nép sát vào, nghe chàng nói :

- Em chỉ khéo tưởng tượng, ai cũng biết cậu ta lành như đất. Thôi, anh về đây, đêm nhớ ngủ cho ngon đấy..

Lê Hồng nhìn bóng người yêu khuất xa, lòng vẫn rộn một cảm giác mông lung. Cô cười nhạo mình hay nghĩ vớ vẩn, bước vào phòng. Mọi người còn thức và đang trò chuyện rôm rả. Thủy đã đỡ nhiều, sắc mặt vừa tươi tỉnh lại đã bắt đầu hóng chuyện. Hồng trèo lên giường, khoác chăn lên người. Đội trưởng Ngọc Linh trên :

- Tiếc quá, nếu biết sớm thì bảo anh Hùng chờ anh Quốc về cho có bạn.

Hồng cười, không đối đáp lại như mọi khi.

.....

Dương Vân nhìn ra đường, tự mắng mình :

- Đúng là ngốc. Nhìn thế nào mà tưởng chỗ này khuất bóng không ai thấy.

Chàng chặc lưỡi mấy cái cho đỡ ngượng ngùng. Không hiểu sao cha muốn mình đốt thư ngay khi đọc xong. Cha không ký danh thì có ai biết là ai đâu. Muộn rồi, về ngủ, mai còn phải dậy sớm. Chàng cúi xuống, lôi nửa trên cái hình nộm làm bằng vải nhồi rơm, phía trước chỉ chít vết kiếm. Để vào đây. Chắc chẳng ai thèm lấy cái thứ này. Bao giờ tập đỡ phải mang từ nhà.

Dương Vân xách thanh bằng kiếm, lòng khá nhẹ nhõm vì biết sức khỏe của cha rất tốt. Hôm nay cho dù mưa gió, chàng vẫn miệt mài tập kiếm và tích góp thêm khá nhiều tự tin. Ngày về không còn xa, chàng sẽ được gặp cha, gặp Ngân. Chàng cười tủm tỉm nghĩ tới cảnh xin phép cha được lấy nàng làm vợ.

.....
Địch Quốc luôn giữa mấy khóm tre. Đây là đường tắt, đâm thẳng qua lễ đường về Tổng đội, dễ rút ngắn đến nửa thời gian. Sương xuống dày khiến người sờn gai ốc. Bất thình lình chàng quay đầu lại nhìn. Sau lưng hay trước mặt cùng một màu xám mờ do sương mù che khuất ánh trăng. Đêm thật yên tĩnh. Chẳng có con mắt nào dõi theo. Chàng trách mình đã để mấy lời nói của người yêu ám ảnh. Lửa được đốt cháy lên, chàng nhận ra xung quanh giăng kín tre. Hoá ra mình vừa rúc đầu vào bụi rậm. Đường ra đằng kia. Địch Quốc giờ cao mỗi lửa. ánh sáng lướt nhanh trên những cành gân guốc.

Bất ngờ, một cái gì đó nháng lên.

Chàng thanh niên choáng lịm, cái môi lửa rơi xuống. Lửa liếm vào lá tre ẩm. Địch Quốc nằm sõng soài trên mặt đất. Trong khoảng khắc, lửa tắt ngấm.

.....
Sáng hôm sau. Đội trưởng Trần Mạnh vừa tỉnh giấc đã nhìn sang giường bên cạnh. Cái giường vẫn trống từ đêm hôm qua. Nghĩ bụng hai đứa này đồ đón ra rồi, chàng cất tiếng gọi anh em. Những tiếng kêu ngái ngủ từ mấy cái giường còn lại. Đào Hùng là người bật dậy trước tiên. Giống như đội trưởng, chàng liếc về phía cái giường trống, hỏi luôn :

- Đội trưởng, Địch Quốc và Bảo Hùng chưa về ă?

- Chưa. Tất cả nhanh lên.

- Rồi. Thưa đội trưởng.

Đội Nỏ Thần tập trung theo hàng ngang, đội trưởng Trần Mạnh lướt qua hai lượt, với vẻ mặt khá nghiêm trọng:

- Toàn đội chỉ còn lại mười bảy người kể cả tôi. Tức là đêm qua có đến bốn đội viên không về nhà ngủ mà không có lý do. Có gì nói không hà đội viên Đức Hoàng?

Một đội viên cao to, mặt tròn chừng 35,36 tuổi, bước lên thưa:

- Hôm qua, đội trưởng bận việc bên doanh trại chỉ huy, đã giao cho tôi quản lý đội. Việc 4 đội viên vắng mặt cả đêm, trước hết tôi xin nhận lãnh toàn bộ trách nhiệm. Báo cáo đội trưởng, có 2 người đi ngay sau buổi tập, Bảo Hùng xin phép sang Tổng đội nữ binh chăm sóc người thương bị ổng, Văn Ân đến nhà anh chị bên trại Uyên ương. ăn tối xong, lần lượt Địch Quốc rồi Phan Anh đi hóng mát.

- Được rồi. Tôi có phần áy ngại vì ngoài Văn Ân sang trại Uyên ương có thể lưu lại, còn ba người kia hẳn trực chỉ Tổng đội nữ binh. Bên đó họ có quy định của họ.

- Chào đội trưởng Trần Mạnh. Đội trưởng cho anh em tập trung sớm quá.

- Vâng, chào đội trưởng Đại Thụ. Kim Tiền sáng nay nghỉ tập à?

- Phải. Đêm qua chúng tôi đối phiên trực với Cuồng Phong vì Hồ đội trưởng cùng mấy anh em được cắt cử đi thực thi nhiệm vụ.

- Thế sao! Tình hình đêm qua có gì lạ không, Kiều đội trưởng?

- Bình thường như mọi đêm.

Nỏ Thần và Kim Tiền là hai đội kết nghĩa nên tình cảm rất thân thiết. Bởi vậy Trần Mạnh không giấu :

- Đêm qua, đội tôi có bốn người không về ngủ. Phan Anh, Văn Ân, Bảo Hùng và Địch Quốc.

- Có chuyện đó sao? Hượm đã, đầu giờ hội, tôi còn gặp Văn Ân bên ngoài cư xá Uyên ương, lúc cậu ta chuẩn bị về Tổng đội.

Trần Mạnh nhíu mày, cả đội Nỏ Thần im lặng nghe Đại Thụ nói:

- Cậu ta không về nhà thì đi đâu nhỉ? Lạ thật, cả Địch Quốc...

- Địch Quốc thế nào? Trần Mạnh hỏi.

- Tiểu Nhi gặp cậu ta đưa Lê Hồng về Tổng đội nữ binh. Lát sau, lại gặp Phan Anh ở ngoài bờ hồ.

- Thế hai người họ có nói chuyện không?

- Xã giao thôi, cặp này khắc tính mà. Thấy bảo Phan Anh hóng gió một lát thì đi đâu mất.

- Thật không thể hiểu nổi!!

- Chẳng đến nỗi nào đâu. Theo tôi thì họ gặp nhau giữa đường, nổi hứng muốn uống rượu ngắm trăng chẳng hạn.

- Vô kỷ luật. Trần Mạnh thốt lên.

- Cũng chỉ tại quân luật hơi gò bó nên nhiều khi anh em muốn phá phép một chút. Theo tôi, ông cần lựa dịp mà khoan nhặt cho họ.

- Kỷ cương là một chuyện. Đằng này cả bốn người không về e rằng đã có điều không hay xảy ra.

- Ông cứ khéo lo..

Hồi trống lệnh cất ngang lời Đại Thụ, Trần Mạnh nhất thời chưa tính được, bèn lệnh cho anh em đi ăn để kịp giờ ra thao trường. Vừa dậy muộn, vừa không tập thể dục nên bữa ăn diễn ra rệu rã, ai cũng muốn nhanh nhanh chóng chóng ra thao trường.

Một ngày bất thường đến sau một đêm bất thường. Con mưa giông vừa qua chỉ có tác dụng tức thời. Không khí còn oi nồng hơn mấy ngày trước. Và ai đó, nếu tỉnh dậy sau cơn rượu say, sẽ ngỡ mình vừa ngủ một mạch đến mùa

hè sang năm. Sự khó chịu làm tiêu tán tiếng cười trong giờ giải lao. Trên thao trường rộng, mỗi đội chọn cho mình một chỗ nghỉ. Sự im lặng như để tái tích lũy sức lực đang ngưng trệ, chỉ bị khuấy động đôi chút khi những đội trực gác đêm qua lần lượt kéo ra. Tiểu Nhi nhanh chóng tìm thấy hai cậu em lẫn trong đám người ngồi lơ nhờ. Chẳng lẽ họ ra một chỗ trống :

- Mấy hôm anh tìm hai đứa đó mất.
- Bọn em có đi đâu đâu. Dương Vân nhanh nhẩu trả lời.
- Sao sang nhiều không thấy?
- Có thể là phải lúc bọn em ra ngoài. Dương Thạch nhẹ nhàng đáp. Nghe báo lại, em rủ Vân qua chỗ anh cũng không gặp. Hẳn có chuyện quan trọng phải không?
- Quan trọng cái con gấu già. Tiểu Nhi bỗng nhiên nổi cáu. Tìm bọn bay hỏi thăm tình hình, xem bọn bay đã quên thằng anh này chưa thôi.

Hai người nhìn nhau. Dương Vân nói :

- May mà anh nhắc chứ chút nữa bọn em quên thật.
 - Cái gì? Tiểu Nhi nhướn mày, ra điều nổi trợn lồi đình.
 - Anh bớt nóng. Dương Thạch cười khế. Đừng để Vân nó chọc. Em mới từ Sầm Khu về.
 - Sầm Khu ở phương trời nào thế? Tiểu Nhi ngứa giọng vì von.
 - Cách Dương Xá 40 dặm về phía nam. Chú ruột em từng ở đấy.
 - Ông chú thất lạc 20 năm nay há? Thế ông ấy còn ở đó không?
- Dương Thạch lắc đầu. Dương Vân đỡ lời :
- Chú anh ba chuyến đi rồi. Đi đâu thì chẳng ai rõ.
 - Vậy ra anh trách oan cậu rồi. Những tưởng cậu bận đắm say bên cô nàng Ngọc Linh vui tính mà bỏ rơi anh chứ.

Dương Thạch nhăn mặt. Dương Vân can thiệp :

- Anh chớ nói bừa. Anh ba với Ngọc Linh chỉ là bạn thân. Và lại cô ấy có người trong mộng rồi còn gì..
- Còn nhiều. Tiểu Nhi gạt đi. Cái thằng đó không tính. Em cứ làm mạnh cho anh. Anh thích cô bé đấy.
- Anh hay thật. Dương Vân cười. Thích sao lại đổ cho anh ba.
- Bậy nào, ai đổ cho nó? Anh thấy cô bé rất khá, không như.. à không, mỗi tội con mắt chưa được tinh tường cho lắm. Cậu ba nhà ta.
- Anh hai. Dương Thạch đưa tay ngăn lại. Em không muốn nói chuyện tình cảm lúc này.
- Cậu ngượng thì thôi. Tiểu Nhi vót vát. Cậu có lý do chính đáng, còn cu út. Gần đây, hễ ăn tối xong là bay lủi mất. Đánh cá ở ao đầm nào, khai ra cho anh nghe thử??

Đến lượt Dương Vân lắc đầu lè lè :

- Từ lúc nào có tôm có cá hả anh hai? Em vẫn bình thường như cây bàng đầu hồi. Thấy ông anh lừ mắt, Dương Vân xoay vòng. Tắt nhiên em chẳng thể giam mình sau cánh cửa hết ba chục ngày một con trăng được.
 - Nói thật xem em đã đi đâu. Tiểu Nhi dùng cái nhìn xoáy vào mắt Dương Vân. Chẳng biết tông cậu em không biết nói dối.
 - Em sang bên nữ binh..
 - Hừ..
 - Thôi được. Em đi tập kiếm.
- Hai ông anh cùng ngạc nhiên.
- Thật mà, em tranh thủ tập thêm. Tối nào cũng tập.
 - Được lâu chưa? Tiểu Nhi hỏi.
 - Hơn hai tháng. Từ trước khi bọn Hán đến.
 - Thảo nào.. Tiểu Nhi nói.
 - Khả năng công thủ của em tốt hơn xưa nhiều. Dương Thạch nói
 - Nhưng sao em không rủ bọn anh. Định một mình vượt lên hàng đầu ư?
 - Không phải thế. Dương Vân thanh minh. Chẳng qua em cố gắng để đứng vững trong hàng ngũ.
 - Toàn đội tập hợp! Giọng của một đội trưởng nào đó.
 - Hết giờ nghỉ rồi. Hai đứa về đội của mình, cuối giờ gặp nhau.

.....

- Lê Hồng. Đội trưởng Ngọc Linh nhắc.
- Xin lỗi. Lê Hồng chạy vội vào hàng.
- Hay là chị xin nghỉ đi? C ô bé tóc tết hai bím, đứng cạnh rủ rì.
- Chị vẫn ổn. Lê Hồng lắc đầu.

Mắt cô hơi quàng do mất ngủ. Đứng ra là cô ngủ được một lúc thì gặp ác mộng. Cái bóng đè nặng trên ngực làm cô tức thờ, giật thót mình thức giấc. Đôi mắt mở trong gian phòng tối đen, giữa lúc các bạn say ngủ. Cô không muốn cự mình nhưng hễ nhắm mắt, thì một nỗi sợ hãi lại ghê gớm xuất hiện, xô đẩy tâm trí cô. Cô rơi vào tình trạng bất lực, ruột nóng trán lạnh, chân tay bất động mà ý nghĩ chạy thục mạng trên con đường tối tăm vô thức. Đến khi già gáy.

Lê Hồng giận mình vì tự dưng nghĩ vớ vẩn đến điềm xấu cho Dịch Quốc, nhưng cô không tìm được việc cố tìm kiếm chàng trong phạm vi mấy trăm trượng. Nàng phóng tầm mắt ra chỗ đứng của Nỏ Thần. Xa quá, nhưng hình như họ chưa tập mà đang bàn bạc với đội khác, Kim Tiễn chẳng? Hết buổi tập, mình phải đến hỏi mất thôi, cứ thế này sốt ruột lắm.

Nỏ Thần và Kim Tiễn đang túm quanh Tiểu Nhi. Anh chàng này vừa thò mặt đến liền bị đội tới tập những câu hỏi.

- Hượm đã. Các vị phải cho tôi thở cái đã.

Sung sướng vì trở thành trung tâm của sự chú ý, chàng ta hào hứng kể từ lúc sang Tổng đội trung quân tìm hai ông em trước giờ trực nhưng không gặp. Chàng đành lần bước ra bờ hồ thì mắc mưa.

- Tôi chạy vội tìm chỗ trú chân trước viền cảnh màn nước không lỡ sắp ập xuống đầu. Vừa vận ngay gốc du già. Tôi trèo lên tán, dù vẫn bị ướt nhưng tốt chán vịn ở ngoài rồi ngủ thiếp đi. Tỉnh dậy, đang loay hoay vượt nước thì thấy Dịch Quốc cùng với Lê Hồng.

- Khoảng khi nào? Trần Mạnh hỏi.

- Cuối giờ học.

- ở đâu? Đến lượt Đại Thụ.

- Cách cổng Uyên ương cư xá chừng hơn trăm trượng.

- Nghĩa là, Dịch Quốc chỉ biến mất trên đoạn đường từ Tổng đội nữ binh về nhà. Trần Mạnh nói với Đại Thụ, ông gặp Văn Ân rồi Uyên ương vào đầu giờ học. Nên hai người này khó thể gặp nhau, cả Phan Anh nữa bởi lúc sau câu ta mới bờ hồ hóng mát.

Tiểu Nhi gật đầu thừa nhận.

- Chưa chắc. Đại Thụ phân bác. Biết đâu Văn Ân chẳng rẽ vào chỗ nữ binh chơi, biết đâu chẳng gặp Bảo Hùng. Họ có thể nán nà, rồi Dịch Quốc đến, kéo nhau ra bờ hồ. Gặp nốt Phan Anh. Tiểu Nhi chỉ bảo Phan Anh bỏ đi đó sao.

Tiểu Nhi lại gật đầu.

- Tôi khó tin có chuyện trùng khớp như thế. Mà ông thử giải thích xem tại sao họ vẫn chưa về đội?

- Có thể đêm qua rượu say quá, chui vào chỗ nào đó đánh giấc.

- Có lẽ thế. Trần Mạnh xuôi xị.

Trong thâm tâm, chàng rất mong Đại Thụ đoán đúng...

Nhưng. Đã thấy có hai người đi như chạy, đến. Trần Mạnh giật mình nhận ra là Bùi Văn Khỏa, đội viên Kim Tiễn, và quân sự Trần Quốc Đồng. Chiều theo nét mặt bấy giờ của họ, nhất định có chuyện nghiêm trọng vừa mới xảy ra. Không hẹn, tất cả cùng dừng tay. Quốc Đồng nói trong sự gấp gáp:

- Văn Ân chết rồi! Mời đội trưởng Trần Mạnh và một số anh em Nỏ Thần. Cả đội trưởng Kiều Đại Thụ cùng những đội viên Kim Tiễn canh gác đêm qua, ra hiện trường.

Những ánh mắt bàng hoàng, những khuôn mặt chấn động. Cái dự cảm xấu nhất đã thành hiện thực. Không phải Trần Mạnh mà lại là Đại Thụ, bật lên hàng loạt câu hỏi:

- Ông chắc chứ? Văn Ân vì sao mà chết? Chết ở đâu. Còn ba người kia có sao không?

- Kiều đội trưởng, hãy kìm nén. Việc cũng đã xảy ra rồi. Tôi vừa nghe báo, bản thân cũng chưa thấy tận mắt. Hãy hỏi Văn Khỏa.

Trần Mạnh lập tức quay sang Văn Khỏa.

- Tôi trên đường về đội thì nghe mấy anh em bên hậu cần nói tìm thấy xác của 1 đội viên tiên phong nằm dưới bụi rậm bụi, ngay sát đường. Khoảng giữa Uyên ương và Tổng đội nữ binh, chỗ có hai cây hương kín vòng ôm. Tôi kinh hãi vội chạy đến. Chẳng thể nhầm được, là Văn Ân. Chàng đau xót tả lại. Cậu ấy nằm sấp mặt, bùn đất bám kín người. Hai mắt mở trừng, mặt méo sệch, chết vì một nhát kiếm duy nhất đâm thẳng vào trái tim.

Những cái nhìn lạnh ngắt. Trần Mạnh hít khịt rồi thở mạnh ra, mắt đã hơi rướm đỏ.

- Còn ba người kia, vẫn chưa thấy bóng dáng sao?

Ba người? Đến lượt Quốc Đồng và Văn Khỏa ngạc nhiên.

- Đêm hôm qua, Văn Ân, Dịch Quốc, Bảo Hùng và Phan Anh không về đội. Trần Mạnh nói nhần từng cái tên một.

Hai người đưa tin bàng hoàng. Đại Thụ nói:

- Giờ hãy ra khỏi đây để tránh ảnh hưởng đến các đội khác.

- Muộn rồi thưa đội trưởng. Tiểu Nhi nói leo.

Bọn họ cảm thấy ánh mắt của hầu như hết các chiến binh trên thao trường này đang đổ dồn về phía mình và tiếng bàn tán xôn xao. Tin tức không chỉ được mình Quốc Đồng, Văn Khỏa mang đến. Nó đã như đàn ong vỡ tổ, sà vào mọi mục tiêu gặp trên đường bay. Kế đó, Tổng đội trưởng Bùi Văn Phương đến hỏi. Trần Mạnh thuật lại đầu đuôi câu chuyện rồi xin phép cho hai đội nghỉ. Tổng đội trưởng đồng ý không do dự, bảo nếu cần thêm người hay có tin gì mới thì báo ngay cho ông. Rồi đội nữ Hoa Hồng ngăn đường, hỏi về sự vắng mặt của Dịch Quốc, Bảo Hùng và Phan Anh. Đội trưởng Trần Mạnh không giấu, kèm theo vài lời trấn an. Lê Hồng run rẩy. Ngọc Linh đề nghị cho họ đưa cô và Lê Hồng theo.

THỰC HU, HU THỰC

Tôi phải đánh thức anh ấy... hu hu.. buông tôi ra... anh ấy mệt... anh ấy đang ngủ... Địch.. Quốc... a.n.h.. Quốc...

Tiểu Nhi muốn bịt chặt tay để khỏi nghe tiếng gào thét bị thương ấy. Ngọc Linh quỳ xuống, đặt tay lên vai Lê Hồng thì bị cô hất ra. Cô ôm cứng lấy thân hình Địch Quốc, đôi mắt như hoá dại, dòng lệ chảy tràn trên khuôn mặt trắng bệch. Ngọc Linh dịu dàng hơn nữa, xoa nhẹ bờ vai của bạn, thì thầm bên tai bạn đôi câu an ủi. Cảm thấy hơi lạnh từ Địch Quốc truyền sang không ngớt khiến Lê Hồng dần đỡ người, Ngọc Linh vội gỡ mỗi ràng buộc thể xác vô thức ấy. Nàng đỡ bạn đứng lên bằng sức mạnh của một nữ chiến binh sinh động.

Kiều Đại Thụ rất thương cảm cô gái trẻ. Ông cùng Tiểu Nhi, Văn Khoá cúi xuống xem xét. Linh hồn của chàng trai bị tuột khỏi dương gian sau một nhát kiếm hèn hạ nhưng siêu việt. Đi từ sau, đâm thủng tấm lưng phẳng, xé nghiêng trái tim, phá rách lồng ngực vạm vỡ phía trước mà ra ngoài. Ngược với nhát kiếm đã giết Văn Ân nhưng thấy rõ chúng cùng xuất từ một bàn tay. Tiểu Nhi tìm thấy mỗi lửa rơi lẫn lóc, đã bị dụi tắt không thương tiếc. Qua những vết chân khá mờ, chàng đoán chỉ có hai người ở đây đêm qua. Là Địch Quốc, vội vàng lần đường tắt về đội với ngọn lửa trên đã lôi kéo tên sát nhân.

- Đội trưởng có nhớ màn sương mù sau cơn mưa đêm qua không? Nó tiếp tay cho thằng hèn đứng ở kia. Tiểu Nhi chỉ sang bên. Hắn đứng đấy, chờ con mồi nhích đến liền xô ra, đâm một nhát chí tử. Địch Quốc chẳng thể nào mà trở tay kịp.

Nghe thấy tên Địch Quốc, Lê Hồng sực tỉnh. Cô ré lên, vùng thoát Ngọc Linh, lao đến cái xác. Đại Thụ nhanh nhẹn cản đường, đánh vào gáy Lê Hồng làm cô ngất đi. Đội trưởng Kim Tiền bế ngang Lê Hồng, lệnh hai đội viên đưa xác Địch Quốc về Tổng đội. Trên đường đi, Tiểu Nhi hỏi Ngọc Linh :

- Cô không sợ chuyện này xảy ra với gã họ Phan sao?

- Có chứ. C ô gái hơi ngoảnh ra hướng khác. Nhưng trong lúc chưa thấy tin tức, em không nghĩ đến kết cục tệ thế. Điều cần làm trước mắt là chăm sóc cho Lê Hồng. Cô ấy đau đớn quá. N àng lắm bầm. Còn Thu Thủy nữa. Mong không chuyện không sớm bị tiết lộ.

- T ôi có linh cảm, người ta sẽ mang anh chàng Bảo Hùng và gã họ Phan về nguyên vẹn.

- Anh ghét Phan Anh đến thế sao?

Tiểu Nhi gật đầu :

- Tính cả việc hắn có thể là tình địch của em tôi.

Ngọc Linh ngao ngán :

- Ngay cả anh cũng hiểu nhầm quan hệ giữa em và anh Thạch. Thật chẳng biết nói thế nào nữa.

- ồ- không. Vì thấy hai người rất thân thiết, vả lại tôi rất quý cô nên cố thu vén về nhà ấy mà.

- Em cảm ơn anh. Nhưng mấy người bọn em còn nặng nợ.

Tiểu Nhi nhăn mặt, tránh ý của Ngọc Linh. Chàng đang ước 2 kẻ chàng không ưa, Minh Nguyệt và Phan Anh, lẩy phất nhau cho xong.

Có rất đông người tập trung tại Tổng đội tiên phong. Xác của Địch Quốc được chuyển vào lễ phòng của Tổng đội, đặt cạnh người đồng đội Văn Ân. Lê Hồng được an trí trong một phòng cuối dãy, dưới sự chăm sóc của bà lang Dung giàu tình cảm nhất Nghĩa Đoàn. Đội trưởng Kiêu Đại Thụ đến thừa chuyện với Dương Nguyên Soái và Lê, Đình hai vị phó soái còn đội trưởng Trần Mạnh chưa thấy về. Ngọc Linh rạng rỡ mặt hoa khi nhìn thấy Phan Anh còn nguyên lành. Tiểu Nhi hỏi han tình hình qua Đào Hùng. Chàng nói sau khi mấy tốp cùng kéo nhau ra bờ hồ tìm kiếm, tốp của chàng kiểm tra điểm canh. Và họ tìm thấy Phan Anh bị trói. Sau khi được giải thoát, chàng ta kể đang lang thang dọc bờ hồ thì bị một cú đập trời giáng vào sau gáy nên ngất đi.

Trần Mạnh cùng bốn anh em nữa, đi theo đúng con đường mà có thể cả Văn Ân, Địch Quốc, Bảo Hùng đi đêm qua. Từ lầu Ngoạn Cảnh, qua trại Uyên ương, đến Tổng đội nữ binh, theo con đường ngách đi chéo tắt qua lễ đường về nhà. Tập trung vào khúc mắc lớn nhất là t ại sao có kẻ muốn giết bọn họ. Văn Ân bị hại có chăng vì thái độ hoảng hốt của cậu ta mấy ngày gần đây.

Phải rồi, từ lúc bị ngã xuống hào nước, Văn ân đã khẳng khái nói có kẻ muốn ám hại cậu. Minh thật đáng trách khi đã thờ ơ trước nỗi sợ hãi ấy. Tập luyện ngoài thao trường, đi ăn rồi về ở lý trong nhà, đôi lần cậu ấy muốn nói điều gì đó với mình. Nhưng mình luôn bận, thường xuyên không có mặt ở đội. Minh có còn là đội trưởng của cậu ấy, còn là chỗ dựa cho cậu ấy không??? Phải rồi, lúc Văn Lượng mời tới nhà ăn cơm mừng chị dâu sắp sửa có cháu, cậu ấy không muốn đi chút nào. Tại sao mình không ngạc nhiên khi nghe nhìn thấy cậu ta mang kiếm theo. Vậy là thế nào, hả Trần Mạnh??? Cậu ấy bị đe dọa đến mạng sống, phải cô đơn tự bảo vệ trong sự thờ ơ của cả cái đội có tiếng là đoàn kết, gắn bó này. Cậu ấy chắc chắn không mâu thuẫn với ai, trong thời điểm cả Nghĩa Đoàn đều nỗ lực cho mục tiêu vĩ đại sang năm. Chỉ kẻ mang bụng khác mới đang tâm giết hại đồng đội. Phải chăng Văn ân gặp họa sát thân vì nắm được bí mật ghê gớm nào đó?

- Đội trưởng, hôm kia Văn Ân có hỏi mọi người trong phòng có biết ai đã lục lọi đồ đạc của cậu ấy không. Đức Hoàng nói. Nhưng tất nhiên không thành viên nào trong đội làm vậy nên cậu ấy đã lập tức xin lỗi mọi người trước khi Phan Anh đứng dậy ra ngoài.

- Phan Anh luôn có thái độ như thế sao?

- Vâng, đã thành bản tính. Cậu ta không thích bàn cãi lời thôi. Lúc nào cũng như giấu một bí mật lớn trong lòng.

Giấu bí mật trong lòng! Văn ân đang giấu vật đó trong phòng. Cậu ấy đã thổ lộ với hai bạn thân là Bảo Hùng và Địch Quốc chưa? Hay chính sự mập mờ đã thúc đẩy kẻ thù ác xuống tay với họ?

- Anh có chắc chắn đây là cánh tay của Bảo Hùng không?

Đức Hoàng nặng nề xác nhận.

Tin từ đội trưởng Kiều Đại Thụ, đã tìm thấy Địch Quốc. Tại sao tên sát nhân chỉ đánh Phan Anh ngất đi. Do cậu ta vô can ư? Khó tin lắm, giết nhầm hơn bỏ sót. Lẽ nào họ có quan hệ? Không loại trừ khả năng đó. Còn nữa, với Bảo Hùng, hẳn chỉ để lại hiện trường cánh tay phải. Điều này có nói lên rằng Bảo Hùng vẫn còn sống không? Tại sao hẳn phải thủ tiêu xác của cậu ấy?

Những câu hỏi đảo điên trong đầu Trần Mãnh. Trời đã tối, đèn đuốc đã được thắp sáng, trên sân của Tổng đội tiên phong vẫn đông nghẹt người đứng. Đội trưởng Nỗ Thân rẽ ngang lớp người đang hoang mang khi tốp tìm kiếm cuối cùng trở về với thêm một dấu hiệu của sự chết chóc. Trần Mãnh bước nhanh vào phòng nghị sự của Tổng đội. Dương chủ soái và các vị thủ lĩnh khác đang chờ.

.....
Tiểu Nhi nhìn đắm đắm vào 3 chiếc giường gỗ trong lễ phòng. Những chàng trai xấu số đang nằm đấy, dưới tấm vải liệm trắng muốt. Chàng thờ dài thườn thượt, lục trí nhớ xem có bỏ sót dấu hiệu khả nghi nào không. Chỉ có những câu nói đùa qua lại với Địch Quốc và Lê Hồng. Tức thật. Lúc gặp họ, Tiểu Nhi đang định về vì điểm gác được phân công là Tổng đội và khu nhà tướng lĩnh. Song vì muốn giữ ý nhường đôi bạn trẻ đi trước, trong lúc chờ, chàng lại nổi hứng ra hồ chơi, với ý nghĩ có gì đâu mà phải canh gác. Nếu chàng về ngay, biết đâu cậu ta đã thoát chết. Tiểu Nhi dậm hời.

Bỗng nghe có tiếng chân rón rén. Chàng vờ không biết, mặc cho kẻ đó lại rồi bắt thần thét trợ oai, tung ra sau đòn sát thủ. Tiếng bịch nhẹ. Cổ tay chàng phút chốc bị khoá cứng trong một bàn tay thép. Tiểu Nhi điên người, mắt môi mấp mấp tung ra đòn thứ hai. Đòn thế này quả là hiểm độc, nên kẻ kia buộc phải thả tay chàng mới tránh được. Tiểu Nhi xoay hẳn người lại.

- Anh hai, là em đây!

Tiểu Nhi cắt cả hứng, buông xuôi tay. Trước mặt chàng là Dương Thạch, sau một chút là Dương Văn.

- Hai đứa hết việc để làm rồi sao mà kéo sang đây phá rối?

- Bọn em đến thăm anh đây chứ. Nói nghe mất lòng tốt quá. Dương Văn nhanh miệng đáp.

- Thăm thú gì phải lên tiếng, cứ rón rén như kẻ trộm. May mà ta chưa tung hết sức ra đấy.

- Bọn em đến cửa thấy anh đứng thân người nên không định đánh động, ai ngờ tinh thần chiến đấu của anh cao quá. Trông các anh làm đôi đường, em thích mê.

- Tại bay lười tập thôi, nếu miệt mài phấn đấu 2,3 năm nữa cũng sẽ đạt được. Mà thôi ta ra ngoài kia nói chuyện. Trong này rầu rĩ lắm.

Ba anh em kéo ra giếng chung sau nhà. Vắng hoe. Tiểu Nhi vừa múc nước, rửa mặt mũi chân tay, vừa tranh thủ nói chuyện. Chàng kể cho hai đứa em nghe từ đầu đến cuối sự việc, bằng cái giọng chưa vui nhiều lắm sự tiếc nuối rồi chốt một câu :

- Anh đã nghĩ nát óc. Một điều hiển nhiên là hung thủ nắm rất rõ mọi đường đi nước bước của nạn nhân nên nhiều khả năng là người của Tổng đội. Nhưng tối hôm qua anh đã lượn một vòng, cái thời tiết khó chịu đẩy người ta ra đầy đường, nên rất khó xác định kẻ tình nghi chính. Hừm, tất nhiên anh đã nắm được một số manh mối cơ bản, nói giọng quan trọng. Nhưng chưa phải lúc tiết lộ. E hèm, ưu tiên hai đứa, anh thuật sơ sơ cho nghe. Đôi anh kết nghĩa với đội Nỗ Thân, vì thế luôn đi cùng nhau, thân thiết như người một nhà. Thế mà hôm kia, lúc trời xâm xẩm tối, anh đi vào sân Tổng đội, lảng quáng thế nào đâm luôn vào lưng Văn Ân. Hai đứa không biết cậu ta phản ứng lại dữ dội như thế nào đâu. Phải tay anh võ nghệ đầy mình, chứ rơi vào người khác nhẹ cũng bầm dập toàn thân. Nhưng điều anh muốn nói ở đây là sắc mặt cậu ta. Mặt mũi, lo âu, hoảng hốt.

- Cậu ta sợ bị ám toán! Dương Thạch nói.

- Không sai. Chắc hẳn Văn Ân đã bị tấn công ít nhất một lần. Vì nguyên do gì thì anh chưa rõ. Cậu ta sợ bóng sợ gió phùng thân quá kỹ. Anh mới hỏi đùa “chú ghét gì anh mà ra đòn ác thế? Cậu ta chỉ cười gượng gạo rồi bỏ đi. Bữa ăn tối đó, anh để ý tìm, thấy cậu ta ngồi trong xó tối, chẳng buồn ăn, rất nhìn dáo dác. Gần cuối bữa, Địch Quốc và Bảo Hùng vừa ra cửa thì Văn Ân vội vã ra theo. Bộ ba này là bạn chí thân. Nhà ăn khi ấy nhộn nhạo lắm song động thái của cậu ta không lọt khỏi mắt anh. Có nghĩa sẽ không lọt khỏi tầm quan sát của hung thủ.

- Hẳn giết cả ba người vì họ chơi thân với nhau ư? Dương Văn thắc mắc.

- Gần như thế. Dương Thạch trả lời. Khởi nguồn có thể do Văn Ân hữu tình hay vô ý phát hiện ra một điều bí mật ghê gớm đến nỗi có kẻ phải ra tay độc ác với anh ta và bạn anh ta để bịt miệng.

- Là điều gì? Dương Văn hỏi.

- Sự phản bội. Tiểu Nhi thì thầm. Nói cách khác có kẻ đang âm mưu làm nội gián cho giặc, phá hoại Nghĩa Đoàn.

- Thế tại sao anh ta không báo ngay cho Dương thủ lĩnh, vạch mặt kẻ phản bội.

- Ban đầu cậu ta chưa tin, hoặc chưa biết đích danh kẻ đó. Cho đến khi bị tấn công hụt.

- Anh có suy diễn quá không?

- Không hề, cậu ta tự dưng bị rơi xuống hào nước khi đi kiểm tra quân cụ.

- Hầm dọ kiểu đó khác nào bứt dây động rừng? Dương Văn cãi.

- Ai bảo cậu là dọa. Đó hoàn toàn là một hành động sát nhân có chủ đích. Những người xung quanh Văn ân đều biết cậu ta sợ nước từ nhỏ. Cậu ta không biết bơi, nước trong hào lại sâu quá đầu. Run rủi, có người lính gác ngủ quên gần đấy, nghe được tiếng kêu cứu. Cậu ta một mực khẳng định bị đẩy từ sau lưng.

- Tôi hôm qua em cũng gặp Địch Quốc. Dương Văn tiết lộ.

- Chỗ nào? Tiểu Nhi giật mình.

- Gần Tổng đội nữ binh. Anh ấy đưa Lê Hồng về, nom không có vẻ gì lo lắng.

- Có lẽ cậu ta đã bị chết oan. Tiểu Nhi ngậm ngùi. Hai đứa không phải về nữa, vào đây ăn một bữa.

- Bọn em làm gì có phân? Hai gã họ Dương đồng thanh.

- Yên tâm, hôm nay thừa cơm canh.

Nhà ăn của Tổng đội tiên phong buổi tối nay có khá nhiều khách. Các bậc tướng lĩnh sẽ ở lại bàn bạc cả tối. Và cái hội đó đi ăn gần như đầu tiên, mặt người nào cũng căng thẳng với tình trạng không thể giải quyết vấn đề. Dương chủ soái im lặng, tận dụng thời gian dùng bữa để chấp mỗi vấn đề. Lê phó soái, Võ phó soái và Phạm tổng đội trưởng bàn cãi xôn xao, chẳng ông nào chịu ông nào. Trần quân sự, thường được đánh giá cao về tính cương trực và sự công bằng hơn là về trí thông minh, tự đặt mình đứng ngoài, thỉnh thoảng chêm một câu, hay thì nói tiếp, dở thì thôi. Mai quân sự có suy nghĩ riêng của mình, có điều ông bắt chước Thủ lĩnh qua cách im lặng chờ đưa ra kết luận cuối cùng.

Đội trưởng Trần Mạnh nhanh chóng kết thúc bữa ăn, rồi quay về phòng. Để ý không thấy có người theo, chàng nhanh chóng vào buồng thứ hai của Nô Thần. Đức Hoàng đã thực hiện mệnh lệnh giữ nguyên đồ đạc của Văn Ân và khoá chặt cửa. Xem chừng người cùng giường là Phan Anh vẫn giữ chân chiếu nguyên nếp, không hề có ý định kiêng cử. Trần Mạnh ngồi xuống, khấn thầm:

- Hoàng thượng. Hãy phù hộ cho anh tìm ra manh mối trong những di vật này, làm sáng tỏ nguồn cơn, bắt kẻ sát nhân phải đền tội.

Khăn xong, chàng lần giở từng thứ dưới ánh sáng của ngọn đèn nhưng không có kết quả. Nếu là mình, mình cũng không giấu trong quần áo hay thư tịch, mục tiêu đầu tiên của kẻ trộm. Càng không thể giấu trong tủ chung hay bàn chứa vật dụng. Đầu giường không thấy, cuối giường không thấy, dưới lớp đệm mỏng do chị dâu của Văn ân khâu từ vải thô cũng không thấy nốt. Minh dặn Đức Hoàng kéo dài bữa ăn, trừ Phan Anh đi đâu mất sau khi gặp Ngọc Linh, nên tin là đủ thời gian cho công việc. Mà mình phải tìm thứ gì? Một mảnh giấy dày đặc chữ hay một tín vật có giá trị hiển nhiên? Lật cả ván giường lên, không nhiều bụi bặm vì chủ nhân ưa sạch sẽ, thành, cạnh, móng, xà... đều thiếu khả năng trở thành kho chứa báu vật. Khoan đã, có thể nào là trên vách tường. Chiếc giường phải kê hơi nhô ra, vì hai dải mấu gỗ này. Minh nhớ cái vách này được tận dụng từ cái gác lửng cất đồ của một trong sáu ngôi nhà gỗ bỏ hoang. Hai dải mấu để chặn hòm xiềng khỏi trôi ra ngoài.

Trần Mạnh kéo chiếc giường dịch ra, gối và một tay chống xuống giường, một tay dùng ngón tay rà soát cái khe hẹp giữ hai dải mấu nhô khỏi mặt vách chừng hơn nửa tấc. Một rồi hai cái dầm dầm vào tay chàng, mặc kệ, chàng rà xuống cuối chân giường. Ồ! Một ăn thủng một lỗ sâu. Chàng từ tốn, thò hai ngón tay, lôi ra một cuộn giấy bằng ba lần đầu đũa, dài một tấc rưỡi. Loại giấy mỏng tang, dai ngoách là sản phẩm đặc biệt của người phương bắc, cuộn không cần dây buộc. Lòng Trần Mạnh reo lên. Chàng ngồi sát hơn với ngọn đèn, nhẹ nhàng giở ra, chăm chú vào những hàng chữ trên mảnh giấy. Mặt chàng lúc lạnh ngắt vì bàng hoàng rồi phùng phùng vì giận dữ. Trong chốc lát, chàng đã hiểu ra nguyên nhân của cuộc thảm sát hải hùng đêm hôm qua và bộ mặt đẫm máu của kẻ sát nhân.

Bỗng Trần Mạnh quay ngoắt lại.

Cánh cửa sổ ra sân sau bị bật móc khoá. Lù lù đứng đó tự bao giờ, một kẻ có khuôn mặt lẫn trong bóng tối. Trần Mạnh chộp ngay thanh kiếm của Đức Hoàng để trên giá. Kẻ rình rập quay đầu chạy rất nhanh. Chàng cũng nhanh không kém nhảy vọt qua cửa sổ đuổi ào về phía cây cối um tùm.

- Chạy thoát được sao!

Hình ảnh Văn Ân nằm xõng soái, trái tim đã cạn máu, nét mặt vừa kinh hãi, vừa đau đớn hiện lên trước mắt đội trưởng Nô Thần. Chàng rút kiếm khỏi bao. Trước mặt là điệp trùng tre, mây tạo nên bờ dậu gai góc chẳng chặt, dành cho những tay tiên phong ngổ ngáo nhất diễn tập đủ trò. Phải theo ngay kẻ sát nhân chạy mất. Không khí đột nhiên lạnh lẽo khác thường, âm ứ và âm u. Người can đảm như Trần Mạnh cũng phải rùng mình trước cảnh vô số bóng lá tre ma quái, mãi dập dờn đung đưa. “Mới chân chừ một chút đã biến rồi. Nhưng chắc chắn chưa chạy khỏi mà chỉ ẩn núp đâu đây. Gã này rất xảo quyệt, mình nên cẩn trọng tối đa”.

Gió đầy bụi tre phía nam rung lên.

- Ra đây. Trần Mạnh quát.

Vô tâm tích. Trần Mạnh “hừ” một tiếng, dậm bước tiến đến.

- Nhầm rồi! Ta ở đây cơ!

Tiếng nói vọng từ phía sau, cùng với tiếng vút. Trần Mạnh quay người theo phản xạ, chàng không ngờ có một lưỡi dao sắc đang bay tới. Nó cắm ngập bả vai bên phải của chàng chiến binh. Con dao thứ hai và thân hình của kẻ mà chàng đang truy đuổi cùng lao đến. Chàng luống cuống định dùng kiếm đỡ nhưng không nhấc nổi cánh tay, đành lách người tránh mũi dao và hứng trọn cú đá như chùy phá. Đối phương xô tới, chộp lấy con dao còn cắm trên người chàng vừa ấn vừa rạch. Lưỡi dao cắt qua thịt rồi mắc vào xương. Trần Mạnh bị đẩy ngã ngửa. Tên sát nhân

cướp lấy thanh kiếm, đâm xuống. Cái lưỡi thép vô tri đâm xuyên qua lồng ngực đội trưởng đội Nỏ Thần. Toàn thân co giật, Trần Mãnh chỉ thốt được một câu :

- L à người... người... ta thật không ngờ.

Rồi ngheo đầu, tắt thở.

- Bất ngờ?? Đâu chỉ mình người!

Kẻ sát nhân lục túi áo Trần Mãnh.

- Quái lạ, chắc hẳn có mang theo. Sao không thấy? Không lẽ thằng khốn đã quăng đi. Lại có người đến, bức thật.

Hắn đánh thu hồi đôi dao và biến mất sau rừng tre.

Nửa khắc sau, một chàng trai gương mặt thanh tú chạy đến. Chàng ta kêu lên khi nhìn thấy những vạt máu và thanh kiếm cắm trên người Trần Mãnh. Chàng vội vã lắc thân thể vẫn còn ấm nóng, buồn bã bao nhiêu khi biết mình đến muộn. Bỗng đâu, xác chết mở mắt. Đội trưởng Nỏ Thần thều thào từ trong cổ họng :

- L á...thư... hẳn muốn thủ tiêu... hẳn là..

Dương Vân còn há hốc mồm thì lời trần trối bị cắt bởi tiếng nấc. Kẻ xấu số đã được cái chết đưa đi. Bị kịch hiển hiện trước mắt, nhanh như 1 khoảnh khắc khiến Dương Vân đờ cả người. Chàng thật không biết phải làm gì tiếp theo thì có tiếng bước chân dẫm trên lá, tiếng quần áo sột soạt lọt vào đôi tai vốn dĩ rất tinh của chàng.

Hung thủ vẫn còn quanh quất? Hắn sẽ giết mình bịt miệng? Dương Vân thâm lo. Tay không tắc sất biết lấy gì chống trả, chàng mím môi đỡ thanh kiếm khỏi người Trần Mãnh. Thì nghe tiếng hét của con gái:

- Tên sát nhân.. Người định giết người diệt khẩu?

Khó nói hết được sự ngỡ ngàng của Dương Vân. Chàng ngẩng mặt lên và đụng ngay cái nhìn hoảng loạn của Lê Hồng. Mặt xanh, người run lẩy bẩy vì nỗi ám ảnh quá lớn, cô đang tựa vào thân tre để khỏi ngã. Chẳng ai khác ngoài chàng ở đây. C ô ta tưởng nhầm mình giết Trần đội trưởng. Tai hại quá.

Chàng vội bào chữa ngay :

- Cô hiểu lầm rồi. Tôi chỉ đến trước cô.. tôi giống cô..

- Còn chối hả quân sát nhân.

Cô nàng hét văng lên rồi vì dùng sức quá nhiều nên ngã liêu xiêu. Dương Vân cuống quýt chạy đến đỡ. Nhìn thấy thanh kiếm dính đầy máu, Lê Hồng sợ hãi gào rồi rít:

- Không được lại đây.. cứu tôi với..

Dương Vân khựng lại vì nhận thấy một luồng sát khí. Chàng lập tức phải ngả người tránh đòn. Sát khí bắn liên tiếp, bức chàng thối lui liền năm bước. Đến bước thứ năm, thanh kiếm trên tay bị đánh văng, cái lạnh của lưỡi thép hà vào cổ chàng. Dương Vân bất giác nhắm nghiền mắt, nghĩ đời mình đã đi tong.

Nhưng thanh kiếm chỉ kê vào chứ không cứa đứt cổ chàng. Những bước chân dồn dập, ánh đuốc sáng loà, người kéo đến đông nườm nượp. Một giọng nói quen thuộc vang lên đánh thức tâm trí chàng:

- Phan Anh, bỏ kiếm xuống.

Phan Anh bỏ mệnh lệnh của Tiểu Nhi bên ngoài tai, mặt mũi hằm hằm như tính ăn thịt Dương Vân. Những cận vệ của chủ soái đã tới. Một người nắm cổ tay trái cầm kiếm của Phan Anh, hai người khác bẻ quặt tay Dương Vân ra sau. Chàng nhìn thấy Tiểu Nhi và Dương Thạch cổ xông đến, nhưng bị cản bởi mấy người cận vệ khác. Dương Đình Nghệ và các tướng đều xuất hiện. Dương chủ soái yêu cầu mọi người trật tự. Ông bước đến chỗ Trần Mãnh, luồn tay dưới lưng mà nâng lên, mặt danh lại, nói ai oán :

- Trần đội trưởng, tôi đâu ngờ có cánh Nỏ Thần chưa vào trận chiến đã gãy đôi rồi! Phan đội viên! Bởi lẽ gì mà anh dám công nhiên dí kiếm vào cổ người khác.

- Thừa chủ soái! Chính hắn đã hạ sát Trần đội trưởng và đang định làm hại đội viên Lê Hồng.

- Anh đã tận mắt nhìn thấy?

- Vâng, ít ra là việc hắn chém Lê đội viên.

- Việc này có đúng không? Nguyên Soái hỏi Lê Hồng.

- Thừa chủ soái. Tôi đang nằm trong buồng thì nghe có tiếng la hét, nhìn qua cửa sổ thấy mấy người đuổi chạy đến rừng tre. L ê Hồng nói giọng rất tủi. linh tính trong đó có kẻ đã giết anh Quốc, c ô khóc. t ôi chạy ào theo. Đến nơi thì hắn, c ô chỉ thẳng vào mặt Dương Vân, h ắn toàn thân máu me đứng cạnh xác Trần đội trưởng. Hắn đã ra tay... L ê Hồng nấc lên

- Ai đó hãy chăm sóc cho Lê đội viên, đừng để cô quá xúc động. Được rồi! Đến lượt anh. Anh tên là Dương Vân, đội viên Bạch Hồ đúng không? Anh hãy thuật lại những gì đã xảy ra để chúng tôi xem xét có nên vẫn hỏi lời buộc tội sát nhân hay không?

Đứng trước nguy cơ mắc vào nỗi oan khùng khiếp, Dương Vân vô cùng lúng túng, muốn nói mà ấp úng, chẳng biết nên nói thế nào. Dương nhiên, mọi người càng nghi hoặc. Tiểu Nhi sốt ruột biết dùng dằng sẽ rất bất lợi, bèn nói lớn :

- Tiểu Vân, bình tĩnh. Cứ sự thật mà nói. Ai mà không thấy em ngồi trong nhà ăn từ đầu đến cuối. Đến lúc đi rửa tay, thấy có đánh nhau chạy đến ngăn cản lại bị hiểu lầm..

Tiểu Nhi nói đến đó thì dừng phần vì bị Kiều đội trưởng nhìn, phần vì cụ thể sau đây thế nào chàng cũng chưa hay. Nhưng mấy câu nói đủ trấn an cậu em út. Dương Văn nhìn thủ lĩnh tối cao và được đáp trả bằng ánh mắt ôn hoà. Chàng nói :

- Thừa chủ soái, chuyện là thế này. Tôi cùng anh Dương Thạch, đội Thanh Long, Dương Thạch gật đầu, sang thăm anh Tiểu Nhi, thuộc đội Kim Tiền, Tiểu Nhi gật đầu. Ban sáng chúng tôi đã hẹn nhau, từ lúc chưa có việc gì xảy ra. Trong suốt bữa ăn tôi không hề rời bàn chỉ đi rửa tay sau khi đã ăn xong. Lúc đấy tôi đã nhìn thấy, có hai người chạy về phía rừng tre. Thú thực tôi đã nghĩ do mình tưởng tượng. Tôi định về nhưng đi được vài bước thì nghe có tiếng thét. Xa nhưng rất rõ. Tôi lập tức lao bỏ đến chỗ này đã thấy Trần đội trưởng nằm ở kia và bị thanh kiếm đâm vào bụng. Tôi kinh hãi xem xét mới biết anh ấy đã chết. Tôi hoảng hốt chẳng biết làm sao thì nghe động. Sợ kẻ sát nhân quay lại giết nốt mình, tôi đành nhờ thanh kiếm ra để tự vệ. Nhưng người đến lại là cô Lê Hồng.

- Nói như vậy hóa ra Phan đội viên vô cớ tấn công anh. Hay anh định đồ tiếng sát nhân diệt khẩu cho anh ta. Lê phó soái hỏi át với giọng mỉa mai.

- Tôi không có ý đó. Phan đội viên vì lo cho an nguy của Lê Hồng mà tấn công tôi. Chỉ do làm lẫn, xin các ông tin, chàng khản khoản, cô ấy đã ngã nên tôi chỉ định đỡ cô ấy.

- Nói láo. Người định chém ta, không có Phan Anh thì ta đã chết rồi. Lê Hồng vùng khỏi tay Ngọc Linh, xông đến Dương Văn, miệng hét bài hải.

Một cận vệ liền can cô gái đau khổ lại.

- Chính hãn giết anh Quốc. Nó muốn giết cả tôi vì hai chúng tôi nhìn thấy nó đang đốt giấy bên xác anh Văn Ân. Mọi người phải bắt con quỷ đó lại, đừng cho nó hại người thêm nữa.

Tiết lộ làm rung động đương trường. Từ Dương chủ soái đến Nguyễn Ngọc Linh, tất cả đều bàng hoàng. Người trầm tĩnh như Ngô Quyền cũng phải thốt lên :

- Lê đội viên! Không được nói bừa.

- Tôi lấy tính mạng của mình ra thề. Lê Hồng khẳng định quyết liệt, xen lẫn cay đắng.

- Ngô phó soái! Dương Đình Nghệ nhắc nhở. Vấn đề hết sức nghiêm trọng, Phó soái cần hạn chế những phản ứng bộc phát không cần thiết.

Quay sang Lê Hồng:

- Lê đội viên! Mấy câu nói của cô là thật khủng khiếp. Ta muốn cô hãy cân nhắc cho kỹ trước khi khẳng định.

- Chắc chắn tôi không vu oan giá họa cho hãn. Mong ước trả thù cho người yêu giúp Lê Hồng thêm mạnh mẽ. Cô nói chắc như đinh đóng cột. Tối hôm qua, chúng tôi đã nhìn thấy ánh lửa sau hai cây hương lớn. Rẽ vào thì gặp hãn đang đốt giấy. Hỏi thì hãn bảo là để sưởi ấm, nhưng cả hai chúng tôi đều hiểu hãn đang đốt một lá thư. Bên cạnh gốc cây là một thanh kiếm còn sau là một đồng hay một vật giống như hình người. Hãn cuống quýt khi bị chúng tôi bắt gặp, nhưng dù linh tính xấu có mách bảo tôi vẫn để cho anh ấy về một mình. Tại tôi mà anh ấy bị giết. Hu hu... tại hãn.

Đa số những người có mặt đều cảm thấy phần nộ thay cho cô gái, họ nhìn Dương Văn bằng cái nhìn ghê tởm như nhìn kẻ giết người tanh máu. Dương Văn nhẫn nhục chịu đựng. Chàng hiểu mình đang bị dìm xuống bùn, từng lớp bùn nhão nhoẹt đang chờ chàng kháng cự là hút lấy ngay. Nhưng nếu chàng không cố gắng cũng sẽ chìm dần trong vô vọng. Sự hiểu lầm lên đến tột đỉnh qua những chi tiết trùng khớp đến khó tin, như có bàn tay quỷ sứ sắp đặt. Lê phó soái nói gì đó cốt để buộc tội chàng còn chủ soái yêu cầu chàng giải thích. Dương Văn hít thở một cách khó nhọc với cái vòng đang thắt dần nơi cổ họng :

- Cô ấy nói đúng. Chàng thờ dài. Nhưng sự thật không phải như mắt Lê đội viên nhìn thấy.

- Còn có sự thật nào khác sao? Lê Lâm cười nhạt.

- Ông hãy để cho cậu ta giải thích. Ngô Quyền hơi bức. Chẳng phải Lê Hồng nói chỉ nhìn thấy vật mang hình người chứ đâu đã chắc chắn là người thật hay xa hơn là xác của Văn Ân. Còn nữa, mọi người đều tự do trong Nghĩa Đoàn, quy định nào cấm không cho một chiến binh được đốt thư, bắt kể lá thư đó thế nào ra sao?

- Đó là lá thư của người tôi thương yêu. Tôi không muốn ai khác đọc được những tình cảm của nàng dành riêng cho mình. Tôi đốt bỏ nó vì tôi đã khắc nó trong trái tim mình. Tôi vẫn thường dành buổi tối vào việc tập kiếm, hình người mà Lê đội viên nhìn thấy tối qua chính là cái hình nộm vải nhồi rơm tôi tự làm. Tôi vẫn giấu nó ở đấy. Xin chủ soái cho tìm để chứng minh lời tôi nói là đúng hay sai.

Đám đông thiếu đức kia lại bắt đầu chuyển hướng. Của đáng tội nếu trông mặt mà bắt hình dung, không ai nghĩ rằng chàng trai non nớt trước mặt mình là kẻ giết người như ghóe. Nhưng họ đã không vội tỏ thái độ như ban nãy, mà chờ phân phán quyết từ vị chủ soái công minh.

Dương Đình Nghệ ngay từ đầu đã nhìn nhận vấn đề này thật không đơn giản nên quyết làm cho ra nhẽ. Ông nói:

- Mọi người đã nghe cả rồi. Dứt khoát không được suy đoán phiến diện. Tôi muốn trừ các tướng và những người trực tiếp liên quan, còn lại tất cả về phòng nghỉ ngơi. Còn rất nhiều việc phải làm.

Thế là đoàn người gồm có Dương chủ soái cùng các tướng, đội trưởng Kim Tiền Kiều Đại Thụ, đội viên Đức Hoàng, Dương Văn, Lê Hồng và các cận vệ. Riêng Ngọc Linh đi để chăm nom Lê Hồng.

Họ đến chỗ hai cây hương oan nghiệt, đuốc thấp sáng như ban ngày.

Sau một canh giờ, kết quả thu lượm được chỉ là túi vật dụng lặt vặt, được nghi của Văn ân, cách đó mấy bước chân. Dương Văn tuyệt vọng khi bàn tay ma quỷ kia đã chặt nốt chỗ bám víu cuối cùng của chàng. Mùi bùn tanh,

mình bần hun hút kéo tuột chàng xuống đáy. Trông chờ, lo lắng rồi cuối cùng là trống rỗng, chàng chỉ kịp thăm thẳm với Ngô Quyền trong lúc tình cờ, hai người đứng cạnh nhau:

- Em không giết người. Em bị giăng bẫy. Trước khi chết, Trần đội trưởng có nhắc đến một bức thư và hung thủ là người quen biết.

Dương Đình Nghệ ra lệnh giam Dương Vân vào nhà lao chờ ngày xét xử.

Cánh cửa đen ngòm đóng sầm trước mắt.

VỌNG SUY TỪ RANH GIỚI THIÊN ÁC

Đêm. Nhiều người mất ngủ.

Tiểu Ngự truyền tin khắp chốn và Tổng đội trung quân như gặp phải một cơn địa chấn. Cảm giác chung là không tin vào tai mình, sau đến bàn tán ầm ĩ. Mỗi người một ý là điều tất yếu. Người kể chuyện của Tổng đội một mực phản bác :

- Dứt khoát là nhầm lẫn to rồi. Nhân cách thằng bé rất tốt, không thể làm nên chuyện tày trời thế được. Mà vì có gì cơ chứ?

Trái lại, đội viên người Trường Châu cùng phòng với Dương Vân thì ngậm nga: “Hoạ hổ hoạ bì nan hoạ cốt. Tri nhân tri diện bất tri tâm” làm Văn Huyền, bạn cùng giường với Dương Vân phần nộ.

- Trước khi mọi chuyện sáng tỏ, anh không được nói hồ đồ.

- Nói gì là quyền của tôi. Việc chả rõ như ban ngày, có chẳng là bắt thiếu mấy tên đồng bọn. H ắn khinh khinh đáp rồi bỏ ra ngoài.

Anh bạn Phong Châu giường bên vội giữ nắm đấm :

- Anh chấp làm gì hạng tiểu nhân bỉ ổi đó. H ắn đồ kỵ với tất thấy. Ai trong đội gặp nạn, h ắn chẳng mừng ra mặt.

Đội trưởng Lê Đăng Khách ngả đầu sát vách, không buồn can thiệp vào câu chuyện.

Tổng đội nữ binh.

Trong phòng của đội Hoa Hồng, Lê Hồng làm chị em bờ vía bằng vẻ mặt nửa như cười, nửa như khóc. Cái ranh giới của sự tỉnh táo đã bị xoá nhòa. Còn Thu Thủy bệnh tình tái phát khi hay tin của Bảo Hùng.

Số lượng lính gác đêm tăng gấp đôi.

Số lượng cận vệ bảo vệ cho doanh trại tướng lĩnh tăng đột biến.

Dương Đình Nghệ thấp đèn rất khuya.

Con gái ông, Dương Thị Ngọc, thẩn thờ chờ mãi mà không thấy chồng về.

Một đội viên Thanh Long, một đội viên Kim Tiền cùng vắng mặt.

Và còn nhiều người nữa.

Nhưng trong Nghĩa Đoàn, ít nhất có một người ngủ ngon, dù phải ngủ trong nhà lao.

Sáng hôm sau khi mặt trời lên quá ngọn tre già, tiếng cửa mở làm Dương Vân tỉnh giấc. Sự nhàn tản đến kỳ lạ trong gian phòng cao, thoáng qua nhiều ô cửa áp mái, qua chiếc giường lùn và rộng. Cánh cửa gỗ già làm nhiệm vụ ngăn chặn tù nhân cũng được khoét lỗ. Căn phòng mát, chỉ tội thiếu hơi người. Hai lính gác mang cơm vào. Bữa ăn đầy đủ như chàng vẫn dùng ở Tổng đội. Có phải chàng rơi vào trạng thái bất bình thường không?

Sau gần một năm, đêm qua Dương Vân lần đầu tiên được ngủ một mình và chàng lấy đó làm niềm khoan khoái. Sự thể ra thế rồi, bản thân chàng không có khả năng thay đổi. n một mình, ngon lành vì không có buổi tập thể dục.

Chàng dành thời gian buổi sáng để trả lời ba câu hỏi. Đầu tiên là tại sao mình phải vào đây? Thứ đến là kẻ nào ráp tâm đẩy mình vào? Cuối cùng là kết cục nào đang chờ đợi mình?

Chàng nhớ từng chi tiết câu trả lời đầu tiên và cay đắng đoán trước câu trả lời cuối cùng. Trong khúc mắc thứ hai, Dương Vân đã liệt kê tất tần tật các khuôn mặt thân sơ. Tình cờ hay đã thấy, kẻ thù ác biết được chàng gặp Định Quốc và Lê Hồng trong tình huống dễ gây hiểu lầm nhất. Công việc của h ắn trở nên vô cùng đơn giản là thủ tiêu hình nộm và không động chạm đến Lê Hồng. Cô gái sẽ là môi trung gian, chuyển hết tội lỗi của h ắn sang chàng. Riêng cái chết của đội trưởng Trần Mạnh, có lẽ nằm ngoài tính toán của hung thủ, có lẽ do Trần đội trưởng nắm được bằng chứng để đẩy h ắn đến cửa tử. Rất tiếc anh ấy không có đủ thời gian để trắng trời.

Lá thư Dương Vân chợt lạnh cả người. Chàng đã nói về nó cho anh cả nghe với tất cả hy vọng. Như thế là đẩy Ngô Quyền vào vòng nguy hiểm. Ngô Quyền sẽ tìm kiếm nó bằng mọi giá, để cứu cậu em út. Tránh sao khỏi đụng độ với hung thủ. Tuy niềm tin đặt vào Ngô Quyền là gần như tuyệt đối nhưng đối thủ lại ẩn mình trong bóng tối và có một khả năng thiết nghĩ không cần nói thêm. Dương Vân chỉ là một binh sĩ bình thường hết nể, trong khi Ngô Quyền, chỉ sau có Dương chủ soái, gánh trên vai niềm hy vọng của Việt Nghĩa Đoàn, nói rộng ra là của cả nước Nam trong cuộc chiến giành độc lập. Nếu có gì sơ sẩy, làm sao Dương Vân gánh nổi trách nhiệm. Còn Tiểu Nhi và Dương Thạch, lẽ nào họ lại ngồi yên?? Càng nghĩ chàng càng hối hận.

Buổi chiều, Ngô Quyền vào thăm. Hai anh em ngồi chấp bàn trên giường trò chuyện. Ông anh mừng vì cậu em không suy sụp như mình tưởng, cậu em lại lo lắng khi nhìn thấy vết ưu tư trên mặt anh.

- Anh có khoẻ không?

- Khỏe. Anh mừng vì em vẫn vững vàng.

- Vâng. Mà có khác được không nếu em có buồn bã hay phần nộ?

Ngô Quyền gật đầu :

- Cả cuộn sợi chỉ đã rối tung. Phải đủ tỉnh táo mới tìm ra đầu chỉ mà không làm đứt nó. Lúc này đây mọi người đang làm lễ khâm liệm cho ba người bọn họ. Ngày mai sẽ đưa.

- Mọi người vẫn tin Bảo Hùng còn sống à?

- Hy vọng như vậy. Tung tích của Bảo Hùng là điểm mấu chốt của vụ án. Cậu ấy có bị giết hay không? Nếu có thì tại sao hung thủ lại mất công phi tang thân thể? Nếu không thì cậu ấy đang trốn ở đâu mà không để lại dấu vết nào.

-Nếu điều tra vài ngày không có kết quả, kiểu gì họ chả tới chỗ em. Dương Vân chưa chát nói.

- Tạm thời thì chưa. Có một điểm thuận lợi là chủ soái đang tìm kiếm sự nhả tâm ghê gớm, trên hẳn đánh giá của mọi người xung quanh về em. Nên ông chưa tiến hành xét xử ngay. Đó chính là cơ hội của chúng ta.

- Năm trong này, em làm gì được?!

- Nói ra tất cả sự thật. Anh, Tiểu Nhi và Dương Thạch sẽ đưa sự thật ấy ra ngoài ánh sáng.

- Em đã nói hết vào tối qua.

- Anh muốn hỏi có ai nhìn thấy lúc em tập kiếm không? Tối hôm kia và các buổi tối trước?

- Chắc chắn nếu chỉ đi ngang qua thì sẽ không ai thấy.

- Vậy từ đâu có cuộc gặp gỡ với Địch Quốc và Lê Hồng?

- Em tập xong tính về. Đến chỗ hai cây hương thì sực nhớ... Dương Vân tự dưng khựng lại.

- Cần phải tiêu hủy lá thư?

Dương Vân không đáp. Ngô Quyền nhìn em bằng ánh mắt cương trực.

- Chúng ta từng vào sinh ra tử có nhau, được nối bằng tình huynh đệ, thân thiết như ruột thịt. Vậy em nên đặt niềm tin vào anh chứ?

- Vâng. Nhưng... Dương Vân ngại ngần. Nhưng về vấn đề này, rất khó nói cho anh hiểu. Em sợ..

Ngô Quyền lắc đầu :

- Lá thư của ai?

- Là của cha em.

- Tại sao em phải đốt??

- Em... bởi... là... là...

- Bởi cha em là đệ nhất quân sư của Lý Tiến. Đúng không?

Một tiếng sấm lớn đánh ụp tai Dương Vân. Chàng sững sốt, mắt mở hết cỡ nhìn người anh kết nghĩa. Ngô Quyền nói tiếp, giọng vẫn chắc chắn và mạch lạc như mọi khi :

- Em còn nhớ dấu hiệu Thanh Lạc điệp chứ. Anh chẳng đã nói chỉ vài người thể lực nhất thành Đại La mới có quyền mang nó. Khi một dấu hiệu bị bỏ, mọi thứ có liên quan đều phải chịu tiêu hủy và ai từng biết đều phải quên ngay. Hãy hiểu nếu anh đã vờ tin để dò xét em. Trong địa vị của mình, anh không bao giờ có quyền chủ quan trong việc đánh giá con người, nhất là khi con người ấy nhiều khả năng đến từ nhà họ Dương.

Dương Vân hiểu. Chàng nghẹn ngào hỏi :

- Có phải mọi người đều căm ghét việc làm của cha em không hả anh? Có phải cha em là kẻ bán nước cầu vinh hay không?

Ngô Quyền gật đầu.

- Có lẽ nào mọi người đã quá nặng nề không anh? Người bảo em rằng người quên thân theo giặc, chấp nhận bia miệng đàm tiếu, chỉ vì mục đích ngăn bớt bàn tay đầm máu của giặc Hán cứu dân.

- Em có tin không? Ngô Quyền đột ngột hỏi.

- Ngày xưa em hoàn toàn tin tưởng, Dương Vân lúng túng, và tự hào về sự hy sinh thầm lặng của cha. Nhưng nay..

- Lời nói giống như con đò mong manh trên dòng nước siết. Nếu không được buộc bằng sợi dây sự thật, nó sẽ trôi nổi với mọi thác ghềnh. Dù nhiều lúc, sợi dây làm con đò đau đớn. Anh nói sự thật cho em vì không muốn căn bệnh ứ mủ trong người, găm nhấm sinh khí của em đến khi cạn kiệt. Giọng nói sâu thẳm vang bên tai Dương Vân. Số đông đồng bào coi cha em là hạng đốn mạt, đáng phân thân xẻ thịt. Tiêu cực hơn, họ hoàn toàn đổ trách nhiệm khiến họ mất tự do lên đầu ông. Còn đứng trên phương diện của Nghĩa Đoàn, Dương Phong là đối thủ đáng gờm nhất. Tầm nhìn rộng, cơ trí tuyệt luân, bên cạnh việc nắm địa thế nước Nam như lòng bàn tay, am hiểu sâu sắc tính cách, nếp sống. Sự sụp đổ của nghĩa quân Hồng Châu, sự tan vỡ của rất nhiều lực lượng bí mật rải từ Phong Châu đến Trường Châu trong 3,4 năm nay đều có bàn tay của cha em. Cha em là người duy nhất xây dựng được mạng lưới liên lạc và hành động, gồm cả người Việt lẫn Hán. Tình thế bắt buộc chúng ta phải có nghĩ rằng tham vọng của ông ấy không dừng ở bên dưới người Hán.

- Như anh nói thì thực sự cha em muốn làm vua hay sao?

Kêu lên kinh ngạc, Dương Vân hoàn toàn chẳng tin.

- Có phải chính lý do đó làm mọi người hoàn toàn tin rằng em là kẻ sát nhân.

- Nào đã có ai biết! Ngô Quyền đáp. Sự tự kỷ sẽ làm hại em. Em xem vì sao chúng ta vẫn nên huynh thành đệ. Bởi vì anh tin em tuyệt đối.

- Tại sao cha để em ra đi, dù biết em sẽ theo về Nghĩa Đoàn?

- Do mưu đồ của ông ấy sắp tan thành mây khói. Hoặc muốn em được sống cuộc sống như mơ ước, ít nhiều sẽ bù đắp được cái tiếng là con của kẻ phản quốc.

Dương Vân đang định cãi tiếp thì Ngô Quyền đã chuyển sang vấn đề khác :

- Thời gian không nhiều. Chuyện này chỉ anh em ta biết là đủ. Quay trở lại vấn đề đang bàn. Em đốt lá thư và bị Lê Hồng nhìn thấy. Lúc đó em để hình nộm sau lưng phải không?

- Vâng.

- Lê Hồng đã hình dung cái hình nộm là xác người. Có thể cô ấy nói với Địch Quốc mà tình cờ lọt vào tai hung thủ. Trong đầu hẳn liền nảy ra ý lấy em làm kẻ thế thân. Hẳn ra tay giết Địch Quốc rồi quay lại thủ tiêu hình nộm.

Trong một đêm, hắn làm được khá nhiều việc trên phạm vi rộng. Đêm hôm sau hắn lại ra tay giết chết một trong những chiến binh giỏi nhất Nghĩa Đoàn. Nghĩa là con người này thực sự giỏi. Em có rõ lúc hai người đuổi nhau không?

- Không.

- Sau đó thì sao?

- Em quay về. Đi vài bước nghe thấy tiếng kêu như của người bị đâm.

- Từ lúc nhìn thấy đến khi nghe được là khoảng bao lâu?

- Chừng thời gian uống cạn chén trà. Em cảm thấy rất nhanh, trong lúc chạy đến còn nghe thêm hai ba tiếng kêu của một người duy nhất. Em xông bừa vào và gặp Trần đội trưởng đang hấp hối, mới nói được mấy tiếng tìm lá thư và hung thủ là liền tắt thở. Sau đó lần lượt Lê Hồng rồi Phan Anh đến.

- Một lá thư gây ra cái chết của ba người thì hắn phải chứa đựng một bí mật kinh khủng. Trần Mãnh đã tìm thấy nó trên vách sát giường của Văn Ân trước hung thủ. Hắn lập tức xuất hiện. Tình huống xảy ra rất nhanh nên Trần đội trưởng chỉ kịp vợ vội thanh kiếm của Đức Hoàng. Có thể khẳng định Trần Mãnh có mang lá thư theo, đến lúc chết còn dặn đi tìm nó. Tức là nó chưa lọt vào tay hung thủ cũng không có người Trần Mãnh. Vậy nó đi đâu nhỉ?

Dương Vân chợt à lên :

- Có thể Trần đội trưởng đã ném đi trước lúc giáp mặt đối thủ.

Ngô Quyền đồng tình :

- Còn đúng khả năng đó. Nhưng vật chứng quan trọng đó làm bằng giấy, Trần Mãnh không thể tùy tiện ném đi mà không có cách tìm lại nó sau khi sự việc trôi qua. Ngoài ra phải đảm bảo không bị hư hại nữa.

Như có tia sáng rọi trong đầu, Dương Vân bật nói :

- Cái bao kiếm. Đúng rồi. Kiếm cất trên giá nằm đứt khoát phải có bao. Em không nhìn thấy cái bao ở hiện trường.

- Anh nghĩ giống hệt như em.

- Vậy là anh đã tìm thấy nó. Dương Vân khắp khởi mừng.

- Kẻ khác đã lấy trước rồi.

- Ôi. Dương Vân hết sức tuyệt vọng.

- Đừng lo. Ngô Quyền trấn an. án mạng đêm qua nằm ngoài dự kiến của hung thủ, đứt khoát hành động sẽ có sơ sót. Là người chu đáo, hắn sẽ lập tức sửa sai. Em thử ngắm xem người nào có mặt trong cả hai vụ án.

Dương Vân gãi tai, miệng lầm nhảm :

- Có em, Lê Hồng, hung thủ, đương nhiên. V à Phan Anh.

- Chính là Phan Anh. Trong đêm hôm kia, cậu ta chỉ bị đánh ngất, trói bỏ trong điểm canh. Chiều tối hôm qua, cậu ta bỏ không ăn cơm. Rồi xuất hiện đúng lúc Lê Hồng đang hiều lầm em. Rất đáng nghi phải không?

- Em không biết nữa. Anh ta cũng từng bị tấn công kia mà. Hay là Phan Anh giả vờ bị đánh, nhưng đầu thế thì cũng phải có người thứ hai.

Ngô Quyền nói nhỏ :

- Giặc phương bắc phải gài ít nhất hai nội gián vào Nghĩa Đoàn.

- Thế phải chăng Phan Anh là nội gián?

Ngô Quyền chợt chuyển đề tài :

- Hết giờ thăm rồi. Tiểu Nhi và Dương Thạch nhắc em hãy kiên cường lên. Bọn anh sẽ dốc hết sức đưa em ra khỏi chôn này.

- Em rất biết ơn nhưng các anh phải hết sức bảo trọng, nếu..

- Yên tâm. Nói như Tiểu Nhi là bọn anh đang chờ hắn.

Dương Vân nằm kê tay dưới đầu, mắt nhìn trần nhà. Ngô Quyền đã mang đến cho chàng niềm tin vào bạn hữu nhưng lại khoét vào chân bức tường thành phụ tử. Cha là người như thế nào, chẳng lẽ chàng chưa hiểu. Dù biết chàng là con của Dương quân sư, nhưng Ngô Quyền vẫn rất tin tưởng và quý mến. Khi đánh giá con người phải nhìn nhận một cách toàn diện, đi sâu vào nội tâm. Còn nếu tách riêng từ biểu hiện, hành động hay nguồn gốc mà xét thì đừng nên nói chắc.

Đêm ấy, gió bắc thổi mê tơi, lỏng lẻo

Ngày hôm sau, trời thực sự mùa đông.

Não nùng, bị thâm

Chân trời buồn, kết thúc một dòng sông.

Ngoài nghĩa địa, người đứng thành hàng, những đôi mắt long lanh ngán lẹ. Chiến tranh chưa thực sự nổ ra mà những chiến binh trẻ tuổi đã ngã xuống. Những cô gái vẫn vui tươi là thế, thoát trở nên lặng lẽ. Những gã tiên phong nông cuồng là thế, chợt hoá thành các bậc chân tu. Các đội thuộc Tổng tiên phong mặc áo đen chiến trận, tay buộc dải vải trắng để tang đồng đội. Họ trang nghiêm đặt từng cỗ quan tài xuống dưới huyệt sâu, rồi lấp đất. Những tiếng khóc xé lòng của mỗi tình mãnh liệt bị cái chết cắt chia. Sau khi Dương chủ soái nói lời vĩnh biệt với những người nằm xuống, các đội viên còn lại của Nỗ Thần bước ra, thề trước vong linh của đồng đội, nguyện trả thù nước thù nhà. Ai cũng khổ đau ra mặt. Chỉ thiếu mỗi Phan Anh.

Gần trưa, hai đầu của lầu Ngọan Cảnh có hai đôi nam nữ trò chuyện. Phía đông, Ngọc Linh giận dữ gặng hỏi Phan Anh :

- Tại sao anh không dự đám tang?
- Để làm gì?
- Để làm gì ư? Họ là đồng đội của anh, là bạn của anh, ăn cùng mâm, thậm chí ngủ cùng giường. Chẳng lẽ không có một chút thương cảm nào sao?
- Thế theo em đám người đó có bao nhiêu cảm thương thực sự? Hay là chuột chết, mèo khóc đi đưa?
- Hàng trăm hàng ngàn người. Tất cả, trừ anh?
- Cũng nhiều đấy. Em biết tại sao không? Tại vì khi còn sống người ta đối xử với nhau chẳng ra gì nên đến lúc chết mới thể hiện tình nghĩa hoặc cố tình tỏ ra có tình nghĩa mà thôi.

- Anh thật quá đáng.

Ngọc Linh đứng phắt dậy. Phan Anh bảo ngồi xuống, nàng lắc đầu.

- Em về đây. Mà anh cũng nên về đi.

Chưa dứt lời, nàng đã thoăn thoắt đi xuống lầu, bỏ về thẳng. Phan Anh không giữ được người yêu ở lại, nhìn hờ một cách ngao ngán. Ngồi thêm chốc thấy chẳng còn chút hứng thú nên cũng về. Gần đến Tổng đội nữ binh, chỗ hai cây hương, chàng chợt thấy cảnh lá rung rinh. Nghi có kẻ rình rập làm chuyện mờ ám, Phan Anh rẽ lối đi vào. Vừa vào tới nơi thì chơi kiếm từ đâu bay tới.

Đầu tây. Dương Thạch nhẹ nhàng nói với Minh Nguyệt:

- Điều anh muốn nói từ lâu em đã hiểu. Anh thương em tự nhiên như dòng suối mát chảy trong tâm hồn. Từ ngày đầu tiên đến bây giờ, đến bao lâu thì anh không biết nữa. Nhưng anh tin, những điều cần nói, em đã nói hết với anh. So với em, anh bỗng thành kẻ vị kỷ, chỉ lo cho hạnh phúc riêng mình. Cảm thấy nhỏ bé trong sự cao đẹp của em, anh quyết làm người bạn tốt, tránh khơi gợi cho em phiền muộn. Và em cũng đã thấy. Anh tự hứa với bản thân chỉ nói chuyện Nghĩa Đoàn, chuyện chiến đấu, chuyện vui chơi với em, nhưng hôm nay anh phải phá lời. Mục đích là muốn em đừng trách Ngọc Linh, sau khi cô ấy nói chuyện với em, và anh, vì anh là thủ phạm. Cô ấy vẫn làm dù biết anh không thích, có thể là do tình cảm thân thiết, muốn giúp anh giành lấy tình cảm của em.

- Em hiểu. Minh Nguyệt đáp. Thật ra từ lúc nói chuyện với Ngọc Linh, em đã cảm thấy thoải mái. Chị ấy nói đúng và em nhận ra chị ấy biết cách sống hơn em rất nhiều. Chỗ thân thiết, nên em không giấu. Em sinh ra đã là cô bé cứng cỏi, lớn lên trong cảnh bạo loạn. Em dồn sự quan tâm vào chiến đấu, vào lý tưởng chính nghĩa. Mẹ em dạy em, khi trưởng thành, con hãy cân nhắc chọn lựa cho mình một đức lang quân tốt, biết thương yêu và chăm sóc. Nhưng khi anh nhắc đến chuyện thương yêu, nhắc đến trái tim đập thốn thốn, đến những đêm không ngủ, xin lỗi vì em chưa từng được biết đến cảm giác ấy, em cũng hiểu bằng cách nào mình làm cho người con trai thấy đau khổ tốt cùng hay sung sướng vô tận. Nên em coi Trần Kính như bạn, coi Hồ Thế Hải như đồng đội, tấm gương để noi theo và coi Bùi Thiên Đức như anh trai. Riêng anh đặc biệt hơn họ, là người em có thể thổ lộ tâm tình. Nhưng hãy cho em thời gian để để hoàn thành ước nguyện đánh đuổi quân thù. Lúc đó, em sẽ bằng lòng.

Quá trưa đến chiều rồi đến tối.

Rồi nguyên ngày hôm sau nữa, không có anh em đến thăm, Dương Vân đành dành thời gian cho việc khuấy trộn suy nghĩ, ôn kỷ niệm hay đoán tương lai. Dĩ nhiên thời gian trôi chậm rì rì, chàng phải mượn anh lính gác giấy và bút. Nhưng chẳng lẽ viết chúc thư cho mình! Chàng vò giấy ném đi.

Trong khổ đau anh mới biết thế nào là hạnh phúc

Khi xa em anh nhớ rất nhiều những lúc bên em.

Khi mặt trời thay thế bởi đêm đen.

Tình yêu hằng thôi thúc đôi chân anh bước tiếp.

Phía sau chân trời kia là mái nhà tươi đẹp

Em chờ đợi anh. Ta chia sẻ cuộc đời.

Chàng ngả mình xuống giường, ngủ bất kể giờ giấc.

Ngày thứ tư trong lao. Mới bảnh mắt, lính gác đưa cơm sáng, thông báo luôn rằng ngày mai người ta sẽ xét xử chàng. Nhìn vẻ mặt của họ, đoán sẽ chẳng có gì tốt đẹp chờ chàng phía trước. Cái tin mới ấy càng đẩy Dương Vân vào cơn mê ngủ li bì. Tỉnh táo mà sợ hãi chỉ tổ vỡ đầu. ăn sáng xong rồi ngủ. Dậy ăn trưa xong lại ngủ.

Đầu giờ mùi, Dương Vân bị phá giấc khi Ngô Quyền vào thăm. Chàng phát hoảng, thấy Ngô Quyền rất mệt mỏi, bàn tay trái quắn bạnh. Chàng vội hỏi thăm, được biết anh cả bị tấn công đêm qua nhưng sự thể ra sao thì Ngô Quyền không nói. Thậm chí cả buổi đấy, hai anh em chỉ tán chuyện bao đồng ngoài việc Ngô Quyền báo sơ ngày mai sẽ xét xử và khuyên Dương Vân tỉnh dưỡng tinh thần. Dương Vân biết các anh mấy ngày nay đã hao tâm tổn sức rất nhiều, vì chàng mà gánh cả cực nhọc lẫn hiểm nguy. Chàng còn đòi hỏi gì hơn nữa! Con người ai mà chẳng tham sống sợ chết. Nhưng đã được sống với những tình cảm yêu thương thì không nên tiếc nuối nhiều.

- Em nhớ giữ gìn. Được mất trông chờ cả vào buổi sáng ngày mai, nên làm sao cho đầu óc thật tỉnh táo mới nên.

- Vâng, em nhớ.

Ngô Quyền ngó mông lung lên mây ô cửa sát mái, hỏi băng quơ:

- Nắng có khi nào rọi xuống đến giường của em không?

- Không. Dương Vân ngạc nhiên. Thi thoảng lắm mới trông thấy vết nắng vạch trên tường. Nhưng chính mấy cái ô cửa làm cho phòng thoáng hơn nhiều.

- Cũng tốt. Ngô Quyền có vẻ không tập trung lắm. Anh phải về.

Chàng gõ tay 3 lần như quy định, người lính gác mở cửa.

Anh cả làm sao thế nhỉ? Dương Vân chấp bàn trên giường, ngồi nghĩ.

Sau bữa ăn tối, hai lính gác lần ra ngủ như chết. Vòng gác bên ngoài vẫn sáng đèn, trong khi lính gác vô tư bàn luận về số phận của tù nhân mà họ đang trông coi thì một kẻ lạ mặt mượn bóng tối len vào phòng trực lấy trộm quần áo và chìa khoá rồi. Hắn mở cửa phòng giam mà không ai hay. Dương Vân ngủ không biết trời trăng. Che bớt ngọn đèn, bàn tay trái của kẻ đột nhập luồn vào bọc. Con dao găm sáng loé được rút ra. Nụ cười độc ác được nhen lên... Rồi sau đó, tất cả lại chìm trong bóng tối.

.....
Sáng ngày hăm hai tháng mười một năm Canh Dần (930), tại phòng quân cơ của Việt Nghĩa Đoàn diễn ra một sự kiện đặc biệt quan trọng. Đó là vụ xét xử đội viên Dương Vân, đội Bạch Hổ, Tổng đội trung quân về tội danh giết một đội trưởng, hai đội viên, chém đứt tay và làm mất tích một đội viên, đánh bị thương một đội viên, tất cả đều thuộc đội Nô Thần, Tổng đội tiên phong. Ngoài ra còn mưu đồ giết một nữ đội viên của đội Hoa Hồng để diệt khẩu. Tội ác chất chồng. Dương Đình Nghệ, thủ lĩnh Nghĩa Đoàn, đã du di cho mấy ngày, nhưng nếu ba người anh kết nghĩa của Dương Vân không kịp tìm ra bằng cứ có tính đột biến thì xem như tính mạng của chàng sẽ đi đứt. Vì vụ việc ít nhiều dính dáng đến cái gọi là nội gián trong Nghĩa Đoàn nên Dương chủ soái quyết định tiến hành xét xử trong phòng quân cơ được bảo vệ nghiêm ngặt. Ngoài những người trực tiếp có liên quan, tất cả sẽ chỉ biết qua lời kẻ đã thêm mắm dặm muối.

Bấy giờ là giờ thìn, phạm nhân được đưa đến giữa vòng vây của bốn cận vệ giỏi nhất. Một đám đông có phân ngôi thứ đang chờ chàng gồm một nhóm nhỏ người ngồi và khá đông người đứng. Dương Đình Nghệ ngồi trên ghế Thống soái mặc áo đen viền cổ trắng. Tiếp đến là Lê Lâm, Võ Thiên Nam. Dương Vân bị hắt vãi ghế của Ngô Quyền bị bỏ trống và chỉ hơi yên tâm khi thấy Tiểu Nhi hua tay chào với vẻ mặt bình thường. Bên cạnh Ngọc Linh không phải Phan Anh mà là Dương Thạch. Hai quân sự là Mai Đức Hoà, Trần Quốc Đồng cùng năm Tổng đội trưởng đã có mặt. Dương Vân cũng được ngồi, tách riêng với hàng tướng lĩnh và gần như đối mặt với đám đông. Chàng thấy đội trưởng Lê Đăng Khánh, hơi căng thẳng nhìn chàng bằng cặp mắt tin tưởng. Khác hẳn với cặp mắt hằn học của hầu hết đội viên Kim Tiền. Càng khác hẳn với cặp mắt căm thù của Lê Hồng, chỉ chực ăn tươi nuốt sống kẻ nhảm tâm xé nát hạnh phúc của cô. Ấy thế mà trong chàng lại trào dâng một niềm thương cảm kỳ lạ. Cô ấy căm thù mình đến thế nhưng nếu mình chết đi, kẻ cả nếu hung thủ thật chết đi thì cũng làm sao đổi được cho Dịch Quốc sống lại. Rồi cô ấy sẽ sống ra sao khi niềm hy vọng bị dập tắt. Tấm chân tình của người con gái là quá đổi thiêng liêng, nó sẽ ám ảnh cô suốt đời, có thể gieo bao bất hạnh cho người đàn ông đến sau. Chiến tranh thật tàn nhẫn, nó hủy diệt con người lúc nó đến và tận ngàn năm sau khi nó đi. Tất cả những con người đang tập trung tại phòng quân cơ này, có người muốn kết tội mình, có người muốn tha bổng mình, có người cố dấn tới chỉ muốn tìm ra sự thật, dù sự thật đó đẹp hay xấu. Liệu họ có nghĩ rằng sẽ có ngày họ phải đứng vào vị trí mà mình đang đứng, chịu đựng bao ánh mắt mà mình đang chịu và cảm nhận được nỗi đau đón mà mình sắp sửa đón nhận hay không? Thật thú vị khi làm kẻ ngoài cuộc, điều khiển một cuộc chơi không hề mất mát, liệu họ có tưởng tượng được rằng có ngày, chính họ chứ chẳng ai khác, rơi vào vòng xoáy của trò chơi, rồi chết chìm nếu không cưỡng lại được nó hoặc tự giải thoát mãi mãi nếu dũng cảm vượt qua. Ôi, con người thật buồn cười. Họ sẽ không sống nổi nếu không có cạnh tranh, thù hằn, đố kỵ, nếu không đặt được cái xấu xa vào giữa lòng lương thiện dù họ có thể bị diệt vong chỉ bởi thỏa mãn phần nhỏ nhất giữa bao la của hạnh phúc khôn cùng. Giống như hai người song hành trên con đường hẹp đầy cạm bẫy. Chắc chắn sẽ sống nếu người này đảm bảo sự an toàn cho người kia bằng trọn tấm lòng nhưng họ thường lựa chọn tự cứu mình trước và cả hai cùng chết vì con người ta không có bốn mắt trước sau để nhìn, bốn tay vòng quanh để đón đỡ. Một người không thể thành công nhưng tại sao ba người hợp lại còn yếu hơn một người. Nhìn không xa sẽ gặp họa gần. Tham cái nhỏ sẽ không với được đích lớn.

Và còn hai cặp mắt căm thù nữa, mà chàng đoán là của vợ chồng Văn Lượng. Giống như người ta vẫn nói về người sắp chết, Dương Vân bình thản đến lạ lùng. Chàng không nghe thấy chủ soái nói gì, phó soái buộc tội ra sao, rồi bao người làm chứng và bao người quá khích. Chàng đứng đây, giải trình rành mạch những việc chàng làm, những điều chàng suy đoán. Chàng xin lỗi nếu trót làm ai đau khổ và cảm ơn những người ủng hộ mình tới cùng. Sau rốt chàng nói chàng hoàn toàn tuân theo lời phán quyết của Dương chủ soái và các bậc tướng lĩnh anh minh.

Tiểu Nhi hoàn toàn không nghe em nói, chốc chốc nhìn ra cửa.

Ngô Quyền vẫn biệt tăm. Trên kia quan toà cùng các trợ thủ đang nghị án.

Thời gian chậm chậm trôi tới thời khắc chủ soái Dương Đình Nghệ tuyên án:

- Thừa tất cả mọi người! Chúng tôi, những người mang trách nhiệm giữ gìn kỷ cương và sự công bằng trong Nghĩa Đoàn đã đi đến phán quyết cuối cùng về việc đội viên Dương Vân, đội Bạch Hổ, Tổng đội trung quân có liên quan mật thiết đến cái chết của đội trưởng và hai đội viên đội Nô Thần, Tổng đội tiên phong cùng sự mất tích của một đội viên khác. Sau khi suy xét ngọn ngành vụ việc, chúng tôi thống nhất công nhận Dương Vân chính là hung thủ giết người. Xét thấy, sau những hành động tội lỗi mất hết nhân tính ấy, anh ta không những không ăn năn mà còn nhẫn tâm ra tay với Lê Hồng, đội viên đội Hoa Hồng, Tổng đội nữ binh để diệt khẩu. Rất may chuyện không

thành, Lê đội viên dũng cảm đứng lên vạch mặt kẻ sát nhân giúp chúng ta nhìn thấu được sự thật. Gây nên tội ác ắt sẽ phải đem thân đền bồi chính tội ác. Phải nghiêm trị cho xứng người xứng tội, còn nhằm làm gương cho mọi người. Nghĩa Đoàn quyết định trừng phạt Dương Văn bằng hình phạt nặng nhất. Đó là..

- Khoan đã.

Tiếng hét và bóng người, như cơn gió lốc ủa vào án trường. Các cận vệ rút kiếm loang loáng. Dương Đình Nghệ đưa tay cản lại, rồi nghiêm khắc nói :

- Ngô phó soái. Không được vô phép! Phó soái đã đến muộn còn định làm loạn lên sao?

- Không phải.

Các cận vệ nhận ra người đó là Ngô Quyền lập tức rút kiếm vào bao. Đầu đó thốt lên vài tiếng ngạc nhiên vì Ngô Quyền mang dáng vẻ của mấy đêm mất ngủ.

- Tôi đánh liều cắt ngang lời phán quyết của chủ soái, nguyên do muốn mọi người tránh khỏi sự dằn vặt suốt đời chỉ vì một quyết định vội vàng.

- Hàm hồ. L ê Lâm giận dữ quát. Anh đã vượt quá quyền hạn của mình. Coi thường chủ soái và các tướng, biết đã mắc tội gì không?

- Lê phó soái. Tôi biết lý do ông giận dữ. Chúng ta đã quá đau đớn sau khi mất liền ba người đồng đội. Nhưng lại cố giết một chàng trai trẻ vô tội chỉ để xoa dịu sự vị kỷ là hành động nhẫn tâm nhất.

- Ngô phó soái! Dương Đình Nghệ quát. Anh sẽ phải trả giá cho những lời mạt sát vừa rồi.

- Tôi dùng danh dự và tính mạng của mình để đảm bảo rằng Dương Văn bị hàm oan. Nếu sai, tôi sẵn sàng chịu sự trừng phạt.

- Anh cả.. Dương Văn nhe răng.

- Ta chấp thuận. Dương chủ soái nói. Anh có quyền biện hộ. Nhưng nếu không chứng minh được là Dương Văn vô tội, anh sẽ bị trừng phạt theo đúng quân pháp.

Toàn án trường câm lặng. Chủ soái Dương Đình Nghệ luôn thưởng phạt phân minh, không phân biệt thân sơ. Một lời nói như dao chém đá. Nhiều người bắt đầu lo sợ thay cho Ngô Quyền.

Nghe anh nói, Dương Văn nhắm mắt lại.

- Thừa chủ soái và các anh em. Đầu tiên tôi muốn hỏi đội viên Lê Hồng về cảnh tượng cô nhìn thấy khi Trần đội trưởng bị giết.

- Tôi đã nói hết. Tôi không muốn nhắc lại nữa. L ê Hồng từ chối vì không muốn Dương Văn có thêm một chút hy vọng nào.

- Xin cô hãy nhẫn nại nhằm có thể làm rõ trắng đen. Ngô Quyền từ tốn nói. Tôi sẽ hỏi từng câu một và cô chỉ phải trả lời có hoặc không thôi.

Lê Hồng ngần ngừ, rồi chấp thuận :

- Được. Phó soái cứ hỏi. Nhưng tôi nói trước đây là lần cuối.

- Tôi hiểu. Cô đã nói thấy người đuổi nhau nên chạy theo, có không?

- Có.

- Cô có nghe thấy tiếng hét của Trần đội trưởng không?

- Có.

- Từ đấy đến lúc cô nhìn thấy Dương Văn rút kiếm khỏi người Trần Mạnh, mất quá ba khắc đúng không?

- Không. Chỉ hơn hai khắc.

- Khi cô kêu lên lập tức bị Dương Văn tấn công cô và chỉ nhờ Phan Anh, cô mới thoát chết, có hay không?

- Có.

- Cảm ơn! Tôi đã hỏi đủ.

- Ngô phó soái. Anh có bùa phép gì hãy giờ ngay ra đi, đừng làm mất thì giờ nữa.

- Được rồi, Lê phó soái! Chủ soái nhắc nhở.

- Thừa mọi người. Ngô Quyền sang sảng. Hầu hết trong chúng ta đã tận mắt nhìn thấy xác của Trần đội trưởng, biết được Trần đội trưởng chết bởi nhát kiếm đâm vào bụng. Nhưng có lẽ chỉ có chủ soái và các tướng cùng một số ít biết được việc Trần đội trưởng còn có bị thêm một vết đâm vào vai. Sẽ không có gì đáng nói nếu vết đâm đấy không phải là từ một con dao.

Bên dưới rộn lên tiếng xì xào, không hiểu tại sao Ngô Quyền đưa ra chi tiết ấy.

- Ta công nhận. Dương Đình Nghệ nói. Có điều, dao và kiếm thì khác nhau ở chỗ nào?

- Đội viên Lê Hồng mới khẳng định khoảng thời gian từ lúc Trần Mạnh bị hại đến lúc cô ấy tới hiện trường là chưa đầy ba khắc. Sau đó Dương Văn bị bắt ngay. Mà trên hiện trường còn có thêm một vết dao cắm xuống đất nhưng lạ là không tìm thấy được đến cái chuôi dao trên người Dương Văn, cũng như xung quanh đôi ba tầm ném. Cậu ta không đủ thời gian phi tang. Vậy xin hỏi, con dao giờ ở chỗ nào?

- Ngô phó soái. Anh vội khẳng định Dương Văn vô tội chỉ bởi thiếu khả năng phi tang hung khí, ta nghe không ỏn. Tại sao anh không tính đến việc cậu ta có đồng bọn?

- Tất nhiên có, thưa Nguyên Soái. Trên hiện trường có dấu chân của người thứ ba. Nên đặt giả thiết, hẳn ta cùng Dương Văn bàn nhau dụ Trần Mạnh đến rồi ra tay hạ sát. Sau đó, hẳn bỏ đi luôn, có mang theo con dao. Dương Văn thì ở lại, loay hoay rút thanh kiếm, không phải của mình, giấu biết màn rượt đuổi và tiếng la hét sẽ kéo tất cả

mọi người, đang tập trung gần đó, đến. Một kẻ đủ tinh táo để lập mưu giết người, có bao giờ ngu dại như thế không? Hoặc giả cứ cho là Dương Vân là con cờ thí, còn có kẻ khác đứng sau giật dây, thì đứng trước cái chết, tại sao Dương Vân vẫn lì lợm không khai? Và tại sao chúng ta có thể hài lòng để một kẻ máu lạnh nhờn nhờn thoát khỏi sự trừng phạt?

Những lời bàn tán lại rộ lên cùng những cái nhìn nghi ngại.

- Ngô phó soái không được làm mọi người hoang mang. L ê Lâm nói giọng bán tín bán nghi. Vấn đề đó sẽ được tính đến, nhưng việc rõ ràng trước mắt là Dương Vân ngoan cố không khai ra kẻ có liên quan, nghĩa là tự nhận hết tội giết đội viên Dịch Quốc, L ê Hồng nắc lên, và Văn Ân.

- Chuyện của Văn Ân ít có kiểm chứng, nhưng riêng trong chuyện của Dịch Quốc, Ngô Quyền nhìn thẳng vào mắt Lê Hồng. Lê đội viên, tôi không nên khơi mãi nỗi đau của cô, nhưng cô thử nghĩ nếu cứ nhập nhèm thế này, liệu Dịch Quốc có thể mỉm cười nơi chín suối hay không?

Lê Hồng đáp trả Ngô Quyền bằng cái nhìn nãy lửa :

- Phó soái cần gì thì nói ngay đi. Khỏi cần rào trước đón sau như thế.

- Cô chia tay Dịch Quốc trước cửa Tổng đội, sau đó về luôn phòng. Nhưng trước khi vào phòng, cô gặp một người. Nếu tôi gọi người đó đến đây, liệu cô có thể nhận ra không?

- Có. L ê Hồng đột nhiên hơi run giọng.

Bất ngờ trước đề xuất của Ngô Quyền, Dương chủ soái yêu cầu chàng đưa người làm chứng ra. Cánh cửa phòng quân cơ được mở và Trần Kính bước vào. Trừ Dương Vân, Tiểu Nhi, Dương Thạch là người mới đến, số còn lại đều nhìn nhân chứng đó bằng ánh mắt ý nhị. Mấy ai quên được cách đây bốn năm, Trần Kính chính là người con trai đầu tiên bước vào cuộc đời Lê Hồng. Một môi tình nồng nhiệt như lửa bén rơm kết thúc bằng việc Trần Kính chạy theo người con gái khác và Lê Hồng tự tử bất thành. Cô co mình tránh tiếp xúc, sống với trái tim lạnh lẽo, căm thù đàn ông cho đến khi Dịch Quốc, chàng trai đến từ miền biên giới Lục Châu xa thăm, gia nhập Nghĩa Đoàn. Không biết chuyện, chàng để ý đến cô gái có mái tóc cắt ngắn đặc biệt sống trong u sầu này. Không quan tâm đến lời bóng gió của bè bạn, chàng vượt nốt cái rào cản gai góc cô vây quanh mình. Cô ngạc nhiên rồi sợ hãi, cô mặc cảm rồi tự nhiên thấy thêm được vỗ về. Cô không dám nói cho chàng biết chuyện quá khứ, nhưng trong cơn say, một gã nào đó đã ném thẳng cái sự thật đau lòng đó vào mặt chàng với những lời lẽ cay độc. Hai người đánh nhau và cùng bị kỷ luật. Nhưng Dịch Quốc càng thêm thương Lê Hồng. Chàng càng quyết tâm bao bọc cho cô. Họ thương yêu nhau, tự hào và sâu sắc. Họ bịt chặt cái nhìn soi mói và quảng đi lời đàm tiếu xấu xa. Ngay đến người như Trần Kính cũng mừng rỡ bởi lương tâm của anh ta bớt bị dày vò. Vì thế, thật khó hiểu khi Ngô Quyền đưa anh ta ra làm nhân chứng.

- Đội viên Trần Kính. Ngô Quyền nói. Buổi tối ngày mười sáu, anh có tới Tổng đội nữ binh chơi. Lúc ra về, anh có gặp đội viên Lê Hồng đúng không?

- Đúng. Trần Kính đáp. Chúng tôi gặp nhau ngay trước cửa phòng của cô ấy và có nói vài câu thăm hỏi thông thường.

- Còn đội viên Lê Hồng?

- Tôi thừa nhận có cuộc gặp gỡ ấy thì đã sao?

- Câu chuyện sẽ tiếp tục. Trần Kính, khi rời khỏi Tổng đội nữ binh, anh không về nhà mà đến Tổng đội trung quân, có hay không?

- Có. Cậu em họ Trần Tài nhắc tôi sang có việc.

- Trên đường đi anh có gặp ai không?

- Có. Tôi gặp đội viên Dương Vân ngay bên ngoài Tổng đội nữ binh. Thấy cậu ta đi trước một quãng, tôi gọi chờ cùng đi cho vui?

- Có đúng thể không đội viên Dương Vân?

Dương Vân thừa nhận. Chàng đã suýt quên cuộc gặp gỡ này.

- Vâng, thưa mọi người! Hai đội viên này đã đi cùng nhau về tận phòng của đội Bạch Hổ. Lúc họ gặp nhau trên đường, đoán chắc Dịch Quốc còn sống. Những vết máu cho chúng ta biết anh ấy bị sát hại cách Tổng đội nữ binh một dặm. Lại thêm lần nữa, Dương Vân không đủ thời gian để ra tay vì cậu ta ngủ mạch đến sáng.

- Tôi có thể đảm bảo. Đội trưởng Lê Đăng Khánh mừng rỡ reo lên.

Dương Đình Nghệ ngẫm thấy các bằng chứng được Ngô Quyền đưa ra đủ khẳng định rằng Dương Vân vô can. Ông nói:

- Ngô phó soái, anh đã bắt đầu thuyết phục được mọi người. Nhưng nếu Dương Vân không phải thủ phạm, thì là ai?.

- Dương Vân chắc chắn không phải. Xem xét các vết tử thương, tôi nhận ra hung thủ chỉ là một, và hắn dùng kiếm bằng tay trái. Đêm đó, tất cả các hành động giết người và xóa dấu vết, hung thủ có thực hiện nhanh đến đâu cũng phải hết canh hai. Đêm mười sáu, cánh quân bảo vệ bên ngoài Dương Xá theo lệnh của phó soái Đình Công Trứ hành quân đến bên đò Rẽ. Tôi đã kiểm tra chắc chắn không có người vắng mặt sau nửa đêm, trừ mười đội dạ thủy luyện ở bên kia hồ và đội trưởng Hồ Thế Hải cùng ba đội viên đội Cuồng Phong đi làm nhiệm vụ, sáng sau đã có mặt tại trấn Mãn Phong.

- Đủ rồi đấy Ngô phó soái. Một giọng cắt ngang. Thừa chủ soái. Tôi không chất nhận cách đưa đẩy của Ngô phó soái. Nói thế khác nào đổ hết tội lỗi lên đầu chúng tôi.

- Kiều đội trưởng hãy bình tĩnh. D ương Đình Nghệ lên tiếng. Ta yêu cầu Ngô phó soái diễn đạt rõ ý, vào thẳng vấn đề nhằm tránh gây hiểu lầm.

- Vâng thưa chủ soái. Tôi xin phép hỏi Kiều đội trưởng đôi câu.

- Phó soái cứ hỏi.

Kiều Đại Thụ tách đám đông đi lên, đối mặt với Ngô Quyền. Như hai đối thủ, họ nhìn nhau với vẻ sẵn sàng nghênh chiến.

- Chúng ta hãy nói về cái đêm Kim Tiền đổi phiên gác với Cuồng Phong. Khi nhân lệnh, hẳn Kiều đội trưởng đã lập thế, song đã để phát sinh những án mạng nghiêm trọng gây rối loạn nội tình Nghĩa Đoàn. Đội trưởng vẫn cảm thấy mình có thể đứng ngoài sao?

- Tôi tự biết phải làm gì! Không cần phó soái phải nhắc. Tai hoạ ập xuống đầu người anh em kết nghĩa Nỗ Thần, ai cảm thấy đau đớn bằng chúng tôi! Tôi đã thừa lên Tổng đội và chủ soái, xin bãi chức đội trưởng và chịu phạt theo quân pháp. Từ đó đủ làm hài lòng phó soái chưa nhỉ?

- Tôi đã biết. Nhưng phải cáo lỗi rằng tôi chưa thỏa mãn. Chỉ đến lúc tên sát nhân phải đền tội, tôi mới dừng lại. Tôi muốn ông giúp tôi thực hiện điều đó.

- Phó soái cứ việc yêu cầu, tôi nguyện đem hết sức mọn phù tá. Đại Thụ độc địa mỉa mai.

- Khoảng sau bữa tối hôm xảy ra án mạng, đội trưởng đã gặp Văn Ân ở ngoài Uyên ương cư xá, có hay không?

- E là phó soái đã kỳ công dò hỏi anh em Nỗ Thần.

- Thế đội trưởng giải thích thế nào khi có người tố cáo đã nhìn thấy đội trưởng lén lút đi theo Văn Ân?

- Kẻ nào dám?? Phó soái có giỏi đem hẳn ra đây đối chất với tôi.

- Tiếc là anh ta không dám ra làm chứng, vì sợ nếu việc không thành, đội trưởng sẽ giết anh ta như đã từng làm với Văn Ân.

Mỗi chữ Ngô Quyền nói ra là mỗi lần đám đông bên dưới nhón nháo. Ngay các tướng lĩnh cũng khó tự chủ khi chàng thẳng thừng buộc tội sát nhân cho Kiều Đại Thụ. Song Dương chủ soái vẫn giữ im lặng, mặc cho sự việc diễn tiến.

Kiều Đại Thụ bỗng dưng cười lớn :

- Ha.. ha. Không ngờ đường đường là một phó soái của Nghĩa Đoàn lại thốt ra vô căn cứ, thiếu suy nghĩ đến mức này. Thành công quá sớm đã làm ngài mờ mắt hả ngài phó soái trẻ tuổi? Ngài tưởng những lời nói của ngài luôn là chân lý hay sao?

- Cười to hơn nữa đi Kiều đội trưởng. Ông quá mừng đến mất khôn rồi chẳng? Tôi mới không đưa nỗi người đã nhìn thấy cảnh ông đâm thâu tim cậu Văn Ân tội nghiệp mà đã làm ông đặc ý đến thế ư? Thật buồn. Ông không gặp may rồi. bởi tôi vẫn còn một nhân chứng khác.

- Ha...ha... thế còn chần chờ gì nữa mà ngài không đưa ra luôn.

- Xin phép chủ soái.

- Cho gọi nhân chứng vào.

Một người mặc áo xám, nặng nhọc bước vào với tay áo phất phơ.

RÚT MỘT SỢI DÂY

Cánh cửa phòng quân cơ mở.

Tất thấy đều giật mình. Ngọc Linh và Lê Hồng kinh hãi mà lùi lại bởi người vừa vào mang bộ mặt ba phần sống, bảy phần chết. Nước da mặt trắng nhợt in một vết cắt sâu hoắm bên má phải, lộ xương gò má, mép thịt bị cắt còn quá mới khiến người ta có cảm giác máu tươi đang rỉ ra. Vàng trán tối xạm, khoé miệng trề, tóc tai bù xù. Người này bước lão đảo, cánh tay trái còn lại đỡ nơi ngực như sợ vết thương vỡ bung ra, đến ngay trước mặt Kiều Đại Thụ. Họ Kiều rung mình.

Án trường im phăng phắc và dường như chỉ có mình người mới đến cử động. Anh ta mở to con mắt vô hồn nhìn Đại Thụ. Vài vết máu khô đã chuyển màu xỉn, bám quanh mắt khiến Kiều Đại Thụ tưởng mình nhìn thấy oan hồn. Hắn liên tục rung mình. Khi người kia mấp máy môi mấy tiếng thê lương “Kiều.. đội.. trưởng”, hắn mất tự chủ, buộc miệng thốt lên :

- Người chưa chết..?

Mắt đối phương ngậy đại. Kiều Đại Thụ bị hớp hồn :

- Bảo Hùng.. có phải người.. người hiện hồn.. đòi mạng..

- Không ngờ chính là ông. Bão Hùng khó nhọc nói.

Trong khoảnh khắc, Đại Thụ biết mình đã lỡ lời. Không chờ cho Dương Đình Nghệ hô “bắt”, các cận vệ rút kiếm lao đến. Kiều Đại Thụ bất thần bẻ quặt cánh tay còn lại của Bảo Hùng, cực nhanh dí con dao bén như ánh mặt trời vào cổ chàng, hét:

- Các người vọng động, ta giết chết nó ngay.

Hắn giật mạnh khuỷu tay Bảo Hùng, đẩy ra cửa. Vết tử thương thậm chí chưa lành mặt đã bị tác động thật thô bạo khiến Bảo Hùng mấp máy môi chẳng thốt thành lời. Dương Đình Nghệ quát :

- Kiều Đại Thụ. Người mọc cánh cũng chẳng bay nổi lên trời. Sao còn chưa buông dao xuống??

- Cho các người thoải mái giết mổ hả? Đừng có hòng. Ta sợ sót không đâm thêm vài nhát để thẳng ranh này sống làm hỏng hết việc lớn. Các người muốn nó chết thêm một lần nữa thì xông vào đi.

Hắn cửa cổ Bảo Hùng làm máu chảy ròng ròng. Cổ mãi chàng mới thốt lên lời :

- Thân tôi coi như bỏ. Xin mọi người lập tức giết chết hắn để trả thù cho anh em.

Đại Thụ cười ha hả, lôi Bảo Hùng sênh sênh ra cửa. Ngô Quyền và đội cận vệ, không có cách nào khác là tránh đường. Mọi chuyện thuận lợi hơn suy tính, Đại Thụ mừng rỡ nghĩ “Ta đóng cửa nhốt chúng bên trong. Sau đó giết thẳng ranh này rồi qua mặt bọn lính gác”. Trong án trường, ai nấy bưng bưng nộ khí, chỉ chực bấm vằm Đại Thụ. Có điều không dám xông vào. Dù biết hắn dùng Bảo Hùng làm lá chắn sau đó lập tức sẽ hủy mạng của chàng song chẳng người nào đủ nhẫn tâm nên đành mặc Đại Thụ hành động. Đôi mắt Bảo Hùng đầm lệ, thúc giục.

“Một lũ ngu xuẩn. Ta thoát nạn phen này, sẽ trở lại giết hết chúng bay”. Đại Thụ đang cười độc địa, thì thấy mắt của Ngô Quyền nhìn mình. Đôi mắt giống như đang nhắc lại câu nói “c ười to hơn nữa đi Kiều đội trưởng”. Chợt nụ cười của hắn bị bóp lệch bởi một bàn tay vô hình.

Đám đông mắt tròn xoe. Đại Thụ mắt tròn ngược.

Đập vào mắt hắn là một gương mặt quen thuộc. Quá muộn rồi.

- Người... dám... phản.

Có 2 thân hình đổ xuống. Đại Thụ ngã nhào còn Bảo Hùng được Phan Anh nhanh tay đỡ lấy. Lúc này, người ta mới nhìn thấy có thanh kiếm đâm suốt lưng Đại Thụ, xuyên qua tim rồi chọc thủng lồng ngực ra ngoài. Ngô Quyền thở phào, vội đến xem xét thì biết Đại Thụ đã chết hẳn. Đám đội viên Nô Thần gồm Đức Hoàng, Đào Hùng, Nguyễn Trọng, Tý Cường hè nhau đưa Bảo Hùng đi cứu chữa. Buổi xét xử từ đó mà tan. Không có lời phán quyết, không có nỗi oan.

.....

Tại nhà Ngô Quyền buổi tối hôm sau, Dương Ngọc chuẩn bị một bữa cơm thịnh soạn tiếp đãi ba cậu em kết nghĩa của chồng. Xong xuôi, nàng viện cớ chăm sóc con nhỏ để cho họ được thoải mái. Tính từ bữa rượu hồi tháng tám, lâu lắm bốn người mới tụ tập đông đủ. Ngô Quyền cầm chén rượu lên :

- Kể ra anh là người anh tôi, tận bây giờ mới tìm được lý do rủ mấy đứa đến nhà uống rượu nên anh mượn chén đầu để cáo lỗi.

- Chà chà. Tiểu Nhi xuất xoa. Rượu vào êm ái thế này, có chẳng là muốn say bí tỷ mất thôi.

- Em thấy có bữa nào anh không say bí tỷ đâu. Dương Văn lè lưỡi.

- Cái thằng nhóc này. Anh mày vừa lo bạc đầu, chạy kiệt sức. Mới ngồi một chút mà mày đã vội giở giọng chê bôi phỏng?

- Ơn cứu tử của các anh, suốt đời em không quên. Dương Văn ngùi ngùi.

- Ầy, em ơi. Anh nói cho vui chứ nào định kể công. Mà anh em như thể chân tay. Hoạn nạn của chú mày, bốn phen anh lo. Em vui thì anh khoái chí, em mệt thì anh gánh cho, phải không anh cả?

- Tiểu Nhi nói đúng đấy. Anh em mình thế sinh tử có nhau, nhật nguyệt còn là tình nghĩa vẫn còn.

Mắt Dương Văn đỏ hoe. Chàng nhìn Ngô Quyền thấy sự che chở, nhìn Tiểu Nhi thấy sự vui vẻ và nhìn Dương Thạch thấy sự triu mến, yêu thương. Chàng nửa muốn khóc, nửa muốn cười nên bộ mặt nom rất chi là kỳ quái. Mặt mày ông anh cũng chẳng khác là bao. Cứ thế họ uống với nhau.

Phải nhờ đến ba tuần rượu, nỗi xúc động mới tạm qua.

- Tóm lại em là kẻ may mắn nhất đời. Bốn ngày ở trong lao, nhàn rồi, ung dung. Tha hồ ngâm nga nỗi buồn, nỗi nhớ, nỗi tuyệt vọng, cả hy vọng. Khi bị người ta kết tội đã nhìn thấy cái chết đứng bên cạnh. Ấy thế có phải giằng xé nhiều đâu vì cũng chỉ với thời gian ngắn đó, các anh đã làm biết bao nhiêu việc, kéo em ra khỏi. Em vẫn chưa hình dung nổi.

- Hề hề, cũng không nhiều lắm đâu. Tiểu Nhi xoa tay.

- Sao không. Nào là phải xem xét hiện trường tìm bằng cứ, phải khám vết thương trên xác ba người, việc này chắc phải làm ngay đêm em bị bắt vì ngày hôm sau đã liệm, nào là phải đi tìm nhân chứng, chính em quên cũng mất đã gặp Trần Kính đêm hôm đấy, mà các anh vẫn dò ra, rồi tìm thấy Bảo Hùng. Nội việc kiểm tra hết tất cả đội viên từng Tổng đội xem những ai vắng mặt, em nghĩ mất ít nhất dăm ngày.

- Cần gì. Tiểu Nhi bộp chộp ngắt lời.

- Tại sao? Dương Vân ngạc nhiên.

- Mình lỡ lời mất rồi. Tiểu Nhi than vãn.

Ngô Quyền cười, nói :

- Không sao, Vân nó có quyền biết chúng ta đã làm thế nào, và hơn nữa.

Dương Vân rất đỗi ngạc nhiên, không hiểu gì cả. Dương Thạch vỗ nhẹ vào vai chàng. Ngô Quyền rót đầy bốn chén.

- Chúng ta uống tiếp rồi nói.

Chén rượu cạn chóng vánh. Chắc chắn không có người nghe thấy câu chuyện của bốn anh em, Ngô Quyền ung dung nói :

- Anh sẽ kể từ đầu. Từ cái đêm em bị bắt.

Dương Vân tỳ tay lên đầu gối, chăm chú lắng nghe.

- Khi kể ra việc mình tập kiểm, em hy vọng sẽ tìm thấy cái hình nộm để gỡ bỏ nỗi oan. Nhưng anh thì không. Câu truyện trùng khớp một cách không tự nhiên, nếu không hiểu rất rõ về em, anh cũng sẽ không ngần ngại nghĩ ngay em là hung thủ. Nếu không, thì em đã rơi vào một cái bẫy rất tinh vi, trong đó thủ tiêu cái hình nộm là việc làm tất yếu của hung thủ. Nhưng anh vẫn đi theo đoàn tìm kiếm, để Tiểu Nhi và Dương Thạch ở lại. Họ nhìn thấy rõ ràng sự hiện diện của một con dao nhưng đội cận vệ bắt mọi người phải rời hiện trường. Đoán chắc hung thủ đã lấy con dao đi vì sợ tiết lộ thân phận.

- Em tưởng các anh tìm hết mấy tầm ném vẫn không thấy?

Ngô Quyền lắc đầu :

- Hồi chiều, Tiểu Nhi đã khám xác của Văn Ân và Dịch Quốc nên cậu ta biết hung thủ chỉ là một. Bọn anh hẹn nhau ở cổng Tổng đội tiên phong, sau khi nghe em nhắc đến lá thư, anh vội vàng quay lại. Trần Mạnh muốn Dương Vân tìm lá thư, tức lá thư chưa rơi vào tay hung thủ và hung thủ cũng sẽ tìm nó. Qua đám cận vệ bọn anh biết được Trần Mạnh nhảy từ cửa sổ phòng Văn Ân bên nghe trộm đội viên nói với nhau về việc đội trưởng của họ dịch giường của Văn Ân tìm kiếm vật gì đó. Lá thư. Có thể đoán Trần Mạnh đã nghi ngờ, nhân tất cả đi vắng mới đến phòng Văn Ân. Hung thủ biết và rình ở ngoài cửa sổ. Khi Trần Mạnh tìm thấy lá thư, hấn đánh động, dụ anh ta đến rặng tre rồi sát hại. Nhưng hấn không tìm thấy lá thư vì Trần Mạnh khôn ngoan nhét nó vào bao kiểm và ném đi. Em nghe thấy tiếng kêu cứu vừa là không may, vừa là may. Điều đó nó khiến hấn không đủ thời gian. Có điều chính bọn anh cũng không tìm được lá thư vì có kẻ khác lấy trước. Kẻ đó không tham gia đoàn đi tìm hình nộm của Dương Vân. Điều này làm anh đau đầu, vì anh đặt Kiều Đại Thụ vào vai kẻ đáng nghi nhất. Vì sao? Vì người chết là Văn Ân, Dịch Quốc, người mất tích là Bảo Hùng. Ba người này là bạn chí thân, việc gì cũng kể cho nhau nghe. Trong Tổng đội, họ còn chơi thân với một người nữa. Đó chính là Kiều Đại Thụ. Theo tin tức Tiểu Nhi thăm dò, mấy ngày trước khi xảy ra vụ việc, Văn Ân đã nơm nớp lo sợ một mối đe dọa vô hình nào đó. Cậu ta bất không sang Kim Tiền chơi dù trước hiếm khi không thấy cậu ta ở đó. Đại Thụ và Văn Ân là người cùng làng Thọ Từ, Phong Châu. Đại Thụ từng làm tướng dưới quyền của Lê Phương, Phan Tú. Sau khi hai người này chết, nghĩa quân Phong Châu tan rã, hấn về với Nghĩa Đoàn và được phong làm đội trưởng Kim Tiền. Tính không thích giao du nên hấn không chơi với ai ngoài Văn Ân, qua đó là Bảo Hùng và Dịch Quốc.

- Anh không nhớ rõ là ngày 11 hay 12, Tiểu Nhi nói, là ngày nghỉ của nửa số đội tiên phong. Vào tầm giữa trưa, anh cùng Văn Khoa và hai anh em nữa về đến đầu nhà thì thấy Kiều Đại Thụ cùng Tổng đội trưởng và đội trưởng đội Địa Tuyệt, dẫn nhau đi. Một lúc sau, Văn Ân sang chơi. Của đáng tội, cả bọn vừa uống vài chén nên mắt lim dim hết, mặc cho cậu loay hoay chỗ giường của Đại Thụ. Cậu ta chịu đựng lòng hiếu khách ấy bằng cách đọc sách chờ Đại Thụ. Khi bọn anh tỉnh thì cậu ta đã về mất, mang theo cuốn Cổ Dục Thư. Đến cuối giờ chiều Đại Thụ mới về. Con sói tinh ma đó thấy biết mất sách nhưng chỉ hỏi qua quýt xem ai đến chơi. Biết là Văn Ân, hấn không nói gì thêm. Sau đó, Văn Ân không sang nữa và bắt đầu có dấu hiệu lo sợ.

- Sau khi xảy ra vụ án, có phải anh nhớ đến việc này nên đoán ra ngay Kiều Đại Thụ là hung thủ?

- Thế thì tài quá. Có nhớ lúc bên giếng nước không? Mười phần thì năm sáu là nói vổng lên đấy. Thật ra trí nhớ của anh cũng tồi tệ không kém chú mày. Hơn nữa, anh còn bị Đại Thụ lừa. Bên xác Văn Ân, hấn cực kỳ đau đớn khi mất đi người bạn thân thiết nhất hấn coi như em trai. Đồ khốn kiếp.

- Hắn giấu mình hết sức tự nhiên. Tiểu Nhi quả quyết hung thủ là người trong Tổng đội, bên cạnh đó Dương Thạch kết luận rằng kẻ thủ ác thuận tay trái. Bởi thế mục tiêu của chúng ta, không ai khác ngoài đội trưởng Kim Tiễn. Ba anh em phân nhau để ý nhất cử nhất động của hắn, cảnh lúc càng chắc chắn hắn là hung thủ. Công việc nhờ thế giảm bớt một phần. Có điều hắn hành xử khôn ngoan như thế, nếu không tìm cho ra lá thư thì không thể kết tội hắn được.

- Khoan đã. Em nhớ hắn tham gia đi tìm hình nộm. Vậy làm sao có cơ hội thủ tiêu lá thư?

- Đúng. Lá thư do kẻ khác nhặt được. Nhưng mục tiêu tiên quyết của bọn anh là phải chứng minh được là em vô tội. May sao đang bí thì Trần Kính đến tìm Dương Thạch.

- Thật không? Suýt nữa Dương Vân hỏi có phải chuyện của Minh Nguyệt.

- Thật. Lúc này, Dương Thạch mới lên tiếng. Anh ta nói muốn giúp, anh ta đồng ý làm chứng để chứng minh em vô can trong vụ Địch Quốc.

Vậy mà mình đã cho rằng anh ta là người xấu. Dương Vân nghĩ.

- Về mặt này phải cảm ơn hắn. Tiểu Nhi nói. Còn chuyện đàn bà con gái thì ôi thôi thôi. Nghe nói, đến ngay cô Lê Hồng nghe nói cũng từng mắc mớ với hắn?

Ngô Quyền gật đầu:

- Chuyện riêng tư của họ, người ngoài không rõ nội tình, không nên lấy địa vị của mình mà phán xét. Trong vụ này, chúng ta nợ Trần Kính rất nhiều.

- Đúng rồi. Dương Vân sực nhớ. Em muốn hỏi cái người đã nhìn thấy Đại Thụ giết Văn Ân là ai?

Ngô Quyền lắc đầu:

- Đại Thụ là người thông minh, lại làm việc rất kín kẽ. Kể cả Bảo Hùng, người may mắn sống sót sau vụ tấn công cũng không nhìn thấy mặt hắn. Ta cũng không thể thuyết phục được anh ta vì anh ta tin Kiều Đại Thụ không đời nào là kẻ giết người máu lạnh. Những gì ta có chỉ là lời nói suông. Nhưng một con người làm nên tội ác, dấu dưng dưng đến đâu thì cũng có lúc nghĩ mình sẽ bị trừng phạt. Nên bọn anh đánh vào tâm lý đó với các bằng chứng gần như thật.

- Nghĩa là..

- Nghĩa là anh đã nói quá về việc duy chỉ đội viên Kim Tiễn có mặt trong đêm đó nhằm đánh trực tiếp vào Đại Thụ. Anh đã bịa ra một nhân chứng không dám ra đối diện, cốt cho hắn hoang mang. Trong mắt hắn đã hiện lên vẻ ác độc chưa từng thấy và dám chắc nếu ra khỏi được phòng quân cơ e rằng hắn sẽ giết sạch người trong Uyên ương cư xá.

- Hắn quá độc ác. Em không tưởng tượng nổi hắn hành hạ Bảo Hùng ra nông nổi ấy, giống như một tử thi biết đi đứng. Ờ, sao anh lại cười?

- Hề hề. Em cũng sợ hãi hèn chi Đại Thụ chả nói hớ. Nói cho biết đó hoàn toàn do công của anh hai chú mày đấy.

Dương Vân chưa hiểu gì. Ngô Quyền giải thích :

- Vết thương trên mặt Bảo Hùng đại khái giống như em nhìn thấy. Còn vết máu quanh mắt, trên trán là do Tiểu Nhi bôi vào.

- Anh bôi bằng thứ gì mà giống thật thế?

- Máu thật đấy. Không dễ gì dọa được con ma sói khôn kiép. Hắn không tưởng là oan hồn đến đòi mạng thì mắt mặt Nguyễn Tiểu Nhi này lắm. Tiểu Nhi giơ ngón tay trở bằng bó cho Dương Vân xem. Anh phải dày công chế cho Bảo Hùng một bộ quần áo thích hợp, rồi dùng hai bàn tay này vò rối tung tóc cậu ta. Hề hề..

- Mấy hôm không gặp, anh kiếm đâu được cái điệu cười quái gở thế?

- Học được từ gã họ Kiều đấy. Hắn ta cười kiểu ấy khi tưởng đâm thủng bụng anh cả.

- Sao???

- Em không liên quan đâu nhé? Tiểu Nhi vờ ngó nghiêng tìm kiếm.

- Thôi đừng lảng nữa. Ngô Quyền ôn hoà. Được đã em tuân thóc tháo, làm Vân nó lo. Chính thế nên anh không cho Tiểu Nhi vào thăm em. Vì chúng ta phải đương đầu với vài nhân vật nguy hiểm. Khiến cho Đại Thụ tưởng anh đang giữ bức thư để tìm hiểu cách thức hắn ra tay. Một tay kiếm hiểm có, một cao thủ phi đao.

- Anh liều quá, có mệnh hệ gì em gánh sao nổi trách nhiệm với Nghĩa Đoàn, với dân tộc. Dương Vân thì thầm.

- Còn bọn anh nữa mà. Tiểu Nhi làm bộ dạng oai phong. Thậm chí bọn anh còn nhường đường cho hắn chạy sau khi chắc chắn hắn luôn hành động một mình. Bọn anh bắt đầu đi tìm kẻ giữ lá thư.

- Vâng, em cứ định hỏi hắn là ai?

- Phan Anh. Ngô Quyền đáp. Anh ta dính rất sâu vào vụ này. Đêm đó Bảo Hùng rời Tổng đội nữ binh, thì nghe tiếng chim cu gáy. Cậu ta tưởng tượng ra món cháo chim béo ngậy dành riêng cho người thương tâm bỏ, nên bước nhanh đến nơi Đại Thụ, bịt mặt bằng khăn đen, chờ sẵn. Việc xảy ra chớp nhoáng, hắn dùng thanh kiếm cướp của Văn Ân chém đứt tay Bảo Hùng, thêm một nhát trên mặt và một nhát đâm trượt trái tim. Chắc bản thân hắn cũng không biết mình đâm trượt. Sinh lực của tuổi trẻ đã giúp Bảo Hùng lết khỏi chỗ đấy, tới một góc kín rồi ngất đi. Phải nói rằng cậu ta có sức chịu đựng tuyệt vời, hơn một ngày sau được Phan Anh tìm thấy. Anh ta dấu Bảo Hùng trong cái chòi hoang trên bán đảo ốc vì sợ anh, Tiểu Nhi hay Dương Thạch giết người diệt khẩu.

Dương Vân tròn tròn cả mắt.

- Thằng ranh con đang lén lút ra đảo thì bị chúng ta tóm được. Miệng nó khô như gỗ, lưỡi giấu tọt vào bên trong. Nói thật, riêng cái tội tàng trữ đã đủ đưa hán đoạn đầu đài rồi.

Lần thứ mấy không biết, Dương Văn mấp máy môi định hỏi lá thư oan nghiệt ấy viết gì.

- Ngày mười chín là đưa ma, bọn anh bắt huyệt cậu ta một lần. Sáng ngày hăm mốt, sau khi đã nằm trong tay khả năng cứu thoát em, bọn anh đủ thời gian phiêu lưu ngoài đảo ốc một chuyến. Tiểu Nhi bức tức rất phải vì thái độ của Phan Anh thật lạnh nhạt, thà chết chẳng hề rảnh. Thuyết phục kiểu gì cũng vô hiệu bởi chính mắt anh ta đã nhìn thấy em định giết Lê Hồng. Đối phó với người như thế nếu cương sẽ gãy. Ngô Quyền cười. Phải nhờ Dương Thạch ra tay. Em kể cho cậu ta nghe chuyện gì? Dương Thạch cười, lắc đầu. Sau đó Phan Anh chấp thuận đưa bọn anh đến căn chòi hoang. Bảo Hùng đã tỉnh lại. Thêm một lần thuyết phục mới hơi xuôi. Có điều, tình trạng của cậu ta không cho phép vận động nhiều với lại cậu ta vẫn chưa tin hẳn. Do đó sáng sớm hôm qua, anh cùng Phan Anh khênh cáng đưa Bảo Hùng đến phòng quân cơ. Bọn anh chỉ yêu cầu cậu ta là tự đi vào án phòng, đến trước mặt Kiều Đại Thụ chào một câu. Một câu chào suýt đổi lấy một tính mạng. Lỗi do anh quên mất câu “Chớ cùng dứt dậu”. Đại Thụ yếu tinh thần hơn ta tưởng. Chẳng thế mà đêm hôm kia hán đã trộn thuốc mê vào phần ăn của em và hai lính trực nhà lao để lọt vào tận giường..

- Giường em ngủ ư? Dương Văn hoảng sợ.

- Phải. Hán đã rút dao cầm tay. Lưỡng lự.

- Anh..

- Anh nấp trên thân cây, nhìn qua một ô thoáng. Vì không ai chui lọt ô cửa nên người ta không canh phòng. Em cho rằng anh bỏ mặc em là oan đây. Anh đã lấp sẵn tên vào nỏ. May mà rút cuộc hán lại tự bỏ đi.

- Ôi, em muốn nổ tung đầu. Vì lẽ gì cơ chứ. Dương Văn rên rĩ. Lá thư.. phải, lá thư! Mọi thứ rắc rối là từ nó. Nhưng nó đâu, nó viết gì hả các anh? Em muốn biết.

- Em đọc đi. Ngô Quyền rút trong áo đưa cho Dương Văn.

Ngón tay run run, chàng đọc :

“Kính gửi chủ nhân!

Dù không đúng lúc nhưng tôi phải phá lệ, viết mấy dòng gửi cho chủ nhân. Số là chúng tôi vừa phát hiện ra bọn chúng đã gài nội gián người Hán vào Kim Ngân Vệ. Vị trí của Mục Dạ cho phép nắm giữ nhiều bí mật của Nghĩa Đoàn và hán ta chắc chắn có kẻ phản bội, một ở Lý Nhân, một ngay tại Đan Hồng. Mới rồi, Lãnh Phong truyền tin, báo trong nội bộ Nghĩa Đoàn có kẻ từ lâu đã nghi ngờ thân phận của chúng tôi. Hán đã phá mất kế hoạch Đảo Kiếm, Hồng Huyết và dường như đã bán tin cho Dương Đình Nghệ. Bỗng có là lúc trong làng Cổ Mã, họ Dương ghim chân tất cả tướng lĩnh trong Tổng trại, ngầm cho người giám sát. Có thể hán và kẻ kia chưa nắm được đích danh chúng tôi nhưng tiếp diễn như vậy sẽ nguy hiểm đến tính mạng anh em, trên hết là đến kế hoạch chủ nhân dày công sắp đặt. Kẻ đó là ai? Chúng tôi sẽ nhanh chóng tìm ra.

Chúng tôi nguyện gan óc lấy đất chứ không bao giờ phụ lòng chủ nhân.

Lang Ma!”

.....

- Ông nghĩ sao hả quân sư?

- Lang Ma đã trả giá cho sai lầm của hán. Có điều chúng ta phải dọn dẹp những thứ hán bày ra. Dương Phong trả lá thư cho Tiết độ sứ.

Tiết độ sứ cầm lấy lá thư và ngẫm nghĩ. Ba vết nhăn trên trán uốn theo cái nhú mày, Tiết độ sứ đột ngột hỏi :

- Cái gã Lãnh Phong của ông. Hán nhận được mệnh lệnh gì?

Dương Phong hơi giật mình. Ông nhớ đây mới là lần thứ hai, Tiết độ sứ hỏi ông câu ấy, gần đây nhất đã hai năm.

- Giết Ngô Quyền!

- Ông ra lệnh quan trọng như thế mà không định thông qua ta ư? Tiết độ sứ kinh ngạc.

- Lệnh tôi còn trong tay đây. Tôi thức trắng đêm hôm qua vì nó, đưa lên cho Ngài xem.

Trong mảnh giấy của Dương Phong, ngoài ba chữ ông ta vừa nhắc đến có dòng chữ “tùy nghi hành động”.

- Ta không hiểu. Tiết độ sứ nói. Ngày trước ông một mực can gián ta không ra lệnh giết hán. Nay ông lại muốn phản lại lời nói của mình. Hãy giải thích xem.

- Tôi vẫn nhớ những lý do tôi đưa ra ngày trước. Lần thứ nhất, ngài muốn giết hán, tôi can. Hán là con ngựa non háu đá, về với Dương Đình Nghệ chỉ bởi đất Đường Lâm đã trở nên quá chật hẹp. Lần đó Dương Đình Nghệ đã thắng tôi một keo bằng cách gả con gái cho Ngô Quyền, khéo khiến hán phục tùng dưới trướng. Lần thứ hai, ngài muốn giết hán, tôi lại can. Vì hán tuổi nhỏ mà nắm quyền lớn, tất sinh lòng đổ kỵ, Đình Công Trứ bị đẩy ra ngoài, Lê Lâm bị thu bớt quyền binh. Thêm Võ Thiên Nam đến là thêm bốn năm phần chia rẽ. Nếu Mục Dạ thành công, cái mà chúng gọi là Việt Nghĩa Đoàn đoàn kết vĩ đại sẽ thành một mớ hỗn độn. Chẳng cần cắt tay cũng dẹp tan. Còn hôm nay tôi xin ngài giết hán. Bởi tôi đã thấy sự mạnh nham của một thủ lĩnh tương lai. Nếu ngày trước, Dương Đình Nghệ chết đi sẽ không ai đủ khả năng chống đáng. Nhưng vì Ngô Quyền trưởng thành đến mức này, giết họ Dương mà không giết họ Ngô sẽ chỉ làm sĩ khí của chúng tăng gấp bội. Tôi sẽ gửi mệnh lệnh kèm với một lá từ bài.

Tiết độ sứ hiểu khi nhận lệnh, Lãnh Phong phải sống chết thực hiện. Cái con người ông biết, cái con người ông kết bạn. Nhiều lúc bộc lộ khả năng vượt trội ông, và tàn nhẫn hơn ông.

- Ta chuẩn lệnh.

- Đội ơn Tiết độ sứ.
- Sao phải khách sáo như vậy. Lâu rồi ta không gặp Tiểu Vân. Đến một năm chưa nhỉ? Sao ông dẫn nó sang Phủ chơi?
- Tôi rất sung sướng thay mặt Vân nhi cảm ơn sự quan tâm của Ngài. Có điều nó không ở Đại La đã lâu rồi.
- ủa. Thăng bé giờ ở đâu?
- Vân nhi về bên ngoại. Từ đầu năm, sau lại bị bệnh. Mới rồi nó viết thư báo bệnh tình đã thuyên giảm, định về. Nhưng tôi cản lại.

Tiết độ sứ sức khỏe :

- Đó là lý do ông khuyên ta cho Tiên nhi dẫn muội muội nó về Phiên Ngung phủ trị. Ông không tin vào thể của quân Hán sao?

- Tôi không dám chắc. Chiến tranh, mưu đồ hay thù hận. Đòi chúng ta chịu đựng đủ rồi. ngài đã chẳng muốn Thư Tiên công tử học hành đỗ đạt, kiếm một chức quan ở kinh thành sao? Tú Tuyết tiểu thư cũng sắp đến tuổi lập gia thất rồi. Ngài đã hy sinh quá nhiều, chẳng vì tương lai của con cái thì vì cái gì?

- Ta cảm động trước thiện ý của ông. Hiềm một nỗi, nếu ta làm theo lời ông, sẽ đánh thẳng vào tinh thần của đám tướng sĩ đang bắt đầu hoảng loạn ngoài kia. Là người chỉ huy, ta không cho phép nghĩ đến thất bại, đặt an nguy gia đình lên trên lợi ích của dân tộc.

- Tôi xin mạo phạm để nói rằng mối lo ngại của ngài là quá xa vời. Dầu cho Đức hoàng thượng anh minh không điều quân tiếp viện vì bận dốc sức bảo vệ chính triều đình, thì số quân Hán đóng trên đất này cũng còn gấp đôi, gấp ba quân phản loạn. Dương Đình Nghệ không biết đao đã kẻ cò, sống chẳng được mấy ngày nữa. Tại sao ngài không ban lệnh ủy lạo xuống các tướng trong và ngoài thành, tại sao không truyền cho họ sức mạnh bằng cách mượn gió thổi lửa, phao tin nội bộ Việt Nghĩa Đoàn lực địch, đánh giết lẫn nhau. Cùng lúc đó, ngài đưa công tử và tiểu thư về Phiên Ngung, chỉ cần không khua chiêng gõ trống, ai dám trách ngài nửa lời?

- Ông quả thật là một người đáng sợ đấy, Dương Phong! Tiết độ sứ cảm kích nắm tay bạn.

- Và là một kẻ sẵn sàng chết vì ngài. Dương Phong nói, miệng không hề cười.

.....
- Em đã hiểu vì sao anh giữ kín lá thư rồi chứ? Chủ soái đã được biết. Tất nhiên cả Phan Anh lẫn mấy người chúng ta.

- ý trong này viết. Dương Vân rụt rè. Ngoài Lang Ma Kiều Đại Thụ còn hai kẻ phản bội khác. Kẻ có tên là Mục Dạ, có địa vị cao trong Nghĩa Đoàn. Liệu có đáng tin hay không?

Ngô Quyền gật đầu :

- Lê Lãm. Tiểu Nhi bật nói. Lão ta nhắm nhắm đồ riết tội lỗi lên đầu tiểu Vân.

- Chớ nói bậy. Ngô Quyền chặn lời. Lê phó soái, hay các vị tướng lĩnh đều góp công lớn xây dựng nên Nghĩa Đoàn này. Khi sự thật chưa được làm rõ, em hãy hoãn việc phán bừa làm tổn thương đến thanh danh của họ. Nếu anh đoán không nhầm thì Mục Dạ hẳn nhọc ải mình, mục đích không khác là nhắm vào chủ soái. Song chủ soái thường ngày hành sự cẩn trọng, ta lưu ý người là đủ. Còn phải tìm ra kẻ mang mặt danh Lĩnh Phong trong một vạn binh sĩ..

- Phải chăng là Phan Anh? Dương Vân khẽ nói. Lúc hấp hối, em còn nghe thấy Đại Thụ mắng Phan Anh là kẻ phản bội.

Tiểu Nhi xua tay :

- Không thể là hắn được. Nếu là người mà Lý Tiến sai đến, anh ta đã huỷ ngay lá thư chứ tội gì để lọt vào tay chúng ta. Dứt khoát không thể là Phan Anh.

- Em cũng nghĩ thế. Dương Thạch nói. Phan Anh tuy lạnh lùng, kiêu căng nhưng không phải là người xấu. Cứ nhìn cái cách anh ta chăm sóc cho Bảo Hùng, thiết nghĩ không thể là kẻ đang tâm giết hại đồng đội.

- Chuyện này chưa thể kết luận ngay được. Ngô Quyền trầm chiêu. Vì có đã kẻ coi anh em ta là cái gai trong mắt nên cần hết sức đề phòng với, ngay cả với những người thân thiết. Hãy luôn mang theo vũ khí hộ thân và không đi một mình đến chỗ vắng vẻ. Anh sẽ nhắc nhở Phan Anh sau. Còn bây giờ hãy nâng chén. Đêm nay ngủ ở nhà anh, mai ra thao trường một thể.

.....

Sáng ngày hôm tư tháng mười một.

Lê Hồng ngồi trước mộ Dịch Quốc. Cô bỏ buổi tập sáng nay, ra đây đã hơn canh giờ. Nghĩa địa rộng lớn trống trải, mặt trời không đổ bóng và gió rét thì không ngừng rên xiết trên đầu ngọn cỏ. Lê Hồng mặc mỗi manh áo đơn nên cái rét đã phủ từ đầu xuống chân, đọng trên gò má nhợt nhạt và đôi môi xám. Nhưng cái rét trong lòng cô còn ghê gớm hơn nhiều. Nó làm tê cứng trái tim cô, cướp đi mong muốn tồn tại của cô.

Nếu trên đời có người vừa dũng cảm dám hy sinh tất cả vì tình yêu, lại vừa yếu đuối không đủ sức đứng vững khi tình yêu gục ngã, thì người đó chính là cô. Cô luôn đến với tình yêu bằng tấm lòng chân thành và cao đẹp nhất nhưng ông trời lại luôn phủ phàng với cô nhất. Tình yêu như chồi xanh, nó mơn mơn trong mỗi tình đầu rồi để cho gã đàn ông bạc hạnh đó nhẫn tâm thiêu rụi. Tâm hồn cô chết một nửa, một nửa chôn sâu với gã phụ tình. Trong đám tro tàn ấy, thời gian ươm mầm sống thứ hai. Sâu sắc hơn, mãnh liệt hơn, như hình tượng con người ngàn năm

nay, hễ trải qua vùi dập, khi đứng lên sẽ mạnh mẽ gấp bội. Và khi cái chồi non đã trưởng thành, đơm hoa chờ ngày kết quả thì có ai ngờ.

Lưỡi dao oan nghiệt cắt đứt cội lòng em.

Anh đi đâu, để gió lạnh từng đêm.

Em đang sống. Ngờ đâu em đang chết.

Đền bóng ưu phiền.

Khêu ngàn vạn nỗi oan khiên.

Lê Hồng khóc. Thật khó tin nổi là cô còn nước mắt. Nhìn cảnh Thu Thủy được diu đến giường Bảo Hùng. Trông cảnh chàng nắm tay nàng bằng bàn tay còn lại mà đôi mắt long lanh hạnh phúc, Lê Hồng muốn khóc oà lên. Cô bị cào xé bởi sự ganh tỵ, bởi nỗi oán hận trời cao. Cô chỉ chực chết ngay lúc đấy.

Mà lúc này chết cũng chưa muộn. Cái lạnh đã chui sâu vào trong cơ thể cô, nó sẽ nâng linh hồn cô bay đi, bay đến phương trời cực lạc, có Địch Quốc của cô, có tình yêu và hạnh phúc. Cô khuyu ngã, cô muốn ngủ. Cô nhắm mắt, mơ một giấc mơ êm đềm.

Rồi cô thấy người mình nóng dần lên, thân thể của cô được sưởi ấm, trái tim của cô được sưởi ấm không phải bằng thứ lửa của đất, của trời. Là thứ lửa của lòng người, nóng mà chẳng cháy, mãnh liệt với nồng nàn. Cuối cùng hạnh phúc đã trở lại.

Lê Hồng mãi nguyện trong giấc mơ dài. Cô không vội tỉnh và không thể tỉnh vội. Cô không biết có một người đàn ông đang quỳ hai chân xuống đất, hai tay choàng kín lấy cô, dùng thân mình sưởi ấm cho cô giữa cái chốn hoang tàn băng giá.

Cô cũng không biết hai mắt anh ta long lanh những giọt lệ. Những giọt lệ mà chẳng ai nghĩ có thể chảy ra.

LỘ DIỆN

Rằm tháng riêng năm Tân Mão (931).

Trên con đường rậm rạp lau lách dọc bờ sông Nhị Hà, bảy con ngựa chở bảy kỵ sĩ lao mình về phía trước. Mặt người nào người nấy lộ vẻ gấp rút. Con đường tưởng như dài mãi. Hơn một canh giờ, toán người vẫn miệt mài, đám ngựa đã phì hơi ra đằng tai, phun lửa qua lỗ mũi. Trưởng toán ra lệnh ghim cương, nhìn địa hình xung quanh bằng cặp mắt nghi hoặc rồi hỏi :

- Gã đưa tin biến đàng nào rồi?

- Thừa Tổng đội trưởng, hấn trước đi mở đường với Lỗ Sơn Tuệ!

- Hừ. Nhìn con mắt nó hấp háy, ta thật chẳng ưa tẹo nào. Nhưng hấn là người Lưu tham sứ tiền cừ.

Lão Lưu tham sứ thấy vàng là sáng mắt. Vớ được tiền đứt, có khi đến quỹ dữ lão cũng nhận làm bà con chứ chẳng chơi.

Trưởng toán nghĩ bụng, ra lệnh đi tiếp theo dấu hiệu người dẫn đường để lại. Chúng dẫn đến cái đầm lớn, nước trong và cạn, có thể cưỡi ngựa lội qua. Phía bên kia là một bán đảo đầy chất cây bụi. Trong màu xanh của lá có màu nâu xám của gỗ, che đi dấu tích sinh hoạt của con người. Nhìn xuống đất, các kỵ sĩ nhìn thấy dấu chân một đôi ngựa, mới chạy đến bờ đầm. Hai kỵ sĩ nóng tính nhất trong đám chực giục ngựa, Trưởng toán kịp ngăn lại :

- Các người không thấy lạ ư? Tại sao Sơn Tuệ và gã đưa tin không chờ chúng ta mà liều mạng xông vào. Còn nữa, nếu chúng đã lội qua thì nước phải đục mới đúng. Đầm này nước trong veo, nhìn xem, chúng đi men bờ đầm.

Một gã kỵ sĩ vốc người nhanh nhẹn, nhảy xuống ngựa tìm kiếm:

- Tổng đội trưởng, vết chân ngựa chạy khỏi đầm về hướng tây. Nhưng dường như ngựa chạy không. Mà không thấy vết chân người

- Thế là thế nào? Trưởng toán giật mình. Chúng mọc cánh bay lên trời à?

- Phải đấy.

Tiếng nói lạnh lùng xen lẫn tiếng khua nước. Một con thuyền mỏng có 2 người đứng trên, lướt từ trong bụi lau ra. Gã lái thuyền, đầu đội nón, tay cầm cây sào dài. Kề đứng ở mũi mặc bộ quần áo trắng đã ngả màu, dáng người lộc gộc, mặt rỗ râu dài ước chừng 40 tuổi.

Gã Trưởng toán rít qua kẽ răng, kẻ mà hấn đang săn đuổi cuối cùng cũng lộ diện :

- Phùng Hoá. Người ra nộp mạng phải không!

- Ha ha ha. Tiếng cười của Phùng Hoá vang dội trên mặt nước phẳng. Người không giết nổi ta đâu. Trái lại, ta sẽ siêu thoát người như đã làm với hai con chó dẫn đường.

Đám kỵ sĩ nhìn theo tay ông ta chỉ, bất giác rung mình. Trên thân cây lớn nhô từ bán đảo có hai hình người treo lủng lẳng.

Thừa lúc ấy, gã lái thuyền chống sào thoăn thoắt đẩy chiếc thuyền về phía bán đảo. Gã Trưởng toán ra lệnh đuổi theo. Bảy con ngựa như bảy con thuyền luồn xuống nước, đè sóng lướt tới. Gã lái thuyền luôn tay chống sào. Thuyền ra quá nửa đầm, thì lũ ngựa cũng kịp ngoi gần tới nơi, cách có đôi nhịp với. Phùng Hoá không hề hốt hoảng, cho thuyền xoay ngang. Nước đầm mấp mé đuôi ngựa, y phục ướt nhẹp nhưng gã Trưởng toán rất đặc chí. Hấn nở nụ cười ác độc.

Sự thách thức hiện trên mặt Phùng Hoá. Ông đứng khoanh tay như chờ đợi.

Lý nào hấn có thể tự tin đến thế? Hấn hoá điên rồi chăng? Gã Trưởng toán chột dạ.

Đám kỵ sĩ nóng ruột nhìn thủ lĩnh, chực hành động. Bất thần..

Một con ngựa tự dưng chúi về phía trước. Nó há mồm định hí thì nước đã bọc quanh đầu. Hơi thoát ra kêu lục đục. Tên kỵ mã vô cùng hốt hoảng. Hấn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra thì cả hấn và con ngựa bị một sức mạnh khủng khiếp lôi tuột xuống đáy. Hai gã bên cạnh bất lực nhìn đồng bọn chơi vơi trong quãng nước đen kịt màu bùn. Giống như con ngựa, gã kỵ mã không kịp kêu lấy một tiếng. Cả đám kỵ sĩ, mặt cắt không còn một hột máu, cùng nhìn xuống dưới, sợ có con quái vật thình lình nhô lên, nuốt chửng chúng vào bụng.

- Bắn! Phùng Hoá phát tay hô lớn.

Lập tức từ hai bên lau lách, tiếng nổ bật tanh tách. Hai gã kỵ sĩ trúng tên lăn quay xuống ngựa, chìm ngìm ngay. Mấy tên còn lại vội vã quay đầu ngựa. Một tiếng rú thất thanh, thêm một mạng bỏ lại. Con ngựa của gã Trưởng toán nghiêng ngả, hai chân sau hoàn toàn không còn tựa được vào đâu. Cảm giác bị chìm xuống, hấn hành động thật nhanh. Rút khỏi đai chân nơi yên ngựa, hấn nhún bật như con tôm, nhảy vọt sang lưng con ngựa của gã thuộc hạ. Con ngựa oằn mình chịu gánh nặng gấp đôi, đáy đầm dưới chân nó như không còn chắc nữa. Gã thuộc hạ giật cương không nổi. Hấn gục người xuống lưng ngựa, máu rỏ tong tong. Gã Trưởng toán dùng cánh tay sắt ném thuộc hạ xuống nước, tay kia vẫn cầm thanh kiếm loang máu. Con ngựa nhẹ gánh hí vang vùng chạy. Cùng lúc hai mũi tên bắn tới, một mũi xuyên vào đuôi ngựa, một mũi cắm phập vào bả vai gã Trưởng toán. Cả người lẫn ngựa đeo tên chạy trời chết. Hai gã kỵ mã còn lại không có cơ hội về kể việc thủ lĩnh tham sống sợ chết, giết thuộc hạ để cứu mạng mình như thế nào. Chúng bị những mũi tên bay như châu chấu kia hạ gục trước khi gửi thân xác nơi bùn đen.

Phùng Hoá nhắm mắt, bụi tích tụ dưới đáy đầm bị xáo trộn bốc lên mùi tanh tích tụ từ vạn kiếp. Đặc biệt khó tả. Ông nghĩ người nhìn cảnh tượng từng cơn sóng bùn nổi đập dềnh, nhẹ dần rồi biến mất hấn. Nước trở về trong vắt như có phép màu. Đoán thử xem có bao nhiêu người dám cho rằng có cạm bẫy kinh thiên dưới thứ nước sạch sẽ chân chất kia.

Gã Trường toán cầm đầu giục ngựa chạy. Được một quãng thì vết thương nơi bắp đùi con ngựa khiến nó phi ngoằn ngoèo trước khi vấp ngã văng bên đường. Trường toán lồm cồm bò dậy, biết vẫn bị bám theo nên gom sức chạy lẫn vào giữa rừng lau sậy cao lút đầu người. Sau một hồi, hắn tìm được chỗ tương đối trống trải. Nghĩ đã an toàn, hắn dừng chân, ngồi xuống nghỉ lấy sức. Tự chui đầu vào bầy một cách ngu ngốc, có năm mơ hắn cũng không tương nổi có lúc mình phải trốn chui nhủi như bây giờ.

Tiếng lau sậy soạt. Rồi thân lá lay động.

Mạch cổ tay gã Trường toán giật thót vài cái. Hắn đứng thế thủ, kiểm chìa trước mặt, mắt nhìn vào nơi khả nghi. Có người đang tới thật. Kẻ đó không coi thanh kiếm ra gì, cứ thế lầm lũi tiến. Khi đối thủ lọt vào tầm mắt, gã Trường toán kêu lên ồ, giọng giật hỏi :

- Là người đẩy ư, Sơn Tuệ?
- Vâng Tổng đội trưởng, là tôi đây.

Không nghi ngờ gì nữa, kẻ vừa đến tên là Lỗ Sơn Tuệ, đội trưởng đội ba Kim Vệ ban này đi mở đường kèm gã đưa tin.

- Người vẫn còn sống?? Trường toán há hốc mồm.
- Như ngài thấy đây. Sơn Tuệ đáp nước đôi, không hề giống kiểu thông thường khi thuộc hạ nói chuyện với thượng cấp.
- Nhưng còn hai cái xác?? Trường toán chưa tin hẳn.
- Đó chỉ là hình nộm mà thôi. Thật có lỗi khi đã bày trò dọa ngài, Tổng đội trưởng ạ. Giọng Sơn Tuệ đầy chất bồn chột.

- Thì ra chính người bày ra chuyện này, đưa chúng ta vào bẫy. Tại sao người dám?? Trường toán gầm lớn.
- Bởi vì ngài không giết tôi khi có thể.
- Người chính là tên nội gián khôn kiếp mà Mục Dạ đã nói. Trường toán tức nổ đom đóm mắt. Thế còn Từ Cát?
- Một kẻ xu nịnh ti tiện. Giọng Sơn Tuệ chuyển sang nghiêm túc. Hắn không bao giờ ngờ cái điều hắn ưa xoén xoét “thuộc hạ sẵn sàng chết không hối tiếc, nếu đó là điều thủ lĩnh cần” lại trở thành hiện thực. Ta không muốn đổ vấy cho hắn, nhưng đó là quyết định của ngài, Tổng đội trưởng ạ, và ta tôn trọng nó.
- Ta sẽ giết người.

Trường toán phát động thanh kiếm như gọi cuồng phong. Bóng tử sắc chụp kín đầu Sơn Tuệ, những đường kiếm dành dụm cả đời được hắn tuôn ra hết. Tiếng kiếm chạm vào nhau sòng sọc, tiếng chân quét đất rộn rã và tiếng lau sậy bị chém rào rào. Kiếm quang tắt. Sơn Tuệ vẫn nguyên lành. Thanh kiếm trong tay sáng quắc. Trường toán mặt nhăn như khi, cánh tay trái và sườn đã bị trúng thương.

- Tổng đội trưởng. Ta luôn khâm phục tài nghệ của ngài. Có điều với mũi tên trên vai, ngài không còn là đối thủ của ta nữa.

Nếu lúc này, trong đầu Trường toán nảy ra bao nhiêu ý nghĩ thì bấy nhiêu đều là mưu chước nhằm tẩu thoát. Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách. Mượn thế đôi bên đang đối lưng, hắn co chân chạy. Bất kể lau lách chẳng chịt, kiếm khua như gió và Trường toán biến mất trong một cái chớp mắt. Thật lạ lùng là Sơn Tuệ không vội đuổi.

Trường toán đang chạy rất nhanh thì bất ngờ, từ bên trái có một người nhảy xổ ra. Do mãi để ý sau lưng, hắn hoàn toàn chẳng kịp phòng bị. Người kia hét một tiếng, khua kiếm chém liên. Máu văng lên trời, tay rơi xuống đất. Gã Trường toán lăn lộn, cánh tay phải bị chém đứt lìa. Người kia lúi húi đứng lên. Hắn nhìn, tựa hồ bị một đòn giáng vào đầu. Tấn công hắn là kẻ đưa tin. Con đau đớn làm hắn mất hết sức kháng cự. Kẻ đưa tin đưa tay vuốt mặt, đôi mắt lơ lửng ban này bỗng to hẳn. Có mũi kim đâm vào xương sống gã Trường toán, môi hắn mấp máy.

- Nhận ra ta rồi hả Độc Linh Sư?
- Đối Sơn, Hồ Phủ. Gã Trường toán khiếp đảm. Người đã không chết.
- Bởi vậy người phải chết.

Người đưa tin vung kiếm. ánh kiếm quét ngang. Đầu của con sư tử độc ác vô song lăn lông lốc, thân hình đổ sập như chuỗi bị đứt gốc.

Sơn Tuệ đến. Hai người huyết sáo gọi ngựa, quay lại khu đầm.

- Đã xong thừa thủ lĩnh. Người đưa tin thông báo.
- Tốt lắm Phan Hách. Phùng Hoá thờ phào. Lỗ Sơn Tuệ, vụ này phần lớn nhờ công của ông. Nhập bọn luôn với chúng tôi chứ?

- Xin thứ lỗi, còn rất nhiều việc đang chờ tôi ở Đan Hồng.

Sơn Tuệ dùng kiếm rạch vài nhát lên người, rồi mặc cho vết thương chảy máu, nhảy lên ngựa trở về.

.....

Cuối tháng giêng năm Tân Mão (931), những tin tức xấu liên tiếp bay về kinh thành.

Ngày rằm, Tổng đội trưởng Kim Vệ chết trong tay mật quân Giao Châu.

Ngày mười chín, ba trại lớn của quân Nam Hán là Tề Lạp tại Trà Hương (Châu Hồng), Hòa An tại Bạch Hạc (Châu Phong) và Đại Cát tại Giao Thủy (Châu Hải) đồng loạt bị tấn công, thương vong vô số.

Ngày hôm ba, Việt Nghĩa Đoàn tấn công trại Hoả Ngục, Vạn Lâm, Châu ái. Tiêu diệt hầu hết binh lính và đội viên Ngân Vệ làm nhiệm vụ phòng ngự ở đó.

Ngày hôm năm, hôm sáu. Những vụ tấn công lẻ tẻ liên tiếp diễn ra trên khắp nước Nam.

Ngẫm thấy, chiến trận là sự toàn bích trên mọi phương diện từ sức mạnh đến trí tuệ, từ sĩ khí đến lòng quả cảm. Người ta đem đủ thứ ra sử dụng miễn sao giành phần thắng về mình. Thôi khỏi liệt kê các kiểu chiêu thức kỳ hình mà cổ nhân và hiện nhân sáng tạo được. Chỉ nên biết rằng hề kiếm rút thì đầu rụng, tên bắn thì máu chảy, có chiến tranh là có chết chóc, có tang thương, gia đình ly tán, cha con tử biệt. Thế nhưng, ai có thể lý giải nổi tại sao loài người vẫn tự gây tổn hại, đốn đau cho chính mình bằng những cuộc chiến, mười phần đến chín phần vô nghĩa, phần còn lại là trả đũa cho chín phần trên. Nói riêng về cuộc chiến không thể tránh khỏi giữa quân Nam Hán, kẻ chiếm đóng tàn bạo với quân Việt, vì tự do phải dùng đến kiếm cung. Từng có lúc, với gần chục vạn tinh binh, Lê Khắc Chinh biến tất thấy sự kháng cự mong manh của Khúc Thời Mỹ và quân tướng thành gió đùa ngọn cỏ. Ngày ấy trong triều Nam Hán, những câu nói kiểu “dùng dao mổ trâu để giết gà”, “người Hán lấy nước Nam chắc khác gì thò tay vào túi lấy đồ” được thò ra như cơm bữa sau chiến thắng. Lưu Cung Hoàng Đế càng kiêu ngạo hơn khi thấy Khúc Tiết độ sứ bị dẫn giải về kinh, bị dày dọ trong ngục tối. Thời gian trôi chốc đà tám năm trời, sự chênh lệch sức mạnh ấy vẫn hiển nhiên tồn tại bất chấp việc cờ tự nghĩa dựng khắp nơi. Nhưng có điều chẳng thể phủ nhận nổi cái tinh thần của quân Hán bị thời gian mài mòn trông thấy. Ý chí sắt đá của đoàn quân chiến thắng bị sự bình ổn làm mềm đi. Đã có rất nhiều quân lính, hoặc cả các tướng, thậm chí đến người lãnh đạo cao nhất, ngày càng lảm nhảm những thời khắc chạnh lòng. Chẳng ai bảo ai, họ đều cảm nhận được nỗi nhớ quê hương da diết, đều ngơ ngác tự hỏi tại sao phải bỏ gia đình ấm êm để đến phá hạnh phúc của người mình hoàn toàn không quen biết, hận thù. Có thêm một trăm năm, hay một nghìn năm nữa, mảnh đất này cũng không bao giờ trở thành quê hương của họ, người dân đất này cũng không bao giờ quên đi quá khứ của mình mà nguôi ngoai ý chí tranh đấu, oán thù sẽ truyền từ đời này sang đời khác, đến khi nào họ giành lại mới thôi. Con người ta sống, cái tâm quyết định tất cả. Tự nhiên, họ đặt mình xuống vị trí thấp hơn đối thủ. Trong khi lửa căm hờn cháy phừng phừng trong mắt quân Việt thì với quân Hán chỉ còn là sự bạc nhược. Dân đất này sống dai hơn sông núi, nhỏ tận gốc rồi, chỉ cần một mẩu nhỏ cũng mọc thành rừng, nhỏ người mà nhanh nhẹn, thông minh.

Trước nguy cơ dòng thác lũ sắp ụp xuống đầu, Tiết độ sứ Lý Tiến hiểu nếu không nhanh chóng tiếp thêm sức mạnh vào đôi chân người khổng lồ, sức nặng của toàn bộ cơ thể sẽ làm hấn gục ngã. Ông ta thảo liên tiếp 3 tờ sớ xin chi viện về kinh thành. Các sứ giả hỏa tốc lên đường. Lưu Cung nhận sớ, bụng dạ không bao giờ muốn mất mảnh đất phương nam màu mỡ, lập tức truyền chỉ ra lệnh dùng hết binh lực giữ Đại La, trong vòng 20 ngày đến 1 tháng đại quân sẽ sang. Lý Tiến thấy Nam Hán Vương tính toán chặt chẽ nên rất yên bụng mà phủ dụ tướng sĩ. Nhưng dùng một cái, đúng ngày mùng một tháng hai năm Tân Mão (931), Việt Nghĩa Đoàn khởi binh.

Thông tin này bay đến kinh thành chậm một cách bất thường. Khi bộ ba Lý Tiến- Lê Khắc Chinh -Dương Phong gấp rút ngồi lại bàn kế sách ứng phó thì một vạn rưỡi tinh binh của Nghĩa Đoàn đã cách trấn Bình Hoá, ranh giới Trường- ái, mười dặm. Quân Hán bị đánh tan tác. Tướng Nhạc Xuân trấn thủ Trường Châu hoảng hốt một mặt dẫn quân ra chống cự, một mặt sai thám mã cấp tốc xin chi viện. Tuyệt nhiên không thấy tăm hơi của cả Mục Dạ lẫn Lãnh Phong.

Chưa lúc nào cuộc bàn cãi kết thúc nhanh như thế. Rõ ràng, khả năng quân tứ phía chực chờ nhảy vào đánh úp thành nếu Lê Khắc Chinh dẫn quân rời Đại La giúp họ thống nhất quan điểm đóng đại binh tại Đan Hồng, lệnh cho thượng tướng Nhạc Xuân giữ Trường Châu bằng mọi giá. Đồng thời dâng sớ thúc giục Lưu Hán Vương.

Sáng hôm sau, đội tiên phong của quân Việt vượt trấn Bình Hoá, đụng độ với cánh quân của thượng tướng Quách Thú. Đội bên dần trận dưới chân núi Tam Hiệp.

Quách Thú múa cặp kích Liên Đài. Võ Thiên Nam sử một cây Ngũ hoa thương.

Quần nhau mười hiệp thì Võ Thiên Nam đâm trúng cổ họng Quách Thú làm tướng giặc ngã nhào xuống ngựa. Đứng đằng sau, Mai Đức Hoà vẫy tay, quân Việt cuộn tràn lên như sóng sông Đằng, quân Hán dẫm đạp lên nhau mà chạy, chết rất nhiều. Võ, Mai hai tướng thừa cơ lần thêm hai chục dặm, đóng quân cạnh khu vực rừng thông.

Nghe tin Quách Thú tử trận, Nhạc Xuân tức giận cất quân báo thù. Chiều hôm đấy, chừng một vạn quân Hán hạ trại cách trại Việt mười bốn dặm về phía bắc. Cũng chiều tối hôm đấy, đại quân của Nghĩa Đoàn đến nơi. Dương Đình Nghệ cho lập hai trại cách nhau năm dặm. Trại nhỏ tiên phong do Võ Thiên Nam làm chủ, cùng các tướng Mai Đức Hoà, Phạm Minh Thành. Trại lớn ngoài Nguyên soái ra còn có Ngô Quyền, Lê Lâm, Bùi Văn Phương.

Do thuộc cánh tiên phong nên Tiểu Nhi ở trại nhỏ, Dương Thạch, Dương Văn ở trại lớn. Từ lúc khởi hành, Thanh Long cùng hai đội trung quân khác được giao phối hợp tác chiến với Tổng đội nữ binh nên Dương Thạch có cơ hội để mắt đến Minh Nguyệt. Còn về đội Hoa Hồng, thời gian hai tháng giúp xoa dịu phần nào nỗi đau. Lê Hồng đã đỡ diên khùng hơn trước. Thay vào đó cô quyết liều thân giết giặc nơi chiến địa, chuẩn bị cho cái chết để đoàn tụ cùng Địch Quốc. Thu Thủy khỏi hẳn bệnh và được chuyển xuống hậu cần vì Bảo Hùng mất cánh tay phải, không còn chiến đấu được nhưng một mực xin theo. Dương Văn hăng hái khác thường, mỗi món chờ đợi cũng đến ngày trở về. Nói chung trong Nghĩa Đoàn thì tình cảm riêng tư được cất bớt, dành chỗ cho trận chiến quyết định tương lai của tổ quốc.

Sáng ngày mùng ba tháng hai, Dương Đình Nghệ chưa ra lệnh động binh vì còn chờ cánh quân đi theo đường núi của Đinh Công Trứ đến nơi đã định. Nguyên soái gọi Lê Lâm vào trưởng:

- Lê phó soái. Phía đông có một con đường qua Lục Châu đến thẳng Lý Nhân. Phó soái hãy dẫn theo hai nghìn quân. Ở đó cũng đã sẵn hơn nghìn quân dưới sự chỉ huy của lão tướng Nguyễn Thuận, cha đẻ của tướng Nguyễn Thái, Tổng đội phó Tổng đội trung quân. Hai người kết hợp cùng nhau đánh lấy Lý Nhân.

Lê Lâm nhận lệnh lên đường ngay.

Dương Đình Nghệ lại cho gọi tướng Trần Quốc Đồng :

- Trần quân sự. Phía tây có một con đường đến chân núi Tam. Quân sự hãy mang một ngàn quân phục. Ngày mai, đợi lúc Nhạc Xuân dẫn quân đi thì cướp trại.

Trần Quốc Đồng nhận lệnh lên đường.

Nhân lúc án binh, Ngô Quyền và Dương Thạch rong ngựa theo hướng tây vừa để quan sát địa thế, vừa bàn công việc. Vùng này bạt ngàn thông, loại cây thân tròn thẳng, lá kim luôn vươn mình cao tít để đón gió trời. Dù bị việc quân cơ làm bù đầu bù cổ, Ngô phó soái vẫn cho phép mình thưởng thức cái khoáng đạt của đất trời. Chàng buông cương cho ngựa tự rảo, ưỡn ngực hít đầy buồng phổi thứ không khí mát ngọt của mùa xuân. Đi bên cạnh chàng, Dương Thạch cũng thoải mái không kém, vừa đi vừa tùm tùm cười.

- Khi ước mơ qua đi là giấc mộng cuộc đời sắp tàn. Những con người hạnh phúc nhất là những con người biết mơ ước đến tận lúc nhắm mắt xuôi tay. Chúng ta đi hướng bên trái. Ngô Quyền chỉnh cương ngựa. Em đã tìm được tung tích của Lãnh Phong chưa?

- Chưa được gì cả. Bọn em đã chia nhau thăm dò nhưng Nghĩa Đoàn đông mà ta chưa nắm được manh mối cụ thể.

- Nhiều khả năng chúng ngừng mọi liên lạc sau khi Lang Ma chết. Địa vị của Mục Dạ làm anh khó nghĩ. Rà đi rà lại thấy các tướng, trừ Võ phó soái, đều có mặt góp công từ ngày đầu tiên. Chiến tích họ lưu dấu lên Nghĩa Đoàn là rất lớn. Liệu Lang Ma có nhầm không nhỉ? Sao Mục Dạ chưa hành động dù chẳng thiếu cơ hội trong ròng rã bảy tám năm trời?

- Em cho rằng chưa chắc đã là các tướng. Có thể hấn giấu mình trong vai trò của 1 cận vệ hay thân tín của các vị ấy. Tuy quân cơ khó tiết lộ 1 nhưng người nào cũng có những điểm yếu để khai thác. Quân nội gián tất chọn kẻ khôn ngoan, sẽ biết cách lấy được điều hấn cần.

- Có thể như thế lắm. Ngô Quyền gật gù. Lần này, quyết định bất ngờ của Nguyên soái khiến chúng không sớm truyền tin ta khởi binh về kinh thành.

Dương Thạch chăm chú nghe ngóng rồi nói :

- Có ba con ngựa đang phi nhanh đến chỗ chúng ta. Không biết là bạn hay thù.

- Ta sẽ đón lõng xem ai. Ngô Quyền quyết định.

Sau một thoáng, con đường rộn tiếng vó ngựa. Đi đầu là tướng Trần Quốc Đồng.

- Trần quân sự đi đâu vội vã thế?

- Chào Ngô phó soái. Tôi đang trên đường về trại. Phó soái đi kiểm tra chiến địa đấy à?

- ừ, tôi cùng Dương đội viên đây. Mà có việc gì khiến quân sự phải đi rồi về?

- Tôi nhận lệnh tiến quân về phía tây thì Nguyên soái sai thám mã báo về.

Quốc Đồng chỉ người bên cạnh.

- Chào Ngô phó soái, tôi là đội viên Đỗ Văn Đông. Ban sáng, người đưa tin của Nghĩa Đoàn cấp báo là quân Hán đã chặn mất đường đến núi Tam. Nguyên soái sai tôi mang lệnh ngừng binh đến, gọi Trần quân sự về trước bàn việc thay đổi kế hoạch.

Ngô Quyền không muốn trễ nải việc quân liền giục họ lên đường, còn hai anh em tiếp tục đi. Trần Quốc Đồng cùng thám mã Đỗ Văn Đông và một thân tín rập mình trên lưng ngựa, phi về doanh trại. Về đến nơi, Dương nguyên soái cho 2 người lui, chỉ lưu mình Trần quân sự.

- Vất vả cho tướng quân. May sao tin được đưa về kịp.

- Tôi cũng chưa đi được bao xa. Được biết Nguyên sai cho gọi vì muốn bàn định lại phương hướng tiến quân.

- Đúng thế. Nay đường đến núi Tam không dùng được nữa. Tướng quân nhà gần vùng này, liệu có biết con đường nào khác không?

- Kể ra thì vẫn còn. Quốc Đồng đi đến chỗ tấm bản đồ sơ họa vùng treo trên vách. Trên này không vẽ, nhưng có đi vòng đến hậu trại của địch. Nó như thế này..

Dương Đình Nghệ lại gần, nhìn theo cánh tay Trần quân sự vạch.

.....

- Một nghìn quân đang đóng ngay trước mặt ta. Dương Thạch nhìn xuống nhận định.

- Chắc là cánh quân của Trần quân sự.

- Là thật. Cả Ngô Quyền lẫn Dương Thạch cùng sức nghĩ ra.

- Theo em thì lạ ở điểm nào? Ngô Quyền hỏi trước.

- Di quân tốc hành mà một buổi sáng chỉ đi được tung này?

- Có phải Trần Quốc Đồng biết việc địch đã cắt đường đến núi Tam nên chần chừ chờ lệnh ngưng binh. Ngô Quyền tiếp lời.

- Thôi chết.

Dương Thạch sực thấy bữa say rượu mùa xuân năm ngoái, chàng đã nhìn thấy mặt của kẻ khả nghi.

- Chính là ông ta. Dấu hiệu dưới gốc cây là hình con mắt. Hình Mắt Đêm bí ẩn.

Ngô Quyền không biết chính xác thì Dương Thạch đang nói gì, nhưng thấy rõ ý khẳng định Trần Quốc Đồng chính là Mục Dạ. Chàng giật mình thon thót, bởi hấn đang nói chuyện một mình với Dương nguyên soái.

- Về ngay. Ngô Quyền thúc mạnh vào bụng ngựa.

Dương Thạch giục ngựa chạy theo, tự trách mình đáng lý phải nhớ ra sớm hơn. Đi thông thả bao nhiêu, về vội vã bấy nhiêu. Họ học tốc lao đi trên con đường quanh co rợp bóng thông. Vượt qua ngã rẽ thì nghe có tiếng tên bắn. Cả hai cúi rạp xuống mình ngựa. Trên đầu họ hai mũi tên bay kín, đâm ngập vào thân cây chứng tỏ dây cung kéo rất căng. Véo, thêm hai mũi tên nữa bắn ra. Ngô Quyền hét “nhanh lên”, hai con ngựa nhảy vọt khỏi vòng nguy hiểm. Nhưng phía trước có kẻ đón đầu. Ba gã đàn ông kỵ sĩ bịt mặt, mặc áo đen, tay cầm kiếm, chẳng nói chẳng rằng tấn công luôn. Hai anh em rút kiếm cự lại. Năm con ngựa quay vòng vòng. Hai tên bắn lên đầu đường, vút cung tên rút kiếm xông vào hỗ trợ đồng bọn. Những thanh trường kiếm chạm vào nhau toé lửa.

Năm kẻ bịt mặt có trình độ đánh kiếm khá cao nhưng đối thủ của chúng còn cừ hơn. Sau mấy đòn giao công, Dương Thạch đã đâm suốt ngực một tên và đang đấu với tên thứ hai. Một mình Ngô Quyền chơi với ba tên mà vẫn chiếm thế thượng phong. Hai trong ba đã trúng kiếm toé máu. Bọn chúng thấy thế không giết nổi hai chàng bèn đổi sang cách đánh thủ nhằm kéo dài thời gian. Ngô Quyền bắt ngay được ý, thanh kiếm trong tay chàng hát loảng xoảng mấy thanh kiếm của địch thủ. Chàng chặn ngang đường, tung liên tiếp những đòn thức thật dữ dằn, miệng giục:

- Anh cản đường bọn chúng, em về ngay doanh trại.

Dương Thạch ước thấy mấy tên kia không làm gì nổi Ngô Quyền, lập tức thúc ngựa

.....

Trong lúc đó, Trần Quốc Đồng nói :

- Con đường này đến ngay hậu trại nhưng hơn dặm cuối rất hẹp chỉ đủ cho từng người đi một. Chi bằng ta đến đây rồi rẽ ngang.

- Đi đâu. Nguyên soái đã đứng sát bên họ Trần.

Mắt Trần Quốc Đồng loé lên. Bàn tay vốn đặt vào đốc kiếm.

- Đi đường này.-

Hắn ta rút phăng thanh kiếm, thuận tay đâm thọc vào bụng Nguyên soái. Nguyên soái trong một khắc mắt cảnh giác, ngã vật ra sau. Lưỡi kiếm đâm ngay dưới tấm kính hộ tâm.

- Người nghĩ rằng mặc hai lần áo giáp đủ đảm bảo an toàn ư?

- Người đâu! Nguyên Soái gọi lớn.

Máu đã thấm qua mấy lần áo, trào ra ngoài.

- Còn đâu mà gọi. Quốc Đồng lạnh lùng. Lũ cận vệ đã bị thân tín của ta kéo đi chỗ khác rồi. Dương Đình Nghệ, người thống lĩnh cả vạn quân mà không biết có ngày phải chết trong cô độc.

Giương mặt Quốc Đồng nom rất nham hiểm, phô ra nụ cười của con chim lợn ăn đêm. Nguyên soái nghiêng rằng, cơn đau đốt cháy gan ruột ông. Quốc Đồng sắp sửa ra tay. Vì đại nghiệp, ta chưa chết được. Nguyên soái mở bừng mắt, nhìn xói vào mặt kẻ phản bội đang vung kiếm, định kết liễu đời ông. Hắn lộ vẻ đắc ý khi thấy ánh mắt uất hận của Nguyên Soái:

- Người căm thù ta. Đừng, hãy căm thù chính bản thân người ấy. Khi biết có nội gián bên cạnh mình, người đã đổ nghi ngờ lên đầu gã họ Mai? Chỉ vì giữa lúc nước sôi lửa bỏng nên người chưa muốn vọng động. Chính sự thiếu quyết đoán đã đưa người đến kết cục hôm nay.

Dương Đình Nghệ thở dài :

- Tất cả những điều người nói đều đúng. Đến giờ ta vẫn chưa tin nổi việc người mới là kẻ phản bội. Tại sao chứ?

- Tại sao người không tin? Bất cứ kẻ nào chả háms lợi, tại sao ta không thể bán người để cầu vinh hoa cho mình?

- Người bán đất mẹ đẻ ra người. Nguyên Soái bắt nhẩn. Quốc Đồng, ta chưa quên chuyện người từng cứu mạng ta. Hay bởi ngày đó, hai bàn tay của người vẫn sạch?

- Hềch, hềch. Ta biết mà. Người nghĩ ta tốt vì ta cứu người. Con người ai cũng thế cả. Người nghe cho rõ đây để chết khỏi ân hận. Ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau, ta đã mang sứ mệnh trong người rồi. Nhưng người cẩn thận đến chi li, nên phải thật chắc ăn ta mới hành động. Thời gian cứ lần lữa trôi khiến ta sốt ruột tự hỏi tại sao giết người khó đến thế. Cho tới ngày ta đi cùng người, với Lê Lâm, Đức Hoà đến thôn Ly Nhím kêu gọi khởi nghĩa. Cái thôn bé tẹo ở tít trên núi cao, ta rất nể cái khả năng mua chuộc lòng người của người. Và ta đã sử dụng tên sát thủ mất chim ưng người Hán.

Đình Nghệ nhớ lại kẻ đánh lén mình bên nương ngô.

- Đồ đàn độn đó làm không nên đợi, đánh động cho đám Lê, Mai. Ta buộc lòng phải giết hắn để tạo dựng lòng tin tuyệt đối trong người. Dương Đình Nghệ, trong số người theo người 7 năm trời, ta gần người nhất, hiểu rõ tính nết của người nhất. Kể ra cũng đã thành bạn tốt. Nên người đừng cố kéo dài thời gian nữa, không kẻ nào dám vào trướng khi chưa có lệnh, nguyên soái ạ. Ai trong đời chả có 1 lần sống và 1 lần chết. Ta sẽ giúp người nhanh chóng kết thúc mọi đau đớn.

Thanh kiếm trong tay Trần Quốc Đồng rung lên.

Một người xông xộc chạy vào Soái trướng, hét lớn :

- Không được hại Nguyên soái.

VƯỢT TRƯỜNG CHÂU

Hai thanh kiếm chém vào nhau nảy lửa. Hai kiếm thủ bị đẩy bật sang bên. Người vừa xuất hiện là Hồ Thế Hải. Chàng quát lớn:

- Trần Quốc Đồng, ngươi dám mưu phản.
- Thằng ranh con dám phá việc lớn của ta.

Bên ngoài tiếng gươm đao nào động, tiếng bước chân chạy vào trường nghe rõ mồn một. Tình thế bất ngờ đảo lộn, Trần Quốc Đồng vội lao theo ngạch bên chạy trốn. Đội trưởng Cuồng Phong thấy Dương Thạch xông vào trường tay lăm lăm thanh kiếm, lập tức cản lại.

- Dương đội viên, anh định làm gì?

Dương Thạch không đáp. Chàng bỏ kiếm xuống, đỡ lấy Nguyên soái mà kiểm tra vết thương. Mấy tháng lại đây, Dương Đình Nghệ luôn mang trên mình hai lớp áo giáp trừ lúc nghỉ. Áo này đan bằng tơ thép, mềm và bền. Các chỗ hiểm như tâm, phúc... đều được che chắn kỹ. Nhưng do cách đan nên chỗ nối giữa trên và dưới có phần mỏng hơn. Quốc Đồng biết rõ điều ấy, thanh kiếm hấn sử dụng có mũi đặc biệt thuận nhọn, tuy khả năng chém hạn chế nhưng khả năng đâm là vô địch. Cú đâm vừa rồi xuyên liền qua hai lớp tơ thép tạo ra một vết thương sâu hoắm. Máu chảy đầm đìa, đầu thép cọ vào miệng vết thương khiến Dương Đình Nghệ rất đau khi cử động. Dương Thạch vội trút bỏ áo bào của Nguyên soái. Chàng dùng dao găm cắt đứt dây buộc áo giáp rồi đặt chuôi dao vào miệng ông.

- Nguyên soái cắn chuôi dao để tôi gỡ áo giáp ra.

Chàng nắm hai vạt áo thép sau lưng Nguyên soái, từ từ bóc. Dương Đình Nghệ, mồ hôi rỏ tong tong, hai hàm răng cắn chặt vào chuôi con dao găm, đôi mắt nhắm nghiền.

- Đến lúc rồi.

Dương Thạch lăm lăm, tay chàng dứt gọn hai tấm áo giáp khỏi người Dương Đình Nghệ. Ông đau đến há miệng, con dao rơi cách xuống đất. Trên ông vẫn còn manh áo lót nên vết thương chưa bùng hẳn. Dương Thạch cả mừng, dùng dao khéo cắt cái áo lót làm đôi. Chàng lấy thuốc trị thương đặc chế rắc vào miệng vết thương. Thuốc rắc đến đâu, Nguyên soái thấy êm đến đấy. Máu cũng ngớt chảy. Dương Thạch thở phào, băng bó luôn.

Nguyên soái thở hắt ra. Tính mạng ông đã được cứu thoát một cách kỳ diệu. Ông triu mến nhìn Dương Thạch, lòng cảm kích vô cùng. Vây quanh là bốn cận vệ trung thành, họ vừa tiêu diệt xong lũ đồng phạm. Ông nhìn quanh để cho mọi người biết mình đã ổn, không thấy Hồ Thế Hải đâu liền hỏi. Đội trưởng cận vệ đáp:

- Hồ đội trưởng đã đuổi theo tên phản bội.

Nguyên Soái lo lắng, giục :

- Mau đi tìm Hồ đội trưởng. Nhưng đừng để lộ chuyện tránh gây bất ổn trong quân.

Hai cận vệ được cắt cử ở lại để lo và bảo vệ cho Nguyên Soái. Hai người kia cùng Dương Thạch chia ba hướng đi tìm. Vì ngay sát trại là rừng thông rộng, lá thông phủ thành lớp trên mặt đất nên rất khó nhận dấu vết. Theo kinh nghiệm đi rừng, Dương Thạch đuổi về hướng đông bắc. Rừng thông thân nào cũng như thân nào, không rõ đường đi và hay bị mất phương hướng.

Trong lúc ấy, Hồ Thế Hải và Trần Quốc Đồng đang mặt đối mặt, kiếm rút khỏi vỏ, ánh mắt liếc dò yếu điểm của đối thủ.

- Trần Quốc Đồng. Quân đồn mật. Người như ngươi sao lại đem thân làm loài cẩu trệ Hán gian.

Gã họ Trần im lặng.

- Ngươi điếc à? Ta không hiểu ngươi bán nước vì thứ gì?

Trần Quốc Đồng cười sảng sặc :

- Ngươi vờ ngu ngốc hay ngu ngốc thật. Địa vị, quyền lực, tiền bạc và nhan sắc là những thứ đáng mơ ước nhất trong đời người. Ngươi có dám nói ngươi không thèm khát chúng không?

- Tất nhiên là muốn. Nhưng có những điều quan trọng hơn thế rất nhiều. Đó là lòng ái quốc, niềm tự hào dân tộc, tình đồng bào, tình yêu đôi lứa thiêng liêng, vô giá. Vậy mà ngươi ấu trĩ, đành lòng đem hàng trăm vạn người Việt chung dòng máu với ngươi ra đánh đổi lấy thứ vật chất tầm thường. Ngươi sẽ bị cả thế gian này nguyên rủa, con cháu nhà ngươi muôn đời sẽ không dám ngẩng mặt lên.

Nụ cười tắt ngấm trên môi họ Trần, đôi mắt hấn lộ hung quang:

- Hồ Thế Hải, ngươi cũng giống hàng vạn kẻ ngu si khác, bị Dương Đình Nghệ nhồi vào đầu những thứ chẳng ra gì, bị hấn mê hoặc bởi lý tưởng mù quáng. Các ngươi có biết hấn đang đắp ngòi vị cho bản thân hấn bằng xương thịt giống mê muội các ngươi hay không? Hôm nay ngươi phá hỏng việc lớn cả đời ta, ngươi sẽ phải đem tính mạng để bồi hoàn.

Dứt lời, hấn phóng kiếm đâm luôn. Hồ Thế Hải đỡ rồi đáp trả.

Sau vài chiêu thăm dò, họ tung hết thực lực, sử toàn đòn tối độc nhằm tiến đối thủ về Tây Phương. Trận chiến chiến ra không nhanh không chậm, các nhát kiếm lao đi với tốc độ vừa phải nhưng luôn kèm trong đó là ánh mắt tử thần. Bình sinh, Hồ Thế Hải rất ít khi gặp phải địch thủ. Thế mà hôm nay, sau mười mấy hiệp giao đấu, bụng chàng đã toát mồ hôi lạnh. Trần Quốc Đồng đã khéo giấu khả năng của mình sau vỏ bọc bọc trực và đường kiếm ruột ngựa. Đến lúc sinh tử hấn mới dùng hết sức lực và đẩy Thế Hải vào thế chống đỡ liên miên. Cây kiếm đen của hấn vừa nặng vừa nhọn, thế đâm khoan phá không tránh không xong. Bằng con mắt cáo già, hấn thấy Thế Hải bắt đầu lúng túng, đường kiếm chệch choạch lộ một số sơ hở chết người. Hấn vờ đâm trượt, người chúm về phía trước. Thế

Hải mừng rỡ chém mạnh. Nhưng trượt. Lưỡi kiếm của chàng chém vào không khí. Mũi kiếm đen chọt góc đầu dây như con rắn đớp mồi. Trong lúc nguy cấp, Thế Hải còn mỗi cách ngả người tránh đòn. Mũi kiếm đen đang móc lên chỉ chờ có thể lập tức chúi xuống, đâm cắm vào lồng ngực rộng lớn của chàng trai trẻ.

Từng giọt máu đào. Giọt rơi nặng tựa ngàn cân, gập đất, chìm sâu. Giọt tung, nhẹ tựa mây gió, lên trời cao chan hoà ánh nắng. Giọt kết dây, quán quang người chiến binh dừng cầm, đưa anh đến muôn nẻo vinh quang.

Rồi máu lại văng ra. Một tia sét đánh thẳng vào trán Quốc Đồng, toàn thân hấn bật ngửa ra sau. Máu đỏ xuống che mù mắt, nổi đau reo rắc giờ quay lại chính chủ. Linh tính báo nguy hiểm tột cùng nhưng con rắn đen không kịp ngóc đầu lên nữa. Một lưỡi kiếm mảnh xuyên cổ họng kẻ phản quốc. Hấn ngã trong im lặng. Dương Thạch tới nơi thì đã muộn.

- Thế Hải...!

- Dương Thạch! Minh... Nguyệt! Nhờ... anh chăm sóc nàng... thêm cả phần... của... tôi.

Thế Hải ho sặc sụa, rồi tắt thở.

Lá thông rơi như giọt nước mắt rơi.

Dương Thạch buồn rầu gọi đồng đội. Họ chôn cất hai đối thủ, trở về Soái trưởng thì gặp Ngô Quyền. Sau khi nghe thuật lại, chàng dặn lính gác có cuộc họp khẩn cấp, không cho ai vào. Dương Nguyên Soái đang nằm, vẫn giữ được thần thái anh minh sau cơn nguy biến. Biết Hồ Thế Hải cùng chết với Trần Quốc Đồng, ông tê tái :

- Nhất kiếm mới rồi chỉ như nổi đau da thịt thoáng qua. Tin Hồ đội trưởng gục ngã giống lưỡi dao đâm thẳng vào trái tim. Dai dẳng, tột cùng đớn đau.

Lương Y Từ, thầy thuốc giỏi nhất Nghĩa Đoàn, nói :

- Xin Nguyên soái đừng quá xúc động mà ảnh hưởng đến vết thương. Sự anh dũng của Hồ đội trưởng sẽ lưu mãi trong lòng chúng ta.

- Hồ Thế Hải hy sinh để đổi lấy sự sống cho ta. Ta thề sẽ hoàn thành tâm nguyện của anh ấy, cùng Nghĩa Đoàn đánh đuổi giặc Hán ra khỏi bờ cõi.

Nguyên soái nhìn Dương Thạch. Thái độ điềm tĩnh, đôi mắt sáng nổi bật trên gương mặt rắn rỏi của chàng gây ấn tượng mạnh:

- Ta thật đáng trách phải không Dương đội viên. Nếu anh không nhanh tay và hiểu biết thì có lẽ ta cũng chẳng còn để thốt mấy lời than vãn vừa rồi. Anh hãy lại đây cho ta nói lời cảm ơn vì Lương đại phu không cho phép ta cử động. Ông ấy nhận xét rằng mạng ta còn lớn, mũi kiếm của Trần Quốc Đồng đâm rách mạch máu lớn, anh hẳn đã kịp nhìn ra mà dứt khoát bắt ta cởi giáp hộ thân, rịt thứ thuốc cầm máu thần kỳ rồi băng lại bằng chính vải áo của ta, khéo léo và chính xác hơn bất cứ người nào trong hoàn cảnh đó.

- Đó là bốn phận của tôi. Cũng như tất cả binh sĩ của Nghĩa Đoàn, tôi coi ngài như một người thủ lĩnh nhân hoà, một người dẫn đường chỉ lối, hơn hết thầy là một người cha đáng kính. Ngài là linh hồn của Nghĩa Đoàn. Không có gì quan trọng hơn việc bảo vệ nguồn sống ấy. Hồ đội trưởng cũng nghĩ như vậy. Anh ấy đã phải không hối tiếc khi được chết cho niềm tin.

Những lời gan ruột khiến mọi người rơm rớm nước mắt.

- Tốt đẹp thay những tình cảm chân thành. Tôi muốn hỏi thứ thuốc anh dùng cho Nguyên soái, dược tính của nó là không thể tin nổi. Nếu ta bào chế được số lượng lớn sẽ giảm thiểu được đau đớn mà binh sĩ gánh chịu trong cuộc chiến sắp tới.

Dương Thạch lắc đầu :

- Rất tiếc nó được chiết từ quả cây mao mạt trong rừng Bạc Kinh, Lục Châu. Thứ cây này đã hiếm, quả của chúng càng hiếm hơn. Chỉ những người thợ săn giỏi nhất mới tìm được, rồi bỏ công sức sau hai con trắng mới thành. Gói thuốc này tôi nhận từ tay thầy mình, người cho tôi trong buổi chia tay. Tôi dùng đã sắp hết.

- Tiếc thật. Lương Y Từ chậc lưỡi.

- Đại phu, ông cho ta khoác tạm cái áo vào để bàn công việc.

- Không nên, Nguyên soái hãy nghỉ ngơi cái đã.

- Việc quân cấp bách. Mai khai chiến, ta phải tính cho chu toàn.

Ngô Quyền can :

- Nguyên soái bị thương nặng. Ta tạm hoãn binh dăm hôm.

- Không được. Mấy cánh quân như đã vào thế kéo dây cung, tất phải bắn. Ta không thể vì bản thân mà lỡ việc quốc gia. Nhất là khi biết Từ Xa Đoàn đang thẳng thế ở phương bắc, Lưu Cung sắp có dịp quan tâm đến nước Nam ta. Nên việc ta bị thương, người nào tiết lộ ra ngoài gây nản lòng tướng sĩ sẽ bị xử theo quân lệnh.

- Vâng, thưa Nguyên soái.

- Trước mắt là trận đánh ngày mai. Tương quan lực lượng đôi bên một chín một mười, bởi thế ta muốn dùng mưu cướp trại bằng đường đến chân núi Tam. Hẳn Trần Quốc Đồng đoán được nên bắn tin sang bên kia. Kết quả quân Hán đã chệch mất đường đẩy và hẳn có dịp mưu sát ta. Chuyện đã qua nhưng ta vẫn muốn thực thi việc đưa quân đánh úp. Có điều các vị ngầm xem có biết ai thông thuộc địa hình vùng này không?

- Có, thưa Nguyên Soái. Mọi người quay cả sang Dương Thạch. Đội viên Phạm Yên đội Luỹ Tre là người làng Nổi, vùng kẹp giữa hai quả núi Nhị, Tam. Tôi xin phép đi gọi anh ta đến.

- Được, đi ngay đi! Ngô phó soái. Phó soái hãy đề cử một người thay vào vị trí quân sự.

- Thừa Nguyên soái. Tôi thấy tướng quân Nguyễn Thái, Tổng đội phó Tổng đội trung quân là người khôn ngoan, giỏi thao lược, rất phù hợp cho vị trí này.

- Ta cũng nghĩ thế. Nguyên soái bảo một cận vệ. Anh gọi Nguyễn tướng quân lên đây.

- Ngày mai, ta quyết định ra trận để cổ súy tinh thần anh em. Không ai được ngăn cản. Tất nhiên vì vết thương, ta sẽ dùng xe.

Nguyễn Thái và Phạm Yên cùng vào trước. Hai người đã được cho biết là Nguyên soái hơi mệt và nhận lệnh cầm tiết lộ. Sau màn chào hỏi, Dương Đình Nghệ nói :

- Đội viên Phạm Yên. Là người làng Nối, anh có biết còn đường nào đến hậu trại của quân Hán không qua chân núi Tam không?

- Dạ, có. Hướng tây bắc có một con đường đất dài mười tám dặm, sau đó tách làm đôi. Đường Khánh Vân đi qua rừng Cốc và đường Khánh Thệ qua làng Nối đều đến được hậu trại quân Hán. Đường Khánh Vân dễ đi nhưng hướng ra bị lộ. Đường Khánh Thệ dài hơn hai dặm, hẹp, nhiều gai góc chỉ đủ một người cưỡi ngựa qua nhưng vòng đến đông bắc của núi Tam, khu đất ấy rộng, thuận lợi cho mai phục và chắc người Hán không biết.

- Tướng Nguyễn Thái, ông sẽ lĩnh một ngàn quân đang đóng cách đây năm dặm về hướng tây. Dùng Phạm Yên làm người dẫn đường, đi ngay bây giờ theo đường Khánh Thệ làm sao sáng mai phải có mặt. Nhạc Xuân đã gửi thư khiêu chiến tất dẫn quân rời trại. Ông mặc cho chúng đi hăn rồi mới tấn công. Đánh phải thắng. Cướp được trại, cần không quân địch trở lại trại mà ép chúng chạy về hướng Hoa Lư.

- Tuân lệnh. Nguyễn Thái phân khởi nhận lệnh.

- Thừa Nguyên soái. Tôi có một thỉnh cầu. Phạm Yên nói.

- Cứ nói.

- Người làng Nối chúng tôi từ lâu chuẩn bị nhân lực, luyện tập võ nghệ. Nay xin cho chúng tôi gia nhập Nghĩa Đoàn thể được tham gia đánh giặc.

Nguyên soái ngẫm nghĩ rồi nói :

- Tướng Nguyễn Thái. Khi qua làng Nối, ông hãy cho họ nhập vào quân ta.

Phạm Yên cảm ơn rồi cùng Nguyễn Thái lui xuống.

Ngô Quyền nói :

- Nguyên soái muốn dồn giặc về Hoa Lư. Chắc Đình phó soái đã chuẩn bị sẵn sàng.

- Đình phó soái đã sắp xếp đầu vào đó. Nhưng để lâu sợ lộ nên sai Hồ Thế Hải và Đình Thế Văn gấp rút về báo. Ngựa của Đình Thế Văn bị kiệt sức gần doanh trại. Nguyên soái chỉ người lính đứng ở cuối giường. Nên Hồ Thế Hải đến trước. Đáng tiếc. Ta quyết định bằng mọi giá ngày mai phải giao chiến. Thời gian đã gấp rút lắm rồi. Không nắm lấy cơ hội này thì công lao từ trước đến nay sẽ bỏ sông bỏ bể.

- Tôi hiểu. Thừa Nguyên Soái.

.....

Sáng mùng bốn tháng hai. Cuộc chiến bắt đầu.

Nhạc Xuân huy động gần hết hơn vạn binh dàn trận bên bờ sông Lục.

Quân Việt do Võ Thiên Nam làm Tổng tiên phong dưới sự chỉ huy của Dương Đình Nghệ, nén chịu đau ngồi xe ngựa kéo ra giữa trận tiền.

Hồ tướng Phan Kỳ Đạo, muốn khoe sức mạnh, giục ngựa thách tướng Việt giao chiến.

Đội trưởng đội Nhị Hà là Võ Sỹ Quỳnh vác đại đao ra trận.

Đôi bên đánh hơn chục hiệp, Phan Kỳ Đạo đỡ đao, một tay rút thanh bảo kiếm đeo bên hông chém bay đầu Võ Sỹ Quỳnh. Đội nữ binh lăm người khiếp đảm. Quân Hán gầm rú. Em trai Võ Sỹ Quỳnh là Võ Sỹ Trung máu nóng giục ngựa xông lên báo thù cho anh nhưng cũng chỉ vài hiệp là táng mạng dưới cây đao của Phan Kỳ Đạo. Thấy vậy, Phạm Minh Thành và Triệu Văn Tuấn hai ngựa song song xông tới. Bên kia, Ngạc Phường cũng xác xà mâu hỗ trợ đồng đội. Bốn tướng đánh nhau trời rung đất lở. Thương lên đao xuống mịt mù. Võ Thiên Nam ngựa ngáy không chịu nổi cũng xóc ngựa ra. Gặp 2 tướng Hán là Phụng Linh, Phụng Lợi ngáng đường. Ông hét to múa tit ngọn Ngũ Hoa Thương đâm chúng chết tươi. Ngạc Phường đang đánh giật mình núng thế bị Triệu Văn Tuấn lừa miến phá đỉnh, đâm chết. Một mình Phan Kỳ Đạo xoay sở không nổi giữa ba tướng, vội quay ngựa chạy. Nhạc Xuân định giục người tiếp ứng thì có tiếng nổ sau lưng. Bùi Văn Phương dẫn đội tiên phong Lửa từ mé đông đánh lại. Dương Đình Nghệ nén đau, hô một tiếng vang dội. Quân Việt ủa cả sang.

Đội tiên phong Lửa được dịp ra oai, ổng phun lửa, thương lửa, tên lửa. Chạm vào da thịt đối phương là cháy xèo xèo. Võ Thiên Nam xúng danh anh hùng. Ông đi đến đâu là tướng Hán đổ đến đấy. Số còn lại tránh xa. Chỉ có mình Phan Kỳ Đạo dám chống đỡ. Nhạc Xuân đang hò hét thì bị Ngô Quyền cùng bên là Phan Anh, bên là Dương Thạch đánh thốc đến mặt. Mấy tên ty tướng vội vã bảo vệ bị ba chàng đánh tơi bời.

Trận sông Lục lửa cháy đầy trời, nước sông ngập máu.

Đánh từ giờ tỵ sang giờ ngọ thì quân Hán thất thế hoàn toàn. Nhạc Xuân bị ba tướng vây riết quá phải hét lui binh. Phan Kỳ Đạo này giờ kiệt sức chống đỡ những đòn công như vũ bão của Võ Thiên Nam, nghe thế mừng rỡ cầm đầu chạy. Đại tướng chạy, quân cũng chạy. Rùng rùng như con rắn lớn về trại. Nhưng đến nơi thì thấy cổng trại mở, Nguyễn Thái cưỡi con ngựa đen, tay cầm đao chín ngạnh. Quân cung nỏ chờ sẵn. Quân Hán chưa kịp sững sờ thì tên đã bắn vào vèo, chết như ri. Nhạc Xuân hô quân chạy về Hoa Lư. Trên đường tập nót bốn nghìn quân

nấm rãi rác. Dương Đình Nghệ cho dựng trại nghỉ ngơi. Dân binh, mật quân khắp vùng Trường Châu, Hải Châu rộng lớn nghe tin đổ về. Quân Việt tăng thêm hơn nửa vạn.

.....
Đất Hoa Lư vốn là quê hương của tướng quân Đinh Công Trứ, là nơi ông khởi nghiệp trước khi về với Việt Nghĩa Đoàn. Vùng đất này nổi bật với những dãy núi đá vôi, với đất đai khô cằn và con người tài trí. Để đánh giặc, Đinh Công Trứ đã cho xây dựng một căn cứ chứa hơn vạn người với hệ thống đường vào lắt léo kỳ hình. Ngày ấy họ Đinh nổi lên như một trong những mục tiêu đánh dẹp hàng đầu của triều đình Nam Hán. Câu nói Phong Phương - ái Nghệ - Trường Trứ - Hồng Nam ám ảnh bộ ba Đại La trong suốt nhiều năm. Đến khi Lê Phụng bị diệt, Võ Thiên Nam bại trận, Đinh Công Trứ bị ép chạy khỏi quê hương thì Tiết độ sứ mới tạm yên lòng, tập trung vào việc xoá nốt Việt Nghĩa Đoàn.

Cũng phải nhắc đến một sự thật là giữa Dương Đình Nghệ và Đinh Công Trứ có quan hệ bằng mặt mà chẳng bằng lòng. Dĩ nhiên vì đại nghĩa mỗi người nhin một ít. Dương Đình Nghệ mới giao cho Đinh Công Trứ việc gây dựng binh mã ở Hoan Châu và sau là lo bảo vệ vòng ngoài của Nghĩa Đoàn. Công Trứ vốn là người sâu sắc nên chẳng phản đối. Ngược lại ông thực hiện công việc rất tốt nên uy tín trong quân và sự tín nhiệm của Dương Đình Nghệ ngang ngửa với Ngô Quyền và lớn hơn nhiều so với Lê Lâm cùng Võ Thiên Nam. Đội quân của Đinh Công Trứ khoảng ba nghìn người được huấn luyện riêng lấy tên là Cờ Lau, loại cây cỏ có rất nhiều ở Hoa Lư. Đợt tấn công hồi tháng chín, cánh quân của tướng Hán Tô Phi bị ông diệt gọn, mở màn cho chuyến đi đại bại của Lê Khắc Chỉnh. Lần này Nghĩa Đoàn khởi binh, Đinh Công Trứ và quân Cờ Lau cũng là người đi trước. Đánh trấn Mãn Phong, phá trại Hóa Ngục rồi kéo thẳng về Hoa Lư.

Lâu nay, Nhạc Xuân làm chủ cả vùng Trường Châu. Đã bao lần, hấn dẫn quân tìm phá căn cứ mật của họ Đinh, vẫn do con cháu Hoa Lư duy trì nhưng chẳng có kết quả. Nhạc Xuân chẳng chịu thua, tìm mọi cách dò la. Sau khi mất rất nhiều công sức, đến tháng chạp năm rồi, cuối cùng hấn cũng biết được chính xác vị trí. Thế nên sau khi thất trận, điểm đầu tiên họ Nhạc muốn đến chính là nơi đó. Nơi hấn có thể lưu binh chờ dịp phản công.

Mười nghìn quân Hán chạy đến Hoa Lư thì trời sắp hết chiều. Đóng bên ngoài sợ nửa đêm quân Việt đến cướp trại, Nhạc Xuân một mực giục quân theo bản đồ đường vào căn cứ mật do một chiến binh hám tiền từng chiến đấu dưới thời Đinh Công Trứ cung cấp. Cái giá được trả cho kẻ phản bội là một nhát dao. Phải nói rằng đầu óc dân Hoa Lư rất đặc biệt. Cái mê trận họ tạo ra trên đường hoàn toàn dựa trên những mảnh ghép đơn giản sau đó gọt chỗ này đắp chỗ kia khiến cho kẻ xâm nhập dù khôn ngoan đến đâu, nếu không có địa đồ rất dễ bị lạc ra bờ vực hay đến rừng sâu, nơi cộp beo chờ sẵn. Kể ra Nhạc Xuân cũng là người kín nước. Hấn chỉ sai giết gã kia khi biết chắc địa đồ của gã là đúng hoàn toàn nên quân Hán cứ thẳng đường tiến không hề sợ lạc. Sau hơn canh giờ dùng đuốc soi đường, rốt cuộc Nhạc Xuân cũng nhìn thấy cái cổng vào căn cứ. Một vài sự kháng cự lẻ tẻ trên đường đi khiến hấn chắc chắn rằng ở đây chỉ có dân binh Hoa Lư, tức là Việt Nghĩa Đoàn chưa kịp mò ra. Có vẻ nhưng lực lượng phong thủ yếu ớt của căn cứ biết lượng sức mình, đã chuẩn sạch trước khi quân Hán như đàn hổ đói tràn đến.

Căn cứ được xây cất chắc chắn giữa bốn bề núi cao, đường vào ra hẹp. Cũng có hào, thành thấp để chống tấn công. Kho lương còn tích khá nhiều lương thực, chỗ ăn ở rộng rãi nên Nhạc Xuân biết rằng mình đã bắt được vàng. Trước mắt, có muốn hay không thì Dương Đình Nghệ cũng chẳng thể tấn công vì đường vào nhỏ hẹp, bất lợi dùng binh lớn. Nhưng nếu bỏ triệt được căn cứ này, thì quân Việt lại không dám tiến về Đại La vì sợ bị đánh úp. Dùng dằng nửa ở nửa về sẽ khiến lòng quân bất mãn. Lúc đấy, quân Đại La đánh lên, quân Trường Châu đánh xuống. Tất sẽ thắng lớn. Biết đâu một trận là xong, Lê nguyên soái được ăn ngon ngủ kỹ và Nhạc tướng quân này sẽ được thăng quan tiến chức như chơi. Nghĩ thế Nhạc Xuân được đà đắc ý, cho quân đốt lửa thổi cơm, mang cả rượu ra uống cho bỏ một ngày vất vả. Trời về khuya là lúc tất cả lên giường đi ngủ, bỏ mặc sâu cho thế gian lo.

Canh một hoàn toàn im ắng. Mấy gã quân canh cũng tựa vách gác, tranh thủ làm giấc. Đến canh hai bỗng nhiên lửa cháy. Đầu tiên lửa bắt vào một mái nhà, rồi lan khắp nơi trừ kho lương. Chẳng ai hiểu sao nhà ở đây dễ cháy thế. Quân Hán kẻ không kịp mặc giáp, người chẳng kịp nhặt thương, đồn đảo chạy đi cứu lửa. Nhạc tướng quân đang say giấc nồng thì Phàn Kỳ Đạo xô cửa gọi lớn :

- Nguy rồi tướng quân. Căn cứ cháy lớn, giặc đang rất gần.

Nhạc Xuân lúc tối trót uống quá chén, liêu xiêu mặc áo chạy ra xem. Như có cả biển lửa ụp xuống đầu quân Hán, ánh lửa sáng rực rỡ như ban ngày. Tiếng kêu thét thảm thiết của những kẻ không thoát kịp ra ngoài làm vang dội cả núi rừng.

Gã tỳ tướng Khuất Vĩ chạy đến, lập cập báo :

- Thừa chủ tướng. Lửa cháy đến chuồng ngựa, lũ ngựa nổi điên đang chạy đến đây.

Chưa kịp dứt lời thì mặt đất rầm rầm rung chuyển. Hàng ngàn con ngựa chiến bị lửa đốt nổi điên như mãnh hổ, chạy toán loạn, giầy xéo bất kể thứ gì. Nhạc Xuân được Kỳ Đạo dìu lên ngựa. Đám ngựa của tướng lĩnh buộc riêng nên vẫn không chế được. Chúng cưỡi ngựa chạy ra hướng cổng căn cứ len giữa lớp lớp quân lính hoảng loạn. Ra đến ngoài xa hơi lửa, đàn ngựa có phần bớt sợ hãi. Bỗng một tiếng nổ long trời, từ trên cách núi dựng đứng, những khối đá cả trăm người ôm lao xuống. Trước mặt là đá, sau lưng là lửa. Trong bụng núi chật hẹp, quân Hán chẳng còn biết tránh vào đâu. Kẻ chân không bị đá đè, bị lửa thiêu, bị ngựa dẫm. Kẻ lên được mình ngựa tìm lối chạy ra ngoài, chạy ngược con đường mà ban tối họ háo hức tiến vào. Nhưng ở đó có những thứ nguy hiểm hơn gập bội.

Mũi tên cứng bật từ dây cung căng. Dưới ánh trăng bóng tên như bóng tử. Phàn Kỳ Đạo, Khuất Vĩ và rất nhiều tướng chết trên lưng ngựa. Lưỡi kiếm sắc vuốt bởi lòng căm thù. Nhạc Xuân bị loạn đao phân thân.

Con em Hoa Lư đã được yêu cầu rời khỏi căn cứ vào ngày hôm qua sau khi chuyển một số lương thực khá lớn vào kho. Quân Cờ Lau kỳ công quét lên vách gỗ của căn cứ một loại chất dẫn cháy nhanh nhất và không bị dập bởi nước. Tướng Đinh Công Trứ bố trí lập trận địa ngoài cổng căn cứ và trên đường thoát thân. Họ kiên nhẫn đợi giặc rơi vào giắt ngủ tự mãn rồi mới ra tay.

Nơi kết thúc cuộc đời của một vạn quân Hán. Nơi người Việt không bỏ lại một ai.

.....
Sáng mồng năm tháng hai. Tin thắng trận được thám mã đưa đến trại. Dương Nguyên Soái hẹn Đinh Công Trứ hội quân tại Phủ Gô. Việt Nghĩa Đoàn giờ đã thực sự hùng mạnh, với lá cờ mang chữ Việt lớn dẫn đầu, cuộn cuộn vượt Trường Châu.

CỜ THIÊNG VÙNG VẦY

Hà Nam là giao điểm của ba châu Giao - Hải - Trường, bốn phía sông lớn đổ vào như Nhị Hà, Đổng Giang, Nhuệ hay Ninh Giang. Chính vì vậy, hàng nghìn quân đóng trên đất này được đặt dưới sự chỉ huy của Hà Phủ Giang, tên tướng khôn ngoan bậc nhất trong quân đội viễn chinh tám năm về trước. Sau buổi đầu mất phương hướng bởi những dòng phản kháng cháy âm ỉ, hấn lập đồn theo thể chân kiềng tựa lên đất Kim Bảng, Thanh Liêm và Bình Lục. Mỗi đồn đặt dưới tay một gã tỳ tướng tâm phúc quán xuyến hàng chục dặm xung quanh. Riêng Hà Phủ Giang chỉ huy trại trung tâm ngay sát Lý Nhân. Đồng tai nghe người ta nói chuyện, dòm mắt xem người ta làm. Nếu Lý Nhân được coi là trung tâm của Hà Nam thì ngày nào họ Hà cũng lượm lặt được khối. Điểm hơn người của hấn là biết phân biệt thật giả, để từ đó hành động. Đã từng có thời gian dài, hễ nhóm nào ngo ngoe chực thò đầu ra là hấn tóm gọn. Các đạo nghĩa quân vì vậy mà chịu rất nhiều tổn thất buộc phải thay đổi cách hoạt động, bám lấy từng tấc đất, tùy lúc cương nhu, hễ đối phương sơ hở lập tức tung đòn, và biết mất. Bà con làng xóm giấu họ trong lòng, vô hiệu hoá con mắt cú vọ của quân Hán. Tên tướng chỉ huy đành chuyển phương hướng. Hấn bỏ tiền mua chuộc một số người, sáng đưa quân vờ càn qua rồi tối ém lại rình bắt. Những người yêu nước lần nữa lâm vào vòng nguy hiểm nên tìm cách thủ tiêu kẻ nham hiểm này. Nào thì lên vào trại hành thích, nào thì chặn đường mai phục, nào thuốc độc nào gươm đao. Nhưng lần nào hấn cũng thoát. Con người bị rình giết nhiều nhất cả nước Nam này có lẽ đã quá chán ngán, mệt mỏi. Gần đây, dựa trên nhiều tin tức được mua bằng vàng và máu, hấn dồn hết lực lượng nghĩa quân ra khỏi vòng tay bảo vệ hậu phương. Sắp úp gọn một mẻ thì Nguyễn Thuận mang quân đến đánh.

Khá khen cho sự bạo gan ấy. Hà Phủ Giang tức tối ra mặt. Hấn không biết rằng quyền quyết định không còn trong tay của người Hán nữa. Trận đầu tiên diễn ra ở Duy Tiên. Quân Việt thành công trong việc buộc quân Hán căng ra về nhiều phía. Một cánh quân xẻ ngang, một cánh quân xẻ dọc do Lại Xuân Kiêm và Nguyễn Thao, con trai cả của Nguyễn Thuận, chỉ huy đánh cho Hà Phủ Giang phải ôm cổ ngựa chạy rồi rít. Quân Việt làm chủ Duy Tiên.

Trận thứ hai vẫn diễn ra ở Duy Tiên nhưng lần này Hà Phủ Giang huy động hết ba lộ quân của mình. Co kéo gần 1 ngày, quân Việt đành trả lại phần đất mới cướp được hôm trước. Hà Phủ Giang định thừa cơ đề bọp đối phương thì bị quân địa phương đánh tập hậu. Không còn cách nào khác, hấn chia quân chống đỡ. Công bằng mà nói, gộp cả quân của Nguyễn Thuận lẫn nghĩa quân trong vùng cũng chỉ đủ sức làm cho Hà Phủ Giang bối rối chứ không thể hạ nổi.

Cuộc chiến vì vậy mà giằng co mất mấy hôm, đến lúc Lê Lãm dẫn quân tới. Quân Nghĩa Đoàn nhảy vào cuộc với khí thế ngút trời, bao vây Hà Phủ Giang ở Đọi Sơn. Đánh nhau rầm rĩ hai canh giờ thì quân Thanh Liêm đến. Nguyễn Thuận chặn được quân Thanh Liêm thì phía Kim Bảng, Bình Lục có người đến cứu. Đánh thêm hai canh giờ nữa thì đôi bên rút lui nhằm bảo toàn lực lượng. Nguyễn Thuận đóng quân ở Ban Hiếu, Lê Lãm hạ trại gần nhánh sông Cầm còn Hà Phủ Giang rút về Kim Bảng.

Lê Lãm gọi các tướng đến bàn bạc.

- Quân Hán chia đóng ở 3 nơi hiểm yếu tạo thể chân kiềng, luôn phiên tiếp sức cho nhau nên rất khó đánh. Ta phải triệt được một đồn mới đánh sập được cái kiềng. Giờ đánh đồn nào là chắc thắng nhất?

Đội trưởng Bạch Hồ Lê Đăng Khánh nói :

- Lúc này Hà Phủ Giang rút về Kim Bảng, tất nơi đây tập trung binh lực lớn. Ta viết thư yêu cầu phía tướng Nguyễn Thuận đánh Kim Bảng theo kiểu dấm dăng, kéo dài thời gian. Nhân dịp đó ta đem quân đánh Bình Lục.

- Bình Lục là nơi thất thế nhất nên Hà Phủ Giang ắt có đề phòng. Hơn nữa, theo mật báo thì phần lớn các đội Ngân Vệ được dồn về đây do đích thân Tổng đội trưởng Hoà Thiên ưng thống lĩnh.

- Chính vì thế, họ Hà cũng sẽ đoán chúng ta đánh Bình Lục. Tướng quân dẫn quân đến cho hấn tin. Còn thật ra ta đánh Thanh Liêm. Đồn dựng ở nơi hiểm trở, mặt sau dựa lưng vào núi, phía trước có bố trí chông gai ngăn cản. Nhưng địa thế rất bí, nếu ta mở được cổng đồn, dùng hỏa công mà đánh tất là phá xong. Việc này tôi xin đảm trách.

- Thế đội trưởng cần bao nhiêu quân?

- Năm trăm.

- Chỉ ngần ấy, liệu có đảm bảo không?

- Tướng quân phải tập trung binh lực cho Bình Lục. Về phần tôi chỉ năm trăm quân là đủ. Hẹn một ngày sẽ phá xong.

Lê phó soái thuận ý.

Còn bên đồn Kim Bảng, Hà Phủ Giang nói với mưu sĩ :

- Ngươi bảo nên đề phòng là sao?

- Ngày mai kẻ địch sẽ tìm cách đánh chiếm hai đồn ở Thanh Liêm và Bình Lục.

- Ta biết. Bình Lục là nơi yếu nhất, Lê Lãm sẽ nhắm vào đó. Ta đã bí mật tăng cường nhân mã. Riêng hai cửa giao cho sáu đội Ngân Vệ phụ trách. Yên tâm là chúng không đủ sức đánh đổ. Chờ khi chúng mệt sẽ phản công thêm quân hai đồn. Một trận sẽ phá xong.

- Thuộc hạ cho rằng chúng sẽ tấn công vào Thanh Liêm?

- Không sao. Thanh Liêm tường vững thể hiểm. Dẫu đại quân của địch kéo đến, một ngày chưa chắc phá xong. Chờng đó đủ cho ta diệt hết nhúm quân của chúng rồi.

Buổi tối, năm trăm quân của Lê Đăng Khánh đã đến sát đồn Thanh Liêm. Sở dĩ đội trưởng Bạch Hồ dám nói chắc là do trong quân có Vũ Công Tài, con trai của thủ lĩnh nghĩa quân Thanh Liêm làm liên lạc. Lê Đăng Khánh lập ra đội cảm tử ba mươi sáu người cùng với đội của nghĩa quân, nửa đêm đột nhập vào đồn. Đèn hôm đó không trắng, xen lẫn trong lính gác là những thành viên của đội 9 Ngân Vệ. Hòa Thiên ưng bố trí hai đội 9,10 ở đây và đêm nay đến phiên thuộc hạ của Sơn Hùng cùng thức với binh lính.

Tùng tập lính gác thông thả rào quanh đồn. Ba gã vác giáo đứng sau lũy nói chuyện.

- Đêm vắng vẻ quá. Tao cứ hình dung có kẻ rình rập ngoài kia, chờ mình ra là xiết cổ.

- Hê hê. Một gã cười. Cái thằng này có lá gan muối. Đêm nào chẳng có bọn rình bên ngoài nhưng vào sao nổi đây.

- Mày cũng biết là có kẻ đang rình ư? Gã đầu tiên lo lắng.

- Nó nói xéo mày đấy. Gã thứ ba nói. Bọn nghĩa quân, chúng nó đang ngáy ầm ầm. Thằng nào rồi hơi mà đi rình mày.

Hai gã cười phá lên. Thường thì bọn lính gác hay cố cười to để đỡ tè trong đêm khuya thanh vắng. Gã đầu tiên trệu trạo hùa theo, mặc dù còn hơi lo lo. Được một lúc, con lo lắng bùng phát vì gã thứ hai đi mãi chưa thấy quay về. Gã nói với gã thứ ba. Gã này bảo vợ vẫn rồi lục tục đi tìm gã kia vì đội trưởng sắp ra đồn đốc. Còn mình gã thứ nhất nắm chặt cây giáo, chực có biến là đâm luôn. Sau đó hắn nghe tiếng bước chân về bên mừng rỡ hỏi: “Ai đây?”. Im lặng. Sợ hãi, hắn hua cây giáo về phía trước. Trước mặt không ai, nhưng sau lưng thì có lưỡi kiếm lạnh toát. Gã lính canh gục xuống. Vô số bóng đen thoát ẩn thoát hiện. Đám lính gác cứ thế đổ gục.

Có tên đội viên Ngân Vệ phát hiện ra người nấp sau bụi chuối bên rón rén ra sau chém một nhát chết không kịp kêu. Đó là một người mang kiếm mặc quần áo đen. Hắn vừa định đánh động thì nghe tiếng gió rít vội lẩn người ra sau bụi chuối tránh được. Song ngay sau là đường kiếm khác và vận may không đến hai lần. Hắn đành chịu chung số phận với người hắn vừa giết. Ba người áo đen khác cùng xuất hiện. Người tung nhát kiếm đầu là Dương Vân. Chẳng xót xa thông báo:

- Anh Xuân Thái của đội Cổ Loa.

Hai anh em sinh đôi của đội Bạch Hồ giọng tức tối:

- Bọn khốn Ngân vệ làm chúng ta mất bốn người.

- Đẳng kia hò hét chắc đánh nhau to rồi, chúng ta chạy ra đó xem sao.

Cổng đồn mở toang, quân Việt đánh thốc vào. Họ chạy đến phía đông thì thấy có các chiến binh cảm tử đang giao đấu với sáu tên đội viên Ngân Vệ. Võ nghệ bọn này rất cao nên đã có một chiến binh bị hạ, hai ba người nữa trúng thương và sắp sửa không chống đỡ nổi. Họ vội lao vào cuộc chiến như ba con sư tử dũng mãnh. Cán cân lập tức nghiêng về phía người Việt. Quân Việt dùng lửa đốt đồn, nghĩa binh Thanh Liêm được dịp xả uất ức trong lòng cùng ý chí lập công cao độ của năm trăm quân Việt Nghĩa Đoàn đập tan phòng tuyến quân Hán. Binh lính không còn nghe theo lời tướng bỏ chạy tháo thân. Cả tỳ tướng Hoàng Trung Thông lẫn Âm Kiếm, đội trưởng đội 9 đều bỏ mạng trong đám loạn quân.

Vừa diệt xong đám đội viên, Dương Vân lạng quạng sang bên hông đồn bỗng gặp ngay một gã Ngân Vệ khác trên đường chạy trốn. Chẳng chần chừ chàng vung kiếm chém. Hắn giơ kiếm đỡ. Một tiếng “choang”! Cô tay chàng tê dại. Nếu không có công phu rèn luyện bền bỉ trong cả năm, chắc hẳn chàng đã dễ thanh bằng kiếm văng khỏi tay. Đối thủ là một gã thân hình to bệ vạm vỡ với bắp tay thép cầm thanh đao bản rộng, khí thế cực mạnh. Nhìn Dương Vân bằng cặp mắt lạnh lẽo, hắn đưa ngón tay vào miệng huýt sáo. Biết hắn gọi ngựa, Dương Vân xông vào cản. Kẻ kia chẳng coi vào đâu. Đường đao qua đôi tay tưởng thô vụng của hắn bắt đầu theo hoa dẹt găm nhằm các yếu điểm trên người chàng. Nguyên cái tiếng gió của thanh đao khủng khiếp đó cũng đủ làm kẻ yếu tim hồn xiêu phách lạc. Dương Vân không yếu bóng vía nhưng so với hắn, chàng chỉ là một đứa trẻ không hơn không kém. Con ngựa Tích Huyết Ô Truy phi tới, gã Ngân Vệ nhảy phốc lên, biến mất trong sự hăm hực của chàng trai trẻ.

Trận chiến kết thúc lúc trời hưng hừng sáng với thắng lợi tuyệt đối của phía quân Việt. Hầu hết binh tướng trong đồn đều bị diệt. Nhân dân Thanh Liêm đổ ra ngập lối để chào đón những người anh hùng.

.....

Mồng sáu tháng hai.

Lê Lãm kết hợp với quân địa phương đánh Bình Lục. Sau hai canh giờ vây hãm đã phá vỡ được phòng tuyến của địch, sức mạnh như lũ tràn. Quân từ Thanh Liêm cũng kịp đến nơi, chặn đường rút chạy của quân Hán.

Nguyễn Thuận đánh Kim Bảng.

Trong khi đó, năm ngàn quân của Võ Thiên Nam đã tiến gần tới Lý Nhân. Sau lưng là quân Cổ Lau của Đình Công Trứ. Ngô Quyền tạm thống lĩnh trung quân vì Nguyên Soái do nỗ lực quá sức trong trận trước đã tái phát vết thương. Cứ thế từng đoàn lao nhanh về phía bắc.

Hà Phủ Giang đánh nhau với Nguyễn Thuận khá lâu vẫn không chiếm được ưu thế. Thanh Liêm, Bình Lục thất thủ khiến lòng hắn càng rối bời. Đến khi biết đại quân Việt Nghĩa Đoàn sẽ đến trong ngày và Lê Khắc Chính đang đóng năm vạn quân ở Đan Hồng, không hề có ý định tiếp cứu, Hà Phủ Giang đành ra lệnh rút binh. Nguyễn Thuận đuổi đến chân dốc Đứng thì dừng.

Quay lại chiến trường Bình Lục. Quân Hán hàng ngũ tan, chạy lầy được. Đội viên Ngân Vệ là những kẻ bị truy diệt nhiều nhất. Ngọc Diện Dương trúng tên mà chết. Khất Ma đương chạy dọc theo con mương thì cả người lẫn ngựa thụt xuống hồ. Dân làng ủa ra trối nghiêng. Nếu bác trưởng làng không nhanh tay can thiệp có lẽ hẳn bị trai làng đánh chết. Dương Vân cướp được con ngựa của một tên kỵ binh tử trận, lao về hướng bụi bay mù mịt phía đông nam. Chạy hơn hai dặm chàng nhận ra chiến cuộc không mở rộng về hướng này. Tự trách mình mất thời gian vô bổ, chàng tính quay lại thì nghe có tiếng binh khí chạm nhau. Cuối con đường cát là tới một ngôi làng. Người trong làng phần tham gia chiến đấu, người già và trẻ con đi lánh nạn nên khung cảnh mênh mông không hề có bóng người, nước trong ao thậm chí chẳng thêm lay động. Tiếng binh khí vọng từ phía rìa làng xa xa. Dương Vân chạy lại gần thì thấy 1 thành viên của Nghĩa Đoàn nằm sấp mặt, bên cạnh có 2 người đang giao chiến kịch liệt. Một trong đó chính là kẻ chàng gặp đêm hôm qua, con Tích Huyết Ô Truy đang hý trợ oai chủ nhân của nó. Đầu Dương Vân bốc lửa giận. Người kia là 1 cô gái trẻ người Việt, sử dụng kiếm của nam nhân, mồ hôi nhỏ giọt trên má, ướt đầm trên lưng, tựa hồ sắp buông xuôi. Dương Vân ngạc nhiên nhận ra là cô gái bán hàng ở Lý Nhân. Quái quỉ làm sao khi thấy võ nghệ cô nàng giỏi hơn chàng khá nhiều. Chàng rất thắc mắc song phải cứu người trước. Nghĩ vậy, Dương Vân nhảy vào vòng chiến. Có người hỗ trợ, đường kiếm trong tay cô gái phần khởi hẳn. Gã Ngân Vệ đột ngột cầu kinh. Hẳn khịt mũi tức tối gia tăng đao lực. Hai chọi một mới thấy hết sự đáng sợ của hắn. Dương Vân mấy lần toát mồ hôi lạnh tránh đường đao trong chớp nhoáng. Hẳn múa đao mỗi lúc một nhanh mà thần thái vẫn bình ổn. Phía bên kia cả 2 người dùng hết sức chỉ tránh được khỏi mất mạng.

Ta không thể để kẻ nguy hiểm này thoát thân được. Dương Vân sức nhớ còn chưa dùng đến ba ngón tuyệt chiêu mà ba ông anh đã dạy chàng trước lúc lâm trận. Phải rồi! Dương Vân nhằm ngực đối phương đâm, lưỡi kiếm hơi chệch xuống. Gã Ngân Vệ nhắm mắt, kéo lưỡi đao về phòng thủ. Cô gái kêu "ôi chao" nhìn hai thứ binh khí sắp va chạm. Thanh kiếm mà bị hắt ra, toàn thân Dương Vân sẽ phơi ra làm mồi cho lưỡi đao hung hiểm. Cả hai người chưa kịp hiểu tại sao chàng trai ra đòn liễu lĩnh như thế thì chiêu kiếm biến đổi trong chớp mắt. Chân trái Dương Vân đẩy sát chân phải, người chàng uốn sang phải. Cổ tay phải xoay úp xuống, lưỡi kiếm trở chéo lên, khuỷu tay co vào vào bật ra bằng một tốc độ chóng mặt. Gã Ngân Vệ hấp tấp nghiêng người. Phức nhà hắn còn rất lớn vì Dương Vân tự dung run tay vào thời khắc cuối cùng. Mũi kiếm bay vèo qua cổ hắn, để lại vết rách ngay cạnh yết hầu. Chàng tiếc hùi hùi vì chưa kịp rèn thấu đáo đòn "Rắn chuyển mình" của anh ba Dương Thạch. Được cái, nó cũng khiến đối phương bị thương. Chàng đã chiếm thế thượng phong liền ra đòn tiếp theo. Anh hai Tiểu Nhi đặt tên đòn này là "Hề điên". Hai tay nắm chuôi kiếm, chàng nâng lên cao bổ vào đầu đối thủ. Thế kiếm trông thật cực mịch. Gã Ngân Vệ cảnh giác lùi lại không đỡ. Chàng bổ một nhát nữa, hắn lùi thêm một bước. Chàng bổ nhát thứ ba. Càng lùi càng bất lợi, gã Ngân Vệ vung đao đỡ. Tiếng đao kiếm chạm vào nhau nghe rợn người. Gã Ngân Vệ lao đảo chực ngã, bàn tay tê dại.

Sao lạ thế? Nếu so về sức lực thì phải gộp hai chàng Dương Vân lại mới đánh bật được đao của hắn. Đây đích thị là điều Tiểu Nhi tự hào nhất. Anh chàng này đánh gây miễn chê và dùng kiếm thì miễn khen. Trong cái đầu đặc biệt bướng bỉnh của mình, chàng ta mặc nhiên cho rằng những thế nào dùng được cho gây thì ắt cũng dùng được cho kiếm. Thế là có bao nhiêu bài gây, chàng phổ thành bấy nhiêu bài kiếm dù từ hình dạng đến công năng của chúng khó tìm ra nổi một điểm chung. Nhưng trong một ngàn cái dở, kiểu gì người ta cũng tìm được một cái hay. Trong một ngày đẹp trời, Tiểu Nhi đã nghĩ ra "Hề điên bổ kiếm liên hoàn", đòn thế xuất sắc nhất hay đúng hơn là đòn thế xuất sắc duy nhất trong kiếm pháp của chàng. Như chàng ta giảng giải cho cậu em út :

- Đòn thế tuy trông thô kệch nhưng lại đánh một cách vô cùng tinh tế vào tâm lý đối thủ. Tất cả các kiếm sĩ, dù cao cường đến đâu, khi lâm trận đều sẽ nghĩ đến những bài kiếm quen thuộc và bất biến. Họ sẽ dùng bài kiếm hoặc thức kiếm đã luyện thành thực của mình để tấn công và tập trung tinh thần đoán bài kiếm hoặc thức kiếm đã luyện thành thực của đối thủ để phòng ngự. Chính vì thế, cái cách ta giơ kiếm lên đầu bằng cả hai tay, như thế này, hở toàn bộ từ phần ngực trở xuống, sẽ làm cho kẻ tầm thường chủ quan và kẻ giỏi giang lo sợ. Chiêu này của anh sáng tạo nhằm phô diễn với bậc cao thủ nên ta chỉ cần quan tâm đến về sau. Ta đứng vào thế và kẻ địch sẽ thắc mắc "hắn có bị điên không hay hắn che đây âm mưu sau cái hư chiêu đó". Cam đoan trong mười kẻ, sẽ có chín kẻ rười rượi không dám đỡ nhát chém đầu tiên. Ta thừa cơ chém nhát thứ hai. Nếu không đỡ nhát đầu tiên, họa có điên hẳn mới đỡ nhát thứ hai. Vì thế hắn tránh và ta chém nốt nhát thứ ba. Lần này ngược lại, chắc chắn chín kẻ rười rượi sẽ đỡ đòn mà không biết hắn lùi một bước là giảm hai phần khí thế, ta tiến một bước là tăng hai phần khí thế. Ta bổ từ trên xuống là được hai phần khí thế, hắn đỡ từ dưới lên là mất hai phần khí thế. Hẳn ra tay không dứt khoát vì sợ ta biến đòn, là thiệt ba phần khí thế còn ta táng đòn không hề phân vân do ta chỉ có mỗi nước ấy, là lời ba phần khí thế. Chung quy lại, mười chín phần khí thế đánh một phần khí thế, bắt buộc phải thắng thôi.

Dương Vân chém trái, chém phải rồi phải rồi trái. Các thế liên hoàn như nước chảy tan biến hoàn toàn sự sinh động trong đường đao của đối thủ. Hẳn thở phì phò, mồ hôi vương vãi, mấy lần tưởng mất mạng đến nơi. Cô gái, giờ chống kiếm làm khán giả, trong bụng tấm tắc khen ngợi. Có điều chàng vẫn không thể giải quyết xong trận đấu vì sự rèn luyện chưa tới đích. Cũng phải khen rằng gã Ngân Vệ kia quả là một nhân vật kiệt xuất và xem ra hắn đang dần thoát khỏi sự uy hiếp. Bởi vậy, Dương Vân bắt buộc phải thi triển đòn thế cuối cùng. Lần này nếu không thành công, có lẽ cả chàng lẫn cô gái đều không thoát khỏi bàn tay của thần chết. Bên tai chàng văng vẳng lời dặn dò của anh cả Ngô Quyền :

- Con người ta, ai cũng là máu thịt của cha mẹ. Ai cũng mang niềm hy vọng của người thân yêu đặt vào. Con người ta, ai cũng đáng sống. Đến kẻ tội lỗi nhất cũng không đáng phải chết nếu hắn biết hối cải. Nhưng từ xưa đến nay, con người vẫn thân nhiên giết hại đồng loại vì sự sống của riêng mình. Anh cũng thế và em cũng không thể làm khác khi cuộc chiến nổ ra. Bởi nguyên nhân đó, anh dạy em đòn “Cờ thiêng vùng vẫy” để phòng thân, để đánh lại kẻ địch hùng mạnh nhất và để biết dừng lại trước ranh giới thiện ác.

Cờ thiêng vùng vẫy, Dương Vân lẩm bẩm, đã đến lúc rồi.

Đến lúc tái khởi uy phong, gã Ngân Vệ gạt phăng thanh kiếm. Hai bàn chân bám dính xuống đất, thanh đao giữ thế “Dời sông lấp biển”. Dương Vân bắt giác mỉm cười. Đôi mắt chàng rạng rỡ niềm vui, thanh kiếm trong tay phất lên bạt gió. Gã Ngân Vệ bị ngợp bởi hùng khí toát ra. Kiếm gặp đao chẳng âm ỉ, vừa chạm vào là trượt xuống tận đốc. Cổ tay hắn tự nhiên rung không kim nổi.

- á... Bắp tay của gã Ngân Vệ bị cắt một nhát sâu.

Dương Vân điềm nhiên như chẳng quan tâm. Kiếm của chàng lại chém trúng đối phương. Lần này là vào chân. Gã Ngân Vệ phải chống đao khỏi ngã. Mắt hắn trợn trừng nhìn lưỡi kiếm đang đâm đến cổ mình. Người như tê liệt, hắn đã nghĩ đến cái chết.

Dừng lại trước ranh giới thiện ác.

Mũi kiếm ấn vào yết hầu. Máu không chảy. Đôi mắt không mang sát khí.

Dương Vân nhìn đối thủ. Chàng thấy hắn không còn đáng sợ nữa.

- Giết nó đi. C ô gái lo sợ vì thấy chàng muốn buông tha đối thủ.

Chàng lắc đầu. Gã Ngân Vệ im lặng. Cô gái gào to :

- Hạ thủ đi. Anh không có gan thì để tôi.

Nhìn cô gái xách kiếm hăm hăm xông lại, Dương Vân cảm thấy khó nghĩ. Chàng không giết gã Ngân Vệ nhưng giữ hắn cho cô gái hạ thủ cũng gián tiếp mắc lỗi. Thực lòng chàng muốn buông kiếm cho hắn tự cứu mình nhưng biết đâu sẽ mang đến tai ương cho những người khác. Nhìn nét mặt cô gái, chàng nghĩ bụng:

- Tại sao sự căm thù lại làm cho mặt con người ta méo mó đến thế? Trông cô nàng chẳng giống lúc trước tí nào.

Gã Ngân Vệ im lặng, dùng mắt hỏi chàng :

- Tại sao cậu lại mặc cho cô ta giết tôi?

Cô gái vùng kiếm lên.

- Dừng!

Hai giọng nói cùng vang lên trong khoảnh khắc. Tiếng hai thanh kiếm va chạm rộn rang. Trong thời điểm quyết định, Dương Vân đã dùng kiếm cứu mạng gã Ngân Vệ. Có điều bản thân gã vẫn im lặng. Người đồng thanh với Dương Vân là người tưởng đã chết. Người chiến binh Nghĩa Đoàn đã tỉnh lại. Cô gái quắc mắt nhìn chàng, cái nhìn tràn ngập sự thù hận. Dương Vân ngỡ ngàng khi nghe người kia nói :

- Cần thận, con bé đó mới chính là kẻ phản bội.

- Anh nói gì?

- Nó đã lừa và giết hại nhiều anh em mình. Tôi theo dấu đến đây thì bị đánh lén, may nhờ có gã Ngân Vệ đó cứu.

Đất trời điên đảo. Dương Vân bị bất ngờ đến hoa cả mắt.

- Khốn kiếp! G- Ngân Vệ rủa.

Véo... Huych... Phập... [font="vncentury schoolbook"] Ba âm thanh đặc trưng liên tiếp phát ra. Gã Ngân Vệ hất mạnh cánh tay phải, thanh đao bản rộng quay tít, bay véo trong không gian. Hắn ngã huych xuống đất. Thanh đao vượt hơn mười trượng, cắm phập trước mặt cô gái. Hoá ra thừa lúc Dương Vân đang ngây người, cô ta đã hướng định giết người nghĩa binh.

- Chớ có làm bừa. Dương Vân múa kiếm lao đến.

Cô gái rít lên phì phì như hổ mang, nhảy lên lưng bạch mã này giờ kèn cựa với con Tích Huyết Ô Truy, phóng thẳng. Dương Vân ngỡ ngàng nhìn theo.

- Cậu tiếc cô ta lắm hả? G ã Ngân Vệ khập khiễng đi nhặt thanh đao.

- Ông là ai? Dương Vân cảnh giác.

- Là người của Ngân Vệ. H ắn đáp bằng giọng mũi.

- Hừ. Chàng bức mình đi đến chỗ người chiến binh bị thương. Anh có sao không?

- Không sao, vết thương ngoài da nghỉ một lúc là khỏi. Cậu là Dương Vân của đội Bạch Hổ, đúng không?

- Anh biết tên em? Dương Vân tròn mắt.

- Trong Nghĩa Đoàn, ai mà chẳng biết tên cậu! Có điều, hôm nay tôi còn biết thêm là cậu rất giỏi. Tôi tên là Nguyễn Cảnh Dương, đội Nước Ngầm, Tổng đội hậu quân.

Dương Vân được khen mặt đỏ đến tận mang tai, vội tây tura:

- Cô gái ban này thật ra là người thế nào?

- Hình như ả cũng thuộc Ngân Vệ, tôi không rõ lắm. Cậu hỏi ông ta xem?

Gã Ngân Vệ đang tự băng bó vết thương cho mình, giả không nghe thấy gì. Con Tích Huyết Ô Truy đang đứng dụi đầu vào mang tai chủ, quay sang hai người, hí khe khẽ như trách móc. Hắn xoa xoa bờm nó, chuẩn bị nhảy lên.

Thấy vậy, Dương Vân nói ngay :

- Ông chưa được đi nếu không nói rõ sự tình, xem trắng đen ra sao?

Gã Ngân Vệ lạnh lùng nhìn Dương Vân. Nước da đen và hàm râu rậm khiến cho người đối diện khó đoán tuổi. Hắn nói :

- Tôi nợ cậu một mạng. Cậu muốn biết cái gì thì cứ hỏi?
- Hãy nói cho tôi biết ông là ai?
- Ta là Sơn Hùng, đội trưởng đội 9 Ngân Vệ.

Kẻ từng đuổi theo anh em chàng trong chợ Lý Nhân? Lúc đó mãi chạy nên chàng chẳng để ý diện mạo của hắn. Dương Vân gật đầu:

- Thế cô ta là ai?
- Độc Thiên Lý, đội trưởng đội 11 Ngân Vệ.

Hai người giật nảy mình, hoá ra cô nàng vừa rồi cũng là một đội trưởng Ngân Vệ :

- Khó tin quá. C ảnh Dương xen vào. Cô ta là phụ nữ, lại là người Việt. Ai cho cô ta làm việc đó?

Sơn Hùng im lặng. Dương Vân yêu cầu :

- Ông hãy trả lời.

- Điều lệ của Ngân Vệ không cấm đàn bà làm đội trưởng. Miễn là đàn ông độc ác một thì đàn bà phải độc ác gấp mười. Cha mẹ cô ta là người Việt, di cư lên phương Bắc sinh sống. Từ lâu rồi, cô ta đã mất cái gốc Việt của mình. Cô ta gia nhập Tử Xa Đoàn từ lúc mười lăm tuổi. Một kẻ dạn dày núp sau bộ mặt thẹn thuồng, non tơ. Hồi còn ở bên kia, cô ta lập được một số chiến công. nên được Lý Tiến và Lê Khắc Chính đặc cách phong làm đội trưởng. Có rất nhiều kẻ oan mạng vì tin lời con rắn độc đó.

Dương Vân nhớ lại tình cảnh của mình trong cửa hiệu bán đồ chạm khắc tinh xảo. Chàng cũng bị đưa vào tròng, suýt liên lụy đến hai anh.

- Thì ra thế. Vậy hoá ra Lý Hân cũng là đội viên Ngân Vệ ? C ầu hỏi chẳng ăn nhập với câu chuyện.

- Lý Hân ư? Có phải lão già chuyên bán thẻ bài trong chợ? Không, lão ta chỉ đơn thuần là bác rể của ả Độc Thiên Lý. Có phải chính cậu năm ngoái đi cùng với Ngô Quyền đến Lý Nhân? Gã Gia Cát Thác dám vượt mặt ta, lời cô ả vào cuộc.

- Phải. Ông chẳng dẫn đám thuộc hạ đuổi theo chúng tôi còn gì?

- Phải đuổi chứ? S on Hùng giễu cợt.

- Đêm hôm qua, vì lẽ gì ông nương tay với tôi? Giờ ông lại cứu mạng anh Cảnh Dương nữa? Dương Vân ngờ ngợ.

- Vì ta giống Độc Thiên Lý, cùng là một giống phản phúc! S on Hùng thờ dài.

- Ông là nội gián! Dương Vân thốt lên.

Sơn Hùng chẳng buồn trả lời, nhảy lên lưng con ngựa ô.

- Nãy giờ cậu hỏi ta nhiều rồi. Trước khi đi ta muốn hỏi ngược cậu một câu.

- Ông cứ hỏi.

- Chiêu kiếm cuối cùng, cậu dùng để đánh bại ta là do Ngô Quyền dạy phải không?

Dương Vân gật đầu :

- Làm sao ông đoán ra? Hay ông từng giao đấu với anh ấy?

Sơn Hùng lắc đầu, giục ngựa chạy. Dương Vân và Cảnh Dương nghe thấy những lời nói cuối cùng của ông ta xen lẫn trong gió :

- Vì chiêu kiếm đó mang phong thái của bậc đế vương.

.....

Chiều mùng sáu tháng hai.

Hàn Bích Liễu phá xong ải Quy Môn. Tướng Đường là Hứa Kính Tư chạy trốn thì bị Trương Trí chặn đường giết chết. Chiến thắng này làm rung động cả đất Trung Hoa.

Mùng bảy tháng hai.

Nam Hán Vương Lưu Cung xuống chiếu chinh nam. Trương Trí nắm bảy vạn quân giữ Quy Môn. Hàn Bích Liễu được phong là Trấn Nam Đại Nguyên Soái, Trần Bảo được là Phó Nguyên Soái, thống lĩnh hai mươi vạn quân, tức tốc lên đường.

Kiều Công Tiễn lấy Thừa Hóa làm bàn đạp, dần dà làm chủ cả Phong Châu.

Đỗ Mai Sơn đánh bại quân Hán ở Tế Giang, dẫn quân Hồng Châu tiến đánh Đại La.

Phùng Hoá chiếm được Long Biên, quân Giao Châu tấn công ba huyện Thái Bình, Vũ Bình, Bình Đạo.

Việt Nghĩa Đoàn dưới sự lãnh đạo của Dương Đình Nghệ cùng các tướng tài như Ngô Quyền, Lê Lãm, Đinh Công Trứ, Võ Thiên Nam.. trùng trùng vượt Trường Châu, Hà Nam, tiến đánh huyện Giao Chỉ, trực chỉ Đại La.

Lê Khắc Chính vẫn còn sáu vạn quân ở Đan Hồng, Giao Chỉ và một vạn trấn thủ Đại La, mà lòng dạ rối bời bời khi bốn phương thọ địch. Quân Hán đã mắc phải điều cấm kỵ trong chiến trận, chưa đánh đã sợ thua.

LỬA CHÁY CHÂN THÀNH

Ngày mồng tám tháng hai.

Lê Khắc Chinh chực sẵn ở Giao Chỉ, định lấy thế sức nhân thắng sức mới. Đất Đan Hồng hẹp chỉ chứa được 1 phần quân Hán. Phần còn lại tập trung tại các khu phụ cận như Đào Phúc, An Thượng... Bờ thiếu quân lương nên Lê Khắc Chinh lệnh cho dân trong vùng phải cung cấp đầy đủ lương thực, vật dụng bỏ theo đầu người. Riêng dân thuộc trấn phải chịu gánh nặng gấp đôi ba lần. Kẻ nào có tiền lo lót còn đỡ, người không đủ khả năng chi trả thì bồng bế nhau, bỏ sản nghiệp mà về quê lánh nạn vì ở lại không tan cửa nát nhà mới là chuyện lạ. Chỉ trong gần chục ngày, cả thị trấn phồn thịnh dường ấy bỗng chốc tan hoang. Nhà cửa bị chiếm dụng, đồ đạc bị đập phá, người người nai lưng phục dịch kẻ thù. Bọn lính Hán đóng ngoài trấn còn được bỏ lỏng quân pháp, tràn đi cướp bóc hà hiếp lương dân. Tiếng khóc rí rí, lời than ai oán tràn ngập.

Việt Nghĩa Đoàn đóng quân ở Hoàng Giáo. Nỗi thống khổ của nhân dân bay đến tai Dương Đình Nghệ. Ông lập tức gửi chiến thư cho Lê Khắc Chinh. Lê Khắc Chinh phê vào chiến thư bốn chữ “ngày mai quyết đấu”. Chiến trường được chọn là bãi đất rộng ngàn mẫu phía tây quan lộ. Đến chiều, hai bên cho người đi xem xét tình hình, thấy đây là nơi thích hợp nhất cho một cuộc giao tranh sông phẳng, khẳng định sức mạnh thực sự.

Buổi tối, Dương nguyên soái tập hợp toàn chúng Nghĩa Đoàn.

- Hồi các chiến binh kiêu dũng của Việt Nghĩa Đoàn. Chúng ta đang đứng trước trận đánh lớn mà chiến thắng sẽ đưa chúng ta tiến một bước dài tới đích. Hoà bình và tự do đang chờ. Hãy dốc toàn bộ sức lực để dành lại tương lai cho đất nước.

- Vâng!

Tất cả đồng thanh hô lớn. Tiếng hô rung chuyển trời đất, tràn đến trại giặc. Lê Khắc Chinh rung mình vội cho gọi Hòa Thiên ung lên:

- Ngày mai, người cùng vài gã mặc quần áo lính đứng lẫn trong hỗn quân. Khởi cần quan tâm tới chiến cuộc, nhiệm vụ của các người là giết bằng được Dương Đình Nghệ. Nếu không! Đứng về gặp ta.

Hòa Thiên ung vâng lệnh, hiểu nếu thất bại lần nữa, Nguyên Soái sẽ lấy cái đầu trên cổ của hắn. Hắn về trại, tìm ngay Huyết Quỷ, Phong Kỳ, Dị Hành Giả và Kim Quyết, đội trưởng các đội 1,2,3,4 Ngân Vệ. Điểm chung của chúng là độc ác, giết người không ghê tay và tuyệt đối trung thành với Hòa Thiên ung.

.....
Sáng mồng chín tháng hai.

Bầu trời thật trong trẻo. Thời tiết đúng độ xuân tươi với cỏ hoa mơn mớn. Chỉ có điều chưa bảnh mắt đàn quạ đã nhón nhác tìm chỗ đậu trên những rặng cây, chiếu mắt xuống chiến địa, chờ bữa cỗ thịnh soạn chuẩn bị được bày ra. Lũ diều hâu nào chịu kém, thi nhau quần thảo trên trời.

Nhìn từng đoàn người ngựa lục tục lên đường, ta thấy ở đâu đó niềm phấn khởi, hào hứng, sự quyết tâm. Còn có cả vẻ bồn chồn lo lắng, sự căng thẳng chứa đựng đôi chút sợ hãi. Khác với các cuộc giao chiến trước, các chỉ huy hai bên có đầy đủ thời gian sắp xếp đội hình hàng ngũ một cách hợp lý chính chu nhất. Sắp bước vào cuộc sinh tử, tự dưng con người ta biết kiên nhẫn.

Giờ ty hai khắc, sự náo động biết mất. Các chiến binh hoá hoàn có trao đổi nhau bằng ánh mắt. Các tướng im lặng. Dương Đình Nghệ mặc một lần giáp tơ bên trong, ngoài phủ tấm áo chên màu vàng nhạt, hông đeo kiếm, cười trên lưng con ngựa xám. Tác phong uyển chuyển mà dứt khoát, khí phách mạnh mẽ tự nhiên khiến ít ai ngờ rằng ông đang mang trên mình một vết thương lớn, chưa có thời gian để hồi phục và mỗi dặm đường trường lại thêm đau đớn trầm trọng. Ngược lại, Lê Khắc Chinh, người trông rất hung tợn vào ngày hôm nay. Khuôn mặt như bẻ ra, bộ râu thì quăn tít lại. Cơ thể gân guốc được che bằng cái áo giáp dày cộp và miếng hộ tâm kính đỏ chói. Tấm khiên răng cưa khoác vai, thanh đao bán nguyệt giắt lưng, Lê Khắc Chinh trông giống một mãnh tướng phôi bò hơn bậc nguyên soái thao túng hàng vạn quân. Ông ta nói bằng giọng gió bão:

- Dương Đình Nghệ. Biết người kéo toán quân ô hợp vượt vài trăm dặm, trăm phương ngàn kế tìm cách chiếm lại đất đai của tổ tiên. Nên ta sẵn sàng giúp người dập tắt cái mơ ước hão huyền đó. Chiến trường này sẽ là mồ chôn của các người, những kẻ không tự lượng sức, dám đối đầu với Nam Hán hùng mạnh.

- Lê Khắc Chinh. Dương Đình Nghệ đối lại bằng giọng tre xanh. Đến bây giờ người vẫn ảo tưởng về sức mạnh của Nam Hán ư? Chúng ta sẽ cho mở mắt trước những tinh hoa dân tộc, ý chí và niềm tin chiến thắng của người Việt. Thử sức mạnh mà mới vừa phát huy thôi, đám quân tướng trong tay người đã lớp chết, lớp bỏ cả giáp trụ mũ nón để chạy thoát thân. Người giả điếc để không nghe thấy tiếng thét của người Việt đang rung chuyển trời đất hay sao? Người giả điếc để không nhìn thấy những đoàn quân đang ùn ùn kéo về từ muôn hướng, trong chớp mắt sẽ xoá sổ để chế hung tàn của các người hay sao? Hay là người giả vô minh, không thấu hiểu lẽ trời mà chưa cời giáp quy hàng, muốn để hàng vạn quân chết oan hay sao?

- Không nhiều lời. Lê Khắc Chinh gạt đi. Chân lý thuộc về kẻ mạnh. Đúng sai sau trận này sẽ biết. Cánh tay sắt của ta đâu!

- Có thuộc hạ.

Một tướng mặt đen như củ sừng, cử thanh đại đao nặng trĩu, sức vóc cuộn cuộn xuất trận.

Phía bên này, Hoàng Hải Bình, người khoẻ nhất nhì Nghĩa Đoàn hô to :

- Xin để hắn cho tôi.

Dứt lời, chàng múa cây bát xà mâu nhảy đến đón đầu. Hai tướng húc nhau rầm rầm. Hai thứ binh khí nặng được hai lực sĩ xoay chuyển nhẹ như không, tạo ra một trận sa mù phấp phới.

Lê Khắc Chính lại gọi :

- Ngọn lửa đỏ của ta đâu!

- Có thuộc hạ.

Một tướng mặt đỏ như sắt nung, múa ngọn thiên phương hoạ kích hùng hực xung trận.

Phan Anh, đã thăng tiến thành đội trưởng đội Nỏ Thần, vẫn lạnh lùng bậc nhất Nghĩa Đoàn, khua song kiếm, giục ngựa ra. Khói bốc từ tung khi nóng gặp lạnh. Hỏa kích gặp thủy kiếm, biến hoá liên miên khiến người xem chóng mặt.

Hai cặp đánh hồi lâu mà chưa phân thắng bại. Thấy rõ Diên Hắc Lang, tướng mặt đen, có đôi cánh tay rắn như thép và lời đánh không khoan nhượng. Còn Hoàng Hải Bình có lồng ngực bơm đầy sức mạnh và một ý chí sắt đá. Cây kích của Tư Mã Tuân, tướng mặt đỏ, nóng giãy ròn, có sức tàn phá vô biên. Còn song kiếm trong tay Phan Anh chẳng hề có cảm xúc, hiểm độc vô cùng. Biết cuộc đấu chỉ trông chờ vào sơ hở mà kết thúc chứ rất khó dùng tài năng để phân định thắng thua, Phạm Minh Thành bên phải, Triệu Văn Tuấn bên trái cùng giục ngựa lao về phía đối phương. Đáp lại, hai thượng tướng Nam Hán cũng lao ra. Dương Nguyên Soái thấy đã đến lúc chủ động khai cuộc hỗn chiến liền vung kiếm làm lệnh. Đội hình Nghĩa Đoàn rùng rùng chuyển động. Lê Nguyên Soái từng ném đau khổ trước Cửu Cung trận đã có đối sách. Quân Nam Hán theo lệnh ào sang, ngáng vào các cửa để đối phương không biến đổi được thế trận.

Bắt đầu sát kiếp. Tám năm dồn nén cảm xúc. Tám năm kẻ phá người giữ, kẻ tiến người lùi, nay mới có dịp chạm mặt và bùng nổ. Trong chớp mắt, chiến địa vạng dội âm thanh. Tiếng quát tháo, tiếng hò hét, tiếng kêu la... Trộn với tiếng binh khí, tiếng vó ngựa, tiếng quạ kêu... Kinh hoàng làm sao khi hàng vạn con người xông vào nhau mà chém giết. Chẳng cần biết trước mặt ai, miễn khác tộc, ắt phải có người sống kẻ chết. Những thân người đổ xuống, những dòng máu tuôn ra. Hết lớp này đến lớp khác, bước chân vừa in dấu đã có ngay bước chân khác dẫm lên. Không ngưng không nghỉ, không mệt mỏi, không chậm trễ, cứ thế dần thân.

Tương quan hai bên khá cân bằng dù quân Nam Hán đông hơn. Quân Việt bù đắp sự thiếu hụt lực lượng bằng tinh thần chiến đấu và sự đoàn kết vượt trội. Và sẽ rất sai lầm nếu nghĩ Lê Khắc Chính biết phòng trước đối sách mà Dương Đình Nghệ lại không biết làm hơn. Quân Hán phần nào hạn chế được tác dụng của Cửu cung trận trong khi quân Việt cũng phân bố rất hợp lý. Năm trăm tay kiếm giỏi nhất Nghĩa Đoàn hoạt động tự do vô hiệu hoá đám đội viên Kim Ngân Vệ, những kẻ mang khả năng gây thương vong cao nhất bên đối phương. Phần còn lại trong bất cứ trường hợp nào vẫn phải giữ phương vị, luôn tạo thành tốp, một người hy sinh thì một người thay thế. Đội nữ binh chiến đấu rất hay nhưng một số đội nam binh vẫn dễ mất trọng tâm, đứng xen lẫn nhằm hỗ trợ khi nguy cấp. Cánh tướng soái chủ động tấn công các tay cự phách người Hán, Lê Lãm đánh với Hà Phủ Giang, Đinh Công Trứ giao chiến cùng Lưu Hạnh, tướng trấn thủ Hoan Châu, Ngô Quyền và Võ Thiên Nam lo hạ Tô Phi cùng nhóm Tam Sát Hung Thần, xuất thân từ Tứ Xa Đoàn. Riêng Dương nguyên soái hầu như không tham chiến. Ông đứng giữa trận tiền, điều khiển thế trận, cổ súy tinh thần binh lính bằng một nỗ lực phi thường. Chốc chốc lại thấy cơn đau chạy qua mặt người chủ tướng, nhưng ông vẫn đứng, vẫn hò hét đến cạn kiệt sức lực.

Ngược lại, Lê Khắc Chính quay cuồng trong vũ điệu tử thần. Lưỡi đao bán nguyệt vung nhang nháng, tầm khiên răng cưa phập phồng. Gần năm mươi tuổi mà sức lực vẫn còn nguyên, đi đến đâu, máu đổ đến đâu, cơn mãnh thú trong người họ Lê gầm thét điên đảo chiến trường. Đứng gần đó, tướng quân Phùng Hợp không thể nhìn được, chém bay đầu một tên lính Hán, mở đường lao đến trước mặt Lê Khắc Chính. Họ Lê mừng rú khi gặp đối thủ, say máu chém liền. Họ Phùng tránh sang bên, vót một đường đao nhằm mặt đối thủ. Lê Khắc Chính giờ khiến đỡ. Hai người xoay tròn như đèn kéo quân..

Đôi bên đánh nhau từ giờ ty đến chính ngọ, thì quân Hán bắt đầu núng thế. Chẳng hiểu vì sao, một bộ phận bỗng đuối sức, bụng đau quặn quai. Cánh tay đưa chậm một chút là mất mạng ngay, quân Hán gục ngã hàng loạt, hở ra khoảng trống mênh mông giữa lòng tuyến. Quân Việt như được tăng đôi sức mạnh, đánh hay lên trông thấy, ép đối phương đến nghẹt thở. Lê Khắc Chính bụng dạ hoang mang, trúng ngay một đao, cầu vai bọc sắt giúp khỏi rụng cánh tay nhưng tinh thần chấn động ghê gớm. Cây kích của Tư Mã Tuân văng xa năm trượng, đầu hấn lún lông lốc dưới chân. Diên Hắc Lang luống cuống bị Hoàng Hải Bình đâm thủng bụng. Hà Phủ Giang đuối sức chực chạy. Còn mỗi Lưu Hạnh vẫn cầm đồng với Đinh Công Trứ.

Nhưng lúc đấy, năm gã kỵ binh cấp thấp, không hiểu tự bao giờ đã tiến sát đến chỗ Dương nguyên soái. Các cận vệ vừa nhận ra thì dây cung bật, một người trúng tên ngã nhào. Người bên cạnh nhanh tay dùng song đao gạt phăng một mũi tên khác nhắm vào Nguyên soái. Năm gã kỵ binh nhất tề xông lên. Một gã bỏ trượng xuống đầu người cận vệ vừa gạt mũi tên làm anh này vùng đan đỡ. Sau tiếng “xoảng”, người cận vệ bị toạc hở khẩu. Hai người còn lại định tiếp cứu đồng đội thì một gã dùng quý đao, một gã dùng giáo ba mũi, một gã dùng búa tầm sét lập tức vây kín lấy họ. Gã sử trượng thừa thắng tấn công ào ạt. Dương Nguyên Soái phân vân nhìn các thuộc hạ trung thành đang xả thân bảo vệ mình, một người bỏ mạng, ba người còn lại chỉ đủ sức cầm cự. Bản thân ông, cử động đã rất khó khăn, đừng nói là phải cầm thanh kiếm. Nhưng dù quý tính mạng đến đâu thì ông cũng không muốn bỏ chạy. Hơn nữa phía đối phương còn một tên nữa vẫn đứng ngoài cuộc chiến. Tay hấn cầm cung, bao đựng vũ khí bên yên ngựa có hình thù kỳ lạ. Ông từng thấy hấn bên bờ sông Cát Tiên.

- Không lẽ nào hấn chính là Hoả Thiên ung.

Một người cận vệ vừa bị chém trúng. Bị những cái răng cưa trên lưỡi thanh quý đao xé toạc mạng sườn, anh lấy hết sức bình sinh chém trả hai đao khiến gã kia sợ hãi lùi tránh rồi hét to:

- Nguyên soái chạy đi. Chúng tôi sẽ cản đường.

Cả ba người cận vệ tung toàn lực vào những đòn đao liễu mạng. Dương nguyên soái giật dây cương ngựa, miệng lầm bầm:

- Vì đại nghiệp.

Do quân của Nghĩa Đoàn sợ kẻ địch gây tổn thương Nguyên soái nên cố tình đánh rộng ra. Lúc họ tiến lên dồn ép đối thủ là lúc quanh họ Dương chỉ còn bốn cận vệ và một khoảng ngỗng ngang xác chiến binh. Bọn Hoả Thiên ung không muốn bỏ lỡ dịp may trời cho này chặn giữa Nguyên soái và Nghĩa Đoàn. Dương Đình Nghệ giục ngựa chạy, Hoả Thiên ung theo bèn gót. Hai ngựa chạy song song, Hoả Thiên ung giương móng nhằm lưng vị nguyên soái, tay không tắc sứt một mồi vì đau đớn mà bỏ tới.

Gã kỵ binh cầm giáo ba mũi đâm tin cổ họng một cận vệ. Đồng bọn của hấn, gã cầm búa tầm sét bổ vỡ đôi đầu một cận vệ khác. Gã cầm trượng đã dừng tay và gã cầm quý đao cố chém nốt người còn lại. Đa số chiến binh Nghĩa Đoàn mãi đánh nên không biết chuyện gì xảy ra, một số ít biết mà không thể làm gì vì chỉ sợ xảy ra chính họ mất mạng. Song, từ bốn hướng, vẫn có người phát giác ra sự việc.

Dương Nguyên Soái chắc chắn năm cái vuốt sắc chuẩn bị đâm vào lưng mình thì con ngựa vấp phải xác của quân Nam Hán chúi về phía trước. Ngựa của Hoả Thiên ung phóng quá đà khiến đòn đánh của hấn trượt nhịp. Nguyên soái mừng rỡ quay ngựa sang hướng khác. Song Hoả Thiên ung nào muốn buông tha. Với đôi chân khỏe mạnh, hấn thúc ngựa một loáng đã theo kịp Nguyên soái.

Người cận vệ cuối cùng buông rơi vũ khí, trừng mắt nhìn thanh quý đầu đao sắp đoạt mạng mình thì....

Hai ánh sao băng xẹt qua.

Con ngựa của Hoả Thiên ung học lên, hất hấn ngã lăn quay.

Lưỡi quý đao bật ngược trở lại làm chủ nhân suýt ngã ngựa.

Những vị cứu tinh đã đến.

Hoả Thiên ung đứng được dậy thì con ngựa của hấn đã chết bởi ngọn Ngũ Hoa Thương cắm trên thân. Võ Thiên Nam nhảy vào xuống ngựa, rút kiếm chỉ vào mặt Hoả Thiên ung nói :

- Quá tam ba bận, phen này ta không để ngươi chạy đâu.

- Được lắm. Ta cũng đang muốn tìm người tính nợ đây.

Bốn con chiến mã đón đầu bốn gã kỵ binh. Bốn anh em Ngô Quyền đã có mặt. Gã cầm đao Huyết Quỷ tức tối tấn công Dương Thạch vì chàng mới cứu người. Thấy Tiểu Nhi sửng gậy, Dị Hành Giả nghĩ đã tìm ra đối thủ thích hợp, cầm trượng đánh luôn. Phong Kỳ đã nhắm mắt Ngô Quyền, biết ngoài hấn ra, ba tên kia đều không phải là đối thủ của chàng, bèn tung một đòn đoạt mạng từ ngọn giáo ba lưỡi. Kim Quyết cười khẩy trong bụng, hấn cho rằng mình may mắn nhất với gã đối thủ mặt búng ra sữa.

Có điều Dương Vân không nghĩ vậy. Chàng vừa thắng Sơn Hùng nên ngọn búa kia hoá tầm thường. Chàng tránh khỏi một búa, lập tức xuất chiêu “Rắn chuyên mình”. Bời đánh trên lưng ngựa nên Dương Vân chỉ uốn thân trên. Dữ cho đối thủ giờ búa đỡ, chàng lật ngược cổ tay chém phăng đầu hấn. Kim Quyết chết khi chưa kịp chém nhát búa thứ hai.

Dương Thạch cũng dùng chiêu “Rắn chuyên mình” nhưng ở trình độ cao hơn nhiều. Chàng cố tình đẩy mình vào thế khó trước khi đâm kiếm tự vệ. Huyết Quỷ tưởng sẽ kết liễu đời chàng sau khi gạt thanh kiếm ra. Dĩ nhiên là hấn gạt trượt, Dương Thạch chỉ lắc cổ tay. Lưỡi kiếm như con độc xà uốn éo, đâm vào tim Huyết Quỷ, gần như một lúc với cú chém của Dương Vân.

Ngô Quyền hiểu rất rõ sự kỳ ảo trong cách đánh giáo của Phong Kỳ. Do đó chàng chủ động khoá tay hấn. Đòn đoạt mạng của Phong Kỳ tung chưa hết tầm thì bị Ngô Quyền dùng sống đao đè xuống. Hấn dịch mũi giáo đến đâu thì cây cương đao ép đến đấy. Chốc lát hai con người bị kéo lại gần nhau Chỉ chờ có thế, Ngô Quyền hét tiếng trợ oai, chém không cần đà. Mạnh mẽ thay thân lực của Ngô phó soái, lưỡi đao tiện ngọt phần eo lưng đối thủ. Hồn Phong Kỳ bay xuống tuyền đài cùng Huyết Quỷ và Kim Quyết cho có bạn.

So với anh em, Tiểu Nhi chiến đấu kém hiệu quả hơn hấn. Cây gậy gỗ của chàng không phải thứ binh khí tối ưu trong chiến đấu. Hôm nay, nó oằn lên oằn xuống trước cây thiết trượng của Dị Hành Giả. Chàng đành bảo anh em chạy đến hộ giá trước, giải quyết xong chàng sẽ đến ngay. Biết tính chàng, họ giục ngựa phi tới chỗ Dương Nguyên Soái.

Ông đang nằm lá trên mình ngựa, hơi thở ngắt quãng. Dương Thạch vội vã bắt mạch. Mạch hơi yếu nhưng không đáng lo, tình trạng hiện tại chỉ vì bị động vết thương cũ. Họ đỡ Nguyên soái xuống ngựa, thì thầm báo cho ông biết quân Việt đang thắng to, phía Nam Hán lũ lượt bỏ chạy. Trận chiến lớn sắp đến hồi kết thúc với toàn thắng về ta. Cả trận chiến nhỏ giữa cặp oan gia Võ Thiên Nam và Hoả Thiên ung cũng vậy. Họ Võ đã vạch thêm một vết trên má của con ung lửa, vừa cân với vết thương cũ cũng từ tay ông. Hoả Thiên ung bị làm nhục tức sùi bọt mép, vung vuốt bổ bừa. Thiên Nam nhẹ nhàng tránh khỏi, đưa nhát kiếm cuối cùng kết thúc cuộc đời gã tay sai tàn bạo.

Phó soái Lê Lâm phi ngựa tới báo Lê Khắc Chính đã dẫn quân chạy về Đan Hồng, sáu vạn tinh binh giờ còn có mười lăm ngàn. Nguyên nhân thắng trận là hầu hết đám quân Nam Hán đóng trại ở Đan Hồng dùng thức ăn có độc.

Khi chất độc phát tác, chúng không đánh mà tự gục kéo theo sự sụp đổ dây chuyền trong toàn quân. Với cái chết của Hòa Thiên ung và ba đội trưởng, Ngân Vệ coi như bị xóa sổ. Kim Vệ cũng rơi vào tình trạng tương tự. Ngoài ra, trong các thượng tướng của địch, riêng mình Lưu Hạnh chạy thoát.

- Tình hình quân ta ra sao? Nguyên soái hỏi.

- Chết hơn vạn, phần lớn là quân tứ xứ. Riêng trong Nghĩa Đoàn số tử sĩ là ba nghìn, trong đó có hai trăm nữ binh, mười ba đội trưởng và một Tổng đội trưởng hy sinh.

- Ai vậy?

- Phùng Hợp, Tổng đội hậu quân. Ông ấy đã chiến đấu rất anh dũng, nhưng do con ngựa bị quáng mắt sa chân lúc đuổi theo Lê Khắc Chinh, nên bị hấn giết chết.

Dương Nguyên Soái thở dài, nói:

- Đáng tiếc. Nhờ Phó soái truyền lệnh xuống anh em là hăng đến Đan Hồng trước. Ngày mai đánh Đại La.

Trần Đan Hồng và vùng phụ cận đã rơi vào tay cha con Nguyễn Thuận. Đôi bên dụng độ toé lửa ở Đào Phúc, Lê Khắc Chinh ước chừng khó thắng nên không tham đánh mà chỉ cướp đường để chạy. Nguyễn Thuận cũng thu binh đón tiếp Nghĩa Đoàn.

Về cách Đại La mười dặm, quân Hán đương mệt mỏi lại gặp mai phục. Quân Hồng Châu khí thịnh, ào ra chém giết. Tướng Hán sợ hãi ôm đầu, quân Hán chống cự trong hoảng loạn. Đánh nhau đến giờ Dậu thì tan. Lê Khắc Chinh thoát chết về thành với vài nghìn tàn binh. Đỗ Mai Sơn thấy trời đã tối bèn ra lệnh hạ trại.

.....

Tối mồng tám tháng hai.

Dù còn đau, Dương nguyên soái vẫn triệu tập các tướng đến bàn bạc chiến lược. Sau khi nghe báo cáo tình hình, Nguyên soái nói:

- Tuy ta vừa thắng 1 trận rất lớn nhưng chưa đủ làm giặc kiệt quệ hoàn toàn. Thành Đại La tường cao hào sâu, lưng giáp Nhị Hà, thể nghìn năm vững chắc. Trong thành vẫn còn ngót nghét vạn rưỡi binh. Xem ra cần phải tìm ra kế sách chu toàn mới mong phá nổi. Theo thám báo thì trước Tết, Lý Tiến đã cho tích lũy rất nhiều lương thảo phòng tình thế bị vây hãm trong nhiều tháng. Hơn thế, Lưu Cung vừa hạ chỉ chinh tây, phong Hàn Bích Liễu làm Nguyên Soái, thống lĩnh 15 vạn binh đi đường bộ. Phong Trần Bảo làm Phó Nguyên soái, mang 5 vạn binh tiến theo đường thủy. Chúng đang rục rịch khởi hành và chỉ ngày một ngày hai sẽ vượt qua biên giới. Vì lẽ đó, một mặt ta thuyết phục nghĩa quân Phong Châu trấn giữ những nơi hiểm yếu, đảm bảo cầm chân giặc càng lâu càng tốt. Mặt khác, ta phải nhanh chóng phá thành Đại La, trừ mối lo trong bụng trước để rảnh tay chống giặc ngoài. Sứ giả Phong Châu vừa đến Đan Hồng chiều nay, họ yêu cầu tăng viện cho lực lượng vốn dĩ khá mỏng của họ. -

- Hàn Bích Liễu là danh tướng bên Trung Hoa, cùng Từ Xa Đoàn, vừa đánh bại cuộc xâm lược của ba bốn chục vạn quân Đường, tiếng tăm lừng lẫy. Nay Lưu Cung bỏ vị trí trấn thủ quan trọng phía bắc để đánh nước Việt ta chứng tỏ chúng cố giữ quyền cai trị bằng mọi giá. Nhưng quân Hán chinh chiến liên miên, lại vượt quãng đường xa tít hao tâm tổn sức. Nghĩa binh Phong Châu sẵn có một vạn, nay ta chỉ viện thêm năm sáu ngàn nữa, cùng nhau dựa vào địa thế hiểm trở mà ngăn bước quân thù.

- Ta cần có một người đủ sức gánh trọng trách này.

Từ trong hàng, một vị đại tướng đẩy mình uy vũ bước lên:

- Tôi xin nhận. Nhưng thế giặc chỉ có thể cản trong một thời gian, xin Nguyên soái cho đặt ra hạn định rõ ràng.

- Võ phó soái đảm nhận là ta rất yên tâm. Phó soái tùy ý chọn quân tướng, mai sẽ lên đường. Cứu binh như cứu hỏa, ta ước đoán chừng ba ngày, tức là chậm nhất sáng ngày mười hai, Từ Xa Đoàn sẽ đến nơi. Chắc chắn chúng sẽ dùng chước biến người như Lê Khắc Chinh tám năm trước. Phó soái nên dùng nhu chế cương, đảm bảo giữ đất trong vòng năm ngày. Đến sáng ngày mười bảy hãy thả cho chúng vào, từ đó triển khai kế sách chặn trước đánh sau để giành thắng lợi sau cùng.

- Tôi xin phép về trước để thu xếp.

Nguyên soái tán đồng rồi quay sang các tướng :

- Các vị đã nghe ta giao hẹn với Võ phó soái. Ông ấy sẽ giữ lời hứa. Chúng ta biết điều đó. Và đáp lại bằng việc hạ thành Đại La với tối đa là tám ngày. Rất khó nhưng có khả năng. Các vị hãy nghĩ xem ta nên làm như thế nào?

Phó soái Đinh Công Trứ hiến kế :

- Gần bảy mươi năm trước, tướng nhà Đường là Cao Biền làm Tiết độ sứ. Hắn sai đắp lại thành Đại La nhằm củng cố căn cứ thống trị. Từ đấy đến nay, đất đắp thành đã đạt độ rắn chắc nhất mà chưa hề cũ đi. Không vượt được tường thành vì Lê Khắc Chinh sẽ cắm đầy chông gai lên đó. Bởi vậy, đường duy nhất để vào thành là qua cổng chính. Theo tôi, điều tiên quyết phải mở được cánh cổng chính.

- Bằng cách nào? Lê Lãm băn khoăn.

- Bằng dải đê ngăn nước sông Nhị và sông Tô. Đinh Công Trứ đáp. Về việc này, lão tướng Nguyễn Thuận thông thạo hơn ai hết.

- Xin mời Nguyễn lão tướng quân. Dương Nguyên Soái nói.

Nguyễn Thuận dù tuổi đã cao nhưng trông vẫn rất tráng kiện.

- Tôi từng có sáu năm chỉ huy đội phòng vệ Đại La nên nắm tường tận từng chỗ cao thấp của tường thành. Đúng như Đinh tướng quân đã nói. Tường thành Đại La hiện nay đủ đứng vững trước bất kể hình thức tấn công nào.

Riêng góc tây nam có chỗ sạt lở, theo tôi được biết thì quân giặc vẫn cho đắp lại. Ta chỉ cần vượt con đê cao hơn một trượng là có thể vào được thành. Tôi đã già, không còn đủ sức nữa. Tuy nhiên, thằng cháu đích tôn Nguyễn Thắng sẽ thay tôi dẫn đường. Nó thuộc nằm lòng chỗ đó.

- Được vậy thì rất tốt. Nguyên soái mừng rỡ. Chúng ta sẽ liên tục công thành, cốt sao cho Lê Khắc Chính và đám thuộc hạ của hắn luôn lo lắng tìm cách chống đỡ suốt ngày lẫn đêm. Trong lúc đó, sẽ lập một đội gồm năm mươi chiến binh sẽ theo Nguyễn Thắng bí mật nhập thành, mở cổng dẫn đại quân vào.

Các tướng xúm lại bàn bạc rất lâu để cụ thể cái kế hoạch mà Nguyên soái vừa vạch ra. Cuối cùng, tất cả đều hài lòng và thống nhất trong từng chi tiết nhỏ. Nguyên Soái chợt nói :

- Hôm nay chúng ta đã mất cả vạn binh. Nhưng số thương vong có thể còn tăng gấp nhiều lần nếu như quân Hán không bị chất độc phát tác. Đó là chiến công lớn của du kích Đan Hồng. Ta nghĩ các tướng cũng muốn gặp người thủ lĩnh của họ. Tại sao Ngô phó soái không mời ông ta đến dự họp nhỉ?

- Tôi đã mời rồi, nhưng ông ta còn bận tiếp khách phương xa nên cáo lỗi không đến được. Xin Nguyên soái và mọi người lượng thứ.

.....
- Cháu không cần nghĩ ngợi nhiều mệt đầu. Chú cam đoan Dương nguyên soái và các tướng sẽ bỏ quá cho chú vì không đến được. Ông chủ hiệu buôn Trung Nghĩa nói oang oang trên lầu Tây. Tối nay mối quan tâm duy nhất của chú là tiếp đãi thằng cháu yêu và mấy anh em kết nghĩa của nó. Nói thật lòng, chú không thích cái không khí căng thẳng của các bữa họp. Mà thiếu chú, các vị ấy vẫn thoải mái như thường.

Dương Thạch mỉm cười. Ban chiều chàng dẫn mấy anh em đến nhà ông chú chơi để rồi một mực bị giữ lại ăn cơm :

- Phép tắc nào chả có chỗ du di. Mấy đứa trốn cùng đội một bữa ăn cũng chẳng chết được.

Ngoài Ngô Quyền bận nên ăn qua quýt cho xong, ba người còn lại bị cuốn vào những câu chuyện cà kê của chủ nhà. Từ đầu đến cuối bữa, ông chẳng nghỉ nói lúc nào, như cái cối biện minh là bù cho sáu năm trời chiến đấu trong im lặng. Dương Thạch muốn phì cười. Nhưng kể ra, Đặng Tín cũng chịu lắm thiệt thòi, thậm chí vài lần bị vợ dọa bỏ, trong sáu năm gầy dựng ở trấn này. Trồng cây đã đến ngày hái quả, mà thu hoạch lớn nhất đến vào đêm hôm qua, khi họ bỏ lượng thuốc độc lớn vào chỗ lương thực dành cho bữa sáng của một vạn rưỡi quân Hán đóng tại Đan Hồng, tài tình hết mức. Quân Hán hoàn toàn chẳng cảm nhận nổi và chất độc khéo chọn thời điểm phát tác. Đặng Tín kể sơ sơ cho qua chuyện rồi hỏi han mấy vị khách đủ thứ. Rõ ràng ông khoái chí với cả bốn người. Dương Thạch không tính vì là thằng cháu yêu quý. Ngô Quyền không tính vì họ từng liên lạc nhiều lần và từng đối ẩm một trậnбет nhè. Tiểu Nhi không tính vì anh chàng này cũng béo như ông và nói năng lắm lúc cũng văng mạng như ông. Dương Vân càng không tính vì là cậu bé dễ thương và vì tình cảm thương nẩy sinh rất tự nhiên.

Dương Vân hỏi Đặng Tín căn cứ về lĩnh vực buôn bán sở trường của ông. Bởi chàng cũng là con nhà nòi. Tiểu Nhi thích lầu Tây ra mặt và cùng Đặng Tín mải miết tranh luận lĩnh vực ca hát, niềm đam mê chung của hai người. Còn Dương Thạch hỏi thăm về cha mẹ. Chàng lo lắng khi được cho biết ông bà Đặng Trí đang ở trong thành Đại La.

- Sau vụ đầu độc hôm nay. Lê Khắc Chính kiểu gì chẳng suy ra chú. Hắn sẽ lùng bắt vợ chồng anh cả. Nhưng cháu yên tâm, họ đã ẩn mình từ hồi tháng riêng. Hắn có tài thánh cũng không tìm thấy. Người của ta trong thành hành xử cực kỳ kín đáo. Chú dám chắc chính họ sẽ quyết định chiến thắng trong trận tới...

Cứ thế họ nói chuyện đến khuya. Đặng Tín định lưu khách ngủ lại thì bị từ chối thẳng thừng. Ba anh em không muốn phá hết giới hạn quân luật. Họ quay lại đội ngũ. Lúc chia tay nhau về trại thì Văn Huyền của đội Bạch Hổ đi đến:

- Ba anh chắc chưa biết tin sáu nghìn quân, gồm Thanh Long và Bạch Hổ, sáng mai theo Phó soái Võ Thiên Nam lên Phong Châu đón đầu viện binh của giặc, nghe đâu là Từ Xa Đoàn.

Anh em bối rối nhìn nhau khi Văn Huyền đi khuất. Họ rất muốn sát cánh bên nhau trong những trận chiến khốc liệt nhất thì đừng một cái. Tiểu Nhi ở lại Giao Châu còn Dương Vân, Dương Thạch lên Phong Châu cản bước đoàn quân tàn bạo lùng danh từ phương Bắc cho chí nước Nam. Quân lệnh như sơn. Họ thở dài, chào tạm biệt trước cuộc chia tay sinh tử. Tiểu Nhi rẽ trái, hai chàng họ Dương rẽ phải. Đi dăm bước, đôi bên cùng dừng, quay đầu nhìn nhau. Tiểu Nhi nói :

- Đừng quên là hai đứa chưa đến nhà anh chơi đâu nhé.

Thế thôi, ai đi đường nấy. Lòng người chìm trong đêm yên tĩnh.

Ngày mồng chín tháng hai.

Võ Thiên Nam dẫn đầu sáu nghìn quân đi Phong Châu.

Việt Nghĩa Đoàn tiến đến chân thành Đại La hạ trại.

Hai phía đông tây có quân Hồng Châu, Giao Châu chờ sẵn.

SAU PHÁ LÀ ĐẾN GIỮ

Ngày mười hai tháng hai.

Từ Xa Đoàn tấn công huyện Gia Ninh, Phong Châu nhưng vấp phải sự kháng cự mãnh liệt của quân Việt phải bật ra. Hàn Bích Liễu cho dựng trại tại rừng cọ Nghĩa Tế, điều người đi do thám tình hình. Ngày hôm sau chúng về báo chỉ có một vạn rưỡi quân trên đất Phong Châu, sáu phần tập trung ở Gia Ninh, bốn phần ở Thừa Hoá. Còn nói thêm là quân Việt đã dùng tổng lực tấn công Đại La trong bốn ngày nay. Nguy cơ thành bị hạ có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Nghe xong, họ Hàn quyết định dùng đến Từ Xa, không nhằm tận diệt quân Phong Châu mà để đến Giao Châu.

Ngày buổi trưa hôm đấy hàng ngàn chiếc Từ Xa xung trận. Phòng tuyến đầu tiên của quân Việt nhanh chóng bị phá vỡ vì không có đao kiếm cung tên nào chặn nổi chúng. Thật khó đoán nổi những cỗ xe khung thép khổng lồ chứa gì bên trong chỉ biết chúng là sứ giả của chết chóc. Nhưng thủ lĩnh Phong Châu Kiều Công Tiễn là người lắm mưu. Ông ta cho quân vừa đánh vừa lùi vào các vùng địa thế chật hẹp khiến Từ Xa Đoàn khó phát huy sức mạnh. Rồi huy động dân cùng binh lính đào những hố hào bẫy lớn. Cũng diệt được trăm chiếc. Thêm sức mạnh từ cánh quân của Võ Thiên Nam, dẫu quân Việt vẫn bị đẩy lùi nhưng không thua ngay.

Ngày mười bốn tháng hai.

Quân Hán mở một đợt tấn công mới. Quân Việt không chống nổi, đành lui về Thừa Hoá.

.....

Rằm tháng hai.

Sức mạnh bên Hán được tăng cường khi phó soái Trần Bảo dẫn năm vạn quân đến nơi. Cơ hồ, giữ vững trận thế trong hai ngày nữa là điều bất khả thi với quân Việt. Được cái, đội cảm tử của Nghĩa Đoàn đã lọt vào trong Đại La thành.

Sau bữa tối, Lê Khắc Chỉnh đến tìm Tiết độ sứ.

- Quân canh phát hiện 1 vụ đột nhập vào thành từ chỗ tường thành bị sạt phía nam. Hai tên bị giết ngay tại chỗ, tên còn lại bị trọng thương. Tôi đã dùng cực hình tra tấn nhưng nó thà chết không hé răng. Nhưng đủ đã có nhiều tên trước hắn chưa bị phát hiện. Chúng tất phải có căn cứ trong thành. Và tôi đang định triệt mối lo đó.

- Đó là điều rất nên làm nhưng cái căn cứ đó ở đâu mới được?

- Xóm Mật ần.

Tiết độ sứ chau mày :

- Chỗ đấy có đến hơn trăm nóc nhà. Ông không xác định rõ ràng hơn được à?

- Vì thế tôi mới đến xin phép ngài trước khi hành động?

- Ông không định nói với ta sẽ lục soát từng nhà một đấy chứ?

- Thưa không. Tôi đem quân phong tỏa xóm, lôi hết dân đến bãi chợ, bắt chúng khai ra bọn phản loạn.

Tiết độ sứ lắc đầu :

- Không ổn. Làm thế khó đạt kết quả lắm.

- Có chứ sao không. Bởi tôi biết chắc bọn phản loạn có trong lũ dân đó.

- Rồi sao nữa?

- Nếu chúng không khai. Giết hết là xong.

Tiết độ sứ giật mình. Ngài thẳng thốt nhìn lại người cộng sự bấy lâu. Hắn rất tàn nhẫn, cái tàn nhẫn của một mãnh tướng bất chấp tất cả để bảo vệ thành trì của mình. Về phần Tiết độ sứ thì khác. Ngài là một quan văn, lớn lên trong thi thơ, đạo đức. Lê Khắc Chỉnh biết điều gì là tốt nhất nhưng Tiết độ sứ không cho phép mình vượt qua ranh giới bất nhân xa đến thế.

- Ta không chấp thuận. Ông giết được hết đám phản loạn lọt vào thành, được thêm đám nội gián cũng vậy thôi. Lòng dân đang sôi sục, nếu ông manh động, chúng sẽ vùng lên. Ba, bốn chục vạn con người. Lúc đấy, đừng nói cái thành này, ngay cái mạng của ta và ông cũng không giữ nổi.

- Nên ngài bỏ mặc sao? Xin hỏi nếu không làm, tôi và ngài có giữ được cái đầu trên cổ không? Lê Khắc Chỉnh bực tức

- Ông có quyền tróc nã nội phạm nhưng ta cấm ông không được giết dân. Hiểu không!?

Trong khoảnh khắc, Tiết độ sứ cảm tưởng ánh quang man đại bắn ra từ mắt Lê Khắc Chỉnh, trông ông ta như sắp nhảy vào bóp cổ ngài. Tiết độ sứ bình tĩnh chờ đợi. Nhưng họ Lê vẫn nhớ bài học tuân lệnh cấp trên được dạy từ thuở thiếu thời.

- Vâng, thưa Tiết độ sứ. Tôi xin cáo lui.

Lê Khắc Chỉnh rời khỏi phủ Tiết độ, miệng lầm bầm: Nói cho phải phép chứ dao kéo đã sẵn là sao có chuyện thôi cắt được. Biết Tiết độ sứ sẽ cho người giám sát mình, ông ta về thẳng phủ tướng quân. Quân trong phủ đã huy động hết ra mặt thành, nên kẻ bám theo yên tâm, đến thẳng doanh trại truyền khẩu dụ của Tiết độ sứ không được tàn sát dân chúng cho Lưu Hạnh, người mới được cất nhắc làm Trấn thủ Đại La.

Lê Khắc Chỉnh sai gọi đội trưởng đội ba của Kim, Ngân Vệ.

- Việc ta giao, các người chuẩn bị đến đâu rồi?

- Đã tập hợp đủ số thừa nguyên soái. Lỗ Sơn Tuệ đáp.

- Xin nguyên soái hạ lệnh, chúng tôi lập tức sẽ san bằng cả xóm lẫn chợ. Dị Hành Giả nói.

- Chưa vội. Lê Khắc Chinh xua tay. Các người hãy từ từ.

Họ ngồi đợi đến khi có người vào báo. Nét mặt Lê Khắc Chinh hài lòng thấy rõ :

- Các người đi được rồi. Nhớ lời ta dặn một là tránh bị người của Tiết độ sứ bắt gặp, hai là làm nhanh gọn, sạch sẽ.

Hai gã đội trưởng vâng lệnh. Năm trăm quân đao phủ đang tập trung đằng sau phủ. Cả bọn im lặng vượt qua các dãy phố vắng ngắt. Tuy còn sớm nhưng mấy hôm rồi, dân chúng ăn xong cơm vội vã tắt đèn đi ngủ. Còn đầu lố xớ ra đường, rất dễ bị vu cho tội làm phản, nội gián, mất đầu như chơi, còn làm hại cả nhà. Trăng rằm sáng lắm, dù người dân trong thành trồng rất nhiều cây hai bên đường, vẫn soi tỏ mặt bộ mặt độc ác, đôi vai u bắp của những kẻ đang làm lủi.

Xóm Mật ẩn thực chất nằm khá gần trung tâm Đại La, phía đông của xóm có một cái hồ nước to, rất trong mát, có hàng liễu xanh bên bờ, khung cảnh vô cùng thơ mộng. Phía tây là chợ Lộ. Khác với hai chợ lớn là chợ Đông và chợ Tây, chợ Lộ không bán lương thực như thóc, gạo, ngô, khoai... mà bán tất tậ những phẩm vật của dân xóm Ô, Mật ẩn, Hàng Canh làm ra. Họ rất giỏi chế tác vàng bạc, thêu thùa, làm bún, làm quạt, đóng hòm... Dù đang chiến tranh nhưng dân xóm vẫn phải thức khuya dậy sớm làm hàng, nên đèn đuốc còn sáng trưng. Lọt thỏm giữa lửa, gạo, tre, gỗ là nhà ông lang Quãng, hôm nay bận tiếp khách nên không phơi, sấy, sao, hầm được. Ngồi trên tấm phản gỗ, ông nâng chén trà nhấp giọng. Hai ông khách nhắm vị đầu lưỡi, tấm tắc khen ngon.

- Anh Tuấn này, tôi uống trà ở nhà ông lang rất nhiều. Lần nào cũng thấy ngon, ngon không thấy chán. Có hôm chờ chủ nhà ra ngoài, tôi lấy ra xem thử. Là loại thông thường bán ngoài chợ anh ạ! Vậy mà ông lang pha lên, dùng một lần rồi nhớ đau đầu. Cứ có dịp đến Đại La, y như rằng bị vợ mắng vì chuồn đến đây uống chực trà.

- Hà hà.. Ông bác giới thiệu đúng theo cách của người khảo sát hàng hoá tài ba. Nói với anh Tuấn rằng người đàn ông này đã ở lý trong nhà tôi hơn tháng rồi, có thấy đã động đến trà nước gì đâu. Tôi mời ông ấy chỉ uống lấy vị, nay có anh lại tán dương hết nể. Hay ông sợ tôi lấy tiền nhà hả ông bạn?

- Ông đang mơ đấy phải không?

- Tôi biết ông lắm của, chờ ngày đuổi xong ngoại xâm sẽ đòi bằng được.

- Ha ha..

- Hai bác vui cứ như trai trẻ ấy. Người khách thứ hai góp vui.

- Chỉ khi chiến đấu thì chúng tôi mới thấy mình già thôi. Ông lang cười lớn.

Tiếng cười bị ngắt khi Tiểu Nhi, chính là Tiểu Nhi, chạy vào:

- Cha, bác Trí, anh Tuấn. Ba người cười đùa vui vẻ quá, có biết bọn Hán đang kéo đến đây chưa?

- Đông không? Ông lang thân nhiên hỏi con.

- Khoảng năm trăm quân, đây là nghe cu Tý báo. Chúng huy động đám đao phủ, cha ạ.

- Không sao. Đặng Trí nói. Chúng sẽ không đến được đây đâu. Triệu tướng quân này, quân trong thành Đại La sẽ lo giải quyết năm trăm tên đao phủ và gây náo động hai mặt đông tây. Tướng quân cứ ung dung thưởng thức hết tuần trà tuyệt vời của ông bạn tôi. Sau đó, chỉ huy anh em Nghĩa Đoàn phá cổng thành chưa muộn.

- Xin tuân theo sắp xếp của bác. Triệu Văn Tuấn nói.

- Các vị cứ ngồi nhâm nhi nhé. Tiểu Nhi vội vã. Tôi phải chạy đi lo vài việc.

- Nhớ khép cửa nhé con trai. Ông lang gọi với theo.

Quân đao phủ đi đến bờ hồ thì Lỗ Sơn Tuệ khựng lại, chỉ cây bàng quý đằng xa. Dị Hành Giả cũng nhìn thấy 3,4 bóng người cầm mặt chạy theo hướng nam, ra lệnh cho quân đao phủ tránh khuất. Liền sau thấy phải đến chục người cũng chạy về hướng đó. Một kẻ còn dáo dác nhìn quanh, chờ đồng bọn qua hết rồi mới cất bước.

- Đuổi theo chứ? Dị Hành Giả thì thầm.

- Theo ngay. Sơn Tuệ giục.

Cả đám hùng hổ đuổi theo. Mạn phía nam hồ hầu như không có người sinh sống, vốn là khu quân tàng, nay bỏ phế mặc cây cỏ mọc hoang, um tùm như rừng.

Một tên đao phủ vấp phải phiến đá nằm giữa đường. Xem xét hoá ra tấm bia trên có khắc chữ. Dị Hành Giả hỏi:

- Nó viết cái gì?

- Phong ấn Nam thiên. Sơn Tuệ đáp. Của Cao Biền đời Đường.

Dị Hành Giả gạt đầu ra chiều hiểu biết. Trước mặt là kho khí giới, với hàng rào đã vẫn còn tốt. Bọn phản loạn chạy vào trong đó như chuột cùng đường, Sơn Tuệ hỏi :

- Vào chứ?

- Còn phải hỏi. Dị Hành Giả bảo với đám đao phủ. Giết sạch bọn chúng.

Bọn đao phủ gào rú, đao tuốt trên, trong đầu nghĩ đến công việc hào hứng chúng vẫn làm hàng ngày. Trăng đúng độ sáng nhất, hai gã đội trưởng đi trước, lũ quân lục tục theo sau. Bên trong kho vũ khí chỉ còn cái nền với những đồng đồ nát. Tuyệt nhiên không thấy bóng người nào.

- Chúng nấp sau các bụi cây.

Dị Hành Giả phẩm phẩm đi tới. Lỗ Sơn Nam theo sau hỗ trợ còn bọn đao phủ tìm kiếm xung quanh. Mấy khắc trôi qua. Đám phản loạn biến mất không để lại dấu tích. Bỗng nhiên, Dị Hành Giả hét lên thê thảm. Cùng lúc là những tiếng kêu khác.

Lửa cháy thành Đại La. Xưởng giấy ở mặt đông, kho thóc ở mặt tây, lửa bốc phừng phừng. Lưu Hạng hoảng hồn vội điều quân đến cứu hỏa. Đang cơn bối rối thì Lê Khắc Chính xông xộc đến doanh trại:

- Quân canh cổng thành có tin về không?
- Thưa chưa thấy gì.
- Nguy rồi.

Lưu Hạng sợ hãi hô quân. Lê Khắc Chính liên tục ra roi ngựa nhưng không chạy được nhanh vì dòng người hoảng loạn cản đường. Chật vật xéo lên một số thì bị số khác đẩy ngược lại, họ Lê nổi cơn điên vung đao chém tứ tung. Người dân hoảng sợ chạy dạt cả ra, mở cho gã nguyên soái Hán con đường đến cổng thành. Nhanh thì kịp, họ Lê lắm bằm. Hôm nay sợ là ngày mạt của hắn vì giữa lúc nước sôi lửa bỏng bỗng đâu hắn lại ngủ thiếp trong khi chờ đám đồ tể về báo công. Mắt Lê Khắc Chính đã nhìn thấy tường thành, cánh cổng vẫn đóng. Hắn thở hắt ra.

- Muộn rồi, Lê Khắc Chính. Giọng nói âm u vang trong đêm.

Một kỵ sĩ ngáng đường với thanh kiếm sáng lạnh vút đến. Lê Khắc Chính kịp dùng khiên đỡ, rồi mồm hắn cứ há hốc khi thấy cánh cổng thành chậm chạp dịch chuyển, lửa cháy trong điểm canh trên mặt thành. Tiếng reo hò dậy đất. Đám quân Hán xúm xít ngăn cản nhưng cánh cổng nhích dần, nhích dần rồi mở toang. Ánh đuốc sáng bùng lên, len lỏi đến từng góc khuất tối tăm của Đại La. Đoàn quân chính nghĩa ulla vào.

- Lê Khắc Chính. Giải quyết mối thù giữa chúng ta xong đã. Đảm bảo người sẽ chết trước khi phải nhìn thấy cái thành này sụp đổ.

Lê Khắc Chính nghiêng răng trèo tre, huơ thanh bán nguyệt đao.

.....
Sự náo loạn ngoài cổng thành chưa vào đến khu Phù Vân. Lãnh Phong gọi cửa nhà Dương quân sư. Bác gác cổng kiên quyết không cho vào, bảo quân sư đã đi nghỉ, có gì mai hẵng đến. May sao, Tần quân gia thấy động đi ra vội dẫn Lãnh Phong lên thư phòng. Dương quân sư đang đọc sách, hết sức kinh ngạc khi gặp Lãnh Phong :

- Quân Việt sắp tràn vào thành. Xin Dương gia rời đi trước khi quá muộn.
- Dương Phong hiểu ngay vấn đề.
- Đợi một lát, tôi chuẩn bị xong ngay.

Lãnh Phong ngồi chờ trong khi tiếng động bắt đầu tràn đến khu Phù Vân. Từng khắc trôi qua làm anh sốt ruột. Ông ấy làm gì lâu thế không biết? Lãnh Phong vừa tự hỏi mình thì Dương Phong trở lại thư phòng, trên vai khoác tay nai.

- Đi thôi.
- Một mình ngài thôi sao? Lãnh Phong ngạc nhiên hỏi.
- Bọn họ vô can. Riêng bác Tần sẽ theo sau khi có thể.
- Cũng tốt. Lãnh Phong nói.

Hai người rời khỏi nhà họ Dương, rẽ trái và rẽ trái. Lãnh Phong thắc mắc :

- Tại sao ngài muốn theo đường này?
- Chúng ta nên sang thăm Tiết độ phủ trước đã.

Lãnh Phong tỏ vẻ không thích nhưng vẫn đi theo. Tiết độ phủ lúc này đã bắt đầu nhốn nháo vì tin quân Việt vào thành. Những người Việt sợ liên lụy đều nhanh chân bỏ trốn, những người Hán cũng không trung thành hơn là mấy. Dù sao tự cứu mình cũng là việc đúng đắn nên làm. Có điều, ngoài những kẻ bỏ đi, vài kẻ khác lại định bắt Tiết độ sứ lấy thưởng. May còn mấy người quân hầu tử tể nên khi Dương Phong sang, Tiết độ sứ vẫn yên lành. Dương Phong thuyết phục Tiết độ sứ nhanh chóng gói ghém đồ tể nhuyển, lập tức rời thành vì chẳng bao lâu, quân Nghĩa Đoàn sẽ tới. Tiết độ sứ biết đây là cách tốt nhất đành ngậm ngùi nhìn lần cuối cái dinh cư mà ngài dày công gây dựng lên, bắt đầu bị sứt mẻ bởi lũ người nhà phản trắc rồi cùng hai thầy trò Dương Phong rảo bước. Họ vừa đi xong thì Lê Lãm dẫn quân xông vào phủ. Tức tối bởi mất công đầu, ông ta ra lệnh cho binh sĩ toả đi lục soát và đích thân lập tức đến ngay chỗ thành sập ở phía bắc thành. Ba người vội vã men theo con đường hẻm đầy bóng tối. Dương Phong lo lắng hỏi:

- Chúng ta liệu có thoát nổi không khi họ chặn hết các lối?
- Ngài cứ yên tâm, tôi còn một lối ra bí mật nữa.

Lãnh Phong dẫn Dương Phong và Tiết độ sứ đi vòng vèo, chui vào mấy cái ngõ mà nhìn trước mặt không nghĩ là ngõ. Quanh co đến ngạc nhiên, ta sống đã tám năm mà chưa bao giờ biết trong thành có những con đường bí mật đường này. Hèn chi quân Việt vẫn hoạt động ráo riết, chẳng tài nào dẹp nổi. Tiết độ sứ nghĩ thầm, cảm phục người bạn biết nhìn xa trông rộng. Rốt cuộc họ cũng tới bờ của một con kênh nhỏ. Con kênh vắt mình về phía tây bắc, giữa cánh đồng hoang mọc đầy cỏ dại.

- Ngược con kênh là ra bãi bồi của Nhị Hà, Lãnh Phong lôi từ trong bụi ra một con thuyền gỗ. Tội đặt nó ở đâu từ mấy năm trước đề phòng hữu sự. Thân thuyền làm bằng gỗ tẩm nên mới một đôi chút, vẫn dùng tốt chán.

Anh ta rút con dao, hùng hổ bước về phía Tiết độ sứ.

- Người định làm gì? Tiết độ sứ hoảng hốt, hỏi.

- Chặt tre.

Lãnh Phong lạnh lùng đáp, nhắm bụi tre to kiếm một giống thẳng. Con dao găm sắc dị thường, thoáng đã chuốt xong được cây sào dài. Lãnh Phong đưa nó cho Dương Phong, nói :

- Dương Gia dùng cái sào này thay cho đôi mái chèo trước khi ra sông. Bên bờ bắc con sông Nhị có làng Phù Ninh, hai vị hãy đến nhà ông Cỗ bên rìa làng lấy ngựa và lương thực. Ngã ba Bạch Hạc đang có đánh nhau to nên liệu đường mà tránh. Theo tôi tốt nhất đừng đi đường Phong Khê, mà đi Vọng Hải ngược lên phía tây phủ Phú Bình, rồi tìm đường về Hán.

- Anh không đi cùng chúng tôi sao? Dương Phong hỏi.

- Không. Chúc thượng lộ bình an.

Dương Phong không nói thêm gì nữa. Chờ Tiết độ sứ xuống thuyền, ông khéo léo chống sào, đẩy con thuyền băng theo dòng nước.

.....
Nếu như đêm rằm tháng hai, Việt Nghĩa Đoàn bất ngờ công kích thành Đại La và thu được thắng lợi hoàn toàn thì Từ Xa Đoàn cũng thành công tấn công vào trại của quân Việt ở Thừa Hoá. Những chiếc Từ Xa cùng vó ngựa hung tàn dương oai diễu võ. Máu của những chiến binh ái quốc chảy đỏ đường chỉ đủ cầm cự tới canh năm. Nghĩa quân tháo lui năm mươi dặm. Kiều Công Tiễn biết thế đã kiệt, muốn tránh đường cho giặc Hán tiến về xuôi. Nhưng Võ Thiên Nam khăng khăng không chấp thuận. Ông đã cùng Dương Nguyên Soái đặt mốc năm ngày. Nay đã đến ngày cuối cùng, lẽ nào bỏ cuộc. Một cuộc tranh cãi ngắn nổ ra. Kiều Công Tiễn không muốn hy sinh tất cả chỉ để duy trì thế trận trong một ngày nên bỏ mặc cho Võ Thiên Nam mang tính mạng của lính Nghĩa Đoàn ra đánh cuộc. Quân Hán đã đánh đến gần, quân Nghĩa Đoàn đã hô quyết tử và quân Phong Châu được lệnh rút. Một kết cục tàn khốc hiển hiện nếu tin chiến thắng và lệnh rút lui không theo lưng người thám báo, hộc tốc phi ngựa đến doanh trại. Những chiếc Từ Xa đổ ầm ầm xuống trại quân Việt nhưng đó chỉ còn là cái xác không. Người lính cuối cùng đã kịp thời rút vào rừng sâu. Quân Hán tiến tiếp bảy mươi dặm thì hạ trại. Phó soái Trần Bảo hỏi :

- Ta đang thừa thắng, tại sao tướng quân cho ngưng binh, lại dựng trại kiên cố như thế?

- Đang đánh nhau to, tự dung một phía rút lui toàn diện, không lưu lại bất cứ kháng cự nào trên đường đi, phạm làm tướng bắt buộc phải đoán ra chúng muốn bảo toàn lực lượng, nhằm đánh tập hậu. Đằng trước lòng tất đằng sau chặt. Ta dám đánh cuộc bằng ngôi Nguyên soái là thành Đại La đã thất thủ, Lý Tiến và Lê Khắc Chính sống hay chết còn chưa biết nhưng rõ ràng kế hoạch cứu viện thần tốc thành vô tác dụng. Đánh nhanh không xong, tất yếu phải chuyển sang đánh chắc. Xét về thực lực, chúng ta vẫn thừa khả năng chiến thắng đầu lương đầu thợ địch. Bởi vậy, nhìn thế Bình Sơn hiểm trở, lại thêm Trung Thủy (sông Giữa) thuận lợi tiến công, ta quyết định lập căn cứ trước, sau mới tính kế phá giặc.

- Mất tôi sáng thêm mấy phần. Đa tạ Nguyên soái đã chỉ giáo.

- Được rồi. Sau có khúc mắc ông cứ hỏi, ta sẵn sàng giải thích. Bây giờ hãy điều chúng lập trại hai lớp. Xếp Từ Xa nơi hậu trại. Quân chia thành năm cánh, một phòng vệ, bốn tấn công.

Do người đông thế mạnh, quân Hán chỉ mất có một buổi để dựng lên hệ thống doanh trại đồ sộ dưới chân Bình Sơn. Cái nhân trại được làm kiểu nhà ở, gồm nhiều căn, đứng theo cách của họ Hán. Dặm trường chinh chiến, một trong những sở thích của ông ta là mang theo khung nhà bằng gỗ, dành cho cuộc chiến kéo dài với đầy đủ vật dụng. Tại đó không đặt quá nhiều binh lính, thường đủ dùng sai vặt và chỉ có một số tướng lĩnh thân tín mới được ở trong nhân trại. Vòng ngoài hay vỏ trại, sẽ là nơi tập trung sức mạnh của cánh quân phòng vệ, thường xuyên chia ca canh gác, tuần tiểu từ sáng tới khuya. Vỏ trại nhất thiết phải có tường rào, công đằng hoàng. Mỗi lần lập trại theo thói quen kiểu này, họ Hán thường ở lý trong nhân trại, điều phối hoạt động thông qua các sứ giả đưa tin, việc đánh đấm cũng dành cho các cánh quân tấn công, bản thân ông ta ít xuất hiện trừ khi cần kíp. Nghe thì có vẻ khác biệt cách cầm quân thông thường, nhưng đối với một chỉ huy có khả năng làm chủ tình thế rất cao, ngôi trong trường định việc ngoài ngàn dặm như Hàn Bích Liễu, Từ Xa Đoàn đánh đâu được đẩy khiến người đời phải đặt cho ông ta cái tên là Bách Thắng Tướng Quân. Trận đại thắng dưới chân núi Phàn Môn mới rồi minh chứng rõ rệt cho. Và không còn nghi ngờ gì về việc Hàn Bích Liễu đang muốn lập lại chiến tích đó. Ông ta nhanh chóng cho người dò la tình hình.

Trong khi đó, trên đường từ Phong Khê đi Mê Linh nổ ra cuộc tranh cãi lớn giữa hai người bạn. Tiết độ sứ, hoặc giờ đã thành cự Tiết độ sứ, một mực đòi theo đi ngược dòng Trung Thủy:

- Dân tình đang xôn xao vì quân Hán sắp sửa đánh xuống. Từ Xa Đoàn đã vượt qua cửa ải Phong Châu, là cơ hội cho ta phục hồi thế lực. Tại sao ông cứ khăng khăng đòi đi đường Vọng Hải về bắc. Ông chưa biết phần thưởng của Hán Vương dành cho kẻ thất trận sao?

- Ông ta làm được gì nếu ngài bị tử trận trên đất Việt!

- Ông muốn ta bỏ trốn! Tiết độ sứ ngán ngẩm. Không được đâu ông bạn già.

- Tại sao không? Dương Phong nhún mày. Nếu ngài không đến chỗ quân Hán, ai chả tin ngài đã chết trong đám loạn quân. Nếu ngài chết, công tử và tiểu thư ắt sẽ rất đau lòng, nhưng bù lại, họ sẽ không bị vạ lây vì thất bại của phụ thân. Hơn nữa, hoạn lộ của công tử sẽ được đà thăng tiến bởi đến tính mạng dân của Hán Vương. Với cánh lái buôn chúng tôi, nó là cái giá hời đấy. Cuộc đời ai cũng có điểm dừng dù thành công hay thất bại đến đâu. Bản thân ngài còn được mấy phần nhiệt huyết để tiếp tục đi vào con đường đầy bất trắc này. Biết nghỉ ngơi đúng lúc, chúng ta sẽ mua lấy một điền trang nhỏ ở một nơi thanh bình phía nam. Sống nốt cuộc sống này với sự thanh thản, bỏ ngoài tai chuyện thế sự, ung dung bên chén rượu cuộc cờ.

Tiết độ sứ giục ngựa đi trước. Ngài không muốn cân nhắc xem ai đúng ai sai nữa. Quả thật chân ngài đã mỏi. Có điều kế hoạch của Dương Phong xem ra quá xa vời. Họ tìm được chỗ nghỉ chân tại một xóm hẻo lánh. Người dân nơi đây hình như chẳng hề quan tâm đến chiến tranh và ngược lại, chiến tranh dường như cũng không động đến họ. Nhà mái tranh, vườn thưa và rộng, đậu rào xiêu vẹo và con người hoà ái, vô tư. Chắc lâu lắm, xóm mới có khách nên người dân rất niềm nở. Dương Phong nói họ là khách buôn lỡ độ đường. Bà con mừng rỡ, bảo ông kể chuyện bốn phương. Thế là trong suốt bữa ăn, rồi hết buổi tối, đáp lại tấm thịnh tình của bà con, Dương Phong vui vẻ kể lại cuộc đời phiêu bạt của mình, từ bắc chí nam, lên rừng xuống biển. Bà con giật mình thon thót khi nghe đoạn ông bị cướp tấn công, đánh rơi xuống núi, thờ phào vì sau đó ông được người trong núi đưa về bản chữa trị và chăm sóc đến lúc vết thương lành hẳn.

- Nếu gặp người bị nạn, chúng ta cũng tận tình như thế. Một ông già đầu bạc phần khích.

- Còn hơn thế ấy chứ. Bà vợ trung tuổi của ông cũng có mặt, tham gia ý kiến. Ông không nhớ năm kia năm nọ, có một cậu trai bị thương rất nặng lết đến đầu làng mình à? Lúc ấy trông cậu ta người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm. Đầu cũng có vết chém bầy, thân thể chỗ mọng nước, chỗ khô nứt. Chúng tôi đã cứu sống cậu ta đấy. Ông Thống kia, bà à chỉ ông già có mái tóc đen nhánh, có bài thuốc tổ tiên để lại chữa vết thương rất công hiệu. Thế là người cùng ông ấy vào rừng hái lá thuốc, người đun nước rửa vết thương, băng bó. Còn chăm chút từng miếng cơm ngụm nước nữa. Có khác nào cái tử hoàn sinh đâu!

- Làm ơn mà không chờ trả ơn mới là người tốt. Ai lại khoe ra như bà. Ông chồng gắt.

- Cũng phải nói thêm là do cậu ta có chí sống mãnh liệt. Ông Thống để lời. Suốt mười ngày mê man bất tỉnh, cậu ta liên tục lẩm bẩm các câu nói vô nghĩa. Trừ câu nói “ta phải sống để trả thù”.

- Cậu ta vì sao nên nổi. Dương Phong hỏi. Và muốn trả thù ai?

- Chúng tôi không biết. Ông già đầu bạc nói. Trong mười ngày ấy cậu ta tưởng chết mấy lần. Sau khoẻ lại rất nhanh. Trong giấc mơ thỉnh thoảng cậu ta nguyền rủa gọi tên Lê Khắc Chính thề giết hấn trả thù cho cha. Nhưng khi tỉnh táo, cậu ta tuyệt nhiên không hề rằng nói mình là ai hay bị thương trong hoàn cảnh nào. Cậu ta cảm tạ sau đó bỏ đi ngay khi thương thế vừa thuyên giảm. Chúng tôi đoán cậu ta là thành viên của nghĩa quân Phong Châu mới bị giặc đàn áp.

Dương Phong không hỏi gì thêm. Đêm đã khuya nên bà con lục tục kéo về cho hai vị khách nghỉ ngơi. Có người thắc mắc ông khách còn lại sao chẳng nói năng gì. Dương Phong bảo do ông ta đi đường mệt mỏi. Ông biết thừa Tiết độ sứ dù khá thông thạo tiếng Việt, song do mãi suy nghĩ mà không màng đến xung quanh. Hai người đêm ngủ tại nhà ông trưởng xóm, qua canh hai chưa ai ngủ. Sáng hôm sau, họ quyền luyến chào tạm biệt. Dân xóm nhắc Dương Phong sau nếu có dịp phải quay lại thăm xóm. Hai người đi được mười mấy dặm, Tiết độ sứ chợt lên tiếng:

- Ta muốn ông nói thật, tại sao ông một mực không muốn cho ta đến chỗ Bách Thắng Tướng, vì ta hay vì ông?

Dương Phong ngược mắt nhìn lên. Bầu trời có đôi chút vẩn mây nơi dãy núi trước mặt, ông đáp lời Tiết độ sứ bằng giọng chân tình nhất:

- Thực ra nếu là Lưu Hán Vương hay thân tín, chúng ta còn sáu phần yên bụng. Nhưng đằng này là Hàn Bích Liễu...

- Hàn Bích Liễu thì sao? Ông ta là danh tướng của Nam Hán, đến cứu binh lý nào giết quan sở tại?

- Ngài nhắc trùng điều tôi lo sợ. Hàn Bích Liễu là một khai quốc công thần trong khi Từ Xa Đoàn gieo rắc nỗi khiếp sợ cho toàn Trung Nguyên. Tôi chẳng quá lời nếu nói bầu trời riêng của Nam Hán được chống nhờ cánh tay ông ta. Nhưng họ Hàn đã được gì nào? Không gì cả ngoài năm tháng lặn lội chốn xa trường tên bay đạn lạc. Tôi biết ông ta đã hai lần xin về kinh nắm chức đại thần quân cơ nhưng cả hai lần Hán Vương sợ cái uy thế quá lớn của ông ta mà từ chối. Không những thế, Hán Vương còn đẩy họ Hàn đánh hết trận này đến trận khác. Lại cắt bớt quyền binh của ông ta bằng cách đưa Trần Bảo vào vị trí phó soái. Trên thực tế, Từ Xa Đoàn hùng mạnh bao nhiêu lúc ngoài biên ải thì vô dụng bấy nhiêu khi về chốn kinh thành. Chính thế, Hàn Bích Liễu buộc lòng phải tự tìm một mảnh trời riêng. Vừa thắng trận ở Phàn Môn, quân sĩ mệt nhọc đã bị điều chỉnh nam, trái với phản ứng lâu nay, họ Hàn rất thoải mái nhận chỉ và mau mắn hành quân. Nếu không có ý định chiếm đất Việt làm của riêng thì vì lẽ gì!?

Nghe đến đây, Tiết độ sứ ghìm giật cương ngựa lại:

- Những tin tức quan trọng đó ông lấy ở đâu ra, và bằng cách nào?

- Tôi lấy từ chính nơi chúng sinh ra và bằng cách quen thuộc của mình.

Tiết độ sứ lắc đầu, giọng chua chát:

- Lâu nay ta vẫn có cảm giác ông chỉ huy ta chứ chẳng phải ngược lại, Dương Phong à?

Dương Phong cười:

- Lâu nay tôi vẫn tự nhận tôi là bạn của ngài và tôi làm mọi việc là vì tình bạn. Liệu có sai không nhỉ?

- Không sai nhưng tại sao ông không nói điều này với ta sớm hơn. Hay trong một góc suy nghĩ nào đó, ông vẫn muốn ta chết trong tay Hàn Bích Liễu!?

- Đề tôi cùng chết với ngài ư! Tôi không muốn vô đoán gây sự huyệt huyệt cho ngài. Tôi muốn ngài tự nguyện chấp thuận từ bỏ mơ ước tái lập quyền lực. Nếu không thế thì tôi mới phải nói thật trước khi chúng ta đi đến ngã ba Cọ Cừ.

- Cái ngã ba đó ở đâu?

- Ngay trước mặt thừa ngài. Giờ chúng ta chuyển sang hướng tây là thoát khỏi mọi phiền nhiễu ngay thôi.

Sao ông bạn mình có thể tính đường đi nước bước tài tình đến thế? Tiết độ sứ nghĩ. Họ rẽ trái ở ngã ba Cọ Cừ. Ngựa chạy năm dặm là đến địa phận huyện Vọng Hải. Lúc ấy, Tiết độ sứ thở phào, vui vẻ hỏi :

- Ông dự tính điều gì nhỉ? Có phải là một biệt trang nhỏ ở phương nam yên bình. Ta không còn là Tiết độ sứ, ông cũng chẳng phải là Dương quân sư. Chúng ta là đôi bạn già, ngày qua ngày vui thú điền viên. Lúc cảm lúc kỳ khi thì khi hoạ.

- Từ lâu tôi mong mỗi đến ngày có thể thi thố hết mình.

- Nói thế là ông bảo xưa đến nay ông toàn nhường ta ư?

- Rõ là như thế. Nếu không ngài làm sao thắng nổi tôi dù chỉ một ván.

- á chà.. Ông mắc cái tật nói trắng thành đen rồi. Ta cũng chờ để chứng tỏ cho ông thấy, thế của ta trội hơn ông đến nhường nào.

- Được ta đánh cuộc nhé.

- Cuộc ngay. Ha.. ha..

- Ha ha. Tiết độ sứ vui vẻ quá. Cho tôi cười với được không? Hà.. hà..

Một tướng đầu đội mũ sắt, mặt áo bào đen, dẫn theo mười quân kỵ, đứng trước mặt hai người tự bao giờ.

- Ngươi là...

- Chào Tiết độ sứ. Tôi là tả tướng Trình Vĩ.

- Ngươi là gã thuộc tướng ở Lâm Vu của Hàn Bích Liễu.

- Tiết độ sứ minh mẫn thật. Hèn chi được Hàn nguyên soái ngưỡng mộ. Người sai tôi đến mời Tiết độ sứ về doanh trại.

Tiết độ sứ cả sợ. Không ngờ Hàn Bích Liễu dò được tung tích của họ. Phải chăng hẳn định làm cái điều mà Dương Phong mới nói? Tiết độ sứ nhìn sang ông bạn. Nhưng chính Dương Phong cũng đang bối rối. Ông chỉ đem tình huống xấu nhất ra để thuyết phục bạn. Ai biết được rằng Hàn Bích Liễu sai người tìm họ dù họ cố tình tránh mặt hẳn. Muốn chạy không xong, đành trông chờ vào may rủi.

- Ta có việc phải về Trung Nguyên gấp, nói với Hàn nguyên soái thông cảm.

- Giặc sau lưng chưa trừ xong. Tiết độ sứ đi một mình là chui đầu vào miệng cọp. Thánh thượng có lời ủy thác, nên Hàn Nguyên Soái sai tôi tìm bằng được Tiết độ sứ. May mắn thời gặp, xin mời ngài về nghỉ ngơi trong quân. Chờ đến khi dẹp yên giặc già sẽ tui ngài hành xử.

Trình Vĩ nói mấy lời hòa nhã bằng chất giọng chất chúa giống như người ta miệng mời khách ăn cơm nhưng mặt lại hầm hầm chực đập bát ném đĩa. Biết chẳng đáng dừng, Tiết độ sứ đành nói :

- Ngươi dẫn đường đi.

Chỉ chờ có thế, hẳn lập tức thúc ngựa. Ba gã quân kỵ bám gót còn bảy gã kia chờ hai người đi trước rồi mới theo sau. Đến chân núi Bình, Tiết độ sứ và Dương Phong rất đỗi ngạc nhiên một căn cứ kiên cố đứng lù lù với quân lính chạy đi chạy lại như kiến cỏ. Trình Vĩ nói vài câu với quân canh, cửa mở cho đoàn vào nhân trại. Tất cả xuống ngựa, một gã thiếu niên mắt xích ra bảo nguyên soái còn đang nghỉ, cấm làm phiền. Tiết độ sứ và Dương Phong được an trí tại phòng ngoài rìa và có dăm bảy tên lính trông nom. Chờ chúng đi khỏi, hai người bàn kế thoát thân.

- Ông nghĩ xem có cách nào thoát khỏi nơi đây không?

- Ta lừa hai tên lính vào trong, giết đi. Sau đó đóng giả thành chúng. Thừa lúc sơ ý, ra cổng trại nói dối phải thực hiện lệnh của Hàn Bích Liễu. Mượn đà dễ chuẩn.

- Ngộ nhờ chúng phát hiện ra ta không có lệnh bài và quá tuổi làm quân canh thì sao?

- Thì trước sau chỉ một con đường liêu chết đánh ra. Một đứa cản, giết một đứa. Hai đứa cản giết hai đứa.

- Với điều kiện chúng ta trẻ lại hai mươi tuổi. Ta học võ nghệ và ông chữa khỏi cơn bệnh triền miên. Vô phương thật rồi! Chúng ta đã rơi vào tay Hàn Bích Liễu, giết mổ tùy vào hắn.

- Ngài đừng nản chí như thế. Tuy năm tháng cướp đi của chúng ta sức mạnh nhưng đền đáp bằng sự khôn ngoan. Ta sẽ thoát nếu nói cho gã họ Hàn kia hiểu hắn sẽ mất nhiều thế nào nếu giết chúng ta.

Tiết độ sứ lắc đầu :

- Sự khôn ngoan đã bỏ ta đi rồi. Ban nãy nói là rẽ đường khác về Trung Nguyên, tìm một cuộc sống bình lặng. Nhưng trong thâm tâm, ta vẫn hy vọng Hàn Bích Liễu sẽ cản đường, rồi giúp ta khôi phục lại chức vị. Ta vẫn còn rất ham muốn quyền lực, nên nếu phải chết vì nó cũng đáng. Chỉ ân hận là đã lôi ông vào thế cùng này.. Ta nói thật lòng đây.

- Tôi hiểu ngài. Dương Phong bắt giác cười. Cũng như ngài, tôi đã ném đủ những cay đắng ngọt bùi trong cuộc đời này rồi. Tôi sẽ không đi tìm chốn thanh bình nếu không có ngài. Nếu ngài chấp nhận việc lọt vào tay Hàn Bích Liễu là nhất sinh thập tử, tôi cũng sẵn sàng ở bên cạnh ngài mà chờ đợi hoạ phúc tương lân.

Tiết độ sứ rung rung dòng lệ trước tình cảm chân thành của bạn. Bây giờ, mặc cho Hàn Bích Liễu giờ trò gì, ngài vẫn vui lòng chiều theo. Đến bữa trưa, quân canh bung đồ ăn vào. Hai người chén sạch sành sanh. Họ đã ăn cùng nhau không biết bao nhiêu lần, bữa gặp gỡ, bữa chia tay, ngày tái ngộ, bữa chung vui, bữa uống rượu giải sầu.. Nhưng bữa hôm nay làm họ tâm đắc nhất vì họ vừa biết được tình bạn cần gì. Sau bữa ăn, Tiết độ sứ lăn ra ngủ như một đứa trẻ. Dương Phong suy ngẫm một lát rồi cũng leo lên giường.

Hai người đương ngon giấc thì bị gọi dậy. Gã Trình Vĩ bước vào, nói Nguyên Soái muốn gặp Tiết độ sứ với nụ cười mai mỉa trên môi. Tiết độ sứ nói :

- Ta đi một lát, ông cứ ngủ tiếp đi.

Dương Phong nhìn bạn đi, khẽ thở dài, sau đó lại ngủ. Ông ngủ mê mệt đến tận cuối ngày. Khi có người bước vào, ông mới hơi tỉnh, lè nhè hỏi:

- Ngài quay lại đây à?

Một tiếng cười rất khó chịu vang lên khiến Dương Phong mở hăn mắt ra. Ông ngủ quá đầy giấc, bọn lính đặt mâm cơm trên bàn từ lúc nào. Kẻ vừa cười chính là Trình Vĩ, tay hăn cũng đang bưng một cái mâm.

Trên mâm là một đầu người tóc rối, máu nhem nhuốc.

Dương Phong nhìn trân trối. Trái tim ông quặn đau.

Đôi mắt của Tiết độ sứ đang nhìn ông chăm chăm.

ĐẤT THÁNH LƯU DANH

Dương Phong cứ chết người đi, nhìn bạn. Khuôn mặt thư thái trong bữa cơm cuối cùng bị vò nhàu, làn da nhẵn nhúm còn đôi mắt không khép nổi. Một nỗi đau xé đến trong chớp nhoáng ném linh hồn vào cõi hư vô. Toàn thân Dương Phong run rẩy dữ dội. Trình Vĩ đã hình dung ra cảnh kẻ đối diện gào thét vì quá sợ hãi, quỳ xuống đất, ôm lấy chân hắn để cầu xin tha mạng. Với loại đòn hèn, duy có một nhát dao là gọn ghẽ nhất, hẳn cười khinh bỉ.

Bỗng nụ cười của hắn biến mất, thay vào đó là cái nhìn hãi hùng khi Dương Phong ngẩng mặt lên. Toàn thân ông vẫn run, nhưng từ cổ lên đầu cứng đờ. Da mặt căng, đôi môi không cười không khóc, cặp mắt đỏ sục, phát ra sức nóng khủng khiếp như một con dao lửa. Cặp mắt ấy rơi vào mắt Trình Vĩ. Hắn phải gồng mình để không nhắm mắt lại. ánh mắt quét xuống mũi, má, cằm bỗng rã. ánh mắt rơi vào yết hầu làm Trình Vĩ không tự chủ nổi, buông rơi cái khay, dùng cả hai tay bịt chặt lấy cổ họng, sợ nó đứt lìa.

Cái khay đồng rơi cái “xạch”, đầu của Tiết độ sứ lăn lông lốc.

Nghe tiếng la hoảng, lũ quân canh tuốt kiếm chạy vào, ngỡ ngàng khi tả tướng ôm cổ ú ớ kêu cứu. Rồi chính chúng cũng bỏ vìa khi nhìn thấy Dương Phong.

- Giết nó. Trình Vĩ khó lắm mới bật ra được tiếng.

Hai gã quân canh cùng tiến đến. Ngần ngừ chưa dám vùng kiếm chém.

- Giết nó ngay. Giọng Trình Vĩ đã mạch lạc hơn.

Dương Phong lúc này trông giống con thú đại chứ chẳng phải người. Chúng rời rít thụt lùi. Dương Phong rời khỏi giường, không màng mấy kẻ đang lăm lăm tay kiếm. Ông cúi xuống nhặt đầu Tiết độ sứ, tiện tiện luôn cái khay đồng. Sau đó ông đặt cái đầu lên khay trên bàn, cạnh bữa cơm tối, miệng thì thầm đôi câu có lẽ chỉ người chết mới nghe được. Xong đâu đấy, Dương Phong nói như ra lệnh với gã tả tướng :

- Cho ta gặp Hàn Bích Liễu!

Trình Vĩ không đáp, hô quân mang cái đầu đi. Dương Phong nhìn khay đựng cơm canh. Khẩu phần ăn bữa tối cắt một nửa so với bữa trưa, ông nói một mình :

- Tối nay là bữa cuối cùng, Lý huyền đệ ạ! Tôi đã định ngừng toan tính và lo lắng, cùng ông tìm chỗ yên bình sống nốt quãng đời còn lại. Nhưng trời vẫn phụ lòng người. Ông trời bắt tôi phải buồn thêm một chuyến nữa. Thôi mời nhé!

Lúc quay lại, Trình Vĩ thấy ghê sợ vì Dương Phong không hề sốt một thức gì.

- Hàn nguyên soái cho gọi. Cấm không được mang vũ khí.

Hắn nói rồi dẫn Dương Phong đến hồ trưởng. Hồ trưởng là căn nhà gỗ hai gian chếch về hướng đông. Một là nơi Hàn nguyên soái nghỉ ngơi, thông với gian kia bằng cánh cửa nguyên tấm. Gian đó đặt một bức trướng lớn có hình đầu hổ cực to. Cặp mắt uy phong nổi từng vằn máu, đầu bung xung, bộ lông rối và hàm răng khủng khiếp với cặp nanh nhọn hoắt dài tựa lưỡi mác. Miệng hồ ngoác đỏ lôm, râu dâm tua tủa sang ngang. Cái trướng có từ mười năm nay, là bùa hộ mệnh của Hàn Bích Liễu nên hề hạ trại là nó được dựng tại nơi trang trọng. Thực ra đồ đạc trong căn phòng không nhiều nhận gì. Ngoài bức trướng chiếm chỉ có thêm cái giá treo họa đồ hành quân, ba cây nến chân đồng nặng trĩu và cái ghế tướng quân, chạm mặt hổ phù. Chính là cái ghế Hàn Bích Liễu đang ngồi khi Dương Phong được đưa đến. Ông ta vênh ngược bộ ria mép vốn đã rất vênh, nhìn Dương quân sư bằng con mắt mục hạ vô nhân tự hỏi mình có nên phí thời giờ vào việc vô bổ này hay không. Dương Phong đã lấy lại vẻ mặt bình thường ngay, ngắm rất kỹ kẻ có danh xưng là Bách Thắng Tướng Quân. Giương mắt của ông ta được đóng ấn bằng bộ ria vênh. Sâu hơn một chút là mắt hạt nhãn, gò má nổi, trán phẳng, đặc biệt là đôi tai hơi to và hơi nhọn. Ông ta cười có lẽ sẽ giống mặt con hổ trên trướng. Con hổ hông đeo kiếm, mình mặc bộ giáp bạc, đi đôi giày da báo.

Cất kín thăm cảnh vừa qua, Dương Phong lẳng lặng đứng ra chiều chờ đợi. Thái độ kỳ quặc khiến Hàn Bích Liễu phải lưu tâm. Hắn muốn cầu xin hay muốn liêu mạng. Trình Vĩ đồng ý dẫn hắn đến kẻ cũng là chuyện lạ. Hắn còn chờ ta xuất ngôn trước mà rình sơ hở đây. Vì không đoán nổi ý nghĩ của Dương Phong, Hàn Bích Liễu bắt buộc phải quan sát. Khuôn mặt của người đối diện nói lên công việc ông ta đảm nhận. Khuôn mặt của kẻ khôn ngoan với đôi mắt sắc và kín, cái mũi thẳng gọn thách thức. Chòm râu phá cách khiến kẻ khác khó lường. Họ Hàn đã cười khẩy lúc nghe tin Lý Tiến chọn một người Việt làm quân sư nhưng nhìn tận mắt thấy Dương Phong giống người Hán hơn nhiều.

- Trình Vĩ! Hàn Bích Liễu nghiêm khắc nói. Tại sao ngươi dẫn hắn đến đây khi chưa có lệnh của ta?

Trình Vĩ bối rối. Rõ ràng nếu nguyên soái không lệnh thì dầu ăn gan hùm hắn cũng chẳng dám dẫn người đến. Song hắn đoán nguyên soái nói vậy chắc hẳn có ý :

- Bẩm. Tại hắn khẳng khái đòi gặp nguyên soái nên tôi mạn phép. Nay ngươi có điều gì muốn thì nói, đừng làm mất thời giờ quý báu của người.

Dương Phong thừng thẳng :

- Tôi có chuyện rất quan trọng, muốn nói riêng với nguyên soái. Nên ông bảo chúng lui ra.

- Lão. Trình Vĩ nạt. Dám hỗn, thử xem trên cổ ngươi có mấy cái đầu.

Dương Phong chẳng thèm đáp. Ông bỏ mặc sự hiện diện của gã ung trào, mắt dán vào cái đầu hổ trên trướng.

- Người ra ngoài. Hàn Bích Liễu nói với Trình Vĩ. Xong việc ta cho gọi.

Trình Vĩ ngơ ngác, vội thưa :

- Bẩm nguyên soái không nên! Hắn ta trí trá để có cơ hội trả thù cho tên Tiết độ sứ.

- Đi ra ngoài. H àn Bích Liễu gắt.

Trình Vĩ lùi nhanh ra cửa. Căn phòng chỉ còn lại hai người và ba cây nến. Dương Phong say mê ngắm cái đầu hổ, như quên mục đích. Hàn Bích Liễu khoan khoái đôi chút vì có người tỏ ra thích cái đầu hổ, chợt nghe Dương Phong nói vu vơ “L âm sơn bách tuế. Duy ngã độc tôn” thì giật mình, cau mày hỏi :

- Người có chuyện gì định nói với ta?

- Về việc ông hạ sát Tiết độ sứ. Dương Phong bắt nhời thẳng.

- Hừ. Người muốn chết theo hần sao? Trán họ Hàn nhăn tít lại.

- Có thể lắm. Sau khi tôi giết ông.

- Ha ha. To gan. Dám vuốt râu hùm. H àn Bích Liễu cười điên, tay muốn rút kiếm.

Dương Phong cười giọng mũi. Cái âm điệu khinh khỉnh ấy làm Hàn Bích Liễu chợt dạ.

- Tôi đã hiểu vì sao ông chỉ loanh quanh chốn biên ải, giống loài hổ một đời chỉ thị uy với loại cáo cầy nhãi nhép trong chốn núi rừng hẻo lánh không ai ngó tới. Xuống đồng bằng thì đừng nói đến loài rồng râu dài vẩy sắc, ngay cả giống chó dói cũng nhón mặt, không thêm sợ hãi. Ông cắt cái thứ đó đi! Hẳng tạm cho rằng Lưu Hán Vương là tượng long đại diện cho quyền uy, còn ông, Bách Thắng Tướng Quân là tượng hổ, biểu trưng của sức mạnh. Song chẳng có nghĩa gì hết khi ông luôn ngồi dưới Hán Vương, một tay chống cả bầu trời nhà Hán nhưng quyền lợi chẳng bằng phần thừa của những kẻ mồn dít gặm kinh thư mà nói toàn điều ngu xuẩn, những kẻ rách gỏi vì quỳ lụy, hèn hạ nhưng lại hưởng chức cao lộc lớn. Ông không phục thì mặc xác ông bởi nếu trao thêm quyền hành cho ông, cái ngày ông hất đổ ngôi vương sẽ rất gần. Đừng đặt kiếm vào cổ tôi. Nếu muốn ông đã chém, một nhát như với Tiết độ sứ mà thôi. Ông phá mất viễn cảnh thanh bình của chúng tôi, do đó tôi thù và sẽ đẩy ông vào thế đối nghịch với Lưu Hán Vương.

- Ha ha... Người đòi gặp ta để nói chuyện vớ vẩn này. Muốn ta phản bội lại triều đình ư? Chớ có hão huyền. Ta cho người nói một câu cuối cùng trước khi chết!

- Được. Nghe này, nếu ông giết tôi, ông sẽ chết không có chỗ chôn.

- Nguyên do làm sao?

- Bởi kiểu gì ông cũng làm phản. Nước Việt địa thế hiểm trở, biển bạc rừng vàng, ai chả muốn vơ vét. Khi đánh tan đám loạn quân ô hợp, đời nào ông đem công sức của mình dâng cho Hán Vương trong khi bản thân chưa có lấy một tấc đất. Nhưng tôi nói trước, đó là hành động tự sát ngu dốt nhất.

- Ta không hiểu?

- Không kể 15 vạn của Từ Xa Đoàn, còn 5 vạn quân trực thuộc quyền chỉ huy của Phó soái Trần Bảo. Ông chắc không chế được hần chứ? Cho là nếu không, còn có thể dùng đến thanh kiếm, gộp hai nhóm thành 20 vạn quân. Thế có quá nhiều không nhi! Tôi biết Từ Xa Đoàn cốt tinh bất cốt đa, có điều những chiến công lừng lẫy của ông vẫn dựa trên nền tảng quân địa phương. Nay Hán Vương viện có phòng nhà Đường xâm lấn nên chỉ cấp cho ông vừa đủ lực để phá, còn để giữ thì chờ đấy. Bên Nam Hán lúc này, muốn huy động quân trăm vạn không phải chuyện to tát. Hễ có biến là đánh ngay. Thật nực cười khi nghĩ đến chuyện ông cầm một nhóm quân mình chống người nước mình để giữ đất nước khác.

- Nếu không thì làm thế nào? Dương Phong đã đánh trúng mối lo ngại thâm kín trong lòng họ Hàn, ông ta không kìm nổi phải bật ra câu hỏi.

- Cắt kiếm đi, kẻo nó làm rách cổ họng tôi.

Hàn Bích Liễu quắc mắt với lời yêu cầu ông ta cho là xác xược. Có điều, khoe mép Dương Phong đang vẽ lên biểu hiện không khoan nhượng nên họ Hàn đành thu thanh kiếm về.

- Tôi tin chắc Hán Vương đã cài tai mắt trong đám thân tín của ông để dạng theo sát tình hình. Do đó ông cần toàn tâm chiếm được Đại La cái đã. Nhưng tôi nói trước, giặc xứ này không dễ một sớm một chiều mà khuất phục nổi đâu. Ông hãy dùng cơ này để xin lưu lại sau khi đã làm chủ tình hình. Tôi nghĩ Hán Vương sẽ thuận ý, chả thể mà ngay từ đầu đã phong ông làm Trần Nam Nguyên Soái. Sau đó ông phải nhanh chóng chiêu binh mãi mã, mưu cầu nghiệp lớn.

- Nói như người thì nói làm gì! Ta hỏi người dùng cách nào có thể xây dựng được lực lượng đủ mạnh giữa lúc cả người Hán lẫn người Việt đều lấy ta làm cái đích tiêu diệt.

Dương Phong thờ tay vào trong áo. Hàn Bích Liễu rút phất thanh kiếm. Dương Phong cười nhạo lôi ra một vật màu đen, to bằng quả trứng gà.

- Bằng ma lực của nó. Dương Phong đáp.

- Nó là cái gì, một loại đá hay ngọc chăng? H àn Bích Liễu hỏi.

Dương Phong nhìn Hàn Bích Liễu như thể nhìn một tên võ biên thô tục, chân bước tới bên ngọn nến, đưa vật đó vào gần ngọn lửa. Hàn Bích Liễu sững sờ. Hổ trưởng đang ngáp trong ánh sáng. Một thứ ánh sáng hoàn trộn đủ màu sắc, mát mắt và thư thái, được tạo nên bởi ánh sáng của lửa đi qua vật đen kỳ dị đó.

- Lạc Nhật Minh Châu! Ông ta thì thảo đây về thềm muốn.

- Ít ra ông cũng có mắt.

Dương Phong lạnh lùng cất viên Minh Châu vào người trong cái nhìn hau háu của họ Hàn. Kể ra thì khó có ai bình tĩnh nổi trước thứ báu vật liên thành ấy. Người ta bảo Lạc Nhật Minh Châu là tinh khí của trời đất. Nó hấp thu được mọi loại ánh sáng dù là yếu nhất để tạo ra một loại hào quang đặc biệt, mạnh hơn mặt trời nhưng dịu hơn mặt

trắng. Người ta còn nói thứ hào quang đó chữa được bách bệnh, dù hơi khó tin vì Dương Phong đang ho sù sụ. Song điều chắc chắn là loại Minh Châu này sinh ra bất kể thế nào cũng mang hình thuẫn tròn của trứng gà và giữ hình dạng này suốt hàng vạn năm. Lạc Nhật Minh Châu cứng nhất trần đời. Lạc Nhật Minh Châu quý nhất trần đời. Ai cũng từng nghe nhưng rất ít người từng nhìn thấy. Bởi nó hiếm nhất trần đời. Cả nước Trung Hoa rộng lớn, vào thời này chỉ có ba viên rõ ràng danh tính. Hai viên nằm ngay tại Trảng An. Một nằm im lìm trong bảo khố của Đường Trang Tông. Một là niềm tự hào đôi bằng sản nghiệp lớn của Phú Vương Lý Kinh Biện. Viên còn lại là bảo vật trấn giáo của Tử Giáo, giáo phái tàn độc nhất bấy giờ, có tổng đàn ở Triết Giang. Qua miêu tả của những kẻ hạnh vận thì ba viên đó lớn trứng hơn bồ câu một ít, tức là nhỏ hơn viên Minh Châu của Dương Phong.

Hàn Bích Liễu ngậm bót lòng tham lại, nói nghi hoặc :

- Ta sẵn sàng giết ngàn người vì bảo vật đó. Nhưng không phải là Long ấn hay Lệnh Kiếm có thể hiệu triệu triệu thiên hạ thì cũng chỉ là đồ vô dụng mà thôi.

- Nhảm to. Lệnh Kiếm, Long ấn chỉ có tác dụng trên một vài phương diện nào đấy thôi. Ông có biết con người ta được sinh cùng lúc với lòng tham và sự hèn nhát hay không? Những thứ mà chỉ có Thánh nhân, Phật sống mới chế ngự nổi suốt đời suốt kiếp. Còn nói đến việc ham hố của cái, người trần mắt thịt như tôi và ông, không cứ là người Hán hay người Việt, hay tộc người nào khác đều không có sự phân biệt. Nếu ông nắm trong tay một kho tàng lớn gấp trăm gấp nghìn viên Lạc Nhật Minh Châu nhỏ bé này, ông sẽ là kẻ đàn độn nếu không nắm được cả thiên hạ.

Nghe đến giá trị tài sản quá lớn như vậy, Hàn Bích Liễu không khỏi run lên. Dù sao ông ta vẫn nói rắn :

- Người đang dụ dỗ con trẻ ư? Người lấy đâu ra cái kho tàng ấy? Nếu có làm sao người vẫn cam chịu mang thân nô bộc? Có được thiên hạ chẳng, nếu vậy làm sao Đại La thất thủ, làm sao gã Tiết độ sứ ngu ngốc đó phải chết? Ta không tin dải đất toen hoen này lại giàu có đến thế?

Ánh mắt Dương Phong đầy giễu cợt :

- Ông hy vọng gì vào cách khiêu khích ngây thơ này hả nguyên soái? Làm sao ông vẫn bách thắng nhi? Hay là thánh nhân đãi kẻ khù khờ?

Mấy câu đốp làm Hàn Bích Liễu cắn tới mặt. Dương Phong lạnh như không, chả thèm để ý đến chuyện nếu không có kho báu thì đầu ông đã rơi từ lâu rồi :

- Nước Việt tuy nhỏ nhưng là đất thánh. Địa linh nhân kiệt. Giàu có và trù phú, sung túc và ấm no. Bọn Hán các người cũng bởi ham hố kỳ quan dị vật, thể thần long ấn mà hết đời này sang đời khác đem quân tàn phá, cướp bóc, gieo rắc tang thương...

- Ha ha. Người nói như thể bậc ái quốc trung trinh. Ngay ta cũng cảm thấy ghê tởm hành động của người. Ta sợ bọn người Việt nếu bắt được sẽ phân thân người làm trăm mảnh.

- Nếu tôi là người Hán thì chính tay ông sẽ làm việc đó chứ? Có điều tôi không phải người Việt, cũng chẳng phải người Hán. Tôi là một con buôn lấy tiền tài là gốc gác, chỉ quan tâm đến lời hơn thiệt kém. Ngoài bản thân ra, được mất vui buồn của kẻ khác, tôi chẳng màng.

- Thế nói người căm thù ta vì đã giết Lý Tiến cũng chỉ là giả dối sao?

- Đó là chuyện chẳng thể đánh đồng. Lý Tiến là kẻ tri âm. Chúng tôi rửa tay tìm cuộc sống mới không bon chen không thù hận. Nhưng ông dám xuống tay với ông ta. Chính ông đã khơi dậy bản năng của tôi, bắt buộc tôi phải thực hiện thêm một chuyện hàng cuối cùng.

- Người muốn thế nào?

- Tôi sẽ dùng kho báu làm vốn, hàng mua là ông và đội quân của ông. Mục tiêu sẽ là tính mạng của binh lính, thường dân Hán, Việt. Càng nhiều máu xương đổ xuống thì lãi càng lớn. Nếu giết hết là tận cùng tài lộc. Nguyên soái thử xem có chấp thuận được không?

Dương Phong nói mấy câu như chơi mà khiến kẻ độc đoán như Hàn Bích Liễu cũng không khỏi ghê rợn. Hắn chưa từng gặp kẻ nào độc ác. Một con rắn độc thực sự, có dịp phải tiêu diệt ngay.

- Bây giờ người nói rất nhiều về kho báu nhưng ta tìm chưa thấy thứ gì đáng giá ngoài một viên Minh Châu. Liệu trong đó có một ngàn viên như thế không?

- Nhiều thế thì còn đâu giá trị. Chỉ có viên này và thêm một viên nữa nổi bật lên giữa rừng vàng bạc châu báu. Ông có biết ngày xưa đất Việt bị giặc Nam Chiếu phá hại suốt mười năm. Tướng giặc là Đoàn Tù Thiên đã tập trung được một lượng châu báu khổng lồ. Cao Biền đánh La Thành, giết được Đoàn Tù Thiên, cướp luôn được kho báu. Tất nhiên ông ta không đòi nào dâng nó lên vua Đường, vốn dĩ đã rất giàu có bởi làm chủ cả Trung Nguyên. Nhưng giữ lại trong thành thì sớm muộn cũng bị phát hiện. Lấy cớ thăm dò sơn thủy, triệt long mạch nước Nam, ông ta đã tìm được chỗ lý tưởng, lập tức chuyển kho báu đến, chia làm đôi cất giữ tại hai nơi gần nhau. Sau đó phong ấn lại. Theo lẽ thường, những người tham gia việc chôn cất kho báu nếu không bị chôn theo cũng bị thủ tiêu. Cao Biền một mực trung thành với triều đình nên trong suốt đời của ông ta, kho báu chìm sâu và quên lãng. Chỉ đến trước lúc chết, Cao Biền chợt sợ phải mang theo bí mật đó xuống mồ nên để lại một lời sấm ngôn dẫn đường.

- Một lời sấm ngôn? Hàn Bích Liễu tò mò.

Dương Phong hắng giọng ngâm

“Bãi bắt mộc. Thạch hồi đầu!

Phù sam thủy phủ. Hùng cử sơn khâu!”

- Bài không phải bằng gỗ, đá quay đầu về. Phủ nước mặc áo nhẹ, đầu núi hình con gấu. Dịch bốn câu, Hàn Bích Liễu giục. Người đọc tiếp đi.

- Hết rồi. Lời sấm chỉ có bốn câu như thế.

- Bốn câu thôi sao? Hàn Bích Liễu chưng hửng. Cứ cho đã biết kho báu giấu ở đâu núi có hình con gấu đi. Nhưng ngọn núi đó nằm ở đâu trong hàng vạn ngọn núi lớn nhỏ. Câu “Thủy phủ phủ sam” còn có thể hiểu chữ hai câu trước “Bãi bất mộc. Thạch hồi đầu” là nói về cái gì?

- Lúc tôi nghe được lời sấm, tôi đã nghĩ Cao Biền dùng bốn câu sấm để dẫn đường kẻ hữu duyên nên lần lượt theo từng câu một từ nơi trú ngụ của ông ta đi đến tận nơi cất kho báu.

Hàn Bích Liễu chẳng hiểu gì, giục :

- Nghĩa là mỗi câu dẫn một đoạn đường, từ nơi Cao Biền trú ngụ. Đại La phải không? Nhưng còn đi đâu nữa, người nói rõ hơn xem.

Dương Phong lắc đầu :

- Tôi chỉ cung cấp khởi điểm thôi. Còn tiếp theo tùy thuộc vào duyên phận của ông.

- Cái gì?

- Hề lộ ra lập tức đầu lia khỏi cổ. Nếu là ông, ông có muốn nói không?

- Hừ. Người có nghĩ ta sẵn sàng giết người ngay bây giờ không?

- Tùy ông thôi. Dương Phong thần nhiên.

Hàn Bích Liễu tức lắm, chực chém Dương Phong nhưng rồi kìm lại được :

- Hôm nay đủ rồi. Mai bàn tiếp.

Dương Phong vừa đi khỏi, họ Hàn sai triệu tập các tướng bàn việc tiến quân. Đến canh hai, hô trưởng mới tắt lửa. Sáng hôm sau, quân Hán bắt đầu rậm rịch. Thấy nhiều người ra vào hô trưởng, người ta hiểu ngay Hàn nguyên soái đang sắp đặt nhân sự cho trận tổng tấn công. Còn Dương Phong ung dung đọc sách vì bọn quân canh đã được lệnh cấm sách nhiễu ông. Ngay sau bữa ăn trưa, gã thiếu niên mất xềch đến tìm, nói nguyên soái muốn gặp.

Hàn Bích Liễu ngồi trên ghế hổ phù, bảo gã thiếu niên ở lại nghe chuyện.

- Hàn Thái Anh là con của muội muội ta. Phụ mẫu nó mất sớm nên ta nhận nó là dưỡng tử, tin tưởng như con người trong mắt.

Nghe thế, Dương Phong không thắc mắc nữa, nói :

- Ông có định tiến hành vụ buôn bán này không?

- Ta chấp thuận với điều kiện người phải chứng tỏ cho ta thấy kho báu là có thật.

- Có nghĩa phải đến tận nơi ông mới tin? Dương Phong nói móc.

- Người có bao giờ chịu thiệt? Để giữ chữ tín, ta chỉ cần người lấy thêm vài thứ trong đồng di sản không lồ của Cao Biền mà thôi.

- Ông làm khó tôi quá. Dương Phong hơi nhăn mặt. Tôi sẽ tự thân đi lấy song bản thân ông lại không thể rời doanh trại lúc này. Nếu cứ thuộc hạ. Đến lúc thấy kho báu rồi, đến giờ cũng không biết lòng tham sẽ tạo nên hoạt cảnh nào.

- Nhưng nếu không có gì làm bằng, sao ta tin được là người không nói dối. Đừng để ta phải giết người rồi tự đi tìm lấy. Người làm được, có khi nào ta không làm được. Dương Phong, người hãy nghĩ cho kỹ.

Đôi mắt hạt nhân của họ Hàn trợn trừng, bộ ria càng vênh tợn.

Dương Phong ra chiều dẫn đo rồi nói :

- Tôi buôn chưa từng để kẻ khác ép giá. Có điều ông nắm quyền sinh tử nên tôi sẽ đưa ra giải pháp trung dung thông qua một kẻ đặc biệt thân tín. Là ai ư? Đó là lão quân gia người Hán của tôi. Lão sẽ đi nhưng ông không được cho người theo. Vì lão rất thánh nhạy lại tuyệt đối trung thành. Nếu lão không quay lại, tôi biết mình chắc chết và ông đừng hòng kiểm soát nổi dù chỉ một hạt bụi vàng. Ông muốn giải lời sấm ngôn ư? Xin mời. Tôi đã có vài thay đổi nhỏ, làm gọn gàng hơn các sắp đặt của Cao Biền. Khác với ông ta, tôi sẵn sàng để kho báu nằm dưới đất vĩnh viễn.

- Hừ. Thế lão quân gia chết toi của người đang ở đâu?

- Huyện Vọng Hải có một trấn hẻo lánh tên Thanh Hương, cạnh lưu vực Tả Giang (Sông Cà Lồ), cách doanh trại năm mươi dặm về phía đông bắc là nơi lão quân gia đang trú ngụ. Ông cho người đến dẫn về. Tôi sẽ chỉ đường cho lão đến kho báu. Chỉ cần biết giữ chữ tín, ông sẽ sở hữu một tài sản không lồ mà ngay cả trong mơ, ông cũng không dám nghĩ đến.

- Đưa lão ta đến đây thì nội nhật trong ngày hôm nay. Nhưng việc đến kho báu rồi trở về, người nói xem mất bao lâu.

- Chậm nhất là ba ngày. Dương Phong chắc như đinh đóng cột.

- Ba.. ngày .. ?

Dương Phong bước đến cạnh bức địa chiến đồ vẽ rất chi tiết vùng Phong Châu và phần lớn Giao Châu, nói:

- Ông có một bức địa đồ tốt đấy. Tiếc là nếu chỉ dựa vào nó sẽ không thể dò ra vị trí nếu không giải được lời sấm. Hãy tin là chỉ tôi dẫn được ông đến đó. Đừng làm điều gì thất sách nhé.

Sau buổi tiếp kiến thứ hai, Hàn Bích Liễu lập tức sai tâm phúc tìm bác Tần. Không ai biết Dương Phong dặn người quản gia những gì, chỉ biết sáng hôm sau, tức là ngày hai mươi tháng hai năm Tân Mão (931), bác Tần cưỡi con ngựa chiến vào loại tốt nhất ngược lên phía bắc.

Ngày hôm mốt, trừ toán phòng vệ thì bốn cánh quân Hán với tổng số lên đến mười bảy vạn rưỡi toả theo các con đường xuôi ngược mà tấn công quân Việt. Riêng Hàn Bích Liễu ở lại doanh trại. Và chiều hôm đó, Hàn Thái Anh cùng gã tỷ tướng Cửu Tuyên về báo đã lạc dấu bác Tần từ đêm hôm qua. Rõ ràng người quản gia già là tay khó chơi, hai kẻ theo dấu chỉ biết điểm đến là quần thể Bắc Vạn Lĩnh thuộc huyện Thừa Hoá. Biết thế bằng thừa bởi Bắc Vạn Lĩnh có đến cả trăm trái núi lớn nhỏ.

- Anh nhi. Con hãy đoái công chuộc tội bằng cách kiếm cho ra một tấm địa đồ Bắc Vạn Lĩnh, có đủ tên các ngọn núi. Còn Cửu Tuyên, ngươi xúc tiến ngay việc tìm người thông thuộc địa thế địa vật thành Đại La.

Hai gã lúu rúu đi làm ngay. Còn lại mình Hàn Bích Liễu trong hồ trưởng. Hắn lẩm bẩm :

- Dương Phong khôn kiếp. Ngươi định làm khó ta sao. Chờ đấy.

“Bãi bắt mồi. Thạch hồi đầu!”

Phù sam thuỷ phủ. Hùng cử sơn khâu!”

Ngày hôm hai, đúng như hẹn ước, bác Tần rong ngựa về doanh trại. Hàn Bích Liễu để cho người quản gia tự do gặp chủ nhân trước. Một lúc sau, Cửu Tuyên dẫn Dương Phong đến, họ Hàn làm vẻ hồ hởi cho vào. Chờ Cửu Tuyên trở gót, Dương Phong mới lấy ra một thoi vàng lớn, một cái vòng ngọc quý và dăm đồ châu báu lộng lẫy. Hàn Bích Liễu xem xét rất cẩn thận. Sau khi chắc chắn là các vật hiếm có, ông ta nói :

- Ta tin ngươi nói thật. Sự việc bây giờ trở nên hết sức đơn giản, ngươi và lão quản gia hãy thoải mái trong doanh trại. Chờ khai hoàn, lúc đấy sẽ tính tiếp.

Dương Phong bèn cáo lui.

Trong ba ngày tiếp theo, dù đã cố tập trung vào binh tình nhưng trong đầu Hàn Bích Liễu luôn ong ong lời sấm của Cao Biền. Kho báu đã thực sự bám chặt trong tâm trí ông ta. Không đêm nào ông ta ngủ ngon giấc. Cứ chập chập chừng canh hai, canh ba, Hàn Bích Liễu giật mình đánh thót, lúc chồm dậy lần tìm cái vòng ngọc để dưới gối, lúc lại thấp nền, lấy giấy bút chép lời sấm, gạch xoá những các giải nghĩa mù mờ của mình, không thì sấm soi từng tấc giấy của tấm địa đồ Bắc Vạn Lĩnh. Đến sáng ngày hôm sáu, tưởng chừng họ Hàn không chịu nổi, cầm kiếm định tìm thầy trò Dương Phong hỏi tội thì hai thám mã trở về. Cánh quân của tả tướng Trình Vĩ đã giao chiến hai trận với quân Phong Châu tại Thừa Hoá, tình hình ngày mai sẽ quyết trận thắng bại cuối cùng. Còn đội thủy quân của phó soái Trần Bảo xuôi Trung Thủy vượt qua mé nam của huyện Liên Lô, đến địa phận huyện An Định, nhưng chưa đánh đấm gì cả bởi không hề thấy quân cản. Hàn Bích Liễu chột dạ, nói với tên thám mã :

- Đến giờ quân địch đáng lẽ đã phải phát hiện ra hướng di chuyển của ta rồi. Nếu chúng chưa ra đánh, nhất định có mưu mô. Sông sâu sóng cả bất thường, ngươi hãy cấp tốc đến chỗ phó soái, truyền lệnh của ta bỏ thuyền lên bộ ngay.

Nói với tên thám mã còn lại :

- Ngươi trở ngược lên, ra lệnh cho Trình Vĩ không được lán khàn nữa. Ngày mai phải diệt gọn đám loạn quân, tránh để lâu sinh biến

Hai tên thám mã đi rồi, Hàn Bích Liễu chợt thấy nóng ruột. Binh xuất năm sáu hôm mà có quá ít động tĩnh phản hồi. Dù có tin tưởng vào sức mạnh áp đảo của quân Hán nhưng thế này thì không ổn. Nhất là hai cánh quân kia chỉ báo về một lần rồi im bất. Trừ Trình Vĩ đã trực tiếp giao chiến, còn lại dường như toàn đi vào chốn không người.

Không được. Họ Hàn vội vã sai lựa mấy tên nhanh nhẹn tinh khôn, bắt chúng truyền lệnh gấp đến ba đạo đang tiến đánh Giao Châu:

- Không được lán sâu vào nữa. Lập tức tìm nơi hiểm yếu để dựng trại, đồng thời cho người do thám tình hình. Có bất ổn lập tức báo về ngay.

Chúng tuân lệnh chực đi thì họ Hàn dặn với :

- Tuyệt đối đề phòng cướp trại.

Đến tối, quân tuần tra về báo mọi chuyện vẫn bình thường. Hơn nữa Cửu Tuyên mang được về một lính canh thành Đại La tên là Giảo Khả. Hàn Bích Liễu moi móc từ gã đủ điều. Thực ra, sau bốn năm chục năm, những thứ Cao Biền để lại chỉ còn dăm ba. Lớn nhất chính là thành Đại La, thứ đến là cái hồ ngoại vi phía tây thành, nơi mà họ Cao cho là có long mạch trên con sông, sai lính phá mà thành. Trong thành còn ngôi đền Bạch Mã, thờ thần ngựa trắng trên trời giáng xuống giúp việc xây thành. Mấy nơi đó muốn tìm hiểu phải đến nơi xem cho kỹ. Nhưng Hàn Bích Liễu vừa sực nhớ ra một điều.

- Bẩm nguyên soái, Giảo Khả đã có mặt. Cửu Tuyên nói.

- Cho người lui. Giảo Khả, ngươi hãy nhớ lại xem, trong thành có tấm bia đá nào không?

- Dạ thưa, có rất nhiều ạ. Trong đền miếu đều có bia ghi công, thờ thánh..

- Ta muốn hỏi có tấm nào đứng một mình ngoài trời?

- Có nhiều lắm ạ. Nhưng qua lắm tranh giao tranh nên vỡ nên gàn hết. Nay còn khoảng chục cái, chưa kể trong các làng. Nhưng nguyên soái muốn hỏi bia loại nào?

- Có cái nào của Cao Biền không?

- Dạ có. Một cái nằm ở mạn bắc thành.

Hàn Bích Liễu mừng hóm, hỏi dồn :

- Người nhớ trên đó có khắc chữ gì không?

- Xin để thuộc hạ nghĩ xem..

Hàn Bích Liễu hỏi dạ, tự xưng mèo mù vớ cá rán, đoán mò mà trúng mới hay chứ.

- Thuộc hạ nhớ ra rồi. Nó có khắc bốn chữ “Phong ấn Nam thiên”.

- Để xem... Phong ấn Nam thiên thì ứng với cái gì nhỉ.. ư hừm... phong.. ấn... nam... thiên.. Tấm bia còn khắc chữ nào khác không?

- Dạ không, mấy mặt đều trơn nhẵn, chỉ có bốn chữ ấy thôi trên mặt xoay về hướng bắc.

- Người nhớ đúng chữ chứ?

- Dạ, không sai được. Thưa nhỏ, thuộc hạ có từng học qua kinh thư. Sau dù ít dùng nhưng vẫn nhớ được mặt chữ.

- Được rồi, cho người lui. Khi nào cần, ta lại gọi.

- Vâng ạ.

- Phong.. ấn.. nam.. thiên.. Nếu là bia trán của Cao Biền thì ắt phải khắc bùa chú. Nhưng đây chỉ trơn bốn chữ. Có thể lắm. B ài bất mộc. Bài không bằng gỗ thì bằng đá. Bài đá hay bia đá cũng thế. ứng thạch hồi đầu. Đá phải quay về núi. Núi đá, bia đá. Thì bia đá phải khắc tên núi đá. Nhưng mà tên nào đây.

Hàn Bích Liễu giờ mạnh tấm địa đồ. Trên có rất nhiều cái tên như núi Lĩnh, núi Bắc, rừng Tỉ Tê, suối Hoá, suối Nhạc, núi Trầm..

- Còn hai câu nữa tả đặc điểm, tính dạng. Địa đồ không ghi rõ. Cừu Tuyên đâu.

- Dạ bẩm, có thuộc tướng.

- Người gọi Dương Phong đến đây.

- Tuân lệnh.

- B ài bất mộc, thạch hồi đầu. Tấm bia đá quay về hướng bắc, kho báu được phong ấn. Phải rồi, sao mình không nghĩ ra sớm hơn.

Hàn Bích Liễu vò lấy tấm địa đồ, di tay về góc phía nam dãy Bắc Vạn, mắt sáng rực.

- Bẩm nguyên soái, Dương Phong đã có mặt. Cừu Tuyên nói.

- Cho người lui.

Cừu Tuyên vâng lệnh, đóng cửa lại từ bên ngoài. Dương Phong đối diện với Hàn Bích Liễu. ánh nền cháy sáng rực..

- Ta gọi người đến để báo tin mừng. H àn Bích Liễu bước lên.

- Tin mừng gì vậy? D ương Phong hỏi lại, mắt không rời bàn tay đối phương.

- Người sắp được siêu thoát. H àn Bích Liễu cười khe khe.

Người ta chỉ thấy kiếm quang loé sáng. Một tiếng kêu tắt ngúm và một thân người đổ sụp xuống nền. Máu bắt đầu chảy. Giương mặt Hàn Bích Liễu nổi đầy thú tính. Hấn cười khe khe từng chập. Cửa bật mở, Cừu Tuyên chạy vào, bất ngờ khi thấy Dương Phong nằm sấp mặt.

- Người giết nốt lão già. H àn Bích Liễu tay lau kiếm, ra lệnh.

Nhưng lần này, Cừu Tuyên chưa kịp tuân lệnh thì cả hai nghe thấy những tiếng động trời long đất lở từ phía cổng trại. Rồi Hàn Thái Anh chạy bổ vào :

- Anh nhi. Có chuyện gì thế?

- Thừa bá phụ, có rất đông quân giặc đang tấn công vào trại.

- Cái gì? Quân phòng vệ đâu.

Thái Anh định đáp thì thêm một người nữa chạy bổ vào :

- Bẩm nguyên soái!

Hàn Bích Liễu giật mình nhận ra tỳ tướng Đồng Khải, cánh tay trái bị chém cụt đến khuỷu, lưng còn cắm vài ba mũi tên.

- Phòng tuyến thứ nhất đã bị vỡ, phòng tuyến thứ hai cũng sắp tan. Xin nguyên soái tức tốc rời theo cổng hậu.

- Người nói lại xem nào. Vừa mới đây, chúng dùng cách gì mà phá vỡ phòng tuyến của ta?

- Từ.. Xa. Đồng Khải lắp bắp. Quân giặc dùng Từ Xa..

- Sao!? H àn Bích Liễu gần như quỳ xuống, túm cổ Đồng Khải quát. Chúng lấy đâu ra Từ Xa?

- Thuộc hạ không biết. Chỉ thấy chúng bất ngờ xuất hiện với hàng trăm chiếc Từ Xa. Thượng tướng Long Kiêu tử trận ngay trước trại, hai tướng Chung Hộ và Chung Hồng cố sức giữ lớp phòng vệ thứ hai, cũng bị loạn tên mất mạng. Giặc đông vô kể kéo từ ba mặt vào, quân tướng đã mất khả năng chống cự. Xin..

- Vô dụng.

Hàn Bích Liễu đẩy mạnh một cái. Đồng Khải ngã ngửa ra sau. Trong cơn bức tức, Hàn Bích Liễu rút kiếm toan chém, thì Cừu Tuyên vội nhào đến ôm lấy chân :

- Xin nguyên soái tha mạng.

Hàn Bích Liễu đáp Cừu Tuyên văng ra. Nhưng hấn lại nhào đến che cho Đồng Khải khiến thanh kiếm giáng xuống nửa chừng phải dừng đứng.

- Khốn kiếp. Người muốn chết chung với nó à?

- Xin nguyên soái tha mạng. C ả hai gã tỳ tướng cùng kêu van.

Hàn Thái Anh thấy bất nhẫn cũng cắt lời xin hộ :

- Bá phụ bớt giận. Chúng sắp đánh đến nơi, xin tạm tha cho họ lấy người chống địch.

Hàn Bích Liễu vẫn rất tức giận chưa chịu bỏ kiểm xuống. Bỗng đâu có gã thám mã, sáng nay vừa được sai đi, chạy vào.

- Hông mất rồi thưa nguyên soái. G ã thám mã tuyệt vọng kêu lên.

Hàn Bích Liễu sấn lại hỏi dồn :

- Có chuyện gì nói mau?

Mặt gã thám mã tái me tái mét, miệng lắp bắp :

- Bẩm.. bẩm nguyên soái!

- Còn thưa bẩm nữa? Nói nhanh lên.

- Hữu tướng quân Lục Hệ bị phục kích ở Lăng Bạc, người ngựa chết sạch, toàn bộ Tử Xa rơi vào tay chúng rồi.

Mặt họ Hàn tối sầm lại, lời nói của gã thám mã như sấm đánh lộng óc. Lục Hệ là tướng giỏi nhất của Tử Xa Đoàn, nắm tám vạn quân cùng Tử Xa đi theo quan lộ đánh thẳng xuống Giao Châu. Tay cầm kiểm cứng ngắc, mũi kiểm dúc đầu xuống đất, bộ râu của Nguyên Soái bắt ngờ cụp xuống, đôi mắt mở thô lỗ. Gã thám mã sợ tai hoạ ập đến vội lùi ra hai ba bước. Cửu Tuyên và Đồng Khởi cũng vội vã dạt sang bên. Duy chỉ Thái Anh là còn đủ cam đảm đứng nguyên tại chỗ nhìn cơn thịnh nộ sắp sôi trào :

- Có phải là chúng? Hàn Bích Liễu chỉ ra công.

Gã thám mã vâng tit.

- Từ lúc nào? Thế còn cánh quân của Trần phó soái và Lâm tướng quân?

- Dạ đêm hôm ba. Quân địch giết hết thám mã nên tin không được đưa về. Trần phó soái.. Buổi trưa... hôm nay, phó soái bị chặn đánh trên hạ du Trung Thủy... đã tử trận ạ.

Lần này cả mấy kẻ kêu trời. Biết trước sau gì cũng phải nói nên gã thám mã tuôn một lèo:

- Quân Việt do Lê Lãm cầm đầu mai phục ở quãng sông hẹp rồi dùng thuyền nhỏ chứa đồ dẫn cháy đánh như trận Xích Bích. Hơn hai trăm chiến thuyền của ta không xoay xở kịp, đành chịu đắm. Số quân tướng chạy lên bờ thì bị tên bắn chết hết. Chưa hết. Ngày hôm qua, Lâm Du Hà tướng quân đưa quân vòng mạn tây nam Giao Châu đến huyện Chu Diên thì bị tướng giặc là Đinh Công Trứ dẫn quân cò lau đánh úp. Cũng chết cả rồi.

Dứt lời, chẳng để ai kịp phản ứng, gã thám mã co giò chạy. Hàn Bích Liễu sưng người một lúc mới hì hục xách kiểm chạy ra sân. Đội phòng vệ nhân trại đã sẵn sàng cung kiểm chuẩn bị chiến đấu. Nhưng thế quân Việt to lắm. Toàn bộ doanh trại rung lên âm âm, lửa cháy đỏ trời, lại qua tiếng quát oang oang như lệnh võ :

- Quân Hán nghe đây. Bọn ta có ba mươi vạn quân đã phong toả mọi con đường. Các ngươi biết khôn thì mau mất cỡi giáp quy hàng. Thế lòng trời nhân nghĩa giữ cho mạng sống, cơ hội đoàn tụ với gia đình. Bằng không, bọn ta sẽ san phẳng chỗ này, giết bằng sạch giống ngoại xâm.

Có vẻ lời úy lạo đã có kết quả, tiếng hò reo chống cự giảm hẳn. Cánh cổng nhân trại rung lên bần bật trước sức ép kinh hoàng của quân Việt lẫn đoàn Tử Xa. Hàn Bích Liễu giận sôi, gào thét quân lính

- Đưa nào phản giết không tha. Sống chết cũng phải giữ nhân trại bằng được.

Quân sĩ dạ ran. Họ Hàn cắt Cửu Tuyên, Đồng Khởi trần giữ đông tây rồi gọi Thái Anh về hô trưởng lấy thanh đại đao. Thái Anh vâng dạ, cắt cử nhân sự đầu đuôi rồi vào theo. Bước qua xác Dương Phong, gã rất ngạc nhiên thấy Hàn Bích Liễu đang nhét mọi thứ có thể vào bọc.

- Bá phụ!

- Chớ ngạc nhiên, con cứ lẳng lặng làm theo ta là được.

- Nhưng thưa bá phụ! Chúng ta không chiến đấu bảo vệ trại ư?

- Đó là nhiệm vụ của chúng binh. H àn Bích Liễu nói rất tự nhiên. Thế giặc lúc này không tài nào can nỏi. Ta và con phải sống. Dương Phong đã chết, lão già kia chắc cũng chết dưới tay quân giặc và chúng ta sẽ độc chiếm kho báu.

- Nhưng còn quân lính, còn Cửu Tuyên, Đồng Khởi. Phải bỏ mặc hết bọn họ sao?

- Hãy cho chúng được chết vì niềm tin. Họ Hàn tàn nhẫn nói. Ta đi thôi.

Thái Anh không còn cách nào phải làm theo dù gã thấy người bá phụ mà gã hằng kính yêu đang hành động không xứng đáng với danh tiếng của một vị tướng bách thắng, lỗi lạc quang minh. Bá phụ đã hoàn toàn thay đổi, gã đau xót nhận ra chính ông ta chứ không phải ai khác đã gây nên cảnh tan nát này. Chỉ vì kho báu. Kho báu đã khiến bá phụ hoàn toàn thay đổi. Lần đầu tiên, gã thấy bá phụ xa cách với quân tướng như thế. Lần đầu tiên hẳn thấy phụ sai lầm nhiều như thế. Bởi cái kho báu to lớn ấy đã dè choán hết tâm trí người.

Hồ trưởng còn có một cánh cửa khuất đi ra hậu trại. Hậu trại áp lưng vào vách Bình Sơn nên là mặt duy nhất không bị bao vây. Cánh cổng gỗ mở toang, chắc do quân gác bỏ trốn. Hàn Bích Liễu giục Tiên Ô Mã chạy trước, Hàn Thái Anh hồi bạch mã theo sau.

Chiến cuộc đã tàn. Quân Nghĩa Đoàn đã phá vỡ lớp phòng vệ nhân trại. Cửu Tuyên và Đồng Khởi đều tử trận, quân canh cầm tức vì nguyên soái hèn nhất chạy trốn lấy thân nên lũ lượt xin hàng. Thống lĩnh đội tiên phong là Ngô Quyền. Hai tướng Phạm Minh Thành và Triệu Văn Tuấn vòng ra hậu trại diệt nốt những tên còn ngoan cố chống trả. Riêng Ngô Quyền cùng năm sáu người nữa, xông vào hồ trưởng tìm Hàn Bích Liễu. Nhưng hồ trưởng đã

văng ngất, đồ đạc nghiêng ngã sau cơn tháo chạy. Chẳng còn ai ngoài cái xác. Sau khi lật ngửa lên, đội trưởng đội Hào Bổng mắng luôn :

- Quân bán nước ty tiện.

Ngô Quyền nhận ngay ra Dương Phong. Chàng khẽ thở dài trước sự quả báo ấy. Mấy người kia nhao nhao mỗi người một ý, dù chung lại đều không muốn kẻ thân ngấp đầy tội ác, sống bằng xương máu của đồng bào kết thúc một cách gọn ghẽ như thế. Đáng ra hẳn phải sống để bị xét xử công khai, hẵng trả tội sống trước, nếu không thể tha thứ mới dùng đến tội chết.

Dở lúc, Tiểu Nhi từ bên ngoài, mặt đầy bụi ám, chạy bịch bịch vào. Vừa mới thấy Dương Phong, chàng ta rú lên, xông tới. Ai nấy đương ngờ ngạc thì có người rút kiếm đâm luôn. Tiểu Nhi vùng gậy gạt. Người sử kiếm tỏ ra rất nhanh nhẹn, lập tức áp sát khiến gậy dài không phát huy được uy lực, Tiểu Nhi lâm vào thế bị động rõ rệt. Chàng ta cầu nhàu vì bị trúng một nhát vào bắp tay. Người tấn công là Phan Anh, tay kiếm thần tốc. Kẻ chống đỡ là Tiểu Nhi, đã nặng nề thấy rõ. Phan Anh đâm nhát nữa vào bắp tay trái, tay thuận của Tiểu Nhi khiến chàng ta đành buông gậy. Phan Anh liền chỉ mũi kiếm vào yết hầu tên béo.

- Phan đội trưởng. Ngô Quyền nghiêm giọng. Đội trưởng đang làm trò gì vậy?

- Tôi bắt nội gián. Phan Anh hờ hững buông câu.

Ngô Quyền cau mày :

- Không được nói liều.

- Phó soái không tin. Chả trách. Tôi phải tìm hiểu khá lâu mới kết luận chính xác hẳn là nội gián dưới mật danh Lãnh Phong. Trong ba tên phản quốc được gài vào Nghĩa Đoàn, Lãnh Phong là thuộc hạ của Dương Phong, kẻ ty tiện nằm kia...

- Câm mồm. Tiểu Nhi quát.

- Tên này là đứa giáo quyệt nhất, núp kín trong vỏ bọc một kẻ bốc đồng khờ khạo...

- Còn dám nói ta khờ khạo.

- Mặc dù bị săn lùng ráo riết sau khi Lang Ma và Dạ Mục phải đền tội, hẳn vẫn thoát dễ. Thậm chí, nhờ có thân nhân trong thành, hẳn được tham gia nhóm cầm tử. Lúc thành Đại La bị phá, hẳn đã giúp Dương Phong và cầu quan Lý Tiến trốn thoát.

- Phan đội trưởng. Anh đang kết tội người khác một cách vô căn cứ. Làm gì cũng phải có bằng chứng xác thực?

- Tôi không có bằng chứng nhưng có nhân chứng. Đào Hùng, đội viên Nô Thần tận mắt chứng kiến gã Nguyễn Tiểu Nhi này dẫn hai tên đầu sỏ đó đến con kênh nhánh đổ ra Nhị Hà, trước khi chúng dùng thuyền của hắn chuẩn bị từ trước đào thoát.

- Tại sao lúc đó Đào Hùng không ngăn lại? Còn nếu không ngăn được tại sao chỉ báo với đội trưởng mà không phải là nguyên soái và các tướng?

- Thứ nhất là Đào Hùng vốn không phải là đối thủ của Tiểu Nhi, hơn nữa còn đang bị thương. Thực ra không phải tình cờ cậu ta có mặt ở đó. Do tôi từ lâu vốn nghi ngờ hành tung của hắn, thấy hắn bỏ nhiệm vụ phá công mà chạy về hướng khu người Hán, tôi nhờ Đào Hùng bám theo vì bản thân phải bận thanh toán mối huyết thù với Lê Khắc Chính. Sau đó, tôi ngại sự việc lan ra ngoài gây hoang mang trong binh sĩ nên không cho Đào Hùng báo cho các vị. Bù lại, tôi kèm sát hắn trong suốt quá trình hành quân, định bụng sẽ giải quyết ngay nếu hắn manh động. Dẫu sao thời điểm này cũng khá là hợp lý.

- Đổ đội trưởng. Phiền đội trưởng ra ngoài tìm Đào Hùng đến đây đối chất.

- Không cần đâu. Tiểu Nhi nói. Phan Anh, ta cứ ngỡ mi là bậc nam nhi thoáng tính, ai ngờ vẫn một giống nhỏ nhen. Chỉ vì một cú đánh vào đầu mà mi bỏ công lòng sức, thậm chí còn sai người theo dõi ta. Hừ.. hừ..

- Người đã thừa nhận ta cũng làm rõ luôn. Đêm đây, ta tìm thấy chỗ các người trao đổi thư từ nên bị một gậy vào đầu. Phan Anh đá cây gậy lăn vào góc nhà. Nói người xảo quyệt thì hơi quá. Phải là ngu ngốc mới đúng. Người tự để lộ thân phận của mình. Đáng lý lúc ấy phải giết ta luôn. Nhưng người đã run tay đúng không?

- Không bao giờ. Tiểu Nhi gằn từng tiếng. Ta không bao giờ giết người. Ta khác hẳn với người. Đồ máu lạnh!

- Câm mồm lại!

Phan Anh đưa vào cổ Tiểu Nhi thành một vết máu.

- Mạnh tay vào, đừng làm trò hề nữa! Tiểu Nhi quắc mắt.

Phan Anh mím môi.

Ngô Quyền dùng gọng tay thép siết mạnh cổ tay Phan Anh.

- Phan đội trưởng. Giọng chàng tiềm ẩn một sự bùng nổ rất lớn. Trách nhiệm của đội trưởng đã hết, hãy để việc này cho Nguyên soái giải quyết.

Phan Anh quay sát vào mặt Ngô Quyền, đôi mắt lạnh như đá, còn mặt Ngô Quyền nóng bừng. Hai người gườm nhau trong khoảnh khắc, rồi Ngô Quyền thả tay. Cổ tay Phan Anh tê chồn, anh ta không nói thêm, dứt kiếm vào vỏ và lùi lại. Ngô Quyền đối mặt với Tiểu Nhi. Bằng giọng cương quyết nhưng ôn hoà, chàng nói với cậu em kết nghĩa:

- Đội viên Nguyễn Tiểu Nhi. Qua những lời đối đáp giữa hai người, chúng tôi hiểu anh thừa nhận đã làm nội gián cho Dương Phong. Tội phản quốc là không thể tha thứ. Nên chúng tôi rất muốn nghe anh biện minh cho bản thân.

- Ngô phó soái. Tiểu Nhi nói, thừa cương quyết mà hoàn toàn thiếu hẳn phần ôn hoà. Tôi đã làm tất cả những điều đó. Đây là quyền của tôi, tôi không cần phải xin phép ai. Không phải biện minh gì sất. Bỗng chàng ta khựng lại. Nhưng... tôi sẽ nói..

Ngô Quyền hơi ngạc nhiên.

- Nhưng trước khi nói tôi có một thỉnh cầu!

Ngô Quyền gật đầu.

- Cho phép tôi được an ủi Dương gia một chút! Tiểu Nhi nói bằng giọng chân thành nhất.

Ngô Quyền đồng ý bất chấp vài người tỏ vẻ ngăn cản. Tiểu Nhi chẳng thèm quan tâm. Chàng ngồi bệt xuống đất, tay đỡ lưng Dương Phong. Ngô Quyền thấy vết thương của ông ta rất giống với vết thương của Nguyên soái lúc ở Trường Châu. Máu đã thôi chảy, đóng thành mấy mảng lớn trên vùng bụng. Đôi mắt Dương Phong nhắm kín, mặt trắng bệch. Tiểu Nhi rút một viên thuốc màu xanh vào mồm người bị nạn, sau đó chàng lôi bầu nước kẹp lép của mình, nhỏ những giọt cuối cùng vào hốc miệng khô rang. Nhờ nước, thuốc đã trôi vào bụng nhưng Dương Phong chẳng hề động cựa. Mấy người trên đường tưởng Tiểu Nhi mất trí đến nơi khi cho người chết uống thuốc nhưng trong lòng Ngô Quyền dấy lên một cảm giác rất kỳ lạ. Chàng chăm chú nhìn Tiểu Nhi giống kiểu Tiểu Nhi đang chăm chú nhìn mặt người chết. Tựa như khi Tiểu Nhi đang trông chờ vào một điều kỳ diệu nào đó, thì chàng bỗng tin là Dương Phong đang thở. Vô cùng yếu ớt nhưng vô cùng dai dẳng. Mí mắt bị ám rồi. Chàng nghĩ thầm. Không phải chứ, trên trán người chết nổi một vệt hồng. Đến lúc này, đám người bàng quan kia đã bắt đầu “ồ, ồ”. Không cần tinh mắt lẫn cũng thấy lồng ngực Dương Phong rung khẽ. Khẽ. Mạnh dần, rồi mạnh hơn. Tai Tiểu Nhi nghe rõ tiếng thở, mắt chàng loé sáng khi thấy môi người chết chợt mấp máy. Mọi người nín thở. Và Dương Phong thở và từ từ mở mắt.

- Ôi thầy. Tiểu Nhi nghẹn ngào. Con biết là thầy không chết sớm thế mà.. hu hu. Sao thầy không nói.. thầy chưa nói được à?

- Ta không ngờ con còn gọi ta là thầy.

- Sao lại không ạ? Thầy là người thầy đầu tiên. Hồi trước con ít gọi là thầy bởi con tưởng mình đã biết đủ. Bây giờ con mới biết là mình rất ngu ngốc đấy thầy ạ! Hề hề..

- Con học của ai diệu cười dị hợm thế.

- Của Lang Ma đấy. Có phải thầy đã dùng mê dược?

- Phải. Hàn Bích Liễu vừa nói chuyện xong với quân canh Đại La đã cho gọi ta ngay. Ta đoán lành ít dữ nhiều nên dùng ngay một liều mê dược. Mới nhìn thấy thầy, ta biết hẳn đã tìm ra lời giải. Rồi ta sợ hấn chém vào cổ nên chủ động sấn vào.

- Thầy kể không đầu đuôi nên con chẳng hiểu gì cả. Nhưng thế là hấn đâm thủng bụng thầy? Thầy gục xuống nhưng mê đi cả do thuốc chứ không hẳn do nhất kiếm. Mê dược tác dụng khiến máu chảy ít hơn phải không ạ?

Cả đám há hốc miệng trước tính toán liều lĩnh và chuẩn xác đến lạ lùng của Dương Phong.

- Một phần phải cảm ơn Hàn Bích Liễu vì hẳn cho rằng chỉ một kiếm là đủ giết ta nên không đâm vào lưng người đã ngã.

- Và vì thầy thần cơ diệu toán, đoán được con, người luôn có mặt đúng lúc, đến cứu thầy..

Dương Phong cười nói :

- Thầy vẫn tưởng con chỉ giỏi nói khoác. Tiểu Nhi nhăn nhó. Hoá ra thầy sai to.

- Ông không chỉ có một cái sai đó đâu! Một tiếng nói quen thuộc vang lên từ sau lưng.

- Nguyên soái. Mọi người vội vã nghênh đón

- Dương Đình Nghệ. Tiếng Dương Phong rành rọt. Ông đến muộn thì phải?

Ài này càng ngạc nhiên hơn khi nghe Nguyên soái đáp:

- Ta hẹn nửa đêm nhưng lúc này mới chớm giờ tý. Thế mà ông suýt không chờ nổi?

- Chỉ tại Hàn Bích Liễu sáng trí hơn tôi tưởng nhiều.

- Hấn chạy đằng nào rồi hả Ngô phó soái?

- Hấn đẩy quân lính ra chết thay còn mình thì trốn bằng cổng hậu. Tại ta không đặt trước phục binh mà cũng không ngờ Bách Thắng Tướng Quân lại hèn hạ đến thế!

- Nghĩa Đoàn đã cắt đường lên Thừa Hoá rồi. Dương Phong, ông biết hấn chạy đến chỗ nào phải không?

- Có thể là hẻm núi Thác thuộc dãy Công Trồi. phía nam Bắc Vạn Lĩnh.

KẾT THÚC MỘT HÀNH TRÌNH

Ngày hăm bảy tháng hai năm Tân Mão (931).

Quân Hán tràn ngập huyện Thừa Hoá. Trời mờ sáng, cuộc chiến dành từng tấc đất, bụi cây, ngọn cỏ đã diễn ra cực kỳ khốc liệt. Ngay giữa quan lộ, dưới bóng tre thôn xóm, trên chiến địa mệnh mông hay bên cạnh dòng thác đổ, nơi đâu cũng có tiếng hò hét, tiếng binh đao. Dân chúng chẳng kể đàn ông đàn bà, người già con trẻ, ai nấy dùng tre gậy thay giáo mác, sát cánh cùng nghĩa quân đánh lại kẻ địch đông gấp bội.

Thế trận cân bằng khiến Trình Vĩ vô cùng nóng ruột. Tin đại bản doanh thất thủ lên theo đám tàn quân. Không biết Hán nguyên soái sống chết ra sao. Đã mấy lần Trình Vĩ dồn quân định phá thế thủ của đối phương nhưng quân Việt dựng phòng tuyến quá bền. Võ Thiên Nam vẫn là kiêu tướng vô địch còn Kiều Công Tiễn chứng tỏ là kẻ khôn ngoan hiểm thấy. Phía sau lưng, đại quân Việt Nghĩa Đoàn đang đẩy đội Tử Xa rầm rập.

Trên dải đất nằm giữa dòng Hữu Giang chảy uốn mình và rừng Bắc Vạn Lĩnh có rất đông đội nữ binh tham chiến. Nhiều kẻ hí hửng tưởng dễ đánh, ngờ đâu chị em tuy hệt chút về sức mạnh nhưng có thừa sự tinh tế và bền bỉ. Hơn nữa, phụ nữ biết quan tâm đến người khác hơn nam giới nên họ bảo vệ đồng đội hết sức chu tất. Dầu bao nhiêu bóng hồng ngã xuống, thì những con cháu của Bà Trưng, Bà Triệu vẫn liên tục bước tới dưới sự chỉ huy của Tổng đội trưởng Từ Tâm và các đội trưởng. Ngọc Linh nhanh nhẹn, Minh Nguyệt mạnh mẽ, Thị Đào khéo léo, Học Ruyện thông minh... Họ kéo tinh thần nam binh lên cao ngất. Các chàng trai chiến đấu như những con sư tử. Sau lúc đầu bị lấn lướt, họ dần nắm được thế chủ động, thêm toán quân Phong Châu chi viện, phía địch đã nao núng và lăm lẹ bỏ hàng ngũ.

Dương Vân gặp một kẻ như thế. Hai bên đánh nhau ba bốn mươi hiệp chưa phân thắng bại. Tên kia thấy quân mình đang bị thua ghê lắm bèn quay đầu chạy. Chàng lập tức đuổi theo. Dương Thạch đứng gần đấy, sợ em có điều gì bất trắc nên giục ngựa. Ba người đuổi bắt theo triền vách sông, tiếng thác nước dội ầm ầm. Tên người Hán vừa chạy hết khúc cong bắt thần thấy trước mặt là bờ đá dựng đứng, phía dưới nước cuộn cuộn siết, điệp hòn giạt ngược dây cương. Con ngựa sợ hãi dựng đứng người trên hai chân sau, cặp vó trước đá lung tung. Sự việc xảy ra rất nhanh, hần toát mồ lạnh mới kịp được ngựa thì từ sau lưng Dương Vân đã xô tới. Đứng hơn là do tên người Hán đột ngột đứng lại làm chàng luống cuống đâm sầm vào hần. Cả người lẫn ngựa, bốn mạng lặn tòm xuống nước. Đoạn sông này thác ghềnh gồ liên tiếp, nước chảy mạnh trôi cả voi chứ đừng nói các giống khác. Dương Thạch đến nơi, chỉ kịp nhìn thấy mấy chấm đen bị đẩy vùn vút xuống hạ nguồn. Chàng bật tiếng gào thảng thốt, cặp kỳ phóng ngựa đuổi theo.

Cùng lúc đó, có bốn đội viên Nghĩa Đoàn truy diệt ba tên Hán. Một tên bị hạ ngay ngoài bìa rừng, hai tên kia mỗi đứa một hướng. Nhóm người Việt cũng tách nhau ra. Văn Thúc đội Gió Bão và Lê Hồng đội Hoa Hồng đuổi theo tên to cao chạy hướng nam. Đến chỗ lau lách bám chằng chịt, họ nhanh chóng kết liễu hần. Văn Thúc nói:

- Giờ, đi tìm giúp hai người kia.

Vừa dứt lời thì một mũi tên bắn trúng cổ chàng.

- Anh Thúc. Lê Hồng hét.

Văn Thúc gục ngã. Lê Hồng vội tuốt kiếm. Trước mặt nàng xuất hiện một tên giặc Hán khác, tay cầm cung. Nàng chém, hần giờ cung gạt, sức mạnh làm nàng chói với. Hần dần tới đoạt kiếm. Lê Hồng co chân đá một cái liên bì hần túm lấy chân. Tên giặc Hán cười quái gở, lôi tuốt cô gái ra chỗ rộng, dùng sức mạnh làm nhục.

- Lê... Hồng... Tiếng gọi mỗi lúc một gần.

Nàng cố vùng vẫy trước con quỷ đang cố hãm hại mình. Tên giặc đâm một cú trời giáng khiến Lê Hồng nắc nẩy người rồi bất tỉnh. Nhưng tiếng chông cự kịp lôi người vừa gọi chạy đến. Đó là Trần Kính. Chàng không nghĩ ngợi gì, xông vào chém tên giặc Hán. Hần diên tiết vớ lấy khúc cây phang vào đầu chàng. Khí thế rất mạnh khiến Trần Kính đỡ toạc hồ khẩu. Tên giặc cười khằng khặc đánh tới. Trần Kính không dám đỡ bèn nhảy tránh. Tên giặc tung ngay một cú đá búa bổ vào bụng chàng. Trần Kính nén đau chém trúng vai hần. Lưỡi kiếm chạm phải xương vai mới trượt ngang, lập tức cổ chàng bị tên giặc túm được. Chàng đâm trượt bụng hần, thanh kiếm bị tuột khỏi tay, tên giặc say máu nghiêng răng nghiêng lợi bóp siết. Trần Kính ú ớ, trong cơn loạn dùng ngón tay chọc vào mắt đối thủ. Tên giặc nộ khí ném Trần Kính xuống đất rồi nhặt thanh kiếm chém tới tấp. Máu thịt tơi tả và chàng trai đổ vật ra đất. Tên giặc bỗng thấy bụi cát bay mù mịt, hần vừa giờ tay che mắt thì thất lưng bị tiện đứt. Giữa đám cát ấy là hai đội viên đội Hòa Mù.

Lê Hồng được cứu tỉnh. Việc đầu tiên cô làm là ôm lấy thân thể bầy hầy của Trần Kính, gào khóc. Bên ngoài chiến địa, cát đã thổi bay.

Dương Thạch chạy đua với dòng nước. Mấy chấm đen đã biến mất, con chiến mã không phi nhanh hơn được. Dù sao thế nước đã có sự thay đổi, dần dần mặt đất bằng phẳng hơn. Qua vài dặm phía dưới kia là một thung lũng nhỏ, nơi dòng thác nước tạm êm trong một vụng lớn trước khi đổ vào nhánh ôm lấy chân dãy núi chênh vênh.

Xuống đến nơi mới thấy cái vụng thực rộng. Có thể gọi đây là thung lũng nước với rất nhiều vật nổi lập lờ trên mặt. Bên rìa nước luôn dập dềnh chân ngựa, khó mà tìm chỗ khô ráo hần. ở giữa, nước ngập hình thành hang ổ của những loài thủy sinh nguy hiểm, các loại rong rêu và giống cây khổng lồ. Buộc ngựa vào sườn núi, Dương Thạch đi chuyển trên những đầu đá. Thứ chàng tìm thấy đầu tiên là con ngựa của Dương Vân. Con vật tội nghiệp bị va đập vào những khối đá lớn trên thác, đã chết trước khi rơi xuống đây. Cầu trời cho chủ nó không chịu chung số

phận. Thứ đến là tên người Hán, chàng lôi hấn lên chồm đất to bằng manh chiếu. Đôi mắt trắng, cổ gầy. Nếu Dương Vân bị chìm dưới đáy vụng thì coi như hết hy vọng. Dương Thạch ráo rớt tìm kiếm. Đàng xa chỗ nước cạn, có con quạ loai choi hết nhảy lên lại nhảy xuống, réo toáng gọi bầy. Dương Thạch giật mình thon thót, chàng biết loài quạ vốn nghiện tử khí, hễ đâu có người hay vật chết là chúng có mặt. Chàng quàng quàng chạy đến, thờ phào khi nhận ra xác con ngựa của tên người Hán. Tại sao con ngựa văng ra tận đây nhỉ? Chàng ngược nhìn lên thác nước. Trên cao bốn năm mươi trượng có những gờ đá nổi thành vệt, tuy không rõ ràng nhưng đúng là dòng nước xuống đến đây thì phân làm đôi. Con ngựa của Dương Vân và tên người Hán chắc rơi về mé tả, còn con ngựa của hấn rơi sang mé hữu, mặt đứng hơn và nghiêng lảng ra ngoài. Lý do con ngựa văng đến đây. Nếu Dương Vân cũng tuột theo mé ấy, chàng nhẹ hơn. Rất có thể bay lệch và xa hơn. Trông thân hình con ngựa dúm đó, không khỏi lo ngại cho em, Dương Thạch chạy men bên viên nước, thấy mặt đất dốc hấn sang mé.

Ồ! Đàng này còn một nhánh sông mà lúc xuống chàng không nhìn thấy. Do đã xem xét khá kỹ mặt vụng, chàng nghĩ nếu cậu em văng cùng hướng với con ngựa thì có khả năng tiếp tục bị cuốn xuống dưới. Bụng bảo dạ, chàng ước thấy bên bờ có lối đi, bèn quay lại chỗ buộc ngựa. Ngựa đi khá nhàn vì nhánh sông thẳng, có độ dốc vừa phải nhưng chỉ hơn nửa dặm thì mất lối. Tiếng nước lại bắt đầu ầm ỉ báo hiệu có thác. Dương Thạch bước thoăn thoắt, đôi lúc bám vào cành lá lia rìa bên vách núi. Hai vách đang thu hẹp lại và dốc đứng lên. Rồi ngay cả người cũng không còn chỗ đặt chân nữa. Trước mặt chàng là hẻm núi. Cái hẻm này rộng chỉ hai ba mươi trượng, thực chất là một cái thác. Không thể biết được thác cao bao nhiêu và có những gì phía dưới bởi hơi nước bốc mù mịt. Dương Thạch lưỡng lự hồi lâu trước khi nhìn thấy miếng vải áo giồng của Dương Vân bị móc lại trên rìa đá sắc cao hơn mặt nước. Tháo cuộn dây mang theo người, chàng buộc cứng một đầu vào rìa đá, sau đó bỏ kiếm và áo giáp, nhét con dao hộ thân vào túi. Dương Thạch trông đầu dây kia quanh hông. Thiết nghĩ dù sợi dây có dài gấp mười chắc không hết thác nhưng nó sẽ giúp giảm tốc đáng kể. Hít một hơi sâu, chàng thả người rơi xuống hẻm núi mịt mù.

.....
- “Phù sam thủy phủ” chính là nơi này. Hàn Bích Liễu chỉ cho Thái Anh màn hơi dày đặc bốc lên từ thác nước. Mỗi lúc ta một tin tưởng sẽ tìm thấy kho báu.

- Con không chắc lắm. Thác nước kiểu này đâu có hiếm, ngay con cũng từng nhìn thấy. Có gì đảm bảo bên dưới chứa kho báu, hả bá phụ?

Hàn Bích Liễu cười tự đắc :

- Sự thông tuệ. Con giải hết lời sấm của Cao Biền mà chưa tìm được chỗ tàng châu u? Do con không biết một chỉ dẫn quan trọng.

???

- Mỗi một câu trong lời sấm dẫn ta đi một đoạn đường, từ Đại La đến kho báu. Chính Dương Phong đã nói cho ta và có lẽ hấn đang vô cùng hối hận dưới suối vàng. Ha ha. Khởi đầu từ b ài bắt mộc. Trên tấm bia đá của Cao Biền có bốn chữ “Phong ấn Nam thiên” ám chỉ một ngọn núi vì thạch hồi đầu tức là kho báu được lấp trong núi. Nhưng cái khó là chỗ đây. Chính ta cũng chưa hiểu tại sao Dương Phong tìm ra Bắc Vạn Lĩnh. Ta đã ép hấn đưa thêm báu vật nhằm dò la manh mối. Cũng không uống công con lặn lội theo lão quân gia. Đối với Cao Biền, phong ấn là đặt bùa chú trấn linh địa và phá long mạch. Chúng ta đang ở phía nam Bắc Vạn Lĩnh, dãy này tên là Hoà Hảo. Nhưng con nhìn xem, hai đầu núi châu với nhau có giống cái công không? Dân gian gọi nó là Cổng Trời. Đây, trong địa đồ có ghi. Hẻm núi Thác dưới Cổng Trời. Long mạch là ở chỗ đó mà phong ấn cũng ở đó.

- Bá phụ thật tài giỏi. Thái Anh thần phục.

- Ha ha ha..

- Chúng ta chỉ cần tìm nói đầu núi gấu là xong.

- Ta không nghĩ thế. Ta tin sẽ không có quả núi có đầu hình con gấu. Hùng cử sơn khâu ở đây mang nghĩa khác.

- Là nghĩa thế nào ạ?

- Vào đến thủy phủ hẵng hay. Bây giờ con theo sát ta.

Hàn Thái Anh không ngớt nhìn ngó xung quanh, ánh lửa không lan quá một trượng trong điều kiện hơi dày đặc như thế này, hấn ta e ngại có mối nguy nào bất ngờ xò ra giữa chốn bí bùng mịt mù. Ầy vậy mà bá phụ của hấn vẫn hết sức tự tin, đầu tinh thoảng có ngập ngừng một chút để định hướng. Có lúc, hấn tưởng họ sai đường vì không còn nghe thấy tiếng nước chảy. Có lúc lại như cả ngọn thác đổ ập lên đầu. Rốt cuộc mất bao lâu hấn không xác định nổi, chỉ biết khi hơi mù quang hấn, hai người đã đi vào trong lòng thác nước. Không khí mát rượi, hơi lạnh áp vào da gây rung mình một cách êm ái, Hàn Thái Anh thốt lên :

- Bá phụ chưa đến bao giờ mà dẫn đường tài tình quá.

- Con không phải nịnh! Lối vào thủy phủ chắc ở quanh đầu đây thôi. Có lẽ phải mất cả nghìn năm nước ăn đá, hình thành nên bụng thác này. Nếu chúng ta đến vào mùa mưa chắc đành đứng ngoài nhìn nước hồ ngập.

- Bá phụ, tại sao cây mọc được trên đá rắn như thế này?

- Vì chúng biết tìm kẽ nứt. Đá rắn đến đâu, hễ lộ mặt ra cũng sẽ bị nứt nẻ. Do nước, do thay đổi nóng lạnh. Cái giống cây cối rất tài, chỉ cần một vết nứt nhỏ, bám rễ vào là sống. Nứt nẻ càng nhiều thì cây mọc càng rậm, tìm ở đó đứt khoát sẽ thấy lối vào thủy phủ.

- Nhưng cháu thấy cành lá ở khắp nơi. Chẳng lẽ mình phải phát sạch cả vùng bụng thác này sao hả bá phụ?

- Ngốc lắm, ta chỉ cần nhìn mặt nước là đoán thôi. Cháu không tin à? Này nhé, gọi là thủy động thì tất phải có nước. Mà có nước tất phải có sự lưu thông, có vào có ra. Nếu thủy động ở trong núi, ắt nước phải ra vào hồ. Nước trên thác đổ xuống chỉ xáo động ở giữa, còn bên rìa hồ là nước lặng.

- Cháu hiểu rồi, chỗ nào nước không lặng là có thông thủy.

- Hiểu ra rồi thì đi tìm đi.

- Vâng.

.....
Dương Thạch tuột xuống thác nước. Sợi dây kích hết giữa lưng chừng đúng như lo ngại. Chàng bèn cời mỗi buộc. Nhanh thế này không biết rơi xuống có chịu nổi không, song được cái mặt thác nhẵn. Chàng đột nhiên thấy hẫng, rơi theo chiều thẳng đứng. Tôm xuống nước. Dòng nước chảy, người chàng trôi đi. Rồi mắc lại.

Sáng quá. Mình bị rơi vào một thạch động. Hoá ra trên thác lại có lỗ hổng, lần đầu tiên mình thấy nước bay đẹp thế kia. Riêng mình nặng nề và những giọt nước chậm chạp sẽ rơi xuống động. Vâng nó cũng thế. Dậy mau.

Dương Thạch nhóm dậy. Chàng đang nằm trên thềm nước nông của dòng suối chảy trong thạch động.

- Ô..i Vân..

Cách đó không xa, Dương Vân đang nằm ngửa trên mặt nước. Dương Thạch nháo nhào chạy lại làm nước văng tung toé. Chàng bế xốc cậu em, mang lên chỗ cao ráo. Dương Vân bất động, lạnh ngắt trong bộ áo giáp sừng nước nặng trĩu. Dương Thạch tháo tung lớp sắt phía trước, hồi hả dò tìm mạch. Mạch đã tắt, tìm ngừng đập. Nắn bóp tỏ ra vô hiệu, bắt đầu tuyệt vọng thì chàng sực nhớ từng thấy thầy dùng cao đuôi sói làm cho người chết đuối hồi sinh. Có điều Dương Vân không bị ngột nước. Dầu sao cũng phải thử. Dương Thạch véo một miếng cao, hơi lửa cho nóng. Miếng cao toả ra thứ mùi đặc biệt khó chịu. Chàng dựng cậu em lên và dút miếng cao vào miệng. Không khỏi ghê người khi nghĩ đến cảnh miếng cao mắc vào cuống họng, khói bốc lên. Dương Thạch ngừng thở, thâm cầu trời. Lạ chưa, yết hầu Dương Vân giật nhẹ. Sau đó miệng khụt khụt, ho sặc sụa. Dương Thạch vỗ mạnh vào lưng em. Chàng trai trẻ cố hít hơi, không chịu nổi, nôn ọe. Chàng nôn mấy lần cũng ra được miếng cao và một ít nước. Nước mất nước mũi dần dụa, chàng ngồi thở dốc. Dương Thạch mừng rỡ khôn xiết, ôm chầm lấy em.

- ối.. đau. Dương Vân kêu toáng lên.

- Để anh xem. Hai xương sườn bên phải bị gãy. Vô cùng kỳ diệu khi em đã bị quăng quật qua ba bốn con thác trong cơn nước cuốn kinh hoàng.

- Nhờ đất trời phù hộ. Mẹ em. Mẹ luôn che chở cho em..

Dương Vân buồn bã nói. Bỗng chàng chạm phải ánh mắt của Dương Thạch, mông lung lặng lẽ. Chàng chợt hiểu mình vừa chạm vào nỗi đau của anh ba bằng lời nói vô tình.

- Em nói đúng đấy. Dương Thạch nói. Tình thương của cha mẹ dành cho chúng ta là vô tận. Anh cũng tin mẹ em đã dùng bàn tay êm ái của bà, để che chắn cho em.

- Cảm ơn anh.. Chúng ta đang ở đâu hả anh?

- Thạch động trong hẻm núi. Chúng ta cùng vào bằng lỗ hổng trên kia. Còn muốn thoát ra, tốt nhất nên đi theo dòng nước này, có thể nó thông với bên ngoài.

- Em cũng nghĩ thế. Mà cái động này to anh nhỉ?

Dương Thạch gật đầu.

- Mình đi thăm thú luôn nhé!

- Cho anh xem lại vết thương của em. Vết gãy nhẹ, em có thể ngồi thoải mái nhưng đi lại sẽ đau.

- Thì mình đi chậm thôi, anh cho em mượn vai một bữa. Anh yên tâm, vết thương nhỏ xíu này không làm khó được em đâu.

- ừ, thôi được. Nhưng em không được cố gắng quá sức đấy.

- Rồi rồi thưa tam ca!

Dương Thạch khẽ cười, bảo Dương Vân quàng tay trái vào vai mình, từ từ đứng lên. Dương Vân nhìn mặt một cái rồi cười rất tự nhiên. Hai anh em đi từng bước một theo tiếng nước chảy rách rách. Thiên nhiên phóng khoáng tạo ra một toà thạch động cao gần hai mươi trượng, với hàng trăm ngàn mẫu đá, phiến đá đủ kiểu cỡ và dòng suối mát chảy suốt ngày đêm. Bờ suối như được mài gọt ghẽ phẳng phiu, còn trần động khéo léo hình thành các khe, lỗ thoáng đưa ánh sáng vào. Nhưng điều ngạc nhiên hơn cả là động không có tiếng vang. Có thể do quá thông thoáng, nên tiếng bước chân người, tiếng suối chảy không khác gì bên bờ suối lộ thiên. Động lượn quanh co theo đường suối chảy hay con suối chủ uốn khúc sao cho phù hợp với hình dạng của động.

Họ đi một lúc rồi nghỉ, nghỉ một lúc rồi đi, loanh quanh cũng được hai ba dặm. Dương Thạch chỉ ước đoán được đang đi về hướng nam. Hai người sắp sửa nghỉ chân lần nữa thì Dương Vân kêu:

- Bịt mắt lối rồi!

Dương Thạch nhìn thấy một, phải gọi là một quả núi đen kịt phía trước mặt. Núi mọc trong động quả thật khó tin, nhất là đá của quả núi này khác hẳn đá của động về màu sắc, hình dạng, giống như ai đó có sức mạnh kinh hồn, bê quả núi từ nơi khác đặt tít trong này. Hai anh em ngẩn ngơ không biết đi đường nào. Tình thế khiến ngay cả người lạc quan số một cũng phải dờ mờ dờ khóc. Xét theo bề ngang thì động phải phình bụng ra mới ôm khít lấy thân núi. Tuy trần động có mở lên nhưng với chiều cao lượng chừng hai mươi trượng dưới trơn như bôi mỡ, trên

sắc nhọn như dao thì đầu là con linh vượn Hoa Cúc của rừng Khủng Khiếp cũng chỉ có thể đứng dưới chân mà than khọc khọc.

- Em tạm ngồi nghỉ chờ anh đi dò xét xem sao.

Dương Vân ngồi nghĩ vợ vẫn, thử dùng trí tưởng tượng lông bông của mình, suy diễn nguồn gốc của sự kỳ quái chẳng đúng lúc này. Dương Thạch quay về, hồ hởi thông báo:

- Anh đã tìm thấy lối đi. Anh sẽ đi kiểm tra trước, sau quay lại đón em.

- Vâng.

.....
- Đây chẳng phải là “Hùng cử sơn khâu” sao! Sơn tại thạch, thạch hoá sơn. Thật kỳ diệu.

- Trông giống con gấu đen thật đấy. H àn Thái Anh trầm trồ.

- Hừ. Loại hắc thạch này rất hiếm, cái mảnh đất toen hoen mà chứa đựng lắm điều làm người ta giật mình. H àn Bích Liễu trầm ngâm.

Hàn Thái Anh chỉ vào quả núi có cái đầu nom giống hệt hình con gấu, hỏi :

- Thế có phải kho báu được giấu trong quả núi này không?

- Để ta suy tính đã.

Thái Anh biết ý im lặng.

“...tôi biết mình chắc chết và ông đừng hòng kiểm soát nổi dù chỉ một hạt bụi vàng. Ông muốn giải lời sấm ngôn ư!? Xin mời. Tôi đã có vài thay đổi nhỏ, làm gọn gàng hơn các sắp đặt của Cao Biền. Khác với ông ta, tôi sẵn sàng để kho báu nằm dưới đất vĩnh viễn.”

Hàn Bích Liễu nhớ lại câu nói của Dương Phong. Hừ. Hẳn hù dọa để ta khỏi lấy mạng hần. Ta đã đến được đây có nghĩa mọi chỉ dẫn đều đúng. Kho báu chắc chắn nằm trong quả núi. Nghĩ vậy, Hàn Bích Liễu áp sát tai vào vách núi, mừng rỡ khi nghe thấy những tiếng u u. Quả núi này rỗng ruột, quan trọng là tìm được đường vào.

Hàn Thái Anh thấy vậy cũng xăng xái chạy đến. Tìm hết mạn phải không thấy gì, họ bèn lội qua suối sang bờ bên kia. Chỗ sâu nhất chỉ đến đầu gối, có lẽ nguồn nước chảy từ trong lòng núi không nhiều lắm.

- úi chà! Thái Anh chột rụt chân lại.

Một con rắn nước lướt qua bắp chân gã.

- Cần trọng. Hàn Bích Liễu nhắc nhở.

Vừa lên bờ, họ nhìn thấy ngay một lối vào đen ngòm. Hàn Bích Liễu kêu “suyt” và kéo Thái Anh nấp vào một hõm đá. Hàn Thái Anh chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng nước chảy rất khê. Nhưng nhìn mặt bá phụ, gã biết có điều gì bất thường sắp sửa xảy ra. Hàn Bích Liễu ra dấu bảo gã đứng nguyên tại chỗ, còn bản thân ép người vào vách đá, bước nhẹ như mèo đến sát lối vào.

Im lặng.

.....
Thầy coi rắn là loài đáng sợ nhất. Hiểm và độc. Thù hằn dai dẳng. Điều nên làm nhất khi phải đối phó là đập vỡ đầu chúng, còn điều không nên nhất là chạm mặt chúng trong bóng tối. Con đường vừa hẹp vừa tối, luôn có cảm giác nguy hiểm rình rập. Các cơ trên mình Dương Thạch căng ra sẵn sàng đối phó. Quả núi rỗng là điều chàng cảm giác được, nhưng ngoài con đường chàng đang đi, các góc ngách khác hoặc giả đã bị bịt kín. Chỉ có tiếng u u của gió. Song chàng cũng đến cuối con đường. Chắc là vậy bởi ánh sáng và bóng tối phân chia nhau bởi một lối ra. Dương Thạch rất thận trọng, chàng nép vào vách đá, quan sát bên ngoài. Bên này vẫn là thạch động vắng vẻ với con đường hun hút và lòng suối nông. Dù sao cũng vượt được ngọn hắc sơn. Chàng yên tâm bước ra ngoài, cho chắc để còn quay lại đón Dương Vân. Hàn Bích Liễu ngay lập tức chẹn lối sau lưng. Hàn Thái Anh tuốt kiếm chắn trước mặt.

Dương Thạch không ngờ trong động có người, hơn nữa lại là hai tên người Hán. Tên trẻ tuổi nói một câu gì đó mà chàng nghe lờ mờ hai chữ “b á phụ”. Dương Thạch không biết nhiều tiếng Hán lắm nên không nghe được thêm chữ nào trong câu trả lời của tên “bá phụ”. Chàng chỉ thấy tên này rất đáng gờm, từ cái nhìn đến cách cầm kiếm, làm chàng nhớ đến con hắc hổ trong rừng Khủng Khiếp. Dương Thạch chùn người thủ thế.

Hàn Bích Liễu hét lên, múa kiếm xông vào. Dương Thạch tránh sang bên. Hàn Thái Anh đón đầu chém tới, chàng dùng con dao hộ thân cản rồi tung chân đá gã bay lông lốc. Hàn Bích Liễu liền cản sang, kiếm phóng nhanh như sao xẹt. Dương Thạch dịch phải, lùi trái mà mũi kiếm vẫn bám như đĩa đói. Biết gặp phải cao thủ về kiếm thuật, chàng nhanh chóng biến chiêu. Hai bàn chân bước liên hồi, cánh tay vung thoăn thoắt, chủ động áp sát nhằm đốc kiếm của đối thủ mà tấn công. Hai người tiến thoái độ mươi hiệp, Hàn Bích Liễu phát kinh hãi vì sự linh hoạt của đối thủ. Kiếm dài, dao ngắn mà hần chưa một lần đánh trúng gã thanh niên dong dỏng kia. Càng ngại hơn khi hần phải khôn khéo lắm, mấy ngón tay mới không bị chém rơi bởi con dao của đối thủ. Hàn Thái Anh gượng dậy sau cú đá của Dương Thạch, thấy ông bác không áp đảo được đối thủ, hần căm giận xông vào chém bừa. Dương Thạch đang phải dồn hết sinh lực để đối phó với Hàn Bích Liễu nên khi Thái Anh xông vào, có phần lúng túng. Hàn Bích Liễu nhận ra ngay, hần thu hẹp đường kiếm chừa đất cho thằng cháu thi triển. Về phần mình, hần chuyên chực đánh vào chỗ hiểm. Dương Thạch lạnh người, biết nếu không hạ được một trong hai tên hoặc ít nhất cướp được một trong hai thanh kiếm thì chàng sẽ mất mạng. Vừa nghĩ chàng đã linh một vài nhát kiếm. Không chần chờ nữa, Dương Thạch ngửa người để cho mũi kiếm của Hàn Bích Liễu lướt qua rồi bật chân tung ra đòn liên hoàn

cước với Hàn Thái Anh. Đòn thế mà Dương Thạch tích tụ hết sức lực, một cước chém vào đùi, một cước đánh trúng xương ức của Hàn Thái Anh. Tên người Hán mất xéch rú lên, mồm học máu, người văng ra sau ba bốn trượng. Gã người Hán rìa vểch gằm như cộp đôi, chém véo một nhát. Dương Thạch thấy đau xả lưng, loạng choạng. Hàn Bích Liễu đập chàng ngã dúi. Thêm một cú đá nảy lửa vào mặt làm chàng gục hẳn. Hàn Bích Liễu dùng mũi giày lật ngửa người Dương Thạch, hai tay nhắc cao thanh kiếm lấy thế, đâm vào ngực chàng.

Dương Vân chờ không thấy anh ba quay lại thì rất sốt ruột. Chàng đã đỡ mệt và cái sườn cũng không còn đau nữa. Tự nhủ phải tự thân vận động, chàng bước lom khom. Tựa được vào vách núi, Dương Vân cảm giác khoẻ hẳn, Chàng đứng thẳng người, lần lần đến cái lối mà Dương Thạch chui vào ban nãy. Độc đạo hẹp và tối, Dương Vân tự nhủ đi càng được nhiều thì anh ba càng đỡ mệt công trở lại. Trong đầu chàng chẳng hề có ý nghĩ về rắn rết hay mai phục, chỉ chăm chăm tiến tới.

Hàn Bích Liễu sắp sửa đâm xuống bỗng nghe Thái Anh kêu thất thanh, nhìn sang thì thằng cháu yêu đang rất đau đớn, mặt mày méo xệch, chân tay co giật. Hắn rất kinh sợ bởi cùng lúc có một con rắn trườn người bỏ đi. Con rắn nước ban nãy, có một sọc đen chạy suốt người, lướt êm như ru trên nền đá lạnh. Bích Liễu lửa giận cháy bùng, nhảy xổ tới chỗ con rắn. Con rắn bất ngờ bung mình mỗ vào chân kẻ cản đường. Ai ngờ họ Hàn chân mang bấp về sắt, con rắn mỗ không thủng. Hắn túm lấy đuôi con rắn, đang thẳng cánh đập mạnh túi bụi xuống. Con rắn vỡ đầu chết thẳng. Vẫn chưa hả, Hàn Bích Liễu dùng kiếm bấm con rắn thành bùn.

Ốan thù dẫu được trả. Nhưng trong có nửa khắc co giật, nọc rắn đã công tâm. Hàn Thái Anh chết với khuôn mặt xám đen hoàn toàn biến dạng. Hàn Bích Liễu gào thét điên dại, nhè Dương Thạch đâm đá một thôi một hồi. Chàng đã ngất phải tỉnh, rồi ngất tiếp, hôn lặc vào côi vô minh. Hàn Bích Liễu đánh đến lúc chân tay đau rất mới nhặt kiếm lên định giết chết chàng trai..

Dương Vân đang tựa nghỉ bên vách đá thì nghe thấy tiếng gào thét, từ kinh ngạc sau chuyển sang kinh sợ. Chết rồi, anh ba. Chàng vội vã bước nhanh, rồi chạy mặc kệ những đoạn cua tối như hũ nút. Con đau bóp nghẹt lồng ngực, mắt mũi nầy đom đóm, Dương Thạch vẫn chạy, đến khi nhìn thấy lối ra.

Hàn Bích Liễu quay phắt lại thấy có gã thanh niên nhảy ra từ trong núi, tay vung con dao ngắn, miệng hét một câu tiếng Việt pha ngữ điệu Hán.

Dương Vân chơi với bước hụt. Ngã chúi mặt. Con dao tuột khỏi tay, bay vun vút như một mũi tên.

Trong chớp mắt, Hàn Bích Liễu kịp hiểu ra sự việc. Hắn ngã vật ra, chết ngay tức khắc. Con dao hộ mạng của Dương Phong tặng con trai trước lúc chia tay đã giúp ông đòi lại món nợ với gã Bách Thắng Tướng Quân.

Dương Vân ngã đau đến lộn óc. Chàng có cảm giác không chỉ hai cái, mà tất cả xương sườn của mình đều bị gãy nát. Nhưng chẳng thấm thập vào đâu. Chàng chống tay nhôm dậy, bò trên hai đầu gối đến chỗ Dương Thạch.

- Anh ba. Anh ba.

Dương Thạch đáp lại bằng tiếng rên trong cơn mê. Dương Vân bỗng dựng tay mình dính đầy máu, vội lật lưng anh lên. Chàng sợ hãi khi nhìn thấy vết kiếm chém vắt chéo sống lưng, nếu sâu hơn nữa thì không biết sẽ ra sao. Máu chảy không ngớt. Phải cầm ngay. Dương Vân nghiêng rặng xé vạt áo làm băng. áo bền quá. Chàng nhìn thấy con dao ngắn của Dương Thạch rơi gần đó bên ngoài người ra lấy, cắt phẳng mấy nhát. Chàng lục túi Dương Thạch lấy thuốc trị thương nhưng đã hết nhẵn. Chắc anh ba đã dùng cho các đồng đội khác. Dương Vân đành phải dùng lần áo lót vải mềm của mình chặn máu chảy rồi băng chặt ra ngoài. Xong phần lưng, chuyển sang phần mặt mũi tay chân. Không chỗ nào không bầm tím, không rớm máu. Hàn Bích Liễu ra tay quá tàn ác. Dương Vân hận mình không còn đủ sức xé hẳn ra làm hai ba mảnh. Trán Dương Thạch nóng hằm hập còn chân tay thì lại lạnh ngắt. Dương Vân không biết làm gì hơn đành thở thường thợt nhìn ông anh. Lúc này vết thương trong người chàng mới bắt đầu hành. Lúc nãy cố nén cố nén nên giờ bùng mạnh, thêm vận động quá sức khiến cơn đau cắn xé mạng sườn. Chàng nắm chặt chuôi dao để quên đi phần nào. Chợt..

Sao giống con dao của mình thế. Có phải nó không nhỉ? Dương Vân nhìn về phía Hàn Bích Liễu, con dao của chàng vẫn cắm nguyên trên trán hắn.

Hơn hai mươi năm nay, cha mang con dao này bên mình. Nó thuộc một đôi, con dao còn lại là của bác ruột con. Chúng do chính tay người thầy đầu tiên của anh em cha làm. Người đã truyền tất cả tình yêu thương và sức mạnh chờ che vào trong đó. Con dao này là vật giá trị nhất cha có thể cho con và cha cũng kịp truyền sức mạnh tinh thần của mình vào nó, nó sẽ bảo vệ con trước mọi nguy hiểm, nó sẽ mang may mắn đến cho con, nhiều hơn những gì con mong đợi.

- Dương Thạch.. Ôi. Anh của em.

Dương Vân mệt mỏi ngủ một giấc dài. Chàng chỉ tỉnh khi bị đánh thức bởi những tiếng ồn ào. Giọng nói quen thuộc của anh cả và anh hai. Chàng mở to mắt và thấy nhiều người hơn nữa. Võ Thiên Nam và đội trưởng Lê Đăng Khánh. Dương Thạch đã được chuyển ra xa và đang được hai người đẹp có tên là Nguyễn Ngọc Linh và Võ Minh Nguyệt chăm sóc. Tiểu Nhi hua tay trước mặt chàng với dáng điệu hết sức nhí nhố. Ngô Quyền ghé vào tai chàng:

- Bọn anh đã tìm suốt đêm hôm qua để báo cho hai đứa biết chúng ta đã thắng lợi hoàn toàn.

Tim Dương Vân như ngừng đập vì hạnh phúc. Mắt chàng mở to, miệng cười rạng rỡ.

Chúng ta đã thắng. Quá tuyệt vời. Đất nước ta độc lập rồi, chúng ta tự do rồi...

LỜI GIAO ƯỚC

Ngày mồng một tháng ba năm Tân Mão (931).

Đúng vào giờ Ty, buổi lễ chào mừng chiến thắng và tuyên bố chủ quyền trọn vẹn của người Việt trên nước Nam được tổ chức long trọng tại thành Đại La. Nguyên soái Dương Đình Nghệ với sự ủng hộ nhân dân và tướng sĩ lên nắm quyền đứng đầu dân tộc, tuyên bố chấm dứt mọi sự thống trị của người phương Bắc: Nam Hán và Nhà Đường. Không thể kể xiết sự mừng vui hạnh phúc của hàng vạn người dân vừa tìm lại cuộc sống tự do sau bao năm tối tăm xiềng xích. Khắp nơi tung bừng lễ hội nhảy múa hát ca. Đại La thành hoà chung nhịp đập với cả nước.

Ngôi nhà của Dương Phong trong khu Phù Vân cũng rộn ràng ra phết dù chủ nhà đang phải nằm trên giường bệnh. Nhà này còn có một lý do lớn nữa để ăn mừng. Đó là chỉ sau vài ngày, tiếng nhạc bán quốc cầu vịnh của cựu quân sư không những được gột sạch mà còn đổi thành lời ca tụng dành cho người anh hùng của dân tộc. TỰ DUNG đến bây giờ, đâu đâu cũng nghe có người nói :

- Tôi đã biết từ trước rồi mà. Ông Dương Phong đó chỉ giả vờ hàng giặc để làm nội gián mà thôi. Nhưng tôi không nói ra vì sợ làm bại lộ thân thể, làm hỏng đại cuộc..

Cái ông Dương Phong đó nếu có dịp ra đường ắt hẳn sẽ sung sướng biết bao khi những cặp mắt khinh bỉ, thái độ hằn học ngày xưa quay ngoắt thành cặp mắt thần phục và thái độ ngưỡng mộ, yêu thương. Rất tiếc là ông không thể bước chân đi được nữa. Nhất kiếm của Hàn Bích Liễu tuy không giết được ông nhưng đã làm ông liệt nửa người, hay còn gọi là bán thân bất toại. Một kết cục đáng buồn của người đã phải ngậm bao nỗi cay đắng, âm thầm sống và chiến đấu cho tất cả. Từ lần gặp gỡ rồi kết bạn chỉ giao với Dương Đình Nghệ trên đất ái Châu cách đây hơn hai mươi năm. Rồi buổi tái ngộ mười năm trước, cùng bạn ưu tư cho tương lai của họ Khúc đồng nghĩa với tương lai của đất nước trước nguy cơ từ phương Bắc, Dương Phong đã thề sẽ sống phần đời còn lại bên Nam Hán dựng mối liên lạc, thâm nhập vào triều đình Phiên Ngung tìm cách thâm tóm những mưu đồ xâm lược, đặng kịp thời báo về giúp người trong nước sẵn sàng đối phó. Nhưng tin theo số trời thì họ Khúc đã hết mệnh và dân Việt phải chịu lầm than. Dù Dương Phong có truyền tin nhanh đến đâu, Dương Đình Nghệ có chuẩn bị chu đáo đến đâu thì chính tay Khúc Thời Mỹ đã làm sụp đổ mọi nỗ lực. Nước mất. Dương Đình Nghệ cùng hào sĩ bốn phương chiêu binh mãi mã mưu đồ phục quốc. Riêng Dương Phong, sau khi vợ mất đã quyết định phá bỏ lời thề để chấp nhận sống cuộc sống của kẻ phản bội. Đau đớn nhất là việc ông phải lừa dối chính con trai mình, phải nói với nó những điều vô si để ép thằng bé quay lưng lại với cha, đi tìm quân khởi nghĩa. Dương Phong gửi gắm Tiểu Vân yêu quý của ông cho hai người, Dương Đình Nghệ và Nguyễn Tiểu Nhi, bộ đôi duy nhất biết rõ thân phận của ông. Và thằng bé đã thực sự trưởng thành. Nó luôn kính yêu và tin tưởng cha dù sau hay trước. Đó cũng là điều ông hạnh phúc nhất. Cuộc đoàn tụ ngày hôm nay ông không dám mơ do bản thân ông đã quyết cùng Lý Tiên về Nam Hán, mong trả phần nào món nợ lòng tin. Nếu Lý Tiên dứt được ảo vọng quyền lực, nếu Hàn Bích Liễu không quá độc ác và tham lam. Nếu..

Dương Vân không tham dự buổi lễ mà ở nhà chăm sóc cha. Đêm hôm qua chàng cứ chực muốn vào phòng ông để chấm dứt cuộc nói chuyện từ sau bữa tối với Nguyên soái. Là Nguyên soái chứ nếu người khác, chàng đã đuổi từ lâu để cha được ngủ sớm. Ông cười, nhìn thái độ lo lắng thái quá ấy, bảo chàng bây giờ ông có quyền nghỉ ngơi bất cứ lúc nào muốn. Nói xong ông ngủ một mạch đến trưa hôm sau. Dương Vân hết ngồi nhìn cha lại chạy sang phòng bên, nơi Dương Thạch tĩnh dưỡng. Dương Thạch quả là tảng đá rắn, vết thương nặng làm chàng hôn mê mất hai ngày, sau là tỉnh, không đau nữa, nằm chỉ để hồi phục hoàn toàn. Chiều theo dõi dao hộ mạng, chàng với Dương Vân đúng là anh em một nhà. Dương Phong nghe con kể chuyện rất đỗi ngạc nhiên, thậm chí cảm ơn tổ tiên họ Dương run rui. Ông rất muốn gặp mặt đứa cháu mô côi nhưng phải chờ Dương Thạch khỏi hẳn. Trong lúc chờ đợi, ông nghe con trai tâm sự đã gặp lại người yêu. Nàng vẫn chờ đợi chàng và chàng rất thiết tha đưa nàng về ra mắt cha. Cả ông thông gia tương lai cũng muốn sang thăm. Dương Phong đồng ý tiếp khách vào buổi chiều và cậu con mừng ra mặt.

Buổi chiều Dương Phong đông khách không ngờ. Đầu tiên là Ngô Quyền và Tiểu Nhi sang thăm. Anh chàng Tiểu Nhi lô ba lô bỏ nghe phát nhưc đầu. Ngô Quyền và chủ nhà cực chẳng đã đành bỏ bớt ngoài tai. Họ đã nghe tiếng nhau từ lâu nay mới có dịp nói chuyện trực tiếp. Sau này Ngô Quyền nhận xét là Dương Vân giống mẹ rất nhiều còn Dương Phong đoán người anh kết nghĩa của con trai mình có đầy đủ phẩm chất làm nên nghiệp lớn. Tiếp theo, bất ngờ là Dương Thạch. Chàng rất nóng ruột và khi vừa đứng dậy được đã bảo Dương Vân dìu sang thăm chú. Hai chú cháu nắm chặt tay, rung rung cảm động. Nhớ ngày trước, Dương Phong đã tìm về quê hương nhưng giấu kín. Chính xác hơn là ông đứng ngoài rào nhìn vào nhà ông bà Đặng Trí, đến khi thấy cháu liền lập tức bỏ đi. Với Dương Thạch thì hình ảnh ông chú vốn rất mơ hồ trong quá khứ nay hiện hữu rõ ràng khiến chàng quên hết nỗi đau. Giữa lúc ấy thì bác Tần vào báo tin thông gia tương lai đã đến đầu ngõ. Thế là Dương Vân thay cha cùng hai anh chạy ra đón tiếp còn Dương Phong nghiêm trang ngồi thẳng dậy. Ngô Quyền và Tiểu Nhi vào trước. Rồi Dương Vân dẫn nàng Ngân đến trước mặt cha :

- Thừa cha. Đây là Ngân, người thương của con đến xin vấn an cha. Quay sang nàng Ngân. Còn đây là cha anh.

- Cháu chào bác. Ngân cúi đầu.

- Chào cháu.

Dương Phong nhìn kỹ người thương của con trai, cảm giác con mình rất biết nhìn người, cô gái này là hiện thân của sự sống động và tinh tế. Ông vẫn giữ khuôn mặt bình thản nhưng đôi mắt không giấu niềm vui. Cô gái nhận được ngay và khẽ cười. Dương Phong đột ngột hỏi :

- Con họ gì?
 - Thừa, là họ Đặng ạ.
 - Vậy cha con là ...
- Dương Phong chưa dứt lời thì một bóng béo tròn thấp thoáng lại gần.
- Là tao chứ còn ai! Lâu lắm không gặp mày, Thành tre.
 - Tín bầu!?
 - Bầu bí chứ không phải bầu rượu đâu nhé, con sâu rượu.
 - Tao sâu rượu còn mày là gì?
 - Là sâu thịt. Đồ ngốc ạ!

Hai người bạn cũ ôm chầm lấy nhau sau hai mươi năm. Hai đứa trẻ chạy vèo vèo trên con đê làng, trèo thoăn thoắt qua những hòn đá lớn thẳng trước thẳng sau cái nhau chí choé. Hai chàng trai mười tám đôi mươi, vai đeo hành lý, chân bước phăm phăm, dừng trước đầu làng nói dăm câu tếu táo rồi kẻ xuôi nam, người ngược bắc. Hai người đàn ông mặt đã thâm bụi thời gian, tóc điểm vài sợi bạc chưa biết ai nhiều ai ít, gọi nhau với biệt danh thừa nhỏ, ăn miếng trả miếng khiến ai nấy đều buồn cười.

- Tao tưởng mày chết mất xác, ai ngờ lại quay về mang theo một thằng nhóc lớn tướng. Đặng Tín nói giọng quay quắt.

- Tao sống đi chết lại mà thấy mày vẫn như thằng Tín ngày nào. Thế này mà đã có con gái đến tuổi lấy chồng rồi mới lạ. Có phải mày với em Khánh xóm Hoa Đào..

- Chính là người đẹp mày hằng ngưỡng mộ đấy. Giọng Đặng Tín đầy tự hào.

Dương Phong cười.

- Nghe Vân nó nói chuyện tao đã ngờ ngợ. Nhưng biết đâu mày sinh thay tên, để tránh nhận họ khi về quê hương à?

Dương Phong cười.

- Tao thấy quý thằng Vân nên tán thành ngay chuyện của hai đứa. Nhưng gặp mày, có khi phải suy nghĩ lại.

Cha lại nói lung tung rồi. Đặng Ngân nhăn nhó nghĩ bụng.

Dương Phong vẫn cười.

- Tao nói buồn cười lắm sao?

- Vẫn như xưa. Mày nói suy nghĩ lại, tao đã đoán ra tám chín phần về chuyện gì rồi.

- Đúng là bạn tốt. Nghe nói ở bên kia mày kiếm chác rất khá.

Cha cứ nói kiểu thế, người ta sẽ hiểu lầm là cha tham tiền. Đặng Ngân càng nhăn nhó tợn.

- Thế thách cưới ra sao? Nói cho nhà trai còn chuẩn bị.

Dương Vân nghe cha nói, thì ngượng ngập nhưng sung sướng. Tuy nói đùa nhưng cha đã nghĩ chuyện cưới xin cho chàng. Mà chưa bao giờ chàng thấy cha vào chuyện thoải mái thế này.

- Được. Như thoả thuận ngày trước! Dương Phong đáp chắc như đinh đóng cột.

- Hai cậu vừa gặp đã bàn chuyện thách cưới. Không thấy con trẻ chúng ngượng hay sao? B à Bích Hoa can thiệp.

Dương Phong quay sang chào hỏi vợ chồng Đặng Trí và câu chuyện cứ thế tiếp tục.

* * *

Sáng hôm sau, các tướng lần lượt được gọi đến Tiết độ phủ cũ, nay thành nơi ở và làm việc của gia đình Đường Đình Nghệ và những người thân cận.

Trước nhất là Đình Công Trứ.

- Đình phó soái. Phó soái cùng đội quân cò lau của mình đã lập nên rất nhiều chiến công hiển hách. Nay chiến tranh đã kết thúc, nhưng nó sẽ trở lại trong một ngày không xa. Chúng ta phải có người trấn thủ đáng tin cậy ở khắp vùng miền. Ta biết nguyện vọng thiết tha của Phó soái muốn về quê hương và cũng nghĩ vùng Trường Châu không thể giao vào tay ai khác ngoài Phó soái. Có điều, xét tình thế hiện nay chúng ta không chỉ phải lo chống giặc phương bắc mà còn cả giặc phương nam. Vì thế vùng đất Hoan Châu mới là nơi phức tạp nhiều nhất. Phó soái từng ở đó và một nửa quân cò lau cũng là người ở đó. Nên ta muốn nhờ bàn tay của phó soái bình ổn tình hình trong ba năm tới. Ta hứa chỉ ba năm rồi trở lại làm trấn thủ Trường Châu. Phó soái nghĩ thế nào?

Đình Công Trứ nghĩ ngợi một lúc rồi vui vẻ nhận lời.

Ngô Quyền là người thứ hai.

- Ngô Quyền. Ta muốn con về ái Châu. Dừng đại bản doanh của Nghĩa Đoàn là căn cứ trấn thủ. Ta đã suy nghĩ rất lung mới đi đến quyết định này vì thâm tâm ta muốn giữ con ở lại bên cạnh, làm cánh tay đắc lực và sẵn sàng tiếp quản vị trí của ta khi cần thiết. Do Nam Hán nhất định không đời nào chịu bỏ qua cho những thất bại mới rồi. Trước mắt chúng phải chống đỡ mặt phía bắc nhưng nếu ta lơ là, chúng sẽ mang quân sang ngay. Bởi vậy ta muốn tạo thế ý dõc để gánh giang sơn. Con thấy thế nào?

Ngô Quyền chấp thuận ngay.

Võ Thiên Nam vào thứ ba.

- Võ Phó soái. Nước Việt giành được tự chủ nhờ một phần công sức của phó soái. Nay muốn giữ sự tự chủ ấy lại phải nhờ đến phó soái. Hồng Châu núi non hiểm trở thêm mặt đông giáp biển, quả là chốn hùng cứ lâu bền. Rất mong phó soái vì đại cuộc mà trấn giữ Hồng Châu như cột trụ chống trời...

Võ Thiên Nam không có cơ chối từ.

Lúc này, Tiểu Nhi dẫn Dương Vân đến chơi nhà để dành thời gian cho chú cháu Dương Phong, Dương Thạch tâm sự. Giữa đường họ gặp một người đi ngược lại hướng đến khu Phù Vân. Người này mặc áo đen, đi giày mũi nhọn, đôi mắt lộ vẻ giao hoạt.

- H ắn ta là ai thế? Tiểu Nhi hỏi sau khi người kia đi khuất.

- Kiều Công Tiễn, thủ lĩnh quân Phong Châu. Dương Vân đáp.

- Anh chẳng ưa đám Phong Châu chút nào. Tiểu Nhi cảm đầu đi thẳng.

* * *

Buổi chiều, Minh Nguyệt tới nhà tìm Dương Thạch. Dương Vân tiếp chuyện một lúc rồi cáo lui.

- Cha em được chủ soái giao làm hào trưởng trấn thủ Hồng Châu, nay mai sẽ thu xếp hành lý về quê. Em đến đây để thực hiện lời giao ước của chúng ta. Minh Nguyệt thẳng thắn vào đề.

Dương Thạch nghĩ bụng “C ô ấy không chối bỏ lời hứa. Minh biết nói thế nào đây”. Minh Nguyệt nhìn chàng chờ đợi, vẻ mặt nàng không rõ vui hay buồn, nhưng sẵn sàng chấp nhận ý muốn của chàng. Hồi lâu chàng mới nói :

- Anh rất thương em. Bềnh tình cảm chân thật nhất. Mấy ngày hôm nay, anh sung sướng vì được em chăm sóc. Rồi sau lại rất buồn. Em đừng lấy làm khó hiểu hay tức giận! Anh không có ý nói em thờ ơ, đánh giá em thiếu thành ý trong hành động. Anh chỉ muốn nói trái tim luôn có lý lẽ riêng, không theo bất cứ khuôn khổ nào. Anh gửi đến em tình thương mến và em đáp lại bằng nghĩa tình. Anh đau lòng nhưng không muốn, và không thể bắt ép em. Em cũng vậy. Có thể em miễn cưỡng đem đến hạnh phúc cho anh. Song nếu bản thân em không có hạnh phúc nghĩa là em đã làm những điều vô ích. Anh khát khao có thể bước qua vạch đích chứ không phải bỏ cuộc. Có điều đầu đến đích thì vẫn là người thua cuộc. Bởi nên anh muốn xóa bỏ lời giao kết giữa chúng ta. Em hãy tự do theo con đường mà trái tim mách bảo. Hãy nhớ đến anh như một người bạn tận tình, một người luôn có mặt khi em cần đến.

Minh Nguyệt lặng người đi. Nàng không ngờ Dương Thạch muốn phá vỡ mối ràng buộc giữa hai người vào lúc này. Tại sao anh ấy phải suy nghĩ nhiều đến thế khi mình đã chấp thuận. Bởi vì không muốn mình đau khổ khi lấy một người mình không thương ư? Nhưng mình vẫn chưa hình dung nổi tình cảm nam nữ là thứ tình cảm gì. Để có thể đắm đuối được như anh ấy. Minh chỉ biết thế nào là một người chồng tốt mà thôi.

- Em hiểu. Em sẽ về Hồng Châu, anh hãy bảo trọng.

Nàng đứng dậy, xoay người đi rất nhanh. Dương Thạch lặng thinh nhìn theo. Khi nàng ra đến cửa, bỗng chàng đột ngột gọi với :

- Minh Nguyệt!

Nàng ngoảnh lại. Chàng muốn giữ nàng lại, nói với nàng là chàng không thể sống thiếu nàng. Chàng định ngỏ lời xin cưới nàng làm vợ. Nhưng cho dù trái tim có đập quá nhịp chàng cũng không thể thốt nên lời. Giữa hai người tồn tại một khoảng cách mà chàng không thể vượt qua. Chàng tránh nhìn vào mắt nàng, nói :

- Em cũng bảo trọng nhé!

- Vâng! Nàng đáp nhẹ bằng. Thất vọng bỏ đi.

Dương Thạch ngồi thần thờ. Những bữa bộn trong lòng biết đi đi đâu hết. Chàng nghe thấy nhịp đập rất khê của trái tim mình. Buồn không phải. Cô đơn không phải. Là sự hụt hẫng không lời!

Có tiếng gõ nhẹ lên cánh cửa. Chàng ngẩng đầu lên, thấy khuôn mặt tươi tắn của Ngọc Linh.

- Em vào được chứ.

- Em vào đi.

Cô gái vui vẻ bước vào, tự nhiên kéo ghế ngồi sát giường, nheo nheo mắt nhìn chàng. Cô bạn tri âm đến đúng lúc giúp chàng vui lên một chút. Dương Thạch buông một câu nửa đùa nửa thật :

- Hôm nay sao đào hoa chiếu mạng nên liền lúc có tới hai người đẹp đến thăm tôi.

- Ghê chưa! Cũng biết trên con gái rồi cơ đấy. Mới học được từ ông anh hai à?

- ừ. Tiếc rằng đã để cả hai nàng bỏ đi mất!

Ngọc Linh nghe thấy sự tiếc nuối trong câu nói của Dương Thạch. Nàng vừa gặp Minh Nguyệt đi ra với ánh mắt buồn rười rượi. Nàng có biết lời giao kết giữa hai người. Mà xem ra chính Dương Thạch là người không muốn tiếp tục. Tại sao thì nàng không hiểu nhưng có cảm giác chàng đang mắc sai lầm.

- Ít ra cũng phải giữ được một chữ. Ngọc Linh dùng giọng tự nhiên nhất có thể. Không lẽ cho lời hứa trôi theo dòng nước.

- Theo em làm thế là đúng hay sai?

Ngọc Linh lắc đầu :

- Em không biết. Không nên phán xét người trong cuộc. Có điều, anh có tự vấn lòng mình xem đối xử với cô ấy như thế là đúng hay sai không?

Chàng thở dài :

- Rất khó nói. Chỉ có điều, từ lâu anh đã không hy vọng cô ấy đáp trả tình cảm của mình. Cảm thấy có lỗi khi ép cô ấy lập lời giao kết, anh tự nhủ khi chiến tranh kết thúc sẽ xóa bỏ nó. Nhưng anh bị thương và cô ấy đến chăm sóc. Lòng anh lại dấy lên hy vọng. Buồn cười thật. Quanh quẩn anh rất tự dối mình. Vì cô ấy chỉ coi anh như anh

trai không hơn không kém. Anh đau lòng, hằng đêm trần trọc lúc thì mong sáng hôm sau cô ấy sẽ đến, lúc lại muốn cô ấy không bao giờ đến nữa. Giữa hai con đường anh phải chọn lấy một. Anh muốn cho cô ấy hạnh phúc.

Ngọc Linh mở to mắt, bật nói :

- ích kỷ! Dối trá! Hèn nhát!

Dương Thạch ngó người khi cô bạn bỗng nhiên nổi cơn tức tối, mắng xoi xoi :

- Tự nhiên thích thì anh đến với người ta. Người ta từ chối anh vẫn bám chẳng lấy. Đến lúc người ta cảm động trước chân tình của anh, muốn cùng anh kết tóc xe tơ thì anh lại giữ bỏ. Anh làm như vậy có nghĩ cho cô ấy chút nào không? Hay chỉ vì bản thân mình?

- Anh coi trọng cô ấy hơn cả tính mạng mình. Dứt khoát không có chuyện vị kỷ.

- Em xin lỗi. Nhưng chả lẽ anh không nhận ra sự thay đổi của Minh Nguyệt! Cùng là con gái, em có thể khẳng định nếu không ưng, không đời nào cô ấy chịu hứa và sốt sắng thực hiện lời hứa như thế. Nếu như mục tiêu mà các anh hướng đến trong đời là sự nghiệp vinh hiển thì bọn em, mơ mộng hơn nhưng giản đơn hơn rất nhiều, là một gia đình đầm ấm, một người chồng tốt và những đứa con xinh xắn. Minh Nguyệt, hẳn có suy nghĩ giống em, nhận ra anh là người con trai đáng tin cậy để trao gửi, để kiếm tìm hạnh phúc. Anh từ chối cô ấy tức là đẩy cô ấy vào vòng tay của Bùi Thiên Đức. Anh ta hơn hẳn anh về vị thế. Anh ta kiên nhẫn và khôn ranh hơn anh nhiều. Nhưng điều chắc chắn là anh ta không chân thành bằng anh. Bây giờ không ai thương Minh Nguyệt hơn anh. Vì thế, đừng bỏ rơi cô ấy.

Dương Thạch cúi đầu. Những điều Ngọc Linh nói đánh đúng búi tơ phỏng đoán hay lo ngại vẫn quấn chặt lấy chàng không ngừng. Cái quyết tâm ban nãy chợt lung lay.

- Bữa tiệc sáng nay vui vẻ chứ. Dương Thạch lắng sang chuyện khác.

Ngọc Linh hiểu chàng không muốn khơi thêm nữa, bèn nói :

- Rất vui vì mọi người còn đủ cả, Hoa Hồng bọn em may mắn hơn nhiều đội khác. Từ sớm tinh mơ cả bọn đã làm loạn cả chợ Đông. Đúng ra là hôm nay không có phiên, nhưng để mừng chiến thắng, bà con mang hết hàng hoá ra bán. Đông vui nhộn nhịp lắm. Rồi tranh nhau nấu nướng, tranh nhau ăn, cãi nhau ôm tỏi không giữ ý cả với khách nữa.

- Mời khách nữa à?

- Vâng. Mỗi người được mời một người. Em định mời anh rồi thôi. Anh chưa khoẻ hẳn đến nghe chúng cãi nhau chắc phát bệnh nặng hơn.

- Sao em không mời Phan Anh?

- Anh ấy không thích. Giọng Ngọc Linh hơi chùng xuống. Thu Thủy cũng mang Bảo Hùng đến. Ngoài em ra chỉ còn Lê Hồng là đi một mình thôi.

- Lê Hồng đỡ nhiều chưa?

- Cô ấy có ốm đau gì đâu mà đỡ. Ngọc Linh cười trêu. Hay anh muốn trù, cẩn thận không em mách đấy.

- Anh tưởng... Dương Thạch ngập ngừng.

- Tưởng... Chuyện qua rồi. Bây giờ cô đang bận chăm sóc người ốm nên không có thời gian để buồn.

- Người ốm nào thế?

- Trần Kính.

- Trần Kính sao?

- Là không. Mà không là đâu. Trần Kính là người đầu tiên đến với Lê Hồng. Do đó anh ta có thể giúp Lê Hồng vơi bớt nỗi đau đớn sau cái chết của Dịch Quốc. Từ hồi đấy, Dịch Quốc ra đi, Trần Kính thay đổi hẳn.

Dương Thạch đồng ý.

- Trong trận cuối cùng ở sông Tả, Trần Kính chịu chém mười mấy nhát kiếm vì cứu Lê Hồng. Nhưng ông trời muốn anh ta sống để trả món nợ tình cảm giữa hai người.

- Cuộc đời thật khó đoán, chẳng ai biết trước được là phúc hay họa. Chỉ biết sau bữa tiệc vui đến lúc mọi người chia tay.

- Nhưng chúng em không buồn đâu vì sẽ còn gặp nhau nhiều.

- Thế sắp tới em định làm gì?

- Đi xa lâu ngày nên em muốn về nhà với mẹ mấy hôm. Em muốn mời các anh đến chơi trước khi đi lấy chồng.

- Em định lấy chồng luôn à?

- Đến tuổi rồi anh ạ. Ngọc Linh hỏi. Anh có định ngăn cản không?

Dương Vân cười.

- Em hỏi thật đấy. Chỗ bạn bè, em muốn hỏi các anh nghĩ thế nào về anh Phan Anh. Tại sao anh Tiểu Nhi lại ghét anh ấy thế?

- Anh hai là người yêu ghét rõ ràng. Đã yêu thì yêu hết mực còn ghét cũng ghét hết lòng. Không thể nói tốt xấu vì nhiều khi lý do chỉ là trông mặt không ưa hay không hợp tính nết thôi.

- Em biết, cứ cho là anh ấy không hợp tính nết. Thế còn anh thì sao? Đừng đáp là anh không biết nhé.

- Phan Anh là người ngoài lạnh mà trong nóng. Tất nhiên cách cư xử dễ gây mất lòng mọi người. Song với anh, anh ta là người tốt. Quan trọng hơn anh ta rất thương em, luôn đặc biệt quan tâm một cách kín đáo.

- Chỉ có vậy thôi sao?

- Anh ta luôn cố giấu cảm xúc, những điều khác chắc chỉ mình em biết.
- Cái đó không sai, nhưng em muốn nghe đánh giá khách quan.
- Có điều gì không ổn sao?
- Không có gì. Ngọc Linh lắc đầu.
- Quyền quyết định thuộc về em nên hãy cân nhắc kỹ.
- Em hiểu. Anh cũng thế nhé.
- ừ.

* * *

Sau đó, Việt Nghĩa Đoàn chia nhỏ về các vùng miền.

Trong các tướng, thủ lĩnh Dương Đình Nghệ là người đứng đầu đất nước ở tại Đại La, cùng Lê Lâm, Phong Hòa trấn giữ Giao Châu.

Đinh Công Trứ làm hào trưởng Hoan Châu.

Ngô Quyền làm hào trưởng ái Châu.

Võ Thiên Nam làm hào trưởng Hồng Châu.

Mai Đức Hoà làm hào trưởng Trường Châu.

Kiều Công Tiễn làm hào trưởng Hoan Châu. Phan Anh làm phó, thay vị trí của cha là Phan Tú.

Sông núi nước Nam được đặt vào những bàn tay tin cậy, mở ra một trang sử mới về vang.

Riêng về phần bốn người bạn của chúng ta.

Sau khi anh cả Ngô Quyền vào ái Châu, anh hai Tiểu Nhi tất nhiên chỉ ở nhà được mấy hôm lại trốn đi lông bông khắp nơi. Dương Thạch rất cuộc phụ lời hứa với Hồ Thế Hải, giữ im lặng đến lúc Minh Nguyên ra đi rồi cũng đi. Dương Vân đưa cha về làng Nghĩa Xá. Dương Phong dù phải nằm liệt giường nhưng không cảm thấy buồn rầu vì ông đã được nghỉ ngơi thực sự bên con cháu. Hai tháng sau đó, chàng Vân và nàng Ngân nên vợ nên chồng. Dân làng Nghĩa cùng nhau chúc phúc cho đôi bạn trẻ. Khách mời đến từ khắp nơi, cả ông bà ngoại của tân lang ở Hồ Nam. Họ tặng cho cô cháu dâu đồ trang sức kỷ niệm của con gái. Dương Phong tặng các con đôi ngọc bội gia truyền, Đặng Tín tặng cặp khánh vàng. Quà của Dương chủ soái là thanh kiếm lệnh, còn Ngô Quyền là vô số thư tịch cổ. Phần Tiểu Nhi là hai bộ quần áo hè mà dám cá đôi vợ chồng trẻ chẳng bao giờ dám mặc. Còn Dương Thạch với chiếc sừng hươu mang về từ Lục Châu.

Liên đó, chàng tới Phong Châu, đưa Ngọc Linh về nhà chồng.

Một năm sau, Đặng Ngân sinh đôi hai bé gái. Chiều ý hai ông thông gia, vợ chồng Dương Vân đặt tên một đứa là Dương Hoàng Cúc, đứa kia là Dương Đặng Ngọc. Lúc ấy, vợ chồng Ngô Quyền cũng sinh con trai thứ hai đặt tên là Ngô Xương Văn. Và cuối cùng, Võ Minh Nguyệt đã lấy chồng. Đúng như Ngọc Linh nói, nàng lấy Bùi Thiên Đức. Dương Thạch biết tin rất buồn.

Cuộc đời là như thế. Có buồn, có vui. Có bình yên và thử thách. Khi đợt sóng này qua là lúc đợt sóng kia sắp tới. Con người cứ thế tranh đấu, cứ thế tồn tại và cứ thế vượt lên.